

Người Đẹp Làm Nhân

Contents

Người Đẹp Làm Nhân	3
1. Chương 1: Người Đẹp Cảnh Sát	3
2. Chương 2: Giở Trò	7
3. Chương 3: Bác Sỹ Pháp Y Tư Bạch	11
4. Chương 4: Giấc Mơ Đầu Tiên	15
5. Chương 5: Cảnh Sát Hàn Trầm	18
6. Chương 6: Cuộc Đụng Độ Đầu Tiên	21
7. Chương 7: Khiếm Khuyết Của Em	26
8. Chương 8: Tên Khốn Đẹp Trai	30
9. Chương 9: Khả Năng Của Tôi	34
10. Chương 10: Đối Tượng Tình Nghi	37
11. Chương 11: Người Tôi Yêu Thương	42
12. Chương 12: Người Tôi Yêu Thương - P2	48
13. Chương 13: Cuộc Truy Đuổi Lúc Nửa Đêm	52
14. Chương 14: Cuộc Truy Đuổi Lúc Nửa Đêm - P2	56
15. Chương 15: Rung Động Trong Nháy Mắt - P1	61
16. Chương 16: Rung Động Trong Nháy Mắt - P2	66
17. Chương 17: Lưu Luyến Si Mê - P1	73
18. Chương 18: Lưu Luyến Si Mê - P2	77
19. Chương 19: Biết Đến Nhớ Nhưng - P1	82
20. Chương 20: Biết Đến Nhớ Nhưng - P2	85
21. Chương 21: Gặp Lại - P1	90
22. Chương 22: Gặp Lại - P2	93
23. Chương 23: Gặp Lại - P3	95
24. Chương 24: Trốn Chạy Tình Duyên Tàn Khốc - P1	99
25. Chương 25: Trốn Chạy Tình Duyên Tàn Khốc - P2	105
26. Chương 26: Sát Thủ Cô Độc - P1	112
27. Chương 27: Sát Thủ Cô Độc - P2	115
28. Chương 28: Hiệp Khách Thành Phố - P1	122
29. Chương 29: Hiệp Khách Thành Phố - P2	127
30. Chương 30: Trò Chơi Chết Chóc - P1	132
31. Chương 31: Trò Chơi Chết Chóc - P2	136
32. Chương 32: Người Hùng Của Tôi - P1	140
33. Chương 33: Người Hùng Của Tôi - P2	145
34. Chương 34: Câu Chuyện Nhỏ: Giấc Mơ Của Hàn Trầm	149
35. Chương 35: T Thân Yêu - P1	150
36. Chương 36: T Thân Yêu - P2	153
37. Chương 37: Bình Minh Mờ Ảo - P1	156
38. Chương 38: Bình Minh Mờ Ảo - P2	160
39. Chương 39: Một Đám Ngu Xuẩn - P1	164
40. Chương 40: Một Đám Ngu Xuẩn - P2	167
41. Chương 41: Một Minh Hấn - P1	172

42. Chương 42: Một Minh Hấn - P2	174
43. Chương 43: Hồng Nhan Tri Kỷ	181
44. Chương 44: Câu Chuyện Nhỏ: Bí Mật Của Châu Tiểu Triện	188
45. Chương 45: Ngoại Truyện Về T: Tôi Không Quay Đầu	189
46. Chương 46: Ngoại Truyện Về T: Tôi Không Quay Đầu - P2	192
47. Chương 47: Trung Lang Thức Tỉnh	198
48. Chương 48: Hình Dáng Mơ Hồ Của Em	206
49. Chương 49: Không Cưới Ai Khác	215
50. Chương 50: Theo Anh Về Nhà	220
51. Chương 51: Nắm Tay Chờ Đợi	229
52. Chương 52: Linh Hồn Của Suy Luận	237
53. Chương 53: Sư Huynh Nam Bách	246
54. Chương 54: Sự Nghi Ngờ Đầu Tiên	255
55. Chương 55: Bộ Mặt Thật Của Hấn	263
56. Chương 56: Chân Dung Trong Chân Dung	279
57. Chương 57: Mô Phỏng Giết Người	289
58. Chương 58: Nửa Đời Vứt Bỏ Tình Yêu	299
59. Chương 59: Giác Mộng Của Tân Giai	308
60. Chương 60: Người Yêu Dấu	315
61. Chương 61: Nỗi Đau Của Em - P1	323
62. Chương 62: Nỗi Đau Của Em - P2	327
63. Chương 63: Nỗi Đau Của Em - P3	332
64. Chương 64: Mãi Mãi Không Buông Tay	335
65. Chương 65: Gậy Ông Đập Lưng Ông - P1	342
66. Chương 66: Gậy Ông Đập Lưng Ông - P2	346
67. Chương 67: Gậy Ông Đập Lưng Ông - P3	350
68. Chương 68: Màn Kịch Hay Xuất Hiện	354
69. Chương 69: Xin Chào Chị Gái	362
70. Chương 70: Vì Anh Mà Đến	370
71. Chương 71: Cuộc Chạm Trán Đầu Tiên	376
72. Chương 72: Thiên Hoang Địa Lão	383
73. Chương 73: Điệu Vũ Của L	389
74. Chương 74: Suy Luận Của Anh	397
75. Chương 75: Đồng Bọn Thân Yêu	402
76. Chương 76: Sự Lựa Chọn Của Cô Ấy	410
77. Chương 77: Tôi Muốn Giết Người	416
78. Chương 78: Chân Dung Của S - P1	422
79. Chương 79: Chân Dung Của S - P2	425
80. Chương 80: Sớm Chiều Ấm Dịu	432
81. Chương 81: Hai Thế Giới	439
82. Chương 82: Thế Giới Tăm Tối	444
83. Chương 83: Tô Miên, Tình Yêu Của Tôi	449
84. Chương 84: Chuyến Tàu Điện Ngầm Chết Chóc	454
85. Chương 85: Đã Lâu Không Gặp	460
86. Chương 86: Vua Của Tội Ác - P1	465
87. Chương 87: Vua Của Tội Ác - P2	467
88. Chương 88: Cuộc Sống Cô Ấy Muốn	469
89. Chương 89: Lao Vào Cái Chết	474
90. Chương 90: Ngày Này Năm Sau	480
91. Chương 91: Chuyện Cũ Kể Lại 1: Trang Sinh Hiếu Mộng	486
92. Chương 92: Chuyện Cũ Kể Lại 2: Gió Đông Chợt Đến - P1	492
93. Chương 93: Chuyện Cũ Kể Lại 2: Gió Đông Chợt Đến - P2	494
94. Chương 94: Chuyện Cũ Kể Lại 3: Chỉ Yêu Minh Em - P1	499
95. Chương 95: Chuyện Cũ Kể Lại 3: Chỉ Yêu Minh Em - P2	503

96. Chương 96: Chuyện Cũ Kể Lại 3: Chỉ Yêu Mình Em - P3	506
97. Chương 97: Chuyện Cũ Kể Lại 4: Cùng Anh Ngủ Say - P1	513
98. Chương 98: Chuyện Cũ Kể Lại 4: Cùng Anh Ngủ Say - P2	518
99. Chương 99: Ngoại Truyện: Mặt Lạnh Vô Tình - P1	524
100. Chương 100: Ngoại Truyện: Mặt Lạnh Vô Tình - P2	530
101. Chương 101: Ngoại Truyện: Câu Chuyện Đêm Giáng Sinh	535
102. Chương 102: Ngoại Truyện Về Tổ Khiên Đen: Bên Bờ Tình Cảm	538
103. Chương 103: Ngoại Truyện: Cuộc Chạm Trán Giữa Hàn Trầm Và Bạc Cận Ngôn	542

Người Đẹp Làm Nhân



Giới thiệu

Trước mặt người khác, Hàn Trầm là người đàn ông anh tuấn, lạnh lùng và khó gần. Anh thanh lạnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dep-lam-nhan>

1. Chương 1: Người Đẹp Cảnh Sát

Lúc mặt trời lên cao, mặt sông được phủ một lớp ánh sáng vàng nhạt. Phía xa xa, những con tàu và xà lan chạy đi chạy lại dưới thân cầu. Sương mù từ từ tan biến, trên không trung, một đàn chim bay vụt qua, thành phố dần lộ ra đường nét, như con thú khổng lồ trỗi mình trong ánh ban mai.

Tháng Tám ở thành phố Giang là thời điểm nóng bức của mùa hè. Bạch Cẩm Hi cảm thấy mình đang ở nơi nóng nhất trong thành phố.

Bởi cô đang bị “nướng” trong chiếc xe cóc thô sơ ngọt ngào đỗ ở ngõ sau hộp đêm Tổ Sắc suốt một ngày trời.

Cô bực bội vuốt mái tóc nhờn nhờn bởi mồ hôi, không cho chúng dính vào cổ. Châu Tiểu Triện ngồi bên cạnh nhìn cô bằng ánh mắt không tán thành: “Đã không tiện thì đừng để tóc dài nữa. Lão đại, việc gì chị phải cố chấp vào chuyện con con vô vị như thế?”

Bạch Cẩm Hi không trả lời, chỉ nở nụ cười nhạt nhẽo. Cô nghĩ bụng: Cậu mới cố chấp thì có! Tốt xấu gì chị đây cũng là hoa khôi của chi cục, từng được lên truyền hình. Hình tượng rất quan trọng, cậu hiểu cái rắm.

Hai người đều lặng thinh, tiếp tục đổ mồ hôi, chịu đựng cái nóng bức, ở nguyên một chỗ tiến hành công tác mai phục.

Hành động truy quét các tụ điểm tệ nạn lần này là do Cục công an thành phố thống nhất chỉ đạo, triển khai trong phạm vi toàn thành phố. Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện tuy là cảnh sát hình sự nhưng đồn Quan Hồ, nơi bọn họ công tác chỉ là một đơn vị nhỏ chưa tới ba mươi người, do đó mỗi khi có hành động

lớn, tất cả mọi người đều phải tham gia. Hôm nay, bọn họ phụ trách bao vây một hộp đêm bị nghi ngờ tồn tại các hoạt động mại dâm, cờ bạc và sử dụng ma túy.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc trời tối. Đường phố bật đèn sáng trưng, không khí cuối cùng cũng dịu đi đôi chút, đồng thời thoang thoảng một mùi hương không rõ ràng.

Có hai cô gái từ trong ngõ đi ra. Bọn họ đều có gương mặt xinh đẹp, mặc quần ngắn có dây đeo, để lộ cặp đùi thon thả, trông rất bắt mắt. Châu Tiểu Triện không nhịn được, cảm thán một câu: “Chị thử nói xem, phụ nữ các chị mùa hè mặc ít như vậy làm gì chứ? Mọi người không biết bây giờ là thời kỳ xảy ra rất nhiều vụ cướp giật, xâm phạm tình dục hay sao? Đều do mấy cặp giò đó gây họa cả!”

Không thấy Bạch Cẩm Hi đáp lời, cậu ta ngoảnh đầu, bắt gặp cô đang soi cửa kính xe ô tô, vuốt tóc mái, hất cằm ngẩng nghía. Không cần nghĩ cũng biết cô đang so sánh điều gì, Châu Tiểu Triện mở miệng hỏi: “Bà chị có thể đừng đom đóm dáng như vậy được không?”

Bạch Cẩm Hi: “Không!”

“Bớ tay với bà chị!”

Đúng lúc này, máy bộ đàm vốn im lìm từ sáng đến giờ cuối cùng cũng truyền đến giọng nói sang sảng của một người đàn ông trung niên: “Các tổ chú ý! Tôi là đồn trưởng. Năm phút sau triển khai hành động! Mọi người hãy phát huy tinh thần, để các đồng chí ở Cục nhìn thấy phong thái của đồn Quan Hồ chúng ta. Ai không làm được việc hoặc gây trở ngại, tôi sẽ trừ tiền thưởng tháng sau của người đó. Over!”

Bình thường, Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện rất hay nhái lại lời đồn trưởng để pha trò nhưng vào thời điểm then chốt này, bọn họ đều tỏ ra nghiêm túc, nhìn đồng hồ, kiểm tra dùi cui và còng tay, nhắm đếm ngược thời gian.

Hành động bắt đầu.

Đồn trưởng vừa hạ lệnh, hơn mười cảnh sát từ bốn phương tám hướng tủa ra, bao vây kín hộp đêm trong giấy lát. Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện hành động nhanh nhất. Những người khác vừa mới xông vào đại sảnh, bọn họ đã vượt qua sự ngăn cản của mấy nhân viên bảo vệ, nhảy vào quầy bar, ẩn người giám đốc đang định gọi điện báo tin xuống bàn.

Hiện trường lập tức được khống chế. Âm nhạc trong đại sảnh im bật, các cô tiếp viên đứng tùm tùm một chỗ, sắc mặt ai nấy tái mét, đám khách đưa mắt nhìn nhau.

Bạch Cẩm Hi không có hứng thú với những “con cá nhỏ” này. Cô cùng Châu Tiểu Triện nhanh chóng xông lên tầng hai, bắt đầu kiểm tra đột xuất từng căn phòng một.

Sau khi kiểm tra ba phòng có hoạt động mại dâm khó coi, một căn phòng tiêm chích ma túy, Bạch Cẩm Hi phát hiện ra điều bất thường.

Trong những căn phòng khác, các cô tiếp viên, khách làng chơi, con nghiện nghe tin dữ liền chạy hết ra ngoài, khiến hành lang trở nên hỗn loạn. Chỉ có căn phòng ở trong cùng từ đầu đến cuối vẫn khép cửa, yên tĩnh như không có người.

Khi rón rén tiến lại gần, áp tai vào cánh cửa, Bạch Cẩm Hi chợt nghe thấy giai điệu mang màu sắc ma mị, biến hóa và xao động ở trong phòng.

Đó là bài “Hunger”, ca khúc chủ đề của bộ phim điện ảnh “Hắc Ưng rơi xuống”.

Khe cửa còn tỏa ra mùi cà phê lẫn mùi thuốc lá. Mùi cà phê thơm nồng, không phải loại hòa tan của hộp đêm, mà là loại phin xay tại chỗ. Mùi thuốc cũng nồng nặc, chứng tỏ ai đó đã hút rất nhiều ở trong căn phòng kín.

Bạch Cẩm Hi rút cây dùi cui từ thắt lưng, đập đập trong tay một cách thành thạo, khoe miệng nở nụ cười lạnh lùng. Bởi vì mặc trang phục cảnh sát nên bộ dạng của cô lúc này vừa xinh đẹp vừa oai phong, khiến đám khách làng chơi bị bắt giữ trên hành lang không thể rời mắt.

Châu Tiểu Triện đi theo sau cô, hắng giọng hỏi: “Lão đại, phá cửa vào chứ?”

“Việc gì phải tốn công sức?” Bạch Cẩm Hi rút chìa khóa vừa lấy ở quầy bar ra mở cửa.

Một tiếng “tách” vang lên, Bạch Cẩm Hi mở hé cánh cửa, đứng nép mình chuẩn bị xông vào bên trong. Nhưng cô chưa kịp có hành động tiếp theo, giọng nói đầy kích động của Châu Tiểu Triện ở sau lưng truyền tới: “Không được động đây! Cảnh sát đây!”

Bạch Cẩm Hi thật sự muốn đập cho cậu ta một cái. Người tinh mắt đều nhìn ra căn phòng này có vấn đề, nhiều khả năng là nơi ẩn nấp của một tên trùm lớn cũng không biết chừng. Cũng có thể đối phương đã chuẩn bị sẵn súng dao, hai bên sẽ xảy ra một cuộc đối đầu căng thẳng. Sắp đến thời khắc lập công, ai ngờ Châu Tiểu Triện lại đánh động đối phương, thế này còn đâu là cơ hội tốt?

Cười hổ khó xuống, Bạch Cẩm Hi đành vung cây dùi cui, hét lớn: “Cảnh sát đây! Cấm động đây!”

Cửa phòng mở toang.

Một người phụ nữ xinh đẹp mặc xường xám đứng giữa phòng, kinh ngạc nhìn bọn họ. Cô ta khoảng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi, dung nhan xinh đẹp, ánh mắt trong trẻo, nhưng trên vùng trán cũng lộ rõ vẻ phong trần.

Bạch Cẩm Hi nhanh chóng đưa mắt quanh căn phòng, phát hiện đây là chốn bồng lai đặc biệt.

Căn phòng này có thể được coi là một không gian cổ xưa vô cùng trang nhã, tĩnh mịch. Bên cạnh song cửa sổ màu trắng là một chậu hoa lan đang nở rộ. Bên cạnh giường bằng gỗ sưa treo hai chiếc đèn lưu ly tám góc, khiến cả căn phòng chìm trong ánh sáng mờ mờ lung lung cổ kính. Ngoài ra, còn một tấm bình phong bằng gỗ lim rất lớn, trên vẽ con sông lớn và nhật nguyệt tinh tú.

Châu Tiểu Triện dường như bị chấn động bởi cảnh tượng trước mắt, nhất thời lặng thinh.

Bạch Cẩm Hi ra hiệu cho cậu ta đưa cô gái ra khỏi phòng, còn mình quan sát đằng sau tấm bình phong.

Nơi đó có một người đàn ông đang ngồi.

Bình phong che mất một nửa thân hình của người đàn ông, Bạch Cẩm Hi nhìn qua khe hở, thấy anh ta mặc áo sơ mi đen tuyền, hai chân vắt chéo, tay đặt trên đầu gối. Mùi cà phê và thuốc lá chính là từ phương hướng của anh ta bay ra ngoài.

Lúc này, người phụ nữ né tránh bàn tay của Châu Tiểu Triện, sốt ruột mở miệng: “Đồng chí cảnh sát, chúng tôi chỉ đang uống trà trò chuyện, không làm việc gì khác!”

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đều hướng ánh mắt về phía cô ta.

Không đợi Bạch Cẩm Hi lên tiếng, Châu Tiểu Triện đã nghiêm giọng: “Cảnh sát đang phá án, miễn nói nhiều! Cô mau theo tôi ra ngoài!”

Ai ngờ người phụ nữ không chịu, quay sang Bạch Cẩm Hi: “Anh chị có quyền phá án, chúng tôi cũng có quyền riêng tư. Chúng tôi không làm chuyện phạm pháp, anh chị... Anh chị không thể quấy rầy.”

Bạch Cẩm Hi mỉm cười nhìn cô ta. Người phụ nữ này cũng thú vị thật đấy.

Cô gái tên Tư Tư tiếp tục bảo vệ người đàn ông ngồi sau tấm bình phong: “Chúng tôi thật sự không làm gì, anh chị...”

Châu Tiểu Triện hơi đau đầu. Làm cảnh sát lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cậu ta gặp một cô tiếp viên yêu cầu cảnh sát đừng làm phiền khách làng chơi của mình.

Bạch Cẩm Hi cười cười, gật đầu với Tư Tư, sau đó quay sang người đồng nghiệp, cất giọng lạnh lùng và dứt khoát: “Đưa ra ngoài! Còn lồi thối nữa thì công tay cô ta lại!”

Tư Tư không ngờ một cô cảnh sát trông có vẻ dịu dàng xinh đẹp lại làm việc nhanh gọn, thô lỗ như vậy. Cô ta tròn mắt kinh ngạc, nhưng cũng không dám mở miệng, chỉ liếc về phía tấm bình phong bằng ánh mắt lo lắng rồi bị Châu Tiểu Triện đưa ra ngoài.

Sau đó, Châu Tiểu Triện nhanh chóng quay lại, thuận tay đóng cửa. Hai người cùng quan sát người đàn ông ở sau tấm bình phong.

Bạch Cẩm Hi cất cao giọng: “Anh hãy ra ngoài ngay. Mời anh về đồn lấy lời khai, nếu không phạm pháp, chúng tôi sẽ không đổ oan cho anh.”

Châu Tiểu Triện nghi hoặc liếc cô một cái. Với tính cách bộc trực của Bạch Cẩm Hi, bình thường, cô đã xông ra sau bình phong, lôi người đàn ông ra ngoài từ lâu. Hôm nay, cô tự dưng tỏ thái độ nhẫn nại, còn giải thích với đối phương nữa.

Thật ra, Bạch Cẩm Hi đã sớm có phán đoán. Qua vẻ mặt của Tư Tư, có thể thấy bọn họ đúng là không làm chuyện phạm pháp. Nhưng một người đàn ông giấu mình ở chốn nhơ bẩn này, chắc cũng chẳng tử tế gì. Không biết bọn họ đang làm gì? Lẽ nào đúng như người phụ nữ vừa rồi nói, chỉ đắp chăn nói chuyện thuận khiết thôi sao?

Thế là Bạch Cẩm Hi nổi lòng hiếu kỳ. Trực giác báo cho cô biết, người đàn ông này chắc chắn có vấn đề. Vì vậy, cô mới nhẫn nại thăm dò một phen.

Sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui, người đàn ông cuối cùng cũng mở miệng. Tuy nhiên, Bạch Cẩm Hi không thể ngờ, anh ta lại dùng ngữ khí như vậy trả lời cô.

Giọng nói trầm thấp, thể hiện sự lạnh nhạt, không vui và cao ngạo vang lên: “Hai người ở chi cục nào?”

Bạch Cẩm Hi ngây ra. Châu Tiểu Triện đứng sau lập tức trả lời mà không suy nghĩ: “Chúng tôi đến từ đồn cảnh sát Quan Hồ.”

Bạch Cẩm Hi hết nói nổi. Cô thật sự muốn dùng ánh mắt giết chết cậu ta. Bây giờ tình hình vẫn chưa rõ ràng, cậu ta thành thật như vậy làm gì chứ?

Trước ánh mắt hung dữ của Bạch Cẩm Hi, Châu Tiểu Triện mới có phản ứng. Việc gì cậu ta phải khai báo với đối tượng nghi là khách làng chơi? Hơn nữa còn là phản xạ có điều kiện như báo cáo với cấp trên? Cậu ta gãi đầu, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Bạch Cẩm Hi đã mất hết kiên nhẫn. Nhưng vừa định đi vào trong, bộ đàm ở thắt lưng cô đột nhiên reo vang.

“Khụ khụ... Tiểu Bạch đấy à?”

Bạch Cẩm Hi: “Đồn trưởng!”

Ngữ khí của Đồn trưởng trở nên vô cùng nghiêm nghị: “Cô và Tiểu Triện hãy lập tức rời khỏi căn phòng đó. Cô không được động đến người ta, cũng không được phép hỏi bất cứ điều gì.”

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện cùng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn tấm bình phong.

Không được động đến người? Không được phép truy vấn?

Giây tiếp theo, hai người đành đi ra ngoài. Bạch Cẩm Hi không nhìn được, lại quay đầu, phát hiện người đàn ông đã đứng dậy.

Ánh đèn từ ngoài cửa sổ hắt vào, khiến bóng của người đàn ông đổ dài trên tấm bình phong. Trong căn phòng đầy phong vị cổ xưa, hình bóng đó toát ra vẻ yên tĩnh và cô độc.

Sau khi lái xe rời khỏi hộp đêm, Châu Tiểu Triện hỏi: “Lão đại, tên ở căn phòng đó không biết là nhân vật thế nào nhỉ?”

Bạch Cẩm Hi đáp: “Điều này còn phải hỏi sao? Chỉ có hai khả năng: Một là cảnh sát nằm vùng, hai là nhân vật mà Đồn trưởng không thể đắc tội.”

Châu Tiểu Triện bình tĩnh, lại nói: “Chúng ta có cần đi hỏi Đồn trưởng không?”

“Không cần!” Bạch Cẩm Hi trả lời dứt khoát: “Đồn trưởng tỏ ra bí mật như vậy, chúng ta có hỏi cũng vô ích. Khi nào muốn nói, ông ấy tự nhiên sẽ tiết lộ.”

Châu Tiểu Triện “vâng” một tiếng, vài giây sau lại mở miệng: “Em cảm thấy người đó hơi giống xã hội đen. Không biết anh ta là xã hội đen thật hay cảnh sát nằm vùng nữa?”

Bạch Cẩm Hi lặng thinh. Xã hội đen hay cảnh sát nằm vùng ư?

Khí chất của người đó có vẻ giống, dù yên tĩnh nhưng khó che giấu sự ngông cuồng, trong xa cách lại toát ra vẻ khiêu khích.

Tóm lại là không giống người tử tế.

Người ở hộp đêm nhanh chóng bị áp giải về đồn cảnh sát, ngoài cửa bị niêm phong. Cảnh tượng này thu hút sự chú ý của vô số người qua đường, nên bên ngoài rất lộn xộn mất trật tự.

Tư Tư là cô tiếp viên duy nhất ở lại an toàn. Tất nhiên cô ta biết, sợ dĩ mình gặp may là nhờ người đàn ông ở trong phòng.

Đội cảnh sát rút đi hết, cô ta âm thầm quay về căn phòng đó. Người đàn ông đang ngồi ở ngoài ban công uống cà phê, ngắm nhìn đường phố lấp lánh ánh đèn. Vẻ mặt của anh lẫn vào sắc đêm nên rất mơ hồ, một cánh tay buông thõng bên thành ghế, ngón tay kẹp điếu thuốc lá. Chiếc gạt tàn ở bên cạnh đã đầy tàn thuốc.

Tư Tư vô thức không dám tiến lại quá gần người đàn ông. Cô ta kéo chiếc ghế ngồi bên cạnh, cất giọng đầy quan tâm: “Hai cảnh sát đó không gây khó dễ cho anh đấy chứ?”

Người đàn ông mỉm cười: “Không.”

Tư Tư thở phào nhẹ nhõm: “Cô gái hôm nay đến đây khá nổi tiếng, là hoa khôi của ngành cảnh sát, nghe nói khả năng phá án cũng rất lợi hại. Em còn lo cô ta không tha cho anh.”

Người đàn ông hít một hơi thuốc, không tiếp lời.

Tư Tư ngẫm nghĩ, lại nói: “Có điều cô gái đó rất xinh đẹp, vừa xinh đẹp lại vừa giỏi giang nữa chứ.”

Người đàn ông búng tàn thuốc, thờ ơ đáp: “Trong cuộc đời này, tôi ghét nhất là nữ cảnh sát.”

2. Chương 2: Giở Trò

Sáu giờ sáng, Bạch Cẩm Hi tỉnh giấc.

Trước mắt cô là trần nhà cũ kỹ màu xám trắng, chiếc quạt điện kêu ù ù ở góc tường. Mấy đồ gia dụng cũ có màu sắc ảm áp được tắm ánh ban mai. Trên bệ cửa sổ đặt một chậu sen Quan Âm nhỏ, cánh hoa xanh biếc như phỉ thúy lặng lẽ nở rộ.

Bạch Cẩm Hi gơ tay bóp trán, để bản thân tỉnh táo một chút, sau đó ngồi dậy.

Cô nghiện thuốc lá nhưng lại hay lo lắng hàm răng và đầu ngón tay bị vàng sẽ không xinh đẹp. Đấu tranh tư tưởng một lúc như thường lệ, Bạch Cẩm Hi mới rút một điếu từ hộp thuốc ở trên bàn, ngồi bên giường nhả khói mù mịt.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Bạch Cẩm Hi sống một mình ở khu dân cư lâu đời, bên dưới toàn là hàng ăn sáng nóng hổi. Cô mua một bát phở, đứng ăn ở bên đường. Các ông bà già hàng xóm đi qua đi lại, đều vui vẻ hỏi thăm cô. Có người còn nhét vào tay cô hai cái bánh bao nhân thịt.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông, giọng nói trách móc của Châu Tiểu Triện ở đầu kia truyền tới: “Lão đại, chị đến đâu rồi? Không phải chị lại quên nhiệm vụ của ngày hôm nay đấy chứ?”

Bạch Cẩm Hi mù mờ, nhưng ngữ khí vẫn điềm nhiên như không: “Tôi không quên, cậu đang ở đâu vậy?”

“Em đã đến cổng trường tiểu học số hai Quan Hồ rồi.”

Bạch Cẩm Hi giơ tay vẫy taxi: “Tôi sẽ đến ngay.”

Ngồi lên xe, cô vẫn chưa nghĩ ra, rốt cuộc hôm nay mình có nhiệm vụ gì.

Bốn năm trước, khi vừa tốt nghiệp trường cảnh sát, cô gặp một vụ tai nạn nên trí nhớ có chút vấn đề, thường quên trước quên sau, có lúc còn quên cả nhiệm vụ cơ quan đã bố trí từ ngày hôm trước.

May mà về cơ bản, những chuyện cô quên đều là nhiệm vụ nhỏ. Còn đối với vụ án quan trọng, cô ghi nhớ mọi chi tiết như một loại bản năng. Thêm vào đó có Châu Tiểu Triện ở bên cạnh nhắc nhở nên cho đến nay, công việc của Bạch Cẩm Hi chưa từng bị ảnh hưởng.

Đến cổng trường tiểu học, nhìn thấy Châu Tiểu Triện trong bộ cảnh phục phẳng lì, tóc chải ngược, xịt gồm bóng loáng, cuối cùng Bạch Cẩm Hi cũng nhớ ra hôm nay mình phải làm gì.

Trong hội trường của trường tiểu học, những “Bông hoa của Tổ quốc” tỏ ra có hứng thú với hai cảnh sát có mặt ngày hôm nay bởi dường như kiến thức về trật tự trị an cho chúng. Chúng tíu tít vây quanh hai người, hỏi đông hỏi tây. Các thầy cô mỉm cười đứng ở vòng ngoài, bầu không khí rất náo nhiệt.

Một cậu học sinh hỏi Châu Tiểu Triện: “Chú cảnh sát, chú đã bao giờ nổ súng bắn chết kẻ xấu chưa ạ?”

Vấn đề này tương đối hấp dẫn, tất cả học sinh đều chờ đợi với vẻ mặt hiếu kỳ.

Châu Tiểu Triện xoa đầu cậu bé, lên tiếng đính chính: “Phải gọi là anh mới đúng.”

“Anh...”

Châu Tiểu Triện ngẩng đầu, đảo mắt một vòng mới cất giọng nghiêm túc: “Tất nhiên, anh đã từng bắt giữ rất nhiều kẻ xấu.”

Tiếng vỗ tay vang lên, trước ánh mắt sùng bái của bọn trẻ, Châu Tiểu Triện dương dương tự đắc. Bạch Cẩm Hi ở bên cạnh nhếch miệng chế giễu, vẻ mặt của cô như muốn nói: Cậu cũng biết lảng tránh vấn đề thật đấy. Từ trước đến nay, cậu đã nổ súng bao giờ đâu?

Châu Tiểu Triện bình tĩnh liếc cô một cái, ý là: Chỉ được cái chó chê mèo lắm lông, chẳng phải súng của chị cũng phủ một lớp bụi rồi hay sao?

Mấy năm nay, thành phố Giang không có vụ án lớn. Tuy Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện từng phá mấy vụ hãm hiếp, giết người nhưng tội phạm đều thuộc loại xoàng xĩnh, để lại vô số manh mối và chứng cứ ở hiện trường nên chỉ cần trực tiếp mai phục bắt người chứ không cần dùng đến súng ống. Thậm chí Châu Tiểu Triện có dự cảm, cho đến hết đời, cậu ta cũng không có cơ hội nổ súng như mấy cảnh sát hình sự lớn tuổi ở trong Cục.

Lúc này, một bé gái hỏi Bạch Cẩm Hi: “Chị ơi! Có phải làm cảnh sát sẽ xinh đẹp như chị không?”

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cô. Cô hơi ngáy ra, sau đó mỉm cười, ngồi xổm xuống bằng bé gái, trả lời nghiêm túc: “Đúng vậy. Các bạn nhỏ có mặt ở đây đều rất xinh, mặc cảnh phục chắc chắn sẽ đẹp hơn chị.”

Buổi chiều, hai người rời khỏi trường tiểu học. Châu Tiểu Triện vừa lái xe vừa cảm thán: “Lão đại, vừa rồi em chỉ sợ chị nói thật: Các bạn nhỏ hôm nay chẳng đẹp gì cả.”

Bạch Cẩm Hi im lặng trong giây lát, mỉm cười: “Làm gì có chuyện đó? Tâm hồn trẻ thơ là thứ thuần khiết nhất trên thế giới này, sao tôi có thể nhẫn tâm khiến chúng buồn?”

Châu Tiểu Triện không khỏi ngạc nhiên.

Nhiều khi, cậu ta cảm thấy con người lão đại rất mâu thuẫn. Bình thường, cô vừa mạnh mẽ vừa thô lỗ, tạt xâu cả đồng, lại đằm dáng nữa. Nhưng thỉnh thoảng, cô bật ra một hai câu dịu dàng đến tận cốt tủy của bạn.

Trong vẻ dịu dàng cũng chất chứa nỗi niềm, khiến trái tim bạn bất giác thổn thức.

Bạch Cẩm Hi im lặng một lúc, lại bắt đầu thềm thuốc. Cô chợt nhớ đến mùi khói thuốc ngày hôm qua ngửi được.

Mùi đó vừa mát lạnh vừa nồng nặc, pha lẫn mùi cà phê thơm nồng, để lại ấn tượng sâu sắc cho cô.

Bạch Cẩm Hi đảo tròng mắt rồi quay sang Châu Tiểu Triện: “Đi hộp đêm Tổ Sắc.”

Châu Tiểu Triện hơi ngậy ra, lập tức lộ vẻ khó xử: “Đi làm gì hả chị? Đồn trưởng đã không cho phép chúng ta động đến người đàn ông đó.”

“Đi nhanh lên!”

Cậu ta liền ngậm miệng.

Tại sao Bạch Cẩm Hi phải đi tìm hiểu tình hình? Tất cả là do bản năng thôi thúc. Đây là địa bàn của cô. Nơi này xuất hiện một nhân vật không rõ là địch hay bạn nên kiểu gì cô cũng phải làm rõ lai lịch của anh ta.

Hộp đêm đèn dóm rực rỡ ngày nào giờ trở nên hoang tàn vắng lạnh, bên trong tối om. Bạch Cẩm Hi vẫn giữ chìa khóa ngày hôm qua lấy được, hai người dễ dàng đột nhập vào trong.

Đại sảnh tầng một ngổn ngang, các gian phòng ở tầng hai vắng lặng, không một bóng người. Bạch Cẩm Hi bảo Châu Tiểu Triện đứng canh chừng ở cầu thang, còn mình đi tới căn phòng đó.

Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, bên trong vẫn y xì ngày hôm qua: tấm bình phong trang nghiêm, chậu hoa lan thanh tịnh. Cảnh vật cổ kính phảng phất như giấc mộng.

Lúc này, ngoài trời đã tối mịt, căn phòng tối mờ mờ. Cô rón rén đi vào, thuận tay khép cửa.

Trong phòng không có ai. Dựa vào bản năng của người cảnh sát được tôi luyện nhiều năm, cô có thể xác định điều này, nên cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Cô bật đèn pin, bắt đầu kiểm tra căn phòng.

Trên chiếc giường gỗ lim có áo khoác đàn ông, Bạch Cẩm Hi nhẹ nhàng đi tới, lục túi áo nhưng chẳng thu hoạch được gì. Cô đặt áo về chỗ cũ, đi tới bàn uống trà, cầm bao thuốc lên ngửi ngửi. Mùi vị rất tuyệt, là loại cao cấp, đáng tiếc quá đắt so với mức lương của người cảnh sát hình sự nên cô không nỡ mua.

Bạch Cẩm Hi luyến tiếc đặt bao thuốc về chỗ cũ. Nhìn thấy gạt tàn đầy mẫu thuốc ở gần đó, mắt cô sáng lên. Cô đeo găng tay, cầm một mẫu thuốc bỏ vào túi đựng vật chứng. Có ADN, cô không tin không tìm ra lai lịch của người đàn ông.

Nhưng ở giây tiếp theo, Bạch Cẩm Hi lập tức dừng động tác. Bởi vì cô đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh ập đến từ sau lưng.

Có lẽ do không khí trong căn phòng thay đổi, hoặc giả do tiếng động không dễ phát giác hay xuất phát từ linh cảm, trong đầu cô nảy sinh một ý nghĩ mãnh liệt: Đằng sau có người.

Người đó lặng lẽ đứng ở một góc. Có lẽ từ lúc cô đột nhập vào căn phòng, đối phương đã ẩn nấp ở đó, âm thầm quan sát cô.

Bạch Cẩm Hi chỉ cảm thấy sợi lông trên toàn thân dựng ngược. Không còn nghi ngờ gì nữa, cô đã gặp phải một nhân vật đáng gờm, khả năng phản trình sát còn giỏi hơn cô... Ngay sau đó, cô đột nhiên cảm thấy một luồng khí ngày càng lại gần, đồng thời là tiếng bước chân rất nhẹ, và một cơn gió ập đến.

Phát hiện ra sự bất thường của cô, đối phương liền ra tay trước.

Biết không kịp xoay người, Bạch Cẩm Hi lập tức ném đồ trong tay, sau đó túm cánh tay đối phương, định vật anh ta xuống.

“Hừ...” Một tiếng cười khê vang lên trong bóng tối. Bạch Cẩm Hi thầm kêu một tiếng không xong rồi. Tiếp theo, cô liền cảm thấy một sức mạnh to lớn ập đến, bị đối phương thuận thế vặn ngược cánh tay.

Bạch Cẩm Hi đứng không vững, ngã xuống cái giường ở phía trước. Nhưng cô không hề do dự, giơ chân đá vào đầu gối của người đàn ông. Người đàn ông hoàn toàn không ngờ cô có thể tấn công ở góc độ khó, trong

tình trạng thân thể mất thăng bằng như vậy. Anh ta “hừm” một tiếng đau đớn, thân hình nghiêng sang một bên.

Bạch Cẩm Hi mừng rỡ trong lòng.

Nhưng ngay sau đó...

Cô cảm nhận được thân thể ấm nóng của người đàn ông đổ xuống người mình.

Buổi đêm tĩnh mịch, trong phòng tối lờ mờ. Ngoài cửa sổ, tiếng ve kêu rộn rã, vang lên rõ ràng.

Bạch Cẩm Hi nằm thẳng trên giường. Tuy cả hai cùng ngã xuống nhưng cô không hề chiếm thế thượng phong. Ngược lại, hai tay cô bị người đàn ông khóa chặt, thân thể cũng bị anh ta khống chế, nhất thời không thể động đậy.

Hô hấp của Bạch Cẩm Hi dần trở nên gấp gáp.

Mùa hè mặc đồ mỏng, cô lại chỉ mặc áo ngắn tay nên có thể cảm nhận rõ ràng cơ bắp trên cánh tay người đàn ông chạm vào da thịt mình. Ngón tay đầy sức mạnh, hơi mát lạnh của đối phương nắm chặt cổ tay cô. Thắt lưng anh ta dính vào người cô, chân cũng đè lên đùi cô. Cô cảm nhận được trọng lượng, nhiệt độ cơ thể của người đàn ông, cũng như mùi thuốc lá thoang thoảng thuộc về anh ta.

Gương mặt anh ta ở ngay phía trên, cách cô chưa đầy mười lăm xen ti mét. Bởi vì trời tối nên cô chỉ nhìn thấy đường nét mơ hồ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén đang nhìn cô chăm chú. Ngoài ra, hơi thở nóng hổi của người đàn ông cũng không kiêng dè, phả vào mặt cô.

Bạch Cẩm Hi đỏ mặt, gầm lên: “Buông tôi ra!”

Người đàn ông không đếm xỉa đến cô, tay phải vung lên, đột nhiên xuất hiện một con dao nhỏ sáng loáng.

Bạch Cẩm Hi lạnh toát sống lưng. Giây tiếp theo, con dao đó đã kề vào cổ cô. Cùng với lưỡi dao sắc lạnh là ánh mắt thâm trầm bức người khiến cô không thở nổi.

“Tại sao lại điều tra tôi?” Người đàn ông hỏi.

Cổ hơi nhói đau, Bạch Cẩm Hi nuốt nước bọt, cất giọng trong trẻo: “Do tò mò, cũng là trách nhiệm công việc. Nơi này là khu vực do tôi quản lý, anh thần bí như vậy, không làm rõ sao tôi có thể yên tâm?”

Sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui, người đàn ông nhếch mép: “Lý do không thuyết phục chút nào.”

Năm phút sau.

Đây chắc chắn là thời khắc nhục nhã nhất trong cuộc đời làm cảnh sát của Bạch Cẩm Hi.

Cô bị người đàn ông dùng sợi dây ni lông trói chặt tay vào ghế. Còn anh ta ngồi ở sofa cách cô khoảng một mét, đáng vẻ vẫn ung dung và bình tĩnh.

Bạch Cẩm Hi cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, bộ não thầm tính toán: Hiệu quả cách âm của căn phòng cao cấp này phải nói là quá tốt. Cô và người đàn ông kia vật lộn trong phòng, Châu Tiểu Triện ở bên ngoài cũng không hề hay biết. Châu Tiểu Triện đúng là tên ngốc, cô mãi vẫn không ra ngoài mà cậu ta cũng chẳng biết vào ngó một cái...

Bạch Cẩm Hi ngẩng đầu, quan sát người đàn ông trước mặt.

Ánh sáng lờ mờ, lần này cô đã có thể nhìn thấy đối phương. Anh ta mặc áo sơ mi đơn giản màu tối, thân hình cao lớn nổi bật. Tuy nhiên, gương mặt anh ta vẫn mơ hồ trong bóng tối.

Thoạt nhìn là có thể đoán ra, đây là nhân vật tàn nhẫn, độc ác, chắc chắn không biết thương hoa tiếc ngọc.

“Cô đã chịu nói thật chưa?” Người đàn ông hỏi.

“Những điều tôi nói đều là sự thật.”

Anh ta lặng lẽ nhìn cô một lúc.

“Vậy thì cô cứ ở đó đi.” Anh ta từ tốn đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh.

Bạch Cẩm Hi dõi theo đối phương cho đến khi anh ta khép cửa mới hít một hơi sâu.

Người đàn ông nhanh chóng từ nhà vệ sinh đi ra ngoài. Anh ta hơi ngẩn người, sau đó gơ tay bật đèn.

Căn phòng sáng trưng, chiếc ghế nằm ở giữa trống không, sợi dây ni lông rơi dưới đất, nữ cảnh sát kia đã biến mất, cửa ra vào mở toang.

Người đàn ông trầm lặng trong giây lát, bỗng dừng mỉm cười.

Châu Tiểu Triện theo sau Bạch Cẩm Hi, rời khỏi hộp đêm. Cậu ta trợn mắt kinh ngạc khi nhìn thấy gương mặt đỏ bừng, nước mắt giàn giụa của cô.

Hôm nay bị sỉ nhục, Bạch Cẩm Hi sao có thể kể chuyện mất mặt này với người khác? Thế là cô trầm mặc, đi phăm phăm ra ngoài. Cho tới khi đến chiếc xe cảnh sát đỗ ở ngõ sau, cô mới gơ cánh tay phải đang buông thông ra trước mặt Châu Tiểu Triện, cất giọng nghẹn ngào: “Có thể giúp tôi nối cánh tay lại như cũ không... Ôi đau quá!”

Châu Tiểu Triện giật mình: “Sao lại ra nông nỗi này?” Thì ra là khóc vì đau đớn.

Cậu ta nâng cánh tay cô: “Chị cố nhịn một lát!”

Tiếng “rắc rắc” vang lên ròn rã, Bạch Cẩm Hi hét to một tiếng.

Châu Tiểu Triện xót xa đỡ cô lên ghế lái phụ: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?”

Bạch Cẩm Hi: “... Tôi không cẩn thận va mạnh vào đồ vật. Người đó không để lại manh mối nên chẳng tìm thấy gì.”

“Vâng.” Mặc dù cảm thấy khó tin nhưng Châu Tiểu Triện nghĩ, lão đại thân thủ tốt như vậy, làm gì có chuyện chịu thiệt. Với tính cách cầu thả, lão đại càng có khả năng bị ngã hơn.

Bạch Cẩm Hi ôm cánh tay dôi mắt ra ngoài cửa sổ, càng nghĩ càng bực bội. Nên biết vừa rồi cô “dỡ” cánh tay còn đau hơn lúc “nối” vào nhiều.

3. Chương 3: Bác Sỹ Pháp Y Tư Bạch

Bạch Cẩm Hi ngồi ở bàn làm việc trầm tư suy nghĩ, sắc mặt nghiêm túc.

Lúc này sắp đến giờ làm việc, một người cảnh sát đi vào, thuận tay vỗ lên đầu cô: “Tiểu Bạch, đang nghĩ gì vậy? Lại quên mất sáng nay ăn gì rồi à?”

Anh ta vừa dứt lời, mọi người cười ồ cả lên, Bạch Cẩm Hi lườm anh ta một cái: “Biến đi!”

Tiếng chuông báo hiệu tới giờ làm việc vang lên, ai nấy về vị trí của mình.

Gần đây không có vụ án lớn, trong khi chuyện lật vật nhiều không kể xiết. Nào là quản lý hộ tịch, tranh chấp cá nhân, còn có cô gái trẻ báo án bị người khác theo dõi quấy rầy... So với các phòng ban khác, đội hình sự chẳng có việc gì để làm, vô cùng nhàn nhã.

Châu Tiểu Triện đẩy chiếc ghế đến bên Bạch Cẩm Hi.

“Lão đại, chị nghĩ gì mà nhập tâm thế?”

Bạch Cẩm Hi nằm bò xuống bàn, nói nhỏ: “Cậu đi tìm cái cô Tư Tư, thử thăm dò xem thế nào.”

Châu Tiểu Triện phải mất mấy giây mới nhớ ra “Tư Tư” là cô tiếp viên ở hộp đêm Tổ Sắc. Cậu ta tỏ ra khó xử: “Lão đại, sao chị còn không bỏ qua cho người đàn ông đó?”

Bạch Cẩm Hi im lặng.

Tựa hồ nhớ ra điều gì, cậu ta hơi biến sắc mặt, quan sát cô kỹ lưỡng: “Không phải chị có hứng thú với anh ta đấy chứ?”

Bạch Cẩm Hi còn chưa kịp phản ứng, Châu Tiểu Triện tiếp tục lẩm bẩm: “Lẽ nào đúng là đàn ông không xấu phụ nữ không yêu, dù chỉ là cuộc gặp thoáng qua nhưng tình cảm vẫn nảy sinh...”

Bạch Cẩm Hi cầm quyển sách trên bàn đập vào đầu cậu ta: “Câm miệng! Đừng ở đây nói vớ vẩn nữa, mau đi điều tra đi!”

Châu Tiểu Triện tiếp tục lải nhải: “Đây là em muốn nhắc nhở bà chị! Chị đừng để bác sỹ pháp y Từ biết chuyện chị quá quan tâm đến người đàn ông khác. Chị quên lần trước chẳng may bị đối tượng tình nghi tham gia vụ cướp giết ô một cái, bác sỹ Từ biến sắc mặt ngay tại trận rồi à? Sau đó, anh ta chẳng có tình thần, một tuần liền ngó lơ chị, chị không nhớ sao?”

Bạch Cẩm Hi đang cúi xuống nhặt quyển sách, nghe nói vậy, cô liền dừng động tác, ngẩng đầu lườm cậu ta một cái: “Nói linh tinh, tôi và bác sỹ Từ chỉ là bạn bè thuần khiết. Lúc đó, anh ấy sợ tôi bị thương mà thôi.”

Châu Tiểu Triện không tán thành, bĩu môi rời đi.

Đồn cảnh sát Quan Hồ nằm ở phía Tây thành phố, là một tòa nhà nhỏ màu xám trắng, trước cổng có cái sân lớn, trồng hàng cây long não dày đặc nên rất mát mẻ.

Buổi trưa, mọi người chuẩn bị kéo nhau đi ăn cơm. Bạch Cẩm Hi vừa đứng dậy, cửa văn phòng bỗng dưng mở ra, một người đàn ông đi vào.

Mấy người cảnh sát hình sự nhiệt tình chào hỏi, còn không quên nháy mắt với Bạch Cẩm Hi.

“Bác sỹ Từ đến rồi à?”

“Bác sỹ Từ lại mang cơm cho Tiểu Bạch đấy à?”

“Tiểu Bạch không đi ăn cùng chúng tôi nữa. Bác sỹ Từ, gấp sau nhé!”

Vừa nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay. Lúc này, Bác sỹ pháp y Từ Tư Bạch mà Châu Tiểu Triện đề cập mặc áo sơ mi trắng và quần âu đen đơn giản, một tay bỏ vào túi quần, một tay xách cặp lồng cơm, nhã nhặn đứng ở cửa, mỉm cười hân huyên với mọi người. Đội đám cảnh sát đi hết, anh mới quay đầu về phía Bạch Cẩm Hi rồi tiến lại gần cô.

Bạch Cẩm Hi chống cằm, nhìn người đàn ông đi tới.

“Anh không cần suốt ngày mang cơm cho em, phiền phức chết đi được.” Tuy nói vậy nhưng mắt cô đã vô thức liếc hộp cơm, cánh mũi phập phồng, như muốn ngửi xem là mùi thơm của món gì.

Từ Tư Bạch dường như đoán ra phản ứng của cô. Anh không đáp lời, từ tốn lấy từng cái hộp nhỏ xếp xuống bàn, mở nắp, sau đó lấy hai đôi đũa gỗ màu đen, đưa cho cô một đôi. Cuối cùng, anh ngồi xuống phía đối diện cô.

“Đồ ăn bên ngoài không vệ sinh.” Anh cất giọng ôn hòa: “Không bằng anh nấu.”

“Cám ơn anh.” Bạch Cẩm Hi không nhịn được cười, cầm hộp cơm bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Từ Tư Bạch ăn cơm cũng yên tĩnh và tập trung như lúc làm việc. Bạch Cẩm Hi cũng chỉ khi nào cùng anh ăn cơm, mới hiền lành như một thực nữ. Thật ra cô hết cách, bởi vì anh không nói chuyện, cũng chẳng thích người khác ồn ào.

Hai người nhanh chóng ăn xong.

Từ Tư Bạch rút tờ giấy ăn lau miệng, chậm rãi uống ngụm nước rồi lại bỏ từng cái hộp vào cặp lồng. Anh làm hết những công việc này, không thích người khác nhúng tay vào.

Cuối cùng, anh cầm cặp lồng cơm đứng dậy, một tay đút vào túi quần, cất giọng dịu dàng với cô: “Đi thôi! Anh đưa em đi xem tử thi!”

“Tử thi gì cơ?”

Lúc này, khóe miệng anh mới để lộ ý cười nhàn nhạt: “Sáng nay vừa có một thi thể được đưa đến, trước và sau khi chết bị năm kiểu tổn thương khác nhau, chắc em chưa gặp bao giờ.”

Bạch Cẩm Hi chớp chớp mắt, miệng mỉm cười: “Được thôi!”

Tình bạn giữa Bạch Cẩm Hi và Từ Tư Bạch bắt đầu từ ba năm trước. Lúc đó, anh mới từ tỉnh ngoài được điều đến thành phố Giang. Họ quen nhau qua một vụ án giết người. Trước khi gặp anh, Bạch Cẩm Hi chưa từng gặp một bác sĩ pháp y nào có tay nghề cao và kiến thức uyên bác như vậy.

Tuy cảnh sát hình sự không cần tham gia vào quá trình giám định của bác sĩ pháp y nhưng càng nắm nhiều kiến thức liên quan, càng có lợi cho việc phá án. Sau khi phát hiện anh là cuốn “từ điển sống”, Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện thường lân la sang chỗ anh làm việc, bọn họ mới dần trở nên thân quen.

Từ Tư Bạch có tính cách tẻ nhạt, không ham danh lợi. Cuộc sống của anh đơn điệu đến mức cả ngày chỉ đi đi về về giữa ba điểm là phòng khám nghiệm, cục cảnh sát và nơi ở. Vì vậy, tuy còn trẻ, diện mạo sáng sủa, lại có tài, thậm chí có danh tiếng nhất định trong ngành cảnh sát ở thành phố Giang nhưng Từ Tư Bạch vẫn chưa có bạn gái, cũng chẳng có người phụ nữ nào theo đuổi anh.

Bạch Cẩm Hi trở thành bạn gái tin đồn duy nhất của anh.

Tuy nhiên, trong con mắt của cô, hai người chẳng qua chỉ là tâm đầu ý hợp mới trở nên thân thiết. Hơn nữa, Từ Tư Bạch tuy có tính cách lãnh đạm nhưng đối xử với bạn bè rất chân thành. Do đó, anh mới quan tâm đến cô nhiều hơn người bình thường một chút, chứ giữa họ không tồn tại quan hệ nam nữ.

Chiếc Chevrolet màu trắng chạy bon bon trên đường phố tràn ngập ánh nắng. Từ Tư Bạch ngồi thẳng người, lái xe rất tập trung.

“Em nhìn anh làm gì vậy?” Anh đột nhiên mở miệng, mắt vẫn dõi về phía trước.

Bạch Cẩm Hi cười cười: “Lão Từ, vừa rồi em nghĩ, nếu trong tương lai không ai cần chúng ta, hay là chúng ta góp gạo thổi cơm chung cho xong. Anh có thể tiếp tục “yêu” xác chết của anh, em cũng có thể tiếp tục “yêu” tội phạm của em. Chúng ta hiểu nhau, thông cảm lẫn nhau nên sẽ không xảy ra chuyện phiền phức.”

Từ Tư Bạch hơi ngẩn người, quay sang liếc cô một cái rồi tiếp tục nhìn về phía trước.

“Chuyện này anh sẽ không qua loa đại khái.” Anh lên tiếng: “Một khi anh xác định, thì đó là chuyện cả đời. Anh sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cô ấy. Em đừng nên có ý nghĩ đó.”

Bạch Cẩm Hi cười cười, ngoảnh đầu dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Nơi khám nghiệm tử thi là một tòa nhà lâu đời tường trắng ngói xanh cách đồn cảnh sát Quan Hồ không xa. Lúc này là đầu giờ chiều, hành lang vô cùng tĩnh mịch, thỉnh thoảng mới có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện rì rầm truyền tới. Dù là mùa hè nhưng cả tòa nhà vẫn tỏa ra cảm giác râm mát.

Từ Tư Bạch dẫn Bạch Cẩm Hi đi xuyên qua hành lang, tới phòng giải phẫu hết sức yên tĩnh và lạnh lẽo.

Nơi này một màu trắng toát, từ trần nhà đến bốn bức tường, ánh đèn và cả chiếc giường kim loại. Duy chỉ có thi thể nằm trên giường mang màu sắc khác.

Trợ lý của Từ Tư Bạch là một cậu thanh niên tầm hai mươi tuổi tên Tiểu Diêu. Cậu ta đưa áo blouse trắng và găng tay cho Bạch Cẩm Hi, cười hì hì: “Chị Cẩm Hi, cẩn gi nhớ gọi em.”

“Cám ơn cậu.” Bạch Cẩm Hi trang bị xong xuôi, vừa quay người liền nhìn thấy Từ Tư Bạch đứng bên cạnh thi thể đợi cô. Anh đeo khẩu trang màu trắng cỡ lớn, chỉ lộ đôi mắt đen trầm tĩnh.

Người trong ngành cảnh sát đều biết, Từ Tư Bạch bình thường giải phẫu xác chết và tiến hành giám định với tốc độ rất nhanh, không những nhanh còn tỉ mỉ và chuẩn xác. Do đó, anh còn có biệt danh “Đệ nhất

khoái thủ của thành phố Giang”. Bởi vì hôm nay có Bạch Cẩm Hi nên động tác của anh chậm lại, giải phẫu và giám định tỉ mỉ từng vết thương, cơ quan nội tạng.

Phòng giải phẫu rộng lớn vắng lặng và lạnh lẽo, thời gian phẳng phất trôi đi rất chậm, chỉ thỉnh thoảng có tiếng trao đổi của hai người.

“Vết thương này là do loại hung khí nào tạo thành?” Bạch Cẩm Hi chỉ tay vào vết thương trên đùi nạn nhân.

Từ Tư Bạch đang đứng bên cạnh cô, ghi chép kết luận của phân tích trước đó vào bản báo cáo. Anh liếc qua vết thương, hỏi lại: “Nhìn không ra sao?”

Bạch Cẩm Hi lắc đầu.

Anh buông giấy bút, cúi thấp người, quan sát kỹ vết thương.

“Xung quanh vết thương có hiện tượng lan tỏa, lớp da xơ cứng...” Anh hạ giọng: “Là vật nhọn đâm bị thương.”

“Vậy à?” Vừa định đứng thẳng người, Bạch Cẩm Hi chợt phát hiện gương mặt Từ Tư Bạch cách cô rất gần. Đôi mắt đen và mái tóc ngắn mềm mại càng tôn thêm nước da trắng của anh. Trán lấm tấm vài giọt mồ hôi, chảy theo má anh xuống đến cổ.

Bạch Cẩm Hi hơi ngẩn người.

Không chỉ mỗi khuôn mặt, bởi vì muốn quan sát vết thương ở cự ly gần nên người anh cúi thấp, gần kề bên cô. Cô có thể ngửi thấy mùi mồ hôi, mùi xà phòng thơm từ người anh, còn có cả mùi Formalin đặc thù của bác sĩ pháp y và cả mùi tanh của máu.

Tựa như cảm nhận được sự trầm mặc và thất thần của Bạch Cẩm Hi, Từ Tư Bạch quay đầu, nhìn cô ở khoảng cách rất gần. Sống mũi sắp chạm vào mặt cô đến nơi, nhưng ánh mắt của anh vừa trầm tĩnh vừa lạnh lẽo, chẳng khác nào người chết. Sau đó, anh đứng thẳng người, hỏi cô: “Em sao thế?”

“Không có gì.”

Trên thực tế, có lẽ bởi vì chưa từng tiếp xúc thân mật với cơ thể đàn ông nên vừa rồi, cô bất chợt nhớ đến buổi tối hôm qua theo phản xạ có điều kiện, khi cô bị người đàn ông đó đè xuống dưới thân, từng tấc da kề cận, nhớ cả mùi thuốc lá, mùi cà phê lẫn trong hơi thở của anh ta...

Bạch Cẩm Hi lập tức lấy lại tinh thần, cố gắng gạt cảnh tượng xui xẻo đó ra khỏi đầu óc.

Từ Tư Bạch liếc cô một cái, bước sang bên cạnh quan sát vết thương tiếp theo.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông, màn hình nhấp nháy tên Châu Tiểu Triện.

Bạch Cẩm Hi lập tức đứng thẳng người, cười cười với Từ Tư Bạch: “Em nghe điện thoại đã.” Nói xong, cô liền tháo găng tay, đi nhanh sang gian phòng nhỏ cách một lớp kính ở bên cạnh mới bắt máy.

“A lô! Lão đại!”

Bạch Cẩm Hi đưa mắt về phía Từ Tư Bạch cách đó không xa. Anh đang khoanh tay, kiên nhẫn đợi cô quay lại.

“Thế nào rồi?” Cô hạ thấp giọng nói.

“Không có thu hoạch.” Châu Tiểu Triện thở dài: “Người phụ nữ tên Từ Tư đó không dễ đối phó, miệng kín như bưng. Em ở chỗ cô ta cả ngày mà chẳng moi được gì. Có điều...”

“Điều gì?”

“Cô Từ Tư nói, người đàn ông đó chuyển lời nhắn đến chị.”

Bạch Cẩm Hi chau mày cảnh giác: “Lời gì?”

“Em thấy rất kỳ quặc...” Châu Tiểu Triện nói rất chậm, ngữ khí vô cùng dè dặt: “Nếu có người vẫn cứ lo chuyện bao đồng, bị dờ cánh tay thì đừng mong có thể nổi lên.”

“TMD.” Bạch Cẩm Hi không nhin nổi, chửi thề một tiếng.

4. Chương 4: Giác Mơ Đầu Tiên

Châu Tiểu Triện tìm thấy Tư Tư trong một con ngõ nhỏ.

Lối ngõ ở khu dân cư lâu đời của thành phố nghèo nghèo. Tại một cửa hàng chất đầy đồ tạp hóa và quà vặt, Tư Tư mặc áo phông, quần bò đơn giản, ngồi sau quầy bán hàng. Cô để mặt mộc nên nếu không chú ý, sẽ chẳng ai nhận ra đây chính là người phụ nữ quyến rũ của buổi tối hôm đó.

Châu Tiểu Triện cảm thấy hơi bất ngờ. Các cô tiếp viên ở hộp đêm thường kiêm nhiệm nhiều nghề, nhưng đa phần đi bán nhà, làm người mẫu ô tô, thậm chí có người còn là sinh viên. Cậu ta chưa từng gặp người nào ban ngày mở cửa hàng tạp hóa, an phận với mức thu nhập ít ỏi như vậy.

Một điều càng khiến cậu ta bất ngờ hơn, trông Tư Tư vẫn còn trẻ mà đã có một đứa con trai. Cậu bé chừng hai, ba tuổi, kháu khỉnh bụ bẫm, ôm chân gọi mẹ. Tư Tư bế thằng bé, vẻ mặt vô cùng dịu dàng: “Đậu Đậu ngoan! Đậu Đậu có ăn hoa quả không?”

Mỗi con người đều có câu chuyện và bí mật của riêng mình, Tư Tư cũng không ngoại lệ.

“Người đẹp, lấy cho tôi bao thuốc lá.” Một công nhân mặc đồng phục màu xanh lam đứng ở cửa gọi cô ta.

“Vâng!” Tư Tư thả con trai xuống đất, cúi thấp người thò tay vào tủ lấy gói thuốc Bạch Sa. Vừa ngẩng đầu, cô ta liền nhìn thấy Châu Tiểu Triện đứng cách đó không xa.

Châu Tiểu Triện liền mỉm cười với cô ta.

Tư Tư giật giật khoe miệng.

Một lúc sau, cô ta đỡ con ngủ rồi quay người, nhìn Châu Tiểu Triện bằng ánh mắt nhẵn nại: “Đồng chí cảnh sát, tôi phải nói mấy lần nữa, anh mới chịu tin, hôm đó, chúng tôi chỉ uống trà và trò chuyện, chứ không làm điều vi phạm pháp luật?”

Châu Tiểu Triện tất nhiên chẳng tin, nhưng cũng không tiện truy vấn. Bây giờ nhìn thấy thằng bé, cậu ta có chút mũi lòng, không nhẫn tâm gây khó dễ cho đối phương. Thế là cậu ta đảo tròn mắt, bắt đầu tiến hành chiến thuật “quanh co” mà Bạch Cẩm Hi thường chỉ bảo ỉnh.

“Tư Tư này, tiệm tạp hóa của chị cũng đắt hàng nhỉ. Lại phải trông con nhỏ, một mình chị có xoay sở nổi không?” Anh ta chuyển đề tài, nói chuyện phiếm với đối phương.

Tư Tư vừa sắp lại giá hàng, vừa trả lời lấy lệ: “Cũng tạm.”

“Sau này tôi sẽ giới thiệu mọi người đến đây mua hàng cho chị.” Châu Tiểu Triện nói thật lòng.

Tư Tư dừng động tác, ngoảnh đầu liếc cậu ta một cái rồi tiếp tục công việc của mình.

“Không hợp cạ nửa câu cũng thừa thãi” chính là chỉ tình trạng của bọn họ lúc này. Tiếp theo, phần lớn thời gian là Châu Tiểu Triện nói chuyện, Tư Tư chẳng thèm để ý. Những câu hỏi liên quan đến người đàn ông kia, cô ta chỉ một câu trả lời duy nhất là không biết.

Đến cuối cùng, khi Châu Tiểu Triện đi ra cửa, Tư Tư gọi cậu ta, lên tiếng: “Sáng nay, anh ấy gọi điện cho tôi, nói nếu cảnh sát đến tìm tôi thì hãy giúp anh ấy chuyển lời tới cô cảnh sát hoa khôi. Chuyện này chẳng liên quan đến tôi, tôi chỉ chuyển lời mà thôi!”

Sau khi Châu Tiểu Triện lặp lại nguyên văn lời nói của người đàn ông cho Bạch Cẩm Hi, cô tức đến mức lá phổi sắp nổ tung. Cô nắm chặt điện thoại, đứng ở gian nhỏ bên cạnh phòng giải phẫu, mãi vẫn không lên tiếng.

Ở đầu bên kia, Châu Tiểu Triện giả vờ thăm dò: “Lão đại, tối qua xảy ra chuyện gì? Tại sao chị lại bị sái tay? Sao không nói cho em biết?”

“Lúc nào về tính sau!” Bạch Cẩm Hi lập tức cúp điện thoại.

Vừa quay người, cô liền chạm phải ánh mắt dò xét của Từ Tư Bạch.

Bạch Cẩm Hi không đổi sắc mặt, bỏ điện thoại vào túi quần: “Cơ quan có việc, em đi trước đây!”

Từ Tư Bạch gật đầu.

Thật ra, Bạch Cẩm Hi bị chọc giận nên khó có thể tập trung tinh thần nghiên cứu xác chết. Cô đi nhanh xuống dưới, nhảy lên xe buýt công cộng, rời khỏi nơi đó.

Bây giờ là lúc chiều tà, tia nắng lọt qua khe hở của rèm cửa sổ, chiếu vào căn phòng giá lạnh. Từ Tư Bạch không bị ảnh hưởng bởi việc bỏ đi giữa chừng của Bạch Cẩm Hi, một mình tiếp tục hoàn thành công việc giải phẫu còn lại.

Người trợ lý tên Tiểu Đào ở bên cạnh không nhìn được, mở miệng nói: “Thầy Từ, thầy không đi tiễn chị Cẩm Hi sao?”

Từ Tư Bạch hơi dừng động tác, nhưng anh nhanh chóng đưa lưỡi dao mổ, đồng thời bình thản đáp: “Cô ấy không cần người tiễn.”

Tiểu Đào: “Nhưng... thầy ơi, có lẽ cả ngày thầy bận nghiên cứu nên không để ý, tỷ lệ nam nữ ở cơ quan công an mất cân đối nghiêm trọng. Đặc biệt là mấy anh cảnh sát hình sự, ai cũng như loài lang sói, hiếm có dịp thầy thân thiết với một người phụ nữ như vậy...”

Từ Tư Bạch quay sang anh ta: “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

Tiểu Đào: “... Sao thầy vẫn chưa trở thành bạn trai của chị ấy?”

Từ Tư Bạch mỉm cười. Giọng nói của anh bình tĩnh và ôn hòa như ánh chiều tà: “Tôi và cô ấy cứ giữ mối quan hệ như bây giờ cũng rất tốt.”

“Nhưng...” Tiểu Đào lộ vẻ mặt chỉ hận sắt không thể rèn thành thép: “Nếu thích chị ấy thì thầy nên mạnh dạn theo đuổi.”

Từ Tư Bạch vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, cầm cuì nghiên cứu tử thi trước mặt.

Màn đêm dần buông xuống. Buổi tối, nhiệt độ ở thành phố Giang hạ thấp, không khí mát lạnh khiến con người rất dễ chịu.

Nhưng Bạch Cẩm Hi nằm trên giường, trần trọc mãi vẫn không tài nào ngủ nổi.

Nếu có người vẫn cứ lo chuyện bao đồng, bị dỡ cánh tay thì đừng mong có thể nói liền.

Cô gần như có thể tưởng tượng, người đàn ông trong bóng tối đó nói câu này bằng một thái độ lạnh lùng như thế nào?

Cô quyết định ngày mai đi hỏi đồn trưởng. Đối phương đã ức hiếp lên tận đầu, cô không thể tiếp tục nhẫn nhịn.

Thầm hạ quyết tâm, Bạch Cẩm Hi dỗi mắt lên trần nhà cũ kỹ. Trong lúc mơ màng, cô đột nhiên nhớ tới hôm tỉnh lại ở bệnh viện vào bốn năm trước. Bệnh viện xa lạ, cô y tá xa lạ nói với cô bằng giọng điệu thương tiếc: “Bạch Cẩm Hi, bố mẹ cô đã qua đời trong trận hỏa hoạn. Bởi vì thiếu dưỡng khí một thời gian dài nên bộ não của cô cũng bị ảnh hưởng, có khả năng vĩnh viễn không thể hồi phục trí nhớ.”

Trong lòng mỗi con người đều tồn tại một mảnh đất hoang vu. Mảnh đất hoang vu của cô được tạo thành từ năm hai mươi một tuổi. Sau đó, cô bắt đầu “cày cấy, trồng trọt”. Cô không nhớ bố mẹ trông như thế nào. Khi cuộc đời xuất hiện tai nạn thảm khốc, hủy diệt tất cả mọi thứ, chỉ người trong cuộc mới có thể thấu hiểu một cách sâu sắc cảm giác hoang mang và trống vắng đó.

Bạch Cẩm Hi nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nằm mơ.

Tiếng nước chảy, tiếng nước gầm gào như giông bão từ trong rừng sâu truyền tới.

Cô gạt cành lá và gai nhọn, đi từng bước, từng bước, ngày càng tiến lại gần nơi phát ra âm thanh đó.

Nơi ấy có một thác nước rất cao, bọt nước trắng xóa như một dòng sông cuộn cuộn đổ xuống. Dưới chân thác nước có một người đang ngồi.

“Anh là ai?” Cô tò mò hỏi.

Người đàn ông mặc áo phong màu xanh thẫm, quần dài đen, hai tay đặt trên đầu gối.

Mặc cho thác nước gào thét ở bên cạnh, anh ta vẫn ngồi im bất động.

“Anh là ai?” Bạch Cẩm Hi lặp lại câu hỏi.

Người đàn ông từ từ quay đầu về phía cô. Bạch Cẩm Hi ngơ ngẩn nhìn anh ta.

Người đó có một đôi mắt đen nhánh, phảng phất không thấy đáy. Dần dần, đôi mắt đó ngấn lệ.

Bạch Cẩm Hi không nhúc nhích. Một nỗi đau khó diễn tả đột nhiên trào dâng trong lồng ngực cô. Giống như không có cách nào kiềm chế, cô nghẹn ngào, nước mắt chảy giàn giụa xuống mặt.

Đúng lúc này, người đàn ông bất chợt nhìn ra sau lưng cô. Bạch Cẩm Hi cũng quay đầu, phát hiện một người đàn ông khác mặc bộ đồ trắng từ đầu đến chân, áo phong liền mũ. Hắn cầm một cái rìu bổ hết nhát này đến nhát khác xuống người đang nằm dưới đất. Người kia nát bét đầu trong giây lát, máu chảy lênh láng.

Sau đó, hung thủ lại quay sang một người khác nằm bên cạnh.

“Anh làm gì vậy? Mau dừng tay lại đi!” Bạch Cẩm Hi hét lên.

Hung thủ dừng động tác, từ từ đứng dậy, ngoảnh đầu nhìn cô.

Người hắn dính đầy máu tươi, ánh mắt như loài điều hâu. Giây tiếp theo, hắn đi đến trước mặt Bạch Cẩm Hi, quan sát cô từ trên cao, chậm rãi gỡ chiếc rìu lên không trung. Cô ra sức giãy giụa nhưng hai tay bị hắn giữ chặt, không thể động đậy.

Sắc mặt người đàn ông đó lạnh lùng tựa như tử thần đến từ cõi chết, trên tay là cái rìu sắc bén dính đầy máu. Khóe miệng hắn nhếch lên, để lộ ý cười chế nhạo. Sau đó, hắn đột nhiên cúi xuống hôn cô ngẫu nhiên, đến mức cô không thở nổi.

Bạch Cẩm Hi giật mình mở mắt.

Trước mặt vẫn là trần nhà màu xám trắng cũ kỹ, bầu trời ngoài cửa sổ đã hừng sáng. Trong ngôi nhà trống trải chỉ có một mình cô nằm im như xác chết, mặt chảy đầy nước mắt. Trong khi đó, màn hình máy di động trên tủ đầu giường nhấp nháy, tiếng chuông không ngừng reo vang.

Khỉ thật, đây là giấc mơ quái quỷ gì không biết?

Bạch Cẩm Hi ngồi dậy, giơ tay lau nước mắt, cầm điện thoại lên nghe: “A lô!”

Giọng nói nặng nề và sốt ruột của Châu Tiểu Triện truyền tới: “Lão đại! Tối qua, tòa nhà số 10 trong ngõ Đạo Lí đã xảy ra vụ án cường dâm!”

5. Chương 5: Cảnh Sát Hàn Trầm

Hôm nay là sáng sớm ngày chủ nhật, trong ngõ vẫn còn một lớp sương mù bàng bạc. Một người cảnh sát khu vực đứng dưới khu nhà người bị hại, xung quanh vẫn hết sức tĩnh mịch.

Châu Tiểu Triện dừng xe ở đầu ngõ. Bạch Cẩm Hi rút thẻ làm việc cài lên ngực. Cô vừa định xuống xe, cậu ta liếc cô một cái: “Lão đại khóc đấy à?”

Bạch Cẩm Hi ngẩng đầu nhìn vào gương chiếu hậu, phát hiện đôi mắt mình sưng húp như trái đào.

“Ừ!” Cô ử rử đẩy cửa xe: “Tôi mơ thấy bị một tên giết người...” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “... đánh một trận.”

Châu Tiểu Triện “ồ” một tiếng, rảo bước nhanh theo cô, miệng vẫn không ngừng lải nhải: “Ai bảo chị cả ngày toàn xem phim truyền hình, điện ảnh máu me. Thế kết thúc thế nào? Chị có thắng hán không? Cánh tay vẫn còn nguyên vẹn đấy chứ?”

Bạch Cẩm Hi giơ chân đạp cậu ta: “Cuốn xéo!”

Đây là một dãy nhà tập thể cũ kỹ, phần lớn cho thanh niên làm việc ở khu vực xung quanh thuê. Địa điểm xảy ra vụ án là căn hộ nằm trên tầng hai.

Đi qua hành lang chật hẹp tối tăm dán đầy tờ quảng cáo, Bạch Cẩm Hi dừng lại trước cửa ra vào của căn hộ. Ngoài cửa treo sợi dây phong tỏa của cảnh sát, mấy người cảnh sát hình sự đeo găng tay, thò đầu vào bên trong ngó nghiêng.

Bạch Cẩm Hi chui qua sợi dây đi vào trong nhà. Châu Tiểu Triện đi theo cô, miệng lẩm bẩm: “Cái cô Tư Tư cũng sống ở gần đây đấy.”

Trí nhớ của Bạch Cẩm Hi tương đối kém nên nghe cậu ta nói vậy, trong đầu cô cũng chẳng có khái niệm gì. Cô chỉ hàm hồ “ờ” một tiếng.

“Tiểu Bạch đến rồi à?” Một người cảnh sát hình sự chào hỏi cô.

Bạch Cẩm Hi gật đầu: “Các anh có phát hiện gì không?” Vừa hỏi câu này, cô vừa đảo mắt quanh căn phòng lộn xộn: Cửa sổ ở phòng khách đóng chặt nên trong nhà tối mờ mờ; giá treo quần áo bị đổ, quần áo tung tóe dưới đất; một cái bình hoa lớn màu đỏ trong cắm cành lá xanh bị vỡ dưới đất; ghế sofa bọc vải bị rách nát; trên bàn uống trà có một cái kéo; thậm chí tivi cũng bị đập vỡ, sàn nhà đầy mảnh vụn thủy tinh của màn hình tinh thể lỏng, ở giữa có một cái lỗ lớn...

“Nạn nhân tên Mã Tiểu Phi, 25 tuổi, là nhân viên bán hàng, làm việc tại trung tâm thương mại Đại Châu cách nơi này chưa đầy một cây số. Nạn nhân chưa có bạn trai, bình thường có mối quan hệ tốt đẹp với bạn bè và đồng nghiệp.” Một người cảnh sát báo cáo: “Theo lời khai của Mã Tiểu Phi, gần đây, cô ta cũng không xảy ra mâu thuẫn với người khác, cũng chẳng có kẻ thù. Vì vậy, nhiều khả năng là do đối tượng lạ gây án. Thời gian xảy ra vụ án tầm mười một giờ đêm, nạn nhân vừa hết giờ làm về nhà, tội phạm đi theo nạn nhân vào nhà, dùng cái này để khống chế cô ta.” Nói xong, người cảnh sát đưa hai cái túi đựng vật chứng cho Bạch Cẩm Hi, một cái đựng mấy sợi dây ni lông màu trắng, cái còn lại đựng miếng băng dính dính vàng.

Tất cả đều là đồ thường thấy, dễ mua, dùng để trói chân tay và bịt miệng, người bình thường khó có thể thoát khỏi.

“Nạn nhân có nhìn thấy diện mạo của tội phạm không?” Châu Tiểu Triện hỏi.

Người cảnh sát lắc đầu: “Không. Tội phạm đeo mặt nạ bảo hộ màu đen.” Anh ta chỉ tay về phía phòng ngủ: “Mã Tiểu Phi đang ở trong đó.”

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện dõi mắt theo phương hướng anh ta chỉ. Qua cánh cửa nửa khép nửa mở, bọn họ nhìn thấy một cô gái trẻ, trên người khoác áo cảnh sát. Cô gái ôm mặt, ngồi ở mép giường khóc thút thít. Một nữ cảnh sát ngồi xổm bên cạnh cô gái, dịu dàng an ủi. Mái tóc dài của Mã Tiểu Phi xòa xuống, nhưng vẫn có thể lơ mơ nhìn thấy gương mặt nghiêng thanh tú, trắng ngần.

Bạch Cẩm Hi ra hiệu Châu Tiểu Triện ở lại phòng khách, còn mình đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ cách phòng khách một đoạn hành lang, cửa sổ ở hành lang đóng chặt. Một người cảnh sát đang ngồi xổm ở dưới đất, quay lưng về phía cô, kiểm tra vết tích trên nền nhà. Vừa đi qua chỗ anh ta, Bạch Cẩm Hi đột nhiên quay đầu, liếc đối phương một cái.

Bóng lưng của người đàn ông đó hơi quen quen, nhưng cô nhất thời không nhớ ra từng gặp anh ta ở đâu.

Anh ta mặc áo sơ mi đen. Cảnh sát hình sự thường ăn mặc lôi thôi, nhưng người đàn ông này diện đồ cắt may rất vừa người, càng lộ rõ bờ vai rộng, eo thon và dáng hình đặc biệt cao lớn. Mái tóc đen lòa xòa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đường nét gương mặt nghiêng của người đàn ông.

Anh ta đang chạm tay vào vết tích trên tường. Lúc này, Bạch Cẩm Hi mới để ý, anh ta đeo đôi găng tay mỏng màu đen. Cô rất hiếm khi nhìn thấy cảnh sát hình sự dùng găng tay màu này, nó toát ra một vẻ nghiêm túc và dứt khoát.

Bạch Cẩm Hi lại liếc người đàn ông một cái mới đi vào phòng ngủ.

“Cô không nhìn thấy bộ dạng của hung thủ hay sao?” Bạch Cẩm Hi ngồi xuống trước mặt Mã Tiểu Phi, hỏi nhỏ.

Mã Tiểu Phi lắc đầu, mắt ngân ngấn nước: “Hắn bắt tôi nhắm mắt, tôi không dám mở ra. Hơn nữa, hắn còn đeo mặt nạ. Nhưng qua thân hình của hắn... không phải là người quen của tôi.”

Bạch Cẩm Hi gật đầu: “Không sao. Kể cả cô không nhìn thấy, chúng tôi vẫn có thể bắt hắn như thường.”

Mã Tiểu Phi lại ôm miệng, sắc mặt tái nhợt, nước mắt giàn giụa.

Cô nhớ lại cảnh tượng nhục nhã và khủng khiếp xảy ra đêm hôm qua. Cô bị tội phạm lôi vào phòng ngủ, ném lên giường. Hắn trói chân tay của cô, cơn ác mộng bắt đầu. Đầu tiên, hắn giữ hai tay cô rồi xâm nhập từ phía chính diện, khiến cô rơi xuống vực sâu đau đớn.

Sau đó, hắn lại bắt cô nằm sấp, tiến vào từ đằng sau. Cô ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ không biết mở toang từ khi nào. Bầu trời tối đen, ánh trăng lạnh lẽo, tiếng chuông ngân từ một nơi nào đó truyền tới. Nỗi tuyệt vọng như thác lũ nhấn chìm cô trong giây lát.

Cuối cùng, khi cô tưởng tất cả đã kết thúc, tội phạm đột nhiên ra lệnh cô lại nằm thẳng. Sau đó, hắn quỳ xuống cạnh giường, vùi đầu vào giữa hai đùi cô, khiến cô càng không chịu nổi.

“Đúng rồi, hắn đeo găng tay.” Mã Tiểu Phi nhớ ra chi tiết này.

Bạch Cẩm Hi gật đầu, quan sát những vết bầm tím trên người cô ta: “Những vết này là do hắn làm à?”

Mã Tiểu Phi gật đầu: “Hắn véo tôi, còn bóp tôi nữa.”

“Tôi rõ rồi.” Bạch Cẩm Hi hỏi tiếp: “Hắn có mở miệng nói chuyện không?”

“Không.” Mã Tiểu Phi nói lí nhí: “Hắn im lặng từ đầu đến cuối.”

Lúc đi khỏi phòng ngủ, Bạch Cẩm Hi hơi thất thần. Châu Tiểu Triện ở bên ngoài gọi một tiếng, cô cũng không nghe thấy.

Châu Tiểu Triện lập tức nghiêm mặt, đi theo cô. Mấy người cảnh sát hình sự trong đội đều biết thói quen phá án của Bạch Cẩm Hi, tất cả đều vô thức dừng công việc trong tay, ngẩng đầu nhìn cô.

Bạch Cẩm Hi quay về phòng khách mới ngẩng đầu, đảo mắt một vòng. Vừa định mở miệng, cô chợt nhìn thấy người đàn ông vừa rồi. Anh đứng bên cửa sổ, đang dùng ngón tay chạm vào nửa đầu chân lờ mờ, không thành hình ở trên đó. Bạch Cẩm Hi bất giác quan sát bàn tay vẫn đeo găng đen của anh. Đó là bàn tay dài, mạnh mẽ và điêu luyện.

Bạch Cẩm Hi hất cằm về phía người đàn ông, đồng thời hỏi nhỏ một đồng nghiệp trẻ tuổi đứng bên cạnh: “Anh chàng kia là ai thế?”

Người đàn ông không quay đầu, tiếp tục quan sát vết xước trên tường.

Đồng nghiệp đáp: “À, là người đăng mình, bạn của cô gái báo án.”

Đúng lúc này, một công an khu vực dẫn một cô gái trẻ đi vào, giới thiệu: “Cảnh sát Bạch, đây là người báo án tên Tư Tư. Chúng tôi đã lấy lời khai rồi, còn vấn đề gì cô có thể trực tiếp hỏi cô ấy.”

Cả Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đều sửng sốt, đồng thời hướng ánh mắt về phía người phụ nữ vừa đi vào. Người phụ nữ có mái tóc gọn sóng, gương mặt xinh đẹp, thần sắc mệt mỏi. Đó chính là cô Tư Tư mà bọn họ đã từng gặp mặt. Nhìn thấy hai người, Tư Tư dường như không bất ngờ, cô ta nở nụ cười miễn cưỡng với bọn họ.

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đột nhiên có phản ứng, đồng thời quay đầu về phía người đàn ông đang đứng bên cửa sổ.

“Tư Tư là bạn thân của Mã Tiểu Phi, cũng sống ở gần đây.” Đồng nghiệp trẻ tuổi giải thích: “Sau khi xảy ra chuyện, Mã Tiểu Phi lập tức gọi điện cho Tư Tư. Cô ấy và... cảnh sát Hàn Trầm là người đầu tiên đến hiện trường.”

Anh ta còn chưa dứt lời, toàn bộ những người có mặt, từ cảnh sát hình sự đến công an khu vực đều ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cửa sổ, ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc.

“Hàn... Trầm?” Một người lên tiếng: “Không phải là Hàn Trầm thuộc đội cảnh sát hình sự của tỉnh đây chứ?”

Bạch Cẩm Hi cũng tròn mắt, nhìn chằm chằm vào bóng lưng người đàn ông.

Lúc này, Hàn Trầm từ tốn đứng dậy và quay người.

“Xin lỗi, tôi chính là Hàn Trầm đó.” Giọng nói trầm thấp, vô cùng dễ nghe như tiếng đàn violon cello vang lên. Nhưng ngữ khí của anh ngược lại rất lạnh nhạt.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng rọi vào ô cửa sổ, chiếu sáng cả căn phòng ngổn ngang, khiến dáng vẻ của người đàn ông càng trở nên rõ ràng.

Mọi người đều ngây ra, bao gồm cả Bạch Cẩm Hi. Bởi đó là gương mặt trẻ trung và tuấn tú. Dưới cặp lông mày đen nhánh là đôi mắt dài, sống mũi thẳng và bờ môi mỏng hơi mím lại. Anh có thân hình cao lớn, đôi chân dài, lúc này lại mặc sơ mi đen, đeo găng tay đen nên càng tỏa ra khí chất nghiêm nghị và lạnh lùng.

Người đàn ông này không giống cảnh sát hình sự, mà giống một tên sát thủ trẻ trung đẹp trai hơn.

Anh đảo mắt một vòng rồi cuối cùng dừng lại ở Bạch Cẩm Hi. Đôi mắt đen thâm trầm và sắc bén, vô cùng lạnh lẽo, như có thể nhìn xuyên thấu người khác.

Bạch Cẩm Hi cũng nhìn chằm chằm người đàn ông.

Hàn Trầm là cái tên nổi tiếng trong ngành cảnh sát. Anh từng phá vô số vụ án quan trọng, trong đó gồm cả những kỳ án chưa có lời giải. Chỉ cần là cảnh sát hình sự có chút thâm niên ở tỉnh K, chẳng ai chưa từng nghe qua danh tiếng của anh. Chắc cũng chỉ có anh chàng cảnh sát mới vào nghề cấp thấp vừa rồi mới không biết đến anh.

Thật không ngờ, anh chính là Hàn Trầm, cảnh sát hình sự số một của tỉnh K.

Bầu không khí trong phòng trở nên kỳ lạ trong giây lát. Đám cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ không biết nói gì vào lúc này. Tâm trạng của mọi người tương đối phức tạp, có kinh ngạc, cũng có hưng phấn, thấp thỏm hay nghi hoặc. Bọn họ vốn ở dưới đáy tầng, bây giờ đột nhiên xuất hiện một vị “đại thần” nên mọi người đều lúng túng.

Hàn Trầm tháo găng tay, nhét vào túi quần: “Cô là người phụ trách hiện trường phải không?”

Anh nói giọng Bắc Kinh chuẩn, uốn lưỡi hơi nặng, nhả chữ mượt mà, đồng thời mang một vẻ phớt đời đặc trưng của thanh niên Bắc Kinh khi mở miệng.

“Vâng.” Bạch Cẩm Hi hàm hồ đáp, trong khi Châu Tiểu Triện ở bên cạnh vẫn chưa hết kinh ngạc.

“Đi theo tôi!” Hàn Trầm đi đến bên cửa sổ.

Bạch Cẩm Hi lập tức tuân lệnh.

Nhìn thấy bọn họ đi sang một bên, những người cảnh sát khác gồm cả Châu Tiểu Triện tiếp tục công việc của mình. Tuy nhiên, bọn họ đều đồng tai, lắng nghe cuộc trao đổi của hai người.

Ngoài cửa sổ bầu trời xanh biếc, mặt trời đã lộ khỏi tầng mây. Bạch Cẩm Hi liếc qua đường phố dần trở nên huyền ảo rồi quay sang người đàn ông.

Đầu tiên, cô chú ý đến đôi mắt dài và sâu thẳm của anh, tiếp theo là bàn tay đặt trên thành cửa sổ, ngón tay trắng trẻo, các đốt rõ ràng, nổi bật trong áo sơ mi màu đen.

Anh nhìn Bạch Cẩm Hi bằng ánh mắt lạnh đậm.

“Tôi không nói những lời thừa thãi.” Hàn Trầm cất giọng trầm thấp: “Vụ án này có ba điểm...”

Bạch Cẩm Hi đột nhiên mỉm cười, ngắt lời anh. “Anh muốn nói đến những điểm này đúng không?”

Hàn Trầm nhướng mày, nhìn cô chăm chú.

Những người cảnh sát hình sự khác đều dừng động tác. Vừa quay đầu, bọn họ liền bắt gặp Bạch Cẩm Hi cho hai tay vào túi quần, đứng trước mặt Hàn Trầm. Cô hất cằm, nheo mắt, dáng vẻ rất kiêu ngạo.

Sau đó, Bạch Cẩm Hi không nhìn Hàn Trầm mà đi đến bên đám cảnh sát hình sự. Cô từ tốn vỗ tay, cất giọng lạnh lùng: “Được rồi, tôi sẽ trình bày chi tiết về vụ án. Mọi người hãy nghe đây...”

Tất cả mọi người hết nhìn Bạch Cẩm Hi lại nhìn Hàn Trầm.

Bạch Cẩm Hi lên tiếng, ngữ khí vô cùng nghiêm nghị: “Tôi sẽ không nói những lời thừa thãi. Về vụ án này, tôi đã có...” Khóe miệng cô để lộ ý cười: “Ba kết luận.”

Cô vừa dứt lời, đám cảnh sát hình sự ngậy ra rồi hướng ánh mắt về phía Hàn Trầm. Nhưng bọn họ nhanh chóng bình tĩnh. Bạch Cẩm Hi là ai chứ? Chính là “đệ nhất thần thám dân đen” của đồn cảnh sát Quan Hồ. Mọi người từng chứng kiến khả năng phá án của cô nên bây giờ mới nể phục cô như vậy. Mặc dù không nói ra nhưng mấy người đàn ông đều mặc nhận cô là “sếp” của bọn họ, chỉ đứng sau Đồn trưởng.

Còn Hàn Trầm tuy danh tiếng lẫy lừng nhưng hôm nay bọn họ mới lần đầu tiên gặp mặt. Đối với những người cảnh sát ở dưới đáy tầng, anh chỉ là “huyền thoại” không chân thực.

Bây giờ, Bạch Cẩm Hi rõ ràng không coi Hàn Trầm ra gì, thậm chí cố ý khiêu khích anh. Bọn họ đương nhiên ngầm đứng về phía cô.

Bạch Cẩm Hi lại liếc qua Hàn Trầm. Anh không thay đổi sắc mặt, chỉ là đôi mắt dường như càng thâm trầm, nhìn cô chăm chú.

Bạch Cẩm Hi quyết định không đếm xỉa đến anh. Cô đảo mắt một vòng rồi mở miệng:

“Ba kết luận là:

Thứ nhất, tội phạm sống trong phạm vi cách hiện trường vụ án khoảng năm cây số.

Thứ hai, thời gian làm việc của hắc tương đối linh hoạt.

Thứ ba, nghề nghiệp của hắc là công nhân, tài xế hoặc nhân viên chuyển phát nhanh...”

6. Chương 6: Cuộc Đụng Độ Đầu Tiên

Thật ra, trong thiên hạ xuất hiện vô số tin đồn về Hàn Trầm.

Có người nói, anh là cảnh sát tốt nhất, là một thần thám có khả năng phá án xuất quỷ nhập thần, tính cách cứng rắn, tội phạm hề nghe đến tên anh là rét run người. Nghe nói, chỉ vì truy đuổi một tên tội phạm nguy hiểm đang bị truy nã, anh từng bảy ngày bảy đêm liền không chợp mắt. Đến cuối cùng, khi bị bắt, tinh thần của tên tội phạm gần như suy sụp. Nghe nói, chẳng vụ án giết người nào rơi vào tay anh là không được giải quyết. Từng có một vụ án xảy ra ở địa phương, cảnh sát đau đầu mấy tháng trời vẫn không phá nổi, anh đi một vòng quanh hiện trường là có thể xác định đối tượng tình nghi... Một cảnh sát có thâm niên từng hợp tác với Hàn Trầm phát biểu: “Mọi người không thể không khâm phục Hàn Trầm, bộ não của cậu ấy tỉ mỉ chính xác như chiếc máy tính, khả năng tính toán logic và năng lực nhìn thấu chi tiết nhỏ hơn người, tốc độ cũng nhanh một cách đáng ngạc nhiên.

Nhưng cũng tin đồn, anh là cảnh sát tệ nhất. Anh thuộc hạng người lảm tài nhiều tật, trái tính trái nết. Nghe nói, anh vốn là chuyên gia trẻ tuổi được Bộ Công an đặc biệt mời về, là sĩ quan cảnh sát cấp một trẻ tuổi nhất, được giữ lại làm việc ở cơ quan Trung ương. Vậy mà anh cố tình xuống địa phương làm một người cảnh sát hình sự bình thường. Điều này khiến lãnh đạo Bộ Công an nổi trận lôi đình.

Nghe nói, mối quan hệ giữa anh và lãnh đạo Công an tỉnh và các đồng nghiệp không mấy tốt đẹp. Bởi vì tính cách của anh cao ngạo, không hòa đồng, chẳng thân thiết một ai. Mỗi khi giải quyết vụ án lại tựa như muốn bán mạng, hợp tác với anh rất căng thẳng, mệt mỏi, chẳng người nào chịu nổi.

Còn nữa, anh thường động một tý là xin nghỉ phép, biến mất dăm bữa nửa tháng. Không ai biết anh đi đâu và làm gì, rất vô kỷ luật, vô tổ chức.

Thậm chí có nguồn tin cho hay, anh thường lén la đến khu “đèn đỏ”, ăn chơi, cờ bạc, gái gú, không thiếu một trò nào, bồ bịch khắp nơi. Tuy nhiên, đây chỉ là tin đồn vô căn cứ, bằng không, anh đã bị đuổi khỏi ngành công an từ lâu.

Khi nghe nhắc đến Hàn Trầm, Bạch Cẩm Hi từng tưởng tượng ra dung mạo của vị “đại thần” này. Đó là một người đàn ông cục mịch, đầy lòng chính nghĩa, tính tình cổ quái và phóng khoáng.

Tất nhiên, cô cũng đã tưởng tượng ra bộ dạng của người đàn ông ở hộp đêm tối hôm đó. Ví dụ, anh ta là một người trưởng thành, ngoài ba mươi tuổi, không biết chừng trên mặt còn có vết sẹo dài hay cụt mất ngón tay gì đó.

Nào ngờ khi hai con người hợp nhất làm một, lại thành dáng vẻ trẻ trung, tuấn tú, lạnh lùng, có chút sát khí như thế này.

Bạch Cẩm Hi bất giác nhìn “huyền thoại” ở trước mặt.

Từ trước đến nay, cô là người gặp đối tượng mạnh sẽ trở nên mạnh hơn. Vì vậy, trước ánh mắt thâm trầm bức người của anh, cô càng sôi sục ý chí chiến đấu. Bạch Cẩm Hi sờ tay vào mặt dây chuyền đeo trên cổ (Đây là thói quen của cô. Bình thường, cảnh sát phá án rất hay có thói quen nhỏ như vậy), đồng thời mở miệng:

“Căn cứ vào lời khai của nạn nhân Mã Tiểu Phi, gần đây cô ấy không có mối quan hệ tình cảm dây dưa hay mâu thuẫn lợi ích với bất cứ ai, cũng không cãi nhau với người nào. Nạn nhân cho biết, hình dáng của tội phạm rất xa lạ. Tất nhiên, chúng ta vẫn phải tiến hành điều tra các mối quan hệ xã hội của nạn nhân, nhưng kết hợp với đặc điểm của những vụ đột nhập vào nhà cường bức xảy ra trong quá khứ, vụ này nhiều khả năng là do người lạ gây án.

Khu vực do chúng ta quản lý chưa từng xảy ra vụ cưỡng dâm với thủ pháp tương tự, các khu vực khác trong thành phố Giang cũng chưa từng nghe nói. Do đó, đây có thể là lần đầu tiên tội phạm gây án. Ngoài ra, nơi này là khu phố cổ, địa hình vô cùng phức tạp, người không thông đường thuộc lối thậm chí có thể bị lạc đường. Tội phạm tiến hành một vụ án đột nhập vào nhà tỉ mỉ chính xác như vậy, chứng tỏ hẳn đã bỏ nhiều thời gian nghiên cứu địa hình và theo dõi đối tượng. Vì vậy, tôi đoán: Thứ nhất, tội phạm có khả năng sống ở quanh đây, hoặc đi làm ở khu vực này, phạm vi điều tra trọng điểm rộng khoảng năm cây số. Thứ hai, hẳn phải có nhiều thời gian nhàn rỗi và linh hoạt mới có thể nghiên cứu tỉ mỉ và chọn đúng thời cơ gây án mà không bị phát hiện.”

Mấy người cảnh sát gật đầu. Đây là kết luận cơ bản thường thấy, bởi vì phần lớn các vụ án đều do người sống ở khu vực phụ cận gây ra. Lúc này, Hàn Trầm vẫn đứng bên cửa sổ, không nói một lời.

Bạch Cẩm Hi tiếp tục mở miệng: “Thứ ba, một khi xác định là người lạ gây án, vậy thì đối tượng chúng ta cần tìm là một người làm công việc cần đến sức lực và tay nghề như tài xế, công nhân, nhân viên phát chuyển nhanh, nhân viên đưa nước...”

Bởi vì trong cả quá trình gây án, tội phạm thể hiện rõ khuynh hướng gia trưởng và tâm trạng phẫn nộ. Lúc tiến hành hành vi phạm tội, dù ở phía chính diện hay từ đằng sau, hắn đều khống chế nạn nhân một cách tuyệt đối. Hắn gây tổn thương đến thân thể nạn nhân một cách không cần thiết, tôi nghĩ, đó là vì làm vậy sẽ giúp hắn phát tiết, để từ đó đạt được khoái cảm. Ngoài ra, hắn còn đập phá đồ đạc ở hiện trường, trong khi chúng ta không phát hiện tài sản bị mất cắp.

Chúng ta có thể tưởng tượng đối tượng tình nghi là một người như sau: Thân hình cường tráng, có sức mạnh, tính gia trưởng bị đè nén, bất mãn và phẫn nộ trước hiện thực cuộc sống. Bình thường, chắc hắn không để lộ ra bên ngoài. Có khả năng hắn lựa chọn một công việc thể hiện đặc trưng nam tính của đàn ông. Thêm vào đó, hắn dùng dây ni lông và băng dính khống chế nạn nhân, thủ pháp rất linh hoạt, hắn lại có thời gian làm việc linh động nên tôi đoán, hắn là một người tài xế lái xe tải, nhân viên chuyển phát nhanh hay thợ sửa điện nước...”

Nghe xong phân tích này, mọi người đều trầm mặc. Hàn Trầm cũng im lặng, vẻ mặt anh không thay đổi, vẫn lạnh nhạt như cũ.

Vài giây sau, Châu Tiểu Triện xúc động mở miệng: “Lão đại, chị phân tích hay quá.” Bạch Cẩm Hi cười với anh ta. Hai người không hẹn cùng quay sang Hàn Trầm. Có lẽ vẻ mặt của bọn họ để lộ chút đắc ý, khóe mắt Hàn Trầm vụt qua ý cười.

Anh cười tất nhiên càng đẹp hơn lúc không cười. Con ngươi đen nhánh cũng tựa như chứa đựng tia sáng lấp lánh, khiến người đối diện không thể rời mắt. Mặc dù từng bị một vố trong tay anh nhưng vào thời khắc này, bất gặp nụ cười nhàn nhạt của anh, trái tim Bạch Cẩm Hi cũng bất giác run rẩy.

Nhưng ngoài mặt, cô vẫn thản nhiên nói với các đồng nghiệp: “Mọi người làm việc đi!”

Đám cảnh sát hình sự tiếp tục bận rộn, người thì tìm kiếm manh mối ở hiện trường, người thì đi hỏi thăm hàng xóm sống ở xung quanh...

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đi ra ngoài. Như chợt nhớ ra điều gì, cô liền quay đầu về phía Hàn Trầm, người đang bị lãng quên ở một bên, giả bộ bình tĩnh: “Ồ đúng rồi, thần thám Hàn, suýt nữa tôi quên không hỏi, anh có cao kiến gì không?”

Giọng cô lạnh lạnh, khiến những người cảnh sát hình sự đến giờ mới phát giác, vừa rồi họ cũng quên mất sự tồn tại của vị “đại thần” này.

Tất cả đều dừng công việc trong tay, ngẩng đầu nhìn Hàn Trầm bằng ánh mắt dò xét.

Bạch Cẩm Hi cũng nhìn anh, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hàn Trầm không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn cô.

Sau đó, anh rút gói thuốc và bật lửa từ túi quần, lấy một điếu kẹp vào đầu ngón tay, nhưng không châm thuốc mà chỉ nghịch chiếc bật lửa một cách khéo léo.

Hai người trầm lặng, mắt đối mắt trong giây lát. Bạch Cẩm Hi đột nhiên có cảm giác tự mình làm khó mình.

Hừm, thần thám siêu cấp cũng chỉ đến thế mà thôi. Cô biết trên đời này có nhiều “truyền kỳ” chỉ là hữu danh vô thực. Người đàn ông kia đã bị cô đánh bại rồi? Không còn gì để nói nữa, đúng không?

Bạch Cẩm Hi quay người cùng Châu Tiểu Triện chuẩn bị đi ra ngoài. Thấy bầu không khí tẻ nhạt, mọi người tiếp tục công việc của mình.

“Hiện trường có ba điểm...” Giọng đàn ông trầm ổn, uốn lười kiểu Bắc Kinh lại một lần nữa vang lên: “Ba điểm nghi vấn rõ ràng.”

Bạch Cẩm Hi giật mình, quay đầu về phía Hàn Trầm.

Anh hơi ngẩng mặt, đôi mắt sâu hun hút nhìn cô chăm chú. Sau đó, anh tiếp tục cất giọng trầm thấp dễ nghe: “Điểm nghi vấn thứ nhất, đến cuối cùng, tội phạm dùng miệng khiến nạn nhân đạt cao trào. Đây là hiện tượng hiếm gặp trong các vụ án cưỡng hiếp. Tại sao lại như vậy?”

Mọi người, gồm cả Bạch Cẩm Hi đều hơi ngây ra.

“Thứ hai.” Hàn Trầm đưa điều thuốc lên miệng: “Tại sao hắn lại đập phá hiện trường? Nguyên nhân có thể vì muốn phát tiết sự phẫn nộ giống như cô phân tích, nhưng cũng có lẽ nhằm mục đích che đậy điều gì đó.”

Đám cảnh sát gật đầu, Bạch Cẩm Hi nhếch mép.

“Thứ ba, trong lúc gây án, tại sao hắn lại mở cửa sổ của phòng ngủ?” Hàn Trầm cúi đầu châm thuốc: “Ngu à?”

Bạch Cẩm Hi hoàn toàn sững sốt.

Bởi hai từ “ngu à” thốt ra từ miệng một người đàn ông đẹp trai, khí chất lạnh lùng tạo cảm giác chẳng hề ăn nhập. Nhưng anh lại nói một cách tự nhiên bằng âm điệu Bắc Kinh bờn cợt nên rất thu hút.

Tuy nhiên, quan trọng hơn là chi tiết “mở cửa sổ” mà anh nhắc tới.

Khu vực này đông đúc, an ninh không tốt, thời điểm xảy ra vụ án lại là nửa đêm. Mã Tiểu Phi sống một mình, tầng này không cao nên không có khả năng cô tự mở cửa sổ. Kết quả kiểm tra hiện trường cho thấy, cửa sổ ở phòng khách, trên hành lang đều đóng chặt. Hơn nữa, Mã Tiểu Phi cũng khai, cửa sổ phòng ngủ là do tội phạm mở ra.

Một khi mở cửa, hiệu quả cách âm sẽ kém hơn, không có lợi cho việc gây án. Vậy tại sao tội phạm lại làm điều đó?

Trong lúc mọi người mãi trầm tư suy nghĩ, Hàn Trầm đã đi ra ngoài cửa, giơ tay đỡ hờ vai Tư Tư, cả hai cùng đi thẳng xuống tầng dưới.

Tư Tư nhận được điện thoại của Mã Tiểu Phi vào tầm hơn một giờ sáng.

Hai người là hàng xóm, bình thường có mối quan hệ tương đối thân thiết. Nhiều lúc, Tư Tư còn gửi con trai cho Mã Tiểu Phi trông hộ. Nửa đêm hoang mang sợ hãi, Mã Tiểu Phi liền nhớ tới Tư Tư, người mẹ độc thân có tính cách độc lập kiên cường.

Đến hiện trường, Tư Tư vô cùng chấn động. Cô hỏi Mã Tiểu Phi có muốn báo cảnh sát hay không? Mã Tiểu Phi cũng là người phụ nữ có tính cách độc lập. Dù rất đau khổ nhưng cô kiên quyết gật đầu.

Tư Tư gọi cho Hàn Trầm trước, bởi cô biết anh là cảnh sát hình sự.

Sau đó, cảnh sát lần lượt đến hiện trường.

Xuống dưới nhà, Tư Tư ôm vai Mã Tiểu Phi, quay sang nói với Hàn Trầm: “Anh Hàn, em cùng cô ấy đi bệnh viện trước. Anh...”

Hàn Trầm gật đầu: “Em cứ đi đi!”

Xe cấp cứu và xe cảnh sát nhanh chóng rời khỏi ngõ hẻm. Có lẽ cũng nghe thấy danh tiếng của Hàn Trầm nên hai người cảnh sát khu vực gác ở ngoài khu nhà khách sáo chào hỏi anh.

Hàn Trầm gật đầu, tựa vào bờ tường, tiếp tục hút thuốc.

Lúc Bạch Cẩm Hi xuống dưới, mặt trời đã lên cao, ánh nắng tô điểm lên đường phố và khu nhà. Hàn Trầm đứng trong bóng râm, một chân chống lên bờ tường bắn thủ.

Anh cúi đầu hút thuốc. Khói thuốc dày đặc lan tỏa từ ngón tay, nhưng đường nét gương mặt nghiêng của anh vẫn rõ ràng, lông mi dài che khuất đôi mắt. Bộ dạng lúc hút thuốc của người đàn ông toát ra một vẻ uể oải và lạnh lùng.

Đầu óc Bạch Cẩm Hi vụt qua một ý nghĩ: Người đàn ông này cảnh sát tệ nhất thì đúng hơn.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Hàn Trầm liền ngoảnh đầu về bên này. Vẫn là đôi mắt thâm trầm đằm sau lớp khói trắng nhàn nhạt.

Bạch Cẩm Hi dứt hai tay vào túi quần, thản nhiên đi qua chỗ anh đứng.

“Đau đến mức chảy nước mắt à?” Giọng nói trầm trầm, không mặn không nhạt vang lên.

Bạch Cẩm Hi ngẩn người, một vài giây sau mới có phản ứng. Hôm nay, cô đi làm với cặp mắt sưng húp. Ngoài Châu Tiểu Triện, cô cũng bị những cảnh sát khác chú ý. Người đàn ông này dám chế giễu cô? Cảnh tay của cô...

Bạch Cẩm Hi dừng bước, hít một hơi sâu.

Giây tiếp theo, cô xoay người nhanh như chớp, đè cánh tay vào cổ Hàn Trầm, đẩy mạnh anh vào bờ tường. Hàn Trầm không hề có phản ứng, để mặc cô muốn làm gì thì làm, chỉ nhìn cô chăm chú.

Bởi vì động tĩnh quá lớn nên hai người cảnh sát ở gần đó đều quay về bên này, kinh ngạc thốt lên: “Cảnh sát Bạch!”

Bạch Cẩm Hi không để ý đến bọn họ.

Hành lang chật hẹp, thân thể hai người gần như dính chặt vào nhau. Bởi vì Hàn Trầm quá cao nên cô phải kiễng chân mới có thể đè tay lên cổ anh. Nhưng cũng chính vì vậy, cả người cô tựa hồ ở trong lòng anh.

Hàn Trầm không hề lúng túng, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt bình tĩnh. Ở cự ly gần, Bạch Cẩm Hy mới phát hiện, đồng tử của anh vừa đen vừa lớn, giống đôi mắt của trẻ nhỏ. Thảo nào nhìn từ phía xa xa, cô bắt giác bị đôi mắt này thu hút.

Tuy nhiên, bề ngoài Bạch Cẩm Hi vẫn không đổi sắc mặt, nở nụ cười lạnh lùng: “Bình thường, tôi đâu có nóng nảy như vậy.” Cô hạ giọng: “Nhưng có người quá ngông cuồng, thích chuốc thù kết oán, tôi cũng hết cách.”

Hàn Trầm chỉ im lặng nhìn cô.

Sự trầm mặc của anh khiến Bạch Cẩm Hi khó chịu. Cô bỗng dưng có cảm giác bản thân tung chiêu nhưng không biết đối thủ sẽ đi nước cờ tiếp theo như thế nào.

Cô vừa định buông tay, Hàn Trầm liền nhượng mảy. Đáy mắt anh tỏa ra tia lạnh lẽo vô cùng.

“Bình thường, tôi cũng không bao giờ uy hiếp người khác.” Anh từ tốn mở miệng: “Tôi đang điều tra một việc riêng ở Tổ Sắc. Nếu cô còn nhiều chuyện...” Nói đến đây, anh dừng lại.

Bạch Cẩm Hi hơi ngẩn người. Đúng lúc này, cô đột nhiên cảm nhận thấy một sức mạnh to lớn ập đến cánh tay mình. Cô lập tức bình tĩnh nhưng không còn kịp nữa.

Hàn Trầm vẫn giữ nguyên tư thế, chỉ là đứng thẳng người, lồng ngực hất về phía trước, mạnh đến nỗi tay của Bạch Cẩm Hi không giữ nổi cổ anh.

Thôi xong rồi, Bạch Cẩm Hi buông thông cánh tay theo phản xạ có điều kiện. Cô định bỏ chạy nhưng đời nào chạy thoát. Giây tiếp theo, cổ cô bị một bàn tay đẩy sức mạnh khổng lồ, đẩy cô về bờ tường phía đối diện.

Hành lang chật hẹp, tối tăm, bốc mùi mốc hôi. Bạch Cẩm Hi bị anh ép vào bờ tường, suýt không thở nổi. Vốn định giơ chân đạp Hàn Trầm nhưng khi nhìn vào đôi mắt đen thâm trầm của anh, cô tự dưng không dám hành động.

Tựa hồ phát giác ra suy nghĩ của cô, khóe mắt anh vụt qua ý cười lạnh nhạt.

Bạch Cẩm Hi nghiêng rằng: “Anh đúng là đồ khốn!”

Hai người mắt đối mắt, phả hơi thở vào mặt nhau. Bạch Cẩm Hi liền ngậm miệng.

Cô biết anh đang đợi cô khuất phục. Đúng là một tên thâm hiểm, không có tình người.

Nhưng cô không muốn khuất phục.

Một giây, hai giây, ba giây...

“Cầm Hi!” Một giọng nói ôn hòa đột nhiên vang lên.

Hàn Trầm và Bạch Cầm Hi cùng quay đầu. Trên khu đất trống bên ngoài dãy nhà tập thể, Từ Tư Bạch mặc áo blouse trắng, đeo găng tay đang chau mày nhìn bọn họ.

Lời của tác giả:

Tác giả: “... Hàn Trầm, thật ra cậu là tên thô lỗ giống Bạch Cầm Hi đúng không?”

Hàn Trầm: “Câm miệng, đừng có phá hoại hình tượng nam thần của tôi.”

Tác giả: “Nhưng các em gái độc giả đều nói hình mẫu như của cậu chưa đủ đáng yêu, không đáng yêu như Từ Bạch Bạch.”

Hàn Trầm (cười lạnh): “Đó là vì tôi chưa bắt đầu tỏ ra đáng yêu. Bảo bọn họ cứ đợi đi.”

7. Chương 7: Khiếm Khuyết Của Em

Hàn Trầm lại quay sang nhìn Bạch Cầm Hi. Sau đó, anh buông tay, lùi lại phía sau một bước.

Bạch Cầm Hi trừng mắt với anh, chỉnh lại áo xống mới ngoảnh đầu nói với Từ Tư Bạch: “Sao anh lại đến đây?”

Từ Tư Bạch là bác sĩ pháp y cấp bậc cao, bình thường chỉ có mặt tại hiện trường xảy ra án mạng.

Dưới ánh nắng chói chang, Từ Tư Bạch đứng thẳng người, cặp chân mày vẫn nhíu chặt.

“Hôm nay vừa vặn chẳng có việc gì nên anh đến đây xem thế nào.” Anh đáp.

Bạch Cầm Hi gật đầu: “Là vụ cưỡng hiếp, cũng hơi khó nhằn.”

Lúc này, Từ Tư Bạch đã đi đến trước mặt, cúi đầu nhìn cô: “Em khóc đấy à?”

Bạch Cầm Hi hết nói nổi. Tại sao hôm nay người nào cũng quan tâm đến viên mắt của cô thế không biết?

Cô cười cười, đáp: “Không, chắc anh nhầm rồi.”

Từ Tư Bạch im lặng nhìn cô. Một lúc sau, anh mỉm cười, không tiếp tục đề tài này mà dúi mắt ra sau lưng Bạch Cầm Hi: “Người vừa rồi là ai vậy? Sao em lại đối chọi với người ta?”

Bạch Cầm Hi cũng quay đầu, nhưng đằng sau không một bóng người, Hàn Trầm đã lặng lẽ bỏ đi từ bao giờ.

Cô thở dài: “Một lời khó nói rõ.”

Một tiếng sau, tại căn hộ xảy ra vụ án ở tầng hai, Bạch Cầm Hi đứng ngoài ban công, phóng tầm mắt ra xa.

Khu phố cổ gồm những ngôi nhà thấp san sát, đan chéo lẫn nhau, trông như một bàn cờ hỗn loạn, ảm đạm dưới ánh mặt trời. Nhưng nơi này cũng gồm cả khu kinh tế trọng điểm được chính quyền thành phố tạo mọi điều kiện phát triển. Do đó, vòng ngoài cũng xây dựng vô số tòa cao ốc. Hai yếu tố cũ kỹ và phồn hoa cùng tồn tại song song, Bạch Cầm Hi nhìn riết rồi cũng thấy thuận mắt.

Từ Tư Bạch tháo găng tay, đẩy cửa đi ra ban công, đứng bên cạnh cô.

“Có phát hiện gì không anh?” Cô hỏi.

Từ Tư Bạch lắc đầu: “Là một người rất cẩn thận.” Anh đang ám chỉ tên tội phạm.

Bạch Cầm Hi gật đầu, bổ sung thêm: “Hắn là người bình tĩnh, có khả năng tự kiểm chế tốt, lên kế hoạch kín kẽ, đầu vào đấy.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Hiện tại, camera giám sát và giám định hiện trường đều

không có manh mối. Mọi người đi điều tra xung quanh cũng chưa thu được kết quả. Nhiều khả năng hắn sẽ tiếp tục gây án.”

Từ Tư Bạch im lặng. Một lúc sau, anh hỏi: “Em đã kiểm tra mấy điểm nghi vấn mà Hàn Trầm đưa ra chưa?”

Ở hiện trường từ nãy đến giờ nên chắc chắn anh đã được mấy người cảnh sát hình sự “thêm mắm thêm muối”, kể lại cuộc PK phân tích tội phạm giữa cô và Hàn Trầm.

“Mấy điểm đó cần phải đi sâu điều tra, trước mắt vẫn chưa có đầu mối.” Bạch Cẩm Hi quay sang Từ Tư Bạch, nở nụ cười nhàn nhạt: “Nhắc đến mới nói, em gặp Hàn Trầm trong cuộc truy quét tệ nạn ở hộp đêm.”

Từ Tư Bạch tất nhiên cũng từng nghe qua tin đồn phong lưu của Hàn Trầm. Anh chau mày mà không lên tiếng.

Bạch Cẩm Hi chuyển đề tài: “Có điều, em luôn cảm thấy trước đây Hàn Trầm từng xảy ra chuyện gì đó, thậm chí có khả năng trải qua trắc trở to lớn, bằng không, anh ta cũng chẳng...” Có một vẻ u ám như vậy.

Đúng thế. Tuy cô không rõ, rốt cuộc anh đang làm gì, nhưng cô có thể cảm thấy khí chất buông thả và trầm luân từ hành vi cử chỉ của anh, đó là một vẻ u ám bị đè nén, tựa hồ anh đang chìm đắm trong thế giới bí mật của mình.

Từ Tư Bạch nhướng mày, nhìn cô chăm chú.

“Không có gì đáng để cảm thông.” Anh lên tiếng: “Bất kể gặp trắc trở đến mức nào, một người đàn ông cũng nên giữ mình trong sạch, không nên buông thả bản thân, la cà ở những nơi như vậy. Đó là hành vi thiếu trách nhiệm với người bạn đời của anh ta.”

Lần này, đến lượt Bạch Cẩm Hi ngẩn người.

Từ Tư Bạch vốn có tính cách lạnh nhạt, chẳng bao giờ quan tâm đến người không liên quan. Hôm nay, đúng là hiếm có dịp anh nhận xét nghiêm túc như vậy về một cá nhân nào đó. Bạch Cẩm Hi không nhịn được cười, chỉ tay vào vai anh, hỏi bằng giọng điệu châm chọc: “Nói thì rất quang minh chính đại. Lẽ nào trong hai mươi mấy năm cuộc đời, anh chưa bao giờ động lòng trước cám dỗ hay sao?”

Mặt trời tỏa ánh sáng khắp không gian, cơn gió mát rượi thổi qua ban công, thành phố vẫn phồn vinh và bận rộn như mọi ngày.

Từ Tư Bạch dỗi mắt về phương xa, bình thản trả lời: “Anh bảo đảm với em, từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện đó.”

Cuộc tìm kiếm đối tượng tình nghi, kiểm tra, truy xét, thẩm vấn không phân biệt ngày đêm lại bắt đầu.

Dù Bạch Cẩm Hi đã phác họa sơ qua chân dung tội phạm và khoanh vùng phạm vi điều tra, cộng thêm sự gợi ý của “đại thần thám” Hàn Trầm, nhưng muốn có sự đột phá lớn hơn, những người cảnh sát hình sự vẫn phải tiến hành một loạt công việc vụn vặt và phức tạp.

Ngày thứ Tư của tuần sau đó.

Bây giờ là giữa trưa, trời nắng chói chang, Bạch Cẩm Hi và hai cảnh sát hình sự ngồi trong ô tô, người ướt đầm mồ hôi, toàn thân vô cùng mệt mỏi.

Buổi sáng mọi người đi thăm hỏi một vòng, tìm xem có nhân chứng hay đối tượng khả nghi ở xung quanh hiện trường gây án, nhưng đáng tiếc vẫn không có thu hoạch. Khu phố cổ lợp rất ít camera theo dõi, tội phạm lại thông thuộc đường đi lối lại ở đây nên bọn họ kiểm tra tất cả đoạn băng mà vẫn không tìm ra manh mối.

Châu Tiểu Triện lau mồ hôi trên mặt, nhăn nhó: “Lão đại, chúng ta phải điều tra đến bao giờ? Mãi vẫn chẳng có đầu mối, chán quá đi thôi.”

Bạch Cẩm Hi vẫn dõi mắt về khu dân cư vắng lặng, ngõ hẻm ngoằn ngoèo, người đi lại thưa thớt ở ngoài cửa xe. Cô cầm chai nước uống một ngụm mới trả lời: “Vội gì chứ, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.” Thấy chai nước đã trống không, cô ném cho Châu Tiểu Triện: “Cậu đi mua mấy chai nước lại đây.”

“Vâng.”

Châu Tiểu Triện mở cửa, chuẩn bị xuống xe. Chợt nhìn thấy người đàn ông ở phía trước đang tiến lại gần, mắt cậu ta sáng rực: “Bác sĩ Từ, anh lại mang đồ ăn uống đến cho lão đại đây à?” Cậu ta nói to đến mức cách mấy con đường có khi còn nghe thấy.

Bạch Cẩm Hi và người cảnh sát còn lại cùng quay đầu về hướng đó. Dưới ánh nắng chói chang, Từ Tư Bạch mặc bộ đồ giản dị, tay cầm túi ni lông thông thả đi tới. Trước câu trêu đùa của Châu Tiểu Triện, anh chỉ mỉm cười, rút một chai trà sữa và hai quả măng cụt từ túi ni lông rồi đưa hết số còn lại cho Châu Tiểu Triện: “Hai người tự chia nhau đi!”

Châu Tiểu Triện mở ra xem, bên trong đều là đồ uống và hoa quả. Cậu ta cười ngoác miệng: “Cám ơn bác sĩ Từ.” Sau đó, cậu ta quay sang Bạch Cẩm Hi, cất giọng đặc biệt khách sáo: “Cám ơn lão đại!”

Bạch Cẩm Hi chẳng thèm để ý đến cậu ta. Cô chống cằm, gật đầu với Từ Tư Bạch, coi như thay lời chào. Châu Tiểu Triện nháy mắt với người cảnh sát kia, cả hai xuống xe, cầm túi đồ trốn dưới bóng râm của một cây cảnh lá xum xuê.

Trong ô tô chỉ còn lại mình Bạch Cẩm Hi ngồi ở ghế sau. Từ Tư Bạch chống tay vào cửa xe, hỏi cô: “Em có mệt không?”

Bạch Cẩm Hi vươn vai: “Cũng không đến nỗi, chỉ là ngủ không đủ giấc.”

Từ Tư Bạch cười cười, đưa chai trà sữa và hai quả măng cụt cho cô. Bạch Cẩm Hi nhận lấy: “Cám ơn anh! Ngày nắng tặng măng cụt, lễ mỏng tình ý sâu nặng.”

Khóe miệng Từ Tư Bạch lại một lần nữa để lộ ý cười.

Anh vốn có nước da trắng, diện mạo thanh tú, nở nụ cười ấm áp, nên bây giờ dù đứng dưới bóng cây, anh vẫn khiến Bạch Cẩm Hi hơi lóa mắt.

Cô vỗ vỗ mặt ghé bên cạnh mình: “Anh đứng đó làm gì?”

Từ Tư Bạch liền chui vào xe, ngồi cạnh cô.

Trong xe bật điều hòa mát mẻ, Bạch Cẩm Hi nhanh chóng giải quyết xong hai quả măng cụt, lại uống vài ngụm trà sữa, thỏa mãn tựa vào thành ghế phía sau.

Từ Tư Bạch vốn là một người yên tĩnh. Anh đặt hai tay lên đầu gối, dõi mắt về phía trước, không nói một lời.

Một lúc sau, Bạch Cẩm Hi mở miệng: “Mấy ngày trước, em đã nằm mơ.” Ngừng vài giây, cô nói nhỏ: “Chắc anh cũng biết, từ trước đến nay em chưa nằm mơ bao giờ.”

“Ừ. Em mơ thấy gì thế?”

Bạch Cẩm Hi im lặng.

Cảnh tượng trong giấc mơ lại một lần nữa hiện ra trong đầu óc cô: Thác nước nằm ở khu rừng, người đàn ông ngắn lẹ, tên giết người đáng sợ, còn cả nụ hôn điên cuồng và nỗi bi thương tràn ngập.

Cô cười cười, trả lời: “Cụ thể thế nào em cũng không nhớ rõ, nhưng em cảm thấy có liên quan đến chuyện trước kia.” Cô quay sang hỏi anh: “Từ Tư Bạch, anh thử nói xem, có phải trí nhớ của em đang dần hồi phục hay không?”

Từ Tư Bạch nhất thời im lặng.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt bình tĩnh và ôn hòa: “Cuộc đời mà không có ký ức là một khiếm khuyết, chắc chắn em sẽ hồi phục trí nhớ.”

Rất hiếm khi thấy anh dùng ngữ khí nặng như vậy để nhấn mạnh điều gì đó, Bạch Cẩm Hi mềm lòng trong giây lát, sống mũi cũng cay cay.

Hai người đều lặng thinh. Từ Từ Bạch nhìn cô chăm chú, ánh mắt sáng ngời.

Bạch Cẩm Hi bỗng dưng cảm thấy mất tự nhiên. Cô quay đầu về phía trước, cười cười: “Được rồi, em ngủ một lát. Cả đêm qua mới được chợp mắt ba tiếng đồng hồ, buồn ngủ chết đi được.”

“Ừ.” Anh đáp: “Em cứ nghỉ ngơi đi, anh đi đây!”

“Em không tiễn, lần sau anh đừng đến đây nữa, thời tiết quá nóng bức.” Bạch Cẩm Hi dõi theo bóng lưng Từ Từ Bạch cho đến khi anh đi xa.

Cô lại nhắm mắt, trong lòng niệm thầm: Nằm mơ đi, nằm mơ đi!

Cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng đáng tiếc, cô ngủ rất say, ngay cả một con muỗi cũng không mơ thấy.

Buổi tối muộn. Cả thành phố trở nên yên tĩnh, khu phố cổ đèn đóm lác đác, thỉnh thoảng mới có người qua lại. Phần lớn người dân đã chìm vào giấc ngủ, không bận tâm đến chuyện bên ngoài.

Hàn Trầm ngồi trong tiệm tạp hóa nhỏ của Từ Từ, đầu ngón tay vẫn kẹp điều thuốc lá. Anh dõi mắt về chiếc xe cảnh sát đỗ im lìm ở cuối ngõ qua màn đêm dày đặc.

Từ Từ từ gian trong đi ra ngoài. Lúc này, Hàn Trầm đang ngồi vắt chân ở trên chiếc ghế mây, một tay đặt lên thành ghế, một tay kẹp điều thuốc. Từ người anh tỏa ra khí chất lạnh lùng, nghiêm nghị khó tiếp cận.

Anh tựa hồ là người đàn ông thuộc về bóng đêm.

Từ Từ đi đến bên Hàn Trầm, cười nói: “Cuối cùng Đậu Đậu cũng ngủ rồi.” Cô thuận theo ánh mắt, nhìn chiếc xe cảnh sát: “Những người cảnh sát đó vẫn đang phải trực đêm à? Đúng là không dễ dàng.”

“Đây vốn là công việc của bọn họ.” Hàn Trầm đáp.

Từ Từ: “Anh Hàn, anh đã giải quyết xong việc riêng chưa? Bao giờ mới quay về thành phố Thanh Lam?” Thành phố Thanh Lam là thủ phủ của tỉnh K, cũng là nơi đặt trụ sở Công an tỉnh.

“Đợi vụ án này giải quyết xong, tôi sẽ quay về.”

“Vâng.”

Hàn Trầm hít một hơi thuốc, hỏi: “Bao giờ em đổi công việc? Khu vực này an ninh không tốt, vì con trai, em cũng nên chuyển nhà.”

Từ Từ mỉm cười: “Em hiểu. Khi nào tiết kiệm đủ tiền, em sẽ chuyển nhà.”

Hàn Trầm nhìn cô: “Tôi có thể giúp em.”

Từ Từ trầm mặc trong giây lát, sau đó lắc đầu: “Anh Hàn, anh đã giúp mẹ con em nhiều rồi. Cảm ơn anh, anh là người tốt, em không thể tiếp tục làm phiền anh nữa.”

Hàn Trầm chỉ hơi gật đầu, không nói thêm điều gì. Anh hơi khép mi, hút thuốc, rồi tiếp tục dõi mắt về phía xa xa.

Bất gặp bộ dạng này của anh, Từ Từ cảm thấy một nỗi buồn vô cớ. Có lẽ bởi vì một người đàn ông trẻ trung chính trực như vậy lại cô độc một mình trong đêm đen. Sự trầm mặc, yên tĩnh của anh khiến bất cứ người phụ nữ nào cũng cảm thấy không đành lòng.

Từ Từ ngẫm nghĩ, cười nói: “Có anh ở đây giúp đỡ, chắc chắn vụ án của Tiểu Phi sẽ được giải quyết nhanh thôi...” Cô còn chưa dứt lời, khóe mắt Hàn Trầm đột nhiên trở nên lạnh lẽo, anh hoàn toàn không nghe thấy cô nói gì.

Từ Từ liền quay về hướng đó. Dưới ánh đèn đường tù mù, một bóng người nhanh chóng mở cửa xe cảnh sát, nhảy xuống, chạy về phía trước. Mặc dù trời tối nhưng Từ Từ vẫn nhận ra người đó chính là Bạch Cẩm Hi.

Trên chiếc xe ở đằng sau, hai người cảnh sát còn lại tỏ ra căng thẳng. Một người lập tức nổ máy, người kia cũng chính là Châu Tiểu Triện nhảy xuống xe, nói to vào máy bộ đàm: “Dãy nhà số Năm ngõ Đạo Nam lại xảy ra vụ án cưỡng dâm. Tôi xin nhắc lại, vừa rồi nhận được điện thoại báo án, nói dãy nhà số Năm ngõ Đạo Nam xảy ra vụ cưỡng dâm. Tất cả mọi người hãy đến hiện trường ngay lập tức!”

Tư Tư kinh ngạc ôm miệng. Khi cô quay đầu, Hàn Trầm đã đứng dậy, ném mẩu thuốc xuống đất và lao ra ngoài.

8. Chương 8: Tên Khốn Đẹp Trai

Bầu trời không có ánh trăng, chỉ một màu đen như hũ nút, con ngõ nhỏ hun hút như trong giấc mộng.

Bạch Cẩm Hi chạy thục mạng về phía trước.

Ánh sáng từ ngọn đèn trên đỉnh đầu vụt qua, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng gió thổi, tiếng bước chân của mình và của đồng nghiệp ở xung quanh.

Nơi này cách hiện trường vụ án mấy trăm mét. Do đó, tuy không rõ thời gian xảy ra vụ án cụ thể nhưng ngay sau khi nhận được điện thoại, cô liền lao đi như tên bắn. Nếu tội phạm vẫn còn ở quanh đây, cô tuyệt đối không để hấn trốn thoát.

Mặc dù vậy, tất cả dường như tốn công vô ích, cô đã chạy dọc ba ngõ hẻm mà vẫn không có thu hoạch. Máy bộ đàm cũng không nhận được thông tin từ các đồng nghiệp.

Bạch Cẩm Hi vốn là người mù đường. Khi chạy đến mức đầu óc choáng váng, hơi thở dồn dập, cô dừng lại ở một ngã rẽ. Nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ bốn tầng bỏ hoang chờ bị phá dỡ, đôi mắt cô sáng lên.

Khu vực này nhà cửa tương đối thấp, ngôi nhà bốn tầng coi như cao nhất. Cô quyết định trèo lên trần nhà để quan sát xung quanh.

Đúng lúc này, Bạch Cẩm Hi liền nghe thấy tiếng bước chân mạnh mẽ truyền tới. Cô lập tức dôi mắt về phương hướng đó.

Một người đàn ông cao lớn, mặc bộ đồ màu đen từ ngã rẽ chạy về phía cô.

Bạch Cẩm Hi lập tức nhận ra đó là Hàn Trầm, anh cũng nhìn thấy cô, sắc mặt không có bất cứ biểu hiện gì. Sau đó, anh chạy thẳng vào ngôi nhà nhỏ bốn tầng đó. Bạch Cẩm Hi hơi sững người nhưng cũng nhanh chóng đi theo anh.

Hành lang chật hẹp, ngay cả cầu thang cũng xập xệ đổ nát, bốc mùi khó ngửi. Bạch Cẩm Hi tuy là một người bạo dạn nhưng trên thực tế, cô cũng hơi sợ bóng tối. Tình cờ gặp Hàn Trầm, lại nghe tiếng bước chân trầm ổn của anh, tự dưng cô cảm thấy yên lòng, bắt giắc bám theo anh. Hai người nhanh chóng leo lên tầng ba.

Ai ngờ vừa lên đến tầng ba, Bạch Cẩm Hi liền sững sờ. Hàn Trầm đứng cách cô một hai mét, cũng dừng bước khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Tầng bốn đã bị máy ủi phá mất một nửa, chỉ còn lại nửa gian nhà nham nhở. Quan trọng hơn, trước mặt bọn họ là một bức tường cao hơn hai mét, chắn mất tầm nhìn ở phía đối diện.

Xung quanh không có điểm tựa để leo lên trên, một mình khó có thể vượt qua bức tường, trong khi Bạch Cẩm Hi còn hơi sợ độ cao.

Cô quay sang Hàn Trầm. Thân hình anh lơ lửng trong bóng tối. Dù cách vài bước, Bạch Cẩm Hi vẫn có thể ngửi thấy mùi mồ hôi trên người anh, nghe nhịp tim đập bình ổn trong lồng ngực của anh. Cô đã mệt đến mức thở không ra hơi, còn anh vẫn dồi dào thể lực.

Đây không phải lần đầu tiên chứng kiến sức mạnh của người đàn ông này. Lần nào cũng bị lép vế, trong lòng Bạch Cẩm Hi bất giác có vị chua chát. “Thù cũ hận mới” chồng chéo, cô cất giọng có chút gắt gỏng: “Còn đứng đây làm gì? Anh mau đỡ tôi lên rồi tôi sẽ kéo anh.”

Hàn Trầm nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt: “Tôi không cần.”

Bạch Cẩm Hi ngẩn người. Hàn Trầm dõi mắt về phía trước, thân hình cao lớn đột nhiên cúi thấp xuống như chuẩn bị lao đi. Cô giật mình kinh ngạc, không phải anh định tự leo lên đây chứ?

Suy nghĩ này vừa vụt qua bộ não Bạch Cẩm Hi, Hàn Trầm đã biến nó thành hiện thực. Thân hình anh như con báo đen nhảy lên không trung trong đêm tối. Đôi chân đầy sức mạnh của anh đập vào bờ tường, tay bám vào mép phía trên. Sau một cú nhún người, anh đã nhẹ nhàng phúi bụi bám vào quần áo, đứng trên đầu bờ tường.

Bạch Cẩm Hi chờ ra mấy giây mới đập tay vào bức tường: “Này! Mau kéo tôi lên đi!”

Hàn Trầm cúi xuống nhìn cô rồi lại ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Bạch Cẩm Hi bực tức, hai tay chống nạnh, trừng mắt với anh: “Hàn Trầm! Anh mà không kéo tôi thì không phải là đàn ông!”

Câu này có chút lực sát thương, bởi anh lại một lần nữa cúi đầu. Bạch Cẩm Hi nhìn anh chằm chằm, không chịu tỏ ra lép vế.

Hàn Trầm cất giọng nhàn nhạt: “Việc tôi có phải là đàn ông hay không, do cô quyết định từ bao giờ?”

Bạch Cẩm Hi: “Anh sai rồi! Thiên hạ không phải mù đâu!”

Khóe miệng Hàn Trầm dường như hơi nhếch lên.

Dù sao cũng đang cần nhờ đến đối phương, Bạch Cẩm Hi không tiếp tục tranh cãi mà chỉ nhìn anh bằng ánh mắt mong chờ.

Cuối cùng, Hàn Trầm ngồi xổm, thò một cánh tay xuống. Bạch Cẩm Hi mừng rỡ trong lòng, lập tức nắm tay anh, lấy đà leo lên bức tường.

Khi cô đã ở bên trên, anh liền buông tay. Bạch Cẩm Hi phúi bụi, đứng bên cạnh người đàn ông, quan sát tình hình ở dưới.

Trong tầm mắt của hai người, ngõ hẻm ngoằn ngoèo tỏa ra bốn phương tám hướng. Có mấy hộ gia đình bị kinh động, bật đèn sáng trưng. Nhiều người cảnh sát đã tập trung về hiện trường vụ án, ánh đèn pin loang loáng. Nhưng Bạch Cẩm Hi không hề thấy đối tượng tình nghi. Trong phạm vi tầm nhìn của cô chẳng có người cô muốn tìm.

Cô đoán hẳn là một người đàn ông cao lớn, vạm vỡ, trẻ trung. Nếu vẫn còn ở trong khu vực này thì bây giờ, chắc hẳn đang vội vàng lẫn trốn cảnh sát. Chỉ cần bắt gặp, chắc chắn cô có thể nhận ra đối tượng.

Nhưng Bạch Cẩm Hi chẳng nhìn thấy người nào như vậy. Toàn thân mệt mỏi rã rời, cô cũng không để ý đến hình tượng, ngồi phịch xuống đất: “Chúng ta để hắn chạy thoát rồi!”

Hàn Trầm vẫn đứng ở đó, như một bóng cây vững chãi trong màn đêm: “Hắn đã bỏ đi từ lâu rồi.”

Bạch Cẩm Hi gật đầu tán thành.

Vừa nhận được điện thoại báo án, bọn họ lập tức lao đi tìm. Nhưng ai mà biết được, tội phạm rời đi bao lâu, nạn nhân mới báo cảnh sát? Có lẽ ngay sau đó, cũng có thể một hai tiếng đồng hồ sau.

Là người cảnh sát, bọn họ không thể bỏ qua bất cứ khả năng nào.

Hai người nhất thời im lặng. Bạch Cẩm Hi vô thức liếc gương mặt nghiêng của Hàn Trầm. Thật không ngờ cũng có lúc cô và anh hòa thuận ở bên nhau như thời khắc này.

Cảm giác này tương đối kỳ quặc.

Một tiếng “xoẹt” nhẹ vang lên, Bạch Cẩm Hi ngẩng đầu, nhìn thấy Hàn Trầm đang châm một điếu thuốc. Đốm lửa lập lòe hắt lên gương mặt nghiêng lãnh đạm như tấm phù điêu trong đêm tối của anh.

Anh vẩy vẩy que diêm rồi ném xuống đất, dùng chân tắt ngọn lửa.

Người thấy mùi thuốc lá, Bạch Cẩm Hi nuốt nước bọt. Cảm nhận được ánh mắt của cô, Hàn Trầm quay đầu về phía cô, mũi phả ra làn khói nhàn nhạt.

“Cho tôi một điếu!” Bạch Cẩm Hi lên tiếng.

Hàn Trầm ném hộp thuốc và bao diêm cho cô. Bạch Cẩm Hi bắt lấy, rút một điếu, châm lửa, hít một hơi.

Có vị thuốc lá, Bạch Cẩm Hi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, sợi dây thần kinh căng thẳng phảng phất được thả lỏng, người đàn ông bên cạnh dường như vừa mất hơn. Bạch Cẩm Hi tùy tiện hỏi: “Sao anh lại xuất hiện ở nơi này? Chắc là ở cùng hồng nhan tri kỷ của anh đúng không?” Hình như cái cô Tư Tư sống ở gần đây.

Hàn Trầm quay sang Bạch Cẩm Hi, ánh mắt có phần lạnh lẽo: “Không phải.”

Bạch Cẩm Hi: “Không phải gì cơ?”

“Cô ấy không phải.” Anh ném mẩu thuốc lá, quay người đi đến mép bờ tường, nhẹ nhàng nhảy xuống dưới.

Bạch Cẩm Hi liếc qua hình bóng người đàn ông rồi tiếp tục hút thuốc.

Giây tiếp theo, cô đột nhiên có phản ứng, toàn thân cứng đờ.

Thôi chết rồi! Còn phải nhảy xuống nữa! Bạch Cẩm Hi lập tức đứng dậy, đi ra mép tường, bất động ở đó.

Cô mắc chứng sợ độ cao.

Đây được coi là một bí mật nhỏ của cô. Bởi vì mất trí nhớ nên nhiều lúc đi ngủ, cô thường có cảm giác bị bóng đen đè nén bủa vây. Vì vậy, cô sợ tất cả những nơi tối đen, trống trải và lung lay sắp đổ.

Trước kia, mỗi lần làm nhiệm vụ phải leo trèo, đều có Châu Tiểu Triện giúp đỡ. Nhưng hôm nay, cô chỉ có một mình, lại là thời điểm nửa đêm vắng lặng.

Lúc này, Hàn Trầm đã đi mấy bước, sắp đến đầu cầu thang. Cuối cùng, cũng phát giác ra điều bất thường, anh quay đầu nhìn cô.

Bốn mắt giao nhau, anh trầm tĩnh đứng ở bên dưới, còn cô rụt rè trên mép tường.

Sau đó, Hàn Trầm đột nhiên quay người, đi tới chân tường. Bạch Cẩm Hi ngơ ngẩn nhìn anh.

“Cô sợ độ cao đấy à?” Anh hỏi.

Bạch Cẩm Hi tất nhiên không bao giờ thừa nhận điểm yếu của mình. Cô ngẩng đầu, dời mắt về phương xa, thần nhiên đáp: “Làm gì có chuyện đó. Tôi chỉ không thích đứng ở trên cao.” Nói xong, cô liếc anh một cái, phát hiện khoe miệng anh ẩn hiện ý cười.

“Được.” Anh thốt ra một từ rồi quay người.

“Khoan đã!” Bạch Cẩm Hi cất giọng nôn nóng: “Anh đừng đi!”

Hàn Trầm dừng bước, lại ngoảnh đầu nhìn cô.

Bạch Cẩm Hi đột nhiên cảm thấy hơi ảm ức. Cô bây giờ như cá mắc cạn, nhưng làm sao có thể chủ động mở miệng nhờ vả người đàn ông kia đỡ cô! Con người sống trên đời cần phải có cốt khí.

Nhưng cô xuống bằng cách nào đây?

Gọi điện bảo Châu Tiểu Triện đến thì mất mặt quá! Các đồng nghiệp mà biết chuyện sẽ cười thối mũi.

Đang băn khoăn không biết mở miệng thế nào, Bạch Cẩm Hi chợt thấy anh gơ hai tay về phía cô.

“Nhảy xuống đi!”

Cô hơi bất ngờ, trong khi anh vẫn tỏ ra bình tĩnh. Chuyện này liệu có được không?

“Anh sẽ đỡ tôi sao?” Cô nửa tin nửa ngờ.

“Ừ.” Anh đáp ngắn gọn.

Bạch Cẩm Hi cũng không khách sáo mà quan sát vị trí của anh, chuẩn bị nhảy xuống.

“Tôi nhảy đây, anh nhớ đỡ tôi đấy!” Cô không quên dặn dò: “Tôi mà bị ngã gãy chân không thể phá án, người chịu tổn thất sẽ là quần chúng nhân dân.”

“Rốt cuộc cô có nhảy không hả?” Hàn Trầm liền ngắt lời.

Bạch Cẩm Hi ngậm miệng, hít một hơi sâu, nhắm mắt nhảy xuống chỗ anh đang đứng.

Cảm giác mất thăng bằng khiến đôi chân cô mềm nhũn. Cô nghe thấy tiếng thở bởi vì sợ hãi trở nên dồn dập của mình.

Nhưng ngay sau đó, một đôi cánh tay rắn chắc đỡ lấy người cô, chấm dứt tình trạng rơi tự do. Hai chân cô còn chưa kịp chạm đất, đã bị anh ôm vào lòng. Hơn nữa, so với Châu Tiểu Triện, người đàn ông này vững chãi gấp tỷ lần.

Bạch Cẩm Hi thờ phào nhẹ nhõm, lập tức mở mắt.

Đập vào mắt cô đầu tiên là cổ áo sơ mi đen của người đàn ông. Bởi vì hai thân thể gần kề nên cô cảm nhận rõ ràng hơi nóng tỏa ra từ thân thể anh, có cả mùi mồ hôi lẫn mùi thuốc lá, nhưng không khó ngửi chút nào.

“Được rồi.” Giọng nói trầm thấp, tựa hồ mang âm điệu vỗ về của anh vang lên trên đầu cô.

Cô không nghe nhầm đấy chứ? Anh đang vỗ về cô ư?

Bạch Cẩm Hi vô thức ngẩng đầu, vừa vặn chạm phải đôi mắt sâu hun hút của Hàn Trầm đang nhìn cô chăm chú. Bởi vì hai người cách nhau rất gần nên vào một khoảnh khắc, Bạch Cẩm Hi có chút ngơ ngẩn.

Ánh mắt anh tựa hồ cũng dừng lại trong giây lát.

Bạch Cẩm Hi vốn định nói lời cảm ơn nhưng bởi vì bị anh ôm đến mức không thoải mái, nên khi cô mở miệng lại thành giọng điệu vô lại, chế giễu: “Sao thế? Anh không nỡ buông tay à?”

Vừa dứt lời, Hàn Trầm liền ném thẳng cô xuống đất.

“Anh!” Bạch Cẩm Hi lồm cồm đứng lên.

Hàn Trầm đã quay người đi xuống cầu thang: “Nỡ hay không cũng chẳng đến lượt cô.”

Bạch Cẩm Hi: “Hừ!”

Tại tòa nhà số Năm ngõ Đạo Nam, địa điểm xảy ra vụ án.

Bên dưới đã đỗ mấy chiếc xe cảnh sát, vài người công an khu vực gập đầu với Bạch Cẩm Hi. Cô đi nhanh lên tầng trên, Hàn Trầm đi đằng sau cô, sự xuất hiện của anh thu hút sự chú ý của mọi người.

Tới hiện trường vụ án ở tầng ba, Bạch Cẩm Hi liền gặp Châu Tiểu Triện đi ra ngoài. Cậu ta hơi kinh ngạc khi thấy Hàn Trầm nhưng không thắc mắc mà cất giọng nặng nề: “Nạn nhân tên Kỷ Nhã Hinh, hai mươi sáu tuổi, cũng là nhân viên bán hàng ở trung tâm thương mại. Công cụ và thủ đoạn gây án giống hệt vụ trước. Trên người Kỷ Nhã Hinh cũng xuất hiện vết thương như vết bầm tím, sưng tấy, còn nặng hơn nạn nhân đầu tiên.”

Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm đi vào nhà. Bên trong ngõ ngang, nạn nhân đang ngồi ở phòng ngủ khóc thút thít.

“Chúng ta gộp hai vụ lại cùng điều tra.” Bạch Cẩm Hi cất giọng nghiêm nghị: “Đây là vụ án cưỡng hiếp hàng loạt đối với nhân viên bán hàng của Trung tâm thương mại.”

9. Chương 9: Khả Năng Của Tôi

Nạn nhân thứ hai tên là Kỷ Nhã Hình.

Gần đây, Kỷ Nhã Hình luôn xuất hiện cảm giác, có người đi theo mình. Nhưng đó chỉ là cảm giác mơ hồ, cô cũng chẳng có chứng cứ. Cô cho rằng, dù báo cảnh sát, cảnh sát cũng không để tâm.

Cô là nhân viên bán hàng ở quầy nước hoa của Trung tâm thương mại, hàng tháng lĩnh mức lương tương đối, cuộc sống độc lập và thoải mái. Chỉ là mỗi ngày, cô tan ca rất muộn. Trung tâm thương mại đóng cửa lúc mười giờ, nhưng cô còn phải kiểm kê, kết toán, lần nào về đến nhà cũng hơn mười một giờ.

Kỷ Nhã Hình nghi có đối tượng bám theo khi cô trên đường về nhà. Ngõ hẻm tối tăm, vắng người qua lại, nên dường như cô nghe thấy tiếng bước chân trầm ồ đi theo mình từ phía xa. Nhưng khi quay đầu, đằng sau lại chẳng có một ai.

“Hay là người dân tình cờ đi qua?” Trước băn khoăn của cô, một đồng nghiệp đã hỏi câu này.

Kỷ Nhã Hình lắc đầu. Cô chắc chắn là tiếng bước chân là của cùng một đối tượng. Tuy nhiên, cô không quá hoảng sợ hay căng thẳng.

Kỷ Nhã Hình khá xinh xắn, từ nhỏ đã được nhiều cậu con trai theo đuổi. Do đó, cô đoán người này chắc cũng là một trong số những anh chàng theo đuổi mình, không đáng để bận tâm.

Dù xảy ra tình huống xấu đi chẳng nữa, dù đối phương có ý đồ không tốt, Kỷ Nhã Hình cũng chẳng sợ. Trong túi xách của cô luôn chuẩn bị sẵn bình xịt hơi cay. Ngoài ra, cô cũng có tác phong nhanh nhẹn, tính cách háo thắng, chưa từng chịu thiệt bao giờ. Kể cả đối phương dám làm chuyện xằng bậy, cô cũng có thể bảo vệ tốt bản thân.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Kỷ Nhã Hình vẫn đề cao cảnh giác, cố gắng ra về cùng đồng nghiệp. Mấy ngày sau, cô phát hiện tiếng bước chân biến mất hoàn toàn.

Có lẽ đối phương biết khó mà tự rút lui. Cô cũng không để chuyện này trong lòng.

Hôm nay là thứ Tư, lúc Kỷ Nhã Hình rời khỏi Trung tâm thương mại, đã là mười một rưỡi đêm. Người đồng nghiệp bình thường hay về cùng cô lại đi tỉnh ngoài nên cô đành phải về một mình.

Trên đường không có gì bất thường. Kỷ Nhã Hình chọn đường lớn, nơi có đèn sáng để đi, đằng sau cũng không nghe thấy tiếng bước chân bám theo như hình với bóng.

Cô sống ở tầng ba. Lúc này đã tối muộn, cầu thang vô cùng yên tĩnh. Hôm nay, đèn ở hành lang trên tầng hai và tầng ba đều bị hỏng, cô thở dài, rút đèn pin nhỏ và chìa khóa từ túi xách, vừa hát lẩm nhẩm vừa mở cửa.

Vào thời khắc cánh cửa mở ra, sống lưng cô đột nhiên lạnh toát. Bởi vì cô nghe thấy tiếng thở của một người, cách cô rất gần.

Toàn thân cứng đờ, Kỷ Nhã Hình quay đầu về hướng đó. Cô liền nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh đồng hồ lật vật xếp bữa bộn trên hành lang. Hắn âm thầm lặng lẽ như một hồn ma ở đó từ bao giờ.

Máu trong cơ thể Kỷ Nhã Hình phảng phất dồn hết lên đại não, tim đập thành thịch trong lồng ngực. Cô lập tức chạy vào nhà nhưng đã muộn, người đàn ông ôm chặt thắt lưng cô, bàn tay còn lại nhanh như chớp bịt miệng cô, khiến cô thậm chí không kịp phát ra tiếng kêu cầu cứu.

Cánh cửa khép lại ở sau lưng người đàn ông. Hắn nhanh chóng bật đèn rồi lôi Kỷ Nhã Hình vào phòng ngủ. Cô ra sức giãy giụa, bị đối phương kẹp càng chặt hơn. Cô sợ đến mức chảy nước mắt. Vừa ngẩng đầu, cô liền chạm phải đôi mắt hai mí bình tĩnh, sâu hun hút, không hề có bất cứ tia tình cảm hay thương hại nào ở đằng sau chiếc mặt nạ màu đen của hắn.

Mãi tới khi cô bị hắn trói trên giường và lột quần áo, ánh mắt của hắn mới có chút thay đổi, hình như trở nên dịu dàng hơn. Một sự dịu dàng pha lẫn nỗi bi thương bị đè nén.

Kỷ Nhã Hình tuyệt vọng nhìn hấn đứng dậy, mở cửa sổ phòng ngủ. Tiếng chuông ngân vang truyền đến, tựa như một điềm báo về sự nhục nhã mà cô sắp phải trải qua. Hấn còn chĩnh ánh sáng trong phòng ngủ tối hơn một chút, khiến tất cả trở nên mờ lung. Cuối cùng, hấn ra phòng khách, mở tivi.

Truyền hình đang phát sóng bản tin đêm, ngôi nhà yên tĩnh trở nên náo nhiệt trong giây lát.

Cuối cùng, tội phạm quay về giường ngủ, bắt đầu vuốt ve thân thể Kỷ Nhã Hình. Cô nhìn hấn bằng ánh mắt khẩn cầu. Cô đã chấp nhận số phận, chỉ xin hấn đừng gây thêm tổn thương cho cô.

Khi hai người chạm mắt nhau, hấn nhảy bèn đọc hiểu ánh mắt của cô. Nhưng ngay sau đó, hấn liền quay đi chỗ khác, đồng thời điên cuồng “tàn sát” thân thể cô.

Bạch Cẩm Hi rời khỏi phòng ngủ của Kỷ Nhã Hình, nhẹ nhàng khép cửa. Bên ngoài, mấy người cảnh sát hình sự đều bận rộn, bầu không khí căng thẳng và nặng nề.

Cô đứng im một lúc rồi đi đến chỗ người đàn ông đang một mình ngồi xỏm ở góc phòng khách. Cũng giống lần trước, Hàn Trầm đeo găng tay màu đen, quỳ một chân xuống sàn nhà. Anh đang chăm chú quan sát vết tích nào đó. Bởi vì thần sắc tập trung nên trông anh không còn vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị mà nho nhã hơn bình thường.

Bạch Cẩm Hi vừa đi đến đằng sau lưng, anh liền phát giác, ngẩng đầu nhìn cô.

Nói thật, mỗi lần bị anh “chiếu tướng”, Bạch Cẩm Hi đều có chút bối rối. Có lẽ bởi vì ánh mắt của anh quá thâm trầm và lạnh lẽo.

Cô mở miệng hỏi: “Có manh mối gì không?”

Hàn Trầm tiếp tục dán mắt vào sàn nhà: “Sắp rồi.”

Câu trả lời không đúng trọng tâm khiến Bạch Cẩm Hi hơi ngẩn người.

Sắp rồi? Có nghĩa anh sắp phá được vụ án?

Cô liền ngồi xỏm xuống bên cạnh, liếc anh một cái.

Hàn Trầm cất giọng nhàn nhạt: “Cô không hiểu đâu.”

Bạch Cẩm Hi tròn mắt. Hừ, anh chàng này coi thường người khác quá đấy!

Cô trầm mặc trong giây lát rồi mở miệng, ngữ khí có phần gắt gỏng: “Cho xin điều thuốc!” Đây mới là mục đích thật sự của việc tìm anh.

Bình thường, cô không mang theo thuốc lá bên người, ở nhà cũng cố gắng kiềm chế cơn nghiện. Vào thời khắc này, tự dưng muốn hít một hơi nên cô càng thêm nhỏ dãi mùi vị loại thuốc đất tiền của anh.

Hàn Trầm đang cúi đầu chạm tay vào nền nhà. Anh không ngẩng đầu, thờ ơ đáp: “Túi bên phải ấy.”

Bạch Cẩm Hi không khách sáo, liền thò tay vào túi quần của anh. Túi quần đàn ông rất ấm áp, ngón tay cô trong đêm tối ngược lại giá lạnh nên vừa thò vào, cô liền hít một hơi, sau đó mò đi mò lại tìm bao thuốc.

Tay đột nhiên bị nắm chặt. Hàn Trầm đã túm lấy cổ tay mảnh mai của cô. Bạch Cẩm Hi kinh ngạc ngẩng đầu, liền chạm phải đôi mắt nghiêm nghị của anh.

“Đừng sờ lung tung.” Anh hất tay cô sang một bên.

Bạch Cẩm Hi hết nói nổi. Ai sờ anh chứ?

Im lặng vài giây, cô lên tiếng, sắc mặt tỏ ra đáng tiếc: “Sờ cũng sờ rồi, phải làm thế nào bây giờ?”

Hàn Trầm vốn đã tiếp tục công việc, nghe nói vậy lại ngẩng đầu nhìn cô. Tuy nhiên, Bạch Cẩm Hi không để ý đến anh, đứng dậy đi ra ngoài ban công.

Trời vẫn tối đen, không có lấy một vì sao, chỉ le lói ánh đèn. Cả khu phố cổ trông như một bà lão già nua, tỏa ra mùi mực nát nhưng vẫn tồn tại một cách chân thực.

Bạch Cẩm Hi cúi xuống nhìn bao thuốc trong tay. Đây là loại cao cấp, hộp màu bạc rất đẹp, bên trong còn giả nửa. Hàn Trầm có vẻ nghiện thuốc lá, một ngày hút khá nhiều. Mức lương của một người cảnh sát hình sự không cao, nếu không phải có gia cảnh tốt, chắc sẽ phải tiêu tốn một nửa thu nhập vào việc hút thuốc.

Ngoài ra, có tin đồn anh bồ bịch khắp nơi, thường đi khu “đèn đỏ”. Nhưng vừa rồi, cô mới chạm nhẹ vào người, anh đã xù lông như con nhím, không hề giống tác phong của cao thủ tình trường.

Lẽ nào tin đồn không đúng sự thực?

Bạch Cẩm Hi lại cầm hộp diêm lên xem. Cái hộp dài và mỏng, mặt bên cạnh in dòng chữ tiếng Anh, đầu que diêm màu xanh lam nhàn nhạt, có mùi vị hoài niệm của đồ vật xưa cũ. Cô rút một que, bật lửa châm thuốc.

Nửa tiếng sau, cô dập tắt mẫu thuốc. Nhìn đồng tàn thuốc, Bạch Cẩm Hi có chút ảo não khi không thể không chế bản thân.

Lại nhìn hộp thuốc còn quá nửa, cô không do dự, rút khoảng chục điếu nhét vào túi áo mình. Sau đó, cô mới quay người đi vào phòng.

Mấy cảnh sát hình sự đã hoàn tất công việc ở hiện trường, đang đợi Bạch Cẩm Hi. Hàn Trầm đứng gần cửa ra vào, giữ một khoảng cách với mọi người, trầm tư suy nghĩ.

Bạch Cẩm Hi trả hộp thuốc và bao diêm cho anh. Cả hai đều là dân nghiện thuốc nên vừa cầm lấy, anh lập tức nhận ra trong hộp thiếu mất bao nhiêu điếu. Anh nhướng mày nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén.

Bạch Cẩm Hi tỏ ra thần nhiên như không, đi về phía mấy người cảnh sát hình sự, đồng thời mở miệng: “Chúng ta bắt đầu đi!” Khóe mắt bắt gặp Hàn Trầm nhét hộp thuốc vào túi quần chứ không mở ra xem, trong lòng cô có chút nhẹ nhõm.

Tình hình vụ án có thể nói rất nghiêm trọng.

Bọn họ không tìm thấy chứng cứ, camera giám sát ở khu vực phụ cận cũng không thu được hình ảnh có giá trị. Hai nạn nhân tuy nghề nghiệp tương đồng nhưng không làm việc cùng một chỗ nên chẳng quen biết nhau.

Cảnh sát cũng không phát hiện ra dấu vân tay, dấu chân hay sợi tóc của tội phạm ở hiện trường, chứng tỏ hắn đeo găng tay, hành động vô cùng thận trọng.

Sau khi báo cáo xong xuôi, mọi người im lặng chờ Bạch Cẩm Hi lên tiếng. Bởi vì đây lần đầu gặp một tội phạm liên tục tiến hành những vụ cưỡng hiếp, hơn nữa không để lộ sơ hở, ngay cả Châu Tiểu Triện cũng tỏ ra lo lắng: “Lão đại... Làm thế nào bây giờ?”

Bạch Cẩm Hi đảo mắt một vòng, trầm mặc trong giây lát. Sau đó, khóe miệng cô thấp thoáng nụ cười quen thuộc.

Châu Tiểu Triện sáng mắt.

Bạch Cẩm Hi lại liếc Hàn Trầm đang đứng sau mọi người. Anh cũng nhìn cô chăm chú, tựa hồ muốn xem cô phá án ra sao.

Đột nhiên nhớ tới thái độ coi thường của anh vừa rồi, Bạch Cẩm Hi bỗng dưng tràn đầy ý chí chiến đấu.

Cô nghĩ bụng: Anh trai à, anh nói tôi không hiểu. Nhưng thật ra, anh chưa biết bản lĩnh của tôi.

Giây tiếp theo, Bạch Cẩm Hi cất giọng lạnh lạnh: “

“Tội phạm là đàn ông, tầm 25 đến 30 tuổi, học lực cấp ba, thi trượt đại học.

Tướng mạo bình thường, thân hình chắc nịch, thuộc dạng có đặc trưng nam tính tương đối rõ ràng.

Quan hệ nam nữ không thuận lợi, có thể từng ly hôn hoặc bị người phụ nữ sống chung bỏ rơi.

Hắn nhất định có một hoặc nhiều thói quen xấu như uống rượu, đánh nhau hay cờ bạc...

Cộng thêm kết luận lần trước, tôi vẫn cho rằng hắn sống ở khu vực gần đây, trong phạm vi năm cây số, thậm chí có khả năng từ nhỏ đến lớn đều sống ở khu vực này. Hắn thường mua đĩa phim sex, hỏi cửa hàng cho thuê băng đĩa ở đầu phố, chắc sẽ có manh mối.

Hắn có nghề nghiệp thể hiện đặc trưng nam tính rõ ràng như công nhân, nhân viên chuyển phát nhanh, tài xế... nhiều khả năng là công việc liên quan đến kỹ thuật. Nếu là tài xế, hắn sẽ thường phóng nhanh, vượt ẩu, bên giao thông chắc lưu trữ hồ sơ.

Thời điểm xảy ra vụ án là tối thứ Tư và thứ Bảy. Hơn nữa, hắn phải bỏ nhiều công sức đi theo dõi nạn nhân, do đó, thời gian làm việc của hắn tương đối linh hoạt. Chúng ta hãy tập trung điều tra chứng cứ vắng mặt của các đối tượng tình nghi.

Mọi người hãy lập tức liên hệ với công an khu vực của các khu dân cư, tiến hành điều tra theo các điều kiện nói trên. Khu vực quanh đây chắc không có nhiều đối tượng là nam giới, phù hợp với những tiêu chí này. Chúng ta phải thu thập bằng được danh sách đối tượng tình nghi trước buổi trưa ngày mai, để ngăn chặn tội phạm lại gây án.

10. Chương 10: Đối Tượng Tình Nghi

Buổi sáng, Bạch Cẩm Hi vừa đẩy cửa văn phòng liền nhìn thấy người đàn ông ngồi bên cửa sổ.

Anh mặc áo sơ mi màu xám mờ cắt may rất khéo, tay áo xắn lên cao, để lộ cánh tay rắn chắc. Nửa điều thuốc hút dở gác trên chiếc gạt tàn ở bên cạnh, làn khói trắng từ từ bay lên. Còn Hàn Trầm đang cầm tách cà phê, chăm chú đọc báo.

Bạch Cẩm Hi biết rõ, tại sao Hàn Trầm mới sáng sớm đã xuất hiện ở văn phòng của Tổ chuyên án “Vụ án cường hiếp hàng loạt nhân viên bán hàng của Trung tâm thương mại”,

Vụ án này tương đối khó nhằn nên cấp trên “cáo già” của cô làm sao có thể bỏ qua cho vị đại thần này. Nghe nói, tối qua Đồn trưởng đã cùng Châu Tiểu Triện đến khách sạn tìm Hàn Trầm, nhiệt tình mời anh hỗ trợ điều tra với tư cách “lãnh đạo tình”.

Nghe thấy tiếng động, Hàn Trầm ngẩng đầu liếc cô một cái. Ánh mắt thâm trầm của anh khiến trái tim cô bất giác đập nhanh một nhịp.

Bạch Cẩm Hi ngồi xuống vị trí của mình.

Trong phòng vô cùng tĩnh lặng. Viết báo cáo một lúc, Bạch Cẩm Hi không nhịn được, ngẩng đầu nhìn người đàn ông phía đối diện. Thấy anh không có phản ứng, cô liền vo viên tờ giấy lộn, ném về phía anh.

Hàn Trầm không ngẩng đầu, nhưng lập tức gờ tay bắt. Lúc này, anh mới nhìn cô bằng ánh mắt thờ ơ, đồng thời ném tờ giấy sang một bên.

Bạch Cẩm Hi mở miệng: “Hàn Trầm, đây là vụ án của tôi. Bây giờ anh xuất hiện ở đây, tôi chẳng có gì để nói. Nhưng mọi người đều hiểu quy tắc, một vụ án kiêng kỵ nhất là nhiều lãnh đạo. Chúng ta “nước sông không phạm nước giếng”. Trong quá trình phá án, tôi không thích người khác can thiệp, anh đã rõ chưa?”

Hàn Trầm lại cầm tờ báo, cất giọng lạnh lùng: “Tôi không hiểu.”

Bạch Cẩm Hi nghiêng rằng: “Anh...”

Im lặng vài giây, cô lại hỏi: “Vậy anh muốn thế nào? Tôi nói chuyện tử tế với anh, thái độ của anh là cái kiểu gì thế?”

“Phân tích tâm lý tội phạm...” Hàn Trầm đột nhiên ngắt lời: “Là công việc vô dụng nhất, ngu ngốc nhất trong số các phương pháp điều tra.” Anh cất giọng thản nhiên: “Tại sao tôi phải hiểu?”

Bạch Cẩm Hi ngẩn người trong giây lát. Bất gặp đôi mắt lạnh nhạt của anh, cô đột nhiên ý thức một điều, không phải anh đang tranh cãi hay cố ý đả kích cô. Anh thật sự coi thường, thậm chí chán ghét cái gọi là “tâm lý tội phạm”.

Tâm lý tội phạm trên thực tế là thông qua phân tích tâm lý học để phá án. Trước đó, Bạch Cẩm Hi cũng bắt nguồn từ việc phân tích ở góc độ tâm lý mới đưa ra suy đoán: Tội phạm sống gần hiện trường gây án, có khả năng là công nhân... chứ không phải căn cứ vào chứng cứ cụ thể.

Bạch Cẩm Hi rất thích môn tâm lý tội phạm, thích kiểu phân tích trời ơi đất hỡi này, vì nó mang lại cảm giác tự mình khai phá một con đường. Mỗi khi đứng ở hiện trường gây án, các kiểu suy đoán về tội phạm sẽ tự động hiện lên trong bộ não của cô. Những kiến thức và kỹ năng mà Bạch Cẩm Hi được học ở trường cảnh sát, dường như không biến mất theo trí nhớ của cô.

Tuy nhiên, ngành cảnh sát Trung Quốc hiện nay không mấy coi trọng môn tâm lý tội phạm. Một số cảnh sát hình sự lớn tuổi thậm chí còn có ác cảm và thái độ bài xích, bởi họ cho rằng, tâm lý tội phạm là những lập luận mơ hồ, không đáng tin cậy.

Bạch Cẩm Hi không ngờ, một cảnh sát trẻ tuổi, danh tiếng lẫy lừng như Hàn Trầm lại có ý nghĩ cổ hủ và bảo thủ như vậy.

Im lặng vài giây, cô đột nhiên đứng dậy, đi đến chiếc bàn trắng ở giữa văn phòng.

Trên tấm bàn vẫn còn hàng chữ kết luận của cô ngày hôm qua:

- “1. 25 đến 30 tuổi. Học lực cấp ba, thi trượt đại học.
2. Ly hôn hoặc bị bạn gái sống chung lâu ngày bỏ rơi.
3. Hay uống rượu, đánh nhau, cờ bạc.
4. Công nhân, nhân viên chuyển phát nhanh, lái xe...”

“Hàn Trầm!” Bạch Cẩm Hi gọi tên người đàn ông.

Anh nhướng mắt nhìn cô.

“Anh hãy nghe xong phân tích của tôi rồi kết luận cũng chưa muộn.” Cô nói.

Hàn Trầm không lên tiếng, mà chỉ nhìn cô chăm chú, tựa như xem xét, cũng giống như chẳng quan tâm.

Bạch Cẩm Hi nhìn lên tấm bàn. Hôm qua, cô chỉ nhanh chóng đưa ra kết luận, không kịp trần thuật nguyên nhân. Vừa rồi, cô mới viết báo cáo chi tiết. Cô cất giọng đanh thép:

“Tâm lý học tội phạm “vô dụng nhất” nói cho chúng ta biết, tội phạm hiếp dâm được chia thành bốn loại. Thứ nhất là loại “bù đắp”. Loại người này thất bại trong cuộc sống hiện thực, lòng tự trọng thấp, thậm chí hay xấu hổ, lảm lì, hướng nội. Bọn họ cưỡng hiếp phụ nữ để bù đắp cho sự vô năng của mình. Rõ ràng, tội phạm của chúng ta không phải loại này.

Thứ hai là tội phạm thuộc loại “ngược đãi”, cũng là loại biến thái về mặt tình dục, chuyên dùng bạo lực hành hạ nạn nhân mới đạt được khoái cảm. Tội phạm của chúng ta tuy cũng gây tổn thương đến thân thể nạn nhân, nhưng vẫn không thể coi là ngược đãi bằng bạo lực.

Thứ ba là loại hình nhất thời kích động. Tội phạm cũng không phải là loại người này.

Hắn là loại hình thứ tư, tội phạm cưỡng hiếp để phát tiết sự phẫn nộ.”

Hàn Trầm nhìn cô chăm chú, trên mặt vẫn không có biểu hiện nào khác.

Bạch Cẩm Hi nói tiếp: “Loại tội phạm này trong cuộc sống tràn đầy sự phẫn nộ, do đó, hắn phạm tội để giải tỏa bản thân. Bất kể gây tổn thương đến thân thể nạn nhân hay hành vi đập phá hiện trường đều chứng tỏ điều này.

Đối với một người đàn ông thuộc tầng lớp “cỏ cùn xanh” thu nhập thấp, nhưng lại khao khát thể hiện sức mạnh và đặc tính đàn ông, lối thoát nào mới khiến hắn có thể đạt được kích thích, phát tiết sự phẫn nộ?

Câu trả lời là: cờ bạc, uống rượu, đánh nhau, sex hay phóng xe. Vì vậy, chắc chắn hẳn có một hoặc nhiều sở thích nói trên.”

(Cổ cồn xanh chỉ những người lao động chân tay như công nhân...)

Bạch Cẩm Hi nói một hơi tương đối dài. Có lẽ bởi vì thần sắc tập trung nên đôi mắt cô đầy hưng phấn, sáng lấp lánh. Hàn Trầm nhìn cô, chỉ im lặng hút thuốc, cũng không rõ anh đang nghĩ gì?

“Tội phạm còn một đặc điểm rõ ràng, đó là hẳn có một tâm trạng phức tạp đối với phụ nữ, dùng từ ngữ dễ hiểu hơn chính là “vừa yêu vừa hận”.

Trong quá trình phạm tội, hẳn không ngừng ngược đãi thân thể nạn nhân, đây là hận. Nhưng hẳn lại dùng miệng để khiến nạn nhân đạt cao trào, hơn nữa, Kỷ Nhã Hinh cho biết, hẳn chính ánh sáng trong phòng ngủ, mở tivi ngoài phòng khách, điều này không có tác dụng che giấu hành vi phạm tội, ngược lại tạo ra không khí “gia đình”. Đây chính là yếu tố “yêu”.

Bởi vì tội phạm có tính cách và ngoại hình rất đàn ông nên tôi nghĩ, hẳn không gặp khó khăn trong việc thu hút phụ nữ. Do đó, tôi đoán, hẳn từng có mối quan hệ nam nữ ổn định và lâu dài, ví dụ kết hôn hay sống chung, nhưng mối quan hệ đã bị phá vỡ nên hẳn mới có tâm trạng yêu hận đan xen.

Về tuổi tác và học lực, rất đơn giản, tội phạm đã thể hiện rõ nhân sinh quan và học lực qua việc lựa chọn nạn nhân. Hai nạn nhân ở độ tuổi hai mươi tư, hai năm, học lực không cao nhưng đều là những cô gái độc lập. Nói một cách khác, họ là “người phụ nữ vừa trưởng thành và có công việc ổn định”. Trong quá trình tìm kiếm nạn nhân, tội phạm có tính gia trưởng của chúng ta sẽ chọn đối tượng hẳn cảm thấy “xứng với bản thân”. Vì vậy, tuổi của hẳn tầm từ 25 đến 30 tuổi. Bởi vì nếu nhỏ quá sẽ chưa hình thành nhân sinh quan như vậy, nếu lớn tuổi một chút, hẳn đã gây án từ lâu chứ không phải đợi đến bây giờ mới bắt đầu.

Tất nhiên, cũng chính điều này đã phản lại hẳn. Bởi vì hẳn chọn đối tượng như tôi nói ở trên nên sau khi bị hại, họ đều báo cảnh sát chứ không âm thầm ngậm đắng nuốt cay. Do đó, chúng ta mới có thể phá án.

Về việc thi trượt đại học, bởi vì hẳn theo đuổi sự kích thích, cộng với tính cách gia trưởng và chất chứa sự phẫn nộ với hiện thực cuộc sống nên hẳn không thể tập trung học hành. Nguyên nhân quan trọng hơn, nếu thi đỗ đại học, hẳn sẽ có cơ hội đi ra ngoài, chứ không phải ở lại đây làm một người công nhân.”

Sau khi đưa ra lập luận, Bạch Cẩm Hi đi đến bên bàn, cầm cốc trà uống một ngụm mới nhướng mày nhìn Hàn Trầm.

“Anh thấy sao? Đã phục chưa?” Cô hỏi bằng ngữ khí có phần đắc ý.

Hàn Trầm lặng lẽ nhìn cô. Sau đó, anh mở miệng: “Mỗi vấn đề cô phân tích đều đúng cả. Tuy nhiên, cô sẽ không phá nổi vụ án. Bảo tôi phục thế nào đây?”

Bạch Cẩm Hi trợn trừng mắt trong giây lát.

Cô không phá nổi vụ án ư? Không thể có chuyện đó.

Hàn Trầm lại cất giọng lãnh đạm: “Có dám đánh cược không? Nếu cô thắng, tôi sẽ không nhúng tay vào vụ án này. Còn nếu tôi thắng...” Nói đến đây, anh dừng lại.

Bạch Cẩm Hi lập tức tiếp lời: “Nếu anh thắng, tôi sẽ phục tùng tuyệt đối, anh bảo tôi làm gì, tôi sẽ làm theo, nhất định không nuốt lời.”

“Được.”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, không tiếp tục nói những lời thừa thãi.

Đúng lúc này, Châu Tiểu Triện đẩy cửa đi vào, trên tay cầm một tập tài liệu dày cộp.

“Lão đại! Cảnh sát Hàn!” Sắc mặt cậu ta có chút kỳ quái và bất lực: “Có một tin tốt và một tin xấu, chị muốn nghe tin nào trước?”

Bạch Cẩm Hi lườm cậu ta một cái: “Tất nhiên là tin tốt rồi.”

Châu Tiểu Triện ném tập tài liệu xuống bàn làm việc của cô: “Tin tốt là, chúng ta đã xác định được danh sách đối tượng tình nghi. Tin xấu là...” Anh ta nhún vai: “Có tất cả 75 nghi phạm. 75 người đấy, lão đại! Đây chắc là con số kẻ tình nghi lớn nhất trong lịch sử ngành cảnh sát ở thành phố Giang.”

Bạch Cẩm Hi ngăn người, cầm tập tài liệu: “Sao có thể như vậy?”

Châu Tiểu Triện nhăn nhó: “Lão đại, chúng ta xui xẻo quá! Trong phạm vi cách hiện trường vụ án năm cây số có một nhà máy tên Lam Tinh. Nhà máy này có mấy trăm công nhân, phần lớn phù hợp với chân dung của chị: đàn ông từ 25 đến 30 tuổi, thân hình vạm vỡ, học lực cấp ba, thay nhau làm ba ca nên thời gian linh hoạt. Nhà máy này trước kia làm ăn rất tốt, mấy năm nay xuống dốc nghiêm trọng nên có rất nhiều công nhân bị bạn gái bỏ rơi. Lão đại, lần này chúng ta chẳng khác nào “mèo mù vớ phải chuột chết”, nhiều thế làm sao điều tra hết được.”

Bạch Cẩm Hi há hốc mồm, vô ý thức quay sang Hàn Trầm.

Anh đang tựa vào thành ghế, tư thế rất thoải mái. Thần sắc của anh như đã sớm định liệu ra kết quả này.

Không ngờ anh có thể nắm rõ tình hình như trong lòng bàn tay, Châu Tiểu Triện còn tiếp tục lải nhải, trong khi Bạch Cẩm Hi chỉ muốn đắm đầu vào tường cho xong.

Trong một phạm vi nhỏ như vậy mà có tất cả hơn bảy mươi thanh niên độc thân từng bị bạn gái bỏ rơi. Chuyện này thật khó tin, đúng là khảo nghiệm năng lực con người quá đi.

Hơn nữa, cô còn vừa đem tôn nghiêm của mình ra đánh cược.

Bạch Cẩm Hi: “Khụ... Tiểu Triện, cậu ra ngoài trước đi!”

“Vâng.”

Sau khi Châu Tiểu Triện đi ra ngoài, trong phòng lại khôi phục không khí yên tĩnh.

Bạch Cẩm Hi nhất thời không biết nói gì. Cô định giả vờ vô lại, không thừa nhận mình đã thua, nhưng trong khi đang ngẫm nghĩ câu từ thích hợp, cô liền nhìn thấy Hàn Trầm gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn, ánh mắt vẫn trầm tĩnh như nước.

Bạch Cẩm Hi bỗng có chút ngại ngùng: “Chuyện này...”

“Cúi đầu, ngậm miệng lại.” Anh từ tốn ngắt lời cô: “Khi nào tôi bảo cô nói, cô mới được lên tiếng.”

Bạch Cẩm Hi sững sờ, Hàn Trầm đã cúi xuống tiếp tục đọc báo.

Bạch Cẩm Hi phần nộ lật giở tập hồ sơ về đối tượng tình nghi, trong đầu nghĩ thầm, đúng là đồ thần kinh!

Căn phòng lại rơi vào trạng thái tĩnh mịch.

Tuy có chút không cam lòng và ầm ứ nhưng Bạch Cẩm Hi nhanh chóng gạt hết mọi chuyện ra khỏi đầu óc, tập trung nghiên cứu hồ sơ về đối tượng tình nghi.

Không biết bao lâu sau, ngoài cửa có tiếng động nhẹ, cô ngẩng đầu, phát hiện chỗ ngồi của Hàn Trầm trống không. Cửa văn phòng khép hờ, anh đã đi ra ngoài.

Bên ngoài là phòng làm việc lớn của đội hình sự. Khi Hàn Trầm đi qua, mọi người đều nhiệt tình chào hỏi. Anh chỉ lãnh đạm gật đầu, bộ dạng toát ra một vẻ rất khó gần.

Bên ngoài văn phòng của đội hình sự là một hành lang dài. Lúc này, nơi đó không một bóng người. Hàn Trầm đứng dựa vào bờ tường, nghiêng đầu châm điếu thuốc. Sau đó, anh phóng tầm mắt về phía xa xa, lặng lẽ hút thuốc.

Đầu cầu thang truyền tới tiếng bước chân, có người đang đi lên.

“Bác sĩ Từ.” “Bác sĩ Từ lại đến đưa cơm đấy à?” Một cảnh sát hình sự từ văn phòng đi ra, nhiệt tình chào hỏi.

“Chào buổi sáng!” Giọng nói đàn ông ôn hòa như ngọn gió xuân vang lên.

Hàn Trầm búng tàn thuốc, ngoảnh đầu về bên đó.

Từ Tư Bạch vừa vặn đi đến, tay cầm cặp lồng cơm, gương mặt trắng trẻo của anh nở nụ cười nhàn nhạt. Vừa ngẩng đầu, anh liền chạm phải ánh mắt của Hàn Trầm.

Từ Tư Bạch tĩnh lặng trong giây lát rồi chậm rãi rời mắt đi chỗ khác. Giây tiếp theo, anh đi qua chỗ Hàn Trầm đang đứng, như đối phương không hề tồn tại.

Hàn Trầm dõi mắt theo đối phương, khóe miệng bất chợt nhếch lên. Sau đó, anh tiếp tục nhìn ra bên ngoài, không ngừng nhả khói thuốc.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Bạch Cẩm Hi lên tiếng mà không ngẩng đầu: “Tôi có thể ngẩng đầu chưa? Tôi có thể nói chuyện chưa? Anh hãy đưa ra mệnh lệnh rõ ràng đi lão đại. Bằng không, tôi sẽ chẳng biết đâu mà lần!”

Người vừa vào im lặng một hai giây rồi cất giọng dịu dàng: “Cẩm Hi!”

Bạch Cẩm Hi ngẩng đầu, liền mỉm cười: “Là anh à?”

Từ Tư Bạch thông thả đi đến trước mặt cô, đặt hộp cơm lên bàn, vừa mở nắp vừa hỏi: “Em tưởng là người nào?”

Bạch Cẩm Hi hất cằm về phía cửa ra vào: “Người thâm hiểm ở ngoài kia.”

Ý cười trong khóe mắt Từ Tư Bạch tan biến, anh đẩy khay thức ăn đến trước mặt cô, ngồi xuống phía đối diện: “Mau ăn đi!”

“Vâng.” Cô cũng không khách sáo, cầm đũa chén ngon lành. Từ Tư Bạch tựa vào thành ghế, yên lặng nhìn cô ăn cơm.

Trong lòng vẫn nhớ đến vụ án nên ăn một lúc, cô không nhin được, lại cầm tập hồ sơ lên xem. Từ Tư Bạch liếc qua tập tài liệu, hỏi nhỏ: “Việc phá án không thuận lợi sao?”

Bạch Cẩm Hi ngẩng đầu nhìn anh. Trước mặt người đàn ông này, cô cũng không tỏ ra sĩ diện mà gật đầu thừa nhận: “Em chưa từng gặp vụ nào khó giải quyết như vậy.”

Đây là câu nói thật lòng.

Tuy Bạch Cẩm Hi là “thần thám dân đen” của đồn Quan Hồ, có chút tiếng tăm ở thành phố Giang nhưng suy cho cùng, một đồn cảnh sát nhỏ lấy đâu ra vụ án phức tạp. Cô từng phá vụ giết người, nhưng hung thủ là nông dân ở một làng phụ cận. Sau khi gây án, ông ta sợ đến mức cả ngày đóng cửa, không dám ra ngoài. Cô đi một vòng quanh ngôi làng đó, căn cứ vào quan hệ ân oán tình thù của nạn nhân, lập tức tìm ra nghi phạm. Chỉ sau một cuộc thẩm vấn, đối phương đã suy sụp tinh thần và thừa nhận tội lỗi. Cô cũng từng phá vụ hiếp dâm nhưng tội phạm là một thanh niên trẻ tuổi, thậm chí không dùng bao cao su, để lại DNA ở khắp nơi, không phá được vụ án mới là lạ.

“Vụ này khác hoàn toàn.” Bạch Cẩm Hi giải thích: “Tội phạm lên kế hoạch chu đáo, tỉ mỉ, không để lại bất cứ manh mối nào. Ngoài ra...” Cô thở dài: “Ở gần đây có một nhà máy nên có quá nhiều đối tượng tình nghi phù hợp với chân dung tội phạm.”

Nói xong, cô chán nản nằm bò ra bàn. Từ Tư Bạch nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý nào đó, anh đột nhiên mỉm cười.

“Anh cười gì thế?” Cô nhú mày.

Từ Tư Bạch cất giọng nghiêm túc: “Bạch Cẩm Hi, trên đời này không có vụ án nào là em không phá được, trước kia hay sau này cũng thế.”

Bạch Cẩm Hi chớp chớp mắt, lập tức ngồi thẳng người: “Tại sao anh lại có lòng tin về em như vậy?”

Từ Tư Bạch đứng lên, thông thả thu dọn hộp cơm, sắc mặt vẫn bình thản như cũ: “Bởi vì em là Bạch Cẩm Hi. Người... “anh em tốt” duy nhất của anh.” Nói xong, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Bạch Cẩm Hi chờ ra mắt mấy giây. Trong lòng cô phảng phất có một tâm tình đang sôi sục nào đó đã bị câu nói của anh đốt cháy.

Trầm mặc vài giây, cô gật đầu: “Ừ! Chuyện khác không cần bàn nhiều, khi nào vụ này kết thúc, em sẽ mời anh ăn một bữa no say.”

Từ Tư Bạch mỉm cười: “Được!”

Do gần đây bận rộn cả ngày lẫn đêm nên sau khi ăn uống no nê, Bạch Cẩm Hi cảm thấy căng da bụng chùng da mắt. Cô híp mắt nhìn Từ Tư Bạch, thấy anh đang cầm quyển sách ở trên bàn lên đọc.

Bây giờ đang là giữa trưa, trời nắng như thiêu như đốt. Cô không nhẫn tâm bảo anh ra về vào lúc này.

“Em ngủ một lát, anh cũng nghỉ ngơi đi.” Cô lên tiếng: “Về muộn một chút cũng được.”

“Ừ, em cứ nghỉ ngơi đi!”

Buổi trưa gió hiu hiu thổi, lá cây bên ngoài cửa sổ nhuộm một màu vàng óng. Bạch Cẩm Hi nằm bò xuống mặt bàn, gối đầu lên cánh tay, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Từ Tư Bạch yên lặng đọc sách một lúc rồi ngẩng đầu.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ hắt vào, vừa vắn chiếu lên mặt bàn của Bạch Cẩm Hi, càng tôn thêm nước da trắng ngần của cô. Tư thế ngủ của cô giống một bé trai, nhưng không còn vẻ tùy ý, ngông nghênh thường ngày mà rất yên tĩnh và đáng yêu.

Từ Tư Bạch lặng lẽ ngắm Bạch Cẩm Hi một lúc rồi buông quyển sách, đứng dậy đi về phía cô.

Anh đứng bên cạnh bàn, ánh mắt dừng lại ở gương mặt cô. Tia nắng vàng chiếu lên hai người, vừa ấm áp vừa rực rỡ. Từ Tư Bạch cup mi mắt, chống một tay xuống mặt bàn.

Một lúc sau, anh cúi thấp người, đồng thời nhắm mắt, từ từ ghé sát Bạch Cẩm Hi.

11. Chương 11: Người Tôi Yêu Thương

Vừa đi lên cầu thang, Châu Tiểu Triện liền nhìn thấy Hàn Trầm đứng cạnh bờ tường hút thuốc.

Đối với vị đại thần này, Châu Tiểu Triện có chút e dè, nhưng trong lòng vẫn hết sức kính nể. Cậu ta không còn thái độ tùy ý như đối với Bạch Cẩm Hi, mà nghiêm chỉnh chạy đến trước mặt, đưa tài liệu cho anh: “Cảnh sát Hàn, đây là tư liệu của bốn đối tượng tình nghi mới bổ sung.”

Hàn Trầm nhận tập tài liệu: “Ừm.”

Nói xong, anh liền quay người đi vào phòng. Châu Tiểu Triện ngẫm nghĩ, lại mở miệng: “Cảnh sát Hàn...”

Hàn Trầm ngoảnh đầu nhìn cậu ta.

“Lão đại của chúng tôi tuy tính hơi thô lỗ một chút nhưng về bản chất là rất tốt, lại có năng lực. Thật ra, chị ấy luôn sùng bái anh, mong anh hãy khoan dung với chị ấy.”

Hàn Trầm không nói một lời, đẩy cửa đi vào phòng. Cuối cùng cũng thành công trong việc giúp lão đại “vuốt đuôi” vị thần thám danh tiếng lẫy lừng, Châu Tiểu Triện rời đi với tâm trạng vui vẻ.

Vừa đẩy cửa, Hàn Trầm liền nhìn thấy một hình bóng cao lớn đứng cạnh bàn làm việc của Bạch Cẩm Hi, đang cúi thấp người. Ánh nắng hắt lên thân thể bọn họ, anh chỉ có thể nhìn thấy gương mặt nghiêng của Từ Tư Bạch đang ghé sát mặt cô gái.

Bây giờ là giờ nghỉ trưa, không ngờ lại có người đi vào phòng nên khi nghe thấy tiếng động, Từ Tư Bạch lập tức quay đầu.

Bốn mắt chạm nhau.

Hàn Trầm bình thần đi về vị trí của mình, đặt tập hồ sơ lên bàn.

Văn phòng không lớn, bàn làm việc của hai người chỉ cách hơn một mét. Từ Tư Bạch liếc qua Hàn Trầm, chậm rãi đứng thẳng người, gương mặt tuấn tú hơi ửng đỏ.

Hàn Trầm cúi xuống xem tài liệu, coi người đàn ông trước mặt như không tồn tại.

“Hu hu...” Tiếng nức nở khe khẽ vang lên, phá vỡ bầu không khí kỳ quặc trong phòng.

Hai người đàn ông đồng thời quay sang Bạch Cẩm Hi, nơi phát ra tiếng khóc. Trên gương mặt trắng ngần của cô, hàng lông mày đen nhú chặt, thần sắc có chút bi thương. Giây tiếp theo, một giọt lệ từ khóe mắt chảy xuống.

Thần sắc Từ Tư Bạch có chút biến đổi, anh cúi xuống nhìn Bạch Cẩm Hi chăm chú. Nhưng vừa định giơ tay lau nước mắt trên mặt cô, anh liền nghe một giọng nói nhàn nhạt truyền tới: “Người ta đã khóc thế kia, anh còn hôn được sao?”

Từ Tư Bạch liền dừng động tác, nhướng mày nhìn đối phương. Nhưng Hàn Trầm vẫn cúi đầu đọc báo, sắc mặt bình thản, phẳng phai không thấy chuyện đang diễn ra.

Cuối cùng, Từ Tư Bạch vẫn giơ tay lau nước mắt cho Bạch Cẩm Hi. Dù đang trong mơ nhưng dường như cô vẫn cảm thấy sự vỗ về từ thế giới bên ngoài. Cô lẩm bẩm câu gì đó, chân mày giãn ra, nước mắt ngừng rơi.

Đúng lúc này, cửa văn phòng mở ra, Châu Tiểu Triện đi vào.

Bắt gặp cảnh lão đại ngủ say sưa, trong khi hai người đàn ông một đứng một ngồi, âm thầm đối mắt, cậu ta cảm thấy hơi kỳ quặc nhưng cũng chẳng suy nghĩ sâu hơn mà mỉm cười chào hỏi Từ Tư Bạch rồi đặt một tập tài liệu lên bàn Hàn Trầm: “Cảnh sát Hàn, còn một hồ sơ nữa.”

Từ Tư Bạch xách cặp lồng cơm đi ra ngoài. Đến cửa, anh đột nhiên dừng bước, mở miệng gọi: “Tiểu Triện!”

“Vâng.” Châu Tiểu Triện quay sang anh.

“Hãy chăm sóc tốt lão đại của các cậu.” Từ Tư Bạch điềm nhiên nói: “Đừng để bất cứ người nào... bắt nạt cô ấy.”

Châu Tiểu Triện ngây ra, Hàn Trầm cũng nhướng mày nhìn anh.

Châu Tiểu Triện lén liếc qua Hàn Trầm, nghĩ bụng: Ai có thể bắt nạt lão đại chứ? Có lẽ, người duy nhất bắt nạt chị ấy chính là vị này. Bác sĩ Từ ghen rồi, ghen rồi kìa!

Ngoài mặt, cậu ta không tỏ thái độ, chỉ cười hì hì: “Bác sĩ Từ cứ yên tâm đi, tôi nhất định sẽ chăm sóc lão đại thỏa đáng.”

Sau khi Từ Tư Bạch ra về, Châu Tiểu Triện cũng đi ra phòng ngoài. Hàn Trầm nhìn Bạch Cẩm Hi một lúc rồi lại tiếp tục cúi đầu đọc báo.

Bạch Cẩm Hi lại nằm mơ, vẫn là khu rừng âm u, thác nước trắng xóa, bãi cỏ ẩm ướt ở dưới chân đó. Người đàn ông vẫn ngồi dưới thác nước, nhìn cô chăm chú.

“Anh là ai?” Cô hỏi.

Anh ta lặng thinh. Mãi cho tới khi đôi mắt đen ngấn nước, anh ta mới cất giọng trầm thấp dày dạn bên tai cô: “Đợi khi nào em tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn. Cuộc đời anh sẽ không lấy ai khác ngoài em.”

Bạch Cẩm Hi nhoẻn miệng cười. Người đàn ông cũng mỉm cười với cô.

Đúng lúc này, Bạch Cẩm Hi đột nhiên nghe thấy tiếng gào khóc của một người phụ nữ. Cô đưa mắt quan sát xung quanh, phát hiện chẳng có một ai. Khi cô quay đầu, người đàn ông đã biến mất.

Bốn bề sương mù dày đặc nên chẳng nhìn rõ thứ gì, cô bỗng dưng phát hiện, là bản thân đang khóc. Một mình cô đứng giữa khu rừng rậm âm u như nắm mồ, khóc xé ruột xé gan.

Giấc mơ là sự phản chiếu hiện thực, giấc mơ là một sự lưu đầy của tiềm thức. Nhưng nếu cô từng yêu tha thiết một người, từng vì anh đau đớn khôn cùng, vậy thì tại sao những năm qua, cô lại chẳng nhớ gì đến anh? Tại sao cô lại quên sạch mọi ký ức về anh?

Bạch Cẩm Hi từ từ mở mắt.

Đập vào mắt cô đầu tiên là bàn ghế, tấm băng trắng, máy tính... quen thuộc, chỉ là xung quanh tối mờ mờ.

Trời đã tối rồi?

Cô lau nước mắt, ngồi thẳng dậy. Hóa ra không phải trời tối mà rèm cửa sổ bị đóng kín từ bao giờ. Hàn Trầm ngồi ở nơi không có ánh sáng nên cô nhìn không rõ gương mặt của anh.

Mấy hộp cơm trên bàn cũng biến mất, Từ Tư Bạch đã ra về.

Bạch Cẩm Hi khịt khịt mũi. Người đàn ông này giữa ban ngày ban mặt bày ra trò âm u tăm tối như vậy để làm gì chứ?

Kể từ lần đầu tiên cô gặp anh, dường như anh luôn thâm trầm, bí ẩn như vậy.

“Bạch Cẩm Hi!” Anh đột nhiên gọi tên cô.

“Gì thế?” Cô cất giọng hơi khàn khàn. Cuộc đối thoại trong căn phòng tối tự dưng có một cảm giác trống trải khó diễn tả.

“Cô khóc đã đủ chưa?” Anh hỏi.

Bạch Cẩm Hi dờ người. Quả nhiên anh đã nhìn thấy cô khóc, mắt mặt quá đi.

“Tôi sẽ giúp cô phá vụ án này.” Anh nói tiếp.

Bạch Cẩm Hi hơi bất ngờ. Im lặng vài giây, cô hỏi: “Sao tự dưng anh tốt bụng thế? Điều kiện là gì?”

“Ha...” Anh cười khẽ một tiếng: “Điều kiện là cô giúp tôi làm một việc.”

“Việc gì?”

“Việc riêng.”

Bạch Cẩm Hi ngẫm nghĩ rồi trả lời dứt khoát: “Được thôi.”

Hàn Trầm châm một điếu thuốc, đốm lửa lập lòe hắt lên gương mặt anh.

Bạch Cẩm Hi đứng dậy kéo sợi dây, mở rèm cửa. Ánh nắng chói chang của buổi chiều lập tức chiếu vào phòng. Có lẽ do ánh sáng đến quá đột ngột, Hàn Trầm hơi nghiêng đầu về một bên theo phản xạ.

Bạch Cẩm Hi kinh ngạc nhìn người đàn ông. Bởi vào thời khắc này, trán anh rịn đầy mồ hôi, sắc mặt hơi nhợt nhạt, đồng thời ửng đỏ một cách bất thường.

Trong phòng bật điều hòa, làm gì có chuyện nóng đến mức này, lẽ nào anh bị đau ở đâu?

“Anh sao thế?” Bạch Cẩm Hi hỏi.

Hàn Trầm quay mặt sang một bên, lãnh đạm trả lời: “Tôi không sao. Chúng ta bắt đầu nói về vụ án đi!”

Ngữ khí của anh vô cùng lạnh lùng, toát ra một vị uy nghiêm, khiến người đối diện bất giác nể sợ. Ngoài ba nghi vấn mà anh chỉ ra trong hôm đầu tiên ở hiện trường, Bạch Cẩm Hi chưa từng nghe anh phân tích cụ thể về vụ án. Liên tưởng đến danh tiếng của anh, trong lòng cô có chút chờ mong.

“Cô hãy treo bản đồ lên!” Hàn Trầm hít một hơi thuốc lá, cất giọng trầm thấp.

Bạch Cẩm Hi vừa treo tấm bản đồ toàn bộ khu Quan Hồ lên bảng trắng vừa lên tiếng: “Thần thám Hàn này, tuy chúng ta không hợp cạ nhưng con người tôi luôn biết nghĩ đến đại cục. Nếu không được khỏe thì anh hãy về nghỉ ngơi đi. Nếu cần khám bệnh, tôi rất thân quen với chủ nhiệm Triệu của bệnh viện Quan Hồ, y thuật của ông ấy không tồi. Nếu anh muốn khám bác sĩ Đông y, tôi cũng quen một người có tay nghề giỏi. Anh không cần cảm ơn tôi, chỉ cần xóa bỏ cam kết đánh cược giữa chúng ta là được.”

Sau khi treo bản đồ ngay ngắn, Bạch Cẩm Hi quay đầu về phía anh. Lúc này, sắc mặt anh dường như đã khá hơn, trán không còn mồ hôi, ánh mắt càng trở nên lạnh đậm.

“Không được.” Hàn Trầm đáp ngắn gọn.

Bạch Cẩm Hi: “Hừ...”

Hàn Trầm dụi mắt thuốc vào gạt tàn rồi đứng dậy đi về bên này, thuận tay cầm cây bút chì trên mặt bàn. Bởi vì cách rất gần nên cô có thể thấy rõ, bộ áo sơ màu tối và quần đen càng tôn thêm thân hình cao ráo, vai rộng, eo nhỏ và đôi chân dài của anh. Rõ ràng là một người đàn ông tuấn tú nhưng khí chất của anh lại rất lạnh lùng.

Trong cuộc đời, cô chưa từng gặp một người cảnh sát hình sự, một thần thám như anh.

Hàn Trầm ngẩng đầu quan sát tấm bản đồ bằng ánh mắt trầm tĩnh. Bạch Cẩm Hi nổi lòng hiếu kỳ, không biết anh làm cách nào để tìm ra tội phạm trong hơn bảy mươi đối tượng tình nghi.

Thật ra, Bạch Cẩm Hi không phải bó tay hoàn toàn. Dựa vào bản lĩnh của mình, sau khi thẩm vấn hết bảy mươi mấy người, chắc chắn cô có thể tìm ra nghi phạm lớn nhất. Nhưng làm vậy sẽ mất rất nhiều thời gian, hơn nữa sẽ rút dây động rừng. Ngoài ra, một khi làm lớn chuyện, các nạn nhân sẽ càng bị tổn hại danh dự nhiều hơn. Đó là tình trạng mà cô cũng không muốn đối diện.

Do đó, kể cả khi Hàn Trầm không ra tay, cô cũng sẽ nghĩ cách khác. Bây giờ, anh chịu tham gia... vậy thì xem anh giải quyết thế nào.

Đúng lúc này, anh liếc cô một cái: “Cô là người mù đường đúng không?”

Bạch Cẩm Hi: “Đúng...”

“Mù đường đến mức nào?”

“Hả... thường xuyên không tìm ra phương hướng.”

Hàn Trầm không nhìn cô mà cầm bút chì vẽ hai vòng rồi dừng lại.

“Một bước là có thể phá án.” Anh cất giọng nhàn nhạt.

Bạch Cẩm Hi giật mình, nghe anh nói tiếp: “Nhưng đối với người bị mù đường thì cần ba bước. Cô hãy nghe cho kỹ.”

Khóe miệng Bạch Cẩm Hi giật giật.

“Thứ nhất, mỗi con người đều lộ trình hằng ngày của mình.” Hàn Trầm cất giọng trầm thấp, giơ tay khoanh tròn mấy điểm trên bản đồ: “Lộ trình của Mã Tiểu Phi và Kỷ Nhã Hinh là nhà, trung tâm thương mại, quán ăn, siêu thị. Mỗi người đều có một tấm bản đồ riêng.” Anh rời đầu bút chì tới nhà máy Lam Tinh, lại khoanh tròn ở đó: “Tội phạm cũng có lộ trình hoạt động của hắn: Nhà máy, quán ăn, quán internet... Hắn chọn hai cô gái này làm mục tiêu, nhất định là vì, lộ trình hoạt động thường ngày của bọn họ và tội phạm sẽ giao nhau hay trùng lặp ở một thời gian và không gian nào đó. Trong cùng một lộ trình, hắn đã phát hiện ra bọn họ.”

Bạch Cẩm Hi ngẩn người.

Câu nói của anh nghe qua có vẻ phức tạp, nhưng chẳng phải là những lời thừa thãi hay sao? Tất nhiên tội phạm tình cờ gặp các nạn nhân, sau đó mới xác định mục tiêu.

Bạch Cẩm Hi trầm tư suy nghĩ. Thời gian, không gian, con người, lộ trình hoạt động... Bộ não cô phải phát xuất hiện một tấm bản đồ lập thể, bỏ cả ba đối tượng vào trong đó.

Cô đã có cảm giác về những điều Hàn Trầm nêu ra nhưng cảm giác này vẫn hết sức mơ hồ.

Hàn Trầm nhìn cô, tiếp tục mở miệng: “Thứ hai, sau khi phát hiện mục tiêu, để nghiên cứu đối tượng, cũng là vì dự vọng trong nội tâm, chắc chắn lộ trình hoạt động của tội phạm và hai nạn nhân sẽ thường xuyên trùng lặp. Lời khai của nạn nhân cũng chứng thực điều này.”

Bạch Cẩm Hi giật mình, ý nghĩ rõ ràng hơn ủa vào bộ não. Cô nhìn anh bằng ánh mắt sáng ngời.

Hàn Trầm nhanh chóng khoanh tròn nhiều điểm trên tấm bản đồ rồi lần lượt nối chúng lại, sau đó ném cây bút xuống bàn, đút hai tay vào túi quần, đồng thời cất giọng lãnh đạm: “Trước đó, các cô đã kiểm tra toàn bộ camera giám sát ở xung quanh hiện trường gây án nhưng chắc chắn tội phạm cũng nghĩ tới điều này nên việc làm của các cô không có kết quả.

Bây giờ, các cô phải phác họa lộ trình hoạt động của hai nạn nhân trong mấy ngày trước khi xảy ra vụ án. Trên con đường bọn họ đi lại chắc chắn cũng có camera theo dõi. Vậy trong gần tám mươi đối tượng tình nghi đó, ai và nạn nhân cùng xuất hiện ở một chỗ nhiều nhất, kẻ đó chính là tội phạm.”

Hàn Trầm ngừng vài giây, khước miệng nhếch lên: “Dù hẳn có thông minh đến mức biết đường né tránh camera trong quá trình bám theo nạn nhân, vậy thì trước khi bắt đầu hành vi theo dõi, hẳn cũng phải từ nhà máy ngồi xe buýt công cộng hay đi bộ tới những địa điểm nạn nhân thường qua lại. Trên đoạn đường này kiểu gì cũng có camera, người nào có tần suất xuất hiện nhiều nhất trong một khoảng thời gian nhất định, kẻ đó chính là tội phạm.”

Cho tới lúc này, Bạch Cẩm Hi đã hiểu một cách thấu đáo suy nghĩ của anh.

Làm gì có vụ án nào không xem xét camera theo dõi? Làm gì có người cảnh sát hình sự nào không biết kiểm tra camera theo dõi?

Nhưng chưa có ai điều tra camera theo dõi với tư duy như của anh. Anh đã vượt ra khỏi khuôn mẫu tư duy thông thường, nhưng lại thành công trong việc thiết lập mạng lưới tìm kiếm tội phạm mới.

Một bước, đúng là chỉ cần một bước.

Cô đưa ra cả chục suy đoán mới có thể khoanh vùng đối tượng tình nghi. Trong khi đó, anh chỉ nắm bắt đúng một điểm là có thể tìm ra nghi phạm. Đúng vậy, nghi phạm dù thông minh đến mức nào, cẩn thận đến mức nào cũng không thể né tránh tất cả camera theo dõi trong suốt một ngày hoạt động, vào thời điểm hẳn chưa gây án. Quỹ đạo hoạt động của tội phạm trước và sau khi gây án là chính là điểm sơ hở của hắn.

Hàn Trầm đã nắm bắt đúng chi tiết then chốt này. Bạch Cẩm Hi đột nhiên hiểu ra, tại sao có người cảnh sát hình sự lâu năm lại khen ngợi Hàn Trầm, bởi vì tư duy của anh hết sức mạch lạc.

Anh đã dùng phương thức logic đơn giản nhất mà thiên hạ đều biết, nhưng không phải ai cũng có thể vận dụng một cách chuẩn xác và tỉ mỉ như vậy.

Sau khi sáng tỏ vấn đề, Bạch Cẩm Hi có chút xúc động, trong lòng tràn ngập sự hưng phấn. Cô cầm cây bút chỉ chạy đến trước tấm bản đồ, vẽ lại một lần lộ trình anh vừa phác họa, đồng thời mở miệng: “Tốt, rất tốt. Thần thám Hàn, anh khá thật đấy.”

Hàn Trầm tựa vào thành bàn. Dường như đã quá quen với những lời tán dương tương tự, thần sắc của anh vẫn thản nhiên như không, mí mắt hơi khép lại.

Bạch Cẩm Hi vẫn còn chìm trong tâm trạng phấn chấn: “Sau khi xác định được đối tượng tình nghi, chúng ta sẽ lập tức lục soát nhà của hắn, đánh cho hắn trở tay không kịp, chắc chắn sẽ tìm ra chứng cứ...”

“Khi nào tìm ra nghi phạm, hãy thông báo với tôi.” Nói xong, Hàn Trầm liền đi khỏi văn phòng.

Bạch Cẩm Hi im lặng dõi theo bóng lưng anh.

Sau khi Hàn Trầm rời khỏi đồn cảnh sát Quan Hồ, Bạch Cẩm Hi và các đồng nghiệp lập tức triển khai cuộc điều tra theo cách anh chỉ dẫn. Còn anh gọi taxi, quay về khách sạn.

Nơi anh ở là khách sạn nằm bên bờ sông, hoàn cảnh trang nhã, sạch sẽ và dễ chịu. Hàn Trầm vào phòng, tháo giày, cởi hai cúc áo sơ mi, đi đến bàn, lấy lọ thuốc giảm đau từ ngăn kéo, đổ ra hai viên, bỏ vào miệng rồi nuốt xuống cổ họng.

Sau đó, anh đi đến trước bức tường kính, ngồi xuống chiếc sofa đơn, lặng lẽ dõi mắt về phương xa. Chợt nhớ ra điều gì, anh thò tay vào túi quần mò lấy di động.

Lúc anh thảo luận với Bạch Cẩm Hi, điện thoại không ngừng rung rung. Bây giờ bỏ ra xem mới thấy màn hình xuất hiện một đồng cuộc gọi nhỡ.

Cuộc đầu tiên là từ đội trưởng đội hình sự Công an tỉnh Tần Văn Lang. Anh liền bấm nút gọi lại.

“Hàn Trầm, cậu đã chơi đủ chưa? Kỳ nghỉ của cậu chỉ còn mấy ngày nữa thôi đấy.” Giọng nói nghiêm nghị của đội trưởng Tần để lộ ý cười sảng khoái: “Mau về đi, cả đồng vụ án đang đợi cậu kia kìa.”

“Vâng.” Hàn Trầm rút một điếu thuốc ngậm vào miệng: “Tôi sẽ quay về đúng thời gian đã định.”

Đội trưởng Tần dặn dò vài câu, cuối cùng không quên nhắc Hàn Trầm: “Nhớ mang ít đặc sản của thành phố Giang về đấy.”

Hàn Trầm hàm hồ đáp một tiếng rồi cúp máy.

Mười mấy cuộc điện thoại khác là do một người gọi. Ngoài ra, màn hình còn hiện bảy tám tin nhắn, Hàn Trầm xem một lượt, sau đó xóa hết tin nhắn và ghi chép cuộc gọi. Cuối cùng, anh ném di động lên giường, tựa vào thành ghế, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, đầu tựa vào thành ghế bất động, hai tay đặt lên tay vịn, điếu thuốc kẹp giữa ngón tay từ từ đốt cháy.

Cho đến khi mẩu thuốc cháy hết, đốm lửa nhỏ chạm vào đầu ngón tay, cảm giác đau rát khiến Hàn Trầm giật mình tỉnh giấc. Anh ném mẩu thuốc vào gạt tàn rồi ngẩng đầu dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài, màn đêm đã buông xuống, dòng sông như dải lụa mờ mờ, uốn lượn quanh thành phố đèn đóm rực rỡ.

Anh ngược nhìn bầu trời, thở một hơi dài.

Đang đông lộ vệt trắng bạc. Mặt trời dần lên cao, một ngày mới lại bắt đầu. Thành phố Giang vẫn nóng bức, chật chội và bận rộn như thường lệ. Hai vụ án hiệp dân xảy ra ở một khu vực trong thành phố chỉ tựa như muối bỏ bể, không hề nổi sóng, thậm chí không được nhiều người biết tới.

Chớp mắt lại hai ngày trôi qua. Hôm nay là thứ Bảy, đúng một tuần sau khi xảy ra vụ án đầu tiên mà nạn nhân là Mã Tiểu Phi.

Mấy hôm nay, Bạch Cẩm Hi và các đồng nghiệp bận tới mắt tới mũi. Bọn họ kiểm tra tất cả camera theo dõi trên những tuyến đường hai nạn nhân và tội phạm đi qua, đồng thời tiến hành suy đoán, tính toán và loại trừ. Dù Bạch Cẩm Hi là người mù địa lý nhưng Châu Tiểu Triện và những người cảnh sát hình sự khác đều bình thường nên công việc tiến triển thuận lợi.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Trầm không đến văn phòng. Thỉnh thoảng, Bạch Cẩm Hi nghe công an khu vực nói, nhìn thấy thần thám Hàn xuất hiện ở khu dân nghèo và khu “đèn đỏ” ở phía Đông thành phố. Không ai biết anh đang làm gì. Tuy nghi hoặc nhưng Bạch Cẩm Hi tạm gác thắc mắc sang một bên, tập trung vào vụ án.

Cho đến tầm chiều tối thứ Bảy, ông trời không phụ người có lòng. Một người đàn ông trẻ tuổi, ngày càng thường xuyên xuất hiện trong ống kính camera theo dõi.

Đối tượng tình nghi lớn nhất của vụ án cuối cùng cũng lộ diện.

12. Chương 12: Người Tôi Yêu Thương - P2

Bạch Cẩm Hi đã có nhận thức mới về Hàn Trầm.

Tuy trong lần đầu tiên gặp gỡ, anh trối tay cô, hại cô bị trật khớp, vô số lần sau đó đều mặt nặng mày nhẹ với cô, nhưng hồi tưởng lại mới thấy, cô cũng có một nửa trách nhiệm. Nói chung là “tại anh tại ả, tại cả hai bên”.

Ngẫm nghĩ kỹ mới thấy, thật ra anh cũng là một người có cá tính. Mấy ngày qua nghe đồng nghiệp tán gẫu, nhà họ Hàn tương đối có thể lực trong ngành công an ở Bắc Kinh. Hàn Trầm cũng được coi là con cháu cán bộ xuất thân từ “đại viện”. Vậy mà anh từ bỏ tiền đồ xán lạn ở Bắc Kinh, cũng không chịu làm chuyên gia ở Bộ Công an, mà về địa phương làm một cảnh sát hình sự bình thường.

(“Đại viện” chỉ những khu nhà ở dành riêng cho quan chức các ban ngành, quân đội...)

Có điều, trên người anh vẫn tỏa ra phong thái của công tử nhà quyền quý. Phương diện khác không biết thế nào, riêng khoản trang phục, hút thuốc và cách nói chuyện, hành sự đều khác người bình thường.

Tuy nhiên, nguyên nhân khiến Bạch Cẩm Hi thay đổi cách nhìn về anh, là từ buổi tối hôm hai người cùng truy đuổi tội phạm. Tuy anh vẫn chẳng để ý đến cô nhưng khi biết cô mắc chứng sợ độ cao, anh đã lập tức ra tay giúp đỡ. Có thể thấy, anh không phải là người lòng dạ sắt đá.

Nguyên nhân thứ hai khiến cô thay đổi suy nghĩ, chính là việc Hàn Trầm chịu giúp cô phá án. Anh đưa ra quan điểm mạch lạc, sắc bén bằng thái độ tập trung và trầm ổn. Tất nhiên, vụ án cường dâm này có lẽ chỉ thể hiện một phần nhỏ tài năng của anh, nhưng cũng đủ khiến Bạch Cẩm Hi có cái nhìn khác về anh.

Vì vậy, một chút không vui và tranh hơn thua trong lòng cô đã tan biến theo đà tiến triển của vụ án.

Tầm chạng vạng tối, Bạch Cẩm Hi ngồi trong thùng xe gặm đùi gà. Trước mặt cô là sáu màn hình theo dõi, lần lượt giám sát mọi nơi trong nhà máy Lam Tinh như cổng ra vào, nhà xưởng, ký túc xá...

Đối tượng tình nghi đã được xác định. Để tránh rút dây động rừng, bọn họ triển khai hoạt động giám sát 24/24 tiếng đồng hồ, một khi tìm ra chứng cứ, hoặc đối tượng lại có chiều hướng phạm tội, họ sẽ lập tức bắt giữ hẳn.

Hôm nay là lịch trực của Bạch Cẩm Hi và một người cảnh sát hình sự tên Tiểu Tề. Tiểu Tề đi mua nước, còn lại một mình Bạch Cẩm Hi căng mắt quan sát màn hình.

Màn đêm từ từ buông xuống. Bạch Cẩm Hi chén hết hộp cơm, vươn vai vận động xương cốt rồi lại tiếp tục theo dõi.

Một tiếng động vang lên, cửa thùng xe mở ra, có người nhảy lên trên, mang theo không khí nóng bức từ bên ngoài. Bạch Cẩm Hi lên tiếng mà không ngoảnh đầu: “Về rồi à?” Cô cầm túi đựng hộp cơm đưa ra đằng sau: “Tiện tay giúp tôi vứt đi.”

Hai giây sau, hộp cơm đã bị cầm đi mất. Đằng sau vang lên tiếng mở rồi đóng cửa, thùng xe bớt mùi thức ăn khiến Bạch Cẩm Hi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Cô lại gơ tay về phía sau: “Trà sữa của tôi đâu?”

Đợi mãi cũng không thấy, cô ngoắc ngoắc ngón tay: “Nhanh lên, tay chân cậu chậm chạp quá đấy.” Vừa định quay đầu, cô liền nghe thấy một giọng đàn ông trầm thấp lạnh nhạt truyền tới: “Không có.”

Bạch Cẩm Hi giật mình, lập tức ngoảnh đầu về phía người vừa lên tiếng. Hôm nay, anh mặc áo phông đen, quần thể thao màu xám. Thùng xe tối mờ mờ nên gương mặt anh có chút mờ mờ, chỉ riêng đôi mắt vẫn hun hút như màn đêm.

Bạch Cẩm Hi vội lên tiếng: “Thần thám Hàn, anh đến rồi à? Vừa rồi tôi còn tưởng là Tiểu Tề.” Nên mới sai vặt anh.

Hàn Trầm không có bất cứ biểu hiện nào. Anh ngồi xuống chiếc ghế sau lưng cô mới mở miệng: “Đi rót cho tôi cốc nước.”

Bạch Cẩm Hi: “...” Quả nhiên anh làm sao có thể để người khác sai khiến không công cơ chứ?

Góc thùng xe đặt một bình nước khoáng rất lớn, Bạch Cẩm Hi đứng dậy, lặng lẽ đi rót cốc nước đưa cho anh.

Hàn Trầm cầm rồi đưa lên miệng uống. Bạch Cẩm Hi phát hiện, động tác của anh rất tao nhã. Dù có vẻ khát nước nhưng anh uống tương đối chậm. Cô quan sát một lượt, thấy áo anh ướt đầm mồ hôi, quần dính vài vết bùn đất, chứng tỏ anh vừa ở bên ngoài một lúc lâu.

Người đàn ông này quả là thần bí.

Liên tưởng đến tin đồn vô kỷ luật, vô tổ chức, thường xuyên xin nghỉ làm và biến mất của anh, lại liên tưởng đến thông tin anh thường ra vào khu phố nghèo và khu “đèn đỏ”, Bạch Cẩm Hi đoán, có lẽ anh đang tìm kiếm thứ gì, hoặc một người nào đó.

Tìm kiếm bao năm vẫn không chịu bỏ cuộc, thần thám Hàn đúng là người có lòng kiên trì.

Hàn Trầm đưa cái cốc không cho Bạch Cẩm Hi, vừa vặn chạm phải ánh mắt dò xét của cô.

Bạch Cẩm Hi coi như đã xóa bỏ hiềm khích trước đó, kè vai tác chiến với anh nên ngữ khí cũng thoải mái hơn: “Thần thám Hàn khát lắm phải không? Có cần uống thêm một cốc nữa không?”

Khóe mắt Hàn Trầm vụt qua ý cười, nhưng giọng nói vẫn lãnh đạm như cũ: “Không cần, chúng ta bàn về vụ án đi!”

Lúc này, cửa thùng xe lại mở ra, Tiểu Tề xuất hiện ở bên ngoài. Nhìn thấy Hàn Trầm, anh ta hơi bất ngờ, nhưng lập tức tỏ thái độ cung kính. Bạch Cẩm Hi đưa tập tài liệu cho anh, đồng thời mở miệng:

“Đối tượng tình nghi tên Trần Ly Giang, năm nay 27 tuổi, thợ kỹ thuật rèn dập bậc một của nhà máy Lam Tinh. Lúc mới vào làm việc, đối tượng từng ở phân xưởng đóng gói hai năm. Đối tượng đã ly dị, vợ cũ tên Hứa Doanh là hướng dẫn viên du lịch, một năm trước ngoại tình ly hôn với anh ta.”

Ba người cùng dõi mắt về một màn hình giám sát. Đó là nhà của Trần Ly Giang. Hấn vừa đi làm về, trên người vẫn mặc bộ đồ xanh công nhân. Hấn có thân hình cao lớn và diện mạo sáng sủa.

Những tấm ảnh trong tay bọn họ càng rõ nét hơn. Trần Ly Giang có ngũ quan cân đối, góc cạnh rõ ràng, đôi mắt hai mí sâu hun hút.

Bạch Cẩm Hi tiếp tục lên tiếng: “Căn cứ vào ghi chép đánh giá công việc của nhà máy, Trần Ly Giang có tính cách trầm tĩnh, thái độ làm việc nghiêm túc, cũng tương đối thông minh, nắm bắt rất nhanh. Chỉ là anh ta hơi nóng tính, nhiều lúc thích uống rượu một mình, uống say sẽ động thủ đánh người. Anh ta từng hai lần đánh nhau với đồng nghiệp. Thời điểm xảy ra hai vụ án, anh ta không phải trực, cũng không có chứng cứ vắng mặt. Trong camera giám sát ở những tuyến đường có liên quan, Trần Ly Giang xuất hiện nhiều nhất, hơn hai mươi lần. Hơn nữa, về thời gian và lộ trình đều có sự trùng lặp với hai nạn nhân.”

Tiểu Tề chỉ tay vào một màn hình giám sát khác: “Lúc lấy vợ, Trần Ly Giang có một căn hộ, sau khi ly hôn vẫn thuộc về anh ta. Hiện tại, có lúc anh ta ở nhà, có lúc ở ký túc. Mấy người này là đồng nghiệp sống cùng phòng ký túc với anh ta.” Tiểu Tề đọc tên bọn họ: “Trương Viễn, Tăng Phương Bình, Từ Tử Đạt, đều là công nhân tầm hai mươi mấy tuổi. Trương Viễn có tính cách thật thà chất phác và cởi mở, có mối quan hệ khá tốt với Trần Ly Giang. Từ Tử Đạt là người hướng nội, ít tiếp xúc với Trần Ly Giang. Tăng Phương Bình trẻ nhất, vừa tròn hai mươi tuổi, tính cách cũng hướng nội, có quan hệ thân thiết với Trần Ly Giang nhất trong ba người, thường đến nhà họ Trần chơi. Nếu muốn bắt đối tượng, chúng ta có thể tìm hiểu tình hình qua ba công nhân này. Bọn họ cùng sống dưới một mái nhà, một khi Trần Ly Giang có hành vi khác thường, thế nào bọn họ cũng nhận ra điều gì đó.”

Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm đồng thời dõi mắt lên màn hình. Hai người công nhân kia đều cao to vạm vỡ, duy chỉ có Tăng Phương Bình là trắng trẻo thanh tú hơn một chút. Cậu ta đang nói điều gì đó với bọn cùng phòng, nhìn qua cũng có thể đoán là người hướng nội, hay mắc cỡ.

Bạch Cẩm Hi lên tiếng: “Bây giờ chẳng có chứng cứ nên chúng tôi không thể manh động. Muốn theo dõi sát sao, chúng tôi cần sự phối hợp của lãnh đạo nhà máy. Chúng tôi đã dặn bọn họ, nhất định không thể tiết lộ thông tin ra bên ngoài.”

Báo cáo xong xuôi, Bạch Cẩm Hi tưởng Hàn Trầm sẽ lập tức ra về. Nào ngờ anh vẫn ngồi yên tại chỗ, châm một điếu thuốc. Cô và Tiểu Tề hơi khó xử, đại thần không tự mình rời đi, cô cũng không thể đuổi người ta. Thế là cả ba đều im lặng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Bạch Cẩm Hi dán mắt vào màn hình một cách buồn chán. Thỉnh thoảng quay đầu, cô liền nhìn thấy Hàn Trầm vẫn ngồi ở đó, thỉnh thoảng đưa tay lên miệng, hít một hơi thuốc, dáng vẻ đặc biệt yên tĩnh.

Lúc khát nước, anh cũng không sai khiến Bạch Cẩm Hi, mà tự mình đi rót nước rồi chậm rãi uống cạn.

Buổi tối nhanh chóng qua đi. Đến mười hai giờ đêm, Châu Tiểu Triện và một đồng nghiệp khác đến thay ca.

Thấy Hàn Trầm vẫn còn ở đó, bọn họ có chút ngạc nhiên nhưng không thắc mắc. Bạch Cẩm Hi bàn giao công việc cho Châu Tiểu Triện, chuẩn bị ra về. Cô gấp dài gấp ngắn, cầm túi xách của mình, lại len lén liếc Hàn Trầm. Không biết anh định ngồi ở đây bao lâu nữa?

Ai ngờ Hàn Trầm cũng đứng dậy. Thân hình của anh vốn cao lớn nên khi đứng lên, thùng xe trở nên đặc biệt chật chội. Mọi người đều dồn ánh mắt về phía anh.

Hàn Trầm bình thản hỏi Bạch Cẩm Hi: “Cô hết giờ làm rồi à?”

Bạch Cẩm Hi: “... Đúng thế!”

Anh cúi người nhảy xuống xe, đứng bên cạnh tựa như... chờ cô.

Bạch Cẩm Hi ngẩng ra nhìn anh, Châu Tiểu Triện ở đằng sau chau mày. Hôm ở văn phòng, cậu ta tận mắt chứng kiến Từ Tư Bạch ghen với Hàn Trầm nên đã sớm lưu tâm. Lúc này, cậu ta hỏi nhỏ bằng một giọng vừa hưng phấn vừa nghi hoặc: “Lão đại, chuyện là thế nào vậy? Tại sao Hàn Trầm lại đến đón chị? Em hồi hộp quá, liệu có cần báo tin cho bác sĩ Từ không?”

Bạch Cẩm Hi quay đầu trừng mắt với cậu ta: “Cậu đã nghĩ- nhiều- rồi?”

Cô cũng nhảy xuống xe.

Hàn Trầm liếc cô một cái, sải bước dài đi về phía trước. Bạch Cẩm Hi lập tức đi theo, đến khi cách ô tô một đoạn, cô mới mở miệng: “Có chuyện gì sao?”

“Ngày kia tôi đi rồi. Tối nay cô hãy giúp tôi một việc.”

Phòng Hồ sơ của Cục công an thành phố nằm trong một tòa nhà cũ kỹ ở ngoại ô phía Đông thành phố. Lúc này đã là nửa đêm, bầu trời mù mịt, mặt đất tối om.

Đi đến cửa phòng Hồ sơ, Bạch Cẩm Hi liếc người đàn ông bên cạnh. Anh đội mũ lưỡi trai kéo vành xuống thấp, che khuất đôi mắt, chỉ để lộ sống mũi và cái cằm. Trông anh bây giờ rất giống một tên sát thủ.

Bạch Cẩm Hi cũng không hỏi nhiều, cùng Hàn Trầm đi lên cầu thang, gõ cửa phòng trực.

Người trực ca đêm hôm nay là ông già họ Châu, chỗ quen biết của Bạch Cẩm Hi. Cô biết cách nói chuyện nên rất thân thiết với các phòng ban của Cục công an, làm việc gì cũng thuận lợi. Có lẽ mấy ngày qua, Hàn Trầm đã nghe được tin cô có mối quan hệ rộng nên mới nhờ cô giúp đỡ.

Ông Châu nhướng đôi mắt lơ lơ nhìn bọn họ, chậm chạp rút chìa khóa: “Tiểu Bạch lại điều tra vụ án đầu đêm đây à? Cô cũng biết chọn thời điểm thật đấy, tôi vừa với chợ mắt một lúc.”

Bạch Cẩm Hi cười hì hì: “Cám ơn chú Châu, hôm khác cháu sẽ biếu chú mấy cây thuốc lá ngon ngon.”

Sau khi mở cửa, ông Châu lại quay về căn phòng nhỏ của mình. Bạch Cẩm Hi gơ tay bật đèn rồi quay sang Hàn Trầm.

Anh đã cởi mũ, ném xuống bàn rồi ngẩng đầu quan sát xung quanh. Không biết có phải do ảo giác, cô cảm thấy ánh mắt anh tựa hồ có chút biến đổi. Bình thường, đôi mắt ấy chỉ một vẻ lạnh lẽo và thâm trầm bức người, nhưng vào thời khắc này, nó lại rất bình tĩnh và tập trung.

Như thế đây mới là việc anh thật sự quan tâm.

“Anh muốn tìm thứ gì? Để tôi giúp anh.” Bạch Cẩm Hi lên tiếng.

“Không cần cô bận tâm.” Hàn Trầm vừa nói vừa đi vào trong dãy tủ đựng hồ sơ.

Bạch Cẩm Hi cũng không miễn cưỡng, tự động tìm một cái ghế ngồi xuống, dõi theo bóng lưng anh.

Về lý mà nói, Đồn trưởng của cô có mối quan hệ rộng trong Cục, lại rất sùng bái Hàn Trầm. Vậy mà anh không nhờ Đồn trưởng, lại đi tìm một “tiểu tốt” là cô, còn đi nơi lưu trữ hồ sơ vào lúc nửa đêm, đội mũ che mặt, không thông qua thủ tục đường hoàng. Tất cả điều này chứng tỏ, anh không muốn cho người khác biết.

Được thôi, vậy thì cô cũng tuyệt đối không hỏi nhiều lời.

Bạch Cẩm Hi ngồi ở ghế một lúc. Bận rộn suốt cả ngày nên cơn buồn ngủ nhanh chóng ập đến, làm nghề cảnh sát hình sự phải rèn luyện bản lĩnh ngủ ở mọi lúc mọi nơi, cô quan sát xung quanh, cuối cùng quyết định trèo lên bàn nằm ngủ cho thoải mái.

Hàn Trầm đứng trước tủ hồ sơ “Nhân khẩu mất tích và người chết không rõ lai lịch” xem xét một lúc. Sau đó, anh rút ra mười mấy tập hồ sơ. Chỗ này kê tủ san sát rất chật hẹp, cũng không đủ ánh sáng nên anh cầm hồ sơ đi ra ngoài.

Vừa đi khỏi dãy tủ, Hàn Trầm liền nhìn thấy Bạch Cẩm Hi nằm ngủ say sưa trên bàn. Cô nằm nghiêng về bên phải, quay mặt về phía anh. Tư thế ngủ của cô co quắp, thiếu cảm giác an toàn.

Hàn Trầm liếc cô một cái rồi đi tới cái ghế ở một góc bàn ngồi xuống, bắt đầu lật giở hồ sơ.

“Khụ... con bé Tiểu Bạch này.” Ông Châu từ ngoài đi vào phòng, trên tay cầm tấm thảm mỏng. Hàn Trầm nhướng mày nhìn ông rồi lại tiếp tục đọc tài liệu.

“Tuy bây giờ là mùa hè nhưng cũng không thể ngủ như vậy.” Ông đắp tấm thảm lên người Bạch Cẩm Hi: “Chàng trai, cậu phải trông con bé chứ.”

Hàn Trầm ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp gương mặt của Bạch Cẩm Hi. Nhìn từ góc độ này, cặp lông mày của cô giãn ra, môi mím lại, má hơi phúng phính. Bộ dạng của cô trong lúc ngủ không còn vẻ mạnh mẽ mà ngược lại có chút ngây thơ như trẻ con.

“Vâng.” Anh đáp khẽ: “Chú ơi, ở đây có thể hút thuốc không?”

Ông Châu: “Cậu cứ hút đi, cẩn thận đừng để rơi vào giấy tờ là được.”

Hàn Trầm nghiêng đầu châm một điếu thuốc rồi rút một điếu đưa cho ông Châu. Ông cũng không khách sáo, lập tức đưa lên miệng.

“Thuốc ngon thật.” Ông chắc chắc hai tiếng: “Cậu đang tìm ai vậy? Tôi biết rất rõ từng hồ sơ ở đây. Cậu cứ nói ra, tôi sẽ giúp cậu, làm vậy đỡ lãng phí khối thời gian.”

Hàn Trầm im lặng vài giây mới lên tiếng: “Tôi muốn tìm một cô gái.”

“Ồ...” Ông Châu gạt đầu: “Có tất cả 147 người phụ nữ bị mất tích hay qua đời mà không rõ lai lịch được lưu giữ hồ sơ ở đây trong mười mấy năm qua. Cậu muốn tìm ai? Tên gì? Bao nhiêu tuổi? Có ảnh không?”

Hàn Trầm quay đầu nhìn ông, hít một hơi thuốc mới đáp: “Không có tên, tôi cũng không rõ dung mạo, không biết cô ấy còn sống hay đã chết. Cô ấy mất tích từ năm năm trước, có lẽ đã qua đời, cũng có thể từ Bắc Kinh đến tỉnh K. Tuổi tác... chắc từ 22 đến 30 tuổi. Tôi chỉ có biết có thể thôi.”

Ông Châu “A” một tiếng: “Không có tên, cũng không rõ dung mạo. Thế thì tìm kiểu gì?” Ông ngẫm nghĩ, lại lên tiếng: “Bây giờ đúng là chẳng nghĩ ra cô gái nào phù hợp với điều kiện của cậu.”

Hàn Trầm cười cười: “Không sao, cảm ơn chú. Tôi tự tìm là được.” Nói xong, anh cúi đầu tiếp tục nghiên cứu tư liệu.

Có lẽ bởi vì không giúp được gì cho anh, ông Châu cảm thấy ái ngại nên lại hỏi: “Chàng trai, người cậu đang tìm là gì của cậu? Sau này tôi sẽ lưu ý giúp cậu.”

Hàn Trầm dừng động tác, im lặng một lúc lâu.

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi.” Anh cất giọng trầm trầm.

Ông Châu “Ồ” một tiếng, đột nhiên ngăn người: “Vị hôn thê ư? Vậy tại sao cậu không biết tên tuổi và dung mạo của cô ấy?”

Hàn Trầm nheo mắt, hít một hơi thuốc lá, bình thản trả lời: “Năm năm trước, tôi từng bị thương nên nhiều thứ không còn nhớ rõ.”

Lời tác giả: Chắc mọi người cũng để ý, tuyến nhân vật chính và tuyến tình cảm của tác phẩm này có chút phức tạp hơn mấy tác phẩm trước của tôi. Hồi viết “Thời gian tươi đẹp”, tôi từng nhắc qua, bản thân luôn hy vọng tìm kiếm sự thay đổi. Trong hai tác phẩm phá án và cả cuốn về thương trường trước đó, nam nữ chính bắt đầu quen biết, dần dần phát triển tình cảm ngọt ngào theo từng bước một. Tuy được độc giả yêu thích nhưng viết mô típ đó nhiều quá cũng hơi ngán. Vì vậy trong tác phẩm này, tôi có sự điều chỉnh một chút. Tuy nhiên, về cơ bản vẫn là tiểu thuyết tình cảm ngọt ngào. Bởi vì tuyến nhân vật chính phức tạp nên những chương đầu có nhiều tình tiết làm bước đệm, mang ẩn ý sâu xa. Hy vọng mọi người hãy kiên nhẫn, sánh bước cùng sự trưởng thành và đa dạng hóa của tôi.

13. Chương 13: Cuộc Truy Đuổi Lúc Nửa Đêm

Bạch Cẩm Hi ngủ chập chờn, có cảm giác ai đó đang đẩy người mình. Cô hé mắt, dường như nhìn thấy một gương mặt đàn ông quen thuộc dưới ánh đèn mờ lung.

“Bạch Cẩm Hi, cô đã tỉnh chưa?” Giọng nói trầm thấp vang lên.

Bạch Cẩm Hi trở mình, lẩm bẩm: “Chưa tỉnh!”

Hàn Trầm đứng bên cạnh bàn, nhìn cô xoay người sang hướng khác, tiếp tục co ro như con tôm. Anh gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, trong khi ông Châu ở bên cạnh dường như lường trước tình huống này, cố nhịn cười, đi ra ngoài.

Hàn Trầm túm cánh tay Bạch Cẩm Hi, lôi cô khỏi mặt bàn.

Bạch Cẩm Hi thật sự buồn ngủ. Mấy ngày qua bận rộn điều tra vụ án nên cô hầu như không chợp mắt, hôm nay vốn định về nhà ngủ bù lại bị lôi đến đây. Tuy bị Hàn Trầm kéo ngồi dậy nhưng cô vẫn nhắm mắt, đầu ngoẹo sang một bên, mái tóc dài rũ rượi.

“Đi thôi!” Hàn Trầm lên tiếng.

“Ồ...” Bạch Cẩm Hi ngả người về phía sau, lại nằm xuống bàn ngủ tiếp.

Hàn Trầm chau mày nhìn bộ dạng mềm nhũn của cô. Tay Từ Tư Bạch nói sai rồi, người đẹp họ Bạch đâu cần ai chăm sóc. Bởi ngoài diện mạo và một vài phương diện tính cách giống phụ nữ, các mặt khác cô hoàn toàn giống một cảnh sát lão luyện, vừa vô lại vừa lỗ mãng.

Anh đứng một lúc rồi rút hộp thuốc từ túi quần, nghiêng đầu châm một điếu, thở ra một vòng tròn khói.

Đang ngủ say sưa, Bạch Cẩm Hi chợt ngửi thấy một mùi thuốc lá dễ chịu quen thuộc. Cô vô thức hít hít vài cái. Sau đó, cô cảm thấy mùi thuốc lá đó rất gần, tựa hồ sắp chạm vào môi cô.

Cô liền há miệng, cắn một cái, nhưng chẳng có gì. Mùi thuốc lá đó giống như mọc cánh, vụt bay đi mất, nhanh không thể tưởng tượng.

Cô lập tức mở mắt, nhìn thấy Hàn Trầm đang chống một cánh tay xuống mặt bàn, tay còn lại kẹp điều thuốc, cúi đầu nhìn cô chăm chú.

Sau đó, anh ngậm điều thuốc vào miệng: “Dậy đi!”

Bạch Cẩm Hi lặng lẽ xuống bàn.

Vào lúc một giờ sáng, ngõ nhỏ trước phòng Hồ sơ như dòng sông ngoằn ngoèo, lấp lánh dưới ánh trăng. Đi vài bước, Bạch Cẩm Hi hỏi: “Anh đã tìm thấy người cần tìm chưa?”

Gương mặt nghiêng của Hàn Trầm mờ ảo sau làn khói thuốc trắng nhàn nhạt.

“Chưa.” Anh đáp.

Bạch Cẩm Hi im lặng một hai giây, lại mở miệng: “Không sao đâu, anh cứ tiếp tục cố gắng, thế nào cũng có ngày tìm thấy.”

Hàn Trầm ngoảnh đầu về phía cô. Trong đêm tối, ánh mắt của anh thâm trầm khó đoán.

“Cám ơn.” Anh nói bằng ngữ điệu ôn hòa.

Bạch Cẩm Hi hơi ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên thần thám Hàn nói lời cảm ơn. Tất nhiên là bởi vì cô đã dẫn anh đến phòng Hồ sơ.

Cô thông thả đi vài bước, lại cất giọng đặc biệt thành khẩn: “Cám ơn gì chứ. Tuy việc này rất phiền phức, phải dùng đến mối quan hệ và thể diện của tôi, khiến tôi tốn bao tâm tư và thời gian, nhưng một khi đã nhận lời, dù có phải nhảy vào biển lửa, tôi cũng không nề hà.”

“Có phải cho cô một cọng rơm là cô có thể trèo lên cao không?” Hàn Trầm từ tốn mở miệng.

Bạch Cẩm Hi cười hì hì.

Buổi đêm yên tĩnh, khu phố cổ chìm trong giấc ngủ say, thỉnh thoảng mới có tiếng động cơ ô tô vọng tới. Tiếng chuông văng vẳng không biết đến từ phương nào, như vượt qua tầng mây, xuyên qua thành phố, như có như không lọt vào tai hai người.

Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm lặng lẽ đi về phía trước. Có lẽ đây là thời khắc êm đềm nhất của hai người kể từ khi quen biết đến nay.

Nghĩ đến chuyện hai ngày nữa anh sẽ rời khỏi nơi này, Bạch Cẩm Hi cảm thấy cô và anh cũng có chút tình bằng hữu, cô nên nói câu gì đó để phá vỡ bầu không khí trầm lặng hiện tại.

Nhưng cô thật sự chẳng biết nói gì. Đúng lúc này, Hàn Trầm lên tiếng: “Thành phố Giang có đặc sản gì không?”

Bạch Cẩm Hi tùy tiện đáp: “Vịt om, tương ớt, da đậu phụ... À, mùa này có quả đào ngon lắm!”

“Mua giúp tôi một ít.” Vừa nói, Hàn Trầm vừa móc ví tiền.

Bạch Cẩm Hi liếc qua ví tiền của anh. Chiếc ví bằng da màu đen, kiểu dáng đơn giản nhưng rất cũ, thậm chí các góc còn bị sờn. Nó thật sự lạc lõng với quần áo xa xỉ của anh.

“Không cần đâu.” Cô nói: “Khi nào mua xong tôi sẽ thanh toán với anh.”

Hàn Trầm không miễn cưỡng, lại bỏ ví tiền vào túi quần.

Đúng lúc này, di động của Bạch Cẩm Hi bất chợt đổ chuông. Vừa liếc qua dãy số trên màn hình, thần sắc của cô trở nên nghiêm nghị.

Là người cảnh sát phụ trách tuần tra ban đêm gọi tới.

“A lô, có chuyện gì vậy?”

Cô vừa dứt lời, chuông điện thoại của Hàn Trầm cũng reo vang. Anh lập tức bắt máy: “A lô!”

Ở đầu kia điện thoại, người cảnh sát nói với Bạch Cẩm Hi, ngữ khí tương đối nặng nề: “Ngõ Cẩm Dương lại xảy ra một vụ hiếp dâm, vào nửa tiếng đồng hồ trước. Nạn nhân báo cảnh sát kịp thời, tội phạm chạy về phía nhà máy Lam Tinh. Chúng tôi đang đuổi theo hắn.”

Bạch Cẩm Hi giật mình, vô thức ngẩng đầu, đúng lúc Hàn Trầm cúp điện thoại, nhìn cô chăm chú.

Rõ ràng hai người nhận được thông tin như nhau. Họ lập tức chạy như bay về chiếc xe cảnh sát đỗ ở đầu ngõ.

Bạch Cẩm Hi vừa chạy vừa gọi điện cho Châu Tiểu Triện: “Trần Ly Giang đang ở đâu?”

Giọng nói của Châu Tiểu Triện có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn rõ ràng: “Trần Ly Giang tư? Hai tiếng trước, anh ta vào nhà xưởng trực ca đêm, đến giờ vẫn chưa ra ngoài. Có chuyện gì hả chị?”

“Mau đi tìm anh ta, lại xảy ra vụ án rồi!”

Bạch Cẩm Hi cúp điện thoại, hai người chạy đến chiếc xe cảnh sát. Cô vừa định ngồi vào vị trí tài xế, Hàn Trầm đã kéo cô sang một bên, đồng thời đoạt chiếc chìa khóa trong tay cô.

Sau đó, anh nhanh như chớp ngồi vào trong xe: “Để tôi lái.”

Bạch Cẩm Hi không nghĩ ngợi nhiều, lập tức ngồi vào ghế lái phụ.

Một lúc sau, toàn thân cô dán chặt vào thành ghế, hai tay túm lấy tay vịn, trợn mắt nhìn đường phố vùn vụt trôi qua. Xe của bọn họ không ngừng vượt qua từng chiếc ô tô trên đường phố. Mỗi lần có cảm giác sắp đâm vào xe đằng trước, Hàn Trầm liền đánh tay lái, gần như phóng sượt qua.

Bạch Cẩm Hi không sợ ngồi trong ô tô phóng với tốc độ cao, nhưng cũng không thể nhanh đến mức này. Cô có cảm giác sẽ toi mạng bất cứ lúc nào.

“Đại ca!” Cô mở miệng, hét lớn: “Anh hãy lái chậm một chút đi, tôi còn muốn ngắm mặt trời mọc của ngày mai nữa.”

Ngược lại với sự hoảng loạn của Bạch Cẩm Hi, Hàn Trầm vẫn tỏ ra hết sức bình tĩnh. Anh không phải lái xe nhanh mà tựa như đang phóng xe với tốc độ kinh hoàng. Hai bàn tay anh tùy ý đặt trên vô lăng, thực hiện một loạt động tác tăng tốc, gạt cần số, chuyển hướng một cách điêu luyện. Ánh đèn ngoài cửa sổ hắt vào mặt anh, yên tĩnh và mơ hồ.

“Nếu sợ thì cô hãy nhắm mắt lại đi!” Anh nói.

Bạch Cẩm Hi đương nhiên không chịu nghe theo. Nhắm mắt cô cũng không yên tâm.

Cô quyết định trò chuyện để phân tán sự chú ý của mình.

“Nói đi, anh có phải là “Nhị Hoàn Thập tam lang” trong truyền thuyết không đấy?” Cô hỏi.

(“Nhị Hoàn thập tam lang” là biệt danh của Trần Chấn, một cao thủ phóng xe ở Bắc Kinh. Có tin đồn, Trần Chấn đi hết một vòng đường Nhị Hoàn ở Bắc Kinh chỉ mất 13 phút, phóng xe với tốc độ trên 140km/h trong tình trạng lượng xe cộ lưu thông trên đường đông đúc. Tính ra trung bình mỗi phút, anh ta vượt qua 200 chiếc xe ô tô. Sau này, cụm từ “Nhị Hoàn Thập Tam Lang” chỉ những người lái xe rất nhanh.)

Hàn Trầm dỗi mắt về phía trước: “Đừng có sĩ nhục tôi như vậy. Chạy xe trên đường Nhị Hoàn ảnh hưởng đến tình trạng giao thông, còn lâu tôi mới làm chuyện đó. Nếu muốn phóng thì cũng nên đi Thập Sát Hải.”

Bạch Cẩm Hi không biết Thập Sát Hải là nơi nào, nhưng bộ não của cô bắt đầu hiện lên hình ảnh Hàn Trầm mặc bộ đồ đua xe, đội mũ bảo hiểm, đi găng tay, lái xe motor. Chắc chắn, chắc chắn anh rất đẹp trai.

(Thập Sát Hải là tên gọi chung của chuỗi hồ ao trong nội thành Bắc Kinh, trên góc tây bắc theo đường chéo đông nam đến tây bắc của Bắc Kinh được gọi theo thứ tự là Tiền Hải, Hậu Hải và Tây Hải. Nơi đây cảnh đẹp bốn mùa thay đổi rung động lòng người, nước hồ trong xanh, rặng cây bên bờ đẹp như gấm, đứng trên cầu Ngân Định ở giữa Tiền Hải và Hậu Hải dõi nhìn về hướng tây bắc, là sẽ nhìn thấy Tây Sơn nằm cách mấy chục km.)

“Vậy... anh lái đến Thập Sát Hải mất mấy phút?” Cô hỏi.

“Ba phút.” Hàn Trầm đáp.

Bạch Cẩm Hi ngẫm nghĩ rồi kết luận: “Anh xem, anh vẫn là “Thập tam lang”. Đi Thập Sát Hải trong ba phút thì gọi là Thập tam lang, cũng là “Thập tam lang” kia còn gì?”

(Chữ “Thập” trong Thập Sát Hải đồng âm với chữ “Thập” trong Thập tam (tức Mười ba))

Hàn Trầm cất giọng lãnh đạm: “Vớ vẩn, tôi thấy cô là Thập tam muội thì có.”

Mặc dù trên đường tán gẫu vui vẻ nhưng lúc xuống xe, hai chân Bạch Cẩm Hi vẫn mềm nhũn. Cô bám vào cửa xe, loạng choạng như sắp ngã. May mà Hàn Trầm kịp thời đỡ cánh tay cô.

“Cô không sao đấy chứ?” Anh hỏi.

Cô cười cười: “Tôi không sao.”

Anh lập tức buông tay, quay người đi về phía trước. Ngón tay đàn ông mạnh mẽ và ấm áp chạm vào cổ tay cô, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, tựa hồ cô vừa dứt lời, anh liền rút tay về. Cử chỉ nhỏ này khiến Bạch Cẩm Hi đột nhiên nhớ tới hôm ở hiện trường vụ án, Hàn Trầm cũng né tránh tiếp xúc với cô, hình như chỉ trừ những trường hợp bắt buộc dĩ như anh phải đỡ cô tiếp đất.

Bạch Cẩm Hi chợt ngửi ra mùi bất thường. Lẽ nào người đàn ông này thật sự thủ thân như ngọc?

Cổng ra vào của nhà máy Lam Tinh tối om. Lúc này đã có hai công an khu vực chạy đến, nhìn thấy Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm, họ lập tức báo cáo tình hình: “Chưa thấy nghi phạm xuất hiện.”

Bạch Cẩm Hi liền gọi điện cho người cảnh sát hình sự đang truy đuổi, cô bấm loa ngoài: “Tôi đã đến nhà máy Lam Tinh rồi, các anh bắt được người chưa?”

Giọng nói sốt ruột của đối phương truyền tới: “Chưa, thằng đó chạy rất nhanh, chớp mắt đã không thấy đâu. Hẳn không chạy về phía cổng ra vào của nhà máy, chúng tôi đang phải tỏa đi mấy hướng lùng bắt.”

Bạch Cẩm Hi chau mày. Tình hình trở nên phức tạp rồi, khu phố cổ nhiều ngõ hẻm lắt léo, rất dễ để mất dấu vết. Không bắt được hắn, làm sao có thể biết tội phạm rốt cuộc có phải là Trần Ly Giang hay không? Làm sao có thể định tội hắn?

Vừa định gọi điện cho Châu Tiểu Triện, Bạch Cẩm Hi đột nhiên nhìn thấy Hàn Trầm quay người chạy về một hướng khác.

“Bạch Cẩm Hi!” Anh vừa chạy vừa gọi tên cô.

Bạch Cẩm Hi giật mình, lập tức bám theo anh. Đây là phương hướng tới cổng sau nhà máy.

Phía trước cổng sau nhà máy là một con đường nhỏ đầy ổ gà ổ vịt, cây cối rậm rạp, xe ô tô không thể đi lại. Hai người chạy hơn một ngàn mét, vòng qua nhà máy rộng lớn, tới con đường nhỏ đó.

Bạch Cẩm Hi vừa chạy vừa dôi mắt về phía cổng sau. Vừa định hỏi Hàn Trầm xem có nên nấp vào một chỗ, “cắm sào chờ nước”, cô liền nhìn thấy một hình bóng cao lớn màu đen đột nhiên từ đầu ngõ hẻm cách khoảng một trăm mét, chạy tới cổng sau nhà máy.

Bạch Cẩm Hi hô to: “Đứng lại!”

Hàn Trầm cũng lao như tên bắn, đuổi theo người đó.

Bạch Cẩm Hi lập tức xác định, đây chính là đối tượng tình nghi. Ai mà tự dưng chạy đến đây vào giờ này ngoài tên tội phạm hiếp dâm đang bỏ trốn.

Nghe tiếng hô, đối tượng tình nghi vô thức quay đầu. Nhưng do trời tối, Bạch Cẩm Hi không nhìn rõ diện mạo của hắn.

Giây tiếp theo, hắn chạy càng nhanh hơn. Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi không hề chậm trễ, lập tức đuổi theo hắn. Khi hai người còn cách đối tượng tình nghi khoảng bảy tám mươi mét, hắn đã chạy đến cổng sau nhà máy. Cánh cổng sắt cao hai mét khóa chặt nhưng hắn vẫn leo thoăn thoắt, nhanh chóng chạy vào khu nhà xưởng.

Hàn Trầm bám theo sát nút, gần như bay người qua cánh cổng. Khi tiếp đất, anh bỗng dừng quay đầu, liếc Bạch Cẩm Hi một cái. Cô không nhìn rõ gương mặt anh nên nhất thời không biết tại sao anh quay đầu.

Tuy nhiên, Hàn Trầm đã tiếp tục chạy về phía trước. Vài giây sau, Bạch Cẩm Hi chạy đến nơi, ngẩng đầu nhìn cánh cổng sắt cao cao.

Cô nghiêng rằng leo lên. Khi ở trên đỉnh, đôi chân vốn đã rã rời của cô lại càng mềm nhũn. Cô nhắm mắt, buông người rơi thẳng xuống dưới. Dù có phản ứng nhanh, hai tay kịp thời chống xuống nhưng mặt cô vẫn bị va vào nền đất đau điếng.

Toàn thân đổ mồ hôi lạnh nhưng Bạch Cẩm Hi lập tức đứng lên.

Bởi vì sợ độ cao nên trong lúc phá án mà gặp phải tình huống như bây giờ, cô đều ép bản thân ngã xuống, dù hơi đau một chút nhưng không làm lỡ công việc.

Đằng sau nhà máy là khu ký túc, lúc này không bật đèn nên tối om, vô cùng tĩnh mịch. Bạch Cẩm Hi dùng toàn bộ sức lực chạy trên lối đi nhỏ. Cô có thể nhìn thấy rõ Hàn Trầm và nghi phạm ở phía trước, đang chạy về con đường có ánh đèn sáng. Nơi đó lờ mờ tiếng bước chân và tiếng người nói chuyện.

Nửa phút sau, Bạch Cẩm Hi cuối cùng cũng chạy đến con đường có đèn cao áp sáng trưng.

Nhưng khi chứng kiến cảnh tượng trước mặt, cô sững sờ trong giây lát. Người đầu tiên đập vào mắt cô là Hàn Trầm. Anh đứng cách cô mấy mét, sau lưng ướt đẫm mồ hôi. Anh nhìn chằm chằm về phía trước, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Trên con đường trước mặt bọn họ, cách khoảng mười mấy mét xuất hiện một tốp công nhân mặc đồng phục màu xanh lam. Bọn họ ít nhất cũng phải bảy tám mươi người, có lẽ vừa kết thúc ca trực, từ nhà xưởng đi ra ngoài. Nhìn thấy Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm, phần lớn lộ vẻ mặt kinh ngạc, còn nghi phạm mà hai người đang truy đuổi đã lẫn vào đám đông.

Đúng lúc này, điện thoại của Bạch Cẩm Hi đổ chuông. Là Châu Tiểu Triện gọi tới.

Giọng nói của cậu ta có vẻ gấp gáp và nghi hoặc: “Lão đại, chuyện này lạ thật đấy. Vừa rồi em vào nhà xưởng kiểm tra, Trần Ly Giang đúng là trực ca đêm, không hề đi ra ngoài. Bây giờ, em đang bám theo anh ta, từ nhà xưởng đi ra ngoài.”

Bạch Cẩm Hi vô thức ngẩng đầu, dõi mắt về đám đông.

Kết quả, cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc trong đám công nhân, đó chính là Trần Giang Ly. Hắn đang cùng hai đồng nghiệp đi nhanh về bên này. Đường như phát giác ra điều gì đó, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm bằng ánh mắt thâm trầm và bình thản.

Sau đó, hắn lại quay sang đồng nghiệp, trò chuyện một hai câu, khóe miệng mỉm cười.

14. Chương 14: Cuộc Truy Đuổi Lúc Nửa Đêm - P2

Còn đang ngây ra, Bạch Cẩm Hi đột nhiên cảm thấy cổ tay bị nắm chặt. Vừa ngoảnh đầu, cô liền chạm mắt Hàn Trầm.

“Đi thôi!” Anh chỉ nói hai từ ngắn gọn.

“Ừ.”

Hàn Trầm liền buông tay. Lúc này, Bạch Cẩm Hi mới phát giác, cô đã cuộn hai bàn tay thành nắm đấm. Vừa rồi Hàn Trầm làm vậy để ngăn chặn hành vi thiếu suy nghĩ của cô?

Làm gì có chuyện đó. Dù tức điên người, cô cũng sẽ không manh động.

Hai người đi theo đám đông ra ngoài. Bạch Cẩm Hi lẩm bẩm: “Bực mình thật đấy.”

“Đâu đến mức đó.” Giọng nói trầm thấp và chậm rãi vang lên: “Làm càng nhiều sẽ càng để lại nhiều dấu vết. Đây là hẩn tự tìm con đường chết.”

Nạn nhân thứ ba tên Triệu Mạn Mạn. Nhưng khác với hai nạn nhân trước đó, cô không bị xâm hại thật sự. Hay nói một cách khác, tội phạm chưa kịp thực hiện hành vi cưỡng dâm đã bỏ chạy, còn cô lập tức báo cảnh sát.

Đến hiện trường gây án, Bạch Cẩm Hi đi thẳng vào phòng ngủ của Triệu Mạn Mạn, quan sát một lượt. Tất cả vẫn được giữ nguyên hiện trạng như lúc xảy ra vụ án: Bật đèn sáng, trên giường lộn xộn, cửa sổ đóng chặt. Triệu Mạn Mạn ngồi ở mép giường, trên người choàng một cái áo khoác, quần áo bên trong xộc xệch, mặt cô vẫn đọng vệt nước mắt.

Bạch Cẩm Hi đeo găng tay, cầm cây gậy gỗ ở trên giường: “Cô dùng cái này đánh hắn à?”

Triệu Mạn Mạn gật đầu.

Đó là tình huống hết sức nguy hiểm. Đối tượng tình nghi âm thầm bám theo Triệu Mạn Mạn, bất thành linh đột nhập vào nhà. Hắn rất cao, cánh tay có cơ bắp rắn chắc, mặt đeo tấm mặt nạ màu đen, ánh mắt dữ dằn.

Hắn đẩy cô xuống giường. Lúc hắn dùng sợi dây ni lông để trói tay, Triệu Mạn Mạn ra sức giãy giụa, đập trúng ngực hắn. Hắn không kịp đề phòng, bị ngã xuống đất, nhưng nhanh chóng đứng lên. Triệu Mạn Mạn định bỏ chạy nhưng hắn lại lập tức đè cô xuống giường. Lần này, cô không thể thoát thân, bị hắn trói hai tay.

Bởi vì cô vùng vẫy dữ dội nên đối tượng tình nghi mất một lúc mới có thể giữ chân cô. Lúc hắn cúi xuống buộc chân mình, Triệu Mạn Mạn liền giơ hai tay đã bị trói nhưng không ảnh hưởng đến hoạt động, rút ra cây gậy gỗ giấu sẵn bên mép giường, đập mạnh vào đầu hắn.

Khi nghe thông tin về vụ cưỡng hiếp những cô gái sống độc thân, Triệu Mạn Mạn đã để một cây gậy gỗ ở trong phòng ngủ.

Đáng tiếc, đối tượng tình nghi có phản ứng rất nhanh, lập tức nghiêng đầu né tránh nên cô không đánh trúng. Triệu Mạn Mạn đã gần như phát điên, ra sức đánh loạn xạ. Đối tượng tình nghi định giằng cây gậy khỏi tay cô nhưng không thành công. Cuối cùng, hắn đành bỏ chạy trong cơn thịnh nộ của cô.

Bạch Cẩm Hi vỗ vai Triệu Mạn Mạn: “Cô làm rất tốt!”

Mạn Mạn lau nước mắt, cất giọng khàn khàn: “Đồng chí cảnh sát, các anh chị có thể bắt hắn không?”

“Chắc chắn có thể.”

Bạch Cẩm Hi rời khỏi phòng ngủ, đúng lúc Châu Tiểu Triện đi đến.

“Lão đại, em đã hỏi lãnh đạo nhà máy rồi.” Cậu ta lên tiếng: “Ban đầu, bọn họ nói giữ kín như bưng về vụ giám sát Trần Ly Giang. Nhưng em phát hiện một hai người có thái độ bất thường nên truy vấn ngay. Hóa ra phó giám đốc nhà máy đã nói chuyện này với một cán bộ tâm phúc của mình. Tay chủ tịch công đoàn cũng tiết lộ với vợ ông ta. Tuy họ hứa không nói ra bên ngoài, nhưng em cảm thấy chuyện này không thể tin tưởng một trăm phần trăm.”

Bạch Cẩm Hi trầm tư: “Vì vậy, không loại trừ khả năng hành động giám sát của chúng ta đã bị Trần Ly Giang nắm được?” Trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió, hơn nữa lại là nhà máy quốc doanh lâu đời với các mối quan hệ chồng chéo phức tạp, một nơi không thể che giấu điều bí mật.”

Như vậy là trong vụ án thứ ba, Trần Ly Giang có chứng cứ vắng mặt hoàn hảo.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Châu Tiểu Triện hỏi.

“Cứ xem xét tình hình rồi tính sau.”

“Tiểu Bạch!” Người cảnh sát hình sự tên Tiểu Tề đi nhanh đến: “Lúc bỏ chạy, tội phạm đã bắt cần, giẫm phải một vũng nước ở lối vào cầu thang, để lại hai dấu chân tương đối rõ ràng.”

Bạch Cẩm Hi sáng mắt, lập tức theo anh đi ra ngoài. Vừa xuống đến nơi, cô liền nhìn thấy Hàn Trâm ngồi xổm ở cửa cầu thang. Anh đeo găng tay đen, đang cùng nhân viên giám định nghiên cứu dấu chân trên mặt đất.

Bạch Cẩm Hi cũng ngồi xổm, ghé sát mặt xuống đất để quan sát dấu chân ở góc độ khác nhau. Bị cô chặn mắt tầm nhìn, Hàn Trầm chỉ liếc cô một cái rồi đứng dậy.

Cửa lên cầu thang toàn là đất sét nên dấu chân tương đối sâu, đại khái nửa xen ti mét, hoa văn của đế giày hiện rõ. Bạch Cẩm Hi không khỏi mừng thầm. Căn cứ vào dấu chân này, cảnh sát không chỉ suy đoán ra chiều cao, cân nặng của tội phạm, mà còn có thể giám định vật chất đáng nghi, từ đó suy đoán tội phạm từng đến nơi nào, có hoàn cảnh sống ra sao, thậm chí còn có khả năng xác định thân phận tội phạm.

Bạch Cẩm Hi đứng dậy, quay sang Hàn Trầm. Trời đã gần sáng, không trung như được chụp một tấm màn mỏng, đằng sau tấm màn mỏng đó phảng phất lóe lên tia sáng nhàn nhạt.

Hàn Trầm dựa vào hành lang, cúi đầu châm điếu thuốc. Anh hít một hơi rồi nhướng mắt nhìn cô.

Bạch Cẩm Hi lên tiếng trước: “Tình hình rõ ràng hơn rồi.”

Anh phả ra làn khói trắng từ cánh mũi: “Ừ.”

“Nhưng hai dấu chân này chỉ có thể định tội một người.” Bạch Cẩm Hi nói tiếp.

“Chúng ta cần chứng cứ mới nữa.” Hàn Trầm cất giọng từ tốn.

Bạch Cẩm Hi ngẫm nghĩ, gật đầu: “Phải xem xét lại vụ án từ đầu. Chứng cứ chắc chắn tồn tại, chỉ là chúng ta chưa phát hiện ra mà thôi.”

Hàn Trầm im lặng nhìn cô. Bạch Cẩm Hi cảm thấy kỳ lạ: “Sao thế?”

Anh lại hít một hơi thuốc rồi chỉ vào bên má phải của cô: “Mặt cô.”

“Mặt tôi sao cơ?” Cô giơ tay lau mặt, hình như chẳng có gì cả.

Bạch Cẩm Hi không biết, vừa rồi ghé mặt quan sát dấu chân, mặt cô đã bị dính một vết đen. Sau khi cô lau, vết đen thành ra nhoe nhoét, đặc biệt nổi bật trên làn da trắng ngần của cô.

Hàn Trầm cười cười, giơ tay chạm nhẹ vào mặt Bạch Cẩm Hi rồi nhanh chóng rời đi: “Chỗ này.”

Găng tay đen chạm vào làn da, mang lại cảm giác mát lạnh, mềm mại, rịn rịn, còn có cả mùi thuốc lá nhàn nhạt.

“Ừ.” Bạch Cẩm Hi rút một tờ giấy ăn từ túi quần, ra sức lau chỗ anh vừa tiếp xúc. Sau đó, cô ném tờ giấy vào thùng rác ở bên cạnh: “Không sao, lát nữa tôi sẽ đi rửa mặt.”

Vừa ngẩng đầu, cô chợt phát hiện Hàn Trầm đang nhìn cô chăm chú.

“Vẫn chưa lau sạch sao?” Bạch Cẩm Hi hỏi.

Hàn Trầm không trả lời, ngậm điếu thuốc đi thẳng ra ngoài. Lúc này, mặt trời đã ló dạng, ánh nắng ban mai chiếu xuống khu phố cổ. Cô giơ tay xoa bụng: “Này, chúng ta đi ăn sáng đi!”

Những cảnh sát hình sự khác nửa đêm mới hành động, trong khi hai người buổi tối đi phòng Hồ sơ lại đuổi bắt tội phạm ngay nên bây giờ, họ đều đói bụng rần rần chân tay, phải ăn no mới có thể tiếp tục phá án.

“Ừ.” Hàn Trầm đáp.

Lúc này, Hàn Trầm đi dưới ánh ban mai, Bạch Cẩm Hi vô thức dừng mắt ở gương mặt nghiêng tuấn tú rồi di chuyển đến bàn tay kẹp điếu thuốc của anh.

Không thể không thừa nhận, đàn ông đeo găng tay đen hút thuốc có một vẻ cuốn hút khó diễn tả.

Hai người vừa đi vài bước, liền nhìn thấy Châu Tiểu Triện từ một ngõ rẽ đi tới.

“Chuyện gì vậy?” Bạch Cẩm Hi hỏi.

Cậu ta mỉm cười chào Hàn Trầm rồi kéo cô sang một bên. Hàn Trầm ném điếu thuốc vào thùng rác, khoanh tay tựa vào bờ tường chờ cô.

Bạch Cẩm Hi nghi hoặc nhìn Châu Tiểu Triện: “Rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Châu Tiểu Triện thở dài, hạ giọng trầm thì: “Lão đại, bác sĩ Từ vừa đến đây. Tình cờ nhìn thấy thần thám Hàn sờ má chị, anh ấy liền quay người bỏ đi. Sắc mặt của anh ấy... chắc chắn, chị còn không mau đuổi theo người ta?”

Bạch Cẩm Hi ngẩn người, nhìn cậu ta bằng ánh mắt khó hiểu: “Sờ má gì chứ? Trên mặt tôi có vết nhọ thôi mà!”

“Thế à?” Châu Tiểu Triện thở phào nhẹ nhõm rồi nhú mày: “Nhưng bác sĩ Từ đã hiểu nhầm. Chị mau đuổi theo đi, anh ấy còn chưa đi xa, chắc vẫn kịp đấy!”

“Khoan đã!” Bạch Cẩm Hi còn muốn nói câu gì, Châu Tiểu Triện đã đẩy cô về đằng trước. Đúng là cô vẫn nhìn thấy bóng dáng Từ Tư Bạch thấp thoáng ở trong ngõ.

Thế là cô ngoảnh đầu nói với Hàn Trầm: “Tôi đi giải quyết chút việc, sẽ quay về ngay, anh đợi tôi một lát.”
Hàn Trầm gật đầu.

Về chuyện tại sao lại chạy đuổi theo Từ Tư Bạch, bản thân Bạch Cẩm Hi cũng thấy kỳ quặc. Từ Tư Bạch không phải là bạn trai của cô, Hàn Trầm cũng chẳng phải là đối tượng mà cô thay lòng đổi dạ.

Quan trọng hơn, dù có hành động này, cũng là đàn ông đuổi theo phụ nữ mới đúng. Tại sao cô lại phải chạy theo Từ Tư Bạch?

Nhưng nói đi nói lại, Từ Tư Bạch là người anh em tốt nhất của cô. Nếu anh vì chuyện này tức giận, cô cũng nên đi tìm anh.

Về việc Châu Tiểu Triện nói Từ Tư Bạch thích cô, chắc chắn không thể có chuyện đó.

Trước kia, Châu Tiểu Triện từng hỏi cô: “Chị thử nói xem, bác sĩ Từ rốt cuộc có thích chị hay không?”

Bạch Cẩm Hi đã chặn họng cậu ta bằng một câu: “Nếu thật sự thích, tại sao anh ấy không theo đuổi tôi?”

Mấy năm nay cũng có vài đồng nghiệp cùng ngành theo đuổi cô. Còn Từ Tư Bạch luôn giữ mối quan hệ bạn bè tốt đẹp, không hề có biểu hiện tình cảm nam nữ. Anh chưa bao giờ vượt qua giới hạn, cũng không tỏ ra quá gần gũi.

Bạch Cẩm Hi đi nhanh một đoạn, quả nhiên nhìn thấy hình bóng quen thuộc ở phía trước.

Từ Tư Bạch hôm nay mặc áo sơ mi trắng, quần màu cà phê, trông rất sáng sủa. Anh hơi cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Nhìn thấy anh, trong lòng Bạch Cẩm Hi cảm thấy ấm áp. Cô rón rén đi đến, vỗ nhẹ vào gáy anh.

Từ Tư Bạch hơi bất ngờ, ngoái đầu nhìn cô.

Bạch Cẩm Hi cười hì hì: “Sao anh đến rồi lại bỏ đi như vậy?”

Từ Tư Bạch im lặng vài giây mới trả lời: “Anh đột nhiên nhớ ra tử thi ở cơ quan có chút vấn đề nên phải về ngay.”

Bạch Cẩm Hi mỉm cười hỏi: “Không phải anh đang ghen đấy chứ? Tại vì em quen “người anh em” mới nên trong lòng anh thấy khó chịu đúng không?”

Nói xong, cô gơ tay vỗ vai Từ Tư Bạch như anh trai an ủi em nhỏ.

Từ Tư Bạch mỉm cười: “Ừ, anh ghen đấy. Người đàn ông đó tiếng tăm không tốt, anh không muốn em ở cùng anh ta.”

Thì ra là vậy.

“Lão Từ! Anh nghĩ nhiều rồi.” Bạch Cẩm Hi cười nói: “Anh ta không phải như tin đồn, con người tương đối đáng tin cậy.”

Từ Tư Bạch im lặng nhìn cô.

Nhận ra tâm tư ấu trĩ ẩn giấu đằng sau sự trầm mặc của anh, Bạch Cẩm Hi nhẹ nhàng khoác vai anh, ghé sát đầu nói nhỏ: “Anh yên tâm đi, người đó không thể so sánh với anh. Anh là người bạn thân khác giới số một trong lòng em. Châu Tiểu Triện còn xếp sau anh. Đúng rồi, anh nhớ đừng nói cho cậu ta biết đấy nhé!”

Từ Từ Bạch quay sang Bạch Cẩm Hi. Bởi vì cách rất gần nên đôi mắt của anh càng đen nhánh và trong veo, mùi xà phòng thoang thoảng vây quanh cô.

“Nói thế còn nghe được.” Từ Từ Bạch lên tiếng, khóe mắt ẩn hiện ý cười.

Bạch Cẩm Hi phì cười, buông vai anh. Cuối cùng, cô cũng đỡ được người đàn ông này.

Có lẽ do ánh nắng sớm mai trong lành khiến con người trở nên biếng nhác, Bạch Cẩm Hi chợt cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, cô ngồi bậc thềm bên đường nghỉ ngơi. Từ Từ Bạch cũng ngồi cạnh cô.

Cả hai đều im lặng. Một lúc sau, Từ Từ Bạch quay sang cô, hỏi: “Em đã ăn sáng chưa?”

Bạch Cẩm Hi đáp: “Chưa.”

Anh đứng lên: “Đi thôi, anh dẫn em đi ăn.”

Vừa nhận lời, cô đột nhiên nhớ ra mình đã có hẹn với Hàn Trầm.

Bất gặp vẻ do dự trên gương mặt Bạch Cẩm Hi, Từ Từ Bạch tưởng cô bận phá án không muốn ăn. Đang định “lên lớp” với cô, anh đột nhiên ngắc đầu, đổi mắt về một đầu ngõ hẻm.

Bạch Cẩm Hi thuận theo ánh mắt anh, cũng ngoái đầu.

Hàn Trầm cùng Châu Tiểu Triện đang đi tới. Châu Tiểu Triện nhìn cô bằng ánh mắt ngây thơ vô tội.

Vừa rồi, Hàn Trầm đợi một lúc, có lẽ do quá đói bụng nên anh hỏi Châu Tiểu Triện: “Cô ấy đâu rồi?”

Châu Tiểu Triện hơi sợ Hàn Trầm, chỉ hàm hồ đáp: “Có lẽ chị ấy bận việc, hay là anh cứ đi ăn trước đi.”

Hàn Trầm không đáp lời, thông thả đi về hướng này.

Cho thêm một trăm lá gan, Châu Tiểu Triện cũng không dám nói với Hàn Trầm: Phía trước có gian tình, anh có thể đi vòng qua lối khác không?

Thế là cậu ta lon ton đi theo Hàn Trầm.

Bạch Cẩm Hi nhìn Hàn Trầm ngày càng tiến lại gần. Hai người chạm mắt nhau, cô hơi ngẩn ngơ.

Từ Từ Bạch cất giọng dịu dàng bên tai cô: “Đi thôi, em muốn ăn món gì?”

Bạch Cẩm Hi: “Em...”

Cô còn chưa nói hết câu, Hàn Trầm đã đi qua chỗ cô đang đứng, nhanh chóng biến mất ở đầu ngõ.

Câu chuyện nhỏ: Đua xe

Bởi vì Hàn Trầm bị mất trí nên ký ức về chuyện đua xe đều do Quý Bạch nói cho anh biết. Tất nhiên, xem những tấm ảnh trước kia, anh cũng đoán ra không ít. Nghe nói năm đó, khi Quý tam ca hai mươi tuổi dẫn Hàn Trầm mười lăm tuổi đi đua xe, từng có một mẫu đối thoại thế này.

Hầu Tử hỏi: “Anh Ba đẹp trai lại lái xe siêu như vậy, con gái cứ gọi là chết mê chết mệt, không biết cô gái như thế nào mới có thể khiến anh rung động?”

Quý Bạch hít một hơi thuốc, đáp: “Đầu tiên là phải xinh đẹp.” Hàn Trầm lúc đó mới học hút thuốc, cũng búng tàn thuốc, tiếp lời: “Còn phải dịu dàng nữa.”

Quý Bạch gật đầu: “Ừ. Ngoại giao giỏi, nấu bếp cừ, bảo cô ấy đi về hướng đông, cô ấy không dám đi về hướng tây. Đó mới là hình mẫu chị dâu của các cậu.”

Hàn Trầm gật đầu: “Anh Ba nói đúng. Tìm bạn gái nên tìm người ngoan ngoãn nghe lời một chút.”

Đám thanh niên đều cười ha hả: “Thằng này mới bao nhiêu tuổi, biết gì chứ?”

Hàn Trầm không đổi sắc mặt: “Em rất lớn.” Bị các anh xúm vào đấm.

Sau đó, cả Quý Bạch lẫn Hàn Trầm đều không tìm người phụ nữ như vậy. Họ đều yêu những cô gái độc nhất vô nhị trên đời.

Chỉ có điều, số Quý Bạch xuôi chèo mát mái, còn Hàn Trầm không được may mắn như người anh. Chuyện cũ đã trở thành một cái gai nhọn chôn sâu trong máu thịt của anh.

15. Chương 15: Rung Động Trong Nháy Mắt - P1

Trực giác của phụ nữ nhiều lúc rất kỳ lạ. Ví dụ như hôm nay, rõ ràng ăn sáng hay không, ăn cùng ai là chuyện nhỏ nhất chẳng đáng bận tâm, nhưng cứ nghĩ đến hình bóng một mình rời đi của Hàn Trầm, trong lòng Bạch Cẩm Hi lại có một cảm giác khó diễn tả.

Có lẽ, cô là người dễ mềm lòng.

Sau khi ngồi lên xe cảnh sát, Châu Tiểu Triện bắt giác nhìn Bạch Cẩm Hi. Một lúc sau, cậu ta lại liếc cô một cái.

Bạch Cẩm Hi đang buộc túi đựng bánh bao nhỏ rồi bỏ vào túi giấy giữ nhiệt, cô hỏi mà không ngẩng đầu: “Cậu nhìn tôi làm gì?”

Châu Tiểu Triện thở dài: “Lão đại, có phải chị thích tay Hàn Trầm nên vừa rồi mới không đi ăn sáng cùng bác sĩ Từ?”

Bạch Cẩm Hi chẳng thèm để ý đến cậu ta.

“Bà chị mà thích ai, em sẽ ủng hộ chị vô điều kiện.” Châu Tiểu Triện hạ quyết tâm: “Đành phải bỏ bác sĩ Từ thôi.”

“Yên tâm đi!” Bạch Cẩm Hi gồng hai tay ra sau gáy: “Dù thích ai đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không thích Hàn Trầm.”

“Tại sao?”

Bạch Cẩm Hi dời mắt về phía trước: “Tâm tư của anh ta quá thâm sâu.”

Xe ô tô nhanh chóng quay về đồn cảnh sát. Vừa đẩy cửa văn phòng, Bạch Cẩm Hi liền nhìn thấy Hàn Trầm ngồi bên cửa sổ, tay cầm miếng bánh sandwich, mắt hướng lên tấm bảng trắng chi chít chữ viết.

Nghe thấy động tĩnh, anh liếc cô rồi lại tiếp tục nhìn tấm bảng.

Bạch Cẩm Hi đoán anh mua sandwich ở tiệm Starbucks ngoài phố. Buổi sáng ăn bánh khô khốc, có gì ngon chứ?

Cô đi đến, đặt túi bánh bao nóng hổi xuống bàn: “Ăn cái này đi. Anh đi nhanh như vậy làm gì, tôi không biết Từ Tư Bạch tự nhiên đến tìm tôi cùng ăn sáng.” Ngừng vài giây, cô nói: “Thành thực xin lỗi.”

Hàn Trầm vẫn dán mắt vào tấm bảng, người ngả về thành ghế phía sau.

“Không sao. Trọng sắc khinh bạn, nói rồi nuốt lời là chuyện thường ngày ở huyện ấy mà. Cô khỏi cần phải xin lỗi.”

Bạch Cẩm Hi khóc dở mếu dở: “Anh ấy không phải là ‘sắc’.” Cô liếc gương mặt nghiêng của Hàn Trầm, nghĩ bụng: Nếu bàn về ‘sắc’, anh là ‘sắc’ mới đúng.

Hàn Trầm đặt miếng sandwich xuống bàn rồi mở túi bánh bao.

“Nhân gì vậy?” Anh cầm một cái.

Bạch Cẩm Hi vui vẻ ngồi xuống phía đối diện: “Nhân thịt bắp cải. Tôi mua ở hàng bên đường, mùi vị rất ngon.” Vừa định nói với anh, đồ ăn ở quán bên đường mới là cực phẩm, ai ngờ Hàn Trầm lại nhét bánh bao vào túi.

“Tôi xin nhận tấm lòng.” Anh cầm miếng sandwich đưa lên miệng.

Bạch Cẩm Hi chau mày, anh chê đồ ăn bên đường không vệ sinh hay sao? Người đàn ông này thật là, khách sạn cũng chưa chắc đã sạch hơn quán bên đường là bao, Đồn trưởng rất thích ăn kia kìa.

Đúng là công tử có khác, làm cảnh sát hình sự còn khắt khe như vậy. Cô thật sự chưa thấy người cảnh sát hình sự nào ăn Starbucks vào bữa sáng.

Cô quyết định cầm túi bánh bao đi nịnh bợ Đồn trưởng. Đúng lúc này, Châu Tiểu Triện đẩy cửa đi vào.

“Lão đại, thần thám Hàn, hai người đã phân tích tình tiết vụ án chưa? Tôi có thể ở bên cạnh lắng nghe không?”

“Được.” Bạch Cẩm Hi đáp.

Châu Tiểu Triện kéo ghế ngồi một bên. Hàn Trầm bỏ miếng sandwich cuối cùng vào miệng, ném tờ giấy bọc vào thùng rác rồi lên tiếng: “Bắt đầu đi!”

Bạch Cẩm Hi phát biểu quan điểm của mình: “Có thể khẳng định một điều, hai vụ án trước do một đối tượng gây ra, còn vụ án thứ ba là một người khác. Hai vụ trước, tội phạm tỏ ra bình tĩnh và thận trọng, có khả năng kiểm soát hiện trường tốt. Hơn nữa, hắn là tội phạm cường dâm loại hình phần nộ, đập phá đồ đạc ở hiện trường để giải phóng tâm trạng. Còn vụ thứ ba, qua lời khai của nạn nhân, có thể thấy đối tượng tình nghi chân tay luống cuống, hắn cũng không đập phá hiện trường, bởi vì hắn không có tâm trạng phần nộ cần phát tiết. Ngoài ra, hắn không những chẳng đạt được mục đích mà còn hoảng sợ bỏ chạy. Nếu đổi lại là tội phạm đầu tiên, hắn sẽ tuyệt đối không chùn bước trước khi lâm trận.”

Châu Tiểu Triện tiếp lời: “Đúng! Hơn nữa, Trần Ly Giang xuất hiện trong lộ trình hoạt động của hai nạn nhân là sự thực không thể thay đổi.”

Bạch Cẩm Hi gật đầu: “Đúng rồi. Tội phạm chính là Trần Ly Giang, điểm này không có gì cần bàn cãi. Thứ chúng ta thiếu là chứng cứ buộc tội hắn. Ngoài ra, đợi có kết quả giám định dấu chân, chúng ta sẽ có thể định tội đối tượng thứ hai.”

Châu Tiểu Triện: “Vì vậy, bọn họ là đồng phạm của nhau?”

Bạch Cẩm Hi đáp: “Đúng thế. Từ việc mô phỏng thủ pháp gây án của Trần Ly Giang, có thể thấy, tội phạm thứ hai nhất định là người gần gũi với hắn. Ngoài ra, tội phạm thứ hai gây án vào đúng thời điểm này nhằm mục đích tạo chứng cứ vắng mặt giúp Trần Ly Giang.”

“Vậy thì nhiều khả năng là đồng nghiệp sống chung phòng của Trần Ly Giang.” Châu Tiểu Triện lấy ra ảnh chụp của ba người đàn ông, chau mày hỏi: “Là ai nhỉ?”

Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm cùng nhìn tấm ảnh.

“Tăng Phương Bình!”

“Tăng Phương Bình!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên. Sau đó, bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

Châu Tiểu Triện ngạc nhiên, hỏi: “Tại sao?”

Bạch Cẩm Hi đáp: “Không chỉ bởi vì Tăng Phương Bình thân thiết với Trần Ly Giang nhất, mà sự mô tả của nạn nhân Mạn Mạn về phản ứng hành vi của tội phạm cũng phù hợp với Tăng Phương Bình nhất. Ngoài ra, cậu còn nhớ tôi từng nói, tội phạm hiếp dâm được chia thành bốn loại hay không? Thứ nhất là loại tội phạm “bù đắp”. Trong cuộc sống hiện thực, hắn có tính cách hướng nội, thiếu cảm giác an toàn, hành vi cưỡng hiếp khiến hắn đạt được khoái cảm và cảm giác được bù đắp. Tăng Phương Bình có nhiều điểm phù hợp với chân dung tội phạm loại này.” Ngữ khí của cô có chút cảm thán, đôi mắt híp lại.

Châu Tiểu Triện xen ngang: “Lão đại, em đã nhắc rồi, chị đừng nói chuyện với bộ dạng như vậy, trông đặc biệt giống hồ ly...”

“Câm miệng!” Bạch Cẩm Hi cất cao giọng, hai má hơi nóng ran. Cô vô thức liếc Hàn Trầm, phát hiện anh đang rời ánh mắt khỏi gương mặt cô.

Xì, hồ ly gì chứ, còn lâu cô mới giống.

Châu Tiểu Triện cười hì hì, lại nghĩ đến một vấn đề khác: “Thần thám Hàn, sao anh đưa ra kết luận là Tăng Phương Bình? Có phải anh cũng rất thạo phân tích tâm lý tội phạm? Anh lợi hại thật đấy!”

Bạch Cẩm Hi thăm vồ tay tán thưởng Châu Tiểu Triện: Cậu làm tốt lắm, đưa ra câu hỏi trúng chỗ hiểm, không ai giỏi hơn cậu.

Hàn Trầm châm một điếu thuốc, hít một hơi rồi ngẩng đầu nhìn Châu Tiểu Triện: “Tâm lý tội phạm là cái gì? Tôi chưa từng nghe bao giờ.”

Châu Tiểu Triện dở ra trong giây lát.

Nghe câu này, trong đầu Bạch Cẩm Hi chỉ có một ý nghĩ: Đúng là... khôn khiếp thật!

Hàn Trầm từ tốn lấy tấm ảnh chụp dấu chân trong tập hồ sơ ném ra trước mặt hai người: “Độ dài bước chân là 26 xen ti mét, độ rộng 76. Dấu chân sâu 0,3 trong nền đất tương đối tươi xốp. Căn cứ vào mấy điểm này, có thể suy đoán, nghi phạm cao 1 mét 78, nặng khoảng 70 đến 72 kg. Trong ba người, chỉ có Tăng Phương Bình phù hợp điều kiện nhất.”

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện cùng “ồ” một tiếng.

Đây là kỹ năng phân tích bước chân. Đồn Quan Hồ không ai biết về lĩnh vực này, nhưng bọn họ đã từng chứng kiến đồng nghiệp ở Cục Công an thành phố nghiên cứu dấu chân. Tuy nhiên, sau khi lấy số liệu ở hiện trường, những người đồng nghiệp phải về văn phòng, dùng máy tính tính toán mấy tiếng đồng hồ mới có thể đưa ra kết luận. Trong khi đó, Hàn Trầm chỉ quan sát qua hiện trường, bộ não của anh đã có thể tự tính toán ra kết quả.

Châu Tiểu Triện nhìn Hàn Trầm bằng ánh mắt sùng bái. Bạch Cẩm Hi nghĩ thầm, anh dùng phương pháp điều tra truyền thống, còn cô phân tích tâm lý tội phạm, không ngờ cuối cùng cũng đưa ra kết quả như nhau.

Lúc này, Hàn Trầm quay sang cô, ánh mắt vô cùng trầm tĩnh.

Một khi đã có kết luận, công việc tiếp theo là xem xét vụ án lại từ đầu, để tìm kiếm manh mối và chứng cứ có khả năng bị bỏ sót.

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đều nhìn lên tấm bảng trắng. Bên trên viết thông tin cơ bản của mỗi vụ án.

“1. Mã Tiểu Phi. 2. Kỷ Nhã Hình. 3. Triệu Mạn Mạn

Thời gian: Tối thứ Bảy ngày 2 tháng 8; tối thứ Tư ngày 6 tháng 8; tối thứ Tư ngày 13 tháng 8.

Địa điểm: Số 10 ngõ Đạo Lý; số 5 ngõ Đạo Nam; số 17 ngõ Cẩm Dương.

Đặc điểm gây án:...”

Hàn Trầm giở hồ sơ vụ án, không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Châu Tiểu Triện có phát hiện mới: “Em nghĩ ra rồi! Cả ba buổi tối xảy ra vụ án đều trời quang mây tạnh, không có mưa gió.”

Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm lặng thinh. Đây là lẽ dĩ nhiên, tội phạm đương nhiên phải chọn ngày có thời tiết tốt để gây án, bằng không để để lại dấu vết trong nhà.

Bạch Cẩm Hi ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Thời gian xảy ra vụ án đầu tiên là thứ Bảy, lần hai là thứ Tư, lần ba lại là thứ Tư.” Cô ngẩng đầu nhìn tấm bảng: “Về mặt thời gian liệu có liên quan gì không nhỉ?”

Cô lật giở tập tài liệu trong tay, lắc đầu: “Bọn họ làm ba ca luân phiên nhau. Hai ngày đó vừa vặn không phải đi làm.” Xem ra chẳng có gì đặc biệt.

Trong phòng lại yên tĩnh một lúc, Châu Tiểu Triện mở miệng: “Có một điểm... nhưng nhiều khả năng vô tác dụng. Thứ Tư và thứ Bảy là ngày vợ cũ Hứa Doanh của Trần Ly Giang rời khỏi nhà đi làm hướng dẫn viên du lịch. Chị ta hướng dẫn tuyến nội tỉnh nên về cơ bản, thời gian làm việc là cố định.”

Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm đều quay sang cậu ta.

Bạch Cẩm Hi lên tiếng: “Mau nói tiếp đi!”

Châu Tiểu Triện: “Hết rồi. Chúng ta không có nhiều tư liệu về Hứa Doanh. Hiện giờ chị ta không ở thành phố Giang, sau khi ly hôn, chị ta đã chuyển đến sống ở huyện Hồng Dụ.”

Bạch Cẩm Hi: “Cậu hãy lập tức đi tìm Hứa Doanh nói chuyện, tìm hiểu tình hình ly hôn của Trần Ly Giang. Nếu thời gian gây án đúng là có liên quan đến vợ cũ, vậy thì chỉ có thể nhận định, Trần Ly Giang có chấp niệm rất nặng nề. Một tên tội phạm càng có chấp niệm nặng nề, tâm lý sẽ càng vặn vẹo; tâm lý càng vặn vẹo, hắn sẽ càng mong muốn thể hiện chấp niệm qua hành vi của mình. Việc hắn chọn ngày nào gây án, giấu dụng cụ ở đâu có khả năng liên quan đến chấp niệm này, không biết chừng chúng ta có thể tìm chứng cứ định tội hắn. Tiểu Triện, cậu làm tốt lắm!”

Châu Tiểu Triện gật đầu, lập tức đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn hai người, không khí lại khôi phục trạng thái yên tĩnh. Bạch Cẩm Hi hỏi Hàn Trầm: “Tiếp tục chứ?”

Anh gật đầu, dập mẫu thuốc đã cháy hết vào gạt tàn rồi lại rút một điếu. Bạch Cẩm Hi xòe tay về phía anh.

“Hút hết rồi à?” Anh ám chỉ chuyện lần trước cô lấy đi hơn nửa hộp thuốc.

“... Ừ.”

Anh đưa một điếu cho Bạch Cẩm Hi, châm thuốc xong rồi lại ném bao diêm cho cô. Bạch Cẩm Hi cũng châm lửa, nghịch bao diêm trong tay: “Cho tôi hộp này đi, dù sao anh cũng có rất nhiều.”

“Được.”

Bạch Cẩm Hi bỏ bao diêm vào túi quần. Hai người im lặng hút thuốc, tiếp tục nghiên cứu hồ sơ.

Lúc này đã chín mười giờ sáng, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu vào phòng. Bạch Cẩm Hi xem một lúc vẫn không ra manh mối. Thật ra mấy ngày qua, hễ rảnh rỗi là cô lại nghiên cứu hồ sơ, bây giờ không biết đã đọc bao nhiêu lần. Vì vậy, nhất thời muốn tìm điểm đột phá không phải chuyện dễ dàng.

Đang mải trầm tư suy nghĩ, cô đột nhiên nghe Hàn Trầm lên tiếng: “Thôi không xem nữa.”

Bạch Cẩm Hi ngẩng đầu nhìn anh.

Anh ném một tập hồ sơ đến trước mặt cô: “Bắt đầu đọc đi!”

“Hả?” Bạch Cẩm Hi chau mày.

Hàn Trầm tựa vào thành ghế, giơ tay bóp trán, nhắm nghiền hai mắt: “Đôi mắt lướt với tốc độ rất nhanh nên nhiều thông tin không kịp được bộ não phân tích đã trôi đi. Việc giảm tốc độ, đọc ra miệng từng câu từng chữ sẽ cho bộ não thời gian phản ứng, đồng thời kích thích thính giác của chúng ta. Hơn nữa, nhiều yếu tố trong lời khai như giọng nói, mùi vị, hình ảnh chỉ dựa vào việc đọc bằng mắt sẽ không thể hình thành sự cảm nhận trực quan. Đọc ra miệng sẽ càng kích thích đại não nảy sinh sự liên tưởng, dễ dàng phát hiện manh mối hơn.”

Bạch Cẩm Hi sáng mắt: “Nói rất có lý. Chiều này không tôi, anh học được ở đâu vậy?”

Hàn Trầm cười cười: “Trước đây có một người...” Nói đến đây, anh đột nhiên dừng lại.

Trước đây có người không thích xem hồ sơ vụ án, toàn bắt anh đọc cho nghe, còn giảng giải một lô đạo lý. Câu nói này xuất hiện trong bộ não của anh một cách tự nhiên.

Còn bây giờ, anh phá rất nhiều vụ án, trong đêm tối đọc vô số hồ sơ, trở thành thần thám số một của tỉnh K, nhưng không còn ai lắng nghe nữa.

Thấy Hàn Trầm bỗng dưng im lặng, Bạch Cẩm Hi cũng chẳng bận tâm, cầm tập hồ sơ, giở đến lời khai của nạn nhân đầu tiên rồi đọc rành rọt từng từ một:

“Thời gian: Mười giờ sáng ngày 3 tháng 8. Địa điểm: Phòng thẩm vấn đồn cảnh sát Quan Hồ. Người thẩm vấn: Bạch Cẩm Hi, Tề Tử Trạch. Người trần thuật: Mã Tiểu Phi...” Bạch Cẩm Hi có một giọng nói hay

được cơ quan thừa nhận, công việc đọc báo cáo đều do cô đảm nhận. Lúc này, cô hết sức tập trung, âm điệu trầm bổng du dương: “Mã Tiểu Phi nói: “Lúc đó là mười một giờ đêm, trên đường từ nơi làm việc về nhà, tôi nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau nhưng không để ý. Đến cửa nhà...”

Đọc một hồi, Bạch Cẩm Hi bất chợt cảm thấy điều bất thường. Cô liền ngẩng đầu, phát hiện Hàn Trầm đang tựa vào thành ghế, hai tay đặt lên tay vịn, nhìn cô chăm chú. Trái tim cô bất giác đập loạn một nhịp.

“Sao thế?” Bạch Cẩm Hi mở miệng hỏi: “Tôi đọc sai ở chỗ nào à?”

Hàn Trầm không trả lời mà giơ tay lấy một điều thuốc rồi châm lửa.

Bạch Cẩm Hi đọc tiếp: “...Đến cửa nhà, đột nhiên tôi nhìn thấy một bóng đen đứng ở lối lên cầu thang. Tôi “dật” bản mình, vừa định...”

“Giật mình.” Anh đột nhiên mở miệng.

Bạch Cẩm Hi mù mờ: “Sao vậy?” Cô lại cúi đầu nhìn tập hồ sơ: “Đúng là “dật” mình còn gì.”

Hàn Trầm nhả khói thuốc: “Là “giật” mình chứ không phải “dật”. Ai dạy cô môn ngữ văn thời tiểu học vậy?”

Lúc này, Bạch Cẩm Hi mới hiểu ý anh. Người miền Nam đâu có phân biệt các âm hai năm rõ mười như thế. Trước kia cũng từng có đồng nghiệp người miền Bắc cười nhạo khẩu âm của cô.

Cô tỏ ra không bận tâm: “Có quan hệ gì chứ, nghe hiểu là được rồi.” Tuy nhiên, cô cũng vô thức chú ý đến cách phát âm, tiếp tục mở miệng: “Vừa định lên tiếng, hần đã bịt miệng tôi, dùng sức rất mạnh. Cầu thang tối om, tôi chẳng nhìn thấy gì cả, bị hần đè vào cửa, đầu óc choáng váng. Hần cướp chìa khóa, mở cửa nhà, đẩy tôi vào trong. Hần dùng băng dính dán miệng tôi, động tác “rắc” nhanh...”

“Rắc nhanh? Rắc nhanh là gì vậy?” Anh lại hỏi.

Bạch Cẩm Hi lườm anh một cái, sửa lại: “Động tác... Rất nhanh. Sau đó, hần dùng dây ni lông trói chân tay tôi. Tôi vốn không có cách nào động đậy, chỉ có thể bị hần lôi lên giường. Sau đó...”

“Loại dây, vốn, không có cách nào động đậy, chỉ có thể...” Anh cất giọng trầm thấp, nhắc lại những từ cô phát âm sai.

Bạch Cẩm Hi siết chặt tập tài liệu, trừng mắt với anh: “Rốt cuộc là anh đọc hay tôi đọc hả?”

Đúng là đồ thần kinh! Dân Bắc Kinh khôn khiếp!

Hàn Trầm ngậm thuốc, nhếch miệng cười.

Bạch Cẩm Hi cũng hơi buồn cười, “hừ” một tiếng rồi cầm tập tài liệu đọc tiếp: “... Hần mở cửa sổ, bên ngoài tối om, chẳng nhìn thấy thứ gì, chỉ có “tiếng” chuông” ngân...”

“Tiếng chuông.” Hàn Trầm đột nhiên ngắt lời cô.

Bạch Cẩm Hi không thể nhẫn nhịn được nữa. Đúng là cô lại đọc nhầm vần “iêng” thành “iên”, nhưng mà...

Cô chống hai tay lên hông, trừng mắt: “Hàn Trầm, anh...”

Nói đến đây, Bạch Cẩm Hi đột nhiên im bặt, bởi vì cô bắt gặp vẻ mặt khác lạ của Hàn Trầm. Bộ não của cô xoay chuyển rất nhanh. Giây tiếp theo, cô chợt nghĩ tới một chi tiết, đó là tiếng chuông ngân.

Rất nhiều manh mối, hình ảnh, âm thanh vụt qua bộ não của Bạch Cẩm Hi như tia chớp. Theo lời khai của nạn nhân đầu tiên, khi tội phạm tiến vào người cô ta từ đằng sau, cô ta tuyệt vọng ngẩng đầu, đôi mắt ra ngoài cửa sổ, lơ mơ nghe thấy tiếng chuông. Nạn nhân thứ hai cho biết, khi tội phạm mở cửa sổ, tiếng chuông vọng vào, sau đó hần chỉnh ánh đèn trong phòng ngủ tối hơn rồi mở tivi. Buổi tối hôm xảy ra vụ án thứ ba, cô và Hàn Trầm đi bộ ở bên ngoài phòng lưu trữ Hồ sơ, cũng nghe thấy tiếng chuông ngân.

Khi gặp Hàn Trầm ở hiện trường vụ án đầu tiên, anh phát biểu: “Nghỉ vấn thứ ba, lúc thực hiện hành vi cưỡng hiếp, tại sao tội phạm lại mở cửa sổ. Ngủ à?”

Lẽ nào tội phạm muốn nghe tiếng chuông từ bên ngoài nên mới mở cửa sổ?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Bạch Cẩm Hi nói rất nhanh: “Khu vực này chỉ nghe thấy duy nhất tiếng chuông từ chùa Bảo An trên núi Đà Phong nằm ở ngoại ô thành phố. Ngôi chùa chỉ đánh chuông vào dịp lễ tết, hoặc là có người quyên tiền, muốn cầu phúc nên nhà chùa mới đánh vào một thời điểm được chỉ định. Ba buổi tối xảy ra vụ án đều không phải lễ tết, tức là có người nhờ nhà chùa đánh chuông. Tiếng chuông này chắc chắn có ý nghĩa đặc biệt với Trần Ly Giang, nhiều khả năng liên quan đến vợ cũ của anh ta. Tôi sẽ đi điều tra ngay.”

Bạch Cẩm Hi lập tức cùng mấy cảnh sát hình sự đến chùa Bảo An.

Kết quả điều tra không nằm ngoài dự liệu của cô và Hàn Trầm. Sự trụ trì cho biết, Trần Ly Giang đã nhờ họ đánh chuông trong ba buổi tối xảy ra vụ án. Trần Ly Giang là đệ tử tục gia của nhà chùa, thường đến chùa tu hành. Cảnh sát lập tức lục soát gian phòng nhỏ của Trần Ly Giang ở trong chùa, liền tìm thấy chứng cứ như băng dính, dây ni lông, mặt nạ màu đen, quần áo đen. Trên những thứ này còn lưu lại sợi tóc và vân tay của phụ nữ.

Ngoài ra, cảnh sát còn tìm thấy mấy cái bao cao su đã sử dụng được Trần Ly Giang giấu trong một cái chum để ở một góc chẳng ai chú ý.

Tầm chạng vạng tối, sau khi nghe Bạch Cẩm Hi báo cáo qua điện thoại, Đồn trưởng và Phó chi cục trưởng vô cùng sửng sốt, lập tức truyền đạt mệnh lệnh “bắt người” tới đội hình sự.

16. Chương 16: Rung Động Trong Nháy Mắt - P2

Lúc năm giờ chiều, người cảnh sát hình sự tên Tiểu Tề ngồi trong xe giám sát, vừa gặm bánh mì vừa dán mắt vào màn hình theo dõi Trần Ly Giang.

“Này, không có gì bất thường đấy chứ?” Một đồng nghiệp nhảy lên xe, vỗ vai anh ta.

Tiểu Tề nuốt miếng bánh: “Không. Vừa rồi Tăng Phương Bình đến tìm đối tượng nói chuyện một lúc. Sau đó, hai người lại vào đây chuyện sản xuất rồi.”

Đồng nghiệp ngồi xuống cạnh Tiểu Tề: “Tiểu Bạch vừa gọi điện, nói Tăng Phương Bình nhiều khả năng là thủ phạm của vụ án thứ ba. Bây giờ, cô ấy đi chùa An Bảo tìm manh mối. Chúng ta phải theo dõi sát hai đối tượng này. Nếu Tăng Phương Bình biết mình để lại dấu chân mà nói với Trần Ly Giang, thì sẽ rút dây động rừng mất.”

Tiểu Tề lau miệng: “Chắc không có vấn đề gì đâu. Anh xem đi, bọn họ vẫn đang làm việc bình thường đấy thôi. Hơn nữa, chúng ta cũng không rời mắt khỏi bọn họ còn gì.”

Quả nhiên khoảng thời gian tiếp theo, nhà xưởng vô cùng yên bình. Chỉ là camera theo dõi bên trong nhà xưởng có hạn, không thể thu mọi hình ảnh hai đối tượng tình nghi từng giây từng phút. Tuy nhiên, trong quá trình làm việc, họ cũng thường xuất hiện trước ống kính camera.

Năm giờ rưỡi. Tiểu Tề tựa vào thành ghế, nhìn chằm chằm màn hình. Anh ta đột nhiên ngồi thẳng người: “Xảy ra sự cố rồi!” Đồng nghiệp ngoảnh đầu hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Trên màn hình, một người công nhân trẻ tuổi không biết nguyên nhân vì sao, bị kẹt áo vào cổ máy đang hoạt động, sau đó cả người bị kéo vào máy cắt. Anh ta lại ở một góc khuất nên dù hoảng sợ há miệng kêu cứu, có lẽ do tiếng ồn quá lớn nên nhất thời không ai xuất hiện.

“Mau đi cứu người!” Đồng nghiệp mở cửa thùng xe nhảy xuống, Tiểu Tề vội bám theo sau.

Tất cả chỉ xảy ra trong mấy phút đồng hồ. Hai người cảnh sát chạy vào nhà xưởng, quả nhiên chỉ nghe thấy tiếng máy móc ầm ầm, che lấp tiếng kêu cứu của người công nhân gặp nạn. Hai cảnh sát chạy nhanh đến góc khuất, một người chạy đi tắt cổ máy, một người kéo công nhân đó ra ngoài. Sự xuất hiện của họ cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của đám công nhân, ai nấy đều hốt hoảng vây quanh, hợp sức cứu người công nhân đó.

“Không đúng, Tiểu Tề.” Người đồng nghiệp quan sát máy cắt: “Lưỡi dao bị tháo mất rồi.”

Tiểu Tề giật mình, hai người đảo mắt xung quanh, nhưng Trần Ly Giang và Tăng Phương Bình đã mất dạng.

“Bỏ trốn rồi sao?” Bạch Cẩm Hi nắm chặt điện thoại, quay sang Hàn Trầm ở bên cạnh: “Lập tức báo cho chi cục, xin chi viện, phong tỏa cả khu vực đó. Lần này nhất định không được để bọn họ chạy thoát. Bây giờ bọn họ lâm vào đường cùng, bảo mọi người chú ý an toàn.”

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Cẩm Hi nhìn chằm chằm con đường phía trước. Bọn họ vừa từ chùa Bảo An trở về, đã gần đến khu phố cổ với những con đường nhỏ và ngõ hẻm đan xen chằng chịt.

Hàn Trầm lái xe. Châu Tiểu Triện ngồi ở ghế sau, tinh mắt phát hiện: “Lão đại, ở kia có xe mô tô kia!”

Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi cùng ngoảnh đầu, bên ngoài cửa hàng sửa xe ở đầu ngõ dựng hai chiếc xe mô tô.

Trong ngõ hẻm, đi xe máy nhanh và thuận tiện hơn ô tô gấp nhiều lần.

Hàn Trầm lập tức dừng lại ở cửa tiệm sửa xe. Bạch Cẩm Hi nhanh chóng nhảy xuống, bước một chân qua yên xe máy, lấy chiếc mũ bảo hiểm treo ở đó đội lên đầu rồi rút thẻ cảnh sát đưa cho ông chủ vừa chạy tới: “Chúng tôi mượn xe bắt tội phạm. Lát nữa sẽ mang trả lại cho anh!”

Nhìn thấy xe cảnh sát đỗ ở cửa, ông chủ và thợ sửa không dám nói câu gì, vội vàng cầm chìa khóa cho bọn họ.

Châu Tiểu Triện cũng nhanh chóng đội mũ bảo hiểm, còn Hàn Trầm rút găng tay ra đeo, định nhảy lên chiếc xe máy còn lại. Nào ngờ, nhân viên sửa xe tiến lại gần: “Đồng chí cảnh sát, chiếc xe này vẫn chưa sửa xong.” Hàn Trầm nổ máy nhưng xe không có phản ứng. Anh ngắc đầu, liền nhìn thấy Bạch Cẩm Hi đã khởi động, còn Châu Tiểu Triện đang bám vào thắt lưng cô, chuẩn bị leo lên.

Hàn Trầm liền nhảy ra khỏi chiếc mô tô có vấn đề, đi đến đằng sau Châu Tiểu Triện, kéo anh ta xuống xe.

Châu Tiểu Triện ngỡ ngàng: “Thần thám Hàn, tại sao anh lại kéo tôi?”

Hàn Trầm đội mũ bảo hiểm, ngồi lên mô tô: “Xe kia bị hỏng rồi, cậu nghĩ cách khác đi!”

“Hả?”

Bạch Cẩm Hi nổ máy, đồng thời vạch tuyến đường đi trong đầu. Bởi vì tập trung lại đội mũ bảo hiểm nên cô không để ý đến động tĩnh phía sau. Nhưng tính toán một hồi, sơ đồ tuyến đường vẫn cứ như mạng nhện hỗn loạn trong bộ não của cô. Cuối cùng, Bạch Cẩm Hi quyết định bỏ cuộc, tiếp tục dựa dẫm vào Châu Tiểu Triện ngồi ở đằng sau.

Cảm giác yên xe lún xuống, chứng tỏ người đã ngồi yên vị, cô không do dự lập tức nhấn ga, chiếc mô tô phóng vút đi như bay.

Châu Tiểu Triện đứng ngây ra ở đó. Một nhân viên sửa xe nhiệt tình dắt chiếc xe đạp ra ngoài: “Đồng chí cảnh sát, anh xem cái này có được không?”

Châu Tiểu Triện nghiêng răng, leo lên xe đạp. Cậu ta nghĩ bụng: Không sao, mình còn đôi chân có thể “chiến đấu”.

Bạch Cẩm Hi lái mô tô một lúc mới phát hiện người ở đằng sau đặc biệt yên tĩnh, cũng không ôm eo cô. Bởi vì hai mũ bảo hiểm thỉnh thoảng chạm vào nhau, cô mới cảm nhận được sự tồn tại của người này.

Hừm, hôm nay Châu Tiểu Triện làm sao vậy?

Bạch Cẩm Hi lên tiếng: “Không ôm eo tôi, cậu muốn bị rơi xuống đấy à? Mau nhìn giúp tôi, tiếp theo nên rẽ trái hay rẽ phải?”

Người ngồi sau im lặng vài giây. Bạch Cẩm Hi đột nhiên cảm thấy một thân hình ấm nóng từ từ áp sát, như bao vây người cô.

Tiếp theo, đôi bàn tay đeo găng màu đen, từ phía sau vòng ra đằng trước, nhưng không ôm eo Bạch Cẩm Hi, mà để sát vào tay cô, cùng cầm tay nắm ở đầu xe.

“Để tôi lái, cô buông ra đi.” Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai cô.

Bạch Cẩm Hi giật mình, lập tức buông tay. Hàn Trầm liền cầm chắc tay nắm, rồ ga, chiếc xe lập tức tăng tốc trong giây lát.

“Tiểu Triện đâu rồi?” Cô hỏi.

“Ở phía sau.” Hàn Trầm đáp.

“VẬY À?”

Hoàng hôn phủ ánh sáng vàng xuống đường phố. Nhìn thấy chiếc xe của bọn họ, người đi bộ liền né tránh sang hai bên. Bạch Cẩm Hi cúi thấp người, ôm chặt đầu xe, ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm kẻ khả nghi. Hàn Trầm ngồi sau hoàn toàn có tư thế của một tay đua xe chuyên nghiệp, thân hình hơi ngả về đằng trước, áp vào lưng cô. Có mấy lần, Bạch Cẩm Hi cảm thấy mũ bảo hiểm của anh sượt qua cổ, chứng tỏ anh đang tựa đầu vào bờ vai của cô.

Cảm giác này hơi kỳ lạ, bởi vì trước đây, cô và Châu Tiểu Triện chưa bao giờ đi xe trong tình trạng tương tự. Cậu ta thường ôm eo Bạch Cẩm Hi, lệ thuộc vào cô.

Còn bây giờ, cô ngồi trong lòng Hàn Trầm, để mặc anh điều khiển xe mô tô. Trái tim cô đột nhiên có cảm giác hết sức ấm áp.

Trên đường đi, không ai nói chuyện. Cổ Bạch Cẩm Hi cứng đờ.

“Phát hiện mục tiêu! Phát hiện mục tiêu!” Máy bộ đàm bên hông Bạch Cẩm Hi truyền đến giọng nói gấp gáp: “Hai đối tượng tình nghi đang bỏ chạy về phía ngõ Đạo Lý. Đồng chí nào ở gần đó mau đến tiếp viện!”

Bạch Cẩm Hi liền cầm máy bộ đàm đưa lên miệng: “Tôi là Bạch Cẩm Hi, tôi và Hàn Trầm sẽ đến đó ngay!”

Mô tô lập tức quay đầu. Toàn thân Bạch Cẩm Hi ngã về một bên theo quán tính. Cô giật mình, túm tay Hàn Trầm. Cánh tay rắn chắc của anh đã kịp thời đỡ người cô. Sau khi ngồi ngay ngắn, Bạch Cẩm Hi liền thu tay về.

Trong ngõ Đạo Lý, sắc trời đã tối mờ mờ. Khu vực này tập trung nhiều dãy nhà tập thể cũ kỹ đang trong diện di dời nên thời điểm này không một bóng người. Thỉnh thoảng có một hai hộ khói bếp lan tỏa, còn lại là những dãy nhà bỏ hoang.

Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm xuống xe, một người ở bên trái, một bên phải, lặng lẽ tiến về phía trước.

Mặt đất có hai hàng dấu chân, chắc là giẫm phải nước bẩn, không liên tục nhưng tương đối rõ ràng.

Bạch Cẩm Hi dõi mắt về những ngôi nhà có người ở và bức tường xanh rêu, hạ giọng hỏi: “Anh xem dấu chân này có phải của bọn họ không?”

“Đúng vậy.” Hàn Trầm ngồi xổm, bàn tay đi găng ấn xuống mặt đất.

Hai người đứng lên, thuận theo dấu chân tiếp tục tiến về phía trước.

Hàn Trầm đột nhiên dừng bước, ánh mắt hơi sa sầm. Bạch Cẩm Hi ngoảnh đầu hỏi: “Sao thế?”

“Tư Tư sống trong ngõ hẻm này.”

Bạch Cẩm Hi giật mình, hai người rảo bước nhanh, liền nhìn thấy cửa hàng tạp hóa nhỏ của Tư Tư ở đầu ngõ.

Trời vẫn chưa tối hẳn nhưng tiệm tạp hóa đóng kín cửa, không có bất cứ động tĩnh nào.

Trống ngực Bạch Cẩm Hi đập thành thịch, không phải trùng hợp như vậy đấy chứ? Nhưng lý trí mách bảo cô, hoàn toàn có khả năng đó. Hai tội phạm bị cảnh sát ép chạy vào ngõ hẻm này, xung quanh đã bị bao vây, bọn họ không còn đường thoát thân. Trong khi tiệm tạp hóa của Tư Tư lại gần đường cái, cửa mở toang, chỉ có “mẹ góa con côi” nên dễ bị khống chế, đúng là nơi lánh nạn lý tưởng. Bọn họ tạm thời vào trong trốn cảnh sát rồi tìm đường thoát thân. Suy cho cùng, đây đúng là sự lựa chọn tốt nhất đối với bọn họ.

“Đi theo tôi!” Hàn Trầm nép vào bờ tường. Bạch Cẩm Hi lập tức làm theo. Hai người rón rén đi tới bên dưới cửa sổ của tiệm tạp hóa nhưng vẫn không nghe thấy bất cứ tiếng động nào. Bạch Cẩm Hi liếc anh một cái, đúng lúc anh ngẩng đầu.

Đây là lần đầu tiên cô gặp một cộng sự ăn ý như vậy, cảm giác rất chi... sảng khoái. Một sự sảng khoái thoải mái và mới mẻ.

Hàn Trầm nhìn cô, làm động tác tay ra hiệu. Bạch Cẩm Hi hiểu ý, anh muốn cô canh giữ cửa sau, còn anh đột nhập từ cửa chính.

Điều này có nghĩa là, anh đã giành sự nguy hiểm lớn nhất về phần mình. Bạch Cẩm Hi im lặng một vài giây rồi giơ tay vỗ nhẹ ngực phải, nhắc anh cẩn thận.

Hàn Trầm gật đầu.

Bạch Cẩm Hi quay người, men theo bờ tường vòng ra sau nhà. Ai ngờ cô mới đi vài bước, cửa sau đột nhiên bị đẩy ra. Một người chạy ra ngoài, qua hình dáng có thể nhận ra chính là Trần Ly Giang. Tay hấn nhuộm máu đỏ, vẫn còn cầm con dao nhọn.

Bạch Cẩm Hi giật mình, định đuổi theo nhưng bị Hàn Trầm giữ đầu vai.

“Để tôi.” Giọng nói của anh vang lên bên tai, Bạch Cẩm Hi vừa quay đầu liền chạm phải đôi mắt thâm trầm của anh.

Giây tiếp theo, anh buông vai cô, lập tức chạy đi. Anh chạy nhanh hơn Trần Ly Giang nên nhanh chóng đuổi kịp hấn. Cả hai biến mất ở cuối ngõ.

Bạch Cẩm Hi lấy lại tinh thần, dõi mắt về cửa sau đang mở toang, đồng thời từ từ tiến lại gần. Càng gần đến nơi, cô càng ngửi thấy mùi máu tanh lan tỏa trong không khí.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng người khóc sù sùi. Bạch Cẩm Hi không do dự, lập tức xông vào nhà. Chứng kiến cảnh tượng trước mặt, cô sững người ngay tức thì.

Trong phòng bật đèn sáng, mặt đất máu chảy lênh láng. Tư Tư ôm chặt con trai, co rúm người ở một góc, cả hai mẹ con đang khóc nức nghẹn. Một người đàn ông nằm ở nền đất bên cạnh giường, trên người trúng vô số nhát dao, máu tuôn ra như suối. Hấn trợn trừng mắt, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng đã tắt thở.

Bạch Cẩm Hi nhận ra người này chính là Tăng Phương Bình.

Nhìn thấy Bạch Cẩm Hi chạy vào nhà, Tư Tư càng khóc to tiếng hơn. Bạch Cẩm Hi kiểm tra một lượt, xác định không còn người nào khác mới đi đến, ngồi xổm trước mặt hai mẹ con Tư Tư.

“Cô cảnh sát...” Tư Tư ôm chầm lấy cô. Lúc này, Bạch Cẩm Hi mới phát hiện trên người cô ta có vết bầm tím, cổ cũng có dấu vết bị siết chặt.

Bạch Cẩm Hi ôm hai mẹ con Tư Tư vào lòng. Cô không thể tưởng tượng vừa rồi xảy ra chuyện gì, ngay trước mặt con trẻ. Cô hít một hơi sâu, an ủi người mẹ: “Không sao đâu, cảnh sát sẽ đến ngay bây giờ, hai mẹ con được an toàn rồi. Tư Tư, cô hãy nghe tôi, cùng tôi rời khỏi nơi này trước, đừng để con trai ở lại đây.”

Tư Tư gật đầu. Bạch Cẩm Hi lấy áo khoác ở trên giường choàng lên người cô ta. Cả ba cùng đứng dậy đi ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Đúng lúc này, Hàn Trầm xuất hiện ở cửa ra vào.

Bạch Cẩm Hi đưa mắt nhìn anh, tim đập nhanh một nhịp. Hàn Trầm đứng ngược sáng, cánh tay dính đầy máu, áo polo màu đen cũng có vết bẩn ướt ướt.

“Anh Hàn!” Tư Tư ôm mặt khóc òa lên. Hàn Trầm đi đến, cùng Bạch Cẩm Hi đỡ cô ta. Anh nói nhỏ: “Không sao đâu, chúng ta ra ngoài trước đi!”

“Vâng.” Tư Tư gật đầu.

Ở bên này, Bạch Cẩm Hi quay sang Hàn Trầm. Như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh cũng ngoảnh đầu nhìn cô.

“Anh không sao đấy chứ?” Cô hỏi: “Tội phạm đâu rồi?”

“Tôi không sao.” Anh liếc qua vết máu trên tay mình: “Không phải máu của tôi. Tội phạm đã bị bắt giữ, giao cho các đồng nghiệp rồi.”

Bạch Cẩm Hi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa đi ra ngoài, Bạch Cẩm Hi liền nhìn thấy không ít cảnh sát. Ở đầu ngõ hẻm đậu hai chiếc xe cảnh sát. Trần Ly Giang bị áp giải ngồi lên ghế sau một xe ô tô, bên cạnh hắn là hai người cảnh sát áp giải.

Bạch Cẩm Hi lại thở một hơi dài.

Cảnh sát bắt đầu xử lý hiện trường. Tư Tư cuối cùng cũng đỡ được con trai đi ngủ. Cô quay người nhìn Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi, sau đó ngồi vào ghế sau xe cảnh sát, khóe mắt vẫn còn lấp lánh ánh lệ.

Tư Tư gặp hai người đàn ông đó lúc mặt trời sắp xuống núi.

Hai người này trông quen quen, chắc là từng mua thuốc lá ở chỗ cô. Bọn họ đứng bên bờ tường trò chuyện, thỉnh thoảng đưa mắt về phía cô, khiến Tư Tư bất giác nổi da gà.

Sau đó, bọn họ đi về bên này.

“Cho tôi gọi Bạch Sa.” Người đàn ông trẻ tuổi, gầy hơn một chút mở miệng.

Đúng lúc Tư Tư cúi xuống thò tay vào trong tủ lấy thuốc lá, một bóng đen vụt qua. Cô giật mình đứng dậy nhưng không còn kịp nữa.

Cô bị bọn họ bịt miệng lôi vào nhà, sau đó chỉ biết mở to mắt nhìn bọn họ đóng cửa tiệm.

Vừa vào nhà, Trần Ly Giang hơi ngậy ra khi nhìn thấy Đậu Đậu đang chơi ở dưới đất.

Sau đó, mẹ con Tư Tư bị đuổi lên giường. Trần Ly Giang cầm con dao, uy hiếp hai mẹ con cô không được lên tiếng. Tư Tư tắt nhiên chẳng dám, chỉ ôm con cố gắng không phát ra tiếng động, trong lòng thầm mong bọn họ mau chóng bỏ đi.

Bầu trời tối dần. Bên ngoài dường như có người chạy qua, một lúc sau lại có tiếng bước chân rầm rập.

Hai người đàn ông trong phòng bắt đầu sốt ruột, đặc biệt là Tăng Phương Bình, hắn không ngừng hỏi: “Anh Trần, làm thế nào bây giờ?”

Trần Ly Giang tựa hồ vẫn bình tĩnh: “Chúng ta có khả năng không chạy thoát.”

Câu này càng khiến Tăng Phương Bình nôn nóng.

Tư Tư không biết Tăng Phương Bình nảy sinh ý đồ với cô từ lúc nào. Có lẽ lời nói của Trần Ly Giang khiến hắn tuyệt vọng. Cũng có thể do trời ngày càng tối dần, ánh mắt của hắn cũng biến đổi khi nhìn cô.

“Anh Trần.” Tăng Phương Bình lên tiếng: “Dù sao cũng không chạy thoát, cuộc đời em coi như xong. Em chưa bao giờ chơi đàn bà, bây giờ để em chơi cô ta một lần.”

Hai người cùng quay sang Tư Tư, khiến cô vô cùng hoảng sợ.

“Tôi xin các anh đừng làm vậy. Tôi sẽ không nói với cảnh sát... Tôi chưa từng gặp các anh...” Tư Tư ra sức cầu xin bọn họ.

“Đừng động vào cô ta.” Trần Ly Giang ngắt lời: “Cô ta còn còn nhỏ.”

Tư Tư thở phào nhẹ nhõm. Cô ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt trầm tĩnh của Trần Ly Giang.

Tăng Phương Bình có vẻ không vui. Hắn nhìn cô chằm chằm, viền mắt vẫn tia máu đỏ.

Sau khi hút hết mấy điều thuốc, Trần Ly Giang đứng dậy: “Đi thôi. Chúng ta phải xông ra ngoài, không được thì chịu thua.”

Tăng Phương Bình cũng đứng lên: “Anh Trần, chúng ta tách ra đi, mục tiêu sẽ nhỏ hơn. Anh cứ đi trước đi.”

Trần Ly Giang ngẫm nghĩ. Có lẽ cảm thấy làm vậy sẽ càng có cơ hội lớn hơn, hắn gật đầu, đồng thời quay sang Tư Tư: “Trốn chạy quan trọng hơn, đừng động đến cô ta.”

Tăng Phương Bình “vâng” một tiếng. Kết quả, Trần Ly Giang vừa đi ra cửa sau, hắn liền quay sang Tư Tư, ánh mắt như con thú bị giam hãm. Giây tiếp theo, hắn bỏ nhào về phía cô.

Tư Tư không nhớ rõ Tăng Phương Bình siết cổ cô từ lúc nào. Cô vốn không có ý định phản kháng, nhưng khi Đậu Đậu vừa khóc vừa lao đến đòi mẹ, bị hắn đẩy ngã xuống đất, cô liền ra sức giãy giụa.

Hô hấp của cô ngày càng khó nhọc. Tăng Phương Bình vì luống cuống cũng không ý thức mình đang có hành vi giết người, mà chỉ muốn cô yên tĩnh lại.

Tư Tư biết mình sắp chết. Sau đó, cô cố gắng hết sức, mở miệng nói với con trai: “Đậu Đậu... Mau nhắm mắt lại. Con ngoan, mẹ không sao, chú ấy... đang chơi với mẹ. Mau nhắm mắt đi con...”

Mau nhắm mắt đi con! Một khi nhắm mắt, thế giới của con vẫn an lành.

Ngay sau đó, bàn tay đang bóp cổ cô đột nhiên buông lỏng. Tăng Phương Bình “hự” một tiếng, vẻ mặt méo mó, sau đó hắn nằm úp sấp xuống người cô.

Tư Tư há miệng thở hồng hộc. Tăng Phương Bình toàn thân đầy máu, bị kéo sang một bên.

Trần Ly Giang đứng bên cạnh giường từ lúc nào, trên tay cầm con dao, sắc mặt u ám.

Tư Tư vô cùng sợ hãi, vội ôm con trai vào lòng. Hai mẹ con ngồi nép vào một góc, cô giơ tay che mắt Đậu Đậu.

Trần Ly Giang đứng im hồi lâu, khiến Tư Tư không dám thở mạnh.

“Cô không cần bịt mắt thằng bé, bởi vì không ai có thể làm hại mẹ con cô nữa.” Hắn lên tiếng.

Trời đã tối đen như mực. Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm đứng dưới ngọn đèn đường, dõi mắt theo hai chiếc xe cảnh sát chở Trần Ly Giang và mẹ con Tư Tư.

“Trần Ly Giang vốn là người bình tĩnh và kiềm chế tốt. Nhiều khả năng anh ta tận mắt chứng kiến mẹ bị cưỡng hiếp nên lời Tư Tư nói với con trai ở giây phút cuối cùng đã kích thích anh ta, khiến anh ta mất kiểm soát, mới giết chết Tăng Phương Bình.” Bạch Cẩm Hi suy đoán: “Anh ta hãm hại mấy cô gái vô tội nhưng lại ra tay cứu mạng hai mẹ con Tư Tư.”

“Đây gọi là tình thương của người mẹ.” Hàn Trầm châm một điều thuốc rồi lại rút một điều đưa cho cô.

Bạch Cẩm Hi không cầm: “Tôi chỉ hút trong lúc điều tra vụ án, gặp áp lực lớn. Bây giờ công việc kết thúc, tôi phải “cấm dục”.”

Hàn Trầm cười cười.

Dưới ánh đèn tối mờ mờ, gương mặt anh được phủ một lớp ánh sáng mờ lung. Bạch Cẩm Hi đột nhiên phát hiện, khi anh cười, thần sắc của anh trở nên ôn hòa, tất nhiên cũng rất đẹp trai, từ lông mày, đôi mắt, sống mũi, làn môi đều vô cùng rõ nét.

Ngắm anh một lúc, cô bỗng dưng muốn thở dài. Thế là cô quay đi chỗ khác, hai người nhất thời yên lặng.

Đúng lúc này, một đồng nghiệp đi đến xe cảnh sát cách đó không xa, gọi cô: “Tiểu Bạch, chúng tôi quay về cơ quan bây giờ, cô có đi không?” Bởi vì ngõ hẻm chật chội nên chỉ hai xe cảnh sát lái tận vào bên trong.

Một chiếc chở Trần Ly Giang đã đi mất, còn một chiếc chở mẹ con Tư Tư. Những người cảnh sát khác phải đi bộ ra ngoài đường mới lên xe.

Bạch Cẩm Hi nhìn chiếc xe mô tô đỗ bên cạnh, trả lời: “Các anh cứ đi trước đi. Tôi trả lại xe cho người ta rồi quay về cơ quan sau.”

Cô nhảy lên mô tô. Thời tiết nóng bức, bây giờ không vội vàng nên cô không đội mũ bảo hiểm. Sau khi nổ máy, cô ngoái đầu nhìn Hàn Trầm: “Anh...”

Yên sau lún xuống, Hàn Trầm đã ngồi lên xe. Anh ném mẩu thuốc lá trong tay: “Đi thôi!”

Bạch Cẩm Hi hơi ngáy ra: “Anh không đi cùng bọn họ sao?”

Bây giờ hình như... cô và anh không cần phải ngồi chung xe nữa.

“Cô biết đường à?”

Bạch Cẩm Hi bị chọc trúng chỗ hiểm trong giây lát: “Không.”

Mô tô chuyển bánh, Bạch Cẩm Hi giữ chặt tay nắm, len lén liếc người ở đằng sau. Lần này, anh không cầm lái cho cô, tất nhiên cũng không ôm eo cô. Không biết anh chống tay ở chỗ nào, thân thể thậm chí cách cô một đoạn, nhưng cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ từ người anh.

Đi một đoạn, Bạch Cẩm Hi lên tiếng: “Hay là chúng ta lái thẳng về đồn đi. Dù sao cũng đã mượn rồi, bây giờ hay lát nữa mang trả bọn họ cũng thể thôi. Chúng ta về đồn trước, lúc về nhà tôi sẽ đem trả, đằng nào cũng thuận đường.”

“Ừ.” Anh đáp, hơi thở phả vào cổ, khiến toàn thân Bạch Cẩm Hi hơi tê tê.

Cô quay đi chỗ khác, tiếp tục lái xe về Đồn cảnh sát.

Sau đó, Hàn Trầm đột nhiên đưa tay về đằng trước, cầm hai tay nắm cùng Bạch Cẩm Hi. Lần này anh không đeo găng, cũng chẳng đội mũ bảo hiểm, thân thể áp sát, hơi thở mơn man bên cổ cô.

“Buông ra đi!” Anh nói nhỏ hai từ bên tai Bạch Cẩm Hi.

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn nghe lời.

Buổi tối yên tĩnh, ngọn gió mát rượi thổi qua. Rời khỏi khu phố cổ, phía trước là một cây cầu, dòng nước dưới chân cầu lững lờ, phản chiếu ánh đèn ở hai bên bờ, màu sắc ấm áp.

Đi tiếp một đoạn là con đường rợp bóng cây xanh. Bên đường có trường học, trên sân bóng rổ vẫn có người chơi bóng; gần đó là trung tâm thương mại đèn đóm sáng trưng. Dưới lòng đường, người và xe cộ đi lại thưa thớt, tiếng động cơ mô tô trở nên rõ ràng.

Bạch Cẩm Hi ngồi trong lòng Hàn Trầm, toàn thân cứng đờ, mắt dõi về phía trước. Còn anh cũng im lặng từ đầu đến cuối, không nói một lời.

Hai người về đến cơ quan đã gần tám giờ tối. Hàn Trầm dừng xe, nhảy xuống trước.

“Cô lên trước đi, tôi hút điếu thuốc.” Anh nói.

“Ừ.” Bạch Cẩm Hi xuống xe, hai người đi về hai phương hướng trái ngược.

Phòng thẩm vấn nằm trên tầng hai. Bạch Cẩm Hi lên cầu thang, vô thức ngoái đầu. Dưới ánh đèn đường, cảnh tượng trước mắt như bức tranh sơn dầu hỗn độn. Hàn Trầm tựa vào bờ tường, cúi đầu châm lửa. Bóng anh đổ dài ở dưới đất, trong khi toàn thân anh một màu đen. Anh hít một hơi rồi nhả khói, dáng vẻ như cách rất gần, cũng rất xa.

Bạch Cẩm Hi nhìn một lúc rồi quay người đi lên tầng trên. Trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh lái xe mô tô vừa rồi.

Cô cảm nhận thấy một sự dịu dàng tỏa ra từ Hàn Trầm. Nhưng ngẫm lại, chắc cô đã nghĩ nhiều, anh và cô chỉ là đồng nghiệp đi chung xe mà thôi. Châu Tiểu Triện lần nào cũng ôm eo cô. Mỗi khi cô phóng nhanh, cậu ta sợ chết chẳng chịu buông tay ấy chứ.

Đúng là cô nghĩ ngợi nhiều rồi.

Câu chuyện nhỏ: Nỗi muộn phiền của anh

Hàn Trầm ghét đụng chạm thân thể với phụ nữ, không hoàn toàn vì nguyên nhân anh đã có vị hôn thê, hay là mắc bệnh “sạch sẽ” trong vấn đề tình cảm, mà vì... từ nhỏ đến lớn, anh đều ghét điều đó.

Hồi nhỏ, do có ngoại hình sáng sủa, gia thế tốt, chơi bóng giỏi, học hành cũng rất cừ nên lúc nào cũng có nhiều con gái vây quanh anh. Từ lúc học mẫu giáo, tiểu học, cấp hai... thỉnh thoảng lại có vụ các bạn gái chỉ vì anh mà ghen tuông, cãi nhau, ẩu đả, thậm chí hăm hại lẫn nhau. Lúc anh lên lớp luôn có nữ sinh tranh vị trí bạn cùng bàn với anh; anh tham gia các cuộc du ngoạn vào mùa xuân, các bạn đều muốn cầm tay anh. Ngay cả khi anh trốn ở một góc sân chơi hút thuốc cũng sẽ có mấy nữ sinh lén lút đứng ở chân cầu thang cảm thán: đẹp trai quá! Kết quả, họ hại anh bị thầy giáo vụ bắt được.

Do đó, từ nhỏ Hàn Trầm đã có một nhận thức, con gái vô cùng phiền phức.

Thế là kể từ thời tiểu học, anh đã trở thành cậu bé cô độc ngạo mạn. Những câu anh hay nói với các bạn gái là: “Đừng chạm vào người tôi”, “Tránh ra” và “Tôi không thích bạn, tạm biệt.”

Vì vậy lúc bấy giờ, Hàn Trầm tam lang còn có một biệt hiệu, gọi là “Hàn trai tân”. Nhưng nghe qua, biệt hiệu này giống cách xưng hô lãnh đạo một cơ quan nào đó. Một lần, nghe có người gọi anh như vậy, bố anh cảm thấy thú vị: “Con tự phong quan ỳnh đấy là? Bố nghe bọn nó gọi con là... “trưởng phòng Hàn”.”

(“Trai tân” âm Hán việt là “Xử nam”. Chữ “Xử” còn một âm đọc khác là “Xứ”, một cấp bậc trong cơ quan hành chính. Vốn là “Hàn xử” nhưng bố Hàn Trầm lại tưởng “Hàn xứ”)

Dẫu sao cũng còn là thiếu niên non nớt, Hàn Trầm đỏ mặt: “Chủ yếu là bọn họ quá phiền phức.”

(Hàn Trầm tưởng bố nói về biệt hiệu “Hàn trai tân”)

Vậy mà sau này, Hàn Trầm lại thích cô gái phiền phức nhất. Đúng là cô gái đó rất phiền phức, vừa khắt khe lại vừa đỏng dắn, rõ ràng bình thường hay hát hăm sai khiến anh nhưng lúc buồn bã lại nhạy cảm như con mèo nhỏ, khiến anh vừa phải dỗ dành vừa chiều chuộng. Nhưng Hàn Trầm yêu chiều cô một cách cam tâm tình nguyện. Chứng kiến anh yêu đương kiểu đó, đám bạn thân sắp phát điên, đều khuyên nhủ: “Mẹ kiếp, anh Hàn chiều phụ nữ như vậy không được đâu, tương lai không cẩn thận bị cô ta đè đầu cưỡi cổ ấy chứ.” Hàn Trầm thản nhiên đáp: “Cam miệng! Tôi thích như vậy đấy!”

Mãi tới sau này, anh mới hiểu ra một điều, quả thật... ngàn vàng khó mua sự nguyện ý của anh. Ông trời bắt anh lúc nhỏ chịu đủ sự giày vò và quấy nhiễu của con gái, chính là muốn anh tích lũy toàn bộ nỗi thương xót, dịu dàng, tốt đẹp dành ột người phụ nữ.

Hàn Trầm cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Sau khi yêu cô, thỉnh thoảng ngồi một mình, Hàn Trầm hay để lộ nụ cười mang hàm ý sâu xa.

Trong lòng anh có chút xót xa, cũng hơi xúc động.

Anh nghĩ: Cuối cùng mình cũng có cơ hội thoát khỏi biệt hiệu “Hàn trai tân” rồi.

17. Chương 17: Lưu Luyến Si Mê - P1

Hàn Trầm ở dưới hút thuốc một lúc mới lên tầng hai. Đến cửa phòng thẩm vấn, anh liền nhìn thấy Bạch Cẩm Hi ngồi đối diện Trần Ly Giang, hai người đang trò chuyện.

Châu Tiểu Triện đứng ngoài hành lang, tiến lại gần: “Thần thám Hàn, Trần Ly Giang đã thừa nhận mọi tội lỗi của mình. Bây giờ cứ tạm giam giữ anh ta trước, Đồn trưởng bảo mọi người làm việc liên tục nhiều ngày đêm nên cũng mệt mỏi rồi, sáng sớm mai cùng đồng nghiệp của chi cục chính thức thẩm vấn anh ta.”

Hàn Trầm gật đầu, dỗi mắt về phía Bạch Cẩm Hi: “Bây giờ không cần thẩm vấn thì cô ấy làm gì vậy?”

Châu Tiểu Triện cười cười: “Anh không biết đấy thôi. Lần nào lão đại cùng trò chuyện riêng với tội phạm, còn không cho người khác tham dự. Chúng tôi cũng quen rồi, anh khỏi cần để ý đến chị ấy.”

Nói xong, cậu ta liền rời đi. Hàn Trầm vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn hai người trong phòng qua tấm kính thăm màu.

Bạch Cẩm Hi có vẻ mặt bình thản, tựa như không phải đang thăm vấn phạm nhân mà đang trò chuyện với người bạn. Ánh đèn chiếu xuống gương mặt cô, càng tôn thêm làn da trắng và đôi mắt đen ngời sáng. Cô rút một điều thuốc đưa cho Trần Ly Giang. Hắn nhận lấy, cô đứng dậy, giơ tay châm lửa cho hắn.

Hai người lại nói vài câu. Cuối cùng, Bạch Cẩm Hi đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài. Trần Ly Giang ngồi bất động, thần sắc trầm tĩnh. Một lúc sau, hắn bỏ điều thuốc, giơ hai tay ôm mặt, đồng thời cúi thấp đầu.

Bạch Cẩm Hi về chỗ ngồi của mình, bắt đầu bận rộn. Tuy vụ án đã được phá nhưng công việc tiếp theo cũng không ít. Bây giờ, cô chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành, sau đó nghỉ ngơi vài ngày cho thoải mái tinh thần.

Vừa gõ vài chữ lên máy tính, Bạch Cẩm Hi liền nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Trước khi ra ngoài, cô nói điều gì với Trần Ly Giang vậy?”

Cô liền ngẩng đầu, bắt gặp Hàn Trầm chống một tay xuống bàn, đang nhìn cô chăm chú.

Bạch Cẩm Hi đẩy bàn phím, ngả người vào thành ghế phía sau.

“Anh có biết tại sao anh ta muốn nghe tiếng chuông không?” Cô lên tiếng: “Bởi vì anh ta và vợ cũ Hứa Doanh quen nhau ở chùa Bảo An. Bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy nhau vào lúc tiếng chuông vang lên. Đây là câu chuyện lãng mạn biết bao.”

Cô từ tốn nói tiếp: “Sau đó, vào mỗi ngày kỷ niệm quan trọng và sinh nhật của vợ cũ, Trần Ly Giang đều lên chùa Bảo An, nhờ các sư đánh chuông, còn hai vợ chồng anh ta cùng nhau có bữa tiệc ngọt ngào, rất thân mật và ấm áp ở nhà. Hôm nay, các đồng nghiệp đã tìm đến Hứa Doanh, chị ta cũng chứng thực điều này. Bởi vì Trần Ly Giang có tính cách nóng nảy, thu nhập thấp nên chung sống lâu ngày, Hứa Doanh không chịu nổi. Hơn nữa, do chị ta làm hướng dẫn du lịch nên vợ chồng họ gần ít xa nhiều. Cuối cùng kết quả như chúng ta thấy, chị ta rời khỏi Trần Ly Giang.”

Hàn Trầm kéo chiếc ghế, ngồi xuống phía đối diện, vặn nắp chai nước khoáng.

Bạch Cẩm Hi tiếp tục lên tiếng: “Về việc tại sao lại cứu mẹ con Tư Tư, anh ta chỉ hỏi tôi một câu: “Cô đã từng mua đĩa phim cấm chưa? Có bao giờ gặp cảnh người mẹ ôm con bán đĩa?” Tôi nói từng gặp qua nhiều lần. Hứa Doanh cũng tiết lộ, chị ta từng sảy thai. Chuyện này khiến Trần Ly Giang bị đả kích nặng nề.”

Nói đến đây, bỗng dưng cô dừng lại. Hàn Trầm đang ngửa cổ uống nước. Mí mắt anh sụp xuống, sống mũi lấp lánh ánh đèn, theo động tác uống nước, yết hầu của anh hơi chuyển động.

Anh uống một hơi hết chai nước rồi ném vỏ chai vào thùng rác. Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh liền nhìn qua bên này.

Bạch Cẩm Hi liền đưa mắt đi chỗ khác, đồng thời mở miệng: “Cuối cùng, tôi nói với anh ta câu: “Tôi biết anh rất yêu chị ấy. Yêu điên cuồng một người thật ra cũng chẳng có gì là sai trái. Nhưng chắc anh cũng hiểu, cho dù anh làm vậy cũng chẳng cứu nổi bản thân. Hơn nữa, ai sẽ cứu những cô gái bị anh hãm hại? Thật ra, anh không hề muốn gây tổn thương cho bọn họ đúng không? Anh chỉ khao khát cảm giác ầm ập quen thuộc mà thôi. Trên cõi đời này có biết bao người cầu mà không được, nhưng họ vẫn phải chịu đựng đấy thôi. Thật ra, cứ cố gắng sống, cuộc đời cũng trôi qua rất nhanh. Sau này nếu có thể ra tù, anh hãy đi thăm bọn họ, xem bọn họ sống hạnh phúc hay không, rồi tự hỏi bản thân, xem anh có thể tha thứ ỉn hay không?”

Hàn Trầm im lặng nhìn Bạch Cẩm Hi, đến mức cô thấy không thoải mái: “Sao thế? Tôi nói rất tình cảm, đi vào lòng người đúng không?”

“Ừ, khéo léo rất giỏi.” Anh nghiêng đầu châm một điều thuốc.

“Xì.”

Lúc này, Tiểu Tề đi vào, đưa một tập hồ sơ cho Bạch Cẩm Hi, hai người bắt đầu trao đổi công việc. Còn Hàn Trầm ngồi bên cạnh, lặng lẽ hút thuốc. Một lúc sau, anh cúi xuống nhìn đồng hồ.

Bởi vì đã có kết quả giám định sơ bộ hiện trường nơi Tăng Phương Bình bị giết chết nên mấy người cảnh sát hình sự liên tục đi vào, trao đổi với cô. Bạch Cẩm Hi tập trung vào công việc, quên cả Hàn Trầm.

Đợi đến lúc mọi người đi hết, Hàn Trầm mới đứng lên: “Tôi về đây.”

Bạch Cẩm Hi đang mãi xem báo cáo giám định tử thi, chỉ “ừ” một tiếng mà không ngẩng đầu.

Từ góc độ này, Hàn Trầm chỉ nhìn thấy đỉnh đầu cô. Anh từ từ nhếch miệng.

“Bạch Cẩm Hi, tạm biệt.”

Bạch Cẩm Hi thờ ơ giơ tay vẫy vẫy: “Tạm biệt.”

Không biết bao lâu sau, cảm thấy cổ họng hơi khô rát, cô mới lấy cốc trà ở trên bàn. Khóe mắt chợt phát hiện, Hàn Trầm đã không thấy bóng dáng. Không chỉ chỗ ngồi mà cả bàn làm việc của anh cũng thu dọn sạch sẽ, chẳng lưu lại thứ gì.

Cô ngẩn người, trong đầu bây giờ mới vang lên câu nghe được từ lúc nãy: “Tôi về đây.”

“Bạch Cẩm Hi, tạm biệt.”

Anh rời khỏi thành phố Giang rồi sao?

Bạch Cẩm Hi vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này đã là đêm khuya, sân trước Đồn cảnh sát vô cùng vắng lặng, đâu còn hình bóng của người đàn ông đó.

Cô rút điện thoại, tìm đến tên “Hàn khốn kiếp” trong danh bạ, lập tức gọi đi.

“Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy...”

Giống như chứng thực suy đoán của cô, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng ầm ầm, một chiếc máy bay bật đèn sáng bay vút trên không trung.

Bạch Cẩm Hi ngẩn ngơ một lúc, bộ não bật ra ý nghĩ: Anh ấy đi rồi, trong khi mình vẫn chưa mua đặc sản giúp anh ấy.

Chuyến bay của Hàn Trầm đáp xuống thành phố Lam vào lúc nửa đêm. Sân bay hầu như đã tắt đèn, chỉ để lại ánh sáng trên lối đi ra ngoài. Bốn bề vô cùng yên tĩnh, Hàn Trầm đeo kính râm, kéo va li đi theo dòng người. Vì đã ngủ một giấc trên máy bay nên ánh đèn sáng khiến anh không mấy dễ chịu.

Ngoài cửa xuất hiện một người phụ nữ mặc bộ váy màu ngó sen, mái tóc dài hơi xoắn, gương mặt trắng ngần nổi bật giữa đám đông. Bởi vì là con gái rượu của hiệu trưởng trường đại học nên khí chất của cô tương đối xuất chúng. Thỉnh thoảng lại có người liếc nhìn cô, có lẽ muốn xem cô đang đợi ai. Cô gái cầm di động, kiễng chân, ôm cánh tay ngó nghiêng.

Hàn Trầm không dừng bước, thản nhiên đi qua cô gái.

“Hàn Trầm!” Cô gọi tên anh bằng giọng điệu du dương dễ nghe.

Hàn Trầm dừng lại. Cô gái đã đuổi theo, định cầm va li trong tay anh. Anh liền né tránh, sắc mặt không một chút biểu cảm, tiếp tục đi về phía trước.

“Anh đã nói rồi, không cần em đến đón.” Ngữ khí của anh rất lạnh nhạt.

Cô gái không lên tiếng, hai người im lặng đi ra ngoài. Tới cửa xoay của sân bay, cô mới mở miệng: “Em sợ buổi tối không bắt được xe nên mới đi cơ quan của anh lấy xe rồi lái đến đây.” Cô vừa rút chìa khóa xe, Hàn Trầm liền đoạt lấy.

“Ai đưa chìa khóa cho em?” Anh vừa đi vừa mở miệng: “Sau này đừng có động vào xe của anh.”

Cô gái dõi theo bóng lưng Hàn Trầm, yên lặng một lúc, ngẩng đầu nhìn bầu trời, thở dài một tiếng rồi đuổi theo anh.

Bãi đỗ xe vắng lặng như tờ, Hàn Trầm bỏ va li vào cốp sau, mở cánh cửa ở vị trí tài xế. Cô gái vừa định mở cửa ghế lái phụ, Hàn Trầm liền tháo kính, quay sang nói với cô: “Em ngồi đằng sau đi!”

Cô gái ngoan ngoãn ngồi vào hàng ghế sau. Hàn Trầm lạnh nhạt nhún ga, chiếc Land Rover phóng đi như bay.

Rời khỏi đường cao tốc sân bay đi vào trong phố, lượng xe cộ đi lại nhiều hơn nên Hàn Trầm giảm tốc độ. Đèn đường chiếu vào cửa xe, tựa như một dòng sông ánh sáng ngoằn ngoèo.

Cô gái tên Tân Giai không rời mắt khỏi gương mặt nghiêng của Hàn Trầm nhưng anh không hề quay đầu. Một lúc sau, cô dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

“Lần này, anh có tìm thấy “cô ấy” không?” Tân Giai đột nhiên mở miệng hỏi: “Lại chẳng có kết quả đúng không?”

Hàn Trầm đáp: “Không liên quan đến em.”

Tân Giai ôm hai cánh tay, khóe mắt ẩn hiện ý cười như có như không.

“Hàn Trầm!” Cô nói tiếp: “Phải làm thế nào anh mới chịu tin, người được coi là “cô ấy” không hề tồn tại. Anh không tin lời em đã đành, còn không tin lời bố mẹ, bạn bè anh. Thật ra đây chỉ là ảo giác và giấc mộng nảy sinh trong một năm anh hôn mê bất tỉnh mà thôi. Bác sĩ tâm lý cũng nói thế. Anh cứ tiếp tục giày vò bản thân, chẳng phải có lỗi với cô chú hay sao?”

Hàn Trầm chau mày: “Em nói đủ chưa? Anh tìm ai là việc của anh. Bố mẹ anh dù thích em đến mấy, dù coi em là con dâu đi chẳng nữa, em cũng sẽ không trở thành vợ của Hàn Trầm này, em đã nghe rõ chưa?”

Tân Giai im lặng. Một lúc sau, cô gạt lệ, lên tiếng: “Hàn Trầm, em sẽ luôn đợi anh. Không phải bởi vì em muốn làm con dâu nhà họ Hàn, mà vì em thương anh, không muốn từ bỏ anh. Bởi em tin, một ngày nào đó anh sẽ thông suốt, người từ nhỏ đến lớn luôn ở bên cạnh anh là em chứ không phải ai khác.”

Hàn Trầm lặng thinh.

Một lúc sau, ô tô dừng lại trước cửa một khu chung cư.

“Đến nhà em rồi.” Hàn Trầm vẫn đặt hai tay trên vô lăng: “Xuống xe đi!”

Nhìn từ đằng sau, thân hình anh thẳng tắp, không một chút dệu dàng y như gương mặt của anh. Tân Giai vừa xuống xe và đóng cửa, anh đã rời ga phóng đi.

Hàn Trầm sống ở khu chung cư gần Cục Công an, là một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, diện tích không lớn. Anh dành một gian làm thư phòng, gian còn lại là phòng ngủ. Cả căn hộ bài trí đơn giản nhã nhặn, ngăn nắp, sạch sẽ.

Khi Hàn Trầm tắm xong, đi ra ngoài, đồng hồ hiển thị hơn một giờ sáng. Trên người chỉ quần khăn tắm, anh đứng bên cửa sổ ở phòng khách. Ngoài cửa sổ, cả thành phố phảng phất đã chìm vào giấc ngủ.

Lời nói của Tân Giai vẫn còn vang vọng bên tai anh: Đó chỉ là ảo giác và giấc mộng trong một năm anh hôn mê bất tỉnh mà thôi! “Cô ấy” vốn không hề tồn tại.

Hàn Trầm gơ tay bóp trán. Nghe nói trong một lần phá án, anh gặp sự cố bất ngờ, đầu bị tổn thương dẫn đến mất trí nhớ. Mấy năm nay, thỉnh thoảng đầu anh vẫn bị đau nhức như búa bổ.

Anh đổ ra hai viên thuốc giảm đau, nuốt vào cổ họng rồi ngồi xuống ghế. Một lúc sau, cơn đau dịu bớt, Hàn Trầm mở mắt, trán rịn đầy mồ hôi.

Anh đột nhiên nhớ tới Bạch Cẩm Hi. Nhớ đến câu cô nói với tên tội phạm cường dâm: Trên cõi đời này có biết bao người cầu mà không được, nhưng họ vẫn phải chịu đựng đến tận cuối đời. Thật ra, cứ cố gắng sống, cuộc đời cũng trôi qua rất nhanh.

Hàn Trầm nhếch mép. Câu nói của Bạch Cẩm Hi tương đối nhẹ nhàng nhưng cũng rất có lý. Người phụ nữ cầu mà không được giống một giấc mơ hảo huyền trời buộc anh. Không ai nói cho anh biết về sự tồn tại của người con gái đó, anh thậm chí không nhớ dáng vẻ và diện mạo của cô. Tuy nhiên, trong lúc ngủ, lúc ăn cơm, trái tim anh vô cớ hỗn loạn. Anh luôn cảm thấy có một người ẩn giấu trong tim, luôn ở bên cạnh và tồn tại trong sinh mệnh của anh.

Hàn Trầm châm điều thuốc, lặng lẽ hút một lúc. Có lẽ buổi đêm mát lạnh nên anh đột nhiên nhớ tới cảnh cùng Bạch Cẩm Hi lái mô tô ngày hôm nay.

Bàn tay kẹp thuốc lá bất giác dừng lại.

Trong những năm qua, không phải không có phụ nữ từng thử quyến rũ hay bám riết lấy anh. Tân Giai là ví dụ điển hình nhất. Ngoài ra, anh đi đến đâu cũng gặp người như vậy. Nhưng anh chưa từng rung động. Từ trước đến nay, anh đều không nhượng bộ. Nếu đối phương càng bám chặt, anh sẽ càng từ chối một cách cứng rắn hơn.

Nhưng hôm nay...

Anh vẫn còn nhớ rõ cảm giác lúc tựa vào người cô. Rõ ràng đội mũ bảo hiểm, nhưng anh vẫn ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ mái tóc của cô. Làn da trên cổ và cánh tay người phụ nữ trắng trẻo mịn màng, bờ eo của cô mảnh mai, mềm mại. Anh không thể coi như không nhìn thấy.

Khi anh vòng tay qua người Bạch Cẩm Hi để cầm lái, rõ ràng chỉ là hành động vào giây phút khẩn cấp nhưng trong lòng anh vẫn dâng tràn cảm giác ấm áp.

Từ đầu đến cuối, Bạch Cẩm Hi không hề quyến rũ anh, mà ngược lại, là anh quyến rũ cô mới đúng.

Giữ khoảng cách như gần như xa, thì thăm trò chuyện bên tai cô, thấy cổ cô cứng đờ mà vờ như không biết...

Liệu có phải một thân một mình đã quá lâu, hay là mãi vẫn không tìm thấy người con gái kia nên anh mới nhen nhóm nỗi khao khát? Hay là trong lòng anh cũng có một chút oán hờn đối với sự biến mất quá lâu của người con gái mà anh không nhớ mặt?

Vì thế nên anh mới như bị ma ám, bắt đầu lưu luyến cảm giác ấm áp khi cô ở trong lòng.

Hàn Trầm hít một hơi thuốc, từ từ nhắm nghiền hai mắt, tựa vào thành ghế phía sau.

18. Chương 18: Lưu Luyến Si Mê - P2

Đêm mùa hạ ở thành phố Lam tương đối mát mẻ. Ngọn gió của sông Trường Giang thổi từ hướng Bắc tới, mang đến không khí dễ chịu cho cả thành phố. Rất nhiều người đã ngủ say, cũng không ít người mới bắt đầu cuộc sống.

Tại một khu tập thể lâu đời ở trung tâm thành phố, một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi, mặc áo may ô đứng ở ban công nhà mình uống bia. Trong phòng, vợ anh ta đang thu dọn bát đĩa, miệng không ngừng lầu bàu.

Một con muỗi bay qua, người đàn ông đập bốp một cái lên cánh tay mình. Giây tiếp theo, anh ta hơi ngáy ra. Bởi vì anh ta dường như nghe thấy âm thanh nào đó phát ra từ người mình.

Anh ta nghi hoặc cúi đầu, sờ người trong giây lát. Bởi vì bên ngực trái của anh ta, ngay vị trí trái tim bỗng dưng xuất hiện một vệt màu đỏ từ bao giờ. Anh ta sờ vào rồi đưa lên mũi ngửi, hình như là mùi mực đỏ.

Người đàn ông biến sắc mặt, thò cổ ra ngoài ban công mắng xối xả: “Mẹ nó, đứa nào bắn lung tung vào người ông thế? Các anh các chị không dạy bảo con mình, còn để nó nghịch ngợm, tôi mà bắt được sẽ ột trận nên thân.”

Đáp lại anh ta là không khí tĩnh lặng.

Mười phút sau, ở một khu vực khác cách đó không xa, một thanh niên ngồi ở sofa trong nhà mình, chân tay không ngừng múa may. Anh ta vừa nghe nhạc vừa hút thuốc. Căn hộ hết sức bẩn thỉu, vỏ ghế sofa không còn nhận ra màu sắc ban đầu, trên bàn đầy hộp cơm, chai nước khoáng... Ruồi nhặng bay loạn xạ.

Âm nhạc mở rất lớn, người thanh niên gật gù đắc ý, phảng phất hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình.

“Pằng.”

Anh ta mơ hồ nghe thấy tiếng động khê nhưng không hề bận tâm.

Cho tới khi đi nhà vệ sinh, anh ta mới phát hiện trên ngực áo sơ mi xuất hiện một vết màu đỏ. Anh ta nhúu mày, giơ tay sờ, phát hiện là một loại thuốc màu nào đó. Tuy nhiên, anh ta cũng chẳng để ý, tiếp tục lác lác theo điệu nhạc.

Một tiếng đồng hồ sau, tại cửa hộ đêm Vương Triều Kim Cương cách căn hộ bẩn thỉu khá xa, một đám thanh niên nam nữ ôm nhau đi ra ngoài. Trong đó có một cô gái ăn mặc rất hở hang, váy ngắn như không thể ngắn hơn, dưới chân đi đôi boots cao gót. Một chàng trai trẻ giơ tay siết eo cô gái, cô liền đẩy tay cậu ta: “Tránh ra đi!” Mọi người xung quanh đều cười ha hả, cô gái cũng mỉm cười, rồi lại kéo cậu thanh niên về phía mình. Hai người hôn nhau cuồng nhiệt, đám đông xung quanh huýt sáo tán thưởng.

“Pằng.”

Không ai nghe thấy tiếng động lạ, đám người tiếp tục đi về phía trước. Tới bãi đỗ xe, nơi có ánh đèn sáng, một người “ồ” lên kinh ngạc, chỉ vào ngực cô gái: “Gì thế kia? Cậu bị chảy máu đấy à?”

Mọi người đều quay sang cô. Cô gái cúi đầu sờ sờ, phát hiện là mực đỏ.

“Ai làm đấy?” Cô gái tức giận, giơ ngón tay dính mực đỏ bôi vào mặt người đứng bên cạnh: “Vừa rồi ai lên lút ném đồ lên ngực tôi? Đáng ghét thật đấy!”

Đám thanh niên ồn ào náo nhiệt, cười nói vui vẻ, cuối cùng nhảy lên hai chiếc xe thể thao màu sắc rực rỡ, phóng đi mất.

Buổi đêm lại khôi phục trạng thái tĩnh mịch. Thành phố đồng bằng nằm bên bờ sông vào thời khắc này yên tĩnh như ảo ảnh trên sa mạc. Bầu trời trong vắt, ánh trăng bàng bạc, rất nhiều tòa cao ốc chỉ còn lại vài ngọn đèn le lói, tựa hồ muốn chiếu rọi giấc mộng của con người.

Ở tầng trên cùng một tòa cao ốc nào đó, đèn vẫn bật sáng trưng. Một người đàn ông đứng trước bức tường kính. Tay trái anh ta cầm một khẩu súng, từ mũi súng có dòng chất lỏng màu đỏ từ từ nhỏ xuống, trong khi bàn tay anh ta cũng nhuộm một màu đỏ.

Anh ta đứng bất động hồi lâu rồi ngẩng đầu nhìn tường kính trước mặt. Bên trên có dãy số viết bằng mực đỏ: “1, 2, 3, 4, 5, 6, 7.”

Sau đó, anh ta giơ tay, dùng ngón trỏ dính đầy mực đỏ nhẹ nhàng đánh dấu “X” lớn lên mỗi chữ số.

Anh ta cúi đầu, một tay chống lên tường kính, bàn tay còn lại viết chữ cái “T” rất to, nghiêng nghiêng ngã ngã ở góc phải bên dưới chữ số.

Mực không ngừng chảy, vết tích trên tường kính dần nhòe nhoẹt thành một khối, cuối cùng chẳng nhìn ra thứ gì.

Người đàn ông kia cúi đầu, giữ nguyên tư thế bất động.

Ở thành phố Giang, Bạch Cẩm Hi ngồi trước máy tính, gặm đầu bút, thỉnh thoảng lại viết viết vẽ vẽ lên giấy.

Là dân bản địa nhưng không có ký ức, cô đành phải lên mạng nghiên cứu các món đặc sản của quê hương.

Đào khô của nhãn hiệu đồ khô Trần Ký... Dân mạng nhận xét mùi vị chuẩn nhất, mua một cân rưỡi.

Đậu phụ bán ở phía Đông thành phố... Món này cô không thích, mua một gói thôi.

Vịt om... Cô cảm thấy món này ngon nhất, năm túi có đủ không nhỉ?

...

Sau khi ghi chép xong xuôi, Bạch Cẩm Hi gấp tờ giấy bỏ vào túi quần. Châu Tiểu Triện vừa định đứng lên đi ăn sáng, nhìn thấy cô, cậu ta liền “ồ” một tiếng: “Lão đại, chẳng phải hôm nay chị được nghỉ sao? Vẫn chưa ra về à?”

“Tôi tra ít tài liệu, sẽ đi ngay bây giờ.” Cô hàm hồ đáp, đồng thời đứng lên.

Hai người đi đến cửa liền nhìn thấy một hình bóng quen thuộc cùng Đồn trưởng đang từ phía cầu thang đi tới.

Người đó chính là Từ Tư Bạch.

Châu Tiểu Triện tựa vào cánh cửa, nói nhỏ: “Kỳ thực, em cảm thấy bác sĩ Từ vẫn hợp với chị hơn. Tuy thái độ của anh ấy đối với chị không rõ ràng nhưng trong công việc, anh ấy là người đàn ông giỏi giang, quyết đoán. Có câu nói thế nào nhỉ? Nước xa không cứu được lửa gần.”

Bạch Cẩm Hi lườm cậu ta một cái. Châu Tiểu Triện lập tức đổi giọng: “Nói vậy có vẻ không chuẩn lắm, anh ấy không thích hợp, không thích hợp. À... gọi là tay ngắn không thể với tới trời mới đúng.”

Bạch Cẩm Hi chẳng thèm để ý đến cậu ta. Cô liếc qua Từ Tư Bạch từ phía xa xa rồi quay người chuẩn ra cửa sau.

Châu Tiểu Triện dõi theo bóng lưng cô, tâm trạng hơi khó diễn tả. Không hiểu tại sao, lão đại bắt đầu trốn tránh, không chịu cùng bác sĩ Từ ăn trưa.

Cách đó hơn chục mét, Từ Tư Bạch đang trò chuyện với Đồn trưởng. Chủ yếu là Đồn trưởng nói, còn tập trung lắng nghe.

Vào một khoảnh khắc nào đó, anh đột nhiên có linh cảm, lập tức ngoảnh đầu, phát hiện hình bóng quen thuộc đang bước đi rất nhanh rồi biến mất ở đầu hành lang.

Từ Tư Bạch hơi ngáy ra.

“Tiểu Từ, cứ quyết định như vậy đi.” Đồn trưởng lên tiếng.

Từ Tư Bạch thu hồi tầm mắt, cười cười: “Được.”

Ngoài đường phố nóng bức hơn trong phòng rất nhiều. Bạch Cẩm Hi đứng ở một tiệm tạp hóa, một tay cầm tờ giấy đã ghi chép từ trước, một tay cầm mấy cái túi ni lông đựng đồ.

“Cháu lấy năm túi cánh vịt, cổ vịt cũng năm túi.” Cô cất cao giọng.

“Được thôi!” Ông chủ quán cười híp mắt: “Vậy cô lấy loại hơi cay, cay vừa hay cay đặc biệt.”

Bạch Cẩm Hi ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Chú đợi một lát!”

Cô ngồi xuống chiếc ghế ở cửa tiệm, mua một cốc chè đỗ xanh rồi rút di động, tìm đến tên đã được sửa thành “Hàn Trâm” trên danh bạ. Anh đã đi bốn năm ngày, nhưng không một lần liên lạc.

Cô bấm tin nhắn: “Anh có ăn cay không?”

Hai phút sau vẫn không có hồi đáp, Bạch Cẩm Hi chột nghĩ tới một khả năng. Không phải người đàn ông này không lưu số điện thoại của cô đấy chứ?

Rất có khả năng đó.

Thế là Bạch Cẩm Hi lại bấm mấy chữ: “Tôi là Bạch Cẩm Hi.” Nghĩ thế nào, cô cố tình thêm một câu: “Bạch Cẩm Hi ở đồn Quan Hồ.”

Cục Công an tỉnh nằm ở trung tâm thành phố Lam, một tòa nhà cao tầng màu trắng trang nghiêm và yên tĩnh.

Bây giờ là buổi trưa, Hàn Trầm ngồi sau bàn làm việc. Trước mặt là hai đồng nghiệp vừa tìm anh hỏi về một vụ án nào đó.

Máy di động đặt trên bàn đột nhiên rung rung. Anh cầm lên xem rồi lại đặt xuống, tiếp tục nghe đồng nghiệp nói chuyện.

Kết quả hai phút sau, điện thoại lại một lần nữa báo hiệu có tin nhắn. Anh lại cầm điện thoại, khóe miệng thấp thoáng ý cười.

Phát hiện anh liên tục nhận được tin nhắn, hai đồng nghiệp đều dừng lại.

Hàn Trầm bấm chữ rất nhanh, ngón tay thoăn thoắt, loáng một cái đã gửi đi: “Tôi ăn một chút.”

Bạch Cẩm Hi nhanh chóng nhấn lại một biểu tượng hai ngón tay, ám chỉ “OK”.

Một lúc sau, vụ án bàn xong, hai đồng nghiệp bắt đầu tán gẫu. Hàn Trầm tựa vào thành ghế, cầm di động, xoay hai vòng trong tay rồi gửi đi một câu ngắn gọn: “Cám ơn!”

Cô vẫn trả lời rất nhanh: “Cám ơn gì chứ, xin nhận tấm lòng là được.”

Hàn Trầm nhìn chằm chằm tin nhắn, khóe miệng bất giác mỉm cười. Cô gái này đúng là thù dai, vẫn còn nhớ lần trước anh “xin nhận tấm lòng” túi bánh bao của cô.

Bất gặp vẻ mặt của anh, đồng nghiệp ở bên cạnh liền “ngửi” ra mùi bất thường. Ở Cục Công an tỉnh, Hàn Trầm có một biệt hiệu phổ biến rộng rãi. Tuy nhiên, mọi người chỉ dám gọi ở sau lưng, đặc biệt là các đồng nghiệp nữ, không ai dám gọi trước mặt anh. Đó là “Tiểu Hàn Trầm”.

Biệt danh này xuất phát từ nhân vật thiếu niên anh hùng “Tiểu La Thành”, con trai Yến Vương đời Đường trong tác phẩm “Tùy Đường Diễn Nghĩa”. Người này dũng mãnh thiện chiến, giết vô số kẻ địch nhưng luôn có bộ mặt lạnh, không nói cười tùy tiện, khiến người khác cảm thấy rất khó gần.

Hôm nay tận mắt chứng kiến “Tiểu Hàn Trầm” cầm di động nhắn tin, miệng còn cười cười, họ không ngạc nhiên mới là lạ.

Gửi xong tin nhắn, Hàn Trầm phát hiện các đồng nghiệp nhìn mình bằng ánh mắt tò mò.

Anh thản nhiên đứng dậy, nhét di động và bao thuốc vào túi quần rồi đi ra ngoài.

Giờ này, hành lang không một bóng người. Hàn Trầm tựa vào lan can, châm một điếu thuốc. Một lúc sau, điện thoại trong túi quần lại rung rung.

“Mã số bưu kiện là 8794XXX1, chắc ngày mai anh sẽ nhận được.”

Hàn Trầm nhấn lại: “Bao nhiêu tiền?”

Đợi một lúc lâu, đầu kia cũng không có hồi âm. Anh liền gọi thẳng cho Bạch Cẩm Hi.

Không phải Bạch Cẩm Hi cố tình không trả lời tin nhắn của Hàn Trầm, mà bởi vì cô đang mải tị gói đồ ở văn phòng công ty chuyển phát nhanh. Đang dán băng dính lên thùng giấy, cô chợt nghe thấy chuông di động. Cô không nhìn số điện thoại, bắt máy rồi kẹ lên vai ngay: “A lô!”

“Là tôi.” Thanh âm quen thuộc truyền tới.

Bạch Cẩm Hi giật mình. Giọng Hàn Trầm ở trong điện thoại hơi khác ngoài đời, tựa hồ trầm thấp hơn, nhưng cũng rất rõ ràng.

“A lô!” Bạch Cẩm Hi lên tiếng: “Có chuyện gì thế?”

“Mua hết bao nhiêu tiền?” Hàn Trầm hỏi: “Để tôi gửi cho cô.”

Bạch Cẩm Hi gần như có thể tưởng tượng ra, vào giây phút này, anh đứng ở một góc nào đó nói chuyện điện thoại, tay kẹp điều thuốc, thần sắc lãnh đạm.

“Không cần đâu.” Bạch Cẩm Hi tiếp tục đóng gói: “Khi nào tôi có dịp đến thành phố Lam, anh mời tôi ăn một bữa là được.”

Xung quanh ồn ào nhưng giọng Hàn Trầm lại một lần nữa truyền đến rõ ràng: “Được thôi.”

Mặc dù chỉ là hai từ đơn giản nhưng có lẽ bởi giọng nói của anh rất cuốn hút nên trái tim cô bất giác run rẩy.

“Được.” Cô đáp.

Đầu kia điện thoại yên tĩnh vài giây. “Tôi cúp đây.” Anh nói.

“Khoan đã.” Cô vội mở miệng: “Tôi viết cả tên anh vào báo cáo vụ án Trần Ly Giang. Tối nay, tôi sẽ gửi cho anh một bản, anh xem có cần sửa gì không?”

“Khỏi cần gửi. Tôi không xem những thứ đó.” Anh đáp.

Bạch Cẩm Hi “ừ” một tiếng. Cũng phải, anh là cảnh sát có thâm niên, chắc chắn không đọc báo cáo vụ án ở hạ tầng như vậy.

“Cô đừng viết lung tung là được.” Giọng anh không rõ ràng, tựa hồ vừa ngậm thuốc vừa nói chuyện.

Bạch Cẩm Hi mỉm cười, đắc ý mở miệng: “Trùng hợp quá, sở trường lớn nhất của tôi là viết lung tung. Tôi sẽ cố gắng biến bản báo cáo này thành “vết đen” trong sự nghiệp của anh.”

Gửi đồ xong vẫn chưa tới hai giờ chiều, Bạch Cẩm Hi thông thả đi về nhà. Câu nói của Châu Tiểu Triện sáng hôm nay đột nhiên hiện ra trong đầu cô. Gì mà “nước xa không thể cứu lửa gần”, đúng là vớ vẩn.

Cậu ta không hiểu, thế nào gọi là “tri kỷ nói chuyện như nước chảy”.

Vừa tới khu chung cư, Bạch Cẩm Hi liền nhìn thấy chiếc xe ô tô màu trắng quen thuộc. Từ Tư Bạch đang đứng tựa vào cửa xe, dõi mắt về phía cô.

Cô mỉm cười tiến lại gần anh.

“Sao anh lại đến đây?” Cô hỏi.

Từ Tư Bạch cười: “Có người nói, sau khi vụ án kết thúc sẽ mời anh một bữa thịnh soạn.”

Bạch Cẩm Hi ngớ ra. Đúng là cô từng thốt ra câu này, lúc nói cũng rất có thành ý.

Tuy nhiên...

Cô hơi đỏ mặt: “Lão Từ... Hôm nay là ngày hai mươi tám, mà cuối tháng...”

Tháng này còn lại mấy trăm tệ, cô đã mua hết đồ cho Hàn Trầm rồi.

Từ Tư Bạch nở nụ cười dịu dàng. “Lên xe đi!” Anh mở cửa cho cô: “Anh có thể cho em mượn, khi nào lĩnh lương trả lại anh sau.”

Bạch Cẩm Hi: “... Như thế cũng được sao?” Nói xong, cô leo lên ô tô.

Từ Tư Bạch chống tay vào cửa xe, cúi đầu nhìn cô: “Nếu là em thì chẳng có chuyện gì không được.”

19. Chương 19: Biết Đến Nhớ Nhung - P1

Từ Tư Bạch đưa Bạch Cẩm Hi đến một nhà hàng đồ Tây ở trung tâm thành phố. Đã qua giờ ăn trưa nên khách không đông lắm. Ánh đèn dịu dàng chiếu xuống đỉnh đầu như dòng suối, dưới chân là tấm thảm dày mềm mại, bầu không khí yên tĩnh và dễ chịu.

Sau khi gọi món xong, Bạch Cẩm Hi chống tay lên cằm, nhìn Từ Tư Bạch xem thực đơn.

Hôm nay, anh diện sơ mi trắng, trông thoải mái hơn lúc mặc áo blouse. Tuy nhiên, cử chỉ hành động của anh vẫn tỏa ra khí chất của người trí thức. Khi anh ngẩng đầu gọi món, nhân viên phục vụ phảng phất cũng bị lây nhiễm, bất giác nói nhỏ hơn, thái độ càng khiêm nhường hơn.

Bạch Cẩm Hi không biết nhiều về gia thế của Từ Tư Bạch. Nghe nói bố mẹ anh đều làm công việc nghiên cứu khoa học, sống ở nước ngoài, cũng coi như xuất thân từ gia đình có học. Anh làm nghề pháp y, mức lương không cao. Bình thường, anh sống tương đối tiết kiệm, nhưng những lúc cần tiêu tiền, anh hầu như không suy nghĩ. Ví dụ mua nhà mua xe, mua thiết bị và sách nghiên cứu đắt đỏ, quyên góp từ thiện, mời cô ăn cơm... Từ những điều này, có thể thấy gia cảnh của anh cũng không tồi.

Nếu ở thời cổ đại, anh chính là tài tử danh môn không màng danh lợi.

Sau khi gọi món, hai người nhất thời im lặng. Bạch Cẩm Hi chăm chú theo dõi một người phụ nữ đang chơi đàn piano ở giữa phòng ăn. Một lúc sau, cô quay sang hỏi Từ Tư Bạch: “Gần đây anh có bạn không?”

“Cũng bình thường.” Từ Tư Bạch vừa trải khăn ăn vừa đáp: “Còn em thì sao?”

“Em không bạn.” Cô cười híp mắt: “Mỗi khi kết thúc một vụ án đều là khoảng thời gian rảnh nhất, em phải nghỉ ngơi cho thoải mái mới được.”

Từ Tư Bạch mỉm cười: “Ngày mai được nghỉ, em muốn làm gì?”

Bạch Cẩm Hi: “Em muốn đi thăm trường cũ, lâu lắm không về rồi.”

Sau khi mất trí, cô mới về đó tổng cộng hai, ba lần, tính ra cũng mấy năm rồi.

Bắt gặp vẻ trầm buồn trong ánh mắt cô, Từ Tư Bạch cất giọng đặc biệt dịu dàng: “Anh sẽ đi cùng em.”

Bạch Cẩm Hi: “Không cần đâu. Em tự đi cũng được.”

Anh lắc đầu: “Em lại phải ngồi xe buýt rất bất tiện, để anh lái xe đưa em đi.”

Ngữ khí của Từ Tư Bạch tương đối kiên quyết. Biết không thể thuyết phục anh, Bạch Cẩm Hi đành nghe theo, mỉm cười gật đầu: “Được, vậy phiền anh một chuyến. Cảm ơn anh.”

Lúc này, đồ ăn được bưng lên. Từ Tư Bạch bình thường không nói chuyện trong bữa cơm, Bạch Cẩm Hi cũng đã quen nên hai người yên lặng ăn đồ. Theo thông lệ, hai người ăn xong sẽ ai về nhà nấy hoặc đi làm, hết sức gọn gàng, dứt khoát.

AI ngờ vừa ăn một lúc, Từ Tư Bạch đột ngột mở miệng: “Cẩm Hi!”

Bạch Cẩm Hi ngẩng đầu.

Từ Tư Bạch buông dao dĩa, ngồi thẳng người, nhìn cô chăm chú. Gương mặt trắng trẻo của anh hơi ửng đỏ.

“Từ nhỏ đến lớn, con người anh tương đối khô khan, nhạt nhẽo.” Anh mở miệng: “Anh chưa từng có bạn gái, cũng luôn có ý định sống độc thân. Bởi vì anh cảm thấy, cuộc sống gia đình không thích hợp với anh.”

Bạch Cẩm Hi tròn mắt nhìn anh.

Từ Tư Bạch nói tiếp: “Nhưng gần đây anh đã thay đổi suy nghĩ của mình. Ngay cả bản thân anh cũng không thể không chế sự thay đổi này. Anh nghĩ... có lẽ anh nên tìm một người bạn gái...”

Nửa đêm, Bạch Cẩm Hi nằm trên giường, gối hai tay sau gáy, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Điều đầu tiên cô nghĩ đến là chuyến đi về trường cảnh sát vào ngày mai.

Trong hồ sơ lưu trữ, cô không phải sinh ra ở thành phố Giang mà là một huyện nhỏ ở phụ cận. Nghe nói, cô sống ở đó đến năm mười bảy tuổi mới chuyển đến thành phố Giang. Sau khi mất trí, cô từng về huyện nhưng đa số hàng xóm láng giềng đã chuyển đi nơi khác, không người nào nhận ra cô. Gặp một hai láng giềng lâu năm, cô cũng phải báo danh tính, họ mới nhận ra: “Cẩm Hi lớn thế này rồi à? Thay đổi nhiều quá, làm bác suýt nữa không nhận ra.”

Cô cũng không học ở trường cảnh sát của thành phố Giang, mà ở thành phố Sa Giang gần đó. Thật ra, trường cảnh sát Sa Giang chỉ là trường loại hai, rất nhiều người sau khi tốt nghiệp không theo nghề cảnh sát hoặc được phân về vùng sâu vùng xa, coi như cô cũng may mắn tìm được công việc tốt.

Bạch Cẩm Hi quay về trường cũng chẳng gặp người quen. Chỉ có một bạn học cũ được giữ lại trường nhận ra cô. Nghe nói đến tình cảnh của cô, người bạn cũng lấy làm tiếc.

Nhà của Bạch Cẩm Hi ở thành phố Giang đã bị thiêu rụi. Bởi vì sau này mới chuyển đến nên cô cũng chẳng có bạn bè.

Ngẫm ra mới thấy, cô chỉ có một thân một mình, không bạn lòng bất cứ điều gì.

Sau mấy lần liên tiếp mơ thấy người đàn ông đó, cô quyết định về trường cảnh sát tìm hiểu. Bởi nếu trong quá khứ, cô thật sự có bạn trai, vậy thì chắc chắn mối quan hệ xảy ra trong quãng thời gian đi học.

Nghĩ đến “bạn trai”, Bạch Cẩm Hi tự nhiên nhớ đến lời thổ lộ của Từ Tư Bạch ở nhà hàng ngày hôm nay.

Lúc bấy giờ, trong đầu Bạch Cẩm Hi cũng vụt qua một khả năng, nhưng cô vô thức bỏ qua, không suy nghĩ sâu hơn.

Sau đó, cô mỉm cười nói với anh: “Rất tốt. Em cảm thấy anh nên tìm một cô gái dịu dàng. Người như vậy mới thích hợp với anh.”

Từ Tư Bạch im lặng vài giây, cười nói: “Ừ.”

Từ Tư Bạch ơi là Từ Tư Bạch. Bỗng dưng, cô có chút không nhìn thấu anh.

Bạch Cẩm Hi lắc đầu, giơ tay tắt đèn đi ngủ.

Sáng hôm sau, Từ Tư Bạch đến nhà đón Bạch Cẩm Hi. Trường cảnh sát Sa Giang cách thành phố Giang khoảng ba tiếng đồng hồ ngồi xe nên có thể đi về trong ngày. Hai người ăn sáng rồi lên đường.

Đường cao tốc vắng vẻ, Từ Tư Bạch luôn giữ tốc độ 90 km/h, lái rất ổn định, cũng hiếm khi vượt xe khác. Nhìn bàn tay đang đặt trên vô lăng của anh, Bạch Cẩm Hi bất giác nhớ tới Hàn Trầm.

Cùng là bàn tay như vậy nhưng phong cách lái xe hoàn toàn khác nhau. Một người bình ổn dễ chịu, còn một người... cứ gọi là kinh hồn bạt vía.

“Sao đột nhiên em lại muốn quay về trường cũ?” Từ Tư Bạch hỏi.

Bạch Cẩm Hi dỗi mắt ra ngoài cửa sổ: “Anh có nhớ em từng nói với anh, em đã nằm mơ không? Em mơ thấy một người rất có khả năng là bạn trai em trước kia nên muốn về trường xem thế nào.”

Từ Tư Bạch hơi bất ngờ, im lặng vài giây mới mở miệng hỏi: “Bạn trai ư?”

“Vâng. Nhưng cũng có thể chỉ là ảo giác của em.”

Từ Tư Bạch im lặng.

Một lúc sau, Bạch Cẩm Hi lên tiếng: “Lão Từ, em biết anh đang nghĩ gì. Con người anh hiền lành chất phác, không muốn nói ra những lời đả kích em. Đúng thế, nếu người đó thật sự tồn tại thì sau khi em xảy ra chuyện, tại sao mấy năm qua anh ta chưa từng xuất hiện? Việc gì em phải đi tìm anh ta? Thật ra em cũng có cảm giác, đó không phải là tình yêu hoàn hảo. Có lẽ em và anh ta đã chia tay từ nhiều năm trước. Thế nhưng... trong lòng em có một tâm tình khó diễn tả, luôn cảm thấy cần phải tìm kiếm. Hơn nữa, dù em và anh ta không còn quan hệ, nhưng nếu có thể chứng minh sự tồn tại của người này, cũng giúp ích cho việc hồi phục trí nhớ của em, đúng không?”

Từ Tư Bạch ngoảnh đầu, nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa: “Ừ.”

Cùng một thời điểm, Cục Công an tỉnh ở thành phố Lam vẫn bận rộn như mọi ngày. Hàn Trầm vừa vào phòng làm việc liền nhìn thấy thùng giấy lớn nằm ở dưới đất.

Anh ngồi xuống, đặt thùng giấy lên đùi rồi dùng dao rọc giấy cắt băng dính. Trong thùng đầy ắp đồ, anh bỏ con dao rồi lấy từng thứ bỏ lên bàn. Bây giờ, anh mới phát hiện, Bạch Cẩm Hi đóng gói rất tỉ mỉ, nhất là đồ dễ vỡ, không giống tính cách xuề xòa của cô.

Ngoài ra, anh còn tìm thấy một tờ giấy viết nguệch ngoạc mấy dòng: Vịt om là món ngon nhất trong số này. Anh ăn hơi cay, nhưng tôi đoán các đồng nghiệp của anh thích ăn cay, ông chủ cửa hàng cũng nói cay nhiều mới ngon. Do đó, mỗi loại tôi lấy năm túi rất cay và một túi hơi cay. Anh đừng ăn nhầm đấy nhé!

Hàn Trầm xem lại đóng đồ ăn, quả nhiên thấy cổ và cánh vịt, mỗi loại có một túi hơi cay xếp trên cùng.

Lúc này đã gần tới giờ làm việc, mấy người cảnh sát hình sự đi vào phòng. Nhìn thấy đồ trên bàn, mắt họ sáng rực: “Cổ vịt à? Tôi thích món này.”

“Đây là gì vậy? Đào khô ư? Lão đại, anh lấy ở đâu ra thế?”

Hàn Trầm để mặc bọn họ lật giở, còn mình tựa vào thành ghế, cất giọng bình thản: “Đặc sản của thành phố Giang, mọi người tự chia nhau đi!”

Mấy người cảnh sát hình sự lập tức vây quanh, bắt đầu chọn đồ ăn. Có người biết nhìn hàng, lập tức vơ lấy túi cánh vịt, nhưng sau khi xem vỏ túi lập tức chê bai: “Hơi cay? Cánh vịt ăn hơi cay còn ra cái gì, có gói đặc biệt cay không?” Nói thì nói vậy nhưng anh ta vẫn giữ chặt túi này, tay kia tiếp tục lục tìm túi khác.

Người đó lại lấy một túi, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp Hàn Trầm đang nhìn chằm chằm vào túi trước đó trên tay mình. Anh ta liền hiểu ra vấn đề: “Không thể chọn túi này? Tôi để lại cho anh nhé!”

Hàn Trầm lặng thinh. Đúng lúc này, đội trưởng đội hình sự Tần Văn Lang từ bên ngoài đi vào: “Để gì mà để? Cậu ấy không ăn mấy thứ đó, các cậu cứ chia hết đi!”

Đám cảnh sát hình sự nhanh chóng giải tán.

Mặt bàn của Hàn Trầm còn lại một đồng bừa bộn. Anh thu hết giấy bọc và băng dính ném vào thùng. Cuối cùng còn lại mảnh giấy có chữ viết của Bạch Cẩm Hi, anh cầm lên xem rồi kẹp vào một quyển sổ ở trên bàn. Sau đó, anh lấy máy di động, gửi tin nhắn ngắn gọn: “Tôi nhận được rồi.”

Một lúc sau vẫn không có hồi đáp, anh lại cầm điện thoại, bấm tiếp hàng chữ: “Cô đang làm gì vậy?”

Bấm xong, anh không ấn nút gửi đi mà yên lặng một lúc rồi lại bỏ điện thoại xuống bàn, chỉ cầm bao diêm và hộp thuốc, đứng dậy đi ra ngoài hút thuốc.

Sở dĩ Bạch Cẩm Hi không trả lời tin nhắn của Hàn Trầm, là bởi vì cô không đọc.

Cô vừa xuống xe, cùng Từ Tư Bạch đứng ở cổng trường cảnh sát Sa Giang. So với lần trước khi cô đến đây, ngôi trường vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn là tòa giảng đường ngay hàng thẳng lối, khuôn viên với hàng cây rợp bóng và biểu tượng lá chắn màu bạc của cảnh sát ở ngoài cổng. Bây giờ đang trong thời gian nghỉ hè nên sân trường rất vắng vẻ và yên tĩnh.

Thật ra Bạch Cẩm Hi biết rõ, tìm người “bạn trai” kia không hề khó. Chỉ cần gặp bạn học cũ hỏi là có thể biết ngay. Chỉ là cô đã rời xa mấy năm trời, lại không liên lạc với bạn học nên nhất thời chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Sân trường không lớn lắm, hai người men theo lối đi rợp bóng cây, nhanh chóng đi hết một vòng. Cuối cùng, họ dừng lại ở tấm bảng tuyên truyền ở gần cổng ra vào.

“Em có ấn tượng gì không?” Từ Tư Bạch hỏi.

Bạch Cẩm Hi lắc đầu.

Xem ra cô đã mất trí hoàn toàn. Dù ở nơi từng sống và học tập, cô cũng không nhớ bất cứ điều gì liên quan đến người ấy.

“Em muốn đi loanh quanh một mình.” Cô nói.

Từ Tư Bạch gật đầu, đứng yên tại chỗ đợi cô.

Bạch Cẩm Hi tiếp tục tiến về phía trước. Đi một đoạn, cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn ảnh dán trên tường.

Nơi này dán ảnh tốt nghiệp của tất cả khóa học, tất nhiên cũng có mặt cô. Tuy nhiên, do trải qua năm tháng nên tấm ảnh đã ố vàng, chẳng nhìn rõ ai với ai. Cô chỉ có thể lơ mờ nhận ra bản thân đội mũ cảnh sát, đứng ở hàng giữa.

Bạch Cẩm Hi lại nhìn danh sách họ tên ở cột bên phải tấm ảnh. Không biết người ấy có trong danh sách này không?

Bất gặp tên một bạn học, trong đầu cô chợt nảy ra ý định. Mấy năm trước, sau khi bình phục từ vụ tai nạn, cô từng đến trường cảnh sát, tình cờ gặp người bạn này. Anh ta được giữ lại trường làm trợ giảng, là người hòa nhã, thân thiện. Hai người trò chuyện một lúc lâu, còn trao đổi số điện thoại cho nhau.

Bạch Cẩm Hi liền rút di động, tìm đến số của bạn học đó, ấn nút gọi đi. Chuông đổ một lúc mới có người bắt máy.

“A lô!”

“A lô! Bạn là Diệp Tử Luật phải không?”

“Là tôi đây.” Ngữ khí của Diệp Tử Luật lộ vẻ ngạc nhiên, mang theo ý cười: “Bạch Cẩm Hi, là bạn đúng không? Sao hôm nay đột nhiên gọi điện ình thế?”

Bạch Cẩm Hi cười cười: “Hôm nay mình về thăm trường, nhân tiện gọi cho bạn, xem bạn có ở đây không?”

Diệp Tử Luật tỏ ra đáng tiếc: “Thật không may, mình đang đi công tác ở tỉnh ngoài. Bạn định ở đó mấy ngày? Đã ăn uống gì chưa? Mình sẽ gọi điện bảo căng tin lo cơm nước cho bạn.”

Sự nhiệt tình của anh ta khiến Bạch Cẩm Hi ấm lòng, cô đáp: “Không cần đâu. Mình gọi điện là muốn hỏi bạn một chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

Bạch Cẩm Hi im lặng vài giây mới lên tiếng: “Bạn có biết, hồi học đại học, mình đã có bạn trai hay chưa?”

Diệp Tử Luật không đáp mà hỏi lại: “Sao đột nhiên bạn hỏi mình chuyện này?”

Bạch Cẩm Hi đáp: “Điều đó rất có ích cho việc hồi phục trí nhớ của mình.”

“Vậy à?” Diệp Tử Luật đáp: “Thật ra hồi đại học, mình và bạn không mấy thân quen. Nhưng mình cũng nghe nói, bạn từng yêu một cậu nam sinh.”

20. Chương 20: Biết Đến Nhớ Nhưng - P2

Bạch Cẩm Hi ngẩng đầu, từ từ dò tìm cái tên đó.

Tìm ra rồi!

Chàng thanh niên trên tấm ảnh ngoài hai mươi tuổi, có gương mặt sáng sủa, sống mũi cao. Dù trên ảnh chụp lưu niệm của lớp, ai nấy đều bé tý nhưng vẫn có thể nhìn ra, diện mạo của anh ta tương đối tuấn tú.

Xét về tổng thể, người này trùng khớp với người đàn ông trong giấc mơ của cô, nhưng không hiểu tại sao, cô lại có cảm giác hết sức xa lạ.

Vừa rồi, Diệp Tử Luật nói cho Bạch Cẩm Hi biết, người yêu cũ của cô tên Triệu Tử Hú, cũng là bạn cùng lớp. Cô và anh ta yêu nhau từ năm thứ hai, đến lúc gần tốt nghiệp, không hiểu nguyên nhân vì sao mà hai người chia tay. Nghe nói, hình như do áp lực từ phía gia đình Triệu Tử Hú.

“Bây giờ cậu ấy đã quay về quê nhà ở Cam Túc, năm ngoái cũng kết hôn rồi. Mình có số điện thoại của cậu ấy.” Diệp Tử Luật hơi do dự: “Bạn có cần không?”

“Bạn nhắn ỉnh đi.”

Nhận được số điện thoại, Bạch Cẩm Hi không gọi đi. Cô lưu vào danh bạ, gõ từng chữ một: Triệu... Tử... Hú.

Trong lòng đột nhiên có cảm giác buồn bã, bởi ngay cả tên của người yêu cũ, cô cũng cảm thấy xa lạ.

Cô lại ngẩng đầu nhìn tấm ảnh lưu niệm. Ngó trái ngó phải không thấy một ai, chỉ có Từ Tư Bạch đứng cách đó không xa, đang lặng lẽ dõi mắt về phía cô.

Cô cười cười với anh rồi đột nhiên kiễng chân, giơ tay bóc tấm ảnh, bỏ vào túi quần, nhanh chóng quay người đi về phía cổng trường.

Từ Tư Bạch nhìn cô tiến lại gần bằng ánh mắt kinh ngạc: “Em...”

Bạch Cẩm Hi kéo tay anh: “Đi thôi!”

Ngồi lên xe ô tô, Từ Tư Bạch liếc qua tấm ảnh, có chút đau đầu: “Sao em có thể tự tiện bóc ảnh? Nếu cần thì đi phòng giáo vụ xin một tấm.”

Bạch Cẩm Hi cầm chai nước uống một ngụm: “Em đâu rảnh rồi. Đến lúc đó họ lại hỏi đông hỏi tây, em phải giải thích chuyện mất trí nhớ. Em không muốn nhắc đến nữa!” Cô cầm tấm ảnh, chỉ tay vào một người: “Là người này!”

Từ Tư Bạch hơi ngây ra.

“Bạn trai cũ của em.”

Từ Tư Bạch lặng thinh.

Bạch Cẩm Hi cười cười: “Trông cũng đẹp trai đấy chứ, nhưng người ta đã có vợ con rồi. Coi như em giải quyết xong một nỗi canh cánh trong lòng.” Cô tựa vào thành ghế, gồng hai tay sau gáy, khép mi mắt.

Từ Tư Bạch khởi động ô tô.

Một lúc sau, anh lên tiếng: “Bạch Cẩm Hi, em đừng buồn.”

“...Vâng.”

Về đến thành phố là lúc chạng vạng. Có lẽ do tâm trạng của cô ủ rũ nên Từ Tư Bạch không mời đi ăn tối mà đưa cô về thẳng nhà.

Bạch Cẩm Hi một mình lên nhà. Trong phòng tối mờ mờ, cô không bật đèn, ngồi trên giường một lúc rồi bỏ tấm ảnh vào ngăn kéo, cầm gói thuốc và bao diêm đi ra ngoài ban công.

Bên dưới, khu phố cổ trông như một bức tranh tiêu điều, bốn năm cũng chẳng có gì thay đổi. Cô châm lửa, từ từ hít một hơi, viền mắt ngấn nước.

Đợi khi nào em tốt nghiệp rồi kết hôn. Cuộc đời này, ngoài em ra, anh sẽ không lấy một ai khác.

Hôm nay nhìn thấy ảnh Triệu Tử Hú, cô chẳng có một chút cảm giác nào. Nhưng khi nhớ đến câu nói trong mơ, cô đột nhiên muốn rơi lệ.

Cô không chỉ một lần có ý nghĩ, nếu người đàn ông đó vẫn còn yêu cô, nếu anh ta không biết tình trạng của cô hiện nay, nếu vì một nguyên nhân nào đó, anh ta không thể đi tìm cô, thì làm thế nào?

Cô nhất định sẽ bằng mọi giá tìm ra anh ta.

Nhưng hóa ra, tất cả đã trở nên vô nghĩa.

Nước mắt nhanh chóng khô cạn. Hiếm có dịp buông thả bản thân nên Bạch Cẩm Hi ra sức hút thuốc. Đang thần thờ, cô chợt nghe máy di động rung rung.

Vừa rồi ở trên ô tô điện thoại cũng kêu nhưng cô chẳng để ý. Bây giờ lấy ra xem, mới phát hiện là tin nhắn Hàn Trầm gửi đến từ buổi sáng: “Tôi nhận được rồi.”

Bạch Cẩm Hi nhắn lại: “Được.”

Sau đó, cô dập mẩu thuốc, gác tay lên đầu, dỗi mắt về phía xa xa. Khoảng bốn năm phút sau, lại có tin nhắn gửi đến: “Sao thế?”

Bạch Cẩm Hi ngẩn ngơ nhìn màn hình điện thoại. Dù anh chỉ gửi một lời hỏi thăm đơn giản nhất, nhưng cũng đủ khiến tim cô vô cớ lồi nhịp.

Cô đáp: “Không có gì, hôm nay tôi về trường cũ nên hơi mệt. Đồ ăn có ngon không?”

Anh nhắn lại rất nhanh: “Ngon.”

Bạch Cẩm Hi cười tủm tỉm: “May mà không phụ lòng mong đợi của lãnh đạo.”

Ở đầu kia điện thoại, Hàn Trầm ngồi trong văn phòng, miệng cười cười.

Buổi tối ngày cuối tuần, cả cơ quan vắng lặng, mọi người đều về nhà hoặc đi chơi, nhiều phòng làm việc đã tắt đèn.

Chỉ có anh ngồi một mình, không có việc gì để làm cũng chẳng có nơi nào để đi.

Sau đó, anh nhận được tin nhắn của Bạch Cẩm Hi, chỉ có một từ, không phù hợp với phong cách của cô.

Có lẽ trong đêm tối tĩnh mịch, tâm trạng của người đàn ông dễ mất phương hướng nên khi đọc tin nhắn lơ mơ bộc lộ sự sa sút tinh thần của cô, Hàn Trầm vô thức bấm hai từ: “Sao thế?” Trong lòng anh cũng xuất hiện cảm giác dụi dằm, vương vấn pha lẫn xót xa.

Tuy nhiên, cảm giác đó nhanh chóng tan biến.

Bạch Cẩm Hi nói hôm nay về trường cũ. Nếu anh nhớ không nhầm, cô tốt nghiệp ở trường cảnh sát Sa Giang.

Mấy năm qua, anh tìm kiếm vị hôn thê của mình trên một phạm vi lớn, đối tượng đầu tiên là người trong ngành. Căn cứ vào hồ sơ của Bạch Cẩm Hi, từ nhỏ đến lớn cô đều sinh sống, học tập và công tác ở tỉnh K, chưa từng đến Bắc Kinh. Hơn nữa, cô cũng chẳng quen biết anh, không có bất cứ dấu vết ngụ trang nào.

Cô không phải là người anh đang tìm kiếm. Về điểm này, anh rõ hơn ai hết.

Hàn Trầm thu lại ý cười nơi khóe môi. Anh bỏ di động vào túi quần, đứng lên đi khỏi văn phòng.

Đợi một lát vẫn không thấy anh nhắn lại, Bạch Cẩm Hi lại gửi một tin nhắn: “Anh đang làm gì thế?”

Đầu kia vẫn im lìm. Bạch Cẩm Hi có chút cụt hứng, nhưng nỗi buồn do Triệu Tử Hú mang lại đã tan biến hoàn toàn. Cô bỏ di động sang một bên, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời tối đen.

Sáng ngày hôm sau, Bạch Cẩm Hi vừa đi vào văn phòng liền bắt gặp Châu Tiểu Triện nhìn mình bằng ánh mắt hưng phấn.

“Chuyện gì vậy?” Cô cởi mũ cảnh sát ném lên bàn.

Châu Tiểu Triện cầm cái mũ đội lên đầu cô: “Chị còn không mau chuẩn bị. Đồn chúng ta có cuộc họp trực tuyến với Công an tỉnh lúc mười giờ. Chị phải báo cáo phân tích tâm lý tội phạm liên quan đến vụ án Trần Ly Giang.”

Bạch Cẩm Hi còn chưa hết ngạc nhiên, Đồn trưởng từ văn phòng đi ra ngoài, vui vẻ gọi cô vào trong.

Thì ra sáng nay, sau khi đọc hồ sơ vụ án Trần Ly Giang, Cục phó Công an tỉnh chuyên phụ trách bộ phận hình sự đánh giá đây là một vụ điển hình, nên yêu cầu đội hình sự của tỉnh và đồn Quan Hồ tiến hành cuộc họp trực tuyến để cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm. Từ trước đến nay, Công an tỉnh luôn có tác phong làm việc nhanh nhẹn. Tám giờ sáng, lãnh đạo yêu cầu bố trí cuộc họp vào lúc mười giờ.

Đồn trưởng vỗ vai cô: “Cô hãy biểu hiện cho tốt vào. Nếu xảy ra sai sót cũng chẳng sao, cùng lắm là mất mặt trước lãnh đạo và các tinh anh của tỉnh mà thôi.”

Bạch Cẩm Hi: “... Đồn trưởng, có người nào khích lệ cấp dưới như chú không?” Nhìn tờ thông báo cuộc họp trên tay, cô rụt rè hỏi: “Có ai tham dự hả chú?”

Đồn trưởng: “Sao tự dưng cô lễ mễ thế? Còn không mau đi chuẩn bị!”

“Vâng ạ.”

Tuy đột ngột nhận nhiệm vụ quan trọng nhưng Bạch Cẩm Hi cũng không khấn trương. Báo cáo đã có sẵn, cô photo một bản rồi ngồi về chỗ bắt đầu đọc thử ra miệng.

Châu Tiểu Triện tiến lại gần: “Lão đại, chị có căng thẳng không? Có xúc động không?” Một lúc sau, anh ta làm bộ làm tịch, lên tiếng: “Nghe nói thần thám Hàn cũng dự cuộc họp. Em đã có chút thấp thỏm rồi.”

Bạch Cẩm Hi cầm quyển sách đập vào đầu cậu ta.

Loáng một cái đến giờ diễn ra cuộc họp. Bạch Cẩm Hi, Châu Tiểu Triện và mấy người cảnh sát hình sự đi theo Đồn trưởng vào phòng hội nghị. Ai nấy đều ngồi nghiêm chỉnh, chờ người ở đầu bên kia xuất hiện.

Đường truyền đã được kết nối, trước mặt Đồn trưởng và Bạch Cẩm Hi có một camera, phía trước là màn hình tinh thể lỏng đang phát hình ảnh phòng hội nghị của Công an tỉnh, lúc này không một bóng người.

Một lúc sau, mọi người lần lượt đi vào. Cục phó phụ trách bộ phận hình sự, đội trưởng đội hình sự, cảnh sát A, cảnh sát B, cảnh sát C...

Hàn Trầm là người xuất hiện cuối cùng. Hôm nay, anh cũng mặc bộ cảnh phục. Bạch Cẩm Hi chưa nhìn thấy anh mặc cảnh phục bao giờ nên hơi ngỡ ngàng. Anh đi đến chỗ ngồi, bỏ cái mũ cảnh sát xuống bàn, sau đó gơ tay vuốt tóc rồi ngẩng đầu hướng về phía camera.

Bạch Cẩm Hi vô thức cúi đầu, né tránh ánh mắt của anh.

Mọi người đều nói đàn ông mặc đồng phục là đẹp nhất, nhưng sao anh có thể đẹp trai đến mức này? Nghĩ tới tin nhắn hỏi thăm “Sao thế?” anh gửi tối qua, trong lòng cô như có một bàn tay gãi nhẹ, cảm giác ngứa ngứa.

Lúc này, cuộc họp bắt đầu. Cục phó phát biểu trước, khẳng định thành công và giá trị của vụ án. Bạch Cẩm Hi lấy lại tinh thần, chăm chú lắng nghe.

Tiếp theo là Đồn trưởng đồn Quan Hồ phát biểu. Ông tổng kết ngắn gọn rồi hứa từ nay về sau sẽ càng cố gắng hơn.

Sau đó đến lượt Bạch Cẩm Hi báo cáo. Cô đứng lên, bắt đầu đọc bản báo cáo một cách nghiêm túc. Châu Tiểu Triện cũng chăm chú lắng nghe xem cô có đọc sai hay không, đồng thời quan sát sắc mặt của các vị lãnh đạo, định sau khi kết thúc sẽ nói lại với cô.

Bạch Cẩm Hi không biết, vào thời khắc cô đứng dậy, đám cảnh sát hình sự của Công an tỉnh đều chấn động.

“Trời, đồn Quan Hồ cũng có nữ cảnh sát xinh đẹp như vậy sao?” Một người nói nhỏ: “Còn xinh hơn hoa khô của Cục chúng ta ấy chứ.”

Một người khác cảm thán: “Bạch Cẩm Hi, cái tên rất hay, giọng nói cũng dễ nghe. Nhìn đáng vẻ đọc báo cáo của cô ấy, chắc chắn là một người phụ nữ dịu dàng.”

Nghe câu này, Hàn Trầm chỉ cười cười.

“Anh Hàn, lúc ở thành phố Giang, anh từng làm việc chung với người đẹp này đấy à?” Một đồng nghiệp hỏi: “Sao chẳng thấy anh kể với bọn em gì cả? À, không phải người đẹp gửi đặc sản cho anh đấy chứ?”

Hàn Trầm còn chưa trả lời, có người nói xen ngang: “Cậu biết gì chứ, con mắt của anh Hàn cao lắm. Người đẹp cực phẩm như Tân Giai từ Bắc Kinh theo tận đến thành phố Lam, anh ấy còn không để ý nữa là.”

Hàn Trầm thu lại ý cười, nghiêm giọng: “Các cậu ngậm miệng đi!”

Lãnh đạo đều có mặt, mọi người cũng không dám ồn ào, lập tức im bật

Bên tai cuối cùng cũng được yên tĩnh, Hàn Trầm nhướng mắt nhìn người phụ nữ trên màn hình. Hôm nay Bạch Cẩm Hi mặc bộ cảnh phục, mái tóc dài buộc sau gáy, đầu đội mũ cảnh sát nên trông cô bớt vẻ rực rỡ mà thanh tú hơn thường ngày.

Ánh mắt của Hàn Trầm dừng lại ở gương mặt Bạch Cẩm Hi. Hơn một tuần không gặp, sao anh có cảm giác má cô phúng phính hơn. Tất nhiên không phải là mập, mà gò má trắng ngần có tý thịt trông rất đáng yêu.

Bạch Cẩm Hi vốn chuyên tâm đọc báo cáo, dần dần cũng có chút thất thần.

Trực giác của người phụ nữ quả thật rất kỳ lạ. Vào thời khắc này, có nhiều người nhìn cô, nhưng cô chỉ cảm nhận được ánh mắt của Hàn Trầm là sáng rực nhất. Cô không quay đầu cũng có thể đoán anh đang nhìn cô chăm chú. Tất nhiên, đây cũng có khả năng chỉ là tác dụng tâm lý của cô mà thôi.

Ở giữa phòng hội nghị đông người, một luồng từ trường như có như không xuất hiện, khiến mặt cô bất giác ửng đỏ.

Dù em đi tới đâu, anh cũng có thể tìm thấy em trong đám đông. Giọng nói đàn ông mơ hồ đột nhiên vang lên trong bộ não của cô.

Bạch Cẩm Hi bỗng dưng ngẩng ra nên ngừng phát biểu. Châu Tiểu Triện phản ứng nhanh, đá cô một cái ở dưới gầm bàn. Bạch Cẩm Hi định thần, ho khan hai tiếng, tiếp tục đọc báo cáo.

Cảnh sát hình sự đều là người tinh mắt. Họ lập tức chú ý đến sự thất thần vừa rồi của cô, một người hạ giọng hỏi: “Người đẹp họ Bạch sao thế? Tự nhiên thần thờ, trông lại càng xinh hơn.”

Hàn Trầm cũng chú ý đến điều đó. Anh bình thần dõi theo cô.

Nửa tiếng sau, cuộc báo cáo kết thúc, lãnh đạo Công an tỉnh đưa ra vài câu hỏi, Đồn trưởng và Bạch Cẩm Hi trả lời trôi chảy. Mấy vị lãnh đạo đều tỏ ra hài lòng. Đúng lúc này, Cục phó đứng lên: “Cuộc họp hôm nay đến đây thôi. Biểu hiện của đồn Quan Hồ khiến chúng ta nhìn bằng con mắt khác, đồng chí Bạch Cẩm Hi cũng không tồi. Tôi còn bận việc, phải đi trước. Các đồng chí có thể tiếp tục trao đổi tình hình cụ thể.”

Ông đứng dậy đi ra ngoài, đầu kia chỉ còn lại đội trưởng Tần Văn Lang và những người cảnh sát hình sự. Ở đầu bên này, Đồn trưởng cũng hài lòng rồi đi, để Bạch Cẩm Hi và các đồng nghiệp tự thảo luận với đối phương.

Lãnh đạo không có mặt, bầu không khí cũng thoải mái hơn nhiều. Một anh chàng cảnh sát trẻ tuổi hỏi: “Cảnh sát Bạch, kiến thức tâm lý tội phạm của cô lợi hại thật đấy.”

Bạch Cẩm Hi mỉm cười. Đang định lịch sự trả lời, cô liền nhìn thấy hình bóng quen thuộc đứng dậy đi khỏi phòng hội nghị.

Châu Tiểu Triện vội lên tiếng: “Hả? Thần thám Hàn sao đã đi rồi à? Tôi còn một số vấn đề muốn thỉnh giáo anh ấy.”

Tần Văn Lang cười cười: “Cậu ấy nghiện thuốc nặng, chắc đi ra ngoài hút thuốc. Mà cậu ấy vốn không thích giao lưu, hôm nay cậu ấy chịu tham dự cuộc họp, tôi cũng hơi ngạc nhiên. Mặc kệ cậu ấy, chúng ta tiếp tục đi.”

Bạch Cẩm Hi mỉm cười, vui vẻ trò chuyện với các đồng nghiệp qua màn hình trực tuyến.

Bên ngoài phòng hội nghị là một hành lang dài, tầng dưới là khu văn phòng rộng lớn. Hàn Trầm đứng tựa vào lan can, cúi đầu châm thuốc. Khi anh ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Bạch Cẩm Hi ở trên màn hình qua cửa phòng họp.

Anh lặng lẽ hút thuốc, không rời mắt khỏi cô. Chẳng biết Bạch Cẩm Hi nói gì, mọi người đều cười rần rần, cô cũng cười tủm tỉm, sắc mặt hơi ngượng ngùng.

Hàn Trầm ngậm điếu thuốc, khóe miệng bất giác nhếch lên.

Ai đó hỏi một câu khó, Bạch Cẩm Hi chau mày, con ngươi đảo liên tục, không biết nghĩ ra trò gì. Về mặt cô lúc này rất linh lợi, thu hút mọi con mắt của đám cảnh sát, cũng thu hút ánh mắt của anh, khiến anh nhìn cô đắm đắm.

Hàn Trầm đứng bất động ở đó, cho đến khi cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt đi ra ngoài, anh mới dập tắt mẫu thuốc ném vào thùng rác, chỉnh lại mũ cảnh sát, quay người xuống tầng dưới.

Lúc rời khỏi phòng họp, Bạch Cẩm Hi nhận được tràng vỗ tay hoan hô từ các đồng nghiệp. Hôm nay báo cáo thành công, trong lòng cô rất vui vẻ. Cô khiêm tốn nói vài câu mới quay về chỗ ngồi của mình.

Vào thời khắc này, cô bất chợt có cảm giác hơi hụt hẫng mà không rõ nguyên nhân vì sao.

Đúng lúc này, Châu Tiểu Triện từ văn phòng của Đoàn trưởng ra ngoài, chạy thẳng đến chỗ cô.

“Lão đại! Có tin quan trọng!” Anh ta tỏ ra sốt sắng: “Tuần sau có hai suất dự khóa huấn luyện ở thành phố Lam, vốn phân cho chi cục. Nhưng vừa rồi Cục phó Công an tỉnh đã có lời, kêu là dành cho đồn Quan Hồ. Đoàn trưởng bảo, để hai thanh niên nòng cốt là chị và em đi thành phố Lam!”

21. Chương 21: Gặp Lại - P1

Tháng Chín ở thành phố Lam đã có không khí của mùa thu, sáng sớm xuất hiện lớp sương mù bàng bạc, chiều tối gió lạnh thổi qua. Thành phố phồn hoa đẹp đẽ như viên ngọc lung linh bên bờ Trường Giang.

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đến khách sạn do Cục Công an đặt trước vào lúc năm giờ chiều. Ngày mai, họ sẽ bắt đầu khóa huấn luyện khép kín kéo dài một tuần.

Đứng bên cửa sổ dõi mắt ra dòng sông Trường Giang và đồi núi ở phía xa xa, hàng cây ngô đồng và đường phố sầm uất ở bên dưới, Bạch Cẩm Hi cảm thấy rất thanh thản.

Châu Tiểu Triện không hề tỏ ra khách sáo, nằm dài xuống giường của cô: “Bạn em đã lái xe đến đây rồi, chị không đi ăn cơm cùng bọn em thật sao?”

Bạch Cẩm Hi: “Tôi không đi!”

Châu Tiểu Triện đứng dậy, đi đến bên cạnh cô, từ tốn mở miệng: “Tiểu Bạch, em thấy chị gần đây rất chi là nguy hiểm.”

Bạch Cẩm Hi liếc Châu Tiểu Triện nhưng cậu ta đã nhanh chóng đi mất. Cô ngã người xuống giường, câu nói của cậu ta khiến cô bất giác nhớ tới cảnh cùng Từ Tư Bạch ăn cơm tối qua.

Biết tin cô đi thành phố Lam huấn luyện một tuần, anh tỏ ra bất ngờ: “Chẳng phải bình thường em ghét mấy chuyện họp hành, huấn luyện hay sao? Sao lần này lại chịu đi?”

Cô trả lời: “Lão Từ, tính giác ngộ của em được nâng à. Có lúc em cũng muốn tham gia huấn luyện để rèn luyện bản thân.”

Nghĩ đến đây, cô cười cười, sờ vào điện thoại. Trong hộp thư có một tin nhắn của Hàn Trầm từ một tuần trước. Cô ngẫm nghĩ, quyết định gửi tin nhắn cho anh: “Anh đang làm gì vậy?”

Sau đó, cô cầm di động chờ đợi. Màn hình tối dần, giống như sắc trời ngoài cửa sổ.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, Bạch Cẩm Hi thở dài, nhét di động vào túi quần rồi xuống tầng dưới ăn cơm.

Bên ngoài khách sạn là con phố thương mại sầm uất, bán nhiều đồ ăn ngon. Bạch Cẩm Hi ăn qua loa, đi dạo bộ quanh khu phố, mua một ít đồ, buổi tối cũng không đến nổi tẻ nhạt.

Khi cô về khách sạn đã hơn chín giờ tối, Châu Tiểu Triện ở phòng bên cạnh vẫn chưa thấy đâu. Tầm xong đi ra ngoài, Bạch Cẩm Hi chợt phát hiện màn hình di động ở trên giường phát sáng. Cô lập tức lao đến lấy điện thoại. Nhìn thấy tên người gửi là Hàn Trầm, trái tim cô phảng phất đập nhanh một nhịp, niềm vui len lỏi vào lòng.

“Tôi đang làm thêm giờ, có chuyện gì sao?”

Bạch Cẩm Hi im lặng vài giây, nhấn lại: “Không có chuyện gì, chúc anh ngủ ngon.”

Đợi một lúc cũng chẳng thấy anh hồi âm, Bạch Cẩm Hi nhét điện thoại xuống dưới gối, trong lòng có chút hụt hẫng.

Hàn Trầm không kịp thời trả lời tin nhắn của Bạch Cẩm Hi là bởi vì anh bận công việc. Anh vừa từ bên ngoài về cơ quan, mang theo không khí lạnh của buổi đêm. Ngồi sau bàn làm việc, anh rút điện thoại, mới nhìn thấy tin nhắn cô gửi từ mấy tiếng trước.

Hàn Trầm lập tức nhấn lại rồi châm một điếu thuốc. Đợi một lúc cô mới nhấn lại: “Không có chuyện gì, chúc anh ngủ ngon!”

Hàn Trầm nhìn chằm chằm tin nhắn, đến mức thất thần. Bên cạnh có đồng nghiệp đi qua, vỗ vai anh: “Lão đại xem cái gì mà nhập tâm thế?”

Anh liền đứng dậy: “Không có gì, chúng ta đi thôi.”

Ngày hôm sau, Bạch Cẩm Hi tham gia khóa huấn luyện khép kín do Công an tỉnh tổ chức. Khóa huấn luyện kéo dài một tuần, ngày cuối cùng sẽ có lễ tốt nghiệp, sau đó cô ngồi tàu hỏa quay về thành phố Giang ngay nên không hề có thời gian rảnh rỗi.

Mỗi buổi sáng, các học viên phải chạy bộ năm cây số, sau đó là lịch trình dày đặc suốt cả ngày. Họ ăn ba bữa ở khách sạn, buổi tối còn thảo luận đến tám chín giờ. Bốn năm ngày liên tục như vậy, Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đều mệt mỏi rã rời.

Bởi vì thời gian được lấp kín nên hai người không có tâm tư nghĩ đến chuyện khác. Họ đạt thành tích học tập rất tốt. Mỗi lần thảo luận hay thi cử, họ đều đạt điểm số cao nhất. Bạch Cẩm Hi gọi điện báo cáo với Đoàn trưởng, ông vui đến mức cười ngoác miệng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, loáng một cái đã đến thứ Sáu, khóa huấn luyện về cơ bản đã kết thúc. Hôm nay, các học viên được bố trí đi thăm quan đơn vị kiểm sát và công an tỉnh, ngoài ra còn đi cả Viện bảo tàng để học tập truyền thống lịch sử, cảm nhận nét đẹp văn hóa.

Điểm dừng chân cuối cùng là văn phòng Cục Công an tỉnh. Lúc này đã là sáu giờ chiều, xe buýt chậm chậm lái vào cổng chính. Mọi người hưng phấn trò chuyện, mỗi Bạch Cẩm Hi ngồi yên ở vị trí gần cửa sổ, thầm nghĩ: Không biết có gặp Hàn Trầm không?

Kết quả, ý nghĩ này vừa vụt qua bộ não, Bạch Cẩm Hi liền nhìn thấy Hàn Trầm đi bộ dưới bóng cây. Cô ngơ ngẩn nhìn anh trong giây lát.

Thời tiết chuyển lạnh, anh mặc áo jacket mỏng màu đen, bên trong vẫn là áo polo màu tối trông rất nổi bật... cũng rất thu hút.

Chỉ trong tích tắc, xe buýt đã đi ngang qua Hàn Trầm, còn anh cũng đi thẳng, chỉ để lại gương mặt nghiêng thoáng qua cho cô.

Bạch Cẩm Hi ghé sát vào cửa kính, vô thức quay đầu.

Châu Tiểu Triện ngồi cạnh, sán lại hỏi: “Chị nhìn gì thế?”

Bạch Cẩm Hi gơ tay che mặt cậu ta: “Ngắm người đẹp, không cho cậu nhìn.”

Xe buýt từ từ dừng lại ở trong sân. Hàn Trầm đi vài bước, đột nhiên dừng lại, quay người dõi theo chiếc xe buýt từ phía xa xa.

Các học viên lần lượt xuống xe, theo thầy chủ nhiệm của khóa huấn luyện đi vào tòa nhà Cục Công an tỉnh.

Đầu tiên, họ thăm quan đại sảnh của tòa nhà, tiếp theo là phòng truyền thống. Hai nơi này mất nhiều thời gian. Cuối cùng là khu làm việc của đội hình sự.

Đứng trước khu văn phòng rộng lớn, thầy chủ nhiệm tươi cười giới thiệu: “Đây là nơi làm việc của đội cảnh sát hình sự nổi tiếng toàn quốc, với những người cảnh sát xuất sắc như Tần Văn Lang, Hàn Trầm, Uông Tử Mộ... Bây giờ chắc họ đã tan sở hoặc làm việc ở bên ngoài. Các bạn cứ tự nhiên, mười phút sau, chúng ta đi căng tin ăn tối.”

Nơi làm việc vốn chẳng có gì để xem. Mọi người cũng chỉ liếc qua hoặc tùy tiện trò chuyện với đồng nghiệp dăm ba câu rồi rời đi.

Bạch Cẩm Hi đi chậm chậm cuối đoàn người. Đến cửa văn phòng của đội hình sự, cô giả bộ vào thăm quan. Mấy người cảnh sát đều dồn ánh mắt về phía cô. Cô liền mỉm cười với bọn họ, giơ thẻ thăm quan đeo trước ngực.

Sau đó, cô một mình đi tới góc trong cùng của khu văn phòng. Theo sự hiểu biết của cô về Hàn Trầm, chắc anh sẽ chọn chỗ ngồi ở trong góc, gần cửa sổ, tách biệt với mọi người.

Bạch Cẩm Hi nhanh chóng đảo mắt một lượt, dừng lại ở một bàn làm việc. Trên bàn ngăn nắp gọn gàng, không có nhiều đồ đạc. Góc bên phải đặt mấy hộp hồ sơ, bên cạnh là một tấm chữ Khải nhỏ viết tay rất đẹp.

Bạch Cẩm Hi tiến lại gần, giở quyển sổ trên bàn, trang trong quả nhiên viết hai chữ “Hàn Trầm”. Cô có chút đắc ý, ngó nghiêng xung quanh rồi cầm bút viết vào trang cuối quyển sổ: “Anh vẫn còn nợ tôi một bữa cơm! Tạm biệt!”

Vừa viết xong chữ “biệt”, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc: “Cô đang làm gì vậy?”

Bạch Cẩm Hi giật mình, quay đầu, liền chạm phải đôi mắt đen hun hút của Hàn Trầm. Anh chống một tay xuống bàn, nhìn cô chăm chú.

Hai má nóng ran, cô liền đứng thẳng người: “Không có gì, tôi đi thăm quan văn phòng ấy mà.”

Hàn Trầm liếc cô một cái, giơ tay mở quyển sổ. Bạch Cẩm Hi thật lòng chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức.

Ánh mắt anh dừng lại ở hàng chữ đó. Giấy tiếp theo... anh ngẩng đầu nhìn cô.

Bạch Cẩm Hi điềm nhiên đưa mắt đi chỗ khác.

“Đi thôi!” Hàn Trầm vừa nói vừa đi ra ngoài.

Bạch Cẩm Hi vẫn chưa có phản ứng: “Gì cơ?”

Anh quay đầu về phía cô: “Thực hiện lời hứa mời cô ăn cơm.”

Bạch Cẩm Hi buồn cười nhưng cố nhịn. Thật ra, cô cũng hơi ngại khi bị Hàn Trầm bắt ngay tại trận, bởi vì hành động vừa rồi giống như cô thèm muốn bữa cơm của anh. Hơn nữa, cô đang đi cùng đoàn, làm sao có thể tách riêng?

Thế là cô sải bước dài đi về phía trước: “Anh tưởng tôi muốn ăn cơm của anh hay sao? Mấy phút nữa tôi phải tập hợp, không thể đi cùng anh. Coi như tôi nhận tấm lòng, tôi thật sự phải đi đây...”

Vừa đi qua Hàn Trầm, cổ tay cô đột nhiên bị nắm chặt. Bạch Cẩm Hi giật mình, lập tức quay sang anh. Anh đứng ở ngay bên cạnh, gương mặt gần kề.

Giây tiếp theo, anh liền buông tay cô, nhưng vẫn nhìn cô đăm đăm. “Cô hãy xin nghỉ rồi xuống dưới đợi tôi, tôi đi lấy xe.”

Trước ánh mắt của anh, Bạch Cẩm Hi không thể cự tuyệt, mãi mới thốt ra một từ: “Được.”

22. Chương 22: Gặp Lại - P2

Hàn Trầm đưa Bạch Cẩm Hi đến một nhà hàng đủ các món ở bên bờ sông. Nhà hàng có phong cách bài trí trang nhã, dễ chịu. Cánh cửa gỗ màu nâu sẫm ngăn cách phòng ăn riêng với đại sảnh. Trên đầu là ngọn đèn hình cánh hoa sen, bên ngoài cửa sổ là dòng sông Trường Giang rộng lớn.

Bạch Cẩm Hi ngồi đối diện anh, nghĩ bụng: Xem ra, anh thích những thứ có phong vị cổ xưa như thế này.

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn, Hàn Trầm vừa lật giở vừa hỏi: “Cô muốn ăn gì?”

Bạch Cẩm Hi đáp: “Tôi chưa từng đến đây bao giờ, anh cứ gọi đi.”

“Ừ.”

Bạch Cẩm Hi chống cằm, quan sát xung quanh, cuối cùng dừng lại ở Hàn Trầm. Từ trước đến nay, cô chỉ hay ăn cơm với Từ Tư Bạch và Châu Tiểu Triện. Châu Tiểu Triện không nói làm gì, cô phát hiện phong cách của Hàn Trầm rất khác Từ Tư Bạch.

Mỗi khi gọi món, Từ Tư Bạch đều rất nhã nhặn. Thậm chí, nhân viên phục vụ còn không dám lớn tiếng với thư sinh ôn nhu đó.

Còn Hàn Trầm thì sao?

Anh cởi áo jacket vắt lên thành ghế, cúc cổ áo polo cũng mở ra. Sau đó, anh tùy ý đặt một tay lên tay vịn ghế, bàn tay còn lại giở thực đơn, sắc mặt không có bất cứ biểu cảm nào.

Trông anh giống công tử quý tộc... ai mà ngờ lại là cảnh sát hình sự.

Hàn Trầm gọi mấy món rồi ngẩng đầu hỏi nhân viên phục vụ: “Hôm nay có món tổ yến đường phèn không?”

Nhân viên phục vụ cười đáp: “Có ạ!”

“Lấy một bát cho cô ấy.”

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đi ra ngoài. Bạch Cẩm Hi vô cùng ngạc nhiên, cô thật sự không hiểu tại sao Hàn Trầm lại gọi tổ yến cho cô. Lễ nào trông cô giống người cần tắm bổ?

“Anh gọi tổ yến làm gì?” Cô lên tiếng: “Món đó đắt như vậy, ăn hết lương của anh thì sao?” Đây là cô nói thật lòng, dù thế nào cũng không nên bắt anh bỏ tiền vào mấy thứ xa xỉ như vậy.

Hàn Trầm châm một điếu thuốc, tựa vào thành ghế phía sau: “Ừ, mời cô ăn bữa này, tôi sẽ phải chén mỳ ăn liền một tuần.”

Bạch Cẩm Hi không biết lời anh nói là thật hay giả. Cô chỉ “hừm” một tiếng, trong lòng có chút không nỡ.

Anh hít một hơi rồi hỏi: “Cô đến hôm nào vậy?”

Bạch Cẩm Hi đáp: “Chủ nhật tuần trước.”

Hàn Trầm nhẹ nhàng nhả một làn khói trắng, nhất thời im lặng. Bạch Cẩm Hi đoán, chắc anh đang nghĩ tới tin nhắn cô gửi cho anh ngày hôm đó.

Hàn Trầm cầm cốc trà, uống một ngụm: “Cô có tham gia cuộc tuyển chọn vào ngày mai không?”

Bạch Cẩm Hi: “Tất nhiên.” Câu hỏi này là thừa, ngày mai là ngày cuối cùng của khóa huấn luyện, ai mà chẳng tham gia?

Dưới ánh đèn, đôi mắt anh sâu hun hút, khiến cô nhìn không thấu. Cô quyết định chuyển đề tài: “Anh đã tìm thấy người đột trước muốn tìm chưa?”

Hàn Trầm từ tốn đáp: “Chưa.”

Một lúc sau, anh lại hỏi: “Việc tập huấn thế nào?”

Bởi vì thu hoạch không ít nên nhắc đến tập huấn, Bạch Cẩm Hi hào hứng hẳn. Thế là cô kể chuyện, còn anh chăm chú lắng nghe, từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi cô. Ánh mắt thâm trầm của anh khiến trái tim Bạch Cẩm Hi bất giác run rẩy.

Khi kể về thành tích, Bạch Cẩm Hi tỏ ra đắc ý: “Tôi và Châu Tiểu Triện xếp thứ nhất và thứ nhì trong lớp. Cậu ấy đứng đầu, còn tôi xếp thứ hai.”

“Châu Tiểu Triện ư?” Hàn Trầm tỏ ra hơi bất ngờ.

Bạch Cẩm Hi gật đầu: “Chắc anh không biết, cậu ấy là bá chủ trong lĩnh vực học tập, phương diện khác có thể chẳng ra sao, nhưng thi cử rất lợi hại. Cậu ta là “vua thi cử”, tôi chỉ xếp sau cậu ấy.”

Hàn Trầm lại nhìn cô bằng ánh mắt nửa cười nửa không.

Lúc này, nhân viên phục vụ bưng các món lên. Bạch Cẩm Hi cầm đũa, thưởng thức hết món này đến món khác. Quả nhiên đồ ăn ngon tuyệt...

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt. Anh có vẻ sành sỏi, thảo nào khẩu vị khắt khe như vậy.

Hàn Trầm cũng cầm đũa. Anh ăn rất chậm, chỉ gắp những thứ mình thích. Ví dụ một đĩa xào thập cẩm, anh chỉ gắp độc ngó sen, còn nấm hương, mộc nhĩ và xúp lơ xanh, anh không hề động đũa. Ngoài ra, anh cũng không động đến hai món cay.

Không hiểu nguyên nhân tại sao, chỉ yên lặng ngồi ăn cơm cùng anh, tâm trạng của Bạch Cẩm Hi cũng từ từ nở hoa.

Ăn xong, hai người rời khỏi nhà hàng. Lúc này, trời đã tối, hai bên bờ sông đèn đóm lung linh. Bạch Cẩm Hi xoa bụng, đề nghị: “Chúng ta đi dạo một lát cho tiêu cơm đi!”

“Ừ.” Hàn Trầm vất áo lên vai, đi bên cạnh cô. Bên bờ sông cây cối mọc um tùm, ở giữa có một con đường nhỏ. Hai người đi dọc theo con đường, chậm chậm tiến về phía trước. Ngọn gió đêm từ bờ sông thổi tới, bọn trẻ chạy đi chạy lại nô đùa, không khí rất dễ chịu.

Bạch Cẩm Hi đã từng nhìn thấy sông Trường Giang vào ban ngày. Con sông rộng lớn cuộn cuộn như mặt biển. Nhưng vào thời khắc này, cô phát hiện là một cảnh tượng khác hoàn toàn: Mặt nước tối đen, mỗi khi có tàu thuyền chạy qua, nước không ngừng vỗ vào hai bờ, đập dềnh trong đêm tối, khiến lòng người phảng phất cũng trở nên trống trải.

“Chúng ta ra kia xem đi!” Cô đưa ra đề nghị.

Hàn Trầm không có ý kiến.

Đứng gần mép sông, gió thổi càng lớn hơn. Ngắm từng đợt sóng dội tới, Bạch Cẩm Hi cảm thấy vô cùng thích thú. Cô chụm hai tay trước miệng, hét lớn: “A a a...”

Khi cô quay đầu, phát hiện Hàn Trầm đang châm thuốc, khóe miệng cười cười. Một cảm xúc khó diễn tả lan tỏa trong lòng Bạch Cẩm Hi, cô lập tức quay về phía bờ sông, không để lộ tâm tình ra mặt.

Trong đầu chợt vụt qua ý nghĩ tình nghịch, cô lại một lần nữa hét lớn: “Hàn... khôn... kiếp...” Cô kéo dài âm cuối, mang một chút luyến láy, không giống gọi tên người mà giống tiếng rao của ông già đi khắp ngõ phố bán đậu phụ thối mỗi ngày. Bạch Cẩm Hi tiếp tục thốt ra câu tiếp theo: “Đậu... phụ... thối đây!”

“Khụ khụ...” Hàn Trầm bị sặc khói thuốc, vô thức nắm tay cô. Bạch Cẩm Hi quay đầu cười với anh. Cô hơi ngậy ra khi bắt gặp gương mặt mơ hồ và đôi mắt thâm trầm của anh dưới ánh trăng bàng bạc.

Anh vẫn còn nắm ngón tay của cô. Trống ngực Bạch Cẩm Hi bất giác đập thành thịch, thịch thịch.

“Đi thôi.” Hàn Trầm buông tay, quay người đi về đằng trước.

Bạch Cẩm Hi vội vàng đi theo anh.

Khi Hàn Trầm lái xe đưa cô về đến khách sạn, đã hơn chín giờ tối. Bạch Cẩm Hi sợ gặp người quen nên không dám lên xe. Cô nhảy xuống xe, lên tiếng: “Tôi đi đây, chào anh!”

“Ừ, tạm biệt!”

Bạch Cẩm Hi đi hai bước lại quay đầu, nở nụ cười khách sáo với Hàn Trầm: “Bao giờ anh đến thành phố Giang nhớ gọi cho tôi, tôi mời anh ăn cơm.” Ngày kia cô phải ngồi tàu hỏa về quê rồi.

Hàn Trầm nhìn cô, khóe miệng nhếch lên: “Được.”

Bạch Cẩm Hi né tránh ánh mắt anh, quay người đi nhanh vào khách sạn.

Vừa rút thẻ mở phòng, cánh cửa ở phòng bên cạnh lập tức mở toang, Châu Tiểu Triện đi ra, sắc mặt đầy hưng phấn. Bạch Cẩm Hi không để ý đến cậu ta, đi vào phòng, thả người xuống giường.

Châu Tiểu Triện bám theo, nhìn chằm chằm mặt cô mà không lên tiếng.

Bạch Cẩm Hi nhắm mắt, hỏi: “Cậu đã xin nghỉ giúp tôi chưa?”

“Em xin rồi.” Cậu ta hỏi thăm dò một câu: “Không biết có phải em nhìn nhầm, người vừa rồi lái xe đưa chị về khách sạn là Hàn...”

Bạch Cẩm Hi mở mắt, cười với cậu ta, sau đó đứng dậy đẩy cậu ta ra ngoài cửa: “Nửa đêm nửa hôm chạy đến phòng phụ nữ làm gì, cậu có biết tránh điều dị nghị không hả?”

“Trời, bà chị thay đổi...” Châu Tiểu Triện chưa kịp nói hết câu, Bạch Cẩm Hi đã đóng sập cửa.

Tắm xong, cô nằm trên giường ngắm ánh trăng ngoài cửa sổ. Sau đó, cô liếc qua đồng hồ, đoán Hàn Trầm đã về đến nhà. Trái tim cô như có bàn tay gõ nhẹ, hơi ngứa ngứa cũng có chút hỗn loạn. Cuối cùng, cô cầm máy di động, tìm đến số điện thoại của Hàn Trầm.

Có nên nhắn tin cho anh không?

Trong đầu chợt hiện lên cảnh tượng anh nắm tay cô rồi lập tức buông ra vừa rồi. Ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại nhớ đến buổi tối hai người cùng lái mô tô quay về đồn cảnh sát, anh một mình đứng dưới hút thuốc, cả hình bóng cô độc của anh khi rời khỏi phòng hội nghị ở cuộc họp trực tuyến vào tuần trước.

Một nơi nào đó từ đáy sâu trong nội tâm cô dội lên cảm giác xót xa. Bạch Cẩm Hi nhìn chằm chằm điện thoại, thở dài một tiếng rồi ném máy sang một bên.

Hàn Trầm về đến nhà, tắm rửa xong đã hơn mười giờ. Anh ngồi xuống ghế sofa, cầm di động. Màn hình hiển thị hai tin nhắn, đều là của Tân Giai. Anh không do dự, lập tức bấm nút xóa. Thế là tin nhắn cuối cùng lại thành của Bạch Cẩm Hi, gửi từ cuối tuần trước, khi cô mới đến thành phố Lam.

Anh nhìn tên cô, ngón tay dừng lại ở màn hình, mấy lần định bấm chữ nhưng cuối cùng lại đặt máy về bàn.

Đêm dài đằng đẵng, Hàn Trầm tựa vào thành ghế, gác tay lên trán. Nhớ đến Bạch Cẩm Hi, anh lại nhếch miệng cười.

23. Chương 23: Gặp Lại - P3

Sáng hôm sau, vừa đặt chân vào hội trường tập huấn có sức chứa hơn một trăm người, Bạch Cẩm Hi liền nhận ra bầu không khí khác thường.

Các học viên ai nấy nghiêm chỉnh ngồi thẳng người. Mấy học viên bình thường có thành tích không tốt ở hàng ghế sau ra sức lật giở sách như quyết tâm làm điều gì đó. Trên bục giảng phía trước, mấy giáo viên huấn luyện hôm nay cũng mặc cảnh phục, đang thì thầm trao đổi. Bên cạnh họ có mấy chỗ ngồi vẫn còn trống, bầu không khí rất trang nghiêm.

Trên bục giảng treo tấm băng rôn với dòng chữ khá lớn: “Hoan nghênh sự chỉ đạo của lãnh đạo đội hình sự Công an tỉnh và các đồng nghiệp”.

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện ngồi ở hàng cuối cùng. Cô hỏi một học viên đang chăm chú đọc sách: “Anh bạn, có chuyện gì vậy? Chẳng phải hôm nay sát hạch rồi tổ chức lễ tốt nghiệp? Sao lại có cả lãnh đạo đội hình sự Công an tỉnh nữa?”

Đồng nghiệp đáp: “Cô không biết à? Tuy lãnh đạo không có văn bản chính thức, nhưng ai cũng biết, ngày cuối cùng của đợt tập huấn sẽ có một cuộc tuyển chọn. Đội hình sự của tỉnh chuẩn bị thành lập một tổ điều tra đặc biệt gọi là “tổ Khiên Đen”, chuyên phụ trách các vụ án nghiêm trọng. Một trong những mục đích của đợt tập huấn lần này chính là chọn thành viên cho tổ điều tra đặc biệt chuyên giải quyết các vụ án liên hoàn trong phạm vi toàn tỉnh, không thì việc gì tôi phải tham gia? Người trèo chỗ cao, nước chảy chỗ trũng. Mẹ, môn tâm lý tội phạm lằng nhằng thế không biết, chẳng thể nhớ nổi...”

Nghe anh ta nói vậy, Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đều sững sốt, đưa mắt nhìn nhau.

Thật ra, điều này cũng không có gì là khó hiểu. Nghe nói, Cục công an tỉnh luôn khát hiền tài, lúc nào cũng thích “vơ vét” người có năng lực ở địa phương. Chắc đây là chiêu trò của Cục phó, muốn cô và Châu Tiểu Triện tham gia khóa tập huấn nhưng không nói rõ mục đích. Đồn trưởng còn vui mừng cử hai người đi, trong khi bọn cô dốc hết sức lực để đạt thành tích đầu. Các học viên khác là đối thủ cạnh tranh cũng chẳng mấy thân quen nên bọn họ không hé lộ với cô về cuộc tuyển chọn.

Thảo nào tối qua khi nhắc đến việc tập huấn, Hàn Trầm nhìn cô bằng ánh mắt đó. Không phải anh cho rằng, cô quyết tâm vào tổ điều tra đặc biệt đấy chứ?

Lãnh đạo còn chưa xuất hiện, bầu không khí đã khẩn trương và nghiêm túc.

Bạch Cẩm Hi mở chai nước khoáng, uống hết ngụm này đến ngụm khác. Châu Tiểu Triện hỏi: “Chị căng thẳng đấy à?”

“Ừ.”

Châu Tiểu Triện chăm chú suy nghĩ.

“Cậu nghĩ gì vậy?” Bạch Cẩm Hi hỏi.

“Em đang phân vân, không biết có nên tham gia hay không?”

“Tôi cũng thế.”

Uống nhiều nước vào bụng là muốn đi vệ sinh. Nhân dịp cuộc tuyển chọn chưa bắt đầu, Bạch Cẩm Hi đứng dậy, chuồn ra cửa sau.

Ngoài hội trường là hành lang dài, bật đèn sáng trưng, Bạch Cẩm Hi lơ đãng bước đi. Vừa đến đầu cầu thang, cô chợt thấy Hàn Trầm đi lên. Nghe tiếng động, anh liền ngẩng đầu nhìn cô.

Hôm nay, anh cũng mặc cảnh phục, đôi mắt đen sâu thẳm dưới vành mũ như muốn hút cô vào trong đó.

Bạch Cẩm Hi dừng bước, đợi anh tiến lại gần. Vào một khoảnh khắc, cô... quyết định tham gia cuộc tuyển chọn.

“Hôm qua sao anh không nói cho tôi biết thông tin về cuộc tuyển chọn?” Cô lên tiếng: “Làm tôi và Tiểu Triện chẳng chuẩn bị tâm lý gì cả.”

Hàn Trầm dừng bước, không đáp mà hỏi lại: “Hai người có dự định gì?”

“Chúng tôi cứ thử xem sao.” Bạch Cẩm Hi đáp rất khéo.

Hàn Trầm không đổi sắc mặt, đi ngang qua người cô. Bạch Cẩm Hi lập tức kéo tay anh, tất nhiên cũng buông ra ngay.

“Anh cũng là một thành viên của tổ điều tra đặc biệt à?” Cô hỏi.

Anh liếc cô một cái: “Đúng vậy.”

Bạch Cẩm Hi mỉm cười: “Với tư cách là người biết rõ nội tình, anh có thể tiết lộ một chút, công việc của tổ điều tra liệu có khó không? Lãnh đạo là ai? Cục phó hay Đội trưởng Tần? Họ có nghiêm khắc lắm không? Làm việc dưới trướng họ có dễ thở không? Đúng rồi, anh hãy đánh giá xem, liệu tôi có cơ hội hay không?”

Nghe Bạch Cẩm Hi hỏi một thôi một hồi, Hàn Trầm liền quay người về phía cô, tiến lên một bước: “Cô lấy đâu ra nhiều thắc mắc thế?”

Hai người cách rất gần, Bạch Cẩm Hi vô thức lùi lại phía sau một bước.

Hàn Trầm cúi xuống nhìn cô: “Bạch Cẩm Hi, sự lựa chọn nghề nghiệp và điều động công tác không phải trò đùa. Đừng để bất cứ con người hay sự việc nào ảnh hưởng đến phán đoán của cô.”

Bạch Cẩm Hi im lặng. Bất cứ con người hay sự việc nào ư? Anh đang ám chỉ điều gì vậy?

Vài giây sau, cô đáp: “Tôi không đùa giỡn. Ngược lại, tôi đã suy nghĩ nghiêm túc vấn đề này. Tôi muốn vào tổ điều tra đặc biệt, không phải vì mục đích lên chức hay tăng lương, mà bởi vì môn tâm lý tội phạm có tác dụng quan trọng trong việc điều tra các vụ án liên hoàn. Tôi muốn dùng sở trường của mình để làm nhiều việc có ích, giúp đỡ nhiều người, cũng muốn học hỏi nhiều điều hơn.”

Hàn Trầm không lên tiếng.

Bạch Cẩm Hi chuyển đề tài: “Người ở chốn giang hồ làm gì có chuyện không dính dao kiếm. Vấn đề tôi vừa hỏi anh cũng là lẽ thường tình, tôi phải tìm hiểu sở thích của lãnh đạo rồi xem môi trường làm việc thế nào. Không thể để hạt giống tốt như tôi bị mai một...”

Nói đến đây, Bạch Cẩm Hi liền ngậm miệng, bởi cô nhìn thấy Hàn Trầm mỉm cười. Anh mặc bộ cảnh phục vốn đã nổi bật, khi cười trông càng thu hút hơn.

“Sao lại có người phụ nữ như cô chứ?” Anh nói nhỏ rồi quay người đi mất.

Khóe môi Bạch Cẩm Hi bắt giác cong lên, cô nhanh chóng đi theo anh vào hội trường. Đúng lúc này, Hàn Trầm đột nhiên giơ tay kéo vành mũ cảnh sát của cô thấp xuống, gần che khuất đôi mắt.

“Mũ kéo thấp, tóc vén ra sau gáy, đừng cười trong lúc phỏng vấn.”

Bạch Cẩm Hi không hiểu: “Tại sao phải làm vậy?”

“Xác suất thành công sẽ cao hơn.” Hàn Trầm vừa nói vừa đẩy cửa đi vào trong.

Bạch Cẩm Hi vừa về chỗ ngồi, cuộc tuyển chọn đã bắt đầu. Giáo viên chủ nhiệm đọc lời phát biểu ngắn gọn rồi giới thiệu người của đội hình sự có mặt ở đây. Đội hình sự gồm bốn người do Đội trưởng Tần dẫn đầu. Hàn Trầm ngồi bên cạnh Tần Văn Lang, chứng tỏ anh là nhân vật số Hai của đội.

Khác với vẻ mặt tươi cười của đội trưởng Tần, thần sắc Hàn Trầm lãnh đạm, vành mũ kéo hơi thấp, không để lộ bất cứ biểu cảm nào.

Tiếp theo, đội trưởng Tần tuyên bố nguyên nhân và yêu cầu của việc thành lập tổ điều tra vụ án đặc biệt.

Tần Văn Lang là người đàn ông tầm ba mươi tư, ba lăm tuổi, có thân hình cao lớn, ánh mắt sắc bén. Anh ta chống hai tay xuống bàn, cười nói: “Chính tôi đã ra sức đề nghị cấp trên thành lập tổ điều tra này, coi như một thử nghiệm táo bạo. Tôi sẽ đích thân làm tổ trưởng. Tuy nhiên, công việc cụ thể thường ngày do đồng chí Hàn Trầm phụ trách. Chắc mọi người cũng từng nghe nói đến đồng chí Hàn, tôi không cần phải giới thiệu nữa.”

Mọi con mắt đều đổ dồn vào Hàn Trầm. Đồng nghiệp vừa nãy nói nhỏ: “Ồ, thì ra là Hàn Trầm danh tiếng lẫy lừng của đội hình sự. Làm việc dưới trướng của anh ta chắc sẽ mệt chết mất. Nhưng còn cách nào khác, ai bảo đây là nơi tinh anh của tỉnh đều muốn gia nhập, chết thì chết, sợ gì!”

Châu Tiểu Triện tỏ ra xúc động, túm tay Bạch Cẩm Hi: “Thần thám Hàn là tổ phó kìa!”

Bạch Cẩm Hi hất tay cậu ta, tâm trạng hơi phức tạp. Nếu được chọn, cấp trên trực tiếp của cô sẽ là Hàn Trầm. Vậy mà vừa rồi cô còn hỏi dò anh, lãnh đạo có sở thích gì, dễ thở không...

Tần Văn Lang tuyên bố quy trình tuyển chọn: Buổi sáng thi viết tổng hợp, buổi chiều phỏng vấn. Anh ta, Hàn Trầm và giáo viên chủ nhiệm trực tiếp phỏng vấn các học viên. Đội trưởng Tần cũng không nhiều lời, lập tức cho thi viết.

Buổi chiều, Bạch Cẩm Hi ngồi trên hành lang, hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối. Châu Tiểu Triện ngồi cạnh cô, thần sắc hết sức căng thẳng.

Cuộc thi viết đã kết thúc vào buổi sáng, hai người phát huy không tồi. Bởi vì bình thường thành tích luôn đứng nhất nhì nên họ bị xếp phỏng vấn cuối cùng, Bạch Cẩm Hi trước Châu Tiểu Triện.

Các học viên lần lượt đi vào phòng rồi đi ra, có người ủ rũ chán nản, có người tỏ ra phấn khởi. Mặt trời dần xuống núi, hành lang dài ngày càng thưa thớt.

“Bạch Cẩm Hi!” Một học viên đi khỏi phòng phỏng vấn, gọi tên cô.

“Có tôi!” Bạch Cẩm Hi hít một hơi sâu, đứng lên chỉnh lại mũ cảnh sát. Chợt nhớ đến lời nhắc nhở của Hàn Trầm, cô hỏi nhỏ Châu Tiểu Triện: “Tại sao lúc vào phỏng vấn, tôi nên kéo vành mũ xuống thấp, vén tóc ra sau, tốt nhất không cười?”

Không hiểu tại sao tự dưng cô lại hỏi điều này, Châu Tiểu Triện ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Bởi vì làm vậy trông chị giống con gái nhà lành hơn chẳng?”

Bạch Cẩm Hi phì cười: “Cậu biến đi!” Nói xong, cô ngẩng đầu, đi vào phòng phỏng vấn.

Căn phòng tương đối nhỏ, ba người đàn ông ngồi sau chiếc bàn dài, trên tay kẹp điều thuốc.

Thấy Bạch Cẩm Hi đi vào, cả ba đều hướng ánh mắt về phía cô. Cô đưa mắt qua từng người, khẽ gật đầu coi như thay lời chào. Tất nhiên, cô cũng chạm mắt Hàn Trầm nhưng nhanh chóng liếc đi chỗ khác.

Bạch Cẩm Hi ngồi xuống cái ghế ở giữa: “Xin chào các lãnh đạo! Tôi là cảnh sát Bạch Cẩm Hi ở đồn Quan Hồ.”

Ngoài Hàn Trầm ra, Tần Văn Lang và giáo viên chủ nhiệm đều cười. Giáo viên chủ nhiệm nói nhỏ: “Đây là nhân tài mà Cục phó dặn phải tập trung sát hạch.” Thanh âm không lớn nhưng Bạch Cẩm Hi vẫn có thể nghe thấy, trong lòng nhen nhóm niềm vui.

Đội trưởng Tần giờ hồ sơ, hỏi: “Bạch Cẩm Hi, tại sao cô muốn gia nhập tổ Khiên Đen?”

Bạch Cẩm Hi đáp: “Để phát huy sở trường của tôi, thực hiện chính nghĩa và công bằng, bắt những tội phạm hung ác, tàn độc phải đền tội, bảo vệ người dân vô tội.”

Đội trưởng Tần và giáo viên chủ nhiệm đều cười tươi. Có lẽ họ cảm thấy thú vị khi bắt gặp một cô gái xinh đẹp tỏ ra mạnh mẽ và quyết đoán như vậy.

Tần Văn Lang lại hỏi thêm vài câu, Bạch Cẩm Hi trả lời trôi chảy. Cô không dùng từ ngữ bóng bẩy mà trả lời rất thành thực và ngắn gọn, trong khi thái độ vô cùng tập trung, nghiêm túc.

“Tôi hỏi xong rồi.” Đội trưởng Tần quay sang Hàn Trầm: “Cậu có định hỏi câu gì không?”

Bạch Cẩm Hi giật mình, lập tức đưa mắt về phía anh. Vừa rồi, khi cô đối đáp, anh hết sức yên tĩnh, cô cũng chẳng dám nhìn anh.

Hàn Trầm ngẩng đầu, bốn mắt chạm nhau. Sau đó, anh mở quyển sổ ghi chép trước mặt, lật giở từng trang một.

Bạch Cẩm Hi vẫn giữ nụ cười trên môi nhưng trong lòng hồi hộp chờ đợi. Lẽ nào anh định sát hạch cô thật sao? Anh tỏ ra nghiêm túc như vậy, lẽ nào không muốn nhận cô vào đội?

“Tôi không có vấn đề gì cả.” Giọng nói trầm thấp vang lên, Hàn Trầm đóng quyển sổ, bình thản liếc cô một cái.

Tần Văn Lang và giáo viên chủ nhiệm cười cười. Bạch Cẩm Hi thở phào nhẹ nhõm. Anh đúng là... khôn kiếp, chắc chắn cố ý hù dọa cô.

“Cô hãy về đợi thông báo, nhưng nhớ chuẩn bị sẵn sàng, nhanh nhất tuần sau sẽ được điều động lên Công an tỉnh làm việc.” Đội trưởng Tần mở miệng.

Bạch Cẩm Hi ra ngoài, đến lượt Châu Tiểu Triện vào phỏng vấn. Lúc này, hành lang đã vắng lặng, cô đi đến bên cửa sổ, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Đang sau vang lên tiếng mở cửa và tiếng bước chân, Bạch Cẩm Hi quay đầu, phát hiện Hàn Trầm đang đi về phía mình.

“Hừ.” Cô lại quay ra cửa sổ: “Vừa rồi sao anh lại hù dọa tôi?”

Hàn Trầm cũng dừng bước bên cửa sổ. Im lặng vài giây, anh đột nhiên mở miệng: “Cô và Châu Tiểu Triện, chỉ có thể chọn một người.”

Bạch Cẩm Hi lập tức quay sang anh. Gương mặt anh không để lộ bất cứ biểu cảm nào.

“Hai người cùng thuộc một đồn cảnh sát.” Anh tiếp tục mở miệng.

Lòng Bạch Cẩm Hi chùng xuống. Ngẫm nghĩ một lúc, cô lên tiếng: “Thế thì các anh hãy chọn Tiểu Triện đi. Đây là cơ hội tốt...”

Hàn Trầm nhìn cô chằm chằm: “Tôi trêu cô đấy. Đừng tưởng là thật.”

Bạch Cẩm Hi : “Anh...”

Hàn Trầm hơi nheo mắt, khóe miệng thấp thoáng ý cười. Sau đó, anh lại đẩy cửa đi vào phòng.

Bạch Cẩm Hi dõi theo bóng lưng người đàn ông, miệng cười tủm tỉm.

Cô lại quay người, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Phía xa xa, ánh tịch dương chiếu xuống, khiến dòng sông lấp lánh. Vào thời khắc này, không phải cô nghĩ đến quá khứ tệ hại hay tiền đồ mờ mịt, cũng không phải nghĩ đến người đàn ông trong giấc mơ hay Hàn Trầm.

Điều Bạch Cẩm Hi nghĩ tới là tương lai. Cô nghĩ, có lẽ cô sẽ tới một vũ đài rộng lớn, theo đuổi giấc mơ càng có ý nghĩa hơn. Cuộc đời của cô vẫn còn rất dài.

Bạch Cẩm Hi, mày phải dốc hết sức lực mỗi ngày, để cuộc sống càng trở nên tươi đẹp hơn.

24. Chương 24: Trốn Chạy Tình Duyên Tàn Khốc - P1

Bạch Cẩm Hi đứng trước bàn làm việc, đặt từng vật phẩm cá nhân lên trên. Bàn của cô đối diện cửa ra vào, bên ngoài không ngừng có người đi qua, đều ngoái đầu nhìn cô. Thậm chí có một hai đồng nghiệp nam dừng lại ở cửa, bạo dạn cười với cô.

Bạch Cẩm Hi cũng lịch sự mỉm cười với bọn họ.

Sau khi thu xếp xong xuôi, cô liền ngẩng đầu quan sát. Vị trí của Hàn Trầm ở bức tường đối diện, hơi chếch một chút. Lúc này, anh đang chăm chú đọc báo thể thao. Khi đến đây, Bạch Cẩm Hi chào hỏi, anh chỉ “ừ” một tiếng.

Đây là không gian làm việc mở mà Công an tỉnh dành cho “tổ Khiên Đen”. Thời gian thử việc của cô là nửa năm. Đến lúc đó, nếu đạt yêu cầu, cô có thể tiếp tục ở lại tổ điều tra. Biết tin cô rời khỏi thành phố Giang, Đồn trưởng và các đồng nghiệp đều không nở rời xa, nhưng cũng rất ủng hộ cô.

(“Khiên” tức là cái khiên hay còn gọi là tấm lá chắn, biểu tượng của ngành cảnh sát)

Về phần Từ Tư Bạch... Hôm qua anh tiễn cô ra ga, dù miệng mỉm cười nhưng ánh mắt vẫn bộc lộ nỗi buồn xa xăm.

“Nếu em muốn đi, anh sẽ ủng hộ em.” Từ Tư Bạch đã nói câu này.

Bạch Cẩm Hi giơ tay ôm anh. Đây là lần đầu tiên hai người đụng chạm thân mật, lúc cô buông tay, mặt anh hơi ửng đỏ, còn cô cười cười: “Từ Từ Bạch, khi nào rảnh em sẽ về thăm mọi người!”

“Các cậu nhìn gì vậy?” Giọng nói sang sảng của Tần Văn Lang vang lên, cắt đứt dòng suy tư của Bạch Cẩm Hi. Anh ta vỗ vai hai cảnh sát nam đứng ngó nghiêng ở cửa, sai bước dài đi vào phòng.

“Cô đừng để bụng, mấy thằng đó cảm thấy mới mẻ chứ không có ác ý gì đâu.” Đội trưởng Tần giải thích với Bạch Cẩm Hi.

“Không sao đâu ạ.” Cô lên tiếng.

Anh ta quay sang đá chân bàn của Hàn Trầm: “Cậu ngồi đây mà không biết nhắc nhở chúng nó, nhờ dọa Cẩm Hi thì sao?”

Hàn Trầm giở trang báo: “Cô ấy không dễ bị dọa đâu.”

Bạch Cẩm Hi cảm thấy buồn cười. Lúc này, đội trưởng Tần đi đến trước mặt cô, cất giọng ôn hòa: “Cẩm Hi, cô ở ký túc có quen không? Cần gì thì cứ đề xuất.”

“Tôi đã quen, không có vấn đề gì đâu ạ.”

Tần Văn Lang hài lòng gật đầu: “Phân tích tâm lý tội phạm rất quan trọng đối với tổ Khiên Đen chúng ta. Cô cứ bắt đầu từ lĩnh vực này trước. Đến khi tất cả đi vào quỹ đạo, cơ quan sẽ mời hai giáo sư đại học đến chỉ đạo, giúp đỡ công việc của cô.”

“Thế thì tốt quá.” Bạch Cẩm Hi tỏ ra phấn khởi.

Tần Văn Lang lại quay sang Hàn Trầm: “Cậu này luôn có thành kiến với môn tâm lý tội phạm, cô đừng để ý, cứ coi cậu ta là “cỗ máy phá án” đi.” Nói xong, anh ta quay người đi khỏi phòng.

Bạch Cẩm Hi hướng ánh mắt về phía Hàn Trầm, ho khan hai tiếng: “Hừm... Cỗ máy phá án. Hello, Robot!” Ngữ điệu của cô đặc biệt du dương.

Cô còn chưa dứt lời, Hàn Trầm bất chợt ném tờ báo xuống bàn, đứng dậy đi về bên này. Bạch Cẩm Hi chưa kịp phản ứng, anh đã đứng bên bàn làm việc của cô, đồng thời lên tiếng: “Cô nên nhớ cấp trên trực tiếp của cô là tôi.”

Giọng nói trầm thấp của anh khiến trái tim Bạch Cẩm Hi bất giác run rẩy. Giấy tiếp theo, anh liền quay người đi ra ngoài.

Một lúc sau, có hai người đàn ông xa lạ và Châu Tiểu Triện đi vào phòng. Bạch Cẩm Hi đứng dậy chào hỏi bọn họ

Người đầu tiên chính là đồng nghiệp lải nhải ở hội trường hôm tuyển chọn, được Châu Tiểu Triện đặt biệt danh là “Anh Lải Nhải”. Anh Lải Nhải đến từ một thành phố khác trong tỉnh, có cái tên rất nho nhã là Thi Hành. Việc anh ta được chọn khiến Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện hết sức ngạc nhiên.

Anh Lải Nhải lập tức giải thích nguyên do: “Hôm đó, tôi vừa đi vào phòng phỏng vấn, Đại thần Hàn Trầm liền mở miệng: “Thi Hành, tôi biết cậu. Cả tỉnh K này không có người nào làm công việc phục hồi dấu vân tay và phân biệt dấu vết tốt hơn cậu. Chuyện khác tôi không bận tâm, chỉ cần cậu đạt yêu cầu trong cuộc thi viết, tôi sẽ chọn cậu.” Đại thần đúng là đại thần, dám phá cách sử dụng nhân tài. Kết quả, phần thi viết tôi vừa vận đặt sáu mươi điểm. Ha ha ha! Đúng rồi, sau này Hàn Trầm chính là nam thần của tôi, ai tranh với tôi, tôi sẽ xử lý người đó.”

Người thứ hai là một thanh niên kiêu ngạo có gương mặt lạnh lùng tên Trì Thâm. Anh ta là người hoàn toàn trái ngược Lải Nhải và Châu Tiểu Triện. Lúc chào hỏi đồng nghiệp, anh ta vẫn giữ bộ mặt vô cảm nên Châu Tiểu Triện gọi anh ta là “Anh Mặt Lạnh”. Tuy nhiên, Bạch Cẩm Hi từng nghe nói về anh ta. Mặt Lạnh là cảnh sát truy bắt khá có tiếng ở một thành phố trực thuộc tỉnh K. Anh ta luôn đoạt ngôi quán quân trong các cuộc thi bắn súng, đấu bốc toàn tỉnh, năng lực trình sát cũng rất mạnh. Không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta là một “quan võ” có giá trị về mặt vũ lực. Không biết Hàn Trầm đấu với anh ta thì kết quả sẽ ra sao, bởi vì thần thám Hàn chưa bao giờ tham gia những cuộc thi như thế này.

Thành viên cuối cùng chính là Châu Tiểu Triện. Đội trưởng Tần và Hàn Trầm coi trọng tính tỉ mỉ và khả năng học tập của cậu ta, định để cậu ta làm “quan văn”. Ngoài ra, công việc liên quan đến máy tính cũng do Châu Tiểu Triện phụ trách.

Đây là toàn bộ thành viên của “tổ Khiên Đen” trong thời kỳ đầu

Hàn Trầm nhanh chóng quay lại. Ba người đàn ông đều đứng lên, làm Bạch Cẩm Hi đành phải đứng dậy theo. Nhưng Hàn Trầm không tỏ ra ta đây là lãnh đạo, anh chẳng nói một lời, đi thẳng về chỗ ngồi bắt đầu bận rộn công việc.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau rồi ngồi xuống. Bởi vì là ngày đầu tiên đi làm nên “anh Lải Nhải” và Châu Tiểu Triện cũng biết ý, không nói chuyện nhiều. “Anh Mặt Lạnh” càng chẳng có nhu cầu mở miệng, chỉ vùi đầu vào máy tính. Buổi sáng đầu tiên của tổ Khiên Đen trôi qua yên lành.

Đến buổi trưa, Hàn Trầm đứng dậy. Lải Nhải lập tức đứng lên theo: “Anh Hàn đi ăn cơm đấy à? Loáng một cái đã đến trưa rồi, em cũng thấy hơi đói bụng.”

Châu Tiểu Triện tiếp lời: “Anh Hàn, đồ ăn ở căng tin có ngon không? Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm ở Cục Công an tỉnh nên em chưa rành lắm. Hi hi!”

Mặt Lạnh im lặng, nhưng cũng đứng dậy nhìn Hàn Trầm.

Bạch Cẩm Hi hơi buồn cười. Có lẽ Hàn Trầm không định ăn cơm cùng bọn họ, nhưng bởi vì đồng đội quá mạnh nên anh cũng hết cách.

Quả nhiên, có lẽ nghĩ bọn họ đều là người mới, Hàn Trầm im lặng vài giây rồi mở miệng: “Đi thôi!”

Căng tin ở bên cạnh tòa nhà làm việc, năm người đi qua lối nhỏ râm mát. Anh chàng Lải Nhải là fans trung thành của Hàn Trầm nên đi bên trái, Mặt Lạnh đi bên phải hình như quen biết anh nên hai người trao đổi vài câu. Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đi theo sau.

Bây giờ là giờ ăn cơm, căng tin rất đông người, phải xếp hàng lấy đồ ăn. Khi năm người xuất hiện, không ít đồng nghiệp ngoài đầu nhìn bọn họ.

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện vừa xếp cuối hàng liền nghe thấy Hàn Trầm ở đằng trước gọi: “Cẩm Hi, lại đây.”

Cô hơi ngây ra, Châu Tiểu Triện lập tức chọc chọc cánh tay cô: “Mau lên đi!” Lải Nhải ở phía trước cũng tiếp lời: “Ưu tiên phụ nữ, cô hãy xếp trước chúng tôi ấy.”

Bạch Cẩm Hi đi lên, Hàn Trầm lập tức lùi lại phía sau một bước, chừa chỗ trống cho cô. Cô liền đứng xen vào: “Cám ơn anh!”

Hàn Trầm không có phản ứng.

Hàng người di chuyển rất nhanh. Vài phút sau, Bạch Cẩm Hi đã đến ô cửa lấy đồ ăn.

“Cô gái, muốn ăn món gì vậy?” Nhìn thấy người đẹp, anh chàng nhân viên nhà bếp sáng mắt, nói to thêm mấy phần.

Bạch Cẩm Hi chỉ tay: “Sườn sốt, khoai tây xào, một bát cơm.”

“Được thôi!” Anh nhân viên nhanh chóng lấy đầy một khay cơm và thức ăn, nhiều hơn phần của người khác. Bạch Cẩm Hi cất giọng ngọt ngào: “Cám ơn anh! Anh tốt bụng quá!”

Bởi vì cô vẫn chưa làm thẻ cơm nên Hàn Trầm giơ tay, cà thẻ giúp cô.

“Ăn cũng không ít.” Giọng nói trầm trầm vang lên bên tai cô: “Vậy mà thịt đi đâu cả?”

Bạch Cẩm Hi tỏ ra bất lực: “Vào xương cốt cả rồi, tôi cũng hết cách.”

Năm người ngồi xuống bàn ăn. Có lẽ do tâm trạng thoải mái hơn nên anh chàng Lải Nhải và Châu Tiểu Triện bắt đầu trò chuyện rôm rả, Hàn Trầm và Mặt Lạnh im lặng ăn cơm, Bạch Cẩm Hi thỉnh thoảng đá một hai câu. Mỗi khi nghe đến chuyện vui, Hàn Trầm và Mặt Lạnh đều cười cười, bầu không khí rất hòa hợp.

Một lúc sau, cảm thấy hơi khô họng, Bạch Cẩm Hi đứng lên: “Tôi đi mua đồ uống.”

Sau khi cô rời đi, bàn ăn vẫn giữ nguyên hiện trạng. Hai người vừa ăn vừa tán gẫu, hai người trầm mặc ăn cơm.

Vài giây sau, Châu Tiểu Triện và Lải Nhải bỗng dưng im bật. Hàn Trầm ngẩng đầu, thuận theo ánh mắt của họ, quay sang bên cạnh, thấy Tân Giai đã xuất hiện từ bao giờ.

Tân Giai vốn là hoa khôi trường đại học sư phạm của tỉnh K, hôm nay mặc bộ váy dài màu xanh lục, kết hợp áo khoác ngắn màu trắng nên thu hút không ít ánh mắt người xung quanh.

Cô đứng bên cạnh bàn, trên tay cầm hộp bánh trung thu, miệng nở nụ cười duyên dáng với mấy người đàn ông.

“Hàn Trầm!” Cô gọi tên anh.

Hàn Trầm liếc cô một cái rồi tiếp tục cúi xuống ăn cơm: “Chuyện gì vậy?”

Tân Giai đặt hộp bánh xuống chỗ trống bên cạnh anh: “Sắp đến Tết trung thu rồi, mẹ anh gửi bánh đến chỗ em. Hôm nay, em mang tới cho anh.”

“Em cứ để ở đó đi.”

Ba người đàn ông còn lại đều nhận ra thái độ lạnh nhạt của Hàn Trầm. Vì vậy, ngoài Mặt Lạnh, Châu Tiểu Triện và Lải Nhải đều giả vờ cười ngây ngô.

Tân Giai cong khoe môi: “Em đi trước đây.” Cô lại quay sang ba người đàn ông: “Chào các anh!”

Bạch Cẩm Hi cầm mấy chai nước, vừa quay người liền nhìn thấy một cô gái xinh đẹp từ chỗ Hàn Trầm rời đi với vẻ mặt tương đối phức tạp.

Cô thông thả đi về bàn ăn, bắt gặp hộp bánh trung thu đặt trên ghế của mình. Hàn Trầm liền cầm hộp bánh, ném sang chỗ trống bên cạnh.

“Anh Hàn... cô vừa rồi có phải bạn gái của anh không?” Lải Nhải không sợ chết, hỏi thẳng. Anh ta cho rằng, đây là đôi tình nhân đang giận dỗi nhau.

“Không phải.” Hàn Trầm trả lời dứt khoát. Lúc này, anh đã ăn xong nên đặt đĩa xuống bàn: “Các cậu tự chia bánh nướng, không cần phần tôi.”

Bạch Cẩm Hi nghĩ bụng: Cũng không cần chia cho tôi.

Cô ăn vài miếng, chợt cảm thấy điều gì đó bất thường. Hình như có người đang quan sát cô. Người cảnh sát hình sự rèn luyện được linh cảm chuẩn xác, cô buông đĩa, từ từ quay đầu.

Là người phụ nữ vừa rồi. Tân Giai đứng cạnh bờ tường gần cửa căng tin, nhìn Bạch Cẩm Hi chằm chằm. Không biết có phải do ánh sáng, sắc mặt cô ta tái nhợt, ánh mắt chỉ có thể dùng từ “u ám” để hình dung, tựa như chất chứa biết bao nỗi niềm.

Bạch Cẩm Hi lặng lẽ quan sát đối phương, phát hiện khoe mắt cô ta hơi ươn ướt.

Bạch Cẩm Hi liền quay sang hỏi Hàn Trầm: “Cô gái vừa rồi là người điên cuồng theo đuổi anh đấy à?”

Câu hỏi thẳng thắn làm những người khác sững sờ. Hàn Trầm vịn chai nước uống một ngụm: “Bản chất cô ấy không xấu, cô chẳng cần để ý đến cô ấy.”

Mọi người nhanh chóng ăn xong, đứng dậy đi ra ngoài. Bạch Cẩm Hi chú ý, Tân Giai không đứng ở chỗ cũ mà tìm một cái bàn trống ngồi xuống, chẳng biết cô ta đang nghĩ gì.

Bạch Cẩm Hi cố tình đi chậm lại. Đợi mấy người đàn ông rời khỏi căng tin, cô liền rẽ sang một bên, đi đến sau lưng Tân Giai.

“Vừa rồi, sao cô lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó?” Bạch Cẩm Hi mở miệng hỏi.

Tân Giai giật mình, lập tức ngẩng đầu. Sắc mặt cô ta rất khó coi, hết tái xám lại ửng đỏ, nhưng ánh mắt vẫn dừng đọng như cũ.

Sau đó, Tân Giai quay đầu sang một bên, bật cười: “Ai nhìn cô? Cô là cái thá gì chứ?”

Bạch Cẩm Hi cũng không tranh cãi với đối phương, chỉ nhìn cô ta chăm chú.

“Đúng là thần kinh!” Tân Giai cầm túi xách, đứng dậy đi về phía cửa ra vào khác.

Bạch Cẩm Hi dõi theo bóng lưng cô ta. Bởi vì thấy cô ở bên cạnh Hàn Trầm nên cô ta mới ghen, mới nhìn cô bằng ánh mắt oán trách?

Cô đi ra cửa, liền bắt gặp Hàn Trầm đứng ở đó. Anh vừa uống nước vừa dõi mắt về bên này. Xem ra, anh đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa rồi.

Bạch Cẩm Hi đi đến bên anh: “Thật ngại quá, hình như tôi đã khiến hồng nhan tri kỉ của anh tức đến phát khóc rồi.”

Hàn Trầm ném chai nước vào thùng rác: “Cô ấy không phải là hồng nhan tri kỉ của tôi.”

Bạch Cẩm Hi khẽ cong khóe môi, đi thẳng ra bên ngoài. Hàn Trầm đi đằng sau. Anh đột nhiên quay đầu về phương hướng Tân Giai rồi đi, ánh mắt mang hàm ý nào đó.

Hai người vừa lên tầng trên, Hàn Trầm liền bị Tần Văn Lang gọi đi. Bạch Cẩm Hi một mình về văn phòng, nhìn thấy anh chàng Lải Nhải đang bày đồ của mình lên bàn làm việc của cô.

“Chuyện gì vậy?” Cô hỏi.

“Chúng ta đổi vị trí cho nhau.”

“Tại sao?”

“Lão đại dặn thế. Vừa rồi ở căng tin, lão đại bảo tôi đổi chỗ.” Lải Nhải cười cười: “Có lẽ, lão đại muốn tôi ngồi gần anh ấy hơn chăng.”

“Thế à?”

Một lúc sau, Bạch Cẩm Hi ngồi vào vị trí mới, đột nhiên phát hiện ra một vấn đề. Vị trí này quay lưng về phía cửa nên người ở bên ngoài sẽ không nhìn thấy cô. Tâm trạng của cô bất giác rộn ràng trong giây lát.

Một lúc sau, Hàn Trầm và Tần Văn Lang đi vào. Hàn Trầm về chỗ ngồi của mình, lấy áo jacket khoác lên người, còn đội trưởng Tần ném tập tài liệu xuống bàn Châu Tiểu Triện: “Trưa hôm nay, ở khu Thụy Lệ phía Đông thành phố xảy ra vụ nổ súng bắn chết người. Nạn nhân là một người dân bình thường.”

Bạch Cẩm Hi giật mình. Nổ súng bắn chết người ư?

Trong các vụ án hình sự, vụ nổ súng bắn chết người có tỷ lệ tương đối thấp. Bởi vì ở Trung Quốc, súng ống được quản lý nghiêm ngặt, chỉ có thể thông qua chợ đen mới mua được, hoặc là súng săn mà tội phạm cất giấu từ lâu.

Tần Văn Lang tiếp tục lên tiếng: “Trưa hôm qua, tại một địa điểm khác cách phía Đông thành phố không xa cũng xảy ra vụ bắn chết người. Nạn nhân là người dân bình thường. Kết quả giám định sơ bộ ở hiện trường cho thấy, hai vụ do cùng một đối tượng, một khẩu súng gây án. Vì vậy, cảnh sát khu vực đã bàn giao vụ án này cho đội hình sự của tỉnh. Đây chính là vụ án đầu tiên của tổ Khiên Đen các cậu.

Thụy Lệ là khu chung cư không cũ không mới. Nhìn từ xa xa, bức tường của tòa nhà xuất hiện những vết nứt loang lổ và tróc vôi vè, nhưng về tổng thể vẫn khá tử tế. Nạn nhân tên Trần Tây Hiền, sống trên tầng tám.

Vụ án xảy ra gần nửa tiếng đồng hồ trước. Dưới tòa nhà đậu mấy chiếc xe cảnh sát, sợi dây phong tỏa được giăng lên, không ít người dân hiếu kỳ đứng ở ngoài theo dõi tình hình.

Vừa đi vào hiện trường xảy ra vụ án, Bạch Cẩm Hi liền nhú mày. Cô ngửi thấy một mùi hôi thối, chua chua. Đó là mùi được hình thành sau bao nhiêu ngày tích tụ.

Hàn Trầm và anh Lải Nhải đeo găng tay, đi vào nhà. Châu Tiểu Triện và anh Mặt Lạnh cũng tản ra, bắt đầu tìm kiếm manh mối.

Đây là một căn hộ đơn sơ. Phòng khách chất đầy hộp cơm, túi ni lông, chai nước khoáng... Cả gian phòng không có chỗ nào sạch sẽ, gọn gàng, chứng tỏ chủ nhân sống rất bê tha, nhếch nhác.

Bạch Cẩm Hi đi đến bên xác chết.

Nạn nhân tên Trần Tây Hiền, 23 tuổi, vô công rồi nghề, là một con nghiện. Anh ta có chiều cao trung bình, thân hình gầy gò, mái tóc hơi dài.

Lúc này, nạn nhân nằm ngửa mặt trên chiếc sofa bần thủ. Áo sơ mi bên ngực trái nhuộm đầy máu, có thể nhìn thấy một cái lỗ nhỏ, chính là nơi viên đạn xuyên qua. Mắt anh ta mở trừng trừng, hướng lên trần nhà. Tay trái anh ta buông thõng xuống ghế, tay phải vẫn cầm miếng snack khoai tây, một con ruồi đen đậu ở trên đó. Bên cạnh là điện thoại di động cắm tai nghe, còn vọng tiếng nhạc ầm ĩ.

Bạch Cẩm Hi quan sát thi thể nạn nhân một lúc rồi đưa mắt về cửa sổ ở phía đối diện. Trên cửa kính thủng một lỗ nhỏ, đã được cảnh sát đánh dấu vòng tròn.

Hàn Trầm và mấy thành viên của tổ Khiên Đen xem xét một lượt rồi đi đến bên xác nạn nhân. Châu Tiểu Triện giữ tư liệu trong tay, nói: “Viên đạn rơi ở hiện trường đã được đưa đi giám định, nhưng theo phán đoán sơ bộ, viên đạn giống hệt vụ bắn chết người xảy ra hôm qua. Hơn nữa, nạn nhân ngày hôm qua cũng bị bắn trúng tim. Căn cứ vào kết quả phân tích đường đi của viên đạn, có thể nhận định, đầu đạn được bắn ra từ cây súng trường bắn tỉa Barrett M82A1 của Mỹ. Ngoài ra, cây súng này đã sử dụng mấy năm rồi.”

Anh Lải Nhải lẩm bẩm: “Barrett M82A1 ư? Đó là vua của các loại súng bắn tỉa.”

“Đúng thế.” Châu Tiểu Triện đáp: “Nạn nhân bị bắn chết ngày hôm qua là một người đàn ông bình thường, 40 tuổi, tên Châu Trường Khang, cũng không có nghề nghiệp cụ thể. Theo kết quả điều tra sơ bộ của Đoàn cảnh sát thành Đông, hai nạn nhân không hề quen biết, trong cuộc sống cũng chẳng dính dáng đến nhau. Ngoài đầu đạn, hiện trường cả hai vụ án đều không có bất cứ dấu vết khác thường nào, cũng không bị mất cắp tài sản.

“Vụ này tương đối phiền phức.” Anh Mặt Lạnh đột nhiên mở miệng.

Mọi người đều lặng thinh. Hàn Trầm cúi đầu quan sát thi thể, hai tay đeo găng đen buông thõng bên thân.

“Cẩm Hi!” Anh gọi tên cô.

Dù anh không nói rõ dụng ý nhưng Bạch Cẩm Hi đã nhanh chóng tiếp lời: “Anh Mặt Lạnh nói đúng...”

Mặt Lạnh liền ngẩng đầu nhìn cô. Bây giờ, Bạch Cẩm Hi mới có phản ứng, muốn chữa lại nhưng nhất thời không nhớ ra tên thật của anh ta. Thế là cô hàm hồ mở miệng: “... Anh ấy nói đúng, vụ án này rất phức tạp.

Những vụ nổ súng giết người hàng loạt từng xảy ra ở trong và ngoài nước. Tại Trung Quốc, ngày xưa có vụ “Bạch Bảo Sơn” được tổ chức Cảnh sát hình sự quốc tế (Interpol) đánh giá là vụ án lớn thứ ba trên thế giới, gần đây có vụ Châu Khắc Hoa chấn động toàn quốc. Nhưng những vụ bắn chết người hàng loạt ở trong nước đều có đặc điểm chung: phần lớn hung thủ đều vì tiền tài, mối thù riêng, hoặc vì việc chạy trốn. Họ thường sử dụng súng cướp được, súng săn hay súng tự tạo. Tóm lại, thủ phạm của những vụ nổ súng giết người hàng loạt ở Trung Quốc về cơ bản là hạng “chân đất mắt toét”.

Còn thủ phạm của những vụ án tương tự ở nước ngoài chuyên nghiệp hơn nhiều. Nhiều người từng là quân nhân hay cảnh sát, cũng có kẻ do tâm lý biến thái nên tùy tiện giết người.

Quay lại vụ án của chúng ta, bề ngoài, hung thủ có vẻ như tùy tiện giết người. Tuy nhiên, hẳn có điểm không giống những tên tội phạm bắn chết người khác.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Hắn sử dụng Barrett M82A1, loại súng mà người bình thường không thể kiếm được. Ngay cả cảnh sát và quân đội của nước ta cũng không dùng súng bắn tỉa loại này. Kết quả điều tra cho thấy, hắn sử dụng khẩu súng này đã nhiều năm, hơn nữa hành sự gọn gàng dứt khoát. Điều đó chứng tỏ, có khả năng hắn là một tên sát thủ chuyên nghiệp.

Ở Trung Quốc không phải không có sát thủ chuyên nghiệp, chỉ là số lượng rất ít. Hơn nữa, họ luôn che giấu thân phận, núp mình trong bóng tối, tránh xa cuộc sống của người dân bình thường. Đây là quy tắc nghề nghiệp của bọn họ. Mấy năm trước có một vài triệu phú hay nhân sĩ hoạt động chính trị bất ngờ bị giết chết, trở thành kỳ án không có lời giải, đều do bọn họ gây ra. Tuy nhiên, sát thủ chuyên nghiệp luôn vì đồng tiền mới nhận giết người, tâm lý rất tỉnh táo, khả năng tự kiểm chế cao. Bọn họ tuyệt đối không động đến người dân vô tội. Nhưng bây giờ, không biết nguyên nhân vì sao, tên sát thủ chuyên nghiệp này bỗng dưng từ bóng tối đi ra ngoài ánh sáng, bắt đầu tùy tiện giết người.”

Nói đến đây, Bạch Cẩm Hi ngừng đầu nhìn các đồng nghiệp: “Rất có khả năng tâm lý của hắn bỗng dưng trở nên biến thái, điều này có nghĩa là, chỉ cần hắn muốn, cả thành phố sẽ trở thành trường săn của hắn.”

25. Chương 25: Trốn Chạy Tình Duyên Tàn Khốc - P2

“Rất có khả năng tâm lý của hắn bỗng dưng trở nên biến thái, điều này có nghĩa là, chỉ cần hắn muốn, cả thành phố sẽ trở thành trường săn của hắn.” Bạch Cẩm Hi nói xong câu này, mọi người đều trầm mặc.

Bản thân cô cũng ngẩn ngơ. Trước đây, cô công tác ở đồn nhỏ Quan Hồ nên không có cơ hội tiếp xúc các vụ án lớn như giết người hàng loạt. Vậy mà tại sao khi thốt ra những lời này, trong lòng cô lại dội lên cảm giác căng thẳng, nghiêm túc và... kích thích quen thuộc? Giống như, đây không phải là lần đầu tiên cô làm vậy.

Bạch Cẩm Hi chưa kịp đào sâu suy nghĩ, một đồng nghiệp dẫn hàng xóm sống ở nhà đối diện căn hộ của nạn nhân sang bên này. Cô và Châu Tiểu Triện lập tức đi tới nghênh đón.

Người hàng xóm là một bà nội trợ ngoài ba mươi tuổi. Chị ta đứng ngoài cửa căn hộ xảy ra vụ án, sắc mặt trắng bệch.

“Bình thường, chúng tôi không tiếp xúc với cậu ta, chỉ thỉnh thoảng chạm mặt ở ngoài hành lang. Cậu ta cả ngày đeo tai nghe, chẳng thèm để ý đến ai.” Người hàng xóm cho biết: “Hình như cậu ta không có nghề nghiệp đáng hoàng, cả ngày rúc ở nhà, để rác chất đống ngoài cửa. Lần nào đến thu dọn, nhân viên vệ sinh cũng cần nhấc. Đồng chí cảnh sát, có phải cậu ta bị đám côn đồ giết chết không?”

“Tại sao chị lại nói vậy?” Bạch Cẩm Hi hỏi.

“Thanh niên sống kiểu cậu ta phần lớn đều nghiện ma túy. Tôi nghe thám Triệu ở tầng trên nói, có lần cậu ta bị hai tên lưu manh đánh một trận ở ngoài cổng khu chung cư, mắng cậu ta vẫn chưa trả tiền mua thuốc lắc. Thời buổi này, con nghiện rất hống hách.”

“Bình thường, Trần Tây Hiền có bạn bè hay họ hàng thân thích không?”

Người hàng xóm ngẫm nghĩ, thở dài: “Họ hàng chẳng thấy đâu, nhưng trước kia cậu ta có bạn gái, thường đến đây chơi. Cô gái có vẻ hiền lành tử tế. Thời gian con bé hay đến đây, không thấy cậu ta vứt rác ở ngoài cửa nữa. Có điều, người tốt thường đoản mệnh. Nghe nói, cô bạn gái đã qua đời vì tai nạn giao thông. Hôm đó, cậu ta đốt tiền giấy ở dưới sân, bị bảo vệ mắng một trận. Ồ, cả đôi đều chết hết, mấy tên nghiện ngập cũng chẳng có kết cục tốt đẹp.”

Sau khi tiễn người hàng xóm, Châu Tiểu Triện lên tiếng: “Trần Tây Hiền là đồ cặn bã của xã hội. Bạn gái qua đời, bản thân cũng bị giết chết. Chị thử nói xem, có phải tên sát thủ cảm thấy cậu ta không cần thiết tồn tại trên cõi đời này nên mới chọn cậu ta làm mục tiêu?”

Bạch Cẩm Hi dừng bước. Hừm, phán đoán của Châu Tiểu Triện nghe cũng có lý. Cô liền vỗ vai cậu ta: “Được đấy! Có tiền bộ, nhưng bây giờ đưa ra kết luận vẫn hơi sớm, đợi đi xem nạn nhân còn lại rồi bàn sau.”

Hai người đi vào nhà. Hàn Trầm và hai thành viên của tổ đứng bên cửa sổ bị bắn thủng. Anh chàng Lải Nhải thò tay vào túi lấy ra một cái... thuốc đo góc.

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy dụng cụ “nguyên thủy” này, trong khi Lải Nhải nghiêm nghị cúi xuống, dùng thước đo trái đo phải.

Bạch Cẩm Hi đi đến bên Hàn Trầm, hỏi nhỏ: “Làm vậy cũng được sao?”

“Cô cho rằng tôi sẽ chọn người tầm thường?” Hàn Trầm dán mắt vào lỗ đạn.

Không chọn người tầm thường, có nghĩa chọn toàn cao thủ? Bạch Cẩm Hi khê cong khóe môi, ai ngờ anh nói tiếp: “Chỉ riêng người chuyên về mảng tâm lý tội phạm không phải là cao thủ.”

Bạch Cẩm Hi hết nói nổi. Người đàn ông này...

Đúng lúc này, anh chàng Lải Nhải lau mồ hôi trên trán, đứng thẳng dậy: “Viên đạn không phải được bắn từ hướng vuông góc với mặt kính, mà chếch 50,3 độ. Điều đó có nghĩa là...” Anh ta chỉ tay về phía ban công bên phải: “Đầu đạn được bắn ra từ phương hướng kia. Trong tầm bắn hữu hiệu của cây súng bắn tỉa theo phương hướng này, chỉ có một tòa nhà mà thôi.”

Mọi người dõi mắt theo hướng Lải Nhải chỉ, phát hiện cách nơi này khoảng một, hai trăm mét có một tòa nhà 18 tầng. Xung quanh nó là những tòa nhà nhà cũ kỹ thấp hơn, san sát bên nhau, trông rất chật chội. Ngoài ra, còn có cả những dãy nhà “ổ chuột”.

Lải Nhải tiếp tục mở miệng: “Góc của viên đạn và trục hoành là 13,8 độ; khoảng cách giữa tòa nhà kia và nơi này là 155 mét. Chiều cao bình quân một tầng của hai tòa cao ốc là 3,5 mét. Vì vậy, viên đạn xuất phát từ...”

“Sân thượng.” Nói xong, Hàn Trầm liền quay người đi ra ngoài.

Mặt Lạnh lập tức đi theo. Anh chàng Lải Nhải ngăn người vài giây rồi cũng sải bước dài ra ngoài, miệng không quên lẩm bẩm: “Đúng là bộ não Đại thần có khác, nhanh kinh khủng.”

Bạch Cẩm Hi huých tay Châu Tiểu Triện: “Vua thi cử, cậu vẫn chưa tính ra sao?”

“Em còn chưa kịp rút máy tính.”

Khu vực này là trung tâm thành phố nên tương đối đông đúc và chật chội. Khi đi bộ qua tòa nhà bên kia, bọn họ nhìn thấy không ít xe ô tô đỗ ở bãi hay vị trí được phép đỗ xe bên đường, nhưng cũng không ít xe vi phạm luật giao thông, đỗ bậy bạ. Một tiếng đồng hồ trước khi xảy ra vụ án, liệu có phải hung thủ núp trong một chiếc xe nào đó? Hẳn từ thế giới tăm tối trà trộn vào cuộc sống của người dân thường và chuẩn bị ra tay giết người?

Vừa lên sân thượng, năm người liền nhìn thấy ký hiệu chữ “T”.

Đó là chữ T viết hoa rất lớn, hung thủ đã dùng sơn đỏ phun lên bờ tường. Ở phương hướng đó vừa vặn là tòa chung cư nơi nạn nhân sinh sống.

Anh chàng Lải Nhải gần như lao đến, tay trái rút một cái thước cặp đồng hồ, tai phải lấy panme bắt đầu đo đạc.

(Thước cặp đồng hồ và panme là dụng cụ đo lường điện tử chính xác đến micrômét)

Những người khác cũng vội đi đến. Mặt Lạnh ngồi xổm xuống cạnh bờ tường, giơ tay chạm nhẹ rồi ngẩng đầu nói với Hàn Trầm: “Xung quanh đều có bụi đất, duy chỉ chỗ này đã được lau chùi cẩn thận.”

Hàn Trầm gật đầu. Lải Nhải tiếp lời: “Góc độ vừa vặn trùng khớp. Đây chính là nơi hung thủ nổ súng bắn chết nạn nhân. Hẳn dám để lại chữ “T” ở đây, em gái Tiểu Bạch, cô hãy thử phân tích tâm lý của hắn đi!”

Bạch Cẩm Hi lườm anh ta một cái: “Anh tưởng tôi là thần tiên chắc, mỗi chữ T có thể nhìn ra điều gì? Không biết chừng điều hắn muốn biểu đạt không phải là T, mà là một cây đinh thì sao?”

Miệng nói vậy nhưng cô vẫn quan sát kỹ lưỡng chữ T đó. Chữ có màu đỏ như máu, đến mức nhức mắt, lại nằm đúng hướng nạn nhân bị trúng đạn. Giống như hung thủ muốn đóng ký hiệu này lên xác nạn nhân.

Vừa ngẩng đầu, cô liền bắt gặp Hàn Trầm đi men theo mép sân thượng, thò đầu quan sát bên dưới, không biết anh đang làm gì. Anh chàng Lải Nhải vẫn bận rộn đo đạc, còn Mặt Lạnh đột nhiên quay người, tiến về

bên phải phía trước một bước, hai bước, ba bước... sau đó ngồi xổm xuống, lật giở đồng hồ lật vạt dưới nền đất.

Bạch Cẩm Hi dõi theo bọn họ, trong lòng dần trở nên sôi sục. Hàn Trầm nói đúng, họ đều là cao thủ.

Thế là cô cũng chống tay lên cằm, đắm chiêu suy nghĩ.

“Tìm thấy rồi.” Mặt Lạnh đứng dậy, khoe miệng để lộ nụ cười hiểm hoi, đồng thời giơ tay lên cao: “Vỏ đạn.”

Hàn Trầm đi đến, cầm xem rồi mỉm cười vỗ vai anh ta.

Tìm thấy vỏ đạn tức là có thể dùng thiết bị chuyên ngành phân tích ra nhiều thông tin liên quan đến khẩu súng. Châu Tiểu Triện lập tức rút ni lông đựng vỏ đạn, đồng thời nhìn Mặt Lạnh bằng ánh mắt sùng bái: “Anh Mặt Lạnh, sao anh lại biết vỏ đạn nằm ở đó?”

Mặt Lạnh không còn có phản ứng khi nghe thấy biệt danh này, anh ta ngược nhìn bầu trời: “Hôm nay không có gió, loại súng bắn tỉa này sau khi nhả đạn, vỏ đạn sẽ bay về bên phải. Có thể suy đoán vỏ đạn bay bao xa.”

Châu Tiểu Triện: “Thế à?”

Đúng lúc này, Hàn Trầm giơ tay về phía Châu Tiểu Triện: “Giấy bút!”

Châu Tiểu Triện liền đưa quyển sổ và cây bút bi cho anh. Anh xé một tờ rồi lại ném trả quyển sổ cho cậu ta, sau đó đi đến mép sân thượng.

Bạch Cẩm Hi liền tiến lại gần: “Anh đang làm gì thế?”

Anh vẽ nhiều đường uốn lượn ngoằn ngoèo lên tờ giấy mới liếc cô một cái: “Nhìn không hiểu sao?”

“Vâng...”

“Không hiểu cũng phải thôi.” Anh ném bút cho cô rồi quay đầu gọi: “Mặt Lạnh!”

Mặt Lạnh bình thản đi đến, Hàn Trầm đưa tờ giấy cho anh ta: “Cậu hãy đi cầu thang bộ xuống đến tầng tám, rồi từ sân phơi ở tầng tám nhảy xuống nóc tòa nhà đó. Tôi không cần chỉ rõ tuyến đường tiếp theo, chắc cậu có thể đọc hiểu.”

Châu Tiểu Triện và Lải Nhải đều sán lại gần, Mặt Lạnh xem kỹ tờ giấy rồi nhếch miệng: “Đây là lộ trình hung thủ thoát thân.”

“Ồ.” Hàn Trầm nói: “Cậu chạy thử đi. Tiểu Triện hãy bấm giờ, điểm cuối cùng cũng bố trí một người tính thời gian.”

Mặt Lạnh cởi áo khoác ném cho Lải Nhải rồi đứng tại chỗ vận động gân cốt. Ba người còn lại đều kinh ngạc.

Sao có thể vẽ ra tuyến đường thoát thân của hung thủ?

Hai phút sau, Bạch Cẩm Hi và hai đồng nghiệp tròn mắt khi chứng kiến bóng Mặt Lạnh thoăn thoắt trên các nóc nhà thấp ở bên dưới.

Lải Nhải không kiềm chế nổi, mở miệng hỏi: “Lão đại, sao anh có thể vẽ ra lộ trình? Anh biết hung thủ nhất định sẽ đi theo tuyến đường đó?”

Hàn Trầm đáp: “Súng bắn tỉa tương đối công kênh nên không có chuyện hung thủ vác súng đi lại trên đường phố, bởi làm vậy quá lộ liễu. Hắn sẽ sử dụng ô tô và giấu khẩu súng trong xe.

Bạch Cẩm Hi và hai người đàn ông gật đầu.

“Hắn sẽ không đỗ xe ở bãi đỗ, vì nơi đó có camera giám sát. Hắn sẽ dừng ở vị trí được phép đỗ xe bên đường.”

Châu Tiểu Triện nói xen ngang: “Nơi này có nhiều người đỗ xe lung tung, hung thủ có thể tùy tiện tìm một nơi kín đáo đỗ xe.”

“Không có chuyện đó.”

“Không đâu.”

Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm đồng thời lên tiếng. Hai người đưa mắt nhìn nhau, Bạch Cẩm Hi giải thích: “Bất cứ tội phạm lão luyện nào cũng sẽ không đỗ xe trái phép trong lúc gây án. Bởi vì nhờ bị cảnh sát giao thông tóm được, có nghĩa hấn tự nộp mình cho cảnh sát. Tội phạm của chúng ta là một tên sát thủ chuyên nghiệp nên tuyệt đối không phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy.”

Hàn Trầm tiếp lời: “Trên đường đến hiện trường vụ án, tôi đã xem qua bản đồ. Khu vực này có năm con đường cho phép đỗ xe, trong đó có một con đường ở ngay dưới tòa nhà này. Nhưng hung thủ sẽ không đỗ ở đây, bởi nơi này thuộc phạm vi lục soát của chúng ta.” Anh hơi nheo mắt, hướng về phía trước: “Tuyến đường Mặt Lạnh đang chạy là lối gần nhất tới nơi có thể đỗ xe. Những tuyến khác quá xa, sẽ để lại nhiều dấu vết nên hung thủ sẽ không chọn.”

Lải Nhại thông suốt vấn đề nên không tiếp tục đặt câu hỏi, Châu Tiểu Triện nhanh chóng ghi chép lại ý chính phân tích của Hàn Trầm. Bạch Cẩm Hi đảo tròn mắt, hỏi: “Sao anh biết tuyến đường do anh vạch ra nhất định là gần nhất?”

Hàn Trầm quay sang anh Lải Nhại: “Lải Nhại, làm sao mới có thể khiến một người mù đường hiểu rõ điều này?”

Lải Nhại và Châu Tiểu Triện cười hì hì, Bạch Cẩm Hi “xì” một tiếng, má hơi ửng đỏ. Hàn Trầm nhìn cô, khóe miệng nhếch lên.

“Vì thế...” Lải Nhại suy đoán tiếp theo hướng của Hàn Trầm: “Bởi đã biết rõ thời gian xảy ra vụ án nên chỉ cần tính toán thời gian hung thủ trốn chạy, kiểm tra camrea giám sát ở xung quanh con đường đó, chúng ta có khả năng phát hiện ra ô tô của hung thủ. Như vậy, phạm vi điều tra sẽ được thu hẹp.”

“Ừ!” Hàn Trầm đáp.

Châu Tiểu Triện tỏ ra xúc động: “Vụ án sắp được phá đến nơi rồi, nhanh quá đi!”

“Chưa chắc.” Hàn Trầm nói: “Đây mới chỉ là tìm ra ô tô mà thôi.”

Dù anh nói vậy nhưng Châu Tiểu Triện và Lải Nhại vẫn cười híp mắt.

Tâm trạng của Bạch Cẩm Hi có chút phức tạp. Cô vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, cũng khâm phục Hàn Trầm.

Đúng lúc này, Hàn Trầm đột nhiên quay đầu về phía cô: “Cô mau chuẩn bị đi!”

“Gì cơ?” Bạch Cẩm Hi không hiểu.

“Giờ đến lượt cô chạy, tôi sẽ chạy cùng cô.” Anh nói: “Thời gian cấp bách, tìm nữ cảnh sát khác cũng khó có thân thủ như cô. Vừa rồi tôi đã để ý, không phải leo trèo leo lăm, chắc cô có thể làm được.”

“Vâng.”

Hai người cởi áo khoác ngoài, vận động xương cốt. Châu Tiểu Triện hiểu ra vấn đề, gật đầu: “Vẫn là lão đại suy nghĩ thấu đáo. Hung thủ cũng có khả năng là phụ nữ, vì vậy mới bảo Tiểu Bạch chạy thử. Nhưng vì chị ấy mù đường nên lão đại đích thân chạy cùng chị ấy.”

Nghe cậu ta luôn miệng gọi Hàn Trầm là lão đại, Bạch Cẩm Hi nửa cười nửa không nhìn cậu ta: “Tiểu Triện, cậu đúng là có mối nối cũ.”

Châu Tiểu Triện không hiểu, vẻ mặt mù mờ. Gáy Bạch Cẩm Hi đột nhiên bị đập nhẹ một cái.

“Bụng dạ hẹp hòi.” Hàn Trầm tháo găng tay ném cho Châu Tiểu Triện

Anh nói bằng giọng Bắc Kinh trầm ấm, có chút ngang tàng. Bạch Cẩm Hi bỗng dưng cảm thấy ngọt ngào.

Hai người đứng ở chỗ vẽ chữ T, Bạch Cẩm Hi đeo chiếc ba lô của Châu Tiểu Triện, bên trong đựng vài cục gạch, tương đương trọng lượng của khẩu súng. Vừa rồi, Mặt Lạnh cũng đeo một chiếc ba lô tương tự.

Hàn Trầm quay sang cô: “Hãy cẩn thận, nhớ theo sát tôi, đừng nhìn xuống dưới.”

“Vâng.”

Châu Tiểu Triện phát tay, Hàn Trầm lập tức lao đi, chớp mắt đã khuất dạng ở lối xuống cầu thang. Bạch Cẩm Hi hít một hơi sâu rồi chạy theo anh.

Cầu thang tầng tám có một cánh cửa, bên ngoài là sân phơi rộng. Lúc này đã là hai ba giờ chiều, mặt trời chói chang. Hàn Trầm bám tay vào thành sân phơi, tung mình nhảy xuống dưới, hình bóng màu đen biến mất trong giây lát.

May mà sân phơi này kề sát nóc một tòa nhà khác, khoảng cách chỉ hơn một mét. Bạch Cẩm Hi dừng lại ở mép sân phơi một vài giây rồi nhắm mắt nhảy xuống.

Vừa chạm đất, cô liền nhìn thấy Hàn Trầm đã đầu bên kia nóc nhà, đang chuẩn bị xuống cầu thang. Thấy cô không sao, anh liền quay người chạy tiếp.

Bạch Cẩm Hi hơi ngậy ra. Cô cũng không hiểu nguyên nhân vì sao mình lại vô duyên vô cớ thất thần. Thế là cô lấy lại tinh thần, tiếp tục bám theo Hàn Trầm.

Xuống đến tầng 5 có một hành lang dài nối liền với tầng thượng của tòa nhà bên cạnh. Ở thập niên 90 thế kỷ trước, rất nhiều cơ quan thích kiến trúc kiểu này. Bạch Cẩm Hi đi qua hành lang, liền nhìn thấy Hàn Trầm đang đứng ở đầu cầu thang, gần mép bên kia sân thượng.

Bạch Cẩm Hi đột nhiên thẫn thờ.

Ánh nắng chiếu xuống khiến gương mặt nghiêng của anh rất rõ nét. Anh chống tay vào tay vịn cầu thang, quan sát bên dưới. Sau đó, anh quay đầu liếc cô một cái. Giây tiếp theo, anh nhảy xuống bên dưới.

Bạch Cẩm Hi kịp nhìn thấy bóng anh biến mất ở đầu kia sân thượng. Trong khi đang chạy theo anh, cô chợt cảm thấy trái tim co rút mạnh. Bạch Cẩm Hi lập tức dừng bước. Ý thức mình đang thi hành công vụ, cô lại tiếp tục chạy nhanh.

Nhưng khi ngẩng đầu, đôi mắt Bạch Cẩm Hi đã ngân ngấn nước

Chuyện này là thế nào vậy?

Tại sao cảnh tượng đuổi theo Hàn Trầm lại quen thuộc đến thế?

Tại sao lồng ngực bị đè nén đến mức cô không thở nổi?

Tại sao nước mắt cứ chảy dài, không thể khống chế tựa như trong giấc mơ của cô...

Tuy nhiên, lý trí khiến cô vẫn giữ nguyên tốc độ. Có lẽ do đoạn đường còn lại dễ chạy hơn nên Hàn Trầm càng nới rộng khoảng cách, cũng không phát hiện ra sự bất thường của cô.

Lúc này, đôi mắt Bạch Cẩm Hi đã trở nên mờ mịt. Cô tiếp tục chạy hết nóc nhà này đến nóc nhà khác, nhảy qua vô số chướng ngại vật. Rõ ràng cô đang ở đây nhưng linh hồn dường như đang ở trong hoàn cảnh khác.

Cảnh đó cũng có một người đàn ông trầm ổn, mạnh khỏe lao nhanh về phía trước, còn cô bám theo sau. Hình bóng của hai người cũng cách một đoạn nhưng lại quấn quýt, cùng hướng về một mục tiêu như thời khắc này.

Trên cõi đời này không có người nào có thể thay thế vị trí của họ trong lòng đối phương.

Bạch Cẩm Hi không thể chạy tiếp. Cô từ từ dừng lại, ngồi xổm xuống, vùi mặt vào hai lòng bàn tay.

Người đàn ông trong giấc mơ cũng từng cùng cô chạy băng băng như vậy sao?

Có phải anh ta cũng quay đầu suốt, xem cô có bình yên vô sự hay không?

Anh ta từng theo đuổi lý tưởng và mục tiêu giống cô? Đó là chính nghĩa, công bằng, trách nhiệm của người cảnh sát, và cả tình yêu khắc cốt ghi tâm nữa?

Tại sao cô chẳng nhớ gì cả?

Anh ta tên là gì? Triệu gì nhỉ? Cô đã quên mất tên của người đó, còn anh cũng đã lấy vợ sinh con. Nhưng tại sao tình cảm được chôn sâu trong ký ức đã bị cô lãng quên vẫn cháy bỏng như ngọn lửa, một khi bị đánh thức, dù chỉ một đốm nhỏ, cũng khiến toàn thân cô đau đớn khôn nguôi?

Bạch Cẩm Hi cúi đầu, để mặc từng giọt lệ rơi xuống nền đất, cho tới khi một đôi giày thể thao màu đen xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Cánh tay bị siết chặt rồi một sức mạnh rất lớn kéo cô đứng dậy. Bạch Cẩm Hi ngẩng đầu, liền nhìn thấy Hàn Trầm.

Trán anh lấm tấm mồ hôi, áo phông đã ướt đầm, dính vào lồng ngực, lòng bàn tay nóng rực. Anh túm cánh tay cô, bàn tay còn lại đỡ mặt cô, sau đó dùng ngón tay thô ráp với vết chai cứng lau đi nước mắt trên mặt cô.

Còn đôi mắt đen sâu hun hút của anh nhìn cô chăm chú.

“Có chuyện gì vậy?” Hàn Trầm hỏi.

Bạch Cẩm Hi ngoảnh mặt đi chỗ khác, né tránh tay anh: “Không có gì. Đột nhiên tôi cảm thấy khó chịu trong người. Thành thực xin lỗi, anh hãy đổi người khác đến thử nghiệm đi.”

Cô muốn gạt tay anh nhưng anh siết càng chặt hơn.

Bạch Cẩm Hi hít một hơi sâu, quay đầu, để lộ nụ cười áy náy: “Vừa rồi tại tôi nhìn xuống dưới nên mới bị lên cơn sợ độ cao, tâm trạng hơi mất kiểm soát...” Lý do cô đưa ra có vẻ hợp tình hợp lý, bởi nhiều trường hợp mắc chứng sợ độ cao, khi bị ép buộc quá mức, tinh thần sẽ trở nên hoảng loạn.

Hàn Trầm từ từ buông tay. Hai người im lặng trong giây lát.

“Là tôi suy nghĩ không chu đáo.” Anh đột nhiên mở miệng: “Tôi để cô chạy, vốn là hy vọng cô có thể khắc phục chứng sợ độ cao. Tôi sẽ bảo bọn họ đổi người khác, cô hãy theo tôi xuống dưới đi!” Ngữ khí của anh dịu dàng hiếm thấy.

Sống mũi Bạch Cẩm Hi cay cay, cô vội lau sạch nước mắt: “Không phải lỗi của anh, lần sau tôi sẽ cố gắng hơn.”

Lúc ngồi lên xe, viền mắt Bạch Cẩm Hi vẫn còn đỏ hoe. Châu Tiểu Triện huých tay cô, hỏi nhỏ: “Chị sao thế?”

“Khi nào về nói sau.”

Mặt Lạnh lái xe, Hàn Trầm ngồi ở ghế phụ, trầm tư hút thuốc, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Không khí trong ô tô yên tĩnh suốt quãng đường.

Nạn nhân thứ hai tên Trịnh Thành Chí. Anh ta gặp nạn vào trưa hôm qua, thi thể đã được mang đi khám nghiệm nhưng hiện trường vẫn được giữ nguyên như cũ. Lúc tổ Khiên Đen đến nơi, vợ nạn nhân đang khóc lóc thảm thiết, khẳng định ai đó căm ghét chồng mình, yêu cầu cảnh sát nhất định bắt hung thủ đền tội.

Trịnh Thành Chí năm nay 42 tuổi, chỉ đi làm thuê lung tung chứ không có nghề nghiệp chính thức. Bởi vì nhà cũ bị di dời, anh ta được bồi thường hai căn hộ nên cuộc sống cũng không đến nỗi.

“Ngoài chị ra, Trịnh Thành Chí còn người thân nào không?” Châu Tiểu Triện hỏi.

Người vợ nghẹn ngào: “Ông ấy còn một em trai đang làm việc ở Thượng Hải, ngày mai mới có thể trở về.”

“Bạn bè thì sao?”

Chị ta nghiêng rằng: “Bạn bè chơi bởi của ông ấy thì nhiều, suốt ngày cùng nhau hút thuốc, uống rượu, đánh bài. Đồng chí cảnh sát, các cậu hãy điều tra tử tế.” Nói xong, chị ta lại khóc rống lên: “Mẹ góa con côi chúng tôi phải làm thế nào đây?”

Châu Tiểu Triện gật đầu, trong lòng biết rõ, chắc chắn hung thủ không phải đám bạn của nạn nhân.

Hàn Trầm cùng Lải Nhải và Mặt Lạnh xem xét hiện trường, còn Bạch Cẩm Hi đi hỏi thăm hàng xóm ở tầng trên và tầng dưới.

Tầng dưới là một bà lão hơn bảy mươi tuổi. Nghe cô trình bày, bà liền mời cô vào nhà.

“Cháu gái cảnh sát, cháu thử nói xem, một người đang sống yên lành sao có thể bị bắn chết?” Bà lão thở dài: “Tưởng bây giờ nhà nước quản lý súng ống rất chặt, không phải Thành Chí dính dáng đến xã hội đen đấy chứ?”

Bạch Cẩm Hi cất giọng nhã nhặn: “Hiện tại, chúng cháu vẫn chưa thể đưa ra kết luận. Bà ơi, chắc bà sống ở đây lâu rồi. Trịnh Thành Chí là người thế nào ạ? Có mâu thuẫn hay tranh chấp với ai không? Cũng chỉ vì muốn nhanh chóng phá án nên cháu mới hỏi điều này.”

Bà lão gật đầu: “Bà biết. Hồi nhỏ, Thành Chí là đứa trẻ ngoan, cũng rất hiếu thảo. Sau này lớn lên, cậu ấy lấy vợ, công việc lại chẳng đâu vào đâu nên tính cách dần thay đổi. Bốn mươi tuổi rồi mà vẫn lông bông. Nhà chỉ có hai anh em, bố chết sớm, tôi và mẹ cậu ấy cùng chứng kiến hai anh em trưởng thành...”

“Mẹ anh ta...”

Bà lão lắc đầu, nói giọng buồn bã: “Mẹ cậu ấy qua đời vào tháng trước. Bà già vất vả cả đời, nuôi hai con trai lớn khôn, vậy mà chết cũng không được tử tế. Bà ấy sẩy chân, từ cửa nhà ngã cầu thang xuống dưới...”

Bạch Cẩm Hi im lặng vài giây, lại hỏi: “Hai anh em họ bình thường đối xử với mẹ thế nào? Có hiếu thảo không ạ?”

Bà lão đáp: “Cậu hai Thành Đạt đi làm thuê ở ngoại tỉnh, rất hiếm khi về nhà, nhưng nghe nói vào dịp lễ tết đều gửi tiền về ẹ. Cậu cả Thành Chí có lòng nhưng tính cách lại như vậy, cả ngày hút thuốc uống rượu, đâu có quan tâm đến mẹ. Cậu ấy lại lấy cô vợ... Chẹp, thật ra trong lòng bà già cũng rất tủi thân.”

Khi Bạch Cẩm Hi quay lại nhà họ Trịnh, vợ Trịnh Thành Chí đã đi mất. Kể từ lúc xảy ra vụ án, chị ta và con trai đã dọn đi chỗ khác.

Hàn Trầm đã xem xét một lượt căn hộ, lại quay về phòng khách. Nghe tiếng động, anh liền ngẩng đầu. Bốn mắt chạm nhau, Bạch Cẩm Hi lập tức liếc đi chỗ khác.

“Cẩm Hi!” Anh gọi: “Cô có kết luận gì không?”

Bạch Cẩm Hi cảm thấy ảm áp trong lòng. Dù có thành kiến với lĩnh vực tâm lý tội phạm nhưng trên thực tế, kể cả vụ án Trần Ly Giang hay vụ này, anh đều lắng nghe phân tích của cô.

Ngày hôm nay, hình như chỉ còn lại một mình cô chưa bộc lộ khả năng.

Bạch Cẩm Hi đi đến chỗ mấy người đàn ông, giơ tay về phía Hàn Trầm: “Cho tôi xin điều thuốc.”

Lải Nhải nói xen ngang: “Tiểu Bạch hoành tráng quá.”

Hàn Trầm thò tay vào túi quần, lấy một điều thuốc đưa cho cô. Tuy nhiên, Bạch Cẩm Hi không hút, chỉ đưa lên mũi ngửi ngửi rồi nghịch giữa các ngón tay.

“Hung thủ là một người đàn ông từ 25 đến 35 tuổi, tướng mạo bình thường. Hắn sống âm thầm lặng lẽ tại một khu chung cư bậc trung mà hắn thuê. Ngoài ra, hung thủ lái một chiếc xe phổ thông. Nghề sát thủ không phải là toàn bộ cuộc sống của hắn. Bình thường, hắn kiêm nhiệm công việc liên quan đến kỹ thuật, ví dụ nhân viên sửa máy tính, nhân viên sửa đồng hồ hoặc kiểm nghiệm...”

Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Hắn còn độc thân, không có bạn gái, cũng chẳng có lấy người bạn tử tế. Nội tâm của hắn rất cô độc. Trong ba tháng qua, hắn bị đẩy kích rất lớn về mặt tình cảm. Đó là thứ tình cảm sâu sắc, có lẽ là tình yêu hay là tình cảm khác đã bị hủy hoại. Đối tượng hủy hoại tình cảm của hắn cũng là người dân thường như hai nạn nhân. Một cao thủ hoạt động trong bóng tối, coi mạng người như cỏ rác lại bị nhân vật yếu ớt, xoàng xĩnh phá hoại hạnh phúc thuộc về hắn. Do đó, bây giờ hắn đi vào thế giới của bọn họ, bắt đầu giết từng người một.”

26. Chương 26: Sát Thủ Cô Độc - P1

“Tôi là một sát thủ. Tôi đã làm nghề này năm năm, tám năm hay mười năm? Thời gian không còn quan trọng nữa.

Tôi chưa bao giờ sợ hãi. Bằng không, hiện tại tôi đã bị lôi ra pháp trường rồi.

Tôi có rất nhiều tiền, muốn mua gì hay chơi gì đều chỉ là chuyện nhỏ. Tuy không phải là triệu phú nhưng tôi tuyệt đối không có áp lực về mặt kinh tế.

Ngón tay tôi chuyên dùng để bóp cò. Nhìn thấy hết thi thể này đến thi thể khác, tôi không có bất cứ cảm giác, mà chỉ nghĩ tới một điều, lại có một khoản tiền lớn xuất hiện trong tài khoản của mình.

Cuộc sống của tôi khác hoàn toàn người bình thường nhưng những lúc không làm nhiệm vụ, tôi buộc phải hòa nhập vào cộng đồng và xã hội. Khi đi giữa đám đông, tôi không cảm nhận được sự tồn tại của mình...”

“Khoan đã!” Một giọng nói xen ngang, là Lải Nhải lên tiếng: “Em gái Bạch, tuy em biến mình thành sát thủ để suy đoán tâm lý của hắn, nghe có vẻ hay ho đấy, nhưng nội tâm của một tên sát thủ liệu có cảm tính như em nói không? Gì mà khi đi giữa đám đông, không cảm nhận được sự tồn tại của bản thân? Cứ như đọc thơ ấy.”

Anh ta lải nhải một hồi, chỉ đổi lại một cái lườm của Bạch Cẩm Hi.

“Cứ để tôi nói đã.” Cô ngồi lên thành cửa sổ: “Tuy tội phạm của chúng ta là tên sát thủ chuyên nghiệp có tâm lý biến thái nhưng hắn cũng không thoát khỏi công thức của một kẻ biến thái. Chắc chắn do tâm lý đè nén một thời gian dài, cộng thêm sự kích thích khi một việc nào đó xảy ra bất thành công, dẫn đến sự bùng nổ của hắn. Chuyện xảy ra chỉ là nguyên nhân bên ngoài, còn yếu tố có tác dụng quyết định luôn luôn là bản thân con người hắn.”

Châu Tiểu Triện tiếp lời: “Thế có nghĩa, hắn đã đè nén rất lâu rồi?”

“Đúng vậy.” Bạch Cẩm Hi đáp: “Bằng không, tại sao bao nhiêu sát thủ chuyên nghiệp không biến thái, chỉ có hắn trở nên biến thái? Mọi người nên nhớ, trong ngẫu nhiên luôn chứa đựng yếu tố tất nhiên.”

Bây giờ đã là bốn năm giờ chiều, ánh tịch dương chiếu qua ô cửa sổ, hiện trường vụ án vắng lặng như tờ.

Bạch Cẩm Hi đảo mắt một vòng. Châu Tiểu Triện đứng gần cô nhất, vẫn tỏ ra nghiêm túc và sùng bái như thường lệ, anh chàng Mặt Lạnh không có bất cứ biểu cảm nào, còn Lải Nhải trầm tư suy nghĩ.

Hàn Trầm đứng xa nhất. Lúc không cười, anh luôn toát ra một vẻ lạnh lùng. Vào thời khắc này, anh nhìn cô không chớp mắt.

Bạch Cẩm Hi cụp mi.

Những lần suy luận trước đây, cô đều dựa vào lý luận và kinh nghiệm để phân tích tới khi đạt được kết quả.

Thật ra, cô không có thói quen coi mình là tên giết người hàng loạt, cảm nhận tâm lý, thậm chí từng lời nói và hành động của hắn. Không hiểu tại sao, hôm nay tự dưng cô lại có linh cảm nên cứ thế tuôn ra như suối.

Lẽ nào, chỉ kẻ giết người biến thái mới có thể tác động đến sợi dây thần kinh nhạy cảm nhất, được cất giấu ở nơi sâu kín nhất trong con người cô? Nên cô mới có cảm giác giống như cá gặp nước?

May mà ngoài Lải Nhải, không ai nghĩ cô bị thần kinh.

“Bởi vì nghề nghiệp đòi hỏi nên tôi thường xuyên thay đổi chỗ ở. Bây giờ, giá nhà đất hơi cao, dù là sát thủ chuyên nghiệp đi chăng nữa, tôi cũng không có khả năng mua nhiều căn hộ ở khắp nơi. Do đó, tôi sẽ thuê nhà. Tôi thuê một căn hộ bậc trung tại khu chung cư không phải sang trọng nhất, nhưng cũng không khuất nèo. Ngoài ra, tôi lái loại ô tô thường thấy nhất trong thành phố. Ở thành phố Lam, lượng xe tiêu thụ nhiều nhất là nhãn hiệu Citroen của Pháp. Vậy thì tôi sẽ mua một chiếc C- Elysee hay C- Cross tầm một trăm ngàn tệ.” Cô nói: “Nhưng tôi vẫn thích dòng Elysee hơn, bởi bề ngoài của nó khá đẹp. Tôi sẽ chọn màu đen, bởi vì màu này càng khó bị phát hiện trong đêm tối.”

Anh chàng Lải Nhải “ồ” một tiếng: “Đến nhãn hiệu xe và màu xe cũng có thể suy ra, đúng là hay thật đấy!”

Bạch Cẩm Hi cười cười: “Lạc thú lớn nhất của người làm công tác phân tích tâm lý tội phạm là, mọi hành vi của hung thủ qua đôi mắt của bọn họ đều trở nên đơn giản.”

Mấy người đàn ông đều im lặng.

Bạch Cẩm Hi ngồi trên thành cửa sổ, một tay chống xuống bệ, một tay nghịch điều thuốc. Cô buộc tóc đuôi ngựa, trông rất gọn gàng. Cô hơi cúi mặt, đôi lông mi vừa dày vừa đen khẽ rung rung. Khi cô thốt ra những lời ngông cuồng bằng ngữ khí bình thản, tự dưng mang lại cảm giác không hòa hợp.

Hàn Trầm không rời mắt khỏi mặt cô. Anh cúi đầu ngậm thuốc, chợt nhớ ra đây là hiện trường vụ án, anh lại cầm xuống, xoay tròn điều thuốc giữa kẽ ngón tay.

Bạch Cẩm Hi cũng ý thức được câu nói vừa rồi hơi ngạo mạn, nhưng nó cứ tuôn ra khỏi miệng cô một cách tự nhiên. Cảm giác quen thuộc đó dội vào lòng.

Cô tiếp tục giả định vừa rồi: “Bởi vì nội tâm cô độc nên mỗi khi dừng lại ở một thành phố, tôi sẽ tìm một công việc của người bình thường. Công việc cao siêu quá, tôi không có thời gian học; đơn giản quá sẽ chẳng bỏ công làm. Vì vậy, tôi chọn một công việc đòi hỏi tay nghề, coi như sở thích, cũng có thể khiến tôi hòa nhập vào xã hội. Từ những phân tích này, tôi có thể là thợ sửa đồng hồ, cũng có thể là thợ sửa máy tính... Tôi có giấy chứng nhận đào tạo của trường kỹ thuật Bắc Đại Thanh Điều cũng không biết chừng.”

Cô tỏ ra tinh nghịch, nhưng mấy người đàn ông đều không cười, mà chăm chú lắng nghe.

Bạch Cẩm Hi hít một hơi sâu, nhắm nghiền hai mắt. Trong bộ não của cô hiện lên hình ảnh một người đàn ông như sau:

Hắn có chiều cao trung bình, thân hình gầy nhưng rắn chắc. Hắn có thể mặc áo sơ mi và quần âu đơn giản, đeo kính, xách túi đựng laptop, trông như bất kỳ nhân viên làm nghề IT nào ở trên đường phố. Lúc đi bộ, hắn sẽ không đi nhanh, bởi vì hắn còn phải quan sát con người và sự vật xung quanh. Đây là thói quen nghề nghiệp của hắn nhưng không ai để ý. Bước chân của hắn gần như không phát ra tiếng động.

Mỗi ngày, hắn đi làm và tan sở đúng giờ, sinh hoạt hoàn toàn bình thường, không gây sự chú ý của thiên hạ. Đến khi có nhiệm vụ, hắn sẽ tháo kính, thay trang phục khác. Hắn hành sự gọn gàng, dứt khoát. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, trong lòng hắn sẽ xuất hiện cảm giác đạt thành tựu. Tuy nhiên, cảm giác này vĩnh viễn không thể chia sẻ với người khác. Tích tụ lâu ngày, hắn sẽ cảm thấy một nỗi trống trải cực lớn.

Nguyên nhân nào khiến một tên sát thủ như vậy cuối cùng cũng không thể kiềm chế, để rồi từ bỏ sự cao ngạo của mình, xung đột trực diện với linh hồn?

Bạch Cẩm Hi từ từ mở mắt: “Đó là sự lật đổ. Một thứ tình cảm nào đó mà hắn trân trọng bị hủy hoại, khiến cân cân mà hắn miễn cưỡng duy trì ở trong lòng bị lật đổ một cách triệt để, khiến hắn bắt đầu trả thù xã hội.”

Nói đến đây, cô nhảy xuống đất: “Tôi phân tích xong rồi.”

Mặt Lạnh là người đầu tiên lên tiếng: “Chữ T có nghĩa gì vậy?”

Bạch Cẩm Hi đáp: “Trong các vụ án giết người hàng loạt, những ký hiệu đặc thù mà hung thủ để lại, về cơ bản chỉ hai đối tượng.”

“Hai đối tượng nào vậy?” Anh chàng Lải Nhải tỏ ra hưng phấn.

Bạch Cẩm Hi cười cười: “Bản thân hung thủ hoặc là chấp niệm của họ. Đây là đạo lý hiển nhiên, có tên giết người nào mà không yêu bản thân? Còn chấp niệm của họ có thể đại diện cho bất cứ con người hay sự việc nào. Có lẽ hung thủ của chúng ta từ nhỏ đã say mê chữ cái viết hoa “T”; cũng có thể người mà hắn yêu thương bị đóng đinh đến chết; hoặc “T” là chữ cái đầu tiên của của một từ nào đó, ví dụ “Tuesday” (thứ Ba)... Hiện tại, đi sâu vào nội tâm của hắn vẫn là việc làm quá sớm.”

Ngừng vài giây, cô quay sang Hàn Trầm: “Tiểu Triện có một phát hiện mà tôi cho rằng có giá trị tham khảo. Hai nạn nhân đều là loại người chẳng ra sao, không có cống hiến cho xã hội. Liệu đây có phải là tiêu chuẩn lựa chọn mục tiêu của tội phạm?”

Nhưng dù sao cũng chỉ có hai trường hợp, rốt cuộc bọn họ được hung thủ lựa chọn từ trước hay hẳn tùy cơ giết người? Điều này chúng ta vẫn chưa thể đưa ra kết luận cụ thể.

Theo kinh nghiệm của tôi, phần lớn hung thủ nổ súng giết người ở trong và ngoài nước đều tùy tiện tìm mục tiêu chứ không cố tình lựa chọn. Bởi khoai cảm đặt được trong quá trình giết người đã đủ để thỏa mãn bọn họ. Vì vậy, họ không cần lựa chọn mục tiêu kỹ càng.

Những người khác đều gật đầu tán thành. Còn Hàn Trầm cài điều thuốc ra sau vành tai, tháo găng tay ném cho Châu Tiểu Triện. Cậu ta lập tức gơ tay bắt theo thói quen.

Bạch Cẩm Hi nghĩ bụng: Vị công tử đến từ Bắc Kinh này thật biết sai khiến người khác.

Hàn Trầm lên tiếng: “Không, hai nạn nhân chắc chắn được tội phạm lựa chọn.”

Bạch Cẩm Hi hơi ngẩn người. Thật ra, bản thân cô cũng nghiêng về khuynh hướng lựa chọn nhưng căn cứ vào tình hình hiện tại, khó có thể đoán biết.

“Ở hai địa điểm hung thủ nổ súng giết người, mặt đất đều được lau sạch.” Anh lặp lại phát hiện trước đó của Mặt Lạnh.

Bạch Cẩm Hi, Châu Tiểu Triện và Lải Nhải nhíu mày, còn Mặt Lạnh khẽ gật đầu. Xem ra, anh ta đã hiểu ý Hàn Trầm.

“Một tên sát thủ chuyên nghiệp khi hành động chắc chắn sẽ đeo găng tay, đi bao chân, không để lại bất cứ dấu vết nào. Vậy thì việc gì hẳn phải lau nền đất?” Anh nói: “Chỉ có một giải thích: Hẳn lau đi giọt mồ hôi của mình.”

Bạch Cẩm Hi liền hiểu ra vấn đề: “Bởi vì ẩn nấp trên sân thượng một lúc lâu nên hẳn chảy không ít mồ hôi, mới cần phải lau sạch?”

Lải Nhải tiếp lời: “Đúng rồi. Vì vậy, nạn nhân là do hẳn lựa chọn. Bởi vì nếu tùy tiện giết người, lúc đó là buổi trưa, đường phố đầy người đi lại. Hẳn ở trên sân thượng, chỉ cần tùy tiện nổ súng là cũng có thể giải quyết mấy người. Hẳn cần gì phải đợi một thời gian dài để bắn chết hai nạn nhân đó?”

Năm người đều trầm tư suy nghĩ. Bạch Cẩm Hi không thể không thừa nhận, Hàn Trầm lại một lần nữa khiến cô cảm thấy sức hấp dẫn của phương pháp điều tra truyền thống.

Môn tâm lý tội phạm của cô là suy đoán tính cách và đặc điểm cá nhân từ hành vi của tội phạm. Còn anh thì nhạy bén nắm bắt từng chi tiết trông có vẻ không quan trọng để tìm kiếm kẽ hở trong logic, ví dụ mặt đất lau sạch mồ hôi, hay tiếng chuông vang lên vào buổi đêm, từ đó đưa ra giải thích hợp lý và chuẩn xác duy nhất.

Cô nên gọi anh là “Vua logic” mới phải. Không ngờ lần này, Lải Nhải lại “tâm linh tương thông” với cô, anh ta cảm thán: “Lão đại, anh đúng là “vua logic”. Chắc ngày xưa, anh học môn Toán rất giỏi.”

Châu Tiểu Triện phụ họa: “Đúng thế!”

Hàn Trầm cười cười. Như phát giác ra ánh mắt của Bạch Cẩm Hi, anh nhướn mày nhìn cô. Đôi mắt đen thâm trầm bức người, phẳng phất vẫn còn tàn dư của buổi chiều, lúc anh kéo cô đứng dậy.

Bạch Cẩm Hi mỉm cười với anh. Hàn Trầm tiếp tục mở miệng: “Hiện trường còn một điểm bất thường nữa là vỏ đạn.”

Lải Nhải tiếp lời: “Đúng thế. Em cũng từng nghĩ, sau khi hung thủ nổ súng giết người, ít nhất cũng phải chục phút sau, đồn cảnh sát mới nhận được điện thoại báo án, trong khi hẳn từ nóc tòa nhà chạy xuống vị trí đỗ xe, theo như chúng ta kiểm tra thì mất chưa đầy năm phút đồng hồ. Hung thủ hoàn toàn có thời gian nhặt vỏ đạn, nhưng tại sao hẳn không làm vậy?”

Khẩu súng bắn tĩa mà hẳn sử dụng ở trong nước rất hiếm gặp, trên thị trường chợ đen cũng chưa chắc đã có. Bây giờ có đầu đạn và vỏ đạn, chúng ta sẽ có báo cáo chính xác trong vòng mười ngày, rằng viên đạn được bắn ra từ khẩu súng như thế nào, sử dụng mấy năm, thậm chí nơi sản xuất, năm nào sản xuất, có thể mua súng từ con đường nào, trước kia đã xảy ra vụ án tương tự sử dụng loại súng này hay chưa... Hẳn để lại nhiều manh mối như vậy, chúng ta sẽ càng có cơ hội lần ra hẳn.”

Hàn Trầm nheo mắt, cất giọng lạnh nhạt: “Một tên sát thủ chuyên nghiệp không thể phạm sai lầm sơ đẳng đến mức đó. Hắn không nhặt vỏ đạn, vậy thì chỉ có một nguyên nhân, việc làm này là không cần thiết bởi hắn chẳng hề bận tâm.”

Nghe câu này, bốn người đều chấn động.

“Có một nghịch lý ở đây.” Anh nói tiếp: “Hung thủ lau sạch mồ hôi, nhằm mục đích không cho chúng ta xét nghiệm DNA của hắn. Nếu để lại mồ hôi, chúng ta có thể xác định hắn là ai trong vòng ba ngày. Tuy nhiên, hắn lại cố tình để vỏ đạn ở hiện trường.”

Bộ não Bạch Cẩm Hi vụt qua một ý nghĩa, cô buột miệng: “Điều này chứng tỏ hắn đã không bận tâm đến việc bị chúng ta bắt trong tương lai. Hắn chỉ hy vọng mình không bị tóm nhanh như vậy.”

Hàn Trầm ngẩng đầu nhìn cô: “Đúng. Đây không đơn giản là chuyện tùy tiện giết mấy người để trả thù xã hội, mà hắn có một kế hoạch hoàn chỉnh, sẽ thực thi trong vòng mười ngày.”

27. Chương 27: Sát Thủ Cô Độc - P2

Nửa đêm, Bạch Cẩm Hi một mình ngồi trong xe cảnh sát, tay cầm quyển sổ, cầm cúi ghi chép.

“Kẻ giết người hàng loạt T:

1. Đàn ông, 25-35 tuổi, tướng mạo bình thường;
2. Học lực: cấp ba hoặc chuyên ngành đại học;
3. Nghề nghiệp nguy trang: công việc liên quan đến kỹ thuật như sửa máy tính, sửa đồng hồ... Nhiều khả năng có giấy chứng nhận nghề nghiệp sơ, trung cấp.
4. Nơi ở: Một khu chung cư bậc trung nào đó trong thành phố.
5. Lái một chiếc C- Elysee màu đen.
6. Trong ba tháng qua bị đả kích nặng nề về tình cảm. Ví dụ, người yêu hay người thân qua đời.
7. Coi thường cái chết, không loại trừ khả năng mắc bệnh nan y. Do đó, hung thủ mới bất chấp tất cả thực hiện kế hoạch.

Bạch Cẩm Hi ngẫm nghĩ, lại ghi chú ở dưới: “Tìm ra điểm chung giữa các nạn nhân, nắm được quy luật hành động của tội phạm là biện pháp duy nhất phá bỏ kế hoạch của hắn.”

Đúng lúc này, cửa ô tô mở ra, Châu Tiểu Triện chui vào trong.

“Cả gia đình đều không ở nhà, hàng xóm cũng không biết họ đi đâu. Em gọi điện thì tắt máy, chắc là muộn quá rồi. Bây giờ phải làm thế nào hả chị?”

Bạch Cẩm Hi chau mày: “Hết cách rồi, chúng ta đành đợi ở đây thôi.”

Châu Tiểu Triện gật đầu. Hai người cùng dõi mắt về khu chung cư ở phía trước. Đây là nhà Châu Tư Hàm, người bạn gái đã qua đời của nạn nhân trẻ tuổi Trần Tây Hiền. Vào thời khắc này, căn hộ ở tầng trên tắt đèn tối om.

Hôm nay, tổ Khiên Đen bận rộn từ sáng đến tối. Những người có thể hỏi đều hỏi qua, những nơi có thể đi đều đi qua, nhưng ngoài chi tiết “vô công rồi nghề”, họ vẫn chưa tìm ra mối liên hệ giữa hai nạn nhân.

Ai cũng biết, trưa ngày mai, sát thủ T sẽ tiếp tục giết người. Bây giờ, họ phải chạy đua với T, tranh thủ từng giây từng phút, tìm ra quy luật trước khi hắn lại ra tay.

Vì vậy, họ cần “đào” sâu hơn nữa. Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đến nhà bạn gái đã chết vì tai nạn giao thông của Trần Tây Hiền; Lải Nhải đi ra ga đón Trịnh Thành Đạt, em trai của nạn nhân Trịnh Thành

Chí đang trên đường trở về; Mặt Lạnh về quê Trần Tây Hiền điều tra, còn Hàn Trầm phụ trách tìm kiếm xe ô tô của hung thủ.

“Tiểu Bạch, chiều nay trong lúc chạy, tại sao chị lại khóc?” Châu Tiểu Triện hỏi.

Bạch Cẩm Hi trầm mặc vài giây rồi quay sang cậu ta: “Tôi sẽ nói cho cậu biết, nhưng cậu phải giữ bí mật đấy nhé.”

“Vâng!”

...

Đêm mỗi lúc một khuya, bãi đỗ xe vô cùng yên tĩnh. Kể xong câu chuyện, Bạch Cẩm Hi tựa vào thành ghế, đôi mắt về phía trước.

Châu Tiểu Triện nhìn cô chăm chăm, mãi vẫn không thốt ra lời.

“Tiểu Bạch, cho em ôm chị một cái nào.” Cuối cùng, cậu ta lên tiếng: “Không ngờ chị lại si tình như vậy.”

Đúng lúc này có một chiếc xe lái vào bãi đỗ, dừng ở vị trí cách bọn họ khá xa. Tư liệu cho biết, nhà họ Châu không có ô tô, chắc là một người dân nào đó về muộn. Bạch Cẩm Hi không để ý, cười cười: “Tự dưng cậu suốt mướt thế làm gì?”

Nói thì nói vậy, cô vẫn giơ tay ôm cậu ta. Hai người yên lặng một lúc, Châu Tiểu Triện vỗ lưng cô: “Chị cứ yên tâm đi, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Sau này nếu gặp tên Triệu gì đó, chúng ta sẽ cho hắn một trận.”

Bạch Cẩm Hi phì cười. Vừa định lên tiếng, cô liền nhìn thấy một bóng hình từ sau ô tô của cô đi lên rồi dừng lại ở bên ngoài cửa xe.

Người đàn ông có thân hình cao lớn, gương mặt tuấn tú và đôi mắt thâm trầm đó chính là Hàn Trầm.

Vào thời khắc chạm mắt anh, con tim Bạch Cẩm Hi hơi run rẩy, cô liền đẩy Châu Tiểu Triện: “Được rồi.”

Châu Tiểu Triện vẫn đang chìm trong trạng thái phần nộ thay cô, anh ta cất giọng buồn bực: “Để em ôm thêm một lát nữa. Làm vậy trong lòng em mới thoải mái hơn.”

Hàn Trầm liếc cô một cái, chống tay lên cửa xe. Nghe thấy động tĩnh, Châu Tiểu Triện quay đầu, hơi ngáy ra rồi lập tức buông tay theo phản xạ có điều kiện.

“Khỉ thật...” Cậu ta nói nhỏ.

Bạch Cẩm Hi cười: “Khỉ gì chứ?”

Hai người đẩy cửa xuống xe. Hàn Trầm yên lặng nhìn bọn họ từ từ tiến lại gần. Ánh mắt anh bỏ qua Châu Tiểu Triện, chiếu thẳng vào mặt Bạch Cẩm Hi trong giây lát rồi rời đi chỗ khác.

Anh đang điều tra xe ô tô của hung thủ, nhân tiện đi ngang qua nơi này nên rẽ vào. Ai ngờ vừa đến đây, anh liền chứng kiến cảnh hai người ôm nhau.

Châu Tiểu Triện mở miệng trước tiên: “Lão đại, sao anh lại đến đây? Bố mẹ Châu Tư Hàm đều không ở nhà, cũng chẳng rõ đi đâu. Bọn em đành ở đây canh chừng.”

Hàn Trầm châm một điếu thuốc, gạt đầu rồi quay sang Bạch Cẩm Hi: “Tôi tiện đường rẽ vào, sẽ đi ngay.”

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đồng thời “vâng” một tiếng rồi đưa mắt nhìn nhau. Châu Tiểu Triện cảm thấy đã bị Hàn Trầm hiểu nhầm, nhưng liên quan đến bí mật của Cẩm Hi, cậu ta cũng chẳng có cách nào giải thích. Cậu ta lại nhảy lên xe: “Lão đại, em chớp mắt trước đây, để giữ tinh thần cho ngày mai.”

Nói xong, cậu ta đóng sầm cửa ô tô. Bạch Cẩm Hi chửi thầm trong lòng, lại quay sang Hàn Trầm. Anh tựa vào thân xe bất động, cũng chẳng nhìn cô, tựa như chỉ hút một điếu thuốc rồi đi ngay.

Hai người nhất thời im lặng. Bạch Cẩm Hi không biết làm thế nào, đành mở cửa xe: “Tôi nghỉ ngơi trước đây...”

“Tôi vừa đến, hai người liền buồn ngủ à?” Hàn Trầm đột nhiên mở miệng.

“À... cũng không hẳn là buồn ngủ.” Cô buông tay, đi đến bên cạnh anh, cũng tựa vào thân xe rồi dỗi mắt về phía trước.

Hàn Trầm tiếp tục hút thuốc, không nói một lời.

Ánh trăng chiếu trên đỉnh đầu, bãi đỗ xe lộ thiên được phủ một lớp ánh sáng nhàn nhạt, tòa nhà cao tầng chỉ còn lại đường nét mơ hồ trong đêm tối. Bạch Cẩm Hi ngược đầu, ngắm tinh tú trên bầu trời. Bộ não của cô chợt vụt qua hình ảnh Hàn Trầm kéo cô đứng dậy rồi lau nước mắt cho cô vào chiều nay.

Im lặng thêm một lát, cô hỏi: “Anh điều tra ô tô đến đâu rồi?”

Hàn Trầm hơi khép mi mắt, hít một hơi thuốc: “Chẳng đến đâu cả. Đã phát hiện ra xe của hung thủ, là một chiếc C-Elysee màu đen nhưng hẳn dùng biển giả. Camera giám sát trên đường phố quay được hình ảnh biển mất ở một ngã rẽ. Bên giao thông đang nỗ lực tìm kiếm chiếc xe đó.”

Bạch Cẩm Hi không nói một lời. Thật ra, cô đã sớm có dự cảm, tìm kiếm một chiếc ô tô trong thành phố rộng lớn như vậy không phải là điều dễ dàng, đặc biệt, đối phương còn là tội phạm trình độ cao. Việc Hàn Trầm thông qua manh mối ở hiện trường, xác định ra xe của hung thủ đã là đột phá rất lớn. Tiếp theo, cần xem hiệu suất làm việc của phòng cảnh sát giao thông.

Bọn cô vẫn phải tiếp tục chạy đua với thời gian. Trên thực tế, những vụ bắn chết người hàng loạt trong lịch sử cũng không dễ giải quyết. Khác với vụ giết người hàng loạt thông thường, hung thủ bắn chết nạn nhân từ khoảng cách tương đối xa, manh mối để lại ở hiện trường vô cùng ít ỏi nên phá án ngay lập tức là nhiệm vụ khó có thể hoàn thành. Có những vụ tương tự ở nước Mỹ, người chết đều vượt qua con số mười, FBI mới bắt được hung thủ. Trong nước có vụ Châu Khắc Hoa gây chấn động dư luận, tội phạm hạ sát tới mười một người, bỏ trốn tám năm mới bị công an bắn chết trong quá trình truy đuổi.

Trưa mai, nhiều khả năng lại có thêm một nạn nhân nữa. Bạch Cẩm Hi thở dài một hơi.

Con phố bên ngoài khu chung cư có nhiều người bày bán đồ ăn đêm, không khí thoang thoảng mùi thơm.

Bạch Cẩm Hi xoa bụng, lẩm bẩm: “Tôi phải đi kiếm chút đồ ăn mới được.” Cô vừa định chào tạm biệt Hàn Trầm, anh đã tắt mẫu thuốc, ném vào thùng rác: “Đi thôi!”

Thấy có khách đi đến, bà chủ quán đồ nướng tỏ ra rất nhiệt tình: “Anh chị muốn ăn thứ gì? Chỗ chúng tôi món nào cũng có, vừa sạch vừa ngon. Anh chị xem, buổi tối ở đây rất đông khách.”

Bạch Cẩm Hi rành nhất mấy quán vỉa hè. Cô đảo mắt một vòng, gạt đầu tán thành rồi chỉ vào mấy món.

Bà chủ lấy nguyên liệu, lại quay sang hỏi Hàn Trầm: “Anh muốn ăn đồ gì?”

Hàn Trầm chau mày đáp: “Tôi thì thôi.”

Bạch Cẩm Hi cười cười: “Bà chủ, tất cả hết bao nhiêu tiền?”

Bà chủ tính toán: “Sáu mươi hai đồng, đuôi lẻ tôi không tính.”

“Được.” Cẩm Hi vừa thò tay vào túi quần mò tiền, Hàn Trầm đã nhanh chóng rút ví, lấy một tờ đỏ đưa cho bà chủ.

Bạch Cẩm Hi vội gơ tiền của mình: “Để tôi tự thanh toán.”

Hàn Trầm liền gạt tay cô, nhét tờ tiền vào tận tay bà chủ. Bà chủ thối tiền lẻ, anh liền bỏ vào ví rồi đút cái ví vào túi quần, tựa như đây là việc làm hết sức tự nhiên.

Bạch Cẩm Hi không biết phản ứng thế nào, đành cầm một xâu thịt viên đã nướng xong đưa lên miệng cắn một miếng.

Đồ ăn nhanh chóng nướng xong. Bạch Cẩm Hi còn mua cho cả Châu Tiểu Triện nên xách túi mang về. Hai người quay lại xe ô tô, cô vừa đi vừa ăn.

Lúc này đã hơn một giờ sáng, trên con đường nhỏ chỉ có đôi nam nữ vai kề vai bước đi. Ánh đèn từ phía sau chiếu vào bọn họ, tạo thành hai cái bóng dài dưới mặt đường.

Dù sao cũng là nửa đêm, Hàn Trầm cảm thấy hơi đói bụng. Bị phân tâm bởi mùi thơm ở bên cạnh, thế là anh châm một điếu thuốc, hít vài hơi mới quay sang Bạch Cẩm Hi.

Cô đang ăn cánh gà nướng, trông rất ngon lành. Mặc dù là phụ nữ nhưng cô ăn rất nhanh, vài ba miếng đã gặm sạch rồi ném que tre vào thùng rác. Sau đó, cô thè đầu lưỡi nhỏ liếm môi rồi lại cúi xuống lấy một xiên nấm hương, cắn một miếng.

Hàn Trầm không rời mắt khỏi cô, khoe miệng mỉm cười. Anh lại giơ tay hút thuốc.

Trước đó, Bạch Cẩm Hi ăn rất tập trung nên không phát giác Hàn Trầm đang nhìn mình. Lúc này, cô vừa cắn nấm hương vừa ngoảnh đầu về phía anh.

Gương mặt anh mờ lung dưới ánh đèn đường tù mù, đôi mắt sâu hun hút nhìn cô qua làn khói thuốc nhàn nhạt.

Bạch Cẩm Hi hơi ngậy ra, liền giơ túi đồ: “Anh có ăn không?”

Trên thực tế, cô chỉ hỏi theo phép lịch sự, vì đoán chắc anh sẽ từ chối. Nào ngờ ánh mắt anh dừng lại ở túi đồ trên tay cô.

“Chọn đồ ngon nhất cho tôi.” Hàn Trầm chuyển điếu thuốc từ tay phải sang tay trái.

Hả? Anh cũng ăn sao?

Bạch Cẩm Hi có chút xúc động khó tả. Cô liền cúi đầu lật giở rồi lấy một xiên cánh gà đưa cho anh. Nghĩ thế nào, cô lại lôi ra xiên rau hẹ nướng mà Châu Tiểu Triện thích nhất, dùng rau hẹ lau sạch hồ tiêu trên cánh gà.

Hàn Trầm cầm lấy, cắn một miếng, lại cúi xuống xem xét.

“Có ngon không?” Bạch Cẩm Hi hỏi.

“Cũng tạm.”

Bạch Cẩm Hi mỉm cười. Hàn Trầm nhanh chóng ăn xong, ném que tre vào thùng rác.

“Anh có muốn ăn nữa không?”

Anh hít một hơi thuốc, lắc đầu.

Bạch Cẩm Hi cũng ăn xong, cùng anh đi về phía trước. Hai người đều im lặng, chỉ có tiếng bước chân đều đều của bọn họ.

Bạch Cẩm Hi cúi xuống nhìn bóng hai người trên mặt đường. Bóng của anh cũng cân đối đẹp đẽ như người thật, thân hình thẳng tắp, cánh tay buông thõng một bên.

Không hiểu tại sao, cô vô thức liếc tay anh, bàn tay đàn ông lớn với các khớp rõ ràng. Vào thời khắc này, tay trái của anh kẹp điếu thuốc, còn bên phải trống không...

Lòng bàn tay Bạch Cẩm Hi đột nhiên rịn mồ hôi. Cô giật mình bởi ý nghĩ vừa vụt qua bộ não. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô chợt nghĩ, liệu anh có nắm tay mình hay không?

Bạch Cẩm Hi lập tức bỏ một tay vào túi quần.

Hàn Trầm vừa đi vừa hút thuốc. Ánh mắt anh dừng lại ở hai cái bóng đổ dài trên mặt đất. Sau đó, anh liếc thấy Bạch Cẩm Hi đút tay trái vào túi quần. Anh nhả khói, tiếp tục đi về phía trước.

Vừa vào bãi đỗ xe, điện thoại của Hàn Trầm đổ chuông, là Lải Nhải gọi tới.

Anh bắt máy, vẫy ra hiệu Cẩm Hi đi trước. Cô gật đầu, hai người đi về hai hướng khác nhau.

Hàn Trầm quay về xe ô tô của mình. Lải Nhải gọi điện báo cáo tình hình của Trịnh Thành Đạt, em trai nạn nhân Trịnh Thành Chí.

“Lão đại, em vẫn chưa tìm thấy anh ta.” Ngữ khí của Lải Nhải có phần ỉu xìu: “Trịnh Thành Đạt không ngồi tàu hỏa. Một đồng hương của anh ta tiết lộ, anh ta đi xe buýt cho tiết kiệm. Có quá nhiều xe buýt vận chuyển hành khách từ Thượng Hải về thành phố Lam, đây là chưa kể xe tư nhân nữa. Em phải kiểm tra từng chuyến một. Em cũng cho người canh chừng ở bến xe, để phát hiện ra anh ta là đưa về Cục hỏi chuyện ngay.”

“Ừ.” Hàn Trầm lại hỏi anh ta một số vấn đề khác. Sau khi cúp máy, anh lại gọi cho Mặt Lạnh và đội trưởng Tần.

Lúc Hàn Trầm bỏ di động vào túi, đã là hai giờ sáng, anh đã gọi điện hơn nửa tiếng đồng hồ. Anh tựa vào thành ghế, cầm chai nước uống một ngụm. Hiện tại, anh và các đồng nghiệp chỉ có thể chờ đợi một manh mối nào đó tồn tại sự đột phá.

Hàn Trầm đưa mắt về phía ô tô của Cẩm Hi, bên đó vô cùng yên tĩnh.

Anh đẩy cửa xuống xe, tiến lại gần. Cẩm Hi tựa vào thành ghế sau, đã ngủ say từ lúc nào. Châu Tiểu Triện ngồi ở vị trí lái xe, nghe tiếng động liền đẩy cửa bước xuống: “Lão đại đây à, bọn em tưởng anh về rồi. Tiểu Bạch đã đi ngủ, lát nữa mới dậy đối ca trực với em. Anh có chuyện gì à? Có cần em đánh thức chị ấy không?”

“Không cần.”

Hàn Trầm nói vắn tắt một số vấn đề liên quan đến công việc với cậu ta, sau đó dặn khi nào phát hiện ra tung tích của người nhà họ Châu, phải báo cáo với anh ngay lập tức.

Châu Tiểu Triện gật đầu. Hàn Trầm nhìn Cẩm Hi, hỏi cậu ta: “Cậu để cô ấy ngủ như vậy sao?”

Châu Tiểu Triện mỉm cười, giải đáp: “Phải ngủ thế nào cơ ạ? Chị ấy vẫn luôn ngủ như vậy mà...”

Hàn Trầm chống tay lên cửa xe: “Được rồi, cậu cứ bận việc của cậu đi!”

Nghe anh nói vậy, Châu Tiểu Triện lại quay về vị trí, đặt laptop lên đùi, tiếp tục nghiên cứu tài liệu.

Hàn Trầm cúi đầu ngắm nhìn Bạch Cẩm Hi. Buổi đêm mùa thu tương đối lạnh, trong khi cửa sổ vẫn hạ xuống. Cô không nằm thẳng mà ngồi tựa vào thành ghế, trên người chỉ mặc áo khoác mỏng.

Hàn Trầm cởi áo jacket, mở cửa xe, cúi thấp xuống đắp lên người Bạch Cẩm Hi mà cô vẫn bất động.

Anh chống tay xuống ghế, nhìn gương mặt cô ở cự ly gần. Đây là lần thứ ba anh thấy bộ dạng của cô trong lúc ngủ. Trông cô không linh lợi như lúc thức, môi hơi mím lại, thần thái cũng có phần ngầy thơ.

Hàn Trầm cười cười. Anh vừa định rời đi, Bạch Cẩm Hi dường như hơi nóng nên cau mày, động đậy người. Sau đó, bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô từ từ thông xuống, vừa vặn rơi trúng mu bàn tay của anh.

Hàn Trầm ngẩng đầu quan sát Cẩm Hi. Không biết cô mơ thấy gì mà đầu mày giãn ra. Giây tiếp theo, cô túm lấy bàn tay anh. Hàn Trầm bất động trong giây lát, muốn rút tay về. Nào ngờ vừa động đậy, Cẩm Hi càng nắm chặt hơn, giống như sợ anh sẽ biến mất.

Châu Tiểu Triện cảm thấy làm việc một lúc mới phát hiện Hàn Trầm vẫn chưa đi mà ngồi ở ghế sau, một tay gác lên cửa xe. Anh đang hút thuốc, sắc mặt trầm tư như đang suy nghĩ điều gì đó.

Phát hiện anh chỉ mặc áo sơ mi, còn áo khoác ngoài đang đắp trên người Bạch Cẩm Hi, cậu ta cảm thấy hơi áy náy vì đã không quan tâm đến đồng nghiệp thân thiết của mình.

“Lão đại, liệu chúng ta có thể phá vụ án này không?” Châu Tiểu Triện hỏi nhỏ.

“Có thể, quan trọng là thời gian.” Hàn Trầm đáp.

Câu trả lời của anh khiến tâm trạng của Châu Tiểu Triện trở nên nặng nề, cậu ta cất tiếng thở dài.

Hàn Trầm yên lặng hút thuốc, ngược nhìn bầu trời bên ngoài cửa xe. Còn ở dưới áo khoác của anh, Cẩm Hi vẫn nắm chặt tay anh. Cô không động dậy, anh cũng ngồi im.

Trong đầu anh bất chợt hiện ra cảnh tượng chiều ngày hôm nay. Cô cảnh sát mạnh mẽ ngồi xổm dưới ánh chiều tà, hai tay ôm đầu gối, khóc rất thương tâm.

Khi cô ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đầm lệ của cô, anh đột nhiên cảm thấy trái tim nhói đau. Vào khoảnh khắc kéo cô đứng dậy, suýt nữa anh ôm cô vào lòng.

Không phải anh không rung động, cũng chẳng phải không bị người phụ nữ ở bên cạnh thu hút.

Vì vậy, sau khi quay về thành phố Lam, anh không trả lời tin nhắn của cô, rập tâm để mọi việc trở về trạng thái như cũ.

Nhưng cô lại một lần nữa xuất hiện trước mặt anh, lại một lần nữa “quyến rũ” anh.

Anh cho rằng, hai người cứ giữ mối quan hệ cấp trên và cấp dưới, là có thể giữ khoảng cách với cô. Từ trước đến nay, anh luôn có lòng tin về lý trí và khả năng tự kiềm chế của mình. Anh tin, sau một thời gian, cảm giác rung động và bị thu hút đó sẽ tan biến.

Vậy mà cô lại bộc lộ sự yếu đuối trước mặt anh, khóc trước mặt anh.

Hàn Trầm ngoảnh đầu, lặng lẽ ngắm gương mặt Cẩm Hi.

Có phải trong lòng cô cũng tồn tại một người và tình cảm khó quên, nên cô mới khóc thương tâm như vậy?

Không biết nơi nào đó từ đáy sâu trong lòng anh lại nhói đau.

Hàn Trầm hút thuốc thêm một lúc, bàn tay âm thầm lật lại, khiến tay của Bạch Cẩm Hi nằm gọn trong lòng bàn tay anh. Bây giờ đối lại là anh nắm tay cô.

Lúc Bạch Cẩm Hi tỉnh giấc, Hàn Trầm đã đi từ lâu, chỉ còn lại chiếc áo jacket đắp trên người cô.

Châu Tiểu Triện đổi ca với cô, bắt đầu ngày khò khò. Bạch Cẩm Hi xuống xe đi dạo một vòng, cảm thấy vô cùng sáng khoái. Cô lại ngồi lên xe, tiếp tục chờ đợi.

Đến hơn tám giờ sáng, cuối cùng Bạch Cẩm Hi cũng nhìn thấy ba người nhà họ Châu từ bên ngoài đi về khu chung cư.

Bạch Cẩm Hi đánh thức Châu Tiểu Triện, hai người liền chạy tới chỗ bọn họ.

Trong tay ông Châu cầm túi ni lông in dòng chữ “Bệnh viện nhân dân thành phố”. Xem ra, họ mới từ bệnh viện trở về. Bà Châu trông rất mệt mỏi, đi bên cạnh là con gái út tên Châu Tư Lâm, năm nay mới mười chín tuổi, kém chị gái quá cố Châu Tư Hàm ba tuổi.

Bạch Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện giờ thế công tác, ông Châu tỏ ra nghi hoặc: “Đồng chí cảnh sát, có chuyện gì vậy?”

“Chú Châu, chuyện là thế này, rất xin lỗi đã làm phiền chú, con gái lớn của chú lúc sinh thời có một người bạn trai tên Trần Tây Hiền...” Cẩm Hi đáp.

Vừa nhắc đến tên Trần Tây Hiền, ba người nhà họ Châu liền biến sắc mặt. Ông Châu quay sang vợ: “Mình đưa Tư Lâm lên nhà trước đi!”

Bà Châu gật đầu. Châu Tư Lâm nhìn Cẩm Hi bằng ánh mắt phức tạp rồi theo mẹ lên nhà.

Ông Châu lên tiếng: “Đồng chí cảnh sát, tên súc sinh đó chẳng liên quan gì đến gia đình chúng tôi. Anh chị muốn tìm hiểu thì hãy đi tìm người khác!”

Nói xong, ông liền quay người bỏ đi. Châu Tiểu Triện vội ngăn ông lại: “Hôm qua, Trần Tây Hiền đã bị sát hại!”

Câu này lập tức có tác dụng, ông Châu sững sờ. Nhưng phản ứng tiếp theo của ông hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện.

Ông bật cười thành tiếng, nụ cười đầy căm hận và sảng khoái: “Tốt quá! Tốt quá! Ông trời có mắt! Chết là đúng. Hôm nay tôi phải về uống một ly mới được.”

Cầm Hi và Châu Tiểu Triện đưa mắt nhìn nhau. Ông Châu vừa định rời đi, Cầm Hi liền túm tay ông: “Chú Châu, tại sao lại thế? Gia đình chú có ân oán với Trần Tây Hiền phải không?”

Ông Châu nghiêng rằng: “Người đã chết rồi, tôi cũng không sợ mất mặt. Đồng chí cảnh sát, nếu không phải do tên cặn bã Trần Tây Hiền thì con gái tôi đâu có chết. Nếu không phải nó nghiện ngập, bắt con gái tôi đưa tiền, thì trên đường mang tiền đến nhà nó, con gái tôi đã không bị mấy tên lưu manh... Tư Hàm không chịu báo cảnh sát, chúng tôi cũng đành nhẫn nhịn. Chúng tôi bắt nó phải cắt đứt quan hệ với tên súc sinh kia, nhưng tinh thần của nó trở nên không ổn định, chẳng bao lâu sau gặp tai nạn giao thông. Loại người như thằng đó chết đi, xã hội sẽ bớt một mầm mống gây họa. Anh chị còn điều tra làm gì chứ? Người nào giết nó tức là đại ân nhân của gia đình chúng tôi.”

Lúc ô tô rời khỏi khu chung cư, Bạch Cầm Hi phát hiện ba người nhà họ Châu đều đứng ở ngoài ban công dõi theo xe của cô. Bởi vì khoảng cách khá xa nên cô không thấy rõ vẻ mặt của bọn họ.

Châu Tiểu Triện lên tiếng: “Không ngờ lại có chuyện, cái chết của Châu Tư Hàm là do Trần Tây Hiền gián tiếp tạo thành.”

Cầm Hi đang trầm tư suy nghĩ, nghe nói vậy liền rút điện thoại định gọi cho Lãi Nhải. Đúng lúc này, màn hình hiện số của Lãi Nhải gọi tới.

“Tiểu Bạch, tôi đã tìm ra Trịnh Thành Đạt và đã hỏi chuyện anh ta.” Lãi Nhải cất giọng nghiêm túc: “Không đúng, dưới sự chất vấn của tôi, tâm trạng của Trịnh Thành Đạt trở nên kích động. Không ngờ anh ta có thành kiến với anh trai mình. Anh ta cho biết, sức khỏe của bà mẹ rất tốt, đi đứng cũng luôn cẩn thận. Anh ta tin chắc cái chết của người mẹ không phải là sự cố ngoài ý muốn, mà là Trịnh Thành Chí đã đẩy mẹ ngã cầu thang để độc chiếm căn hộ và khoản tiền đền bù.”

Bạch Cầm Hi chấn động. Quả nhiên là vậy. Trước đó, tổ Khiên Đen đã chú ý một điểm, hai nạn nhân đều có người thân cận qua đời trong thời gian gần đây. Họ cho rằng, có mối liên quan gì đó nên mới điều tra theo hướng này.

Mặc dù không biết sát thủ T tìm ra mục tiêu bằng cách nào, nhưng sự giết chóc của hắn không chỉ đơn giản nhằm vào những đối tượng vô dụng của xã hội.

Hắn giết người là nhằm mục đích trừng phạt.

Vừa rồi ông Châu cho biết, Châu Tư Hàm bị cưỡng hiếp khi trên đường cầm tiền đến cho Trần Tây Hiền. Bạch Cầm Hi làm cảnh sát nhiều năm nên biết rõ, có một số con nghiện đã mất hết nhân tính. Cô cũng từng gặp trường hợp tương tự. Để đổi lấy ma túy, người đàn ông đã cố ý cài bẫy, khiến người phụ nữ của mình chịu nhục nhã.

Như vậy, hai nạn nhân bị T giết chết, rất có khả năng phải chịu trách nhiệm về hai sinh mệnh nhưng lại không bị pháp luật trừng trị.

“Mau đi tìm Hàn Trầm ngay!” Cầm Hi lên tiếng: “Tôi đã tìm ra quy luật rồi.”

Nhưng cũng có khả năng... không còn kịp nữa.

12 giờ 10 phút buổi trưa. Trong toàn thành phố Lam, đâu đâu cũng có cảnh sát tuần tra. Toàn bộ hệ thống camera giám sát được theo dõi chặt chẽ. Các thành viên của tổ Khiên Đen và đội hình sự tỏa ra mọi nơi, trợ giúp cảnh sát khu vực bố trí canh phòng.

Tuy nhiên, tất cả chỉ như mò kim đáy bể.

“Pằng.” Một tiếng nổ rất nhẹ vang lên ở một nơi nào đó trong thành phố, không hề bị người xung quanh cũng như cảnh sát phát hiện.

Cách đó một đoạn, một cô gái trẻ nằm trên sofa nhà mình, thân hình co giật, máu từ ngực tuôn xối xả.

Mười lăm phút sau, tổ Khiên Đen nhận được cuộc điện thoại báo cáo tình hình.

“Nạn nhân thứ ba đã xuất hiện. Cô ta tên Trần Xán Lạn, hai mươi một tuổi.” Người cảnh sát gọi điện cho biết: “Cô ta có liên quan đến một vụ tai nạn giao thông vào tháng 12 năm ngoái. Nghe nói, cô ta uống rượu lái xe, đâm chết một bé gái. Sau đó, nhà cô ta bỏ một khoản tiền lớn, tìm một người bạn nhận tội thay cô ta. Vụ này từng âm ỉ ở trên mạng một thời gian. Bởi vậy, người cảnh sát khu vực vừa đến hiện trường liền nhận ra nạn nhân ngay lập tức.”

28. Chương 28: Hiệp Khách Thành Phố - P1

Cái chết của nạn nhân thứ ba Trần Xán Lạn giống hệt hai nạn nhân trước. Cũng là vào buổi trưa, viên đạn găm trúng tim, một phát chết ngay. Lúc đó, cô tiểu thư nhà giàu vừa thức dậy, mới đi vài bước liền ngênh đốn tử thần.

Tại phòng làm việc của tổ Khiên Đen. Hàn Trầm, Bạch Cẩm Hi, Lải Nhải và Mặt Lạnh vừa hút thuốc vừa xem tư liệu hiện trường vụ án. Châu Tiểu Triện nhai kẹo cao su, thần sắc vô cùng nghiêm túc.

“Ba nạn nhân không hề có mối quan hệ, cũng chưa bao giờ cùng xuất hiện trong một sự kiện nào đó.” Hàn Trầm buông tài liệu, đảo mắt một vòng: “Như vậy, chỉ có một phương thức giúp họ liên kết với T.”

“Internet.” Bạch Cẩm Hi tiếp lời.

Lải Nhải nghi hoặc: “Nhưng ngoài vụ của Trần Xán Lạn tương đối ồn ào trên mạng, hai nạn nhân còn lại đều là vô danh tiểu tốt, làm sao T biết được bọn họ phải chịu trách nhiệm về hai sinh mạng?”

Hàn Trầm gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn: “Chúng ta biết từ nguồn nào?”

Bốn người đưa mắt nhìn nhau.

“Người nhà họ Châu và em trai của Trịnh Thành Chí?” Châu Tiểu Triện tỏ ra kinh ngạc: “Lẽ nào họ nói cho T biết? Nhưng họ quen biết T bằng cách nào?”

Hàn Trầm dời mắt ra ngoài cửa sổ: “Mời đến hỏi là biết ngay.”

Người đầu tiên được mời đến là gia đình họ Châu. Theo đề nghị của Bạch Cẩm Hi, ba người được tách ra thẩm vấn riêng. Quả đúng như định liệu của cô, ông bà Châu hoàn toàn mù mờ về sự tồn tại của T. Họ cũng tỏ ra ngạc nhiên chẳng kém lúc nghe nói đến cái chết của Trần Tây Hiền.

Bạch Cẩm Hi cầm hai tách cà phê đi vào phòng thẩm vấn cô con gái út Châu Tư Lâm.

Lần đầu gặp mặt, Cẩm Hi đã cảm thấy thái độ của cô bé này có gì đó bất thường. Bây giờ ngẫm lại, Châu Tư Lâm mới mười chín tuổi nên rành về internet, càng có khả năng quen T và nói cho hắn biết chuyện liên quan đến người chị quá cố hơn bố mẹ.

Dù sao tuổi cũng còn nhỏ nên Châu Tư Lâm không giấu nổi tâm trạng căng thẳng, nhưng trong sự căng thẳng đó bộc lộ vài phần kiên định.

Bạch Cẩm Hi uống một ngụm cà phê rồi mở miệng: “Sao em quen anh ta?”

Câu hỏi này khiến Châu Tư Lâm luống cuống: “Ai? Chị nói quen ai cơ?”

“T.”

Châu Tư Lâm yên lặng vài giây mới trả lời: “Em không biết người nào như vậy.”

Bạch Cẩm Hi đặt tách cà phê xuống bàn, nhướn người về đằng trước, nhìn chằm chằm cô bé: “Tư Lâm, bây giờ người có biệt danh là T đang cầm một khẩu súng bắn tía, giết hại người dân trong thành phố. Anh ta đã giết ba người, gồm cả Trần Tây Hiền. Có lẽ em cảm thấy, Trần Tây Hiền chết là đúng, nhưng em có

biết không? T là sát thủ chuyên nghiệp, hiện tại, tâm lý của anh ta có khả năng không bình thường. Hay nói một cách khác, những người anh ta giết bây giờ có thể không trong sạch, nhưng nếu cứ tiếp tục dung túng, một ngày nào đó, anh ta sẽ giết cả người dân vô tội.”

Châu Tư Lâm cắn môi, không lên tiếng.

“Chị biết em rất cảm kích T, muốn bảo vệ anh ta.” Bạch Cẩm Hi cất giọng từ tốn: “Nhưng kỳ thực, em nói ra mới là giúp anh ta. Trước khi T càng phạm nhiều tội ác hơn, chắc em cũng không muốn anh ta trở thành kẻ giết người hàng loạt bị thiên hạ phỉ nhổ và căm hận đúng không?”

Căn cứ vào đầu mối do Châu Tư Lâm cung cấp, Châu Tiểu Triện và Bạch Cẩm Hi lập tức đăng nhập vào diễn đàn lớn nhất ở thành phố Lam: Trường Giang Bạch Hạc BBS.

Cùng lúc đó, dưới sự truy vấn của cảnh sát, Trịnh Thành Đạt cũng không chịu nổi áp lực, thừa nhận từng trò chuyện với T ở trên diễn đàn này.

Cũng giống những diễn đàn nổi tiếng khác, Trường Giang Bạch Hạc BBS có một mục chuyên để những người gặp oan ức và bất bình trong cuộc sống hiện thực bộc bạch, nhằm tìm kiếm sự quan tâm và giúp đỡ của dư luận. Chỉ là bây giờ, những status “kêu oan” như vậy quá nhiều, cư dân mạng cũng trở nên vô cảm. Trừ một số đề tài nóng hổi, rất nhiều status đều không có ai hồi tới, thậm chí còn bị dân mạng cười nhạo.

Châu Tư Lâm và Trịnh Thành Đạt chính là trường hợp như vậy.

Châu Tư Lâm đăng status, kể câu chuyện chị gái quá cố từng trải qua. Cô còn cho biết, hôm bị cưỡng hiếp về nhà, chị gái nói với cô, chị nhìn thấy một bóng người trông rất giống Trần Tây Hiền ở đầu ngõ. Chị gái vô cùng đau đớn và tuyệt vọng, nhưng không cho cô nói chuyện này với bố mẹ. Bây giờ chị gái đã qua đời vì tai nạn ô tô, cô muốn tìm Trần Tây Hiền trả thù mà chẳng có chứng cứ, vì vậy, chỉ còn cách khẩn cầu cư dân mạng hãy lên án con nghiện tống tận lương tâm này.

Bên dưới có hơn một trăm bình luận, phần lớn ủng hộ và an ủi Châu Tư Lâm. Nhưng cũng có một số người nhạo báng, kêu chị gái cô quá ngu xuẩn nên mới bị lừa, còn nói cô bịa chuyện để kiếm like. Thậm chí, có người viết: Em gái, hãy đăng ảnh lên đi, không có ảnh làm sao chúng tôi biết chuyện em nói là thật hay giả?

Bình luận của T nằm ở số tám mươi mảy. Hắn dùng ID là “T”:

T: Những điều bạn kể có đúng là sự thật không?

Con chim cô đơn bay cao (nickname của Châu Tư Lâm): Nếu tôi nói dối dù chỉ nửa lời, tôi sẽ chết không có chỗ dung thân.

T: Tôi biết rồi.

Châu Tư Lâm đăng status vào khoảng ba tháng trước. Đại khái bốn năm ngày sau, T lại bình luận:

T: Hắn sẽ bị trừng phạt.

Con chim cô đơn bay cao: Bạn là ai?

Tuy nhiên, T không trả lời câu hỏi của cô.

Kiểm tra status của Trịnh Thành Đạt, cuộc trò chuyện giữa anh ta và T cũng tương tự:

T: Những điều bạn nói có phải là thật không?

Biết người biết ta: Tôi xin thề! Tôi không quan tâm đến nhà và tiền đền bù, một đồng tôi cũng chẳng cần. Nhưng tôi không thể để mẹ chết oan ức như vậy!”

T: Được.

Vài ngày sau:

T: Hắn sẽ bị trừng phạt.

Biết người biết ta: Ý bạn là gì?

Biết người biết ta: Người đâu rồi?

Không nằm ngoài dự đoán, chuyện của nạn nhân thứ ba Trần Xán Lạn cũng bị một dân mạng đưa lên diễn đàn này. Tuy nhiên, vì vụ đó tương đối ầm ĩ nên cư dân mạng bình luận sôi nổi, nhưng không thấy bình luận của T.

Châu Tiểu Triện lập tức kiểm tra tất cả status tương tự trên diễn đàn. Kết quả, trong một năm qua, T từng xuất hiện ở 13 status khác.

Tại văn phòng của tổ Khiên Đen, thần sắc mọi người đều hết sức nghiêm nghị.

“Vì vậy...” Lải Nhải lên tiếng: “Từ ngày mai trở đi, đối tượng mà chúng ta cần bảo vệ là mười ba người này?”

Châu Tiểu Triện giở tài liệu, đáp: “Không, chỉ có chín người thôi. Bốn người khác đã chết hoặc bị xử án ngồi tù trong một năm qua.”

Lải Nhải nói nhỏ: “Thật ra anh bạn này cũng đang trừ hại cho dân đấy chứ!”

Hàn Trầm đứng dậy: “Tôi đi tìm Cục trưởng, phải bố trí canh phòng toàn thành phố ngay lập tức.”

Sáu giờ tối. Đã sáu tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc nạn nhân Trần Xán Lạn bị giết chết, còn cách mục tiêu tiếp theo của T mười tám tiếng đồng hồ.

Bạch Cẩm Hi mệt mỏi đẩy cửa phòng làm việc. Cô vừa đi Chi cục cảnh sát thành Tây để giúp họ bố trí lực lượng bảo vệ hai “mục tiêu”.

Triển khai công việc quanh chín mục tiêu hoàn toàn không đơn giản. Bọn họ phải bảo vệ sát sườn đối tượng 24/24, còn phải âm thầm bố trí người ở các tòa cao ốc xung quanh, “cắm sào chờ nước”. Như vậy mới có thể bảo đảm tóm được T khi hắn xuất hiện vào ngày mai.

Mặc dù khó khăn vất vả nhưng thu hẹp phạm vi đến mức này cũng đã là bước đột phá lớn, phảng phất cách phá án không còn bao xa.

Các thành viên trong tổ đã đi ra ngoài, văn phòng không một bóng người. Bạch Cẩm Hi ngồi một lúc rồi đứng dậy đi sang phòng hội nghị bên cạnh.

Vừa đẩy cửa, cô liền nhìn thấy Hàn Trầm đang đứng trước tấm bảng trắng. Nghe tiếng động, anh liền ngoái đầu về phía cô:

“Khu vực phía Tây bố trí xong rồi à?”

“Vâng.” Cẩm Hi đi đến bên anh, nhảy lên bàn ngồi, cùng anh quan sát bảng trắng.

Bên trái tấm bảng dán bản đồ toàn thành phố, có dùng bút đỏ khoanh tròn vị trí chín “mục tiêu” sẽ có mặt vào lúc 12 giờ trưa mai. Địa điểm ba nạn nhân đầu tiên bị sát hại cũng được đánh dấu. Bên phải tấm bảng dán ảnh bọn họ.

Cẩm Hi: “Anh muốn tiếp tục thu hẹp phạm vi mục tiêu à?”

Hàn Trầm tựa vào thành bàn: “Ừ.”

“Anh có phát hiện gì mới không?”

Hàn Trầm cúi đầu chăm chú điều thuốc: “Có.”

“Gì cơ?”

Anh ngậm thuốc, cầm một cái bút, chăm chú nhìn tấm bản đồ, gương mặt nghiêng tuấn tú rõ mồn một.

Bạch Cẩm Hi bất giác bị thu hút. Giây tiếp theo, cô cầm cốc trà uống một ngụm rồi lại đưa mắt về tấm bảng.

Hàn Trầm vẽ ba vòng tròn ở khu vực gần địa điểm ba nạn nhân đầu tiên bị sát hại.

“Những nơi này đã xảy ra án mạng, cảnh sát sẽ tăng cường tuần tra. Vì vậy, hung thủ sẽ không lựa chọn làm mục tiêu.”

Nói xong, anh liền khoanh vị trí của hai đối tượng ở gần đó.

Bạch Cẩm Hi gật đầu: “Như vậy, xác suất ngày mai hẳn chọn hai người này không lớn?”

Vẫn còn lại bảy người.

Hàn Trầm quay sang cô: “Chuyên gia tâm lý tội phạm, cô có ý kiến gì không?”

Ngữ khí của anh rất bình thản, Cẩm Hi cũng không biết anh có giấu cột mình như thường lệ hay chỉ tùy tiện hỏi vậy. Cô ngẫm nghĩ, rút cái bút trong tay Hàn Trầm rồi khoanh tròn ảnh của hai người đàn ông trên bảng.

“Nạn nhân đầu tiên Trịnh Thành Chí, bắt hiếu, giết mẹ; nạn nhân thứ hai Trần Tây Hiền bắt trung trong tình yêu, hủy hoại cả cuộc đời bạn gái.” Cô ngẩng đầu nhìn mấy tấm ảnh: “Anh xem, trong bảy đối tượng còn lại, một người bị lên án ngược đãi con gái, dẫn đến việc con bé bị bắt đem bán đến giờ vẫn mất tích; một người ngoại tình, vợ khó đẻ, do áp lực tinh thần quá lớn nên cả mẹ lẫn con đều qua đời. Còn một đối tượng chèn ép công việc, dẫn đến đồng nghiệp gặp sự cố tử vong. Nhưng bởi vì anh ta là con trai lãnh đạo doanh nghiệp nên tìm người nhận tội thay. Đối tượng này, đối tượng này nữa...” Cô chỉ vào hai tấm ảnh: “Cũng là trường hợp tương tự. Năm người vừa rồi đều liên quan đến trách nhiệm và gia đình giống ba nạn nhân đầu tiên.”

“Trong khi hai đối tượng còn lại...” Cẩm Hi chỉ vào tấm ảnh mình vừa khoanh tròn: “Người này là Hiệu phó trường trung học. Có tin đồn lúc nhậm chức ở huyện bên dưới, ông ta từng quấy rối một nữ sinh. Sau đó, đương sự gặp tai nạn bất ngờ, rơi xuống nước chết đuối nên vụ việc không có hồi kết. Bởi vì đạt thành tích xuất sắc trong công việc nên ông ta được điều về thành phố Lam.”

Hàn Trầm lặng lẽ nghe cô phân tích.

“Còn đối tượng này nữa, là giám đốc một công ty thương mại nhỏ. Nghe nói, anh ta vì lợi ích bất chấp thủ đoạn, quá khứ từng nhúng tay vào vụ sử dụng bạo lực để di dời nhà cửa, gián tiếp gây chết người. Chỉ là không có chứng cứ nên anh ta vẫn bình yên vô sự.” Bạch Cẩm Hi cất giọng từ tốn: “Bản thân “trừng phạt” cũng mang ý vị “răn đe”. Đối với T mà nói, hẳn không thể giết hết những người mắc tội trên toàn thế giới, cũng không thể bảo đảm giải quyết toàn bộ mục tiêu. Do đó, nếu là hẳn, tôi sẽ chọn những đối tượng mang tính điển hình.”

Hai người đều trầm ngâm. Cẩm Hi nói nhiều nên hơi khô họng, cô liền giơ tay lấy cốc trà trên bàn trong khi mắt vẫn dán vào tấm bảng. Ai ngờ vừa chạm vào thành cốc, cô liền cảm thấy một bàn tay mát lạnh đặt lên tay mình.

Cô giật mình, ngoảnh đầu liền chạm phải đôi mắt sâu thẳm của Hàn Trầm. Thì ra hai người đồng thời giơ tay lấy cốc trà nên mới vô tình đụng chạm.

Bạch Cẩm Hi cười cười, cầm cốc lên trước: “Anh muốn uống thì tự đi rót...” Còn chưa dứt lời, cô sực tỉnh, nhìn cốc giấy trong tay. Ban nãy lúc vào phòng hội nghị, hình như cô đi tay không.

Vào giây phút Cẩm Hi ngẩn người, Hàn Trầm đã nhanh chóng đoạt cốc trà khỏi tay cô.

“Muốn uống thì tự mình đi rót.” Anh trả lại cô nguyên vẹn câu nói vừa rồi.

“Khoan đã!” Cẩm Hi nhảy xuống đất, vội lấy cốc nước. Ai ngờ Hàn Trầm liền túm tay cô, bàn tay còn lại giơ cốc lên định uống.

Người đàn ông này có ý bắt nạt cô phải không? Cẩm Hi khóc dở mếu dở, giơ cánh tay còn tự do: “Cốc trà này, vừa rồi tôi đã...”

Kết quả, Hàn Trầm nhanh như cắt dùng một tay tóm gọn hai cổ tay cô. Cẩm Hi vốn đứng rất gần, sau một hồi co kéo, toàn thân áp sát người anh. Còn anh như không hề phát giác, bình thản ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch.

Tim Cẩm Hi đập thành thịch. Cô muốn giăng ra nhưng anh giữ rất chặt. Sau đó, Hàn Trầm ném cái cốc đã uống hết vào thùng rác mới buông tay cô. Anh không nói một lời, quay người đi mất.

Bạch Cẩm Hi một mình đứng trong phòng hội nghị vắng lặng, sờ vào cổ tay vừa bị anh siết mạnh. Chỗ đó vẫn hơi đau.

Lúc mới tới thành phố Lam, đúng là cô có suy nghĩ khác với Hàn Trầm. Nhưng sau khi gia nhập tổ Khiên Đen, lại gặp ngay vụ án lớn, cô cả ngày bận tới mất tối mũi nên ý nghĩ vụn vặt đó đã hoàn toàn tan biến. Ở bên anh, cô chỉ cảm thấy khâm phục chứ trong lòng không dậy sóng như hồi đầu. Nhưng tiếp xúc với anh lâu ngày, tất cả trở nên quen thuộc, càng ăn ý hơn. Cảm giác này cũng rất tuyệt.

Vậy mà vừa rồi đùa giỡn, tim cô lại đập rất nhanh.

Hàn Trầm rời khỏi phòng hội nghị, quay về chỗ ngồi của mình. Đợi một lúc, phát hiện Bạch Cẩm Hi vẫn chưa ra ngoài, anh giơ tay cởi một cúc áo, vừa hút thuốc vừa ngước nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Đúng lúc này, máy di động đổ chuông.

Giọng nói hưng phấn của Lải Nhải ở đầu kia truyền tới: “Lão đại! Mau biểu dương em đi! Em đã biết ngày mai hung thủ định giết ai rồi!”

Hàn Trầm cười cười: “Là ông hiệu phó hay tay giám đốc công ty thương mại?”

“Hả? Sao anh biết?” Ngữ khí của Lải Nhải càng phấn khởi hơn: “Đúng là đại thần có khác... Là ông hiệu phó! Vừa rồi em hỏi ông ta, mấy ngày gần đây có xảy ra chuyện gì bất thường hay không, dù là chuyện nhỏ nhất cũng phải nói với em. Em còn cho ông ta biết, mấy nạn nhân trước bị bắn một phát trúng tim. Ông ta sợ vãi đái, tiết lộ bốn ngày trước bị mực đỏ bắn trúng ngực trái, ông ta còn tưởng ai đó trêu đùa. Em hỏi các đối tượng khác, tạm thời không xuất hiện tình trạng tương tự. Có lẽ T vẫn chưa ra thông báo chết chóc với bọn họ. Đáng tiếc ba nạn nhân đầu tiên đã không thể mở miệng nên chúng ta chẳng biết họ có bị bắn mực đỏ hay không? Nhưng em nghĩ chắc là...”

Sau khi cúp điện thoại, Hàn Trầm lại đi sang phòng hội nghị. Bạch Cẩm Hi đang ngồi quay lưng về phía anh, tay chống cằm, không biết đang nghĩ gì. Rõ ràng có ngoại hình nữ tính xinh đẹp, nhưng thần thái cử chỉ của cô lại giống con trai hơn, trong khi thỉnh thoảng vẫn tỏ ra tự cao tự đại và đỏng dắn.

“Bạch Cẩm Hi!”

Cẩm Hi ngoảnh đầu nhìn anh. Hàn Trầm vừa nói vừa quay người đi ra ngoài: “Mau đi theo tôi, xem lần này cô đoán mò có đúng không.”

Trưa ngày hôm sau, tại phòng Hiệu phó nằm trong tòa nhà làm việc của trường trung học Lam Anh, mục tiêu được T lựa chọn, cũng là người từng bị tình nghi quấy rối học sinh nữ là Hiệu phó La Khai Phẳng đã được cảnh sát bí mật đưa đi. Ông ta được bảo vệ 24/24, đồng thời sẽ bị điều tra về sự việc năm nào.

Hôm nay thời tiết rất đẹp. Trời trong xanh, không có gió, thích hợp cho việc bắn tỉa.

Mọi vị trí có thể dùng làm điểm bắn lên ở xung quanh ngôi trường này đã được cảnh sát mai phục từ đêm qua. Chỉ cần xuất hiện ở bất cứ địa điểm nào, T sẽ bị bắt ngay lập tức. Trong khuôn viên trường học cũng xuất hiện vô số cảnh sát mặc thường phục, âm thầm quan sát từng người ra vào. Camera giám sát ở những con đường dẫn tới trường học đều được theo dõi chặt chẽ, chỉ cần chiếc C-Elysee màu đen đó xuất hiện, sẽ lập tức bị chặn lại.

Trong phòng Hiệu phó, một người cảnh sát hình sự trung niên có thân hình tương tự La Khai Phẳng đã mặc áo chống đạn, đóng giả làm ông ta ngồi sau bàn làm việc đọc báo.

Mấy thành viên của tổ Khiên Đen ngồi trong một chiếc xe bảy chỗ ngay bên dưới tòa nhà, theo dõi tình hình xung quanh qua màn hình giám sát.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Gần mười hai giờ trưa, sợi dây thần kinh của mỗi người cảnh sát đều căng như dây đàn.

Các thành viên của tổ Khiên Đen dán mắt vào màn hình, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Họ không hẹn cùng nghĩ tới một điều: Liệu T có xuất hiện hay không?

29. Chương 29: Hiệp Khách Thành Phố - P2

11 giờ 50 phút: Tất cả cảnh sát căng mắt theo dõi xem trong phạm vi giám sát của mình có nhân vật nào khả nghi xuất hiện hay không.

12 giờ: Đối tượng tình nghi không xuất hiện.

12 giờ 10 phút: Hấn vẫn biệt tăm biệt tích.

12 giờ 20 phút, 12 giờ 30 phút...

Mọi màn hình giám sát đều im lặng như tờ. Người cảnh sát hình sự đóng giả làm “mục tiêu” giờ cao tờ báo, lặng lẽ rút tờ giấy ăn lau mồ hôi trên trán.

12 giờ 45 phút: Trong ô tô của tổ Khiên Đen, điện thoại của Hàn Trầm đổ chuông. Anh bắt máy, là đội trưởng Tần Văn Lang gọi tới.

“Xảy ra chuyện rồi.” Đội trưởng Tần nói, “Hai mươi phút trước, trên mạng có người tiết lộ vụ nổ súng giết người hàng loạt, còn gọi T là ”Hiệp khách thành phố Lam“. Hiện tại, thông tin lan truyền với tốc độ chóng mặt. Có lẽ T cũng đọc được rồi.”

Hàn Trầm đứng dậy, “Thông báo với các tổ, lập tức giải tán. T sẽ không xuất hiện nữa.”

Giới truyền thông và internet vốn là con dao hai lưỡi khó kiểm soát, nhiều lúc giúp ích cho cảnh sát, nhưng cũng có khi gây trở ngại lớn.

Ví dụ như vụ này, sau cái chết của Trần Xán Lạn, một học viên căm ghét cái ác thường xuyên có mặt trên diễn đàn “Trường Bạch Giang Hạc BBS” đã nhảy bén liên hệ với hai vụ giết người trước đó.

Sinh viên này từng gửi lời nhắn động viên và ủng hộ Châu Tư Lâm và Trịnh Thành Đạt nên cậu ta nhanh chóng đưa ra suy đoán: Có một sát thủ chuyên đi giết những kẻ không bị pháp luật trừng trị. Cậu ta lập tức đăng một status với tiêu đề: Hiệp khách thành phố Lam: “Sát thủ chính nghĩa đang ở bên cạnh chúng ta!” Vì mấy tháng trước, vụ của Trần Xán Lạn thu hút sự chú ý của dư luận nên status này được cư dân mạng ra sức chia sẻ. Đến khi phát hiện, cảnh sát đã không kịp ngăn cản.

Trong văn phòng của tổ Khiên Đen, Lải Nhải đập bàn: “Khốn kiếp! Thằng nhic này đúng là làm hỏng việc của chính ta. Đọc được thông tin, đương nhiên T sẽ đoán ra, cảnh sát đã tìm ra mối liên hệ giữa các nạn nhân, làm sao hấn có thể xuất hiện theo kế hoạch chứ? Đúng là bỏ lỡ cơ hội tốt, suýt nữa chúng ta đã bắt được hấn rồi.”

Hàn Trầm đảo mắt một vòng: “Cũng chưa chắc. Dân mạng vốn quan tâm đến Trần Xán Lạn. Có lẽ T cũng sớm đoán ra, chúng ta lần theo manh mối, tìm ra mục tiêu tiếp theo của hấn.”

Lải Nhải: “Ý anh là...”

“Có lẽ hôm nay, hấn vốn không có ý định xuất hiện.”

Mọi người yên lặng trong giây lát. Bạch Cẩm Hi mở miệng, “Vậy kế hoạch tiếp theo của hấn là gì?”

Là một tay súng bắn tỉa, T cần thời gian lựa chọn, theo dõi mục tiêu và đề ra kế hoạch ám sát. Đây là nguyên nhân vì sao hấn liên hệ với người nhà nạn nhân từ mấy tháng trước, đến ngày hôm nay mới ra tay.

Tổ Khiên Đen đã kiểm tra cả những diễn đàn khác nhưng không tìm ra sự tồn tại của T. Bây giờ, những mục tiêu còn lại của hắn đều ở trong sự bảo vệ của cảnh sát.

Rốt cuộc kế hoạch tiếp theo của hắn sẽ là gì? Không biết hắn định làm gì?

Hàn Trầm đứng dậy: “Thông báo bên giao thông tiếp tục điều tra chiếc ô tô đó. Ngày mai, chúng ta vẫn phải bảo vệ mục tiêu.”

Một cuộc chạy đua mới thanh đoạt từng giây từng phút lại bắt đầu.

Tối muộn, Bạch Cẩm Hi một mình ngồi trong phòng hội nghị, nhìn chăm chú tấm bảng trắng, trầm tư suy nghĩ.

Cho dù hôm nay, cảnh sát đã cứu được một người từ tay T, nhưng một khi khẩu súng bắn tĩa đó vẫn còn ẩn giấu ở đâu đó trong đám đông, cảnh sát dù lợi hại đến mấy cũng không thể phòng bị.

Bạch Cẩm Hi lặng lẽ thở dài. Tên sát thủ hàng loạt như T đúng là thần thánh không thể ngăn cản.

Đằng sau vang lên tiếng mở cửa, Hàn Trầm và Mặt Lạnh đi vào. Trên tay Mặt Lạnh cầm mấy hộp cơm tỏa ra mùi hương thơm phức.

“Ăn chút đồ đi đã.” Mặt Lạnh đặt một hộp xuống trước mặt cô rồi đi vòng sang bàn bên kia, ngồi cùng Hàn Trầm.

“Cảm ơn anh.” Bạch Cẩm Hi mở hộp cơm, cầm đũa ăn từ tốn. Một lúc say, cô dừng lại, chống tay dưới cằm, có chút thất thần.

“Cô đang nghĩ gì vậy?”

Cẩm Hi nhướng mày, nhìn Hàn Trầm ở phía đối diện. Anh đã ăn xong, thong thả tựa người vào thành ghế sau.

Cẩm Hi ngậm đũa, “Tôi đang nghĩ đến T.”

Hàn Trầm quan sát cô một lúc rồi đưa mắt đi chỗ khác.

“Cô có phán đoán mới à?” Mặt Lạnh lên tiếng. Anh ta vốn có gương mặt lạnh lùng, nhưng khi nhìn chăm chăm, lại lộ vẻ chân thành và đáng yêu.

“Tôi đang nghĩ đến tính cách của T.” Bạch Cẩm Hi buông đũa, đặt hai tay lên bàn, “Câu trả lời cả hắn ở trên diễn đàn đều là ”Tôi biết rồi“, ”Được“, ”Hắn sẽ bị trừng phạt“. Tuy không nhiều lời nhưng thể hiện hai đặc điểm rõ ràng.

Thứ nhất: Ngắn gọn, súc tích, không nói những lời thừa thãi, thể hiện tính cách chững chạc.

Thứ hai: Hắn không nhấn mạnh đến “Tôi”.

Mặt Lạnh nghe rất chăm chú, Hàn Trầm cũng nhướng mày nhìn cô.

Bạch Cẩm Hi tiếp tục phân tích: “Có kẻ trừng phạt người khác vì muốn làm anh hùng, thậm chí muốn nổi danh, được sự luận quan tâm. Nhưng cũng có người chỉ vì vấn đề đạo đức chứ không quan tâm bản thân có giành được lợi ích hay không. Từ đầu đến cuối, T chưa từng nói ”Tôi sẽ khiến hắn bị trừng phạt“. Tiềm thức của T dường như không muốn nhấn mạnh, ”Tôi” lợi hại đến mức nào. Hơn nữa, sự việc này lan truyền rộng rãi trên mạng, vừa rồi tôi thấy T đã có một lượng lớn fan ở trên diễn đàn, cư dân mạng còn kêu gọi hắn xuất hiện nữa. Nếu là một người theo đuổi danh lợi, chỉ cần hơi lộ diện trên mạng, hắn đã có thể hưởng thụ cảm giác trở thành người phán xét, được cư dân mạng tôn vinh. Nhưng hắn không làm thế, trái lại luôn âm thầm lặng lẽ.”

“Hắn là một sát thủ tử tế chăng?” Mặt Lạnh đưa ra nghi vấn.

Cẩm Hi ngẫm nghĩ rồi trả lời, “Tuy dùng từ ”tử tế” không mấy thích hợp, nhưng T đúng là không giống những tên sát thủ ”tội tệ” khác.”

Lời nói của cô khiến hai người đàn ông đều trầm ngâm. Một lúc sau, Mặt Lạnh đứng dậy, mang hết hộp cơm ra ngoài. Phòng hội nghị chỉ còn lại cô và Hàn Trầm.

Hàn Trầm châm một liều thuốc, dỗi mắt ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì. Cẩm Hi tối qua hầu như không chớp mắt nên bây giờ ngáp dài ngáp ngắn. Cô đi tới chiếc sofa đặt ở một góc.

“Tôi ngủ đây, anh cứ tự nhiên.” Cô tháo dây, nằm xuống mặt ghế mềm mại. Phòng hội nghị có hai chiếc sofa dài để các thành viên trong tổ tranh thủ nghỉ ngơi.

Hàn Trầm ngồi bất động. Căn phòng rất yên tĩnh, Cẩm Hi liếc qua gương mặt nghiêng của anh, trong lòng trở nên vô cùng mềm mại.

Hút xong liều thuốc, anh nhướn mày nhìn cô, ánh mắt thấp thoáng ý cười, “Cô vẫn chưa ngủ à?”

Cổ lẽ do buổi đêm yên tĩnh nên giọng nói anh đặc biệt ôn hòa.

“Sắp rồi.” Cẩm Hi đáp.

Hàn Trầm đột nhiên đứng lên, đi về phía cô. Cẩm Hi mở to mắt nhìn anh tiến lại gần, bên tai là nhịp tim bỗng trở nên rất rõ ràng của mình.

Anh bỏ hai tay vào túi quần, cúi đầu ngó cô.

Tuy bình thường, Cẩm Hi tương đối chú trọng hình tượng, nhưng lúc phá án, cô không hề câu nệ chuyện vật vãnh này. Giống như những cảnh sát hình sự khác, cô có thể ngủ ở bất cứ chỗ nào, kể cả sàn ô tô.

Nhưng vào thời khắc này, dưới ánh nhìn chăm chú của anh, cô bỗng thấy mất tự nhiên, giống như một người phụ nữ nằm trước mặt một người đàn ông là chuyện bất lịch sự vậy.

Giây tiếp theo, cô chợt cảm thấy nhin tay mát lạnh của anh luồn vào tóc mình. Hàn Trầm đang xoa đầu cô.

Bạch Cẩm Hi dờ người trong giây lát.

“Nhìn tôi làm gì? Còn không mau ngủ đi.” Anh cất giọng thản nhiên rồi quay người đi ra ngoài.

Bạch Cẩm Hi cong cong khóe môi. Là anh đến nói chuyện với cô trước cơ mà.

Trước khi ra ngoài, Hàn Trầm giơ tay tắt đèn rồi đóng cửa. Căn phòng trở nên tối đen, Cẩm Hi liền nhắm mắt.

Ngủ chập chờn một lúc, đột nhiên nghe có tiếng mở cửa, cô lập tức mở mắt, nhìn thấy một người đi vào. Ánh đèn từ bên ngoài chiếu vào thân hình anh ta, đó là Mặt Lạnh.

Anh ta khép hờ cánh cửa rồi lặng lẽ đi đến chiếc sofa còn lại nằm xuống. Bạch Cẩm Hi vừa định ngủ tiếp, Mặt Lạnh chợt lên tiếng, “Lão đại ngủ ở bên ngoài.”

Cẩm Hi hơi sững người, “Vâng.”

Bạch Cẩm Hi tỉnh giấc vào lúc trời tờ mờ sáng. Ở chiếc sofa gần đó, Mặt Lạnh quay lưng về phía cô, vẫn đang ngáy khò khò. Cô rón rén mở cửa, đi ra ngoài.

Vừa ngẩng đầu lên, cô liền bắt gặp Hàn Trầm đang nằm trên chiếc sofa đối ở phòng ngoài. Còn Lải Nhải và Châu Tiểu Triện cả đêm không về cơ quan.

Khi đi ngang qua chỗ anh nằm, Bạch Cẩm Hi liền dừng bước. Hàn Trầm cao hơn một mét tám mươi nên chiều dài chiếc sofa không đủ. Anh gối đầu lên tay vịn, chân thò ra ngoài, giày không thềm cởi. Sáng sớm thời tiết giá lạnh nhưng trên người anh chỉ đắp mỗi chiếc áo jacket.

Cẩm Hi nghĩ bụng: Người đàn ông này sao không ngủ ở chiếc ghế rộng trong phòng hội nghị nhỉ? Mặt Lạnh thấp hơn anh, để anh ta ngủ ở đây có phải hợp lý hơn không?

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn rón rén quay về phòng hội nghị lấy tấm chăn mỏng, cúi xuống đắp lên người Hàn Trầm.

Ở khoảng cách gần, ngũ quan của anh càng trở nên rõ nét. Thân thể người đàn ông tỏa ra nhiệt lượng và mùi thuốc lá nhàn nhạt. Ánh mắt Cẩm Hi bất giác dừng lại ở bàn tay anh.

Tay anh buông thõng bên cạnh sofa. Hôm nay, Cẩm Hi mới phát hiện lòng bàn tay phải của anh có vết sẹo mờ mờ. Tuy nhiên, làm nghề cảnh sát hình sự ai mà không có sẹo chứ? Ổ thắt lưng bên trái của cô vẫn còn một vết sẹo do tội phạm dùng dao đâm.

Trong cuộc đời này, có lẽ họ sẽ còn bị nhiều vết thương nữa nhưng chẳng bao giờ kể lể với người khác. Bởi vì họ là cảnh sát hình sự.

Vào giây phút Bạch Cẩm Hi thất thần, Hàn Trầm đột nhiên cau mày. Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã túm lấy cổ tay cô, kéo mạnh về phía trước. Cẩm Hi ngã xuống ngực anh, thắt lưng liền bị siết mạnh. Anh đã khóa chặt cô trong lòng, khiến cô không thể nhúc nhích.

Bạch Cẩm Hi đỡ người.

Hàn Trầm vẫn nhắm mắt, đầu mày càng nhíu chặt hơn. Đầu anh tựa vào vai cô, cô nghe thấy tiếng anh hít hà mái tóc dài của mình.

Sau đó, vòng tay anh ngày càng siết chặt, tựa như gọng kìm sắt, khảm sâu vào da thịt cô. Cẩm Hi chưa bao giờ được một người đàn ông ôm mạnh mẽ như vậy, giống như dùng toàn bộ sức lực, hòa tan cô vào thân thể của mình, anh mới cam lòng.

Bạch Cẩm Hi không thể động đậy. Cô dường như nghe thấy có thứ gì đó va đập vào trái tim mình, phát ra tiếng động cực lớn.

Hàn Trầm dùng sức quá mạnh khiến người cô đau nhức. Thế là cô mở miệng gọi anh, “Hàn Trầm.”

Anh liền dừng động tác.

Khuôn mặt hai người vẫn gần kề, Cẩm Hi thấy anh từ từ mở mắt. Ánh mắt luôn sắc bén của anh lúc này có phần mơ màng, như không nhận ra cô.

Bạch Cẩm Hi nín thở, vẫn giữ nguyên tư thế quỳ ở bên cạnh sofa, nằm sấp trong lòng Hàn Trầm. Anh vẫn nhìn cô đắm đắm, trong khi đôi môi của hai người chỉ cách nhau vài centimet.

Sau đó, Hàn Trầm bất thành linh buông người cô, ngồi bật dậy.

Cẩm Hi lập tức đứng lên, “Tôi đắp chăn cho anh. Anh tưởng là kẻ xấu nên không chế tôi.”

Hàn Trầm cũng đứng dậy, đồng thời mở miệng, “Cô đừng để ý. Vừa rồi tôi nằm mơ nên hơi hồ đồ.” Nói xong, anh không hề nhìn cô, đẩy cửa đi thẳng ra ngoài.

Khi anh đã đi khuất, cô liền gấp chăn mang về phòng hội nghị rồi mới cầm bàn chải và khăn mặt của mình đi vào nhà vệ sinh.

Vẫn còn sớm nên nhà vệ sinh không có ai. Ánh nắng ban mai của mùa thu xuyên qua lớp sương mỏng manh chiếu vào căn phòng.

Bạch Cẩm Hi ngậm bàn chải, trong đầu vẫn vương vấn một ý nghĩ: Không biết anh ấy mơ thấy ai? Mơ đến chuyện gì mới thành ra như vậy?

Buổi trưa ngày hôm sau, tức ngày thứ năm kể từ khi T bắt đầu kế hoạch giết chóc, tổ Khiên Đen bắt ngờ nhận được cuộc điện thoại từ Chi cục phí của chi cục thành Đông.

“Hàn Trầm.” Giọng Chi cục phó vừa nặng nề vừa sốt ruột: “Nạn nhân mới đã xuất hiện ở khu vực của chúng tôi. Lần này, hai người bị giết cùng một lúc.”

Tại tầng trên cùng một tòa nhà không cao lắm thuộc khu thương mại mới ở phía đông thành phố, hai người đàn ông ăn mặc chỉnh tề nằm thẳng dưới đất, mắt vẫn mở trừng trừng. Máu từ ngực họ chảy ra lênh láng. Bên ngoài sợi dây phong tỏa của cảnh sát, đám nhân viên vô cùng hoảng sợ.

Toàn bộ thành viên của tổ Khiên Đen đã có mặt tại hiện trường. Hàn Trầm đeo găng tay đen, đứng bên cửa sổ, sắc mặt không lộ bất cứ biểu cảm nào.

Bạch Cẩm Hi gọi Giám đốc nhân sự của công ty đến hỏi chuyện, “... Hai nạn nhân là Giám đốc và Phó Giám đốc của công ty các anh?”

Giám đốc nhân sự gật đầu.

Lải Nhải đang chụp ảnh tấm biển đề tên công ty treo trên bức tường đối diện. Cẩm Hi ngẩng đầu, phát hiện có hai tên:

“Công ty cầm đồ thế chấp Hoa Hạ Thịnh Bảo.”

“Công ty tín dụng Thịnh Bảo.”

Lải Nhải đi đến, nói nhỏ vào tai cô, “Bọn cho vay nặng lãi ấy mà. Khu vực này tồn tại không ít công ty tương tự.”

Châu Tiểu Triện nhanh chóng lướt máy tính bảng, “Trên diễn đàn Trường Giang Bạch Hạc BBS không có thông tin liên quan đến công ty này cũng không xuất hiện trên status lên án hai nạn nhân. Họ cũng không phải là một trong những mục tiêu trước đó. Không biết T lựa chọn họ bằng cách nào?”

Nhân viên kỹ thuật phát hiện một số dữ liệu bí mật trong máy tính của hai nạn nhân. Trước đây từng có dân mạng đăng bài trên BBS, tố cáo công ty này cho vay nặng lãi, sử dụng bạo lực để đòi nợ khiến không ít người cùng đường mặt lộ đành nhảy lầu tự tử. Trong máy tính cũng có báo cáo điều tra của văn phòng thám tử tư về dân mạng đăng bài viết nói trên, gồm thông tin cụ thể như tên tuổi, ảnh, địa chỉ, đơn vị công tác...

Lải Nhải lập tức cho gọi người phụ trách cấp cao nhất của công ty hiện thời là Giám đốc tài vụ. Dưới sự truy vấn của anh ta, Giám đốc tài vụ cuối cùng cũng thừa nhận, năm ngoái đúng là có người đăng bài trên mạng bôi xấu công ty bọn họ. Hai bị lãnh đạo đã dùng thủ đoạn khiến người đó phải ngậm miệng, đồng thời “làm việc” với diễn đàn để xóa hết những status gây ảnh hưởng xấu. Ngoài ra, họ còn uy hiếp người phụ trách diễn đàn, tuyệt đối không được nhắc đến chuyện này với bất cứ ai, đặc biệt là cảnh sát.

Đây chính là nguyên nhân trước đó tổ Khiên Đen không cần phát hiện ra hai “mục tiêu” này. Nếu sớm theo dõi diễn đàn, chắc T cũng đọc được nội dung bị xóa bỏ.

Sau khi biết rõ ngọn nguồn, các thành viên của tổ Khiên Đen đều nhìn hai thi thể, không ai lên tiếng.

Vài giây sau, Lải Nhải chửi một câu, “Đúng là tự tạo nghiệp chướng, chết cũng đáng đời.”

Cuối cùng, T vẫn ra tay thành công. Năm ngày năm nạn nhân, tất cả dường như vẫn phát triển theo một quỹ đạo đã định.

Bạch Cẩm Hi đưa mắt về phía Hàn Trầm đang đứng bên cửa sổ. Bộ não của cô vụt qua hình ảnh anh nửa mê nửa tỉnh, ôm cô sáng sớm hôm nay.

Trong khoảnh khắc cô thất thần, anh đã quay người, thả găng tay, đồng thời lên tiếng, “Cẩm Hi, lại đây.”

Bạch Cẩm Hi đi đến bên anh.

“Cô có suy nghĩ gì không?” Anh dứt găng tay vào túi quần.

Cẩm Hi cùng anh dõi mắt ra bên ngoài, “Nếu chỉ xét riêng về phương diện lựa chọn nạn nhân, xem ra T vẫn kiên trì mục tiêu mà hấn nhắm từ trước ở trên diễn đàn. Chỉ là, hấn đã giết tất cả năm người, mà dôi tượng bị “lọt lưới” như hôm nay sẽ không có trường hợp thứ hai. Trong khi đó, những mục tiêu còn lại đã được chúng ta bảo vệ. Vì vậy tiếp theo, hấn muốn làm gì? Hấn có thể làm gì?”

“Tôi từng nói, T có một kế hoạch.” Hàn Trầm lên tiếng, “Bây giờ ngẫm lại mới thấy, mỗi bước đi của hấn đều được lên kế hoạch đầu vào đấy.” Anh nở nụ cười nhàn nhạt, “Sau khi xuất hiện nạn nhân thứ hai, vụ án này đã trở thành vụ giết người hàng loạt nên chúng ta sẽ đi điều tra những người có liên quan đến hai nạn nhân đó. Ngay buổi tối hôm chúng ta đi tìm người nhà nạn nhân, lại vừa vụn không thể liên lạc với họ.”

Anh chàng Lải Nhải không biết xuất hiện từ lúc nào liền nói xen ngang, “Ý của lão đại là, hôm đó gia đình họ Châu đi bệnh viện, Trình Thành Chí không ngồi tàu hỏa mà chuyển sang đi xe bus đều do T sắp xếp.”

Bạch Cẩm Hi tiếp lời, “Rất có khả năng đó. Buổi tối hôm ấy, người bị ôm phải đi bệnh viện là Châu Tư Lâm. T có khả năng ám chỉ điều gì với cô bé từ trước, bảo họ tối hôm đó đừng liên lạc với bất cứ ai. Sau

này, họ biết kẻ thù của mình đã bị giết chết nên càng không dám nói ra, tránh tình trạng bản thân bị tình nghi. Bảo Tiểu Triện lập tức đi tìm họ chứng thực.”

Hàn Trầm nói tiếp, “Nếu giả thiết này được thành lập, vậy thì mọi chuyện đều sáng tỏ. Vì cảnh sát không tìm được người nhà của hai nạn nhân nên T có thời gian đi giết nạn nhân thứ ba Trần Xán Lạn. Sau đó, chúng ta mới tìm ra manh mối quan hệ giữa ba nạn nhân, cũng chính là diễn đàn xã hội kia. Vụ của Trần Xán Lạn là ngòi nổ, để diễn đàn tiết lộ tin tức, khiến dư luận biết đến sự tồn tại của một sát thủ ”chính nghĩa“. Điều này có nghĩa là, tuy những đối tượng mà hần lựa chọn còn lại được bảo vệ, nhưng vì áp lực của dư luận, phía cảnh sát sẽ không bỏ qua cho bọn họ.”

“Thế có nghĩa là, T chỉ đích thân trừng phạt mấy nạn nhân đầu tiên, còn những đối tượng khác sẽ chịu trừng phạt của pháp luật trong tương lai. Những người này chắc chắn sẽ khai báo thật, bởi họ thà vào tù còn hơn ở ngoài rồi bị T bắn chết.” Cẩm Hi lên tiếng, “Như vậy, hần đã đạt được mục đích của mình.”

“Đúng thế! Vì còn hai đối tượng, cũng là cặn bã của xã hội bị ”lọt lưới“ nên hôm nay hần đích thân giải quyết bọn họ.” Lải Nhải búng tay, “Tất cả đều viên mãn.”

Ba người đều trầm ngâm một lúc.

Lải Nhải lại hỏi, “Theo phán đoán như trên, có phải kế hoạch của T đã hoàn thành? Hần sẽ thu tay và biến mất?”

“Không!”

“Không đâu.”

Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm đồng thanh đáp.

Hàn Trầm liếc cô một cái, “Nên nhớ lần trước hần cố tình để lại vỏ đạn ở hiện trường. Nếu chỉ nhằm mục đích trừng phạt mười mấy người, làm hiệp khách một lần, hần không cần thiết phải bất chấp sự sống chết của bản thân như vậy.”

Bạch Cẩm Hi gật đầu tán thành, “Đúng thế. Hơn nữa, tôi từng phân tích, một tên sát thủ chuyên nghiệp như T tự dừng quay sang trừng phạt người dân bình thường, chứng tỏ hần bị tổn thương và đả kích rất lớn. hần trừng trị tội ác của hơn mười đối tượng như thế nào? Giết vài người, dùng cái chết của họ uy hiếp, cho toàn thiên hạ biết, để những người còn lại buộc phải thừa nhận tội lỗi và đền tội. Vậy người khiến hần bị tổn thương sẽ có kết cục như thế nào? Chúng ta vẫn chưa thấy. Do đó...” Ngừng vài giây, cô nói tiếp, “Tôi có cảm giác, đây mới chỉ là màn mở đầu, tiếp theo mới là sự trừng phạt và trả thù thật sự của hần. Những người bị hần trừng phạt sẽ có kết cục càng thê thảm hơn.”

30. Chương 30: Trò Chơi Chết Chóc - P1

Trong quán lẩu, khói bốc nghi ngút, mùi thơm ngào ngạt.

Năm thành viên tổ Khiên Đen ngồi quanh bàn, trước mặt mỗi người là cái nồi nhỏ. Hàn Trầm tiếp tục trao đổi với Mặt Lạnh về công việc kiểm tra camera giám sát, Bạch Cẩm Hi cầm điện thoại dạo qua trang web mua sắm Taobao, Châu Tiểu Triện ôm máy tính bảng, tiếp tục theo dõi động thái về vụ bắn chết người hàng loạt trên mạng. Lải Nhải nghe Hàn Trầm nói chuyện, thỉnh thoảng lại ngoáy đùa vào nồi lẩu, miệng lẩm bẩm, “Sao vẫn chưa sôi nhỉ?”

Hôm nay, cùng với sự xuất hiện của hai nạn nhân mới, vụ án coi như tạm kết thúc một giai đoạn. Hiện tại, cảnh sát đã tìm ra quy luật hành động của T, mục tiêu còn lại đã được bảo vệ, tạm thời sẽ không xuất hiện thêm sự chết chóc. Mặt khác, mọi người cũng chỉ có thể đợi xem, tiếp theo T sẽ làm gì. Sai khi nghe họ báo cáo, Đội trưởng Tần Văn Lang hạ lệnh, “Hôm nay, các cậu về ngủ sớm đi, lấy sức để ngày mai bắt đầu cuộc chiến mới.”

“Sôi rồi, sôi rồi! Mau ăn đi! Thơm quá!” Lải Nhải vừa nói vừa gấp miếng thịt dê nhúng vào nồi, những người khác cũng nhanh chóng cầm đũa.

Ngẫm lại mới thấy, đây là buổi liên hoan đúng nghĩa đầu tiên của tổ Khiên Đen. Lải Nhải nâng cốc trà trước mặt, “Lão đại, mau phát biểu một hai câu đi.” Những người khác cũng nâng cốc, dồn ánh mắt về phía Hàn Trầm.

Hàn Trầm nâng cốc, không để ý đến họ mà nhìn mặt nước trong chén trà.

“Mong mọi người bình an, vui vẻ, đạt được nguyện ước.” Nói xong, anh uống một hơi cạn sạch.

Mọi người im lặng mấy giây. Lải Nhải mở miệng trước tiên, “Đúng là lão đại có khác.” Anh ta vỗ lưng Châu Tiểu Triện ngồi bên cạnh, “Ngắn gọn đúng trọng tâm, hàm ý sâu xa.” Anh ta cũng uống hết cốc trà của mình rồi nói tiếp, “Đúng thế, nghề cảnh sát hình sự chúng ta thu nhập thấp, xác suất thăng quan tiến chức rất nhỏ, chỉ mong bình an vui vẻ mà thôi. Về chuyện đạt được nguyện ước... tức là vợ con, nhà cửa... Hừm, xem ra con đường phía trước của tôi vẫn còn rất dài.”

Mọi người đều cười ồ lên, ngay cả Mặt Lạnh cũng để lộ ra lúm đồng tiền bên má phải.

Kỳ thực Lải Nhải có ngoại hình tương đối sáng sủa, ăn mặc ngon lành một chút cũng được coi là đẹp trai. Mỗi tội anh ta nói chuyện dài dòng văn tự, tuy có hơi bỗ bã nhưng được cái tạo bầu không khí dễ chịu.

Bạch Cẩm Hi gấp mấy miếng thịt dê và mộc nhĩ bỏ vào nồi rồi buông đũa chờ đợi. Trong đầu cô còn vang vọng câu nói vừa rồi của Hàn Trầm: Bình an vui vẻ, đạt được nguyện ước.

Khi cô đưa mắt về phía Hàn Trầm, anh đang gấp thịt dê đã chín bỏ vào bát rồi ngẩng đầu nhìn cô.

Nồi lẩu bốc khói nghi ngút, đôi mắt anh đen hun hút. Cẩm Hi bất giác quay đi chỗ khác.

“Đạt được nguyện ước”. Bốn chữ rất đơn giản nhưng nghĩ kỹ lại có dư vị ấm áp và chua xót đan xen.

Có Châu Tiểu Triện và Lải Nhải, bầu không khí rất rôm rả. Hai người nói luôn miệng, Cẩm Hi thỉnh thoảng xen vào một hai câu. Ngay cả Hàn Trầm cũng cười nhiều hơn bình thường.

Một lúc sau, Lải Nhải trở nên bạo dạn hơn. Một người đàn ông một khi bạo dạn, sẽ trêu chọc người phụ nữ ngồi cùng bàn. Tất nhiên, sự trêu đùa này không mang ý xấu.

“Cẩm Hi à.” Lải Nhải gõ đũa xuống thành đĩa, “Dân giang hồ đều gọi em là Tiểu Bạch. Tôi đại diện cho tất cả đồng bào nam giới ngành công an toàn tỉnh, muốn hỏi em một vấn đề: Em đã có bạn trai chưa? Tay bác sĩ pháp y có chút tiếng tăm ở thành phố Giang có phải là người của em không?”

Cẩm Hi cười cười, cũng cầm một chiếc đũa gõ gõ vào đầu đĩa, “Tất nhiên không phải. Bốn cô nương vẫn đang hưởng thụ cuộc sống độc thân. Tôi đâu có đói khát như anh.”

Mọi người đều cười ồ. Mặt Lạnh vỗ lưng Lải Nhải, ra chiều an ủi. Lải Nhải tỏ ra phần nộ, “Ngay cả em cũng cười nhạo tôi. Thật không thể chịu nổi nữa. Nhân viên phục vụ, mau mang bia ra đây! Chơi hửn loại một chai ba đồng ấy.” Nói xong, anh ta quay sang Hàn Trầm, “Lão đại, uống chút bia có được không? Anh lái xe thì đừng uống, để bọn em uống một chút cho thoải mái tinh thần nhé.”

“Ừ.” Hàn Trầm cầm cốc trà, nhấp một ngụm, lại liếc Cẩm Hi một cái.

Vừa chạm mắt anh, cô lập tức cụp mi.

Bia được đưa lên, Lải Nhải cầm một chai đặt xuống trước mặt Hàn Trầm, tỏ thái độ vô cùng nghiêm túc, “Lão đại, chúng ta chơi trò chơi đi. Thân là lãnh đạo, anh cũng phải tham gia đấy. Nếu thua, anh có thể tùy ý chỉ định một người trong bọn em uống thay anh, anh thấy thế nào?”

Anh ta vừa dứt lời, Châu Tiểu Triện liền kháng nghị, “Lải Nhải, anh cũng biết vượt mông ngựa[1] quá đi.”

[1] Ý nói biết nịnh nọt

Lải Nhải, “Thế thì sao? Cậu làm gì được tôi?”

Bạch Cẩm Hi tưởng Hàn Trầm sẽ từ chối. Nào ngờ anh cầm chai bia đặt xuống trước mặt Lải Nhải rồi tựa người vào thành ghế phía sau, “Được thôi! Cậu hãy uống thay tôi, chúng ta bắt đầu đi.”

Lải Nhải ngậy ra, những người khác đều cười ha hả.

Chắc là bị lão đại làm tổn thương, Lải Nhải liền đi thẳng vào một vấn đề sắc bén, “Câu hỏi như với Tiểu Bạch, mọi người đã từng có bạn gái chưa? Tiểu Triện trả lời đầu tiên.”

Tiểu Triện, “Tôi... chưa. Cơ quan vốn hiếm phụ nữ, Tiểu Bạch lại không phải hình mẫu tôi thích.”

Bạch Cẩm Hi giơ tay véo thắt lưng cậu ta. Tiểu Triện kêu đau một tiếng, nhảy dựng lên. Mọi người đều bật cười, Lải Nhải rót đầy cốc bia, đẩy đến trước mặt cậu ta, “Uống đi.”

Châu Tiểu Triện nghĩa hoặc, “Tôi chưa từng có bạn gái, tại sao còn phải uống bia? Tôi tưởng chỉ là trả lời câu hỏi là được...” Còn chưa nói hết câu, cậu ta đã bị Lải Nhải cầm cốc bia đổ vào miệng, đành uống ừng ực.

“Người tiếp theo là Mặt Lạnh.” Lải Nhải điểm danh.

Mặt Lạnh nhìn chăm chăm vào mặt bàn, “Tôi từng có rồi.”

Mọi người đều ồ lên. Kết quả, anh ta liền cầm cốc bia, ngửa cổ uống cạn, sau đó lặng thinh.

Bầu không khí trở nên tẻ nhạt trong giây lát. Lải Nhải lập tức đứng dậy, “Về phần tôi, người đàn ông trẻ trung tuấn tú, tài năng như tôi đương nhiên chưa từng có bạn gái.” Nói xong, anh ta uống hết cốc bia.

Mọi người đều phì cười, không khí lại sôi nổi như ban đầu. Sau đó, mọi người lại vô tình mà hữu ý liếc nhìn Hàn Trầm.

Hàn Trầm tất nhiên hiểu ý tứ của bọn họ. Anh từ tốn mở miệng, “Tôi cũng giống Mặt Lạnh, từng có bạn gái.” Anh uống một hơi cạn cốc trà.

Bạch Cẩm Hi dán mắt vào chai bia trước mặt, gõ gõ ngón tay lên thành chai.

Lải Nhải lại uống hết cốc bia, sau đó lắc lắc trước mặt Hàn Trầm, “Lão đại, lần này em uống thay anh, lượt tiếp theo không phải là em đâu đấy nhé.”

Hàn Trầm châm một điếu thuốc, gạt đầu.

“Câu hỏi thứ hai.” Lải Nhải quay sang Bạch Cẩm Hi, “Bây giờ, bạn có thích đối tượng nào không?”

Cẩm Hi hơi ngây ra. Mọi người đàn ông đều nhìn cô chăm chú, đặc biệt là Hàn Trầm, ánh mắt anh sáng quắc bức người.

Châu Tiểu Triện biết ý, trừng mắt với Lải Nhải, “Sao anh hỏi toàn câu về tình yêu thế? Anh quả là “đói khát” nhưng Tiểu Bạch nhận xét.”

Lải Nhải nhún mày, “Cậu thì hiểu gì chứ? Cậu có biết trong Cục công an tỉnh bao nhiêu người nhờ tôi hỏi Tiểu Bạch câu này không? Chuyện này liên quan đến rất nhiều cây thuốc độc. Hiện tại, Tiểu Bạch là nữ thần mới của cơ quan chúng ta. Thiên hạ đồn cô ấy rất dịu dàng, hiền thực, lại có vẻ tao nhã của người tri thức.”

Bạch Cẩm Hi phì cười, cầm cốc bia, “Tôi lựa chọn không trả lời.” Nói xong, cô ngửa đầu uống cạn.

Kết quả lượt này, cả năm người đều phải uống.

Câu trả lời của Châu Tiểu Triện là, “Không có.”

Lải Nhải, “Uống.”

Câu trả lời của Mặt Lạnh là, “Không có.” Anh ta cũng phải uống.

Câu trả lời của Lải Nhải là, “Có mấy người liền.” Châu Tiểu Triện và Mặt Lạnh đồng thanh, “Uống.”

Đến lượt Hàn Trầm, Lải Nhải cười híp mắt, “Em biết lão đại không có. Bao nhiêu năm qua, lão đại thủ thân như ngọc ấy, ngay cả tin đồn cũng chẳng thấy đâu. Có người đẹp theo đuổi anh cũng không hề rung động.”

Hàn Trầm cầm cốc trà, cất giọng lãnh đạm, “Tôi cũng lựa chọn không trả lời.”

Trái tim Bạch Cẩm Hi vô cớ run rẩy. Châu Tiểu Triện bày ra vẻ mặt “em không biết gì cả”. Lải Nhải đầu dám truy vấn, Mặt Lạnh cầm cốc bia trước mặt Hàn Trầm, thay anh uống cạn.

Đề tài tiếp theo đủ kiểu đủ loại. Ngoài Lải Nhải, những người khác cũng bắt đầu đặt câu hỏi.

Lải Nhải hỏi Bạch Cẩm Hi, “Nghe nói trí nhớ của em không tốt lắm. Em có nhớ hôm qua tôi mặc đồ gì không?”

Cẩm Hi ngẫm nghĩ một hồi, cũng chẳng biết có phải do bệnh cũ tái phát hay chất cồn xộc lên đầu, cô thật sự không nhớ ra nên lặng lẽ uống bia. Lải Nhải đắc ý cười lớn. Hàn Trầm nhìn cô, khỏe mắt cười cười.

Châu Tiểu Triện hỏi Hàn Trầm và Mặt Lạnh, “Hai anh mà đấu võ tự do, ai sẽ thắng?”

Mọi người đều tỏ ra hứng thú, Mặt Lạnh đáp, “Tôi không biết.” Còn Hàn Trầm thẳng thừng đáp, “Chắc cậu không bằng tôi, uống đi.” Mặt Lạnh thật thà cầm cốc bia đưa lên miệng. Châu Tiểu Triện và Lải Nhải đồng thời chất vấn, “Như vậy cũng được sao?”

Không khí rất náo nhiệt, Lải Nhải bắt đầu gây khó dễ cho Châu Tiểu Triện. Cậu ta còn chưa biết trả lời thế nào, Mặt Lạnh đã lập tức rót bia cho cậu ta.

Bạch Cẩm Hi mỉm cười nhìn bọn họ. Hàn Trầm đột nhiên mở miệng gọi cô, “Cẩm Hi.”

Cô quay về phía anh. Anh liếc cô qua màn khói mờ mịt, “Hôm đó, tại sao cô khóc?”

Bạch Cẩm Hi im lặng trong giây lát, hỏi lại, “Hôm qua, anh nằm mơ thấy điều gì?”

Hai người nhìn nhau, cùng mỉm cười rồi nâng cốc bia uống cạn. Khi đặt cốc xuống bàn, một cảm xúc nào đó vẫn cứ vương vấn mãi trong lòng họ.

Bữa ăn kéo dài đến hơn mười giờ đêm mới kết thúc. Hàn Trầm lái xe đưa bốn người về ký túc ở trong Cục. Họ đều là những người có khả năng kiềm chế rất tốt, tuy không đến mức say khướt nhưng bước đi cũng hơi liêu xiêu.

Hàn Trầm đứng tựa vào cửa xe, dõi theo bọn họ. Ba người đàn ông dìu nhau đi trước, còn Bạch Cẩm Hi đi chậm chậm bên cạnh.

Anh chau mày, “Cẩm Hi.”

“Gì cơ?”

“Không cần để ý đến bọn họ, cứ lo cho bản thân trước đi.”

Cẩm Hi còn chưa lên tiếng, ba người đàn ông liền ngoảnh đầu. Lải Nhải, “Lão đại, anh chẳng công bằng tí nào, chỉ quan tâm mỗi Tiểu Bạch thôi.”

Mặt Lạnh, “Âm cũng là lẽ thường tình.”

Châu Tiểu Triện lẩm bẩm, “Lải Nhải, anh dốt thật đấy.”

Bạch Cẩm Hi, “Im miệng hết cho tôi.”

Nói xong, cô quay sang Hàn Trầm, “Tôi đương nhiên lo cho bản thân rồi. Một người đàn ông bận tâm nhiều như vậy làm gì. Anh mau về đi.”

Trong lúc đầu óc mơ màng, dường như cô thấy Hàn Trầm tủm tỉm, ngữ khí đặc biệt dịu dàng, “Được, tôi không bận tâm nhiều. Tôi chờ cô đi vào, cẩn thận không vấp ngã đấy.”

Cẩm Hi gật đầu, tiếp tục đi chậm chậm về phòng mình. Cô mặc kệ sự sống chết của ba người đàn ông phía sau mở cửa vào phòng, cứ thế thả mình xuống giường.

Một người đàn ông bận tâm nhiều như vậy làm gì. Anh mau về đi...

Được! Tôi không bận tâm nhiều. Tôi chờ cô đi vào...

Hai câu nói đột nhiên vang lên trong đầu của cô, lặp đi lặp lại mãi. Bạch Cẩm Hi bóp trán. Cô đúng là đã uống hơi nhiều, đầu óc biến thành máy tập đọc mất rồi.

Đội bốn người đi vào phòng, Hàn Trầm mới lên xe ô tô. Đêm đã về khuya, thành phố vừa lung linh ánh đèn vừa yên tĩnh. Lái xe một đoạn, anh bỗng ngẩn người.

Anh đột nhiên có cảm giác, cảnh tượng vừa rồi rất quen thuộc. Anh đã từng đưa một người con gái về nhà trong đêm tối yên tĩnh như hôm nay. Anh cũng dõi theo bóng lưng cô, chờ xem cô có quay đầu hay không? Nhưng cô vô tâm vô tư, không hề quay đầu nhìn anh lấy một lần.

Hàn Trầm lấy điều thuốc đưa lên miệng, một tay châm lửa, hít vài hơi rồi đánh tay lái về hướng nhà mình.

Lúc trời tờ mờ sáng, tại tầng trên cùng của một khu chung cư, một người đàn ông ngồi trên chiếc bàn gỗ đơn giản, cúi đầu hút thuốc.

Trước mặt hắn là bức tường dán đầy tranh ảnh, tin tức cắt từ báo chí và cả nội dung được in ra từ diễn an Trường Giang Bạch Hạc.

Bên tay trái là bức tường kín rất lớn. Bên trên viết một hàng chữ số: 1,2,3... đến 7.

Từ số 1 đến số 5 đã được bút đỏ đánh dấu “X” rất lớn, chỉ còn lại số 6 và số 7. Hai con số này viết to hơn mấy số trước một chút.

Người đàn ông lại rít mấy hơi rồi bỏ mẩu thuốc vào một chiếc túi nylon nhỏ, ném xuống túi rác ở dưới chân. Sau đó, hắn đeo găng tay, nhảy xuống khỏi bàn, bóc sạch những thứ dán trên tường bỏ hết vào túi rác.

Tiếp theo, hắn quay người, dùng khăn mặt lau sạch mấy chữ số trên tường kính.

Cuối cùng, hắn đảo mắt một vòng, đeo một chiếc hộp gỗ dài hình cây đàn violon trên lưng, xách túi rác đẩy cửa đi ra ngoài.

Tám giờ sáng

Bạch Cẩm Hi vừa vào văn phòng liền nhìn thấy Mặt Lạnh đang đứng bên bàn làm việc của Lải Nhải, tay cầm bình giữ nhiệt đỏ vào cốc của anh ta, một mùi thơm thoang thoảng bay tới.

Cô tiến lại gần, “Các anh có gì thế?”

Lải Nhải lên tiếng, “Canh giải rượu. Thật không ngờ, Mặt Lạnh thức dậy từ sớm để nấu canh giải rượu cho chúng ta. Anh bạn này đảm đang thật đấy.”

Mặt Lạnh không để ý lời nói đùa của anh ta mà quay sang Cẩm Hi, “Cô có uống không?”

“Có chứ.” Cẩm Hi lập tức đưa chiếc cốc của mình, vừa nhìn anh ta rót canh vừa cảm thán, “Không ngờ ngoài Từ Tư Bạch, tôi còn có thể gặp người đàn ông thứ hai biết nấu nướng. Mặt Lạnh, anh thực sự bùng nổ sức hút rồi đấy.”

Nghe câu này, Hàn Trầm ngồi sau bàn làm việc cách đó không xa ngẩng đầu liếc cô một cái.

31. Chương 31: Trò Chơi Chết Chóc - P2

Châu Tiểu Triện đi vào, trên tay xách túi giấy lớn thơm phức. Mấy người đều chưa ăn sáng, đồng thời quay đầu về phía cậu ta.

Châu Tiểu Triện lắc lắc chiếc túi giấy trước mặt bọn họ, “Đã sớm nghe nói bánh thịt bò ở căng tin Cục công an tỉnh rất ngon. Hôm nay, tôi xếp hàng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng giành được năm cái.”

Bạch Cẩm Hi và Lải Nhải liền vỗ tay hoan hô. Châu Tiểu Triện lấy một cái đưa cho Hàn Trầm rồi chia ọi người. Văn phòng tổ Khiên Đen trong giây lát thơm phức mùi thịt bò.

Cẩm Hi hai tay cầm bánh, cắn từng miếng lớn. Mọi người đều nhồm nhoàm giống cô. Chỉ riêng hàn Trầm một tay cầm bánh, một tay cầm con chuột, vẫn dán mắt vào máy tính, ăn một cách từ tốn.

Đến dáng vẻ lúc ăn cũng thu hút như vậy, về điểm này, Cẩm Hi đã được linh hội. Khí chất đúng là tự nhiên mà có.

Ăn xong, Lải Nhải lấy hộp kẹo cao su, đưa ọi người. Châu Tiểu Triện không nhận được, cảm thán, “Tiểu Bạch, chị có cảm thấy không khí của tổ chúng ta rất tuyệt không?”

Trước kia, cậu ta và Cẩm Hi chỉ là một nhóm hai người, quen thì thăm ở giữa đám đông. Cẩm Hi liền tiếp lời, “Đúng thế, tương thân tương ái đến mức hơi buồn nôn rồi.”

Giọng cô không to không nhỏ, Lải Nhải phì cười, Mặt Lạnh và Hàn Trầm cũng tủm tỉm.

Hôm nay là thứ bảy, Cục Công an vắng vắng hơn thường ngày. Bạch Cẩm Hi vừa mở máy tính, di động liền đổ chuông.

Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo xuất hiện ngay, không ngờ Từ Tư Bạch lại gọi điện cho cô.

Bạch Cẩm Hi mỉm cười bắt máy, “Anh thiêng thật đấy, vừa nhắc đến xong liền nhận được điện thoại của anh.”

Có lẽ do thói quen, khi nói chuyện với Từ Tư Bạch, ngữ khí của cô tương đối dịu dàng. Lải Nhải và Châu Tiểu Triện bất giác dõi theo cô.

Còn Hàn Trầm không có bất cứ phản ứng nào.

Giọng nói của Từ Tư Bạch ở đầu kia điện thoại vẫn ôn hòa như thường lệ, “Vậy à? Em nhắc đến anh làm gì?”

Cẩm Hi cười cười, “Khen anh biết nấu nướng. Anh có chuyện gì sao?”

“Không có gì. Anh nghe nói xảy ra vụ án bắn chết người hàng loạt nên gọi điện hỏi thăm.” Từ Tư Bạch hình như đang lái xe, bỏ có tiếng còi xe và động cơ truyền đến, “Em vẫn ổn đấy chứ? Có phải bận rộn lắm không?”

“Vâng, cũng khá bận. Nhưng em vẫn ổn, thật ngại là em không thể tiết lộ tiến triển của vụ án với anh.”

Từ Tư Bạch cũng cười, “Anh không quan tâm đến tiến triển của vụ án. Em hãy chú ý an toàn, nhớ chăm sóc tốt bản thân.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp, “Vài ngày nữa có thời gian, anh sẽ đến thăm em.”

Bạch Cẩm Hi cười, đuôi mắt cong cong, “Được, khi nào anh tới đây, em sẽ mời anh ăn các món đặc sản của thành phố Lam. Anh nhớ đến sớm nhé. À không, ít nhất phải đợi bọn em phá án xong hãy đến.”

Từ Tư Bạch cười cười, “Anh biết rồi, anh gác máy đây.”

Sau khi gác máy, Cẩm Hi vui vẻ ngâm nga, gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn một lúc mới tiếp tục quay lại làm việc. Lải Nhải sáp lại gần, hỏi nhỏ, Em Bạch, em nói chuyện với bác sĩ thì em tỏ ra ầm ập như mùa xuân, còn với đồng nghiệp cách mạng chúng tôi thì hùng hổ nhưng quét lá rụng ngày thu ấy.

Cẩm Hi vò tờ giấy ném vào người anh ta, ”Vớ vẩn, tôi và anh ấy quen thân bao năm rồi.”

Châu Tiểu Triện lập tức tiếp lời, “Anh không biết đó thôi. Tiểu Bạch nói chuyện với bác sĩ Từ lúc nào cũng dịu dàng như vậy.”

Cẩm Hi vừa định phản bác, một giọng nói trầm trầm đột nhiên vang lên, “Nói chuyện vui nhỉ? Có cần tôi đi mua gói hạt dưa không?”

Ba người ngẩng đầu lên, liền thấy Hàn Trầm một tay gác lên thành ghế phía sau, thần sắc lãnh đạm, mắt vẫn dán vào màn hình máy tính.

Lải Nhải và Châu Tiểu Triện biết ý ngồi về chỗ của mình. Còn Cẩm Hi cắn môi, cúi đầu làm việc.

Mười giờ sáng, điện thoại của Hàn Trầm bắt chợt đổ chuông.

Là lãnh đạo bộ phận cảnh sát giao thông gọi tới, “Hàn Trầm! Chúng tôi tìm ra ô tô của T rồi, hiện đang theo dõi. Các anh có thể cử người đuổi bắt ngay bây giờ.”

Năm phút sau, tại phòng Giám sát kỹ thuật thông tin của Công an tỉnh.

Tiết lộ từ bộ phận giao thông đúng là tin tốt lành. Suy đoán của Hàn Trầm trước đó cuối cùng cũng đã được nghiệm chứng và đạt kết quả.

Lãnh đạo Công an tỉnh, Đội trưởng đội hình sự Tần Văn Lang và các thành viên tổ Khiên Đen đều đứng sau nhân viên IT, theo dõi hình ảnh từ camera giám sát trên đường do bộ phận giao thông truyền tới.

Vì địa điểm phát hiện ra T tương đối xa Cục Công an, bây giờ họ có lái xe qua đó cũng không kịp nên Tần Văn Lang lập tức điều động lực lượng ở các chi cục và đội đặc nhiệm, tiến hành vây bắt tội phạm.

Hình ảnh đầu tiên là vào ba mươi phút trước trên một cây cầu lớn. Cảnh sát giao thông phụ trách liên lạc giải thích, “Chúng tôi phát hiện ra chiếc xe tình nghi trên đại lộ cầu Trường Phong ở vòng ngoài Bắc Tam Hoàn vào khoảng nửa tiếng trước.”

Nhìn thấy chiếc C-Sega màu đen trên màn hình, mọi người đều hết sức phấn khởi.

Giọng lãnh đạo bộ phận giao thông ở đầu kia hệ thống liên lạc truyền tới, “Căn cứ vào kế hoạch tìm kiếm mà tổ Khiên Đen giao cho chúng tôi trước đó, có thể thấy thời gian và không gian đều trùng khớp nên chắc chắn là chiếc xe này. Trước và sau khi xảy ra ba vụ giết người, chiếc xe này đều xuất hiện ở khu vực gần đó. Ngoài ra, xe được thay biển số một lần, đều là biển giả. Nhân viên kỹ thuật của chúng tôi có thể xác định là cùng một chiếc xe.”

Châu Tiểu Triện hạ giọng hỏi Bạch Cẩm Hi, “Chị nghĩ có phải là hắn không?”

Cẩm Hi đáp khẽ, “Chính là hắn.”

Thời gian, địa điểm, một loại xe, biển giả... không thể là người khác.

“Bây giờ, nghi phạm đang ở đâu?” Tần Văn Lang lên tiếng.

Người phụ trách bộ phận giao thông đáp, “Sau khi phát hiện chiếc xe khả nghi, chúng tôi đã tiến hành theo dõi. Nhưng kể từ lúc đối tượng rời khỏi đại lộ cầu Trường Phong, chúng tôi đã mất dấu hắn bởi chỗ đó có mấy con đường nhỏ không lắp camera giám sát. Nhưng không sao, người của chúng tôi đã rà soát mọi hướng hắn có thể đi. Chỉ cần hắn xuất hiện ở một con đường lớn nào đó, là lọt vào tầm ngắm của chúng tôi ngay. Gì cơ? Tìm thấy rồi à? Tốt quá, lập tức khoanh vùng hình ảnh. Đội trưởng Tần, hãy bảo người của anh đến đó ngay đi.”

Hình ảnh được truyền đến là một con đường không rộng nằm ở giữa khu dân cư. Trên màn hình đen trắng xuất hiện một chiếc xe màu đen, chính là C-Sega của T.

Tần Văn Lang nhanh chóng gọi điện thoại, “Các tổ chú ý! Các tổ chú ý! Chúng tôi sẽ gửi vị trí của T cho các đồng chí. T mang theo vũ khí hạng nặng nên đợi khi nào hắn đi khỏi khu dân cư là phải bắt ngay. Các đồng chí nhớ chú ý an toàn.”

Các thành viên tổ Khiên Đen đều nhìn chăm chăm vào màn hình. Hàn Trầm đứng trên cùng, đôi mắt đen thâm trầm, khóe miệng hơi nhếch lên. Nụ cười của anh khiến Bạch Cẩm Hi lơ mơ cảm nhận thấy sự chờ mong và xúc động.

Đây rõ ràng là cuộc vây bắt mà T không ngờ tới. Vì đang lái xe trên một con đường tương đối khuất nên khi phía trước xuất hiện xe cảnh sát, hắn mới bất thành linh tăng tốc, đổi hướng chạy vào một con đường đất chật hẹp, hai bên là hồ ao trồng hoa sen, rất nguy hiểm. Xe cảnh sát vội đuổi theo hắn.

Hình ảnh từ camera giám sát đến đây là kết thúc.

Trong phòng chỉ huy, tất cả mọi người đều nghiêm nghị dõi mắt vào màn hình tối đen. Không ai nhúc nhích, cũng chẳng người nào mở miệng, chỉ có tiếng trao đổi của Tần Văn Lang và người cảnh sát hình sự phụ trách cuộc truy đuổi.

“Chúng tôi vẫn đang bám theo, còn cách 500 mét.”

“Nhớ chú ý an toàn. Hắn có vũ khí.”

“Hắn đã rẽ vào khu dân cư, không biết đi lối nào.”

“Là đường bên phải, đường bên trái và ở giữa không có gì che chắn, hắn sẽ không qua chỗ đó.”

“Không sao, cứ để hắn chạy. Đầu đường phía trước đã có xe của chúng ta chặn rồi.”

...

Đây là cuộc đua tốc độ một mắt một cò, nghe tiếng trao đổi của các đồng nghiệp, Bạch Cẩm Hi thót tim, cảm thấy nhiệt huyết sôi sục.

Đúng lúc này, Hàn Trầm đột nhiên cúi đầu, cầm tấm bản đồ lên xem. Không ai chú ý đến động tác của anh, cô đi đến bên cạnh, hạ giọng hỏi, “Anh đang tìm gì thế?”

Hàn Trầm không tar lời, ngón tay di chuyển trên tấm bản đồ ngược lên trên. Giây tiếp theo, anh bất chợt dừng lại, ngẩng đầu nói, “Ga tàu điện ngầm.”

Đội trưởng Tần ở bên cạnh nhú mày, lập tức thông báo với người phụ trách cuộc truy bắt, “Cẩn thận T bỏ lại xe, đi bộ qua công viên rồi nhảy lên tàu điện ngầm.”

Nhưng tất cả đã muộn, công viên diện tích lớn, hôm nay lại là thứ bảy, rất đông người qua lại.

Đầu kia hệ thống thông tin truyền đến giọng nói gấp gáp của người phụ trách, “Đội trưởng Tần, chúng tôi phát hiện ra xe của T ở bên ngoài công viên.”

“Bên trong đông quá, chúng tôi không biết hắn là người nào.”

“Chúng tôi sẽ ra ga tàu điện ngầm ngay.”

Hai tiếng sau.

Tổ Khiên Đen quay về văn phòng, Tần Văn Lang cũng có mặt để cùng họp bàn.

Có lẽ đây là cuộc truy bắt mà cảnh sát tiếp cận T ở khoảng cách gần nhất kể từ khi xảy ra vụ án đến nay, khiến hắn suýt nữa bị tóm nhưng cuối cùng hắn vẫn lọt lưới.

Châu Tiểu Triện đứng trước máy chiếu, giải thích với mọi người, “Nơi T biến mất chỉ có một chuyến tàu điện ngầm, đi về phía Bắc là ra ngoại ô thành phố, phía nam là vào khu vực trung tâm. Hiện tại, cảnh sát đã lục soát ở các nhà ga, nhưng vẫn không có tiến triển. T rất thận trọng, không để lại bất cứ dấu vân tay hay dấu vết nào trên xe ô tô.”

Lải Nhải ngập ngừng, “T muốn làm gì nhỉ? Không phải hắn định nổ súng bừa bãi trên tàu điện ngầm, tạo ra vụ án lớn đấy chứ?”

“Không.”

“Không đâu.”

Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi đồng thanh đáp.

Cẩm Hi giải thích, “Hành động đó không phù hợp với phong cách “trừng phạt” nhất quán của T. Căn cứ vào biểu hiện trong những ngày qua, hắn là một người có niềm tin kiên định, lên kế hoạch chu đáo. Đối tượng tiếp theo mà hắn định sát hại, chắc chắn sẽ là kẻ mang tội ác tày trời.”

“T sẽ tiếp tục đi về phía Bắc.” Hàn Trầm tiếp lời, “Trước đó, hắn lái ô tô về hướng này. Bây giờ bị chúng ta ép phải bỏ xe, đi phương tiện giao thông công cộng, nhưng hắn sẽ vẫn tiếp tục mục tiêu của mình.”

Châu Tiểu Triện ngẫm nghĩ, “Tuyến tàu điện ngầm về hướng bắc đi qua khu dân cư, khu thương mại, công viên, sau đó là huyện ngoại thành Bắc Thông. Nơi này chỉ có khu nghỉ mát và công viên vui chơi giải trí, còn lại là rừng núi rộng lớn. T đến đó làm gì?”

Tần Văn Lang yên lặng từ đầu đến giờ mới lên tiếng, “Hãy lập tức kiểm tra xem hôm nay có cuộc họp nào của lãnh đạo tỉnh hay thành phố ở huyện ngoại thành hay không?”

Mọi người đều giật mình. Châu Tiểu Triện liền ngồi xuống trước máy tính kiểm tra, Lải Nhải gọi điện cho các cơ quan chức năng.

Sau khi gác máy, vẻ mặt Lải Nhải như sắp khóc đến nơi, “Hôm nay, trung tâm hội nghị huyện Bắc Thông có cuộc họp tổng kết công tác nửa năm của Ủy ban nhân dân thành phố...”

Tần Văn Lang giật mình, lập tức đứng dậy. Anh ta vừa chuẩn bị đi ra ngoài, máy điện thoại bàn của Hàn Trầm bỗng đổ chuông.

Hàn Trầm ấn nút loa ngoài, “A lô!”

“Tổ trưởng Hàn, vừa rồi có một số quần chúng nhân dân gọi đến tổng đài, nói muốn cung cấp đầu mối về vụ bắn chết người hàng loạt, tôi nói máy cho anh nhé.”

“Được.”

Kể từ khi giới truyền thông tiết lộ về vụ án, mỗi ngày, Cục công an đều nhận được điện thoại cung cấp manh mối của nhân dân, tất cả đều được chuyển tới tổ Khiên Đen xử lý. Hôm nay, khi cuộc truy bắt thất bại, cảnh sát lưu lại hỏi thăm người qua đường. Cuộc điện thoại này nhiều khả năng do nhân chứng gọi đến.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, đầu kia yên lặng mấy giây.

Hàn Trầm, “A lô!”

“Xin chào!” Một giọng nói an ông trầm khàn vang lên, “Tôi là T.”

Cả căn phòng trở nên đặc biệt yên tĩnh. Châu Tiểu Triện lập tức chạy đi lấy thiết bị nghe lén và dò tìm, cẩn thận nới vào đường dây. Lải Nhải mở cửa, hạ giọng gọi nhân viên kỹ thuật. Mặt Lạnh đi đến bên điện thoại, cùng Hàn Trầm lắng nghe. Máy bàn của cơ quan có chức năng ghi âm tự động nhưng Bạch Cẩm Hi vẫn lấy giấy bút ghi chép.

Mọi người đều hành động rất nhanh, không hề gây tiếng động. Hàn Trầm chống tay xuống mặt bàn, yên lặng chờ đối phương nói tiếp.

“Khỏi dò tìm tín hiệu.” T nói nhỏ, “Vì tôi sẽ cho các anh biết, tôi đang ở đâu.”

Các thành viên tổ Khiên Đen đều sửng sốt.

“Yên tâm, mục tiêu của tôi không phải mấy vị lãnh đạo đó.” Hấn nói, “Nếu muốn giết bọn họ, tôi đâu cần tốn công như vậy. Vào lúc năm giờ chiều nay sẽ có một đội CS[1] đi vào khu vực núi Điều Lâm trên con đường cách huyện Bắc Thông mười lăm cây số. Họ sẽ tiến hành cuộc thi đấu dã chiến sinh tồn kéo dài một ngày một đêm với tên gọi Đại đào sát[2]. Hiện tại, họ đã tới nơi rồi. Trên tay mỗi người là một khẩu súng laser AK47. Tôi cũng có, nhưng của tôi là súng thật. Nghe nói tổ Khiên Đen có Hàn Trầm rất lợi hại, Bạch Cẩm Hi thông thạo về tâm lý tội phạm, sau đây là yêu cầu của tôi:

[1] Counter Strike: tức trò chơi bắn súng hay trò đánh trận giả

[2] Cuộc tàn sát và lẩn trốn quy mô lớn

Thứ nhất, tôi chỉ định Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi là tuyển thủ tham gia cuộc thi đấu. Tôi đã đăng ký cho hai người. Tôi phải nhìn thấy hai người tại vùng núi Điều Lâm lúc năm giờ chiều nay.

Thứ hai, hai người không được mang bất cứ vũ khí hay thiết bị thông tin liên lạc nào, cũng không được để người thứ ba tiến vào khu vực tiến hành cuộc thi đấu.

Thứ ba, trong cả quá trình thi đấu, không được để bất cứ đối tượng tham gia nào biết sự tồn tại của tôi và thân phận của hai vị.

Núi Điều Lâm chỉ có một con đường thông ra bên ngoài, tôi đã đặt thiết bị giám sát và kiểm tra ở lối vào. Chỉ cần một trong những yêu cầu của tôi không được thỏa mãn, tôi sẽ lập tức giết người. À, đúng rồi, vì hôm nay suýt nữa bị các vị bắt được, nên tôi đã giết trước một người, coi như đáp lễ. Cuộc thi đấu sẽ kết thúc vào tám giờ sáng ngày kia. Tới lúc đó, bất luận kết quả thế nào, tôi cũng sẽ ra tự thú, kết thúc vụ này.”

32. Chương 32: Người Hùng Của Tôi - P1

Sau khi T dập máy, văn phòng vô cùng yên tĩnh. Vài giây sau, Lải Nhải chửi thề, “Mẹ kiếp!”

Tim Châu Tiểu Triện như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cậu ta quay sang Bạch Cẩm Hi, thấy cô không hề hoảng hốt, thậm chí khóe miệng hơi nhếch lên, để lộ nụ cười chế nhạo.

Còn Hàn Trầm đứng thẳng người, sắc mặt vẫn bình tĩnh, miệng cười rất nhạt, y hệt Bạch Cẩm Hi.

Đúng rồi, hai người này đều ngang tàng từ trong cốt tủy, đâu sợ sự uy hiếp của T. Châu Tiểu Triện bất giác cảm thấy yên lòng.

Tần Văn Lang nói với Hàn Trầm, “Vụ này hết sức quan trọng, cậu hãy cùng tôi đi báo cáo với Cục trưởng.”

Nhưng Hàn Trầm cúi xuống nhìn đồng hồ, “Không kịp nữa, tôi và Cẩm Hi đến đó trước.”

Đội trưởng Tần ngẫm nghĩ, gật đầu, “Được, chúng ta chia nhau ra hành động. Tôi sẽ đi tìm đội đặc nhiệm để nghiên cứu phương án tấn công núi Điều Lâm, giải cứu con tin. Hai người cứ xuất phát trước, nếu có thể dùng biện pháp mạnh thì thực thi ngay. Chúng ta không thể để T dắt mũi.”

Hàn Trầm gật đầu, quay người về bốn thành viên tổ Khiên Đen.

Lải Nhải và Châu Tiểu Triện đồng thanh, “Bọn em cũng đi.” Mặt Lạnh tiến lên phía trước một bước.

“Không được, các cậu ở lại đây, thu thập tư liệu chi tiết về những người tham gia cuộc thi đấu lần này và vùng núi Điều Lâm. Mặt Lạnh, cậu hãy cùng đội đặc nhiệm nghiên cứu kế hoạch tấn công.”

“Vâng... tôi rõ rồi...”

Hàn Trầm đưa mắt về phía Bạch Cẩm Hi. Cô nhìn anh cười cười rồi lấy áo khoác trên thành ghế mặc vào người, “Chúng ta đi thôi.”

Chiếc Land Rover được lắp đèn cảnh sát lao nhanh trên đường cao tốc, vượt hết xe này đến xe khác.

Bạch Cẩm Hi ngồi ở ghế phụ, giơ tay chỉnh chiếc gương chiếu hậu rồi vuốt lại mái tóc, rút tờ giấy ướt lau mặt sạch sẽ.

Hàn Trầm dõi theo một loạt động tác của cô, cho đến khi cô xoay gương chiếu hậu về chỗ cũ.

“Cô thanh thoi thật đấy, không sợ chết hay sao?” Anh hỏi.

“Sợ chứ.” Cẩm Hi tựa vào thành ghế, bình thản đáp, “Anh đã nghe câu này chưa? Càng ở thời khắc quan trọng, phụ nữ càng phải chín chu mới có thể ổn định được cục diện.”

Thật ra, trong lòng cô cũng hơi căng thẳng. Nhưng biết căng thẳng cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì nên cô cố gắng thả lỏng bản thân, thốt ra những lời nhẹ nhàng, hài hước.

Hàn Trầm dõi mắt về con đường phía trước, khoe miệng nhếch lên, “Ừ, cô nói có lý.”

Bây giờ đã là buổi chiều, mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào chỗ ngồi của hai người. Lái xe một lúc, anh lại liếc cô một cái.

Dưới ánh nắng chói chang, gương mặt Cẩm Hi đặc biệt yên tĩnh. Tóc mái được chỉnh ngay ngắn, để lộ đôi lông mày đen nhánh khiến ngũ quan của cô ngày càng rung động lòng người. Tuy nhiên, dáng ngồi của cô không tao nhã chút nào, mà tùy tiện ngã về một bên.

Hàn Trầm tập trung lái xe.

Máy tính bảng của Cẩm Hi đột nhiên kêu “ting” một tiếng, cô rút khỏi túi xách, ngón tay lướt trên màn hình, “Tiểu Triện gửi tư liệu đến rồi.”

Cô vừa đọc vừa nói với Hàn Trầm, “Đã điều tra ra, cuộc thi đấu lần này là do một cá nhân phát động và tài trợ trên diễn an CS từ ba tháng trước. Vì phần thưởng rất hấp dẫn nên thu hút nhiều người đăng ký tham gia. Cuối cùng, nhà tổ chức chọn ra tám người. Tiểu Triện và nhân viên phòng kỹ thuật đang truy tìm IP của nhà tổ chức, nhưng chắc khó có thu hoạch.”

Nói đến đây, cô ngừng đầu nhìn Hàn Trầm. Không còn nghi ngờ gì nữa, nhà tài trợ thần bí này rất có thể chính là T

“Ngoài ra, nhà tài trợ không công khai danh sách những người tham gia cuộc thi trên diễn an nên Tiểu Triện vẫn đang tiếp tục điều tra.”

Hàn Trầm gật đầu. Hai người yên lặng một lát, anh lại lên tiếng, “Lời nói của T hôm nay có hai từ rất quan trọng.”

Cầm Hi, “Từ đầu tiên là “kết quả”. Hấn nói: đến lúc đó, bất luận kết quả thế nào, có nghĩa là hấn muốn thông qua sự việc lần này đạt được kết quả nào đó. Mà kết quả này có lẽ là chân tướng của một sự việc khác, hoặc là sự trừng phạt đối với người nào đó. Căn cứ vào tình hình trước mắt, có thể thấy, đối tượng mà T muốn trừng phạt nằm trong tám người tham gia cuộc thi đấu. T hoặc là trốn trong bóng tối, giám sát tình hình cả ngọn núi, hoặc là trà trộn vào đám người tham gia.”

Cô nhắm mắt, “Thử tưởng tượng một chút, khi tiếng súng vang lên, ai cũng tưởng chỉ là trò chơi. Kết quả có người trúng đạn thật, ngã xuống đất, còn hung thủ là một trong số chúng ta. Nỗi kinh hoàng bao trùm lên mỗi con người. Hấn cố ý sắp xếp cuộc thi “đuổi giết” này, chúng ta trong mấy người tham gia, có kẻ từng mang lại nỗi hoảng sợ và tổn thương cho bản thân hấn hoặc người hấn yêu thương.”

Hàn Trầm gật đầu, “Bảo Tiểu Triện và Lải Nhải điều tra thêm về những vụ án hoặc sự cố liên quan đến hoạt động CS trong mấy năm gần đây.”

“Vâng.” Cầm hi mở mắt nhìn anh, “Còn nữa, anh thử nói xem, tại sao T lại chỉ định chúng ta tham gia?”

Hàn Trầm hỏi ngược lại, “Cô có từng làm chuyện gì trái lương tâm không đấy?”

“Tất nhiên là không rồi.”

“Thế thì được, chúng ta sẽ ổn thôi.”

Cầm Hi cười cười, khẽ “hừ” một tiếng.

“Dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, tôi cũng bảo vệ cô.” Hàn Trầm cất giọng trầm trầm.

Cầm Hi im lặng vài giây, đáp lại, “Anh đừng nói chắc chắn thế, ai bảo vệ ai còn chưa biết đâu.”

Anh liền quay sang cô, “Được, là cô bảo vệ tôi.”

Cầm Hi phì cười. Hai người yên lặng một lúc, cô lại lên tiếng, “Có hai cảnh sát tham gia cuộc “đuổi giết” nhưng không được để lộ thân phận, chỉ có thể làm chứng cho sự trừng phạt của hấn. Đối với bất cứ kẻ giết người hàng loạt nào, chỉ nghĩ đến chuyện này thôi cũng đủ thấy kích thích rồi.”

Từ quan trọng thứ hai là “tự thú”. Nếu tới lúc đó, hấn thực sự làm vậy, chúng ta hấn cũng cho rằng bản thân có tội, định gánh chịu trách nhiệm tương ứng. Trong nội tâm của hấn chắc cũng tồn tại giằng co và mâu thuẫn. Hấn biết rõ về chúng ta, chỉ định chúng ta tham gia, có lẽ hy vọng chúng ta có thể vạch trần sự thật, đồng thời ngăn cản hấn tiếp tục giết người.”

Bốn giờ ba mươi phút chiều, tại văn phòng đội hình sự Công an tỉnh.

Cục trưởng Cục công an, Tần Văn Lang, Đội trưởng đội đặc nhiệm, Mặt Lạnh và một vài lãnh đạo khác đứng quanh tấm bản đồ trên bàn, rì rầm trao đổi.

Sau khi bàn bạc một hồi, Đội trưởng đội đặc nhiệm vẫn lắc đầu, “Không được.” Ông chỉ vào một điểm trên tấm bản đồ, “Đây là lối vào núi Điều Lâm. Chắc chắn T đã lắp nhiều camera theo dõi và thiết bị kiểm tra gần đó, tấn công chính diện rất khó thành công, con tin sẽ gặp nguy hiểm.”

“Ba mặt của núi Điều Lâm là rừng nguyên sinh và sông nước, không hề có lối đi lại. Nếu bây giờ cử người âm thầm đột nhập từ hướng rừng núi, ít nhất cũng phải mất hai ngày mới tới nơi. Nếu chúng ta dùng máy bay trực thăng, chỉ e tiếng động lớn sẽ bị T phát hiện.”

Cục trưởng trầm tư trong giây lát rồi cất giọng nghiêm nghị, “Lẽ nào các đồng chí chỉ có thể để hai cô cậu ấy mạo hiểm? Không nghĩ ra cách khác hay sao?”

Tần Văn Lang ngẫm nghĩ hồi lâu mới lên tiếng, “Cục trưởng, chúng ta có thể thử, Hàn Trầm và Bạch Cầm Hi có thân thủ tốt, năng lực trinh sát cũng rất mạnh. Tôi có lòng tin, họ sẽ tạo ra đột phá từ bên trong, kết hợp hành động của chúng ta từ bên ngoài, cuối cùng sẽ giải cứu con tin, bắt T về chịu tội trước pháp luật.”

Đúng năm giờ chiều.

Lối vào Diểu Lâm thật ra chỉ là một con đường núi chật hẹp, hai xe ô tô đi ngược chiều phải miễn cưỡng mới có thể lách qua nhau, một bên là vực sâu không thấy đáy.

Mấy chiếc xe cảnh sát đỗ ở bên ngoài, hơn chục người cảnh sát đang tỏa ra quan sát tình hình xung quanh, đặc biệt là động tĩnh của khu rừng núi phía trước.

Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi đứng sau đám đông. Một nhân viên kỹ thuật đi đến, đưa hai khẩu súng tín hiệu bỏ túi cho họ, “Anh chị hãy giữ cẩn thận. Khi nào nhận được tín hiệu của anh chị, cảnh sát đặc nhiệm, cảnh sát vũ trang sẽ lập tức phát động cuộc tấn công.”

“Được.” Hàn Trầm quay sang Cẩm Hi, “Chúng ta đi thôi.”

Hai người đi xuyên qua đám đông và những chiếc xe cảnh sát, tiến về con đường núi vắng lặng phía trước.

Họ vừa đi vài bước, đằng sau liền vang lên giọng nói của các đồng nghiệp:

“Hai đồng chí chú ý an toàn!”

“Bảo trọng!”

“Cố lên!”

...

Hàn Trầm dừng lại, nhưng nhanh chóng tiến bước. Còn Cẩm Hi đưa tay ra sau lưng, gãi ngón cái với bọn họ.

Mấy tiếng đồng hồ trước, Châu Tiểu Triện đã gửi bản đồ và thông tin cơ bản về núi Diểu Lâm cho hai người. Trên thực tế, không nhiều người biết đến ngọn núi này. Nó có địa thế vô cùng hiểm trở, từ tháng Năm đến tháng Mười thường xảy ra tình trạng đất đá trôi từ trên núi xuống. Bây giờ đang ở khoảng thời gian nguy hiểm, mấy năm gần đây cũng từng có người thích hoạt động dã ngoại gặp nạn ở đây.

Mặt trời lấp ló ở rặng núi phía xa xa, rừng cây rậm rạp gần như che khuất ánh sáng, khiến không khí càng trở nên u ám. Con đường vắng lặng không một bóng người qua lại. Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi đi bộ khoảng mười phút là hết đường mòn, chỉ còn lại triền núi nhấp nhô.

Hàn Trầm đã xem qua bản đồ. Anh phóng mắt về phía xa xa rồi ngồi xổm xuống. Mặt đất tối xốp, in dấu chân mờ mờ, anh quan sát một lúc mới đứng lên, “Chúng ta chuẩn bị leo núi thôi.”

“Được.”

Nhưng anh không lập tức hành động mà quay sang Bạch Cẩm Hi.

Cẩm Hi, “Sao thế?”

Anh đột nhiên giơ tay, kéo cô vào lòng. Mặt cô dán vào áo sơ mi của anh, nghe nhịp tim trầm ổn trong lồng ngực người đàn ông.

“Bạch Cẩm Hi, cô nhớ phải đi theo tôi. Chúng ta cùng vào, cùng ra, cô đã rõ chưa?”

“... Tôi biết rồi.”

Anh buông tay, quay người đi lên dốc.

Hai người đi bộ khoảng một tiếng đồng hồ, phía trước xuất hiện một bãi cỏ, ở đó đặt hai thùng giấy lớn màu xanh lá cây. Họ đưa mắt nhìn nhau rồi tiến lại gần. Thùng giấy không dán kín, Hàn Trầm mở ra, bên trong mỗi thùng có một khẩu súng laser AK47 y như thật, một bộ đồ rằn ri, một đôi giày boots cổ ngắn và một con dao găm. Ngoài ra còn có một chiếc ba lô, bên trong đựng vật phẩm cần thiết cho các chuyến dã ngoại như la bàn, lương khô, thịt bò khô, bình nước quân dụng chứa đầy nước, ấm nước, túi ngủ, mũ sắt...

Hai người thay bộ đồ rằn ri và đi giày boots, đeo súng và ba lô, tiếp tục tiến về phía trước.

Lại đi bộ một tiếng đồng hồ, xuyên qua khu rừng sương mù bao phủ, họ tới một thung lũng nhỏ, có thể nghe thấy tiếng suối chảy róc rách.

Một căn nhà gỗ đơn sơ xuất hiện ở ngay trước mặt. Ngôi nhà không có cửa, bên trong thoáng thấy có bóng người.. Nghe tiếng động, họ đều quay đầu về phía Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi.

“Cuối cùng cũng đến rồi.” Một người cười nói, “Hai vị cao thủ này bắt chúng tôi đợi lâu quá đấy.”

Mở miệng là một người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở cạnh cửa ra vào. Anh ta có thân hình cao lớn, cũng mặc bộ đồ rằn ri như những người khác, để lộ nước da màu đồng khỏe mạnh, trên cổ đeo tai nghe màu đen.

Sau đó, người đàn ông đứng dậy, giơ tay về phía Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi, “Xin chào, tôi là Nhan Nhĩ.”

Hàn Trầm bắt tay anh ta, “Tôi là Hàn Trầm.”

Cẩm Hi nhanh chóng dò xét Nhan Nhĩ từ đầu đến chân, cũng mỉm cười giơ tay, “Bạch Cẩm Hi.”

Nhan Nhĩ đeo tai nghe, lại ngồi xuống.

Khi Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi đi vào trong nhà, có người ngẩng đầu nhìn, cũng có người không thêm để ý đến họ. Đối tượng mà Cẩm Hi chú ý đầu tiên là đôi nam nữ ngồi bên cửa sổ. Cô gái ngoài hai mươi tuổi, đang khoác tay người đàn ông. Người đàn ông không cao lớn, nhưng tướng mạo khá điển trai. Cô gái có dung nhan bình thường, nhưng lại có một nụ cười rất ngọt ngào. Hai người đang trò chuyện thân mật.

“Hello!” Nhận ra Cẩm Hi chú ý đến mình, cô gái vẫy tay với cô.

Cẩm Hi mỉm cười với cô ta, “Hello.”

Cô gái nhìn sang Hàn Trầm, ánh mắt vụt qua một tia ngạc nhiên, “Hai người... cũng là một đôi à?”

Cẩm Hi còn chưa kịp trả lời, bờ vai đột nhiên nặng trĩu, mùi thuốc lá nhàn nhạt bao phủ, Hàn Trầm đã ôm cô.

“Đúng vậy.” Anh đáp.

Đây là câu trả lời hợp tình hợp lý, bởi chỉ có vậy, hai người mới có thể nghiêm nhiên ở bên nhau. Cẩm Hi gật đầu thừa nhận.

Kết quả, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt qua bên này. Hàn Trầm ôm Cẩm Hi, thần sắc bình thản. Cô nở nụ cười lịch sự với bọn họ.

Cẩm Hi hiểu tại sao họ lại nhìn cô và Hàn Trầm bằng ánh mắt đó. Trong quá trình thi đấu, hai người là tình thân, có thể hai đánh một, sẽ càng chiếm ưu thế hơn.

Cô gái trẻ liền đẩy bạn trai, “Anh thấy chưa, còn một đôi nữa, chúng ta không phải là trường hợp đặc biệt duy nhất. Ban tổ chức đã chọn như vậy, chúng tôi rất công bằng và hợp lý.” Cô ta cười cười, “Vừa rồi, tôi đã nghe thấy tên của anh chị. Tôi tên là Nhạc Lạc Hà, anh chị gọi tôi là Hà Tử là được. Anh ấy là bạn trai tôi, tên Trương Mộ Hàm.”

Trương Mộ Hàm tựa đầu vào vai bạn gái, giơ tay lên trước trán, chào Hàn Trầm và Cẩm Hi theo kiểu nhà binh.

Lúc này, người đàn ông ngồi ở chiếc ghế mây bên trái liền đứng dậy. Ngôi nhà gỗ rất sơ sài, mọi người đều ngồi bệt dưới sàn hoặc trên bậc thang, chỉ có anh ta chiếm vị trí tốt nhất. Anh ta tầm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, thân hình cao lớn cường tráng, diện mạo sáng sủa.

“Xin chào, tôi tên là Kha Phàm, hai bạn cứ gọi tôi Đại Kha là được.” Anh ta nở nụ cười nhã nhặn, “Để tôi giới thiệu những người khác với hai bạn, đây là Du Xuyên, gọi thân mật là tiểu Du, người anh em của tôi.”

Người đàn ông trẻ tuổi ngồi tựa vào bậc thang giơ tay vẫy một cái. Anh ta có thân hình cao gầy, lưng đeo khẩu súng. Khi Kha Phàm giới thiệu, anh ta cũng chẳng buồn liếc qua bên này mà vẫn dõi mắt ra ngoài cửa sổ, thần sắc lạnh đạm.

Kha Phàm cười cười, “Tiểu Du rất kiệm lời, hai bạn cứ coi cậu ta như không tồn tại là được. Nhưng trên chiến trường, đừng để cậu ta bắn trúng đầu đấy. Tiếp theo là Minh Nguyệt, một cô gái không dễ động đến.”

Hàn Trầm và Cẩm Hi thuận theo ánh mắt anh ta, thấy một người phụ nữ đang ngồi khoanh chân bên cạnh tường. Cô ta không cài cúc áo rằn ri, mà buộc ở thắt lưng, mái tóc uốn xoăn buộc đuôi gà. Minh Nguyệt không hẳn là mỹ nhân, nhưng cũng khá thanh tú và ưa nhìn.

Nghe Kha Phàm điểm danh, cô ta ngẩng đầu, “Đại Kha dài dòng quá đi.” Nói xong, cô ta liếc hai người, “Tôi là Lý Minh Nguyệt.”

33. Chương 33: Người Hùng Của Tôi - P2

Kha Phàm không tức giận, mà đưa mắt về phía hai người đàn ông còn lại ở góc trong cùng, “Lớn tuổi hơn là giáo sư Tôn Điển, người còn lại tên Phương Tự.”

Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi dõi theo hướng anh ta chỉ. Tôn Điển tầm ba mươi tư, ba mươi lăm tuổi, chiều cao trung bình, gương mặt gầy nhợt, thần sắc u ám. Anh ta cũng không chào hỏi hai người lấy một câu.

Hàn Trầm, “Giáo sư?”

Khi Phàm để lộ nụ cười thú vị, hạ giọng giải thích, “Anh ta tự xưng là giáo sư đại học, ai mà biết có thật hay không? Tính tình anh ta rất kỳ quặc.”

Còn Phương Tự tầm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, cũng có chiều cao trung bình, tướng mạo bình thường. Anh ta đang ngồi ở góc phòng sắp xếp lại ba lô. Nghe giới thiệu, anh ta chỉ ngẩng đầu liếc hai người một cái.

Cẩm Hi tỏ ra hiếu kỳ, “Đại Kha, các anh quen biết nhau à?”

“Ừ! Chúng tôi ít nhiều cũng từng gặp nhau vài lần trong những lần thi đấu trước đây. Chỉ có hai bạn là gương mặt mới hoàn toàn. Hai bạn từ tỉnh khác đến à?”

Bạch Cẩm Hi cười cười, không trả lời.

Kha Phàm vỗ tay, cất cao giọng, “Mọi người đã tập hợp đông đủ rồi thì rút thăm để phân nhóm cho ngày mai đi nào.”

Tài liệu mà Châu Tiểu Triện gửi đến trước đó có lịch trình của cuộc thi đấu đã được công khai trên diễn an. Cuộc thi kéo dài hai mươi tư tiếng đồng hồ, từ tám giờ sáng đến tám giờ sáng ngày kia. Những người tham gia được chia thành hai đội, tiến hành đấu đối kháng. Đội nào thua sẽ bị loại toàn bộ, những người còn lại của bên thắng sẽ 1 PK 1. Người chiến thắng cuối cùng trở thành quán quân. Vì bộ rằn ri của mỗi thành viên đều được cài bộ phận cảm ứng, do đó ai trúng tia laser, vết thương mô phỏng ở mức độ nào đều không thể giả dối. Ngoài ra, người đoạt ngôi quán quân sẽ nhận được giải thưởng mười vạn nhân dân tệ từ nhà tài trợ.

Nghe Kha Phàm nói vậy, tất cả nhanh chóng đi tới, ngồi thành vòng tròn theo chỉ dẫn của anh ta. Bạch Cẩm Hi ngồi cạnh Hàn Trầm, âm thầm quan sát mọi người.

Từ lúc T đưa ra yêu cầu đến bây giờ, mới hơn ba tiếng đồng hồ. Vào thời khắc này, những người có mặt ở đây đang bị đe dọa tính mạng mà không hề hay biết. Cẩm Hi không ngừng quan sát, phân tích xem rốt cuộc T đang giấu mình dõi theo mười người, hay trà trộn vào bọn họ? Vừa rồi, cô có để ý súng của mọi người, phát hiện không có dấu hiệu bất thường. Chắc chắn T không để lộ súng thật, hơn nữa, kiểu gì hắn cũng đã kiểm soát cả khu vực này. Với tính cách tỉ mỉ cẩn thận, thế nào hắn cũng có biện pháp ngăn cản cô và Hàn Trầm vi phạm quy tắc, tiết lộ thân phận và bí mật của hắn.

Vì vậy, cô và anh không thể manh động, cần tùy cơ ứng biến.

Vùng núi hoang dã vô cùng tĩnh mịch, mọi người đều tập trung vào cuộc thi đấu. Nghĩ tới trò chơi “đuổi giết” ngày mai, ai nấy đều cảm thấy hưng phấn.

Cẩm Hi đưa mắt qua Hàn Trầm. Trong đám này, người cao nhất là anh và Kha Phàm. Anh ngồi thẳng lưng, dáng vẻ rất nổi bật, hai tay đặt trên đầu gối, sắc mặt không có bất cứ biểu cảm nào.

Nhớ đến câu “Đi theo tôi” mà Hàn Trầm nói lúc nãy, cô biết trong lòng anh đã có tính toán nên tiếp tục giữ im lặng.

Lúc này, Kha Đăng lấy ra một cái ống tròn đựng que tre, đặt xuống đất, “Mỗi người một que, rút đi.”

Cầm Hi hơi do dự. Cô và Hàn Trầm cùng một đội sẽ càng an toàn hơn, nhưng nếu tách ra thì có thể giám sát người của cả hai đội. Mỗi trường hợp đều có mặt lợi và hại riêng.

“Tôi và bạn gái phải ở chung một nhóm.” Hàn Trầm ngẩng đầu nhìn mọi người.

Tim Cầm Hi đập nhanh một nhịp. Cô quay sang anh, trong phòng tối mờ mờ khiến đường nét gương mặt anh cũng trở nên mơ hồ, nhưng đôi mắt vẫn rất trầm tĩnh.

Mọi người nhất thời lặng thinh.

Kha Phàm vô vai anh, “Người anh em, tôi có thể hiểu tâm trạng của anh, nhưng anh cũng không thể không chế kết quả rút thăm, trừ khi có người đồng ý đổi vị trí với anh.”

Hàn Trầm không lên tiếng.

Hà Tử ngồi gần đó véo thắt lưng bạn trai một cái, Trương Mộ Hàm lập tức mở miệng phụ họa, “Chúng tôi cũng thế. Chúng tôi muốn ở chung đội, các anh các chị hãy thông cảm, bằng không cô ấy sẽ gây ầm ĩ điếc tai.”

Kha Phàm cười cười, “Vây đi, mọi người cứ rút thăm trước. Tới lúc đó mà không cùng một nhóm, có người bằng lòng đổi là được.” Anh ta cầm cái ống, đưa đến trước mặt Hàn Trầm, “Anh rút đi.”

Hàn Trầm vừa giơ tay, người ngồi ở phía đối diện, từ đầu đến cuối mờ nhạt là Phương Tự đột nhiên mở miệng, “Tôi sẽ không đổi, các cậu cũng đừng đổi với họ. Cuộc thi kiểu này vốn là cá lớn nuốt cá bé, việc gì phải chiều cổ bọn họ?”

Tất cả mọi người đều nhìn anh ta. Hàn Trầm ngược mắt liếc một cái, đồng thời rút một que thăm. Cầm Hi ngó qua, của anh là màu đỏ.

Cầm HI là người thứ hai rút thăm. Cô lập tức tròn mắt khi thấy màu xanh ở đầu dưới.

Giây tiếp theo, cô và Hàn Trầm lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau. Bất gặp vẻ mặt của hai người, Phương Tự ở phía đối diện nhếch miệng cười chế giễu.

Cầm Hi ngằm dùng ánh mắt hỏi Hàn Trầm: Làm thế nào bây giờ?

Anh cười cười, lấy que màu xanh trong tay cô, nói nhỏ, “Tôi sẽ nghĩ cách.”

Tiếp theo, đến lượt những người khác rút thăm. Kha Phàm rút được que màu xanh, Du Xuyên cũng là màu xanh. Hà Tử rút phải que màu đỏ, bạn trai cô ta do dự không chịu rút ngay. Kết quả những người khác rút hết, chỉ còn lại một que thuộc về Trương Mộ Hàm, anh ta lấy ra xem, lập tức ôm vai bạn gái, “Chúng ta gặp may, đều là đỏ.”

Phương Tự giơ que thăm trong tay mình, “Tôi cũng là màu đỏ, cùng nhóm với hai người.”

Hàn Trầm đột nhiên đứng dậy. Bạch Cầm Hi ngẩng đầu nhìn anh, những người khác cũng đổ dồn ánh mắt về phía anh.

Anh cầm que tre màu xanh của cô đi qua đám đông, đến trước mặt Phương Tự, ngồi xổm xuống.

Mấy người xung quanh để lộ vẻ mặt thích thú, chờ xem kịch hay. Phương Tự cảnh giác trừng mắt với Hàn Trầm, “Anh muốn làm gì?”

Hàn Trầm nhanh như cắt rút que màu đỏ trong tay Phương Tự rồi đứng dậy, ném chiếc que màu xanh vào người anh ta. Sau đó, anh không nói một lời, quay về chỗ của mình.

Phương Tự đứng bật dậy, “Chuyện này là thế nào? Anh muốn đổi là có thể đổi sao?”

Tất cả mọi người đều nhìn Hàn Trầm chằm chằm. Anh chẳng thèm để ý đến Phương Tự, ung dung châm một điếu thuốc, nhả làn khói trắng nhàn nhạt.

“Cuộc thi này là cá lớn nuốt cá bé. Anh không muốn cũng phải đổi.” Anh trả lại Phương Tự nguyên vẹn câu nói của anh ta.

Đám đàn ông đều huyết sáo. Cẩm Hi không ngờ Hàn Trầm lại dùng cách thức này để “cướp” đồ của người khác. Cô quay sang nhìn anh, cười tủm tỉm. Bất gặp bộ mặt hằm hằm của Phương Tự, cô liền mở miệng dàn hòa, “Xin lỗi, anh có thể đổi que đỏ cho chúng tôi không? Cảm ơn anh nhiều.”

Sắc mặt Phương Tự vẫn rất khó coi. Lúc này, Kha Phàm lên tiếng, “Được rồi Phương Tự, dù sao anh cũng chỉ có một mình, ở đội nào mà chẳng như nhau. Hơn nữa, cùng đội với tôi và Tiểu Du không phải tốt hơn sao?”

Có lẽ trong lòng hơi dao động nên thần sắc Phương Tự dịu đi một chút. Anh ta lạnh lùng nói với Hàn Trầm, “Nể mặt Đại Kha nên tôi đổi cho hai người. Ngày mai hãy cẩn thận cái đầu của anh đấy.”

Hàn Trầm nheo mắt hút thuốc, không để ý đến anh ta.

Nhan Nhĩ ngồi chếch mộ bên chột phì cười, “Phương Tự, sợ chưa?” Lý Minh Nguyệt cũng nửa cười nửa không nhìn anh ta. Phương Tự trúng mắt với bọn họ.

Kha Phàm nhanh chóng thống kê kết quả rút thăm:

Đội xanh gồm Kha Phàm, Du Xuyên, Lý Minh Nguyệt, Nhan Nhĩ, Phương Tự.

Đội đỏ gồm Hàn Trầm, Bạch Cẩm Hi, Trương Mộ Hàm, Hà Tử, giáo sư Tôn.

Nửa đêm, các thành viên có người đã ngủ say, có người vẫn đang trò chuyện. Căn nhà gỗ vốn đã nhỏ, bây giờ chứa mười người nên càng trở nên chật chội. Cẩm Hi chọn một chỗ ở góc nhà, cô vừa trải xống túi ngủ, liền thấy Hàn Trầm từ ngoài đi vào.

Có lẽ anh ra suối rửa mặt, tóc ướt dính vào trán. Anh đi đến bên cô ngồi xuống, rút que thăm màu đỏ từ túi quần đưa cho cô.

Cẩm Hi nhận lấy. Nghĩ đến cảnh tượng hồi nãy, cô lại cảm thấy buồn cười. Xung quanh không ai chú ý đến bọn họ, cô liền ghé sát người anh, nói nhỏ, “Công nhận anh ngang ngược thật đấy.”

Hàn Trầm dỗi mắt về phía trước, “Thật sao?”

Cẩm Hi lại cười tủm tỉm.

Hàn Trầm lôi hết đồ trong balô ra ngoài. Anh quan sát tỉ mỉ từng thứ một rồi đưa lên tai lắc lắc. Cẩm Hi ngồi yên dõi theo nhất cử nhất động của anh. Cho đến khi anh bỏ la bàn sang một bên, cô cũng cầm lên lắc nhẹ, phát hiện bên trong dường như có thứ gì đó.

Hàn Trầm lại cầm ba lô, kiểm tra kỹ lưỡng từ ngoài vào trong. Cuối cùng, anh tìm thấy một chiếc máy nghe lén cực nhỏ nằm ở lớp vải bên trong ba lô.

Anh lập tức đứng dậy, cầm máy nghe lén và la bàn ném vào bụi cỏ. Tâm trạng của Cẩm Hi trở nên nặng nề trong giây lát. Máy nghe lén này có thể là sự cảnh cáo của T đối với bọn họ. Họ có thể tìm ra thứ đồ này trên người mình, nhưng những người khác và chỗ khác thì sao? Ngoài máy nghe lén, không biết hẳn còn món gì nữa?

Bây giờ, cô và Hàn Trầm chỉ có thể đến đâu hay đến đấy. Cả hai yên lặng, cùng quan sát những người trong nhà.

Ngoài họ còn có tám người, sáu nam hai nữ. Trong sáu người đàn ông, Kha Phàm và Du Xuyên có quan hệ thân thiết nhất. Kha Phàm tự mình là người tổ chức và lãnh đạo, được mọi người ngầm thừa nhận; Trương Mộ Hàm và bạn gái dính như đôi sam, biểu hiện không có gì bất thường; Nhan Nhĩ có cá tính rõ ràng; Phương Tự kiêu lời nhưng tâm địa hẹp hòi nên không được lòng mọi người; giáo sư Tôn trầm ngâm ít nói.

Bạch Cẩm Hi nghĩ rồi lên tiếng, “Anh xòe tay ra đây.”

Hàn Trầm giơ tay phải, Cẩm Hi cầm que tre, viết số “5” vào lòng bàn tay anh.

Bây giờ đã có thể loại trừ một người đàn ông trong sáu đối tượng tình nghi. Nếu T trà trộn vào số này thì hẳn là một trong năm người còn lại.

Hàn Trầm “ừ” một tiếng. Xem ra, cả hai có suy nghĩ như nhau.

Cầm Hi lại nói nhỏ, “Buổi tối có cần thay nhau để canh chừng họ không? Anh trực ca đầu, tôi trực ca sau?”

Hàn Trầm nằm xuống, gối hai tay sau gáy, “Không cần. Ra tay ở nơi này rất dễ bị lộ, T sẽ không làm vậy. Nếu hắn sử dụng biện pháp mạnh, chúng ta cũng chẳng thể bảo vệ tất cả mọi người.”

Trải qua một ngày căng thẳng mệt mỏi, Cầm Hi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Vì Hàn Trầm nằm ngay bên cạnh, cô lơ mơ ngửi thấy mùi thuốc lá quen thuộc nên giấc ngủ đặc biệt thoải mái và yên ổn.

Đến khi trời gần sáng, Cầm Hi mới tỉnh giấc. Vừa mở mắt, cô liền sững sờ. Tối qua, Hàn Trầm quay lưng về phía cô, bây giờ lại quay mặt sang bên này. Còn cô vốn nằm thẳng, lại chuyển thành nằm nghiêng về phía anh. Mặt cô gần áp vào ngực anh, đầu chạm vào cằm anh. Hai người nằm trong túi ngủ, ở khoảng cách gần như vậy trông giống hai con sâu róm.

Bạch Cầm Hi rút tay khỏi túi ngủ, xem đồng hồ. Trời vẫn còn sớm, không biết cô nên thức dậy hay ngủ tiếp?

Nằm yên một lát, cô lại bắt đầu buồn ngủ, mắt không mở nổi. Đang mơ mơ màng màng, cô chợt cảm thấy Hàn Trầm cựa quậy người.

Cầm Hi liền nhắm tịt mắt. Một lúc sau, cô có cảm giác anh cúi đầu, bởi hơi thở từ mũi phả nhẹ nhẹ vào mặt cô. Theo động tác cúi đầu, môi anh sượt qua má cô.

Cổ Cầm Hi cứng đờ, lòng bàn tay rịn mồ hôi.

Sau đó, hơi thở của anh bất thành linh biến mất. Cô nghe thấy tiếng anh ngồi dậy. Giống như mỗi lần vô tình đụng chạm trước đó, anh đều lặng lẽ dứt ra, tựa như không bao giờ rung động, cũng chẳng vì cô mà ý loạn tình mê.

Đợi Hàn Trầm đi ra ngoài, Cầm Hi mới mở mắt, nằm một lúc rồi ngồi dậy.

Cô quyết định, đợi khi nào vụ án này kết thúc, việc đầu tiên cô cần giải quyết là nghĩ cách gạt bỏ hết tâm tư của mình với Hàn Trầm, tốt nhất là không còn chút vương vấn nào nữa.

Một lúc sau, các thành viên lần lượt thức dậy. Cầm Hi nhanh chóng thu dọn ba lô của mình và anh.

Vừa đi ra ngoài, cô liền bắt gặp Hàn Trầm đang đứng dưới gốc cây, gặm lương khô. Cô đi đến, anh liền lấy một phong trong túi áo đưa cho cô.

Cô nhận lấy, vừa bóc ra vừa lên tiếng, “Thứ này mà cũng chịu ăn, chứng tỏ anh thích nghi với hoàn cảnh nhanh đấy chứ.”

Hàn Trầm im lặng nhìn cô. Có mấy người đàn ông từ trong nhà đi ra suối rửa mặt. Buổi sáng, không khí ở vùng trong rừng núi đặc biệt trong lành, sương mù vẫn chưa tan hết, ánh ban mai xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống dòng suối.

Bạch Cầm Hi ngẩng nhìn cảnh vật, thở dài một hơi.

“Nhan Nhĩ! Anh làm sao vậy? Nhan Nhĩ!” Đúng lúc này, giọng nói của Lý Minh Nguyệt từ trong nhà vọng ra ngoài. Cầm Hi và hàn Trầm đều ngoảnh mặt về hướng đó.

“Nhan Nhĩ, anh sao thế?” Ngữ điệu của Lý Minh Nguyệt bỗng trở nên hốt hoảng. Mấy người đàn ông đang đứng ở dưới bờ suối vụt đứng dậy, Hàn Trầm và Cầm Hi chạy nhanh vào nhà.

Bên trong, Nhan Nhĩ nằm bất động, Lý Minh Nguyệt ngồi xổm cạnh anh ta, thần sắc vô cùng sốt ruột. Hàn Trầm và Cầm Hi nhanh chóng xông vào. Kha Phàm, Du Xuyên và Trương Mộ Hàm cũng vây quanh. Nhan Nhĩ nhắm nghiền hai mắt, tay buông thõng, lồng ngực không phập phồng. Lý Minh Nguyệt gọi thế nào, anh ta cũng chẳng có phản ứng.

Hàn Trầm còn chưa kịp hành động, Trương Mộ Hàm đột nhiên mở miệng, “Không phải anh ta nghèo rồi đấy chứ?”

Cầm Hi vừa định ngồi xuống kiểm tra, Nhan Nhĩ đột nhiên mở mắt, bật dậy. Mọi người ngó ra, anh ta đã nhanh chóng đeo súng, đi ra ngoài, buông lại một câu, “Các vị sợ chết khiếp rồi phải không? Tôi đùa ấy mà.”

“Tên này đáng đánh đòn.” Lý Minh Nguyệt đập vào hông anh ta một cái.

Tám giờ sáng. Hai đội đỏ và xanh đứng thành hai nhóm trên bãi cỏ. Mặt trời đã lên cao, trước mặt họ chính là nơi cao nhất của núi Điều Lâm.

Theo quy định, hai đội sẽ xuất phát từ hai hướng nam và bắc của ngọn núi. Chỉ cần vượt qua lưng chừng núi là họ có thể nổ súng, tấn công, bao vây, mai phục.

Hai đội đối chiếu đồng hồ rồi chuẩn bị xuất phát. Đội trưởng đội xanh đương nhiên là Kha Phàm. Về phần đội đỏ, tối qua chọn Đội trưởng, Hàn Trầm nói không có hứng thú, Trương Mộ Hàm dĩ nhiên được chọn, anh ta và bạn gái hết sức vui mừng.

Trương Mộ Hàm phát tay, “Đội đỏ đi theo tôi.” Hà Tử lập tức cất bước theo anh ta, tiếp theo là Hàn Trầm và Bạch Cầm Hi, giáo sư Tôn lặng lẽ đi sau cùng.

Đi vài bước, Cầm Hi quay đầu về phía đối thủ. Dường như có linh cảm có ánh mắt chú ý đến mình, Kha Phàm cũng ngoái đầu. Anh ta cười cười, động tác bắn súng về phía cô rồi tiếp tục dẫn đội của mình tiến vào khu rừng rậm.

34. Chương 34: Câu Chuyện Nhỏ: Giấc Mơ Của Hàn Trầm

Có người tối nào cũng nằm mơ, nhưng cũng có người hầu như chẳng mơ mộng gì. Ở thời niên thiếu, Hàn Trầm là loại thứ hai.

Xuất thân từ “đại viện”, nơi tập trung cán bộ cao cấp, lại có ngoại hình sáng sủa nên từ nhỏ, cuộc sống của Hàn Trầm rất thuận buồm xuôi gió, muốn gì được nấy. Anh luôn ho rằng, chỉ những người tâm tư nặng nề mới suốt ngày có những giấc mơ vớ vẩn.

Cho đến một hôm, Hàn Trầm tình cờ gặp cô khi đang trên đường từ Cục công an về trường cảnh sát. Tối hôm đó, anh đã nằm mơ.

Anh mơ thấy mình đuổi theo cô gái vừa xinh đẹp vừa kiêu ngạo ấy, túm lấy tay cô, không cho cô rời đi. Sau khi tỉnh giấc, anh cảm thấy hài lòng, theo đuổi con gái chẳng phải điều như vậy sao?

Sau đó, anh ngày càng hay mơ thấy cô.

Ban ngày cùng cô uống café, buổi tối liền mơ thấy mình hôn cô. Tầm chiều tối đi cùng đường với cô, cũng coi như sánh đôi dạo bộ, ban đêm anh sẽ mơ thấy cô nằm trong lòng mình trò chuyện.

Một người bạn nhận xét, “Hàn Trầm, đấy đâu phải nằm mơ, mà là do bị đè nén quá lâu nên cậu “động tình” ấy mà.”

Hàn Trầm mắng, “Cút!”

Anh biết tình cảm của mình không hẳn là nhất thời xúc động. Anh không giống những công tử nhà giàu khác, họ yêu theo kiểu cà lơ phất phơ, cô này không được còn có cô khác. Chỉ Hàn Trầm biết rõ, tình yêu của anh mãnh liệt đến mức nào.

Anh cũng từng vài lần có giấc mơ... đặc biệt. Sáng ngày hôm sau, anh phải giặt ga trải giường trong nhà tắm của ký túc Cục công an.

Những năm sau khi để mất cô, Hàn Trầm càng thường xuyên nằm mơ. Giấc mơ của anh hay xuất hiện một người con gái có gương mặt mơ hồ, tiếng cười lạnh lạnh. Anh không nghe rõ, không nhìn thấu, cũng chẳng thể nắm bắt người con gái đó.

Hết đêm này đến đêm khác, năm này đến năm khác, gương mặt cô ngày càng nhạt nhòa. Cảm giác cô mang lại cho anh giống như thời gian trôi đi, dần dần thấm thấu vào cốt tủy nhưng cũng không quá rõ ràng.

Chỉ duy nhất một câu anh từng nói với cô ngày càng khắc sâu vào bộ não và trái tim anh.

Đợi em tốt nghiệp rồi kết hôn. Cuộc đời này, ngoài em ra, anh sẽ không lấy ai khác.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng, “Anh đừng nằm mơ. Em đã nhận lời đâu. Còn phải xem biểu hiện của anh sau này thế nào đã.”

35. Chương 35: T Thân Yêu - P1

Trong khu rừng, sương mù dầy đặc. Đội đồ men theo những bụi cây cao quá đầu người, tiến về phía trước.

Trương Mộ Hàm đi đầu tiên, bạn gái của anh ta tuy tối qua bám dính lấy người yêu nhưng hôm nay lại tỏ ra rất lão luyện. Cô ta vác súng, ngó đồng ngó tây, thực hiện trách nhiệm của người “lính gác”.

Cả đội đi hơn một tiếng đồng hồ, sườn núi càng lúc càng cao, xung quanh càng tĩnh lặng. Các thành viên của đội xanh vẫn chưa thấy bóng dáng.

Lại đi thêm một quãng nữa, Trương Mộ Hàm ra hiệu mọi người dừng lại nghỉ ngơi sau một phiến đá lớn. Bạch Cẩm Hi ngồi xuống cạnh Hàn Trầm, uống vài ngụm nước rồi hỏi Tôn Điển ở phía đối diện, “Giáo sư Tôn, anh giảng dạy ở trường đại học nào thế?”

Tôn Điển đang buộc dây giày, ngừng đầu liếc cô một cái rồi lại cúi xuống, “Cuộc sống hiện thực của tôi không liên quan gì đến trò chơi này.”

Cẩm Hi lại uống thêm một ngụm nước rồi đưa bình cho Hàn Trầm. Anh tu ừng ực, cũng quan sát Tôn Điển.

Trương Mộ Hàm ở bên cạnh cười cười, “Từ trước đến nay, giáo sư Tôn đều một thân một mình, hết sức thần bí. Người đẹp, tại sao cô quan tâm đến anh ta mà không phải là tôi?” Vừa dứt lời, Hà Tử đang ngồi trong lòng anh ta liền véo mạnh một cái, “Em còn ở đây đấy! Anh muốn chết phải không?”

Trương Mộ Hàm làm động tác đầu hàng, “Đại tiểu thư! Anh đùa ấy mà.”

Hà Tử có chút không vui, liếc qua Hàn Trầm, “Bạn trai người ta đẹp trai hơn anh nhiều, đừng tự làm mất mặt mình.”

Trương Mộ Hàm ôm eo cô ta, “Em đừng giận nữa mà...” Hai người lại ôm ấp, hôn hít như ở chốn không người.

Tôn Điển từ đầu đến cuối chẳng để ý đến bọn họ. Hàn Trầm và Cẩm Hi đưa mắt nhìn nhau, anh nháy một cái ra hiệu cho cô rồi đứng dậy, “Cẩm Hi, cùng anh ra chỗ kia hút thuốc.”

“Vâng.” Cẩm Hi liền bước theo anh.

Trương Mộ Hàm ngừng đầu dặn dò, “Hai người đừng đi xa quá.” Hà Tử đâm vào ngực anh ta, “Anh chẳng tính ý gì cả, người ta muốn ở riêng ấy mà. Anh chị lãng mạn quá đấy, làm gì thì nhanh lên nhé.”

Hàn Trầm và Cẩm Hi không đáp lời, đi thẳng tới một phiến đá cách đó hơn chục mét. Anh quan sát xung quanh mới ra hiệu cho cô dừng bước.

Cẩm Hi tựa lưng vào phiến đá, còn anh cúi đầu châm điếu thuốc, nói nhỏ, “Lát nữa bắt đầu cuộc chiến, tôi phụ trách tấn công, còn cô bám theo tôi, nhớ quan sát kỹ tình hình.”

Cẩm Hi gật đầu, “Anh hãy chú ý an toàn.”

Ai mà biết được liệu T có ẩn nấp ở nơi nào đó trong rừng với khẩu súng thật trên tay hay không. Súng đạn không có mất, có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào.

“Ừ.” Hàn Trầm nhìn rất cao lớn, vững chãi trong bộ đồ rằn ri và chiếc mũ sắt trên đầu.

“Tối qua, anh loại Trương Mộ Hàm khỏi danh sách đối tượng tình nghi bằng cách nào?” Cẩm Hi hỏi nhỏ.

Anh quay người, tựa vào phiến đá như cô, vừa hút thuốc vừa trả lời, “Anh ta là người cuối cùng rút thăm.”

Cầm Hi nhướn mày nhìn Hàn Trầm, góc độ phân tích của anh hoàn toàn khác cô.

Tư duy bị kích thích, Cầm Hi đột nhiên muốn hút thuốc, thế là giơ tay về phía anh, “Cho tôi xin một điếu.”

Hàn Trầm ngậm điếu thuốc, thò tay vào túi quần sờ lần, sau đó xòe tay không, “Chỉ còn ba điếu, không có phần của cô.” Anh thần nhiên nói, “Cô ngửi mùi đi.”

Cầm Hi hết nói nổi, người đàn ông này thật là...

Thuốc lá trong túi quần bên trái của anh, còn cô đứng bên phải nên đành chịu. Hàn Trầm hít vài hơi rồi nhả ra khói thuốc nhàn nhạt. Câu nói vừa rồi của anh có tác dụng sinh lý nên cô cũng thật sự hít hít mùi khói thuốc.

Anh không bỏ qua động tác nhỏ này của Cầm Hi. Đầu mũi xinh xinh của cô hơi chum lại, đôi mắt đen láy vụt qua ý cười tinh nghịch, làn khói thuốc trong mũi anh bỗng như có cảm ứng. Nó giống dòng nước ngầm quần quýt, len lỏi vào tận lực phủ ngũ tạng của anh.

Hàn Trầm hít vài hơi rồi ném một nửa mẩu thuốc xuống đất, dùng chân dập tắt. Cầm Hi có chút bất ngờ trước hành động “lãng phí” này, nhưng sắc mặt vẫn không có chút biểu cảm nào.

Hàn Trầm ngẩng đầu, tiếp tục phân tích, “Một loạt vụ bắn chết người của T có đặc điểm chung là được lên kế hoạch chu đáo và có tính chủ đạo rất mạnh. Lần này, hẳn bố trí trước cuộc thi, chọn địa điểm, người tham gia, thậm chí đưa ra yêu cầu hai đội tấn công từ hướng nào. Hẳn nhất định có một kế hoạch hết sức tỉ mỉ. Do đó, nếu trà trộn trong những người tham gia thi đấu, hẳn không thể là người rút thăm cuối cùng, để người khác quyết định hẳn ở đội nào, cùng với những ai.”

“Ý của anh là, hẳn đã giở trò trong quá trình rút thăm?”

“Mặc dù que thăm do T cung cấp nhưng thời gian rút quá nhanh nên chúng ta không kịp nhìn ra điều gì.”

Anh đáp, “Tuy nhiên, chắc chắn T biết que nào là màu đỏ, que nào là màu xanh.”

Bạch Cầm Hi gật đầu tán thành.

“Quan điểm của cô thì sao?” Hàn Trầm hỏi.

Cầm Hi cười cười, “Có lẽ hôm nay, T nguy trang thành một thân phận khác với tính cách khác con người thật của hẳn. Là sát thủ chuyên nghiệp, chắc hẳn hẳn từng trải qua cuộc huấn luyện như vậy. Nhưng tình cảm nam nữ không thể đánh lừa người khác. Từ hôm qua đến giờ, Trương Mộ Hàm và bạn gái tỏ ra rất tự nhiên, những cử chỉ vô ý đụng chạm, ánh mắt nhìn nhau đắm đuối, vòng tay ôm thắm thiết... Chắc hẳn họ là đôi nam nữ đang yêu nhau say đắm thực sự. Điều này không phù hợp với chân dung của T, một người có tâm lý đè nén, hơn nữa đã buông hết tất cả, không còn điều gì bận lòng, đồng thời quyết định tự thú.”

Hai người quay về đội, Trương Mộ Hàm đứng lên, “Rất có thể chúng ta sẽ đụng độ họ ở phía trước. Tôi bố trí đội hình như sau: Hàn Trầm và Cầm Hi phụ trách tấn công bên trái; tôi và Hà Tử bên phải. Giáo sư Tôn vừa bắn giỏi vừa nhanh nhẹn, phụ trách khu vực giữa và bọc hậu. Chúng ta không được phân tán, phương hướng tấn công dựa vào động tác chỉ huy của tôi.”

Tất cả mọi người đều không có ý kiến. Đội đỏ nhanh chóng triển khai thành hình tam giác, lặng lẽ tiến về ngọn núi trước mặt.

Bây giờ đã gần mười giờ sáng, sương mù tan hết, mặt trời xuyên qua kẽ lá, chiếu rọi xuống mặt đất, khiến khu rừng trở nên rõ nét hơn. Năm người đều tránh nơi có ánh sáng, men theo bụi cây rậm rạp, từ từ di chuyển.

Bạch Cầm Hi bám theo sau Hàn Trầm. Anh đi, cô cũng đi, anh dừng, cô lập tức dừng lại. Thỉnh thoảng, thân thể hai người đụng chạm vào nhau, gương mặt gần kề.

Đến một sườn núi nhấp nhô mọc đầy cây dương xỉ cao lớn, Cầm Hi ngẩng đầu, liền bắt gặp một hình bóng vụt qua sau rặng cây phía trước. Cô giật mình, Hàn Trầm nhanh tay kéo cô vào lòng, hai người liền nấp vào bụi cây. Cùng lúc đó, tiếng súng vang lên dày đặc.

Cuộc chiến bắt đầu.

Hai mươi phút sau.

Ở một rặng cây khác cách hơn một trăm mét là nơi chiếm cứ của năm người đội xanh. Lý Minh Nguyệt nằm sau một gò đất thấp, thỉnh thoảng thò đầu nhả đạn về phía đối phương. Du Xuyên di chuyển bên tay phải, thân thủ nhanh nhẹn hơn cô ta nhiều, vừa bắn súng vừa né tránh thoăn thoắt. Hai người họ trở thành bức tường hỏa lực mạnh mẽ chống lại đội đỏ.

Kha Phàm và Nhan Nhĩ ở bên trái và bên phải hai người kia, tạo thành hình tam giác, dùng hỏa lực mở rộng phạm vi tấn công. Phương Tự ở vị trí cách xa nhất, anh ta trốn đằng sau hai tảng đá cao cao, nổ súng qua khe hở.

Chiến đấu một lúc, Nhan Nhĩ chạy đến bên Kha Phàm, nói nhỏ, “Đại Kha, cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn. Tôi tưởng sẽ nhanh chóng giải quyết được bọn họ, ai ngờ tên Hàn Trầm tương đối lợi hại, chỉ một mình cũng có thể chống chế Minh Nguyệt và Tiểu Du.”

Lý Minh Nguyệt ở gần đó liếc anh ta một cái, “Còn lâu tôi mới bị khống chế. Ngược lại, vai anh bị bạn gái của Hàn Trầm bắn trúng phải không?”

“Được rồi, đừng tranh cãi nữa.” Kha Phàm nghiêm giọng, ngẫm nghĩ vài giây rồi đưa tay lên miệng huýt sáo.

Du Xuyên ở phía xa thu súng, khom người chạy về, yểm hộ cho Kha Phàm.

Kha Phàm rút một tấm bản đồ trải xuống đất.

Thấy họ tụ tập về một chỗ, Phương Tự cũng len lén chạy tới, mở miệng nói, “Tay Hàn Trầm này mạnh thật. Chúng ta tạm thời không đấu với hắn. Hà Tử là người yếu nhất trong đội đỏ, chúng ta tập trung hỏa lực giải quyết con bé đó trước. Thế nào tinh thần của Trương Mộ Hàm cũng bị ảnh hưởng.”

Mọi người đều nhất trí. Du Xuyên bắt chợt lên tiếng, “Chúng ta nên dụ họ đuổi theo rồi tiến hành tập kích.”

Kha Phàm sáng mắt, gật đầu tán thành. Anh ta nghiên cứu bản đồ rồi đưa ra quyết định, “Bây giờ, mặt trời đang ở đằng đông, chúng ta sẽ giải quyết Hà Tử trước, sau đó dụ họ đi theo hướng tây, tìm một nơi mai phục. Nhan Nhĩ, lát nữa cậu đi tiên phong, tôi và Tiểu Du sẽ yểm hộ.”

Nhan Nhĩ chỉ vào vai mình, “Tôi đã bị trúng đạn, bây giờ rất dễ toi mạng. Anh đổi người khác đi.”

Lý Minh Nguyệt và Phương Tự ở bên cạnh cười khẽ một tiếng. Kha Phàm quay sang Du Xuyên, “Tiểu Du, cậu đi đi, nhớ chú ý an toàn.”

Du Xuyên gật đầu.

Đánh một lúc, Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi cảm thấy hỏa lực của đối phương yếu dần. Cô hỏi nhỏ, “Làm thế nào bây giờ?”

“Cứ bình tĩnh xem xét tình hình rồi tính sau.” Hàn Trầm cúi xuống xem giờ.

Bây giờ là mười giờ rưỡi. Đã hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua mà T vẫn chưa ra tay.

Đột nhiên, đằng xa vang lên tiếng súng, ngày càng dày đặc. Hai người đưa mắt nhìn nhau, liền cầm súng chạy qua bên đó, kết quả, họ nhìn thấy Hà Tử ngồi sau tảng đá cách mấy chục mét, mặt bí xị. Trương Mộ Hàm và giáo sư Tôn đang ở bên trái và bên phải ra sức bắn trả. Hà Tử giơ tay tháo bộ phận cảm ứng hình vuông cài trước ngực ném xuống đất. Hành động này có nghĩa là, cô đã bị đối phương “bắn chết”, bị loại khỏi cuộc chơi. Vì vậy, bộ phận cảm ứng cũng trở nên vô dụng.

Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi lập tức giương súng, lao vào cuộc chiến. Trương Mộ Hàm rút về bên Hà Tử, cười nói, “Không sao, anh sẽ trả thù cho em.” Ai ngờ Hà tử đẩy mạnh vai anh ta, làm anh ta suýt nữa ngã xuống đất.

“Nếu không phải vừa rồi anh đẩy em, em đâu có chết nhanh thế? Anh có phải là đàn ông không đấy?” Hà Tử tỏ ra phẫn nộ, cô ta nói to đến mức Hàn Trầm và Cẩm Hi đều nghe thấy.

Trương Mộ Hàm hơi xấu hổ, cười gượng gạo, “Anh cũng không còn cách nào khác. Anh là chỉ huy, nếu mà chết, đội mình sẽ ra sao?”

Hà Tử đứng dậy, “Mặc kệ anh, người bắn chết em là Tiểu Du. Vừa rồi em đã thấy rõ, anh nhất định phải trả thù cho em.”

“Được!” Trương Mộ Hàm trả lời dứt khoát, kéo cô ta ra sau lưng, giơ súng bắn trả.

Khoảng thời gian tiếp theo hoàn toàn là cuộc hỗn chiến. Khu rừng phía trước không ngừng thấp thoáng bóng người. Trương Mộ Hàm một lòng muốn trả thù, ôm súng chạy đi, đồng thời chỉ huy đồng đội, “Giữ nguyên đội hình, đuổi theo!”

Tôn Diễn và Hà Tử liền lao về phía trước. Hàn Trầm và Cẩm Hi cũng lập tức cất bước.

Đội hình bên phía đội xanh hết sức linh hoạt. Năm người vừa bắn trả vừa rút về phía tây. Lúc này, họ mới phát hiện, địa hình ở đây tương đối bằng phẳng, không thích hợp tiến hành mai phục. Trong khi đó, đội đỏ bám riết phía sau với hỏa lực tương đối mạnh. Thế là Kha Phàm quyết định tiếp tục di chuyển về phía trước. Gần đó có một lối nhỏ, họ men theo lối đi này, tiến về phía tây, rời xa địa điểm chiến đấu ban đầu.

Đội xanh nhanh chóng chạy đến tận cùng con đường, phía trước là vách núi dựng đứng. Lúc này, bầu trời đã trở nên u ám, bắt đầu mưa lất phất. Bên dưới vách núi là một con sông rộng hơn một trăm mét cuộn cuộn chảy qua. Một cây cầu treo trông có vẻ chắc chắn nối ngọn núi bên này với ngọn núi bên kia. Trên đỉnh núi xa xa, mây mù bao phủ, báo hiệu trời sắp đổ cơn mưa lớn.

Địa hình của ngọn núi bên kia có vẻ khúc khuỷu, phức tạp hơn, rõ ràng là một địa điểm mai phục rất tốt. Thế là năm thành viên đội đỏ nhanh chóng đi qua cây cầu.

Lúc Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi đến đầu cầu bên này cầu treo, ba người còn lại của đội xanh đã kịp đi qua, chuẩn bị tiến vào khu rừng rậm. Hai người đưa mắt nhìn nhau, thần sắc lộ vẻ cảnh giác và nghiêm nghị.

Dòng sông, cầu treo, ngọn núi cô độc... tất cả đều là môi trường xa lạ và khép kín.

Trước đó ở núi Diểu Lâm, cho dù địa hình phức tạp, mọi người không có phương tiện liên lạc nhưng ít ra còn có một con đường nối với thế giới bên ngoài. Đầu đường tập trung vô số cảnh sát mai phục, chỉ cần xảy ra tình huống bất thường, họ có thể rút lui, đồng thời tìm kiếm chi viện.

Bây giờ, một khi tất cả đi qua cây cầu treo này, nếu nó bị phá hủy, họ sẽ không thể trở về. Cảnh sát muốn tìm bọn họ, e rằng cũng không dễ dàng.

T đang chờ bọn họ ở nơi này sao?

Hàn Trầm túm sợi dây trên cầu treo, hét lớn, “Quay về ngay! Mọi người không thể qua cầu!” Ai ngờ anh vừa dứt lời, một tiếng “bụp” nhẹ vang lên. Hàn Trầm phản ứng rất nhanh, kéo Cẩm Hi vào lòng rồi nằm rạp xuống đất.

36. Chương 36: T Thân Yêu - P2

Ba người của đội đỏ ở bờ bên kia đồng thời quay đầu, nhìn họ nhưng vẫn tiếp tục chạy vào trong rừng.

Cẩm Hi bị Hàn Trầm đè dưới đất. Khi ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy vết máu bên má Hàn Trầm, chảy xuống tai. Cô thót tim, liền nâng mặt anh, “Hàn Trầm, anh có sao không?”

Tai trái vẫn kêu ừ ừ, anh giơ tay lau vết máu, trong khi một tay vẫn ôm chặt eo cô, “Tôi không sao, chỉ bị trượt qua thôi.”

Cẩm Hi thở phào nhẹ nhõm, nhưng tim vẫn đập thình thịch. Hai người đồng thời quay đầu về phía bờ tường ở sau lưng.

Ngay chỗ Hàn Trầm vừa đứng, một viên đạn chỉ có thể xuất phát từ khẩu súng bắn tỉa găm sâu vào tường đá.

Mưa bắt đầu rơi ào ào. Mặt sông mờ mịt như có lớp sương mù che phủ, cây cầu treo càng trông trắng, lắc lư trong mưa gió.

Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi đành phải qua cầu. Trước mặt họ là khu rừng rậm rạp, tiếng mưa che lấp mọi âm thanh khác, trong phạm vi tầm nhìn của họ không có lấy một bóng người.

Cẩm Hi bắt đầu cảm thấy quần áo dính nhơm nhớp, bùn đất dưới chân nhão nhoét khó mà cất bước.

Hàn Trầm đi bên cạnh cô, trên mặt đã không còn rỉ máu, chỉ lưu lại vết thương mờ mờ, tựa như muốn ám chỉ: họ đang ở trong sự giám sát của T, cần phải tiếp tục trò chơi theo đúng quy tắc, bằng không, hắn sẽ ra tay giết người bất cứ lúc nào.

Bây giờ, muốn ngăn cản T, Hàn Trầm và Cẩm Hi chỉ còn hai cách: Một là tìm ra hắn. Hai là nhanh chóng kết thúc trò chơi, tập hợp tất cả mọi người một chỗ. Như vậy, hắn sẽ không thể giở trò.

Chỉ có điều, địa hình nơi này vô cùng phức tạp, mưa lại quá lớn, xóa nhòa các dấu chân. Muốn tập hợp mọi người, đầu phải việc dễ dàng. Họ chạy hơn nửa tiếng đồng hồ, mới nghe loáng thoáng tiếng súng lẫn trong tiếng mưa.

Hàn Trầm giơ tay, ra hiệu Cẩm Hi cùng mình đi vòng qua một bên sườn núi. Ai ngờ, vừa đi vài bước, họ liền nghe thấy tiếng lên nòng súng ở trên cao. Cả hai đồng thời ngẩng đầu, bắt gặp một người đứng trên dốc núi đang chĩa súng vào họ. Hàn Trầm nhanh như chớp giơ súng, lên nòng, bắn vào đối phương trước khi anh ta kịp bóp cò.

Người đó ngã ra vài giây rồi buông thông khẩu súng. Lúc này, Cẩm Hi mới nhìn rõ mặt đối phương qua màn mưa trắng xóa. Đó là Nhan Nhĩ của đội xanh.

Nhan Nhĩ xì một tiếng, ném súng xuống đất rồi tháo bộ cảm ứng trên người mình. Hàn Trầm và Cẩm Hi tiếp tục leo lên chỗ anh ta.

“Anh phản ứng cũng nhanh thật đấy.” Có lẽ đã quá mệt, Nhan Nhĩ ngồi phịch xuống đất, lau nước mưa trên mặt, “Sớm biết vậy, tôi đã bắn lên từ đằng sau.”

Hàn Trầm không để ý đến câu oán trách của đối phương, anh ngó nghiêng xung quanh, hạ giọng hỏi, “Những người khác đâu rồi?”

Nhan Nhĩ ngẩng đầu liếc anh một cái mang hàm ý sâu xa, uể oải trả lời, “Tôi không biết. Mưa lớn quá nên đội hình tan rã, tôi đợi mãi mới gặp hai người.”

Hàn Trầm và Cẩm Hi đưa mắt nhìn nhau. Nhan Nhĩ là người đầu tiên họ gặp sau khi qua cầu treo. Vừa rồi, viên đạn của T cũng bắn từ hướng này.

Cẩm Hi ngồi xổm xuống trước mặt anh ta, cười hì hì, “Nhan Nhĩ, dù sao anh cũng “chết” rồi, đối với anh, đội nào thắng mà chẳng như nhau. Anh mau nói cho chúng tôi biết, họ đi về hướng nào đi.”

Nhan Nhĩ liếc cô một cái, “Nói với hai người, tôi được lợi gì chứ?”

Cẩm Hi ngẫm nghĩ rồi trả lời, “Nếu chúng tôi thắng cuộc, sẽ chia cho anh một ít tiền thưởng.”

Nhan Nhĩ ngồi thẳng người, nửa cười nửa không nhìn cô, “Chia bao nhiêu?”

Ngữ khí của anh ta có vẻ nghiêm túc, giống một người ham tiền thật sự. Cẩm Hi đáp, “Mười ngàn.” Nói nhiều hơn có lẽ anh ta sẽ không tin.

Quả nhiên, Nhan Nhĩ hết nhìn cô lại quay sang Hàn Trầm, “Bạn gái anh có giữ lời không đấy?”

Hàn Trầm gật đầu, “Có.”

Nhan Nhĩ cười cười, “Tôi biết anh sẽ nghe lời bạn gái mà.” Anh ta nói với Cẩm Hi “Ok” rồi chỉ tay về khi rừng bên phải, “Tôi bị lạc mất người của đội xanh. Tuy nhiên, đội đỏ các anh vừa đi theo hướng đó.”

Cẩm Hi đứng dậy. Hàn Trầm nói với Nhan Nhĩ, “Chúng ta cùng đi.”

Nhan Nhĩ không nhúc nhích. Anh ta ngắt một phiến lá lớn che mặt rồi nằm thẳng xuống đất, “Tôi mệt chết đi được. Đẳng nào cũng thua rồi, tôi nghỉ ở đây thôi.”

Bạch Cẩm Hi lại khuyên vài câu nhưng anh ta nhất quyết không nghe. Phía trước còn bảy người, họ không thể chần chừ lâu hơn. Hàn Trầm lên tiếng, “Cậu hãy đi đến đầu cầu chờ chúng tôi hoặc là ở yên chỗ này. Nhớ chú ý an toàn.”

Nhan Nhĩ xua tay, “Yên tâm đi, anh bắn súng giỏi hơn tôi, nhưng kỹ năng sinh tồn ở bên ngoài chưa chắc đã bằng tôi.”

Hai người lại đi theo hướng Nhan Nhĩ chỉ hơn mười phút, quả nhiên nhìn thấy bóng hình đang mai phục trong khu rừng phía trước. Hàn Trầm huyết mấy tiếng sáo theo ám hiệu đã thỏa thuận với Trương Mộ Hàm.

Đối phương hồi đáp rất nhanh. Năm người liền tụ họp.

“Tình hình thế nào rồi?” Hàn Trầm hỏi.

Trương Mộ Hàm đáp, “Phương Tự rút lại một mình. Chúng tôi bám theo anh ta đến đây. Anh ta đi lên triền núi một lúc mà vẫn chưa thấy lộ diện. Chúng tôi đang đợi anh ta xuất hiện để giải quyết. Tình hình hai người thế nào rồi?”

Hàn Trầm dõi mắt về sườn núi ở phía trước, đáp khẽ, “Chúng tôi đã giải quyết Nhan Nhĩ rồi.”

Hà Tử “hừ” một tiếng, đẩy Trương Mộ Hàm, “Anh thấy chưa, vẫn là người ta lợi hại hơn.”

Trương Mộ Hàm có chút không vui, cất giọng lạnh nhạt, “Sao tự dưng em lẩm lời thế?”

Nhân lúc họ nói chuyện, Bạch Cẩm Hi ghé sát tai Hàn Trầm nói nhỏ, “Tiếp theo, chúng ta sẽ làm gì?”

Hàn Trầm đặt tay lên vai cô, thì thầm, “Phải tìm ra Phương Tự rồi nghĩ cách đưa họ tới chỗ cây cầu.”

Cẩm Hi gật đầu tán thành.

Đợi thêm một lúc, đối phương vẫn không thấy bóng dáng. Hàn Trầm cảm khẩu súng, “Tôi đi xem tình hình thế nào.”

Cẩm Hi tiếp lời, “Tôi cũng đi.”

Có người xung phong mạo hiểm, Trương Mộ Hàm đương nhiên tán thành. Hàn Trầm và Cẩm Hi lặng lẽ đi vòng ra sau sườn núi nhưng nơi đó không một bóng người. Phương Tự đã bỏ trốn từ lâu.

Hàn Trầm định giơ tay ra hiệu với Trương Mộ Hàm, từ phía xa bỗng vang lên tiếng thét hãi hùng của người phụ nữ, “Aa...” Tiếng kêu xuyên qua màn mưa và rừng rậm, truyền đến tai mỗi người.

Hàn Trầm và Cẩm Hi giật mình, đồng thời ngẩng đầu. Đám Trương Mộ Hàm cũng quay về hướng đó. Giây tiếp theo, hai người đã chạy như bay về nơi phát ra tiếng kêu.

Máu đỏ lênh láng dưới đất, hòa lẫn với nước mưa. Máu tươi chảy từ chỗ người đàn ông trẻ tuổi đang nằm trên mặt đất.

Đó là Nhan Nhĩ. Anh ta mở mắt trừng trừng, nằm bất động, ngực áo rần rri nhuốm đầy máu. Cổ anh ta bị một vết dao cắt rất sâu, thậm chí có thể nhìn thấy cả xương trắng bên trong. Máu vẫn tiếp tục tuôn ra như suối.

Kha Phàm, Du Xuyên và Phương Tự đứng cách đó mấy mét, dường như sợ đến mức quên cả phản ứng. Người vừa phát ra tiếng thét là Lý Minh Nguyệt, cô ta ngồi bệt dưới đất, toàn thân run lẩy bẩy.

Chứng kiến cảnh tượng này, Hàn Trầm và Cẩm Hi không khỏi chấn động. Hàn Trầm lập tức đi đến, định giữ cổ Nhan Nhĩ, không ấu chảy ra. Tuy nhiên, anh ta đã hoàn toàn tắt thở.

Hai người mới vừa rời khỏi Nhan Nhĩ chưa đến nửa tiếng đồng hồ.

Lúc này, đám Trương Mộ Hàm cũng vừa vãn tới nơi. Nhìn thấy thi thể ở dưới đất, Hà Tử hét lên một tiếng kinh hoàng.

“Chuyện này là thế nào vậy? Anh ta chết rồi ư? Ai đã giết anh ta?” Trương Mộ Hàm cất giọng run runm đảo mắt qua từng người.

“Ồ kia có chữ viết.” Kha Phàm lên tiếng, chỉ tay về một thân cây bên cạnh xác chết. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về nơi đó. Hàn Trầm và Cẩm Hi đứng gần nhất nên thấy rõ, có người dùng con dao găm dính đầy máu, khắc lên thân cây ba chữ: Người đầu tiên.

“Người đầu tiên...” Phương Tự lắp bắp.

“Ý gì vậy? Cái gì đầu tiên cơ?” Hà Tử nhào vào lòng Trương Mộ Hàm, cất giọng ghen ngào.

Đúng lúc này, Lý Minh Nguyệt đột nhiên quay đầu, nhìn mọi người bằng ánh mắt khó diễn tả thành lời. Cô ta đứng bật dậy, rút con dao găm từ giày boots rồi chạy thục mạng về hướng cây cầu treo.

Lý Minh Nguyệt vừa hành động, những người khác cũng bừng tỉnh, lập tức chạy theo cô ta, tựa như muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hàn Trầm và Cẩm Hi chạy đằng sau bọn họ, không quên quang sát nhất cử nhất động của mỗi người, để ngăn chặn T lại một lần nữa ra tay.

Nửa tiếng đồng hồ sau, khi chạy đến con sông ngăn cách giữa hai ngọn núi, cả nhóm hoàn toàn chết sững.

Cây cầu treo không biết đã bị cắt đứt từ bao giờ. Mặt sông cuộn cuộn, một đầu cầu treo rơi xuống ở bờ bên kia, đứng đơ trong mưa gió.

“Aaaa...” Hà Tử hét lên một tiếng điếc tai.

Mưa ngày càng nặng hạt, nhóm người như những pho tượng điêu khắc đứng sừng sững ở đó, Hà Tử run rẩy trong lòng bạn trai. Lý Minh Nguyệt đã hoàn toàn yên tĩnh, thần sắc ngây dại.

Đang mải quan sát mặt sông, Cẩm Hi chợt cảm thấy lòng bàn tay nóng ẩm, Hàn Trầm lặng lẽ nắm tay cô.

Cô xoay lại, siết chặt tay anh.

Đúng lúc này, Kha Phàm đứng trên cùng đột nhiên quay về phía hai người.

Anh ta rút con dao găm chìa vào bọn họ. Chứng kiến hành động này, Du Xuyên, Phương Tự và Lý Minh Nguyệt ngẩn ra vào giây, đồng thời cầm dao. Trương Mộ Hàm và Hà Tử đứng sau lưng hai người, cũng nhanh chóng rút dao găm. Chỉ riêng giáo sư Tôn không làm vậy, mà lùi lại phía sau vài bước.

“Trong danh sách tham gia cuộc thi đấu, chỉ có hai vị là người mới.” Giọng Kha Phàm có chút khàn khàn, “Có phải hai người làm không? Tại sao chứ?”

37. Chương 37: Bình Minh Mờ Áo - P1

Năm giờ chiều, tại văn phòng tổ Khiên Đen, Châu Tiểu Triện ngồi trước máy tính, tập trung tinh thần tìm kiếm tư liệu liên quan đến vụ án. Mặt Lạnh đại diện tổ đến văn phòng Cục trưởng họp bàn. Nghe nói, các lãnh đạo đang thảo luận sôi nổi, xem nên tiếp tục chờ đợi hay lập tức phát động cuộc tấn công.

Lải Nhải ngồi phái đối diện Châu Tiểu Triện, cũng hết sức bận rộn.

Một lúc sau, Lải Nhải đập bàn, đứng dậy, “Đã có tư liệu về tám người tham gia rồi.” Anh ta tin một bản, Châu Tiểu Triện lập tức chạy đến xem.

T phát động cuộc thi nhưng không công bố danh sách những người được chọn trên diễn an. Vì vậy, họ phải mất công sức truy tìm IP, phá mật mã hộp thư, hỏi thăm cư dân mạng và những người biết nội tình... mới xác định được thân phận và danh tính những người tham gia.

Kha Phàm, nam, 27 tuổi, kỹ sư IT, độc thân, từng tham gia nhiều cuộc thi CS và từng đoạt giải thưởng.

Du Xuyên, nam, 25 tuổi, cũng là kỹ sư IT, là đồng nghiệp của Kha Phàm, độc thân.

Lý Minh Nguyệt, nữ, 26 tuổi, nhân viên công ty tài chính, rất yêu thích và có thâm niên chơi đánh trận giả.

Phương Tự, nam, 28 tuổi, nhà thiết kế nội thất (kiêm nhiệm), độc thân, sống cùng một khu chung cư với Kha Phàm.

Nhan Nhĩ, nam, 27 tuổi, nghề nghiệp tự do, độc thân, sống cùng một khu chung cư với Kha Phàm và Phương Tự.

Tôn Diễn, nam, 34 tuổi, làm việc ở Học viện Du lịch của tỉnh kiêm quản lý thư viện (nghề làm thêm), từng ly hôn, giờ độc thân, không có con cái.

Trương Mộ Hàm, nam, 26 tuổi, không công ăn việc làm, yêu thích và có thâm niên chơi CS.

Nhan Lạc Hà, nữ, 26 tuổi, làm kế toán, hẹn hò với Trương Mộ Hàm hai năm.

...

Từ tư liệu nói trên, nhìn không ra ai là đối tượng tình nghi. Lải Nhải cầm đi photo, “Tôi mang cho các lãnh đạo xem.”

“Vâng.” Châu Tiểu Triện cầm một bản ngồi về vị trí của mình. Nghĩ thế nào, cậu ta chấp hai tay trước ngực, ngắt đầu vãi mấy cái, “Bồ Tát phù hộ! A Di Đà Phật! Xin hãy phù hộ lão đại và Tiểu Bạch bình an vô sự.”

Vái xong, cậu ta mới cảm thấy hơi yên lòng. Cậu ta cầm danh sách lên rồi lại giở một tập tài liệu khác.

Trước khi xuất phát, Hàn Trầm dặn Châu Tiểu Triện kiểm tra tất cả những vụ án có liên quan đến CS. Hiện cậu ta có hồ sơ của ba vụ, đều xảy ra trong vòng năm năm trở lại đây.

Vụ án mạng thứ nhất là vào ba năm trước. Hôm trước khi diễn ra cuộc thi CS, một nhân viên do thiết bị gặp sự cố bất ngờ nên rơi từ trên cao xuống. Châu Tiểu Triện đã gọi điện thoại xác minh với đơn vị tổ chức cuộc thi và người cảnh sát hình sự phụ trách vụ này. Lúc xảy ra sự cố, hiện trường chỉ có một mình nhân viên nói trên nên có thể loại trừ khả năng bị sát hại.

Vụ thứ hai là một công ty tổ chức hoạt động CS dã ngoại cho nhân viên vào năm kia. Một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi qua đời vì bệnh tim đột phát. Châu Tiểu Triện xem báo cáo xét nghiệm của pháp y, không có dấu hiệu bất thường. Cậu ta cũng kiểm tra danh sách nhân viên tham gia cuộc thi, không có tám người nói trên. Như vậy, có thể loại trừ khả năng hai vụ liên quan đến nhau.

Còn lại vụ thứ ba, Châu Tiểu Triện mở tập hồ sơ, đập vào mắt cậu ta đầu tiên là tám ảnh một cô gái trẻ.

Dù chỉ là tám di ảnh nhưng cũng có thể nhận ra đây là người phụ nữ trắng trẻo, xinh xắn. Cô có mái tóc dài đen nhánh, gương mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, dáng người mảnh mai.

Cô gái tên Cố Nhiên, 25 tuổi, là nhân viên của một công ty tư nhân nào đó, rất thích hoạt động dã ngoại và trò đánh trận giả. Tháng Mười năm ngoái, cô đăng ký tham gia cuộc thi sinh tồn dã chiến CS có quy mô lớn nhất, độ khó cao nhất do tỉnh tổ chức. Cuộc thi đó thu hút hơn một trăm người tham gia. Xung quanh thành phố Lam có nhiều vùng rừng núi hoang dã nên trở thành “chiến trường” khai màn của cuộc thi.

Trong quá trình thi đấu, Cố Nhiên một mình tách khỏi đội ngũ, trượt chân rơi xuống dòng suối chảy siết. Vài ngày sau, thi thể cô mới được phát hiện tại vùng bùn lầy tận dưới hạ lưu.

Vùng núi vào mùa hè và mùa thu lượng mưa lớn, thường xảy ra tình trạng đất đá trôi. Trong quá khứ, khu vực này từng xảy ra vài vụ tai nạn tương tự. Vì vậy, nhìn từ bề ngoài, cái chết của Cố Nhiên cũng không có gì bất thường.

Châu Tiểu Triện trầm tư một lúc, rút tập báo cáo khám nghiệm pháp y rồi cầm di động, gọi cho Từ Tư Bạch ở thành phố Giang.

“Xin chào bác sĩ Từ, tôi là Tiểu Triện, có việc muốn phiền anh một chút. Tôi có hồ sơ một vụ án, lúc đó, kết quả giám định pháp y là chết do tai nạn. Tuy thi thể đã được hỏa táng nhưng tôi vẫn muốn nhờ anh xem giúp, liệu có tồn tại khả năng bị sát hại hay không?”

Từ Tư Bạch cất giọng ôn hòa như thường lệ, “Được thôi. Cậu hãy gửi cho tôi. Xem xong, tôi sẽ trả lời ngay.”

Châu Tiểu Triện liền nói cảm ơn. Sau khi gác máy, cậu ta lại gọi cho đơn vị tổ chức cuộc thi theo số điện thoại lưu trong hồ sơ, “Xin chào, tôi là người của đội hình sự Công an tỉnh. Chúng tôi đang điều tra một vụ án, cần danh sách của toàn bộ nhân viên và người tham gia cuộc thi CS do các anh tổ chức vào ngày 9 tháng 10 năm ngoái...”

Quay lại vùng núi, nơi cầu treo bị cắt đứt.

Bầu trời ở đây u ám hơn trong thành phố nhiều, mây đen giống như đè trĩu xuống đầu người, mưa vẫn như trút nước.

Tay trái Bạch Cẩm Hi được Hàn Trầm nắm chặt. Nước mưa chảy vào kẽ tay hai người, vừa lạnh vừa nhớp nháp, nhưng lòng bàn tay của anh vẫn vô cùng mạnh mẽ và ấm áp.

Cô ngẩng đầu, bắt gặp những gương mặt chứa đầy tâm trạng hoảng sợ, nghi ngờ và thái độ thù địch ở xung quanh.

“Là họ! Chắc chắn họ đã giết Nhan Nhĩ.” Người mở miệng là Trương Mộ Hàm. Anh ta và Hà Tử đứng nơi xa nhất, cách tầm ba bốn mét, thần sắc vừa khấn trương vừa kích động, “Vừa rồi Hàn Trầm nói với tôi, anh ta đã giải quyết Nhan Nhĩ.”

Mọi người xung quanh biến sắc mặt.

Bây giờ đã có một người chết, cầu treo lại bị hủy, tâm trạng của Cẩm Hi tương đối nặng nề. Nghe Trương Mộ Hàm nói vậy, cô thật sự nổi nóng, quay đầu trừng mắt với anh ta, “Trương Mộ Hàm! Anh có đầu óc không hả?”

Còn chưa dứt câu, bàn tay cô bị siết chặt, Hàn Trầm kéo cô ra sau lưng. Bắt gặp gương mặt nghiêng lạnh lùng của anh, Cẩm Hi nghiêng răng nhẩn nhện.

Tất cả mọi người đều nhìn Hàn Trầm bằng ánh mắt đầy cảnh giác. Anh liếc một vòng rồi dừng lại ở Trương Mộ Hàm.

“Khốn kiếp! Trương Mộ Hàm, anh đúng là đồ không có đầu óc. Tôi giết người còn đi báo cáo với anh à?” Một câu tương tự nhưng được anh thốt ra bằng ngữ khí khinh mạn, mang lại cảm giác bức người.

Trương Mộ Hàm ngậy ra, không dám lên tiếng. Những người khác cũng lặng thinh.

Vốn đang lửa bốc lên đầu, nhưng nghe Hàn Trầm mở miệng mắng Trương Mộ Hàm, Cẩm Hi bất giác cảm thấy buồn cười, tâm trạng nặng nề cũng vơi đi ít nhiều.

“Nhan Nhĩ không phải do chúng tôi sát hại.” Hàn Trầm quay sang Kha Phàm, “Lúc chúng tôi đến nơi, động mạch ở cổ anh ta vẫn không ngừng chảy máu, chứng tỏ thời gian tử vong chưa đến nửa tiếng đồng hồ. Sau khi tách khỏi Nhan Nhĩ, tôi và Cẩm Hi đi đến chỗ đội đồ, ở lại đó một thời gian. Nghe tiếng hét của Lý Minh Nguyệt, chúng tôi mới chạy tới chỗ Nhan Nhĩ. Tổng cộng thời gian cũng gần một tiếng đồng hồ.”

Cẩm Hi liếc Trương Mộ Hàm, “Đúng thế. Nhắc đến mới nói, các anh còn là nhân chứng chứng minh chúng tôi không có mặt ở hiện trường.”

Trương Mộ Hàm và Hà Tử dờ người, Kha Phàm lộ vẻ nghi hoặc, Du Xuyên và Phương Tự lặng thinh, còn Lý Minh Nguyệt nhìn chằm chằm Hàn Trầm và Cẩm Hi, tựa như muốn xem có phải họ nói dối hay không.

“Cậu ta nói đúng, Nhan Nhĩ không phải do hai người đó sát hại.” Một giọng khàn khàn vang lên.

Tất cả mọi người đều ngoảnh đầu về phía giáo sư Tôn. Sắc mặt anh ta rất bình thản, “Trong nửa tiếng đồng hồ vừa qua, hai người họ đi cùng chúng tôi.”

Phương Tự đột nhiên mở miệng, “Anh ta nói Nhan Nhĩ chết từ nửa tiếng trước, anh cũng tin hay sao?”

Giáo sư Tôn lắc đầu, “Tôi là giáo sư, đương nhiên nắm được những kiến thức cơ bản này.”

Nghe anh ta nói vậy, mọi người cũng tin tưởng hơn, đồng thời buông dao găm.

“Rốt cuộc ai đã giết Nhan Nhĩ?” Hà Tử cất giọng run run.

Mấy người đàn ông đưa mắt nhìn nhau.

Bạch Cẩm Hi lên tiếng, “Rất đơn giản. Nhan Nhĩ bị giết, cầu treo bị cắt đứt khiến chúng ta không thể thoát khỏi nơi này. Cũng không có cách nào liên lạc với thế giới bên ngoài. Điều này chứng tỏ có người muốn trả thù. Trong số các anh, và cả Nhan Nhĩ nữa, có ai từng làm chuyện gì trái với lương tâm hay không?”

Mọi người đều ngậm miệng.

Hàn Trầm liếc Cẩm Hi một cái rồi dời mắt về phía trước. Ngón tay anh xoa nhẹ trên mu bàn tay cô. Rõ ràng anh không lên tiếng, nhưng cô vẫn hiểu ý. Anh đang khen cô làm rất tốt.

Tuy nhiên, do sắc trời ngày càng tối, họ đều trầm mặc nên không nhìn ra bất cứ manh mối nào.

Vẫn là Kha Phàm mở miệng trước, “Làm sao có chuyện đó? Chúng tôi đều là người bình thường, lấy đâu ra kẻ thù chứ?”

Phương Tự tiếp lời, “Đúng vậy. Bạch Cẩm Hi, cô muốn gây mâu thuẫn nội bộ giữa chúng tôi phải không? Cô có ý đồ gì hả?”

Bạch Cẩm Hi lặng lẽ quan sát vẻ mặt từng người.

“Liệu có phải liên quan đến chuyện xảy ra hồi năm ngoái hay không?” Một giọng phụ nữ khàn khàn đột nhiên vang lên, đó là Lý Minh Nguyệt.

Tất cả mọi người đều quay sang cô ta. Cẩm Hi giật mình, có manh mối rồi.

Lý Minh Nguyệt tựa vào thân cây, bàn tay cầm con dao găm buông thông bên thân. Cô ta nhìn mấy người đàn ông bằng ánh mắt phức tạp.

“Minh Nguyệt, cô im miệng cho tôi.” Kha Phàm gầm lên, gương mặt vốn điển trai của anh ta trở nên lạnh lùng và hung dữ, “Cô nói nhăng nói cuội gì thế?”

Lý Minh Nguyệt mấp máy môi, nhưng không thốt ra lời.

Du Xuyên, Phương Tự và giáo sư Tôn đều vô cảm, còn Trương Mộ Hàm và Hà Tử thì dờ dẫm.

“Xem ra có chuyện thật.” Hàn Trầm đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại ở Lý Minh Nguyệt, “Các anh không nói ra, chúng ta đâu thể xác định hung thủ là ai? Làm thế nào ngăn chặn, không cho hắn lại giết người?”

Lý Minh Nguyệt còn chưa lên tiếng, Kha Phàm lại xen ngang, “Vốn chẳng có vấn đề gì cả. Minh Nguyệt, cô đừng chuyện bé xé ra to. Cô thử nghĩ xem, làm sao có thể chứ?” Anh ta quay sang Hàn Trầm, “Nếu đã chứng minh hai người không phải là hung thủ, thế thì trong số chúng ta không tồn tại kẻ giết người. Như vậy...” Ngừng vài giây, anh ta nhấn mạnh, “Có một tên sát thủ đang giấu mình ở đâu đó trong ngọn núi này theo dõi chúng ta.”

Trương Mộ Hàm và Hà Tử hít một hơi sâu, những người khác biến sắc mặt. Chỉ có Hàn Trầm và Cẩm Hi vẫn tỏ ra bình tĩnh. Cô vừa định tiếp tục truy vấn, Lý Minh Nguyệt bất chợt lên tiếng, “Đại Kha nói đúng, là tôi quá sợ hãi nên nghĩ ngợi lung tung.” Cô ta nhìn Hàn Trầm và Cẩm Hi, “Đó là chuyện cởn cởn, đâu đến nỗi giết người trả thù? Đại Kha, bây giờ chúng ta phải làm thế nào?”

Cẩm Hi quan sát Lý Minh Nguyệt. Ánh mắt của cô ta rất kiên định, xem ra cô ta đã quyết tâm ngậm miệng.

Cẩm Hi quay sang Hàn Trầm. Sắc mặt anh vẫn lạnh nhạt, tựa như đã lường trước cục diện này.

Kha Phàm ngẩng đầu nhìn bầu trời, “Trời sắp tối rồi, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi rồi nghĩ cách liên lạc với bên ngoài và báo cảnh sát.”

Mọi người di chuyển cả ngày, đã mệt mỏi rã rời, thêm vào đó tinh thần hết sức căng thẳng, vì vậy không ai có ý kiến, lần lượt đi vào khu rừng. Hàn Trầm và Cẩm Hi đi sau cùng, Hàn Trầm mở miệng nhắc nhở, “Kể từ bây giờ trở đi, mọi người đừng có tách đoàn, tất cả chúng ta phải đi cùng nhau cho đến khi báo cảnh sát.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp, “Chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ, tên sát thủ sẽ không thể ra tay.”

Bạch Cẩm Hi không ngờ anh thẳng thắn thách thức T, tìm cô giật thót một cái, nhưng cũng cảm thấy một nỗi phấn chấn mơ hồ.

Đúng vậy, tuy một người đã bỏ mạng, nhưng chỉ cần những người còn lại đoàn kết, T cũng chẳng thể làm gì. Cố gắng vượt qua đêm nay, đến tám giờ sáng ngày mai, hắn sẽ ra tự thú như đã hẹn, cảnh sát cũng sẽ phát động cuộc tấn công và giải cứu con tin. Như vậy, trong cuộc đấu lần này, cô và Hàn Trầm coi như giành thắng lợi, những người khác cũng được cứu thoát.

Nghe Hàn Trầm nói vậy, mọi người im lặng vài giây rồi lần lượt lên tiếng:

“Được.”

“Tôi đồng ý.”

...

Kha Phàm ngoái đầu nhìn Hàn Trầm rồi tiếp tục dẫn đoàn tiến về phía trước.

Đi bộ nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng đoàn cũng tới một khu rừng rậm rạp nhưng tương đối bằng phẳng. Lúc này, mưa đã ngừng rơi, Kha Phàm đề nghị, “Chúng ta dừng lại ăn chút đồ.”

Mọi người ngồi tản mát nghỉ ngơi. Hàn Trầm và Cẩm Hi ngồi xuống cạnh một tảng đá lớn. Họ tháo ba lô, cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hẳn. Hàn Trầm thò tay vào túi quần mò thuốc lá nhưng hộp thuốc đã ướt sũng. Anh búng ba điếu còn lại ra xa.

Cẩm Hi cầm bình nước uống một ngụm, “Thấy chưa? Buổi sáng bảo anh chia cho tôi thì không nghe, người ăn mảnh quả nhiên không thể đắc ý lâu.”

Hàn Trầm gồi hai tay sau gáy, tựa lưng vào tảng đá. Anh lấy bình nước trong tay cô tu ừng ực, sau đó cất giọng bình thản, “Con gái hút thuốc gì chứ?”

Bạch Cẩm Hi “xì” một tiếng, không thèm nói chuyện với anh.

38. Chương 38: Bình Minh Mờ Áo - P2

“Sao cái ba lô này lại ngấm nước nhỉ?” Giọng nói kinh ngạc của Hà Tử vang lên từ một nơi cách đó không xa.

“Đúng thế, lương khô và túi ngủ đều bị ướt rồi. Đồng hồ cũng không phải loại chống thấm nước.” Trương Mộ Hàm tỏ ra buồn bực, “Tất cả đều không dùng được nữa, tối nay chúng ta ngủ kiểu gì đây?”

Nghe họ nói vậy, những người khác liền mở ba lô kiểm tra. Quả nhiên, đồ ở bên trong đều ướt sũng. Phương Tự lấy ra cái la bàn, trên mặt dính đầy nước.

Bình thường, tại những cuộc thi đấu như thế này, nhà tổ chức đều cung cấp trang bị không nhấm nước. Ba lô của họ đều có ký hiệu chống thấm. Ai ngờ, tất cả là đồ giả.

Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi ngồi thẳng người. Trong lòng Cẩm Hi than thầm một tiếng, “Thôi xong rồi.” Họ mở ba lô, lục tìm hai khẩu súng phát tín hiệu. Khẩu súng đã ướt sũng, trở nên vô tác dụng.

Cẩm Hi quay lưng về phía đám đông, chán nản lôi khẩu súng ra lắc lắc, để nước chảy hết ra ngoài. Cô không cam lòng, muốn thử xem còn dùng được hay không. Bất gặp đôi lông mày nhíu chặt và bờ môi hơi mím lại của cô, Hàn Trầm cười cười, lấy khẩu súng trong tay cô rồi ném vào bụi cỏ.

Cẩm Hi không tán thành, “Sao anh lại vứt đi?”

Hàn Trầm cúi đầu, ghé sát tai cô nói nhỏ, “Tôi theo dõi Du Xuyên, cô phụ trách Phương Tự. Kẻ nào có động thái bất thường, chúng ta liền kết bắt giữ ngay.”

Giọng nói của Hàn Trầm vô cùng dễ nghe, trầm thấp, tinh khiết, không một chút tạp chất, cũng không hề ồm ồm. Âm cuối luôn toát ra một vẻ tản mạn, khiến người nghe rất dễ chịu.

Vào thời khắc này, anh ghé sát mặt Bạch Cẩm Hi, phả hơi thở vào tai cô. Cô chờ người, lặng lẽ nhích ra xa một chút, đồng thời gạt đầu, “Vâng.”

Hàn Trầm không nhìn cô mà dõi mắt về phía trước, gương mặt nghiêng càng trở nên mơ hồ trong ánh chiều tà. Bất kể lúc nào và ở đâu, nhất cử nhất động của người đàn ông này đều thu hút sự chú ý của mọi người, hay nói cách khác, thu hút sự chú ý của cô.

Hai người từ thuở ban đầu đối chọi gay gắt đến lúc thoát gần thoát xa, cho tới giờ trở thành “chiến hữu” thân thiết.

Bạch Cẩm Hi trầm tư trong giây lát rồi lại ngẩng đầu quan sát hai đối tượng tình nghi.

Du Xuyên ngồi cạnh Kha Phàm. Kể từ khi cuộc thi bắt đầu, anh ta giống như một cộng sự trung thành, dù không nhiều lời nhưng phối hợp rất ăn ý, hoàn thành mọi mệnh lệnh của Kha Phàm. Anh ta tựa như cái bóng của người đàn ông kia vậy.

Bây giờ quan sát kỹ mới thấy, Du Xuyên có ngoại hình không tồi, chiều cao khoảng một mét bảy mươi lăm, ngũ quan rõ ràng. Anh ta thường nhìn người đối diện bằng cặp mắt tĩnh lặng.

Còn Phương Tự ngồi một mình ở nơi cách đó không xa. Khác với Du Xuyên, diện mạo của anh ta hoàn toàn bình thường. Ban đầu, anh ta không có gì đặc biệt, nhưng tiếp xúc lâu sẽ nhận thấy con người có một vẻ âm u, khó nắm bắt.

Hàn Trầm xếp hai người này vào diện tình nghi, bởi vì:

Đầu tiên, sau khi loại trừ Trương Mộ Hàm, đối tượng tình nghi còn lại năm người an ông, gồm Kha Phàm, Phương Tự, Du Xuyên, giáo sư Tôn và Nhan Nhĩ. Hôm nay, Nhan Nhĩ bị giết nên còn lại bốn người.

Trong cuộc thi đấu, đội đỏ bị đội xanh dụ đến ngọn núi này. Sau đó, T chặt đứt cây cầu treo. Giáo sư Tôn không chỉ thuộc đội đỏ, mà từ đầu đến cuối chẳng tạo ra bất cứ ảnh hưởng hay tác dụng nào đến việc mọi người di chuyển tới đây. Ngoài ra, lúc Nhan Nhĩ bị giết, giáo sư Tôn cũng đi cùng người của đội đỏ. Do đó có thể loại trừ khả năng anh ta là T.

Bây giờ chỉ còn lại ba đối tượng tình nghi là Du Xuyên, Phương Tự và Kha Phàm.

Con người Kha Phàm luôn có ham muốn lãnh đạo mãnh liệt, tính cách lại khéo léo đưa đẩy. Xét từ phương diện này không phù hợp với chân dung của T. Điều quan trọng nhất, khi Lý Minh Nguyệt nhắc đến “chuyện xảy ra năm ngoái”, căn cứ vào thái độ của anh ta và nội dung cuộc đối thoại giữa hai người, có thể nhận định, Kha Phàm là một trong những người gây ra “chuyện đó”. Hay nói cách khác, anh ta là một trong những đối tượng sẽ bị T trừng phạt.

Lúc bấy giờ, Phương Tự và Du Xuyên đều giữ im lặng. Vì vậy, T có thể là một trong hai người.

“Bộp, bộp!” Kha Phàm đứng dậy, vỗ tay vài cái. Du Xuyên cũng đứng lên theo anh ta.

Kha Phàm đảo mắt một vòng, thần sắc u ám, “Tình hình hiện tại tương đối nghiêm trọng. Ba lô của chúng ta bị ngấm nước, đồ đạc bên trong đều ướt cả. Chúng ta buộc phải tìm một nơi trú chân trước khi trời tối, dù là hang động cũng được.”

“Đúng thế.” Trương Mộ Hàm và Hà Tử phụ họa. Những người khác đều lặng thinh.

“Nếu không ai có ý kiến thì đi thôi.”

Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi vẫn đi cuối đoàn người. Có lẽ, do tinh thần và thân thể quá mệt mỏi nên dù bỏ lại khẩu súng giả và một số đồ không dùng được nữa, đoàn người vẫn chẳng di chuyển nhanh hơn trước là bao.

Trời nhá nhem tối, lại bắt đầu đổ mưa, mỗi lúc một nặng hạt, mang theo khí lạnh đặc trưng của vùng núi. Rất nhanh đã có người lạnh đến mức hắt hơi, sổ mũi.

Bạch Cẩm Hi vốn có sức khỏe tốt, động tác nhanh nhẹn, thỉnh thoảng được Hàn Trầm đỡ nên cũng không tốn sức lực. Giáo sư Tôn thì trật trật, không theo kịp đoàn người, làm Hàn Trầm thỉnh thoảng phải kéo anh ta một đoạn. Hà Tử yếu nhất nhưng được bạn trai chăm sóc nên vẫn giữ tốc độ trung bình. Tình trạng của Lý Minh Nguyệt tệ hơn cả. Cô ta vốn mặc đồ mỏng manh, bên trong áo rằn ri chỉ có áo may ô nên đã bị cảm lạnh, vừa đi vừa hắt hơi. Mấy người đàn ông kia cũng chẳng để ý đến cô ta. Dần dần, Lý Minh

Nguyệt bị tụt lại phía cuối đoàn. Nhưng cô ta dè chừng Hàn Trầm và Cẩm Hi nên luôn giữ khoảng cách với hai người.

Đi thêm một đoạn là tới lưng chừng núi, trời đã tối đen như mực, bốn bề giống như một đầm lầy đen xì, còn họ bị chìm sâu trong đó. Mọi người đều bật đèn pin, chỗ họ đang đứng là nơi duy nhất có ánh sáng.

Bạch Cẩm Hi đi sau Hàn Trầm, còn Lý Minh Nguyệt ở phía trước chệch bên phải anh một chút. Trong lúc Cẩm Hi không để ý, anh đột nhiên nắm tay cô.

Không cần bất cứ lời nói nào, Cẩm Hi vừa động tay, Hàn Trầm liền phát giác, buông lỏng rồi chuyển sang tư thế mười ngón tay đan vào nhau.

Tim Cẩm Hi bất giác run rẩy. Đây là cử chỉ thể hiện tình đồng chí đồng đội đẹp đẽ biết bao.

“A...” Đúng lúc này, Lý Minh Nguyệt đột nhiên kêu lên một tiếng, toàn thân trượt xuống dốc núi.

Hàn Trầm ở gần cô ta nhất, anh phản ứng rất nhanh, lập tức buông tay Cẩm Hi rồi túm lấy cánh tay cô ta. Ai ngờ, mặt đất chỗ cô ta đứng trước đó nhào nhoét và trơn ướt. Anh vừa giẫm lên, hai người không thể giữ thăng bằng, liền trượt xuống dưới.

“Hàn Trầm!”

Bạch Cẩm Hi ở trên dốc núi, hoảng sợ gọi tên anh, đồng thời chiếu đèn pin tìm kiếm. Những người khác cũng vây quanh, “Sao thế? Ai bị rơi xuống?”

Dưới ánh đèn sáng, họ nhanh chóng phát hiện ra hai người. Dốc núi này không cao, Hàn Trầm và Lý Minh Nguyệt rơi xuống một bãi cỏ. Lý Minh Nguyệt lão đảo đứng dậy, đồng thời giơ tay đỡ Hàn Trầm.

Cẩm Hi giật mình, “Sao thế?”

Hàn Trầm ôm chân trái, từ từ đứng thẳng người. Lý Minh Nguyệt cất giọng lo lắng, “Vừa rồi vì kéo tôi, hình như anh ấy đập trúng cái bẫy thú rừng. Bây giờ chân anh ấy chảy rất nhiều máu.”

“Tôi không sao, cô lên đi.” Hàn Trầm bình thản mở miệng. Anh ra hiệu cho Lý Minh Nguyệt buông tay, chuẩn bị leo lên trên. Động tác của anh vẫn mạnh mẽ và nhanh nhẹn như thường lệ.

Bạch Cẩm Hi vội vàng nhét đèn pin vào túi áo, lao xuống dưới. Đằng sau vang lên giọng nói phấn khởi của Trương Mộ Hàm, “Nơi này có bẫy thú rừng chứng tỏ gần đây có người sinh sống. Chúng ta gặp may rồi, đúng là đi mòn gót mà không thấy, chẳng tốn công sức lại tìm ra.”

Do trượt nhanh, mặt và hai tay Cẩm Hi bị cành lá sượt qua đau nhói. Cô nhanh chóng đến chỗ hai người.

“Em xuống đây làm gì?” Hàn Trầm hỏi.

“Anh hãy đứng yên.” Cẩm Hi ngồi xổm xuống bên cạnh, vừa định kéo ống quần của Hàn Trầm liền bị anh giữ tay.

“Vết thương nhỏ ấy mà.” Anh bình thản mở miệng, “Chúng ta lên đi.”

Cẩm Hi cười, “Lúc này rồi mà anh còn ra vẻ.” Có lẽ không ngờ lại bị cô trêu chọc, Hàn Trầm nhất thời im lặng. Cẩm Hi rút khỏi tay anh, dè dặt vén gấu quần của anh. Cô rút đèn pin ra soi, lập tức hít một hơi sâu. Lý Minh Nguyệt ở bên cạnh cũng có phản ứng tương tự.

Đúng lúc này, trên sườn núi có người gọi, “Xong chưa? Nhanh lên đi!”

Cẩm Hi cất cao giọng đáp, “Đợi một lát!” Sau đó, cô nhờ Lý Minh Nguyệt cầm đèn pin, còn mình đổ nước trong bình rửa vết thương cho anh.

“Em nữ dùng hết sao?” Hàn Trầm lên tiếng.

Cẩm Hi đáp mà không ngắt đầu, “Ừm.”

Hàn Trầm lặng thinh. Họ không mang theo thuốc và bông băng, bẫy thú rừng ở trên núi không biết bắn thiu đến mức nào, trong khi vết thương sâu như vậy, nếu anh bị nhiễm trùng hay uốn ván thì gay go.

Sau khi rửa sạch sẽ, Cẩm Hi lại gặp phải một vấn đề nan giải: lấy gì để băng bó vết thương? Bỏ quần áo rằn ri trên người cô đã ướt sũng, lại dính đầy bùn đất, không có lấy một miếng vải sạch.

Hàn Trầm kéo cô đứng lên, “Không cần đâu. Chúng ta đi tìm nơi trú ngụ rồi tính sau.”

“Không được.” Cẩm Hi và Lý Minh Nguyệt đồng thời lên tiếng.

Lý Minh Nguyệt kéo Cẩm Hi sang bên cạnh, “Cô che cho tôi, tôi sẽ cởi áo may ô để cô dùng băng bó cho bạn trai cô.” Nói xong, cô ta cởi áo rằn ri, đưa cho Cẩm Hi.

Cẩm Hi hơi ngây ra, buột miệng nói, “Để tôi.” Việc “hiển” quần áo lót thân gì đó, cứ để cô làm.

Ý nghĩ này vừa vụt qua não bộ, Cẩm Hi bỗng có chút xấu hổ. Cô liếc nhanh qua Hàn Trầm, vì trời tối nên không thấy rõ gương mặt anh.

Cẩm Hi quay lưng, cởi áo rằn ri. Lý Minh Nguyệt cầm lấy rồi giơ lên che cho cô. Cô mặc áo phong màu trắng dài tay ở bên trong, cũng không ướt mấy. Cô nhanh chóng cởi áo phong rồi mặc áo rằn ri lại như cũ. Khi quay người, Cẩm Hi bắt gặp Hàn Trầm ngoảnh đầu đi chỗ khác. Lý Minh Nguyệt bỗng phì cười, Cẩm Hi cũng hơi buồn cười.

“Hai người giống như vừa mới yêu nhau ấy, giữ ý quá đi mất.” Lý Minh Nguyệt nói.

Cẩm Hi cười cười, không đáp lời. Cô ngồi xổm xuống, giúp anh băng bó vết thương. Máu không còn chảy nhiều nữa.

Lúc này, Hàn Trầm mới cất giọng bình thản, “Cô ấy là thế đó, không liên quan đến chuyện yêu đương.”

Lý Minh Nguyệt bật cười, Cẩm Hi đắm vào thắt lưng anh, “Nói linh tinh.” Hàn Trầm thuận thế nắm lấy cổ tay cô, vài giây sau lại thả ra. Cẩm Hi tự nhiên như không, tiếp tục băng bó cho anh.

“Mấy người có thể nhanh một chút không?” Trương Mộ Hàm ở trên thúc giục.

Cẩm Hi còn chưa kịp trả lời, Kha Phàm đã lên tiếng, “Chúng tôi đi trước, ba người đi sau nhé.”

Cả ba đồng thời ngẩng đầu, liền nhìn thấy đám người ở trên đã rời đi. Cẩm Hi đứng dậy, chửi thề một tiếng.

Hàn Trầm, “Không thể để họ đi mất, chúng ta lên thôi.”

Khi trèo lên đỉnh dốc, qua ánh đèn pin loang loáng ở phía trước, có thể thấy đám người kia đã đi xa khoảng trăm mét. Lý Minh Nguyệt sốt ruột, muốn tăng tốc nhưng lại không tiện bỏ mặc ân nhân cứu mạng của mình.

Đọc được suy nghĩ của cô ta, Cẩm Hi cười nói, “Cô cứ đuổi theo họ trước đi, chúng tôi sẽ đến ngay. Dù sao anh ấy cũng chẳng cần người dìu, cô khỏi ở lại đây.”

Lý Minh Nguyệt do dự vài giây rồi gật đầu, “Được thôi, có chuyện gì nhớ gọi tôi.” Nói xong, cô ta quay sang Hàn Trầm, “Vừa rồi cảm ơn anh.”

“Chuyện nhỏ thôi.” Hàn Trầm đáp.

Lý Minh Nguyệt đuổi theo đám người phía trước. Phía sau chỉ còn lại Cẩm Hi và Hàn Trầm. Cẩm Hi nhét đèn pin vào tay anh rồi kéo cánh tay còn lại của anh khoác lên vai mình. Sau đó, cô ôm thắt lưng anh, ngẩng đầu nói, “Đi thôi, anh thương binh!”

Hàn Trầm không nhúc nhích, “Bạch Cẩm Hi, cô cho rằng tôi bị gãy chân à?”

Cẩm Hi phì cười, “Được rồi, tôi biết anh rất đau, chỉ là luôn “thủ thân như ngọc”, không muốn con gái động vào người mình. Anh cứ coi tôi là cái nặng đi. Vì chống nặng, anh đi lại sẽ bớt đau, máu cũng chảy ít hơn.”

Rõ ràng thốt ra lời nhẹ nhõm trêu chọc, nhưng trong lòng cô dường như có tiếng thổ dài.

Hàn Trầm yên lặng trong giây lát rồi nghiêng người, dồn gần như toàn bộ trọng lượng cơ thể của mình vào người cô.

“Cảm ơn cô.”

Cẩm Hi khóc dở mếu dở, đẩy ngực anh, “Anh tránh ra một chút đi.”

Dù di chuyển không nhanh như trước nhưng hai người vẫn đuổi kịp đội hình. Tuy nhiên, tâm trạng của Cẩm Hi vẫn rất nặng nề.

Súng tín hiệu bị ngấm nước, bây giờ Hàn Trầm lại bị thương, hoạt động ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. T có vũ khí, thân thủ chắc chắn không tầm thường. Nếu hắn giở trò, Cẩm Hi không chắc có thể khống chế hắn một cách thuận lợi.

Vì vậy, sự lựa chọn tốt nhất của cô và Hàn Trầm lúc này là giám sát đối tượng tình nghi, giữ an toàn cho đến tám giờ sáng ngày mai.

Đoàn người đi bộ thêm nửa tiếng đồng hồ. Lúc này, mưa đã ngừng rơi. Cuối cùng, họ cũng nhìn thấy mấy ngôi nhà xây bằng gạch nằm bên cạnh khu rừng phía trước. Có lẽ, bây giờ đã muộn nên chỉ còn một ngôi nhà le lói ánh đèn, trước cửa xích một con chó to, nghe tiếng động, nó liền sủa ầm ĩ.

Bọn họ tiến lại gần, liền bắt gặp một người đàn ông gần năm, sáu mươi tuổi đang khom người, cầm đèn pin đi tới. Nhìn thấy bọn họ, ông ta giật mình, lùi lại phía sau vài bước. Đoàn người thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười thân thiện với ông ta.

39. Chương 39: Một Đám Ngu Xuẩn - P1

“Sao các cô, các cậu lại đến nơi này?” Người đàn ông hỏi.

Kha Phàm nở nụ cười lễ độ, “Chú ơi, chúng cháu bị lạc đường, chú có thể cho chúng cháu ở lại một đêm được không? Còn nữa, chú có điện thoại không ạ? Tụi cháu muốn liên lạc với bên ngoài.”

Người đàn ông lắc đầu, “Ở trong núi sâu lấy đâu ra điện thoại. Các cô, các cậu đồng như vậy, chỗ tôi không thể chứa hết.”

Kha Phàm chấp tay trước ngực, “Xin chú hãy giúp tụi cháu. Chúng cháu vừa khát vừa mệt, bên ngoài lại giá lạnh. Chúng cháu nằm đất cũng được.”

Người đàn ông còn đang ngập ngừng, Kha Phàm đã nhanh chóng ra nháy mắt hiệu cho Du Xuyên. Tiểu Du hiểu ý, lập tức rút ví tiền.

Ba người họ đứng dưới ánh đèn ở ngoài cửa nên nhất cử nhất động đều thấy rõ. Ví tiền của Du Xuyên chứa đầy tờ một trăm tệ và mấy tấm thẻ ngân hàng.

Ánh mắt người đàn ông dừng lại ở chiếc ví của anh ta. Kha Phàm rút ra năm tờ, đưa cho ông ta, “Mỗi người năm mươi tệ, tụi cháu có chín người, gửi chú năm trăm. Chú kiểm chút đồ ăn cho tụi cháu được không ạ?”

Cuối cùng người đàn ông cũng động lòng, cảm tiền nhét vào túi áo rồi nghiêng người để họ đi vào, “Nhà ở nông thôn rất sơ sài.”

Kha Phàm cười nói, “Không sao đâu ạ, tụi cháu có chỗ ngủ là tốt rồi.” Anh ta không quên kết thân với ông ta, “Chú ơi, cháu trông chú hiền lành thế, nhìn qua cũng biết ngay chú là người tốt, thích giúp đỡ mọi người...”

Tất cả đi vào nhà. Cẩm Hi dìu Hàn Trầm đi sau cùng. Dù quần áo lúc này mặc trên người cũng ướt sũng nhưng khi dựa vào nhau như lúc này, họ vẫn cảm thấy ấm áp. Đã đến chỗ nghỉ nhưng Cẩm Hi vẫn không buông tay, anh cũng vẫn ôm vai cô.

Đây là một ngôi nhà hết sức sơ sài, mái lợp ngói, dưới có mấy thanh gỗ nằm ngang tỏa ra mùi ẩm mốc tích tụ lâu năm. Bốn bức tường trơ trọi, không được quét vôi ve. Trong nhà chỉ có một chiếc giường, mấy chiếc ghế, trên tường treo lủng lẳng mấy bắp ngô. Nhà có một phòng ngủ đơn giản, đằng sau là sân, trong sân có một gian nhà nhỏ, nhà vệ sinh, nhà bếp...

Lúc này đã hơn mười hai giờ đêm. Sau khi tháo ba lô, Kha Phàm dẫn Du Xuyên và Trương Mộ Hàm đi tìm người đàn ông kia kiểm cái ăn, những người khác ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cẩm Hi đỡ Hàn Trầm ngồi xuống một chiếc ghế. Bây giờ có ánh đèn sáng, cô mới phát hiện, đôi môi anh nhợt nhạt, nhất định do vết thương vẫn còn chảy máu. Trái tim nhói đau như bị kim châm, cô cất giọng không mấy hòa nhã, “Anh nhìn giỏi thật đấy.”

Hàn Trầm ngẩng đầu nhìn cô, đột nhiên cười cười quay đi quan sát xung quanh rồi đồng thời mở miệng, “Từ trước đến nay, tôi vẫn nhìn giỏi mà.”

Cẩm Hi cong khóe môi, thầm nghĩ, câu này của anh có mùi vị tự giễu. Nhưng cô cũng không nghĩ sâu hơn mà vỗ vai Hàn Trầm, “Anh cứ ngồi ở đây, đợi tôi một lát.”

Vài phút sau, cô ôm một đồng hồ về. Cô mượn của ông già bộ quần áo, một chậu nhỏ đựng nước ấm đun sôi và mấy tấm vải vụn sạch sẽ.

“Anh thay quần áo ướt ra đi.” Bạch Cẩm Hi nói ngắn gọn.

Hàn Trầm không nhúc nhích, đảo mắt qua đồng hồ trên tay cô, “Của cô đâu?”

Cẩm Hi không thể nói thật, ông chủ nhà chỉ có mấy bộ đồ đã bị những người khác lấy hết. Thế là cô lên tiếng, “Ưu tiên bệnh nhân trước. Hơn nữa, Hà Tử và Trương Mộ Hàm thay đồ ở phòng kia, tôi thay thế nào được?”

Hàn Trầm ngẩng đầu, phòng ngủ duy nhất quả nhiên khép chặt cửa. Anh lặng lẽ cởi áo rần rì ném xuống đất, trên người chỉ còn lại áo phong dài tay màu đen. Sau đó, anh ngẩng đầu nhìn Cẩm Hi. Vốn định quay đi chỗ khác, cô đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười nên giả vờ không có phản ứng, tiếp tục dán mắt vào người anh.

Hàn Trầm giơ tay cởi áo phong. Cẩm Hi đưa quần áo cho anh, ánh mắt vô tình lướt qua thân thể cường tráng trước mặt. Mặt cô nóng ran, đầu ngoảnh sang một bên theo phản xạ, bộ não vụt qua ý nghĩ: Công nhận body đẹp thật!

Hàn Trầm nhanh chóng thay quần. Anh chợt phát hiện Cẩm Hi đang nhìn chằm chằm bức tường đối diện, gương mặt trắng ngần của cô dường như ửng hồng.

Hàn Trầm cười cười, cầm cốc nước ở bên cạnh uống một ngụm, “Tôi không thể tự mặc quần, cần người giúp đỡ.”

Cẩm Hi giật mình, “Hả?”

“Trêu cô đấy! Tôi xong rồi.”

Cẩm Hi quay người, “Anh thật là...” Bất gặp bộ dạng của anh, cô không nhịn nổi, bật cười thành tiếng. Anh có thân hình cao lớn, bộ quần áo của ông chủ nhà vừa chật vừa ngắn nên nhìn rất buồn cười. Hàn Trầm biết rõ điều đó nên cũng cười theo.

Bạch Cẩm Hi ngồi xổm xuống, kéo chậu nước ấm, giúp anh vệ sinh vết thương, “Đáng tiếc chẳng có di động, bằng không tôi phải chụp tấm ảnh làm kỷ niệm mới được.”

Giọng nói trầm ấm của Hàn Trầm vang lên, “Cô dám?”

Cẩm Hi cười tủm tỉm, ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện ánh mắt anh cũng thấp thoáng nụ cười.

Nơi này chẳng có thứ gì, đám Kha Phàm lục xục dưới bếp hồi lâu mới bê lên một khay khoai lang nóng hổi, vậy cũng đủ khiến mọi người chảy nước miếng.

Ông chủ nhà chỉ có một cái chăn đang dùng và một bộ dự phòng. Kha Phàm đương nhiên chiếm bộ chăn ga đó. Mọi người hỏi lại ông ta xem có thể nghĩ cách giúp bọn họ không. Ông ta bảo sẽ sang nhà bên cạnh lấy.

Hóa ra mấy gian bên cạnh là nơi ở của con trai và cháu ngoại ông ta. Bây giờ tương đối muộn nên họ đã ngủ say. Ông ta đi ra ngoài, ngay sau đó, bên cạnh vang lên tiếng gõ cửa.

Trong nhà trở nên yên tĩnh, Bạch Cẩm Hi ngồi cạnh Hàn Trầm, đảo mắt một vòng. Kha Phàm đang trải chăn xuống đất, Du Xuyên ngồi bên cạnh anh ta, hai tay đặt trên đầu gối. Phát giác ánh mắt của Cẩm Hi, anh ta cũng nhìn cô. Cẩm Hi mỉm cười với đối phương, anh ta không có phản ứng, lại đưa mắt đi chỗ khác.

Trương Mộ Hàm và Hà Tử ôm nhau tựa vào bờ tường, thì thầm trò chuyện. Bất gặp ánh mắt của Cẩm Hi, họ không tỏ thái độ thân thiện như trước mà lạnh lùng nhìn cô.

Lý Minh Nguyệt một mình ngồi ở góc tường. Cô ta hắt hơi liên tục, chứng tỏ đã bị cảm nặng. Tuy nhiên, vào thời khắc này, Cẩm Hi cũng chẳng thể giúp cô ta.

Phương Tự và giáo sư Tôn mỗi người chiếm một góc nhà, đều trầm mặc.

Cẩm Hi thu ánh mắt, quay sang Hàn Trầm. Cô lập tức ngẩn người, bởi gương mặt anh ửng đỏ một cách bất thường. Cô liền nắm tay anh, phát hiện bàn tay anh rất nóng. Cô lại sờ trán anh.

“Anh bị sốt rồi.” Cô cất giọng nghiêm túc, “Sốt cao đấy.”

Hàn Trầm giơ tay sờ trán mình, sau đó cở một cú áo, “Ngủ một giấc là đỡ ngay.”

Cẩm Hi biết rõ tại sao anh tỏ ra thản nhiên như vậy. Với thể chất của anh, dù dính nước mưa đi chăng nữa cũng không dễ dàng bị cảm. Chỉ là bây giờ anh đang bị thương, vết thương chắc đã nhiễm trùng nên mới gây sốt.

Tình trạng này đâu phải ngủ một giấc là khỏi? Chỉ hy vọng anh có thể hạ sốt, đợi đến tám giờ sáng ngày mai đi bệnh viện chữa trị.

Đúng lúc này, ông chủ nhà quay về, đằng sau ông ta là hai người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, trên tay mỗi người cầm hai cái chăn.

Khác với vẻ hiền như khúc gỗ của ông chủ nhà, hai anh con trai trông rất cường tráng và dữ tợn. Người lớn tuổi hơn vừa đi vào liền lên tiếng, “Một trăm tệ một cái.”

Nghe anh ta nói vậy, những người trong nhà đều ngẩng đầu. Kha Phàm chau mày, Trương Mộ Hàm lên tiếng trước tiên, “Chúng tôi đã trả tiền trọ rồi. Các anh bắt chẹt người khác quá đấy, định thừa nước đục thả câu hả?” Hà Tử phụ họa, “Đúng vậy, muốn bắt nạt chúng tôi sao? Đại Kha, anh đừng đồng ý.”

Kha Phàm nhìn chằm chằm hai người đàn ông hồi lâu, mãi vẫn không lên tiếng. Hà Tử nói nhỏ, “Hình như Đại Kha tức giận rồi...”

Ông chủ nhà dường như không có ý can thiệp, hai người đàn ông cũng mất kiên nhẫn, hỏi lại lần nữa, “Các cậu có cần không? Không cần chúng tôi sẽ mang đi.”

Du Xuyên vỗ lên người Kha Phàm một cái rồi mới mở miệng, “Trả thì trả, ai cần tự móc hầu bao.”

Trương Mộ Hàm và Hà Tử vốn định phản đối nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm lấy một cái chăn. Cô lại bỏ thêm hai mươi tệ, “mượn” một bộ quần áo của con trai ông chủ nhà. Lúc cô đi vào, Hàn Trầm nhìn cô cười cười.

Cẩm Hi đến bên anh, “Tôi không ngại chụp ảnh lưu niệm đâu.” Cô cầm khăn mặt ướt đặt lên trán anh, “Anh nằm xuống đi.”

Biết không thể cố chấp lúc này, Hàn Trầm nghe lời cô, nằm thẳng xuống đất. Cẩm Hi cầm miếng vải ướt lau lòng bàn tay và cổ anh.

Bây giờ đã rất muộn, người trong phòng đều lần lượt đi ngủ. Hàn Trầm nằm trên nền đất ẩm ướt, cảm thấy đầu óc văng vát, cổ họng khô rát. Vết thương trên chân trái của anh vô cùng đau buốt. Anh không cố ý chống lại cơn buồn ngủ, bởi đêm còn rất dài. Trực giác bảo cho anh biết, màn kịch trọng tâm của T vẫn chưa xuất hiện. Vì vậy, anh càng cần phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, để nhanh chóng hồi phục sức lực, mới không để Bạch Cẩm Hi một mình đối mặt với tình thế không thể biết trước này.

“Hai tiếng sau nhớ gọi tôi dậy.” Anh hạ giọng nói nhỏ.

“Vâng.”

Dần dần, đầu óc Hàn Trầm trở nên mơ hồ. Anh chỉ thấy hình bóng lơ mơ của cô ngồi bên cạnh. Lòng bàn tay và cổ không ngừng truyền đến cảm xúc mềm mại và mát lạnh. Hình bóng người con gái ở bên cạnh dần

trùng khớp với bóng hình mờ lung trong bộ não của anh. Bốn năm nay, anh chưa bao giờ có giấc ngủ an lành bên cạnh một người phụ nữ như vậy.

Từng cử chỉ, từng nụ cười của cô, tính cách thẳng thắn và đáng yêu của cô, đã in sâu vào nội tâm anh ngay từ lần đầu gặp gỡ.

Còn tình ý đông đầy nhưng cố kìm nén trong đáy mắt cô nữa. Cô muốn xích lại gần anh mà không dám, còn anh dần trở nên quen thuộc với sự xuất hiện của cô ở bên cạnh mình.

Vào thời khắc này, vị hôn thê của anh, người phụ nữ anh vất vả tìm kiếm bao năm đang ở đâu? Tại sao cô ấy không quay về? Tại sao cô ấy có thể rời xa anh một cách triệt để như thế?

Liệu cô ấy có quanh quẩn mãi trong giấc mơ, chỉ để nắm bắt một chút thông tin liên quan đến đối phương như anh?

Có phải cô ấy cũng đi tìm anh, nhưng vì một nguyên nhân nào đó mới không gặp được nhau?

Liệu cô ấy... có còn yêu anh? Hay đã quên anh từ lâu, đã bắt đầu cuộc sống mới, không nhớ đến người đàn ông từng trao cả tấm chân tình cho cô?

Mà người đàn ông đó, bây giờ lại rung động trước một cô gái khác.

Bạch Cẩm Hi! Bạch Cẩm Hi...

Đang tháo giày của Hàn Trầm để lau lòng bàn chân cho anh, Cẩm Hi đột nhiên nghe anh hàm hồ gọi ra miệng, “Bạch Cẩm Hi!”

Cô liền dịch người lên trên, cúi đầu nhìn anh. Người đàn ông bình thường rất mạnh mẽ và ngang tàng, bây giờ bị sốt đến mức mặt đỏ phừng phừng, ngủ mơ còn gọi tên cô.

Không ngờ cũng có lúc anh giống một đứa trẻ. Cẩm Hi ghé sát, nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, “Anh gọi tên tôi làm gì? Dù sao, anh cũng có để ý đến tôi đâu?”

Chứng kiến cảnh tượng này, Lý Minh Nguyệt ở gần đó cười cười, “Hóa ra bạn trai cô thích cô như vậy, nằm mơ còn gọi tên cô nữa. Vậy mà thái độ của hai người trước đó chẳng giống đang yêu đương gì cả.”

Cẩm Hi mỉm cười, tay vẫn cầm khăn ướt. Trong lòng tự nhiên có chút sốt ruột, cô liền ném chiếc khăn xuống, che đi gương mặt điển trai của Hàn Trầm. Sau đó, cô ngồi im một lát rồi nhẹ nhàng nhích vào trong chăn.

40. Chương 40: Một Đám Ngu Xuân - P2

Cho dù đã hơn một giờ sáng nhưng vì vừa trải qua một ngày hãi hùng khiếp vía nên vẫn có người chưa đi ngủ, giống Bạch Cẩm Hi.

Du Xuyên và giáo sư Tôn nằm quay lưng vào tường, toàn thân bất động, xem ra đã ngủ say. Lý Minh Nguyệt nằm ở một nơi không xa, thở đều đều. Trương Mộ Hàm và bạn gái ôm nhau trong chăn, thì thầm to nhỏ. Kha Phàm nằm ở phía trên Du Xuyên, mở mắt nhìn trần nhà. Phương Tự cũng như anh ta, không biết đang nghĩ gì.

Ngoài cửa, ông chủ nhà cùng hai người con trai nói chuyện.

“Sáng ngày mai hãy đi vào trong làng kiểm ít nấm.”

“Con biết rồi.”

“Thằng Ba đi bắt cá vẫn chưa về sao?”

“Chưa. Chắc nó chạy vào thành phố chơi rồi.”

“Số ngô hôm qua đem ra phơi, chúng mày đã cất đi chưa?”

“Con cất rồi, không bị dính mưa đâu.”

...

Tất cả vẫn rất yên bình, Cẩm Hi ngửi thấy một mùi hỗn hợp của gỗ, bùn đất và nước mưa, cho thấy đây là một đêm bình thường như không thể bình thường hơn ở vùng núi hoang vu này.

Cô ngồi bất động một lúc, khịt mũi mới phát hiện đã tắc nghẹt tự bao giờ. Cô giơ tay sờ trán, hình như hơi nóng. Chắc là do mặc quần áo ướt quá lâu nên cô cũng có hiện tượng bị cảm.

Cẩm Hi định thần, vừa chuẩn bị nằm xuống liền nghe thấy tiếng động.

Kha Phàm kéo chăn đứng dậy. Tất cả những người còn thức đều nhìn anh ta.

“Tôi đi vệ sinh một lát.” Anh ta giải thích.

Phương Tự đột nhiên đứng lên, “Tôi cũng muốn đi.”

Cẩm Hi ngồi thẳng người, dõi mắt ra bên ngoài. Lúc này, ông chủ nhà đã đi ra cửa sau, vào gian nhà nhỏ đi ngủ. Nhà vệ sinh ở một góc sân, đằng sau là ngọn núi tối đen, trông hơi rờn rợn.

“Hai người đi không an toàn.” Cô cảnh báo.

Kha Phàm cười cười, “Nhà vệ sinh ở ngay trong sân, có gì không an toàn chứ?”

“Khoan đã.” Trương Mộ Hàm cũng đứng lên, “May quá, tôi nhịn từ nãy đến giờ. Chúng ta cùng đi đi.”

Bạch Cẩm Hi lại quay mặt về phía nhà vệ sinh cách đó mười mấy mét, cô gật đầu, “Các anh nhớ đi nhanh về nhanh.”

Lúc ba người rời khỏi phòng, Trương Mộ Hàm sờ tay lên công tắc trên tường, “Có cần tắt đèn không?”

Đối với người đồng đội “heo” này, Cẩm Hi cũng chẳng còn kiên nhẫn, cô lạnh lùng đáp, “Cả đêm không được tắt!”

Trương Mộ Hàm lại rút tay về.

Ai ngờ, họ đi một lúc lâu cũng không thấy quay lại. Cẩm Hi ngủ lơ mơ một lúc, đột nhiên giật mình tỉnh giấc. Cô xem đồng hồ đã hơn hai mươi phút trôi qua mà chỗ nằm của ba người vẫn trống không. Cô hoảng hốt đến mức hết cả buồn ngủ, lập tức cầm đèn pin. Vừa định đi ra sân tìm bọn họ, Cẩm Hi liền nghe thấy tiếng động, ba người đàn ông lần lượt đi vào.

Cẩm Hi thở phào nhẹ nhõm. Thấy cô vẫn chưa ngủ, ba người dường như hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau.

“Cô mau ngủ đi.” Kha Phàm lên tiếng. Phương Tự chẳng nói chẳng rằng, đi tới chỗ của mình. Trương Mộ Hàm liếc cô một cái rồi cũng đi về chỗ nằm.

Cẩm Hi âm thầm quan sát vẻ mặt của bọn họ, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ khó diễn tả thành lời. Lại quay sang Du Xuyên ở góc tường, anh ta vẫn bất động, tựa hồ đã ngủ say.

Cẩm Hi từ từ nằm xuống, cô giấu đèn pin và con dao găm trong chăn, ngay bên tay mình. Hàn Trầm vẫn đang thở đều đều, gương mặt dường như không còn đỏ như trước. Cô sờ tay và cổ anh, phát hiện làn da nơi đó mát lạnh.

Do chăn quá mỏng hay sao?

Cách Hàn Trầm vài centimét, Cẩm Hi lặng lẽ quan sát gương mặt của anh. Hai người vốn nằm sát bên nhau, hơi thở và mùi hương chỉ thuộc về anh đã bao trùm toàn thân cô.

Cẩm Hi giơ tay, ôm lấy Hàn Trầm, tựa đầu vào cánh tay anh, để có thể dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho anh.

Hàn Trầm động dậy người, bỗng quay sang bên này, giơ tay ôm cô vào lòng. Anh vẫn nhắm nghiền hai mắt nhưng cô thức áp đầu vào mặt cô, vùi mũi vào mái tóc của cô.

Tim Cẩm Hi đập thình thịch trong lồng ngực. Cô chỉ cảm thấy toàn thân dường như không phải là của mình, gương mặt người đàn ông hơi lạnh, thoang thoảng mùi thuốc lá. Anh ôm cô với tư thế tương đối bá đạo, khiến hai người không còn chút khoảng cách.

Một lúc sau, tâm tình của Cẩm Hi mới dần bình ổn, cô đột nhiên hơi thấy buồn cười. Người đàn ông này có tướng ngủ tệ thật. Ban ngày thủ thân như ngọc, vậy mà chỉ cần ngủ say là lập tức ăn “đậu hũ” phụ nữ.

Sau này, cô phải tránh xa anh mới được. Còn đêm nay... đành giữ nguyên hiện trạng vậy.

Cẩm Hi không biết mình chớp mắt bao nhiêu lâu, có lẽ đã mười phút, nửa tiếng, hay chỉ mới mấy phút đồng hồ. Cho dù bị cảm nặng, đầu óc nặng trĩu nhưng cô vẫn nhận thức rõ, Hàn Trầm bị thương không nhẹ, cần phải để anh nghỉ ngơi mới có thể nhanh chóng hồi phục sức chiến đấu.

Là cảnh sát hình sự, Cẩm Hi rèn luyện được một khả năng, cho dù đã chìm vào giấc ngủ nhưng chỉ cần xung quanh phát ra tiếng động, cô sẽ lập tức tỉnh giấc.

Vừa mở mắt, Cẩm Hi phát hiện xung quanh tối đen như mực. Trước khi cô đi ngủ, đèn vẫn còn bật sáng. Hơn nữa, cô từng cảnh cáo Trương Mộ Hàm. Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, cô tin không ai tự ý tắt đèn.

Vậy mà bây giờ, ngọn đèn điện không biết đã tắt ngóm từ lúc nào. Sóng lưng Cẩm Hi lạnh toát, cô nín thở, thò tay vào trong chăn, tìm con dao găm.

Đêm nay, trời không trăng không sao, xung quanh chẳng có lấy một tia sáng, cả ngôi nhà chìm trong bóng tối vô tận. Đúng lúc này, Cẩm Hi nghe thấy tiếng bước chân ở ngay trong căn phòng, sau đó là tiếng người phụ nữ nấc nghẹn khe khẽ, giống như bị bịt miệng hay siết cổ họng nên phát ra tiếng kêu cứu vỡ vụn.

Âm thanh đó ngắt quãng, hình như phát ra từ chỗ Lý Minh Nguyệt. Đột nhiên, tiếng kêu yếu ớt biến mất, thay thế vào đó là tiếng thở gấp gấp, giống như gặp chuyện vô cùng kinh hãi, khiến cô ta không dám giãi bày.

Bạch Cẩm Hi lập tức rút đèn pin ra khỏi chăn. Vừa định lia qua bên đó, cô đột nhiên nhận thấy một luồng gió ập xuống đầu mình và Hàn Trầm trong bóng tối.

Thời gian dường như ngừng trôi tại khoảnh khắc đó. Tiếng thở của Lý Minh Nguyệt, tiếng bước chân như có như không, tiếng vật nặng xé gió ở trên đầu tựa hồ dừng lại bên tai cô. Trước khi bộ não kịp suy nghĩ, thân thể Cẩm Hi lập tức đưa ra một phản ứng duy nhất cô có thể làm trong lúc này, cô xoay người sang bên cạnh, dùng tấm lưng che đầu và người Hàn Trầm.

Tiếng gậy gỗ đập xuống da thịt, phát ra âm thanh nặng nề. Cẩm Hi dùng hai tay ôm đầu Hàn Trầm, “hự” một tiếng khe khẽ.

Đối phương chỉ dừng lại một vài giây, tiếng gió rít lên trong bóng tối, lại thêm một cú nện nữa ập xuống. Cẩm Hi định ôm Hàn Trầm xoay người né tránh, nhưng đột nhiên có một đôi cánh tay rắn chắc ôm chặt eo cô, lăn tròn với tốc độ rất nhanh. Hai người lăn đến chân tường trong nháy mắt, còn cây gậy gỗ kia đánh lệt, đập mạnh xuống nền đất, phát ra âm thanh khá lớn.

Hàn Trầm thức giấc, tinh thần tỉnh táo hơn nhiều. Vừa rồi nằm ở dưới đất, bỗng anh cảm thấy một vật nặng đè vào người. Khi anh mở mắt, anh phát hiện xung quanh tối om, chỉ có hơi thở của Cẩm Hi phả vào mặt mình. Dường như cô đang ra sức đẩy anh, cũng vào thời khắc đó, anh nghe thấy tiếng gió vun vút trên đỉnh đầu. Thế là anh lập tức ôm cô lăn về một bên.

Hàn Trầm ôm Cẩm Hi ngồi dậy, cô vẫn nằm sấp trong lòng anh bất động. Người cô nóng ra, chứng tỏ cũng bị sốt cao, chân tay mềm nhũn như không có xương cốt.

Tim Hàn Trầm nhói đau, anh giữ nguyên tư thế ôm cô trong lòng, để cô tựa vào vai mình. Tay trái anh đỡ gáy Cẩm Hi, ngón tay luồn vào mái tóc dài của cô.

Cẩm Hi chậm rãi hít một hơi sâu. Lúc này, cô mới phát giác cú đánh vừa rồi khiến hô hấp của mình bị tắc nghẽn, giờ mới khá hơn một chút.

Hai người không ai lên tiếng, cũng chẳng động đậy.

Trong bóng tối vang lên tiếng thở phì phò, tiếng bước chân, tiếng vật thể bị kéo dưới đất. Vừa rồi cây gậy gỗ đập xuống đất làm không ít người thức giấc. Trong phòng không một ai mở miệng nhưng rõ ràng đã trở nên hỗn loạn.

Hàn Trầm chỉ trầm tư vài giây. Sau đó, anh buông người Cẩm Hi, kéo tay cô cùng đứng dậy. Cẩm Hi suýt không đứng vững, phải bám vào bờ tường để giữ thăng bằng. Tay cô chợt bị anh bóp nhẹ.

Cô có sao không?

Bạch Cẩm Hi giơ ngón cái, gãi nhẹ lên ngón cái của anh.

Tôi không sao.

Anh lập tức dắt cô, đi men theo bờ tường về phía cửa ra vào. Đến nơi, anh kéo mạnh cô ra sau lưng rồi rút tay một con dao găm, một tay bật công tắc.

Một vật gì đó rơi xuống nền nhà, phát ra âm thanh giòn giã. Vào giây phút dòng điện chạy qua, mọi tiếng động đều chấm dứt một cách kỳ lạ.

Ngọn đèn bật sáng.

Bạch Cẩm Hi sững sờ khi bắt gặp cảnh tượng trước mắt. Những người khác dù đứng hay ngồi cũng đều tỏ ra khiếp hãi. Riêng Lý Minh Nguyệt nằm dưới đất, gần một bên cửa ra vào, hai tay ôm chặt cổ. Trên cổ cô ta xuất hiện vết dao cứa rất dài, máu từ đó tuôn ra như suối. Thân thể của cô ta cứng đờ, mắt trợn trừng, cổ họng phát ra âm thanh khản đặc.

“Aaa...” Vừa ngồi dậy liền nhìn thấy cảnh tượng này, Hà Tử thét lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch. Cô ta liền túm tay Trương Mộ Hàm. Trương Mộ Hàm và Phương Tự đứng gần Lý Minh Nguyệt nhất. Họ lùi lại phía sau vài bước, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi nhanh như tên bắn lao đến bên Lý Minh Nguyệt. Hàn Trầm vội lấy đồng quần áo bên cạnh ấn vào vết thương trên cổ cô ta. Mặc dù anh đã dùng sức, nhưng máu đỏ vẫn thấm qua lớp vải, ướt cả tay anh. Chứng kiến bộ dạng hấp hối của Lý Minh Nguyệt, lồng ngực Cẩm Hi dội lên nỗi đau xót khó tả. Cô vừa định lấy thêm vải bịt vào vết thương, tay đột nhiên bị nắm chặt.

Là Lý Minh Nguyệt. Cô ta nhìn Cẩm Hi bằng ánh mắt vô hồn, tay cũng chẳng còn sức lực nhưng vẫn cố gắng kéo cô về phía mình.

Nước mắt bất chợt dâng tràn khóe mi, Cẩm Hi cố nhịn, cúi đầu áp sát, lắng nghe âm thanh thều thào bên tai mình.

Bạch Cẩm Hi hơi dờ người, khẽ gật đầu.

Lý Minh Nguyệt từ từ buông lỏng cánh tay, sau đó nhắm mắt.

Hai tay Hàn Trầm đã nhuộm đầy máu. Một lúc sau, anh buông Lý Minh Nguyệt. Cẩm Hi ngẩng đầu, trên nền đất cách thi thể của Lý Minh Nguyệt khoảng ba mươi centimet có một con dao găm dính đầy máu. Ở góc tường đó cách một mét dựng một cây gậy gỗ to bằng miệng bát.

Sáu người còn lại trong phòng đều vây quanh bọn họ. Hàn Trầm đảo mắt một vòng rồi kéo Cẩm Hi đứng lên. Trong mắt Cẩm Hi chỉ còn lại tia lạnh lẽo, cô ghé sát tai Hàn Trầm, nhắc lại lời trắng trối của Lý Minh Nguyệt, “Không chỉ một người.”

Lý Minh Nguyệt dùng hơi tàn cuối cùng nói với Bạch Cẩm Hi, không chỉ một người giết cô ta. Trong bóng tối có mấy người túm chân tay, bịt miệng cô ta, kéo cô ta đi mấy mét, cuối cùng cho cô ta một nhát dao chí mạng.

Hàn Trầm gật đầu, sắc mặt không lộ bất kỳ biểu cảm nào.

Trong lúc họ thì thầm, những người khác đều nhìn họ chằm chằm.

“Giết người vui lắm sao?” Hàn Trầm nghiêm giọng, đảo mắt qua từng người, “Một đám ngu xuẩn.”

Cẩm Hi nhếch miệng, để lộ nụ cười chế nhạo.

Kha Phàm không có chỗ nằm của mình, mà đứng ở góc xa nhất, sắc mặt u ám. Phương Tự và Trương Mộ Hàm đứng gần thi thể Lý Minh Nguyệt. Còn Hà Tử thì túm tay bạn trai, thần sắc vừa khiếp sợ vừa nghi hoặc.

Du Xuyên và giáo sư Tôn yên lặng ở sau bọn họ.

Cuối cùng, Kha Phàm là người mở miệng trước tiên, “Hàn Trầm, ý anh là gì hả? Anh bảo chúng tôi giết cô ta ư?”

Trương Mộ Hàm tiếp lời, “Đúng thế, anh đừng có bịa đặt. Chắc chắn Lý Minh Nguyệt bị tên biến thái đó lên lút lên vào phòng sát hại.”

“Vậy à?” Ánh mắt Hàn Trầm dừng lại ở con dao găm trên nền nhà, “Không sao. Sáng sớm ngày mai, cảnh sát đến đây, kiểm tra dấu vân tay, thì sẽ biết ngay hung thủ...” Anh dừng lại một hai giây, “Là những người nào?”

Căn phòng rơi vào trạng thái yên tĩnh chết chóc.

Cuối cùng, cũng có người bùng tỉnh. Kha Phàm nháy mắt ra hiệu cho Phương Tự. Giây tiếp theo, Phương Tự cúi xuống nhặt con dao dính đầy máu, còn Kha Phàm cầm thanh gỗ ở góc tường rồi ngẩng đầu nhìn Hàn Trầm và Cẩm Hi.

“Tiểu Du, chuyện này không liên quan đến cậu, đừng nhúng tay vào.” Kha Phàm mở miệng, “Giáo sư Tôn, không muốn chết thì hãy ngậm miệng.”

Du Xuyên và giáo sư Tôn vẫn bất động. Hà Tử run lấy lấy, nắm chặt tay Trương Mộ Hàm.

Hàn Trầm và Cẩm Hi im lặng nhìn hai người đàn ông. Mấy tiếng trước, cả đội vẫn còn cùng nhau tác chiến, cùng nhau tìm cách thoát khỏi nơi này, chờ tới ngày mai cảnh sát có thể đến cứu. Vậy mà bây giờ, T còn chưa ra tay, họ đã muốn giết bạn đồng hành. Là điều gì mà che mờ đôi mắt của họ, khiến họ hoàn toàn thay đổi, trở nên đáng sợ như vậy? Là dục vọng hay nỗi sợ hãi? Là bí mật ẩn giấu ở trong lòng mà họ muốn che giấu? Hay là họ sợ khi cảnh sát đến đây, tội ác của họ sẽ bị vạch trần?

Do đó, đây chính là mục đích của T?

“Trương Mộ Hàm, cậu còn ngây ra đó làm gì?” Phương Tự lên tiếng, “Mau lại đây giúp chúng tôi đi.”

Hà Tử ngẩng đầu nhìn bạn trai. Trương Mộ Hàm ngấp ngừng trong giây lát rồi cúi xuống rút con dao từ trong ống ra.

Hà Tử liền buông tay anh ta, lùi lại phía sau vài bước, “Chuyện này là thế nào? Anh... tại sao anh... là họ làm chuyện không bằng cảm thú, đâu có liên quan đến anh, tại sao lại giúp bọn họ?”

“Câm miệng!” Trương Mộ Hàm gầm lên một tiếng, đi qua chỗ hai người đàn ông kia, “Nếu không giúp họ, anh cũng sẽ chết.”

Kha Phàm và Phương Tự lặng thinh. Căn phòng lại rơi vào trạng thái yên tĩnh đáng sợ.

Trước cảnh ba người đàn ông giơ con dao sắc nhọn về phía mình, Hàn Trầm và Cẩm Hi đưa mắt nhìn nhau, thần sắc vô cùng bình tĩnh. Với thân thủ của hai người, dù bị thương đi chăng nữa cũng thừa sức đối phó với bọn họ.

Hơn nữa, chắc chắn T sẽ không giúp ba người đàn ông kia.

Đúng lúc này, Hà Tử ở sau lưng cất cao giọng, ngữ khí tuyệt vọng, cũng có chút chết giẫm và sợ hãi, “Anh cũng sẽ chết ư? Anh chỉ nghĩ đến bản thân, vì thế để giữ mạng sống, anh cùng họ giết người diệt khẩu? Nhan Nhi chết rồi, các anh sợ ngày mai cảnh sát sẽ điều tra chuyện xảy ra vào năm ngoái đúng không? Em cũng biết chuyện đó, vì thế, người bị giết tiếp theo sẽ là em ư?”

Trương Mộ Hàm há miệng, nhưng cuối cùng cũng không lên tiếng.

“Các anh điên rồi! Các anh không phải là con người.” Ngữ khí của Hà Tử có phần điên dại, cô ta rút con dao găm, quay người mở cửa, lao vào trong đêm đen.

Mọi người chưa kịp phản ứng, Du Xuyên đứng ở gần cửa cũng chạy ra ngoài, loáng một cái đã không thấy bóng dáng.

Thấy hai người bỏ chạy, giáo sư Tôn cũng đuổi theo. Trong phòng chỉ còn lại ba người đàn ông, Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi.

Trước khi họ có hành động, Hàn Trầm đưa mắt ra hiệu cho Cẩm Hi. Cô lập tức hiểu ý, từ từ di chuyển tới cửa ra vào.

Đây là ngọn núi khép kín, dù thế nào, ba người đàn ông trước mặt cũng không thể nào trốn thoát. Nhiệm vụ cấp bách của cô và anh bây giờ là không thể để T đi riêng với hai người kia.

Hàn Trầm đột nhiên tung nắm đấm, ba người đàn ông đồng thời lùi lại phía sau theo phản xạ. Anh và Cẩm Hi lập tức quay người, chạy ra ngoài.

Sắc mặt của Kha Phàm có thể dùng từ méo mó để hình dung. Anh ta hét lên với Phương Tự và Trương Mộ Hàm, “Mau đuổi theo!” ba người cầm con dao, lao nhanh theo bọn họ.

41. Chương 41: Một Minh Hắc - P1

Đối với Hà Tử, chuyện xảy ra vào tháng Mười năm ngoái giống như một cái rằm nhỏ cắm sâu trong lòng cô ta. Cô ta không thường nhớ đến, nhưng mỗi khi cái tên Cố Nhiên vụt qua trong đầu, cô ta đều cảm thấy có chút áy náy và sợ hãi, nhưng cũng có cả sự kích thích và hưng phấn khi che giấu một bí mật to lớn.

Hà Tử còn nhớ rõ, chuyện xảy ra vào ngày 11 tháng 10 năm ngoái, tức ngày thứ ba của Cuộc thi sinh tồn dã chiến CS lần thứ hai do tỉnh K tổ chức. Cô ta, Trương Mộ Hàm, Cố Nhiên và giáo sư Tôn là thành viên đội 4. Còn Kha Phàm, Phương Tự, Nhan Nhĩ và Lý Minh Nguyệt thuộc đội khác.

Cuộc thi có rất nhiều người tham gia. Là một cô gái xinh đẹp nên ngay từ ngày đầu tiên, Cố Nhiên đã thu hút ánh mắt của nhiều người đàn ông. Hà Tử vẫn còn nhớ, hai ngày đầu, sau khi kết thúc nhiệm vụ, rất nhiều người đàn ông chạy đến bắt chuyện với Cố Nhiên. Về phần Cố Nhiên, trên gương mặt cô lúc nào cũng nở nụ cười ngọt ngào, ẩn hiện đôi chút ngượng ngùng. Nhưng lời nói và cử chỉ của cô lại rất thoải mái và phóng khoáng, dường như ai cũng có thể trò chuyện.

Với tính cách và dung mạo đó, Cố Nhiên chắc chắn là nữ thần hoàn hảo trong con mắt cánh đàn ông. Còn trong mắt người ở cùng lều bạt là Hà Tử, đối phương lại rất giả tạo và không có lòng tự trọng. Thậm chí, khi Trương Mộ Hàm sang tìm Hà Tử, nhìn thấy Cố Nhiên, anh ta cũng không khỏi sáng mắt. Lúc ba người trò chuyện, anh ta trở nên vô cùng chủ động và dẻo miệng, khác hẳn ngày thường.

Điều này khiến Hà Tử cảm ghét Cố Nhiên, luôn tìm cơ hội chơi xấu đối phương. Nhưng Cố Nhiên xử sự đặc biệt thấu đáo, tìm không ra bất kỳ sai sót nào. Thỉnh thoảng Hà Tử mỉa mai hay khiêu khích, cô chỉ đáp lại bằng nụ cười, khiến nổi cảm hận trong lòng Hà Tử tích tụ ngày càng nhiều hơn.

Cuối cùng, cô ta cũng tìm ra cơ hội. Buổi sáng hôm đó, cô ta cố ý lấy đi tấm bản đồ và la bàn trong ba lô của Cố Nhiên. Vùng núi có địa hình phức tạp, thiếu hai thứ đó sẽ khó có thể tìm đường ra ngoài. Thật ra, Hà Tử cũng chỉ muốn Cố Nhiên chịu khổ cực một chút, ví dụ bị ngã, bị bỏ đói mấy tiếng đồng hồ, hay bị rần rần... Nào ngờ, đến tầm chiều tối, tất cả mọi người đã quay về, chỉ riêng Cố Nhiên vẫn không thấy bóng dáng.

Trương Mộ Hàm và mấy người đàn ông trong đội đều tỏ ra sốt ruột, “Nơi này địa hình rất phức tạp, lại xảy ra tình trạng đất đá trôi. Nghe nói năm ngoái có người rơi xuống suối chết đuối. Nếu lạc đường, Cố Nhiên sẽ rất nguy hiểm.”

Lúc này, Hà Tử mới hoảng hốt, nhưng cũng không dám tiết lộ chuyện mình đánh cắp bản đồ và la bàn. Cô ta chỉ còn cách cùng mọi người đi tìm. Do trong lòng áy náy nên cô ta tỏ ra tích cực hơn những người khác.

Cô ta và Trương Mộ Hàm bắt gặp Kha Phàm, Phương Tự và Nhan Nhĩ luân phiên cường hiếp Cố Nhiên tại khu rừng tương đối hẻo lánh nằm phía sau ngọn núi.

Hôm đó trăng rất sáng, tinh tú đầy trời. Ánh trăng chiếu xuống dòng suối nhỏ gần đó, giống như những mảnh ngọc vỡ dập dềnh, chiếu lên thân thể mềm mại, trắng nõn của Cố Nhiên.

Trương Mộ Hàm và Hà Tử không dám thở mạnh, tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cũng không rõ là do căng thẳng, hoảng sợ hay kích thích.

Lúc bấy giờ, Kha Phàm đang đè người Cố Nhiên vào thân cây, giữ chặt hai chân cô, còn Phương Tự và Nhan Nhĩ đứng hai bên, túm lấy tay cô, khiến cô không thể động đậy.

Cố Nhiên bị lột sạch quần áo trên người, Kha Phàm chỉ kéo quần đến đầu gối, mạnh mẽ ra vào. Hai người đàn ông kia không ngừng sờ soạng trên thân thể cô, còn Cố Nhiên khóc mãi không thôi.

Đợi cho đến khi Phương Tự làm xong, đến lượt Nhan Nhĩ, Trương Mộ Hàm kéo tay Hà Tử, nói nhỏ, “Đi thôi!” Hà Tử không dám lên tiếng, hai người nhẹ nhàng đi về phía sau. Ai ngờ đúng lúc này, Hà Tử giẫm phải cành cây khô, phát ra tiếng động giòn giã.

Hai người giật bản mình, Trương Mộ Hàm liền ngoái đầu, phát hiện ba người đàn ông kia đều dừng động tác, dồn ánh mắt về bên này. Anh ta liền kéo Hà Tử, chạy một mạch ra khỏi khu rừng.

Về đến lều bạt, hai người đều thở hồng hộc, tim đập thành thịch, mãi vẫn không thể thốt ra lời. Sau đó, Hà Tử hỏi, “Sao họ có thể làm vậy?”

Trương Mộ Hàm thần nhiên đáp, “Em không biết đấy thôi, anh nghe nói họ thường cùng nhau chơi an bà. Bố Kha Phàm làm quan chức, nhà Phương Tự có tiền, còn Nhan Nhĩ là phường lưu manh. Cũng có nhiều người phụ nữ thích chơi cùng bọn họ, không biết chừng Cố Nhiên tự nguyện ấy chứ.”

Hà Tử muốn nói, trông có vẻ không giống tự nguyện, nhưng cô ta ngậm miệng. Cô ta biết, Cố Nhiên chỉ là nhân viên quèn ở một doanh nghiệp tư nhân nhỏ, điều kiện gia đình chẳng ra sao. Cho dù bị ba người đàn ông kia làm nhục, có lẽ cô ấy cũng không thể làm gì bọn họ.

“Chắc họ còn chơi lâu đấy.” Ngữ khí Trương Mộ Hàm lộ vẻ hưng phấn, “Vừa rồi, nếu anh không kéo em chạy, có khi em cũng không thoát ấy chứ.”

“Chuyện này có gì đáng nói đâu.” Hà Tử đẩy anh ta.

“Em nhớ đừng tiết lộ với bất cứ ai.”

“Vâng.”

Sau đó, hai người không nhắc đến đề tài này. Tuy nhiên, sự việc xảy ra tiếp theo hoàn toàn nằm ngoài định liệu của bọn họ. Đến lúc trời sáng, đám Kha Phàm mới quay về nơi tập trung. Có người hỏi có nhìn thấy Cố Nhiên hay không, họ đều đáp không gặp. Kha Phàm một mình đến lều bạt của Trương Mộ Hàm và Hà Tử. Anh ta cười cười, hỏi thẳng, “Tối qua hai người đi đâu vậy?”

Hà Tử còn ngỡ ngàng, Trương Mộ Hàm đã nhanh miệng trả lời, “Chúng tôi chẳng đi đâu cả.”

Kha Phàm vỗ vai anh ta rồi rời đi.

Kết quả, mấy ngày liền Cố Nhiên cũng không quay về. Sau đó, thi thể của cô được phát hiện ở bãi bùn lầy dưới hạ lưu con suối.

Vào thời khắc này, khi nhớ lại chuyện cũ và gương mặt thâm hiểm, méo mó vừa rồi của Kha Phàm, Phương Tự cũng như Trương Mộ Hàm, trong lòng Hà Tử chỉ còn lại nỗi hoảng sợ và bi thương.

Phía trước vẫn là một màn tối đen vô cùng vô tận, đằng sau lơ mơ có tiếng bước chân đuổi theo, Hà Tử không dám quay đầu, chỉ có thể tiếp tục chạy thục mạng.

“Hà Tử.” Nhận ra người vừa cất tiếng gọi là Du Xuyên, cũng là một trong những mục tiêu giết người diệt khẩu của đám Kha Phàm, cô ta liền thở phào nhẹ nhõm, liền quay đầu, phát hiện Du Xuyên và giáo sư Tôn ở ngay đằng sau.

“Trên đường đi qua đây, tôi để ý có một hang động ở phía trước. Chúng ta đến đó ẩn nấp đi.” Du Xuyên nói nhỏ, ngữ khí vẫn hết sức bình tĩnh.

Giáo sư Tôn lên tiếng, “Được. Cứ chạy như vậy cũng không phải cách hay, có gì nhờ cả vào tiểu Du.” Hà Tử liền gật đầu phụ họa, “Chúng tôi đều trông nhờ vào anh, Tiểu Du.”

Du Xuyên mở đèn pin soi đường, hai người kia đi theo sau anh ta. Hà Tử đột nhiên phát hiện, khóe miệng Tiểu Du nhếch lên, để lộ nụ cười mang hàm ý nào đó.

Hà Tử vô thức mở miệng, “Tiểu Du, anh cười gì thế?”

“Không có gì.” Anh ta khẽ đáp, “Tôi cười cuộc đời, thật sự rất nực cười.”

Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi chạy một đoạn, vẫn thấy đám Kha Phàm bám theo sau. Phía trước tối như hũ nút, tạm thời không phát hiện ra bóng dáng của Du Xuyên, Hà Tử và giáo sư Tôn.

Khi chạy lên lưng chừng núi, Hàn Trầm liền kéo Cẩm Hi trốn ra sau một bụi cây. Họ nhanh chóng nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần rồi biến mất ở phía trước.

Cẩm Hi thở phào nhẹ nhõm. Cô tựa vào người Hàn Trầm, vô tình phát hiện quần anh ướt một mảng. Cô giật mình, ngoảnh đầu nhìn anh trong bóng đêm.

Chân anh đang bị thương, vừa rồi chạy nhanh nên vết thương lại toác ra, chảy bao nhiêu máu. Thế mà anh vẫn giữ nguyên tốc độ như không có chuyện gì xảy ra.

Người an ông này thật là...

Cẩm Hi mềm lòng, nắm tay Hàn Trầm, “Chân anh có sao không?”

“Chưa gãy được.” Anh đáp khẽ.

Cẩm Hi không nhịn được, cười tủm tỉm, “Tiếp theo, chúng ta đi lối nào...” Nói đến đây, cô đột nhiên cảm thấy dòng khí huyết cuộn trào trong lồng ngực, cổ họng xuất hiện vị tanh ngọt của máu. Cô vô thức thổ hắt ra một hơi, nhổ máu xuống đất.

Thắt lưng bị siết chặt, Hàn Trầm ôm cô, cúi đầu, áp mặt mình vào mặt cô, “Cô sao thế?”

42. Chương 42: Một Mình Hẩn - P2

Đầu óc Cẩm Hi choáng váng, lục phủ ngũ tạng đau như bị cắt từng khúc. Được anh ôm vào lòng, cô thật sự chỉ muốn lập tức lìm đi trong vòng tay anh. Tuy nhiên, cô hít sâu vài hơi, cố đè nén thứ ở trong lồng ngực. Cô biết Hàn Trầm không nhìn rõ hành động nhổ máu vừa nãy của mình liền đáp khẽ, “Tôi không sao. Có lẽ do bị cảm nên hơi buồn nôn. Chúng ta đi thôi.”

Hàn Trầm cần tay cô đứng lên, “Nhớ đi theo tôi, đừng buông tay.”

“Vâng.” Cẩm Hi đáp.

Cô ngẩng đầu, bầu trời vẫn không một vì sao, chỉ có một tầng tầng lớp lớp mây bao phủ. Việc tìm kiếm con người ở vùng núi hoang vu có lẽ rất khó khăn, nhưng đối với một cảnh sát giỏi truy lùng tội phạm như Hàn Trầm, đây là việc dễ như trở bàn tay.

Anh và Cẩm Hi chỉ chạy sau đám Du Xuyên một khoảng thời gian ngắn nên họ cũng không cách quá xa. Hàn Trầm nhanh chóng tìm thấy dấu chân của họ trên mặt đất bùn lầy. Hai người thuận theo dấu chân, tiếp tục tìm kiếm. Khu rừng càng sâu, địa thế càng cao, còn đám Kha Phàm đã bị cắt đuôi hoàn toàn, không hề thấy bóng dáng.

Khi gần leo lên đỉnh núi, hai người liền nhìn thấy đám Du Xuyên ở chỗ tương đối trống trải nằm ngoài rừng cây. Bởi nơi đó xuất hiện một đồng lửa rất lớn, đang cháy rừng rực.

Một luồng khói nồng nặc từ ngọn lửa bốc thẳng lên không trung, tiếng củi cháy nổ lép lép, phá tan không khí tĩnh mịch của rừng núi, ngọn lửa chiếu sáng khu vực xung quanh.

Du Xuyên, Tiểu Du, hay còn gọi là T đang ngồi im trên một thân cây đổ xuống mặt đất cách đồng lửa chừng ba, bốn mét. Hẩn vẫn mặc bộ đồ rằn ri, đầu cúi thấp, sau lưng đeo một khẩu súng dài.

Hà Tử và giáo sư Tonn bị trói vào hai thân cây lớn ở đằng sau T. Họ đều cúi đầu, toàn thân bất động, không biết còn sống hay đã chết.

Cách khoảng mấy chục mét, Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi lặng lẽ quan sát tình hình. Cẩm Hi vịn tay vào một thân cây. Bây giờ, đầu óc cô càng nặng trĩu, bước chân cũng bắt đầu loạng choạng. Cô biết rõ bản thân đang bị sốt cao, cảm giác đau đớn trong bụng và ngực càng mãnh liệt.

“Cô hãy ở lại đây.” Giọng đàn ông trầm thấp vang lên, Hàn Trầm cúi xuống nhìn cô trong bóng tối.

“Vâng.”

Hai người im lặng vài giây, Hàn Trầm đột nhiên giơ tay, bế ngang người Cẩm Hi. Cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh đặt lên một chạc cây rất to.

“Cô biết leo cây đấy chứ?” Anh hỏi.

Cẩm Hi không thể nói, bây giờ cô chỉ muốn giơ tay, ôm chặt cổ anh. Tuy nhiên, cô đáp khẽ, “Tôi biết.”

Hàn Trầm phì cười, lùi lại phía sau một bước. Cẩm Hi hít một hơi sâu, quay người ôm thân cây leo lên cành trên.

“Cô không được xuống đâu đấy!” Anh lại lên tiếng, “Bất kể xảy ra chuyện gì đi chăng nữa.”

Trái tim Cẩm Hi như bị bóp nghẹt. Hai tay cô bám chắc vào thân cây xù xì, lòng bàn tay ma sát đến nhói đau.

Cũng không biết bị điều gì xui khiến, hay là do xuất phát từ khao khát trong nội tâm, Cẩm Hi tháo sợi dây chuyền đeo trên cổ, quay người cúi xuống.

“Anh hãy cầm lấy cái này.” Cô không nói rõ, mà chỉ đưa sợi dây chuyền cho anh.

Hàn Trầm yên lặng nhận lấy. Anh từng nhìn thấy cô đeo sợi dây chuyền này. Đó là sợi dây bạch kim cũ kỹ, mặt là một cục màu đen, không nhìn ra hình dạng. Lần đầu gặp nhau ở hiện trường vụ án cường hiếp, cô vô thức sờ mặt dây chuyền trong lúc đưa ra suy đoán của mình.

Đây là vật tùy thân quý giá của cô. Hàn Trầm bỏ sợi dây vào túi quần, ngừng đầu nói với Cẩm Hi, “Cô mau leo lên đi.”

“Vâng.” Cẩm Hi nhìn vào mắt anh lần cuối rồi quay người, tiếp tục leo lên cây.

Đó là vật may mắn của cô. Cô chưa từng tiết lộ với bất cứ ai. Bốn năm trước, sau khi xảy ra sự cố, trên người cô chỉ còn lại sợi dây chuyền này. Nghe nói trong lúc hôn mê bất tỉnh, cô vẫn nắm chặt nó, ngay cả bác sĩ cũng không thể lấy ra.

Bây giờ, cô đưa cho Hàn Trầm, tựa như gửi gắm niềm tin cho anh.

Hàn Trầm im lặng dõi theo Cẩm Hi. Cho tới khi không còn thấy bóng dáng cô, anh mới quay người đi về phía T.

Ánh lửa sáng rực, người phụ nữ ở phía sau mỗi lúc một xa dần. T từ từ ngẩng đầu nhìn anh.

Hàn Trầm thò tay vào túi quần, lấy ra sợi dây chuyền, đưa lên môi hôn rồi lại bỏ vào túi áo trước ngực.

Bạch Cẩm Hi len lên cành cao nhất. Cô ôm thân cây, ổn định chỗ ngồi. Qua kẽ lá, cô nhìn thấy Hàn Trầm đi khỏi rừng cây, đến chỗ đóng lửa của T.

Dõi theo bóng lưng, dáng người thẳng tắp của anh và cả ống quần đã nhuộm máu, nước mắt cuối cùng cũng chảy giàn giụa trên gò má Bạch Cẩm Hi. Trong ký ức của Bạch Cẩm Hi chưa từng xuất hiện hình ảnh tương tự như vừa rồi. Cô đứng yên một chỗ, còn anh quay người rời đi, xông pha vào chốn hiểm nguy.

Vào thời khắc này, cô dõi theo bóng lưng anh, nhưng dường như lại đang nhìn thấy một Bạch Cẩm Hi khác tại một thời điểm nào đó, nước mắt giàn giụa nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể trầm mặc chôn chân ở đó.

Hàn Trầm! Hàn Trầm!

Tại sao một cái tên đơn giản mà cô đã từng gọi hàng ngàn lần, bây giờ thầm nhắc trong lòng, lại có cảm giác khắc cốt ghi tâm, tương tự nồng đậm đến vậy. Trong một khoảnh khắc, một ý nghĩ kỳ lạ và mơ hồ nào đó vụt qua bộ não, nhưng cô vẫn chưa kịp nắm bắt, nó đã lập tức biến mất.

Bạch Cẩm Hi đang mãi chìm trong suy tư, Hàn Trầm đã đi đến chỗ của T. Đúng lúc này, T nhanh như chớp rút khẩu súng ở sau lưng, nhắm thẳng vào trán anh.

“Lâu rồi không gặp, Hàn Trầm.”

Bốn bề vô cùng tĩnh lặng, do đó, Bạch Cẩm Hi cũng nghe rõ câu nói của T. Cô không khỏi sửng sờ.

Hàn Trầm ngược mắt nhìn đối phương. Hiển nhiên, T không có ý định giải thích mà chỉ mũi súng về phía một thanh gỗ nằm ngang cách hắn khoảng hai mươi mét, cười nói, “Ngay cả tôi cũng không dám đứng gần anh. Anh hãy ngồi xuống kia trước đi, mọi người vẫn chưa tập hợp đông đủ.”

Hàn Trầm lặng lẽ quay người đi đến chỗ thanh gỗ ngồi xuống.

“Cô ấy đâu rồi?” T vừa đeo khẩu súng ra sau lưng vừa lên tiếng, “Anh không nhớ để cô ấy cùng ra đây à?”

Hàn Trầm bình thản trả lời, “Ừ, tôi không nhớ.”

Nghe giọng nói trầm thấp của anh, trong lòng Bạch Cẩm HI tràn ngập nỗi chua xót.

T mỉm cười. Hắn vốn có diện mạo thanh tú nên khi cười trông tương đối ôn hòa và đáng yêu.

“Anh vẫn thế, chẳng thay đổi gì cả.” Hắn nói.

Hàn Trầm im lặng quan sát đối phương. Đúng lúc này, phía trước vang lên tiếng rên khe khẽ. Hà Tử và giáo sư Tôn đã tỉnh lại.

Hàn Trầm ngoảnh đầu về phía bọn họ, còn T ngồi quay lưng về phía hai người, không hề có phản ứng.

“Hàn Trầm, nếu trái tim con người bị một thứ bẩn thỉu che lấp thì phải làm thế nào mới có thể khiến nó khôi phục sự trong sạch?” T lẩm bẩm.

“Chẳng người nào có trái tim trong sạch hoàn toàn. Nhưng đáp án của vấn đề này chắc chắn không phải là phương thức mà anh đang lựa chọn.” Hàn Trầm từ tốn trả lời.

T dõi mắt về phía trước mà không lên tiếng.

“Chuyện này là thế nào? Các anh... các anh muốn làm gì?” Hà Tử đã khôi phục ý thức, bắt đầu giãy giụa dữ dội.

Sắc mặt giáo sư Tôn tái nhợt. Anh ta cũng ra sức vùng vẫy, nhưng không thể nhúc nhích.

T cúi đầu, rút con dao găm từ giày boots đứng lên. Tựa như có thể cảm nhận được ánh mắt của Hàn Trầm ở sau lưng, hắn cười nói, “Chắc anh không nhớ, trong vòng hai mét, súng của tôi không nhanh bằng thân thủ của anh, nhưng ngoài phạm vi hai mét, tôi có thể dễ dàng giết anh. Vì vậy, hãy ngồi yên ở đó, trừ khi anh muốn chết cùng họ ngay bây giờ.”

Hàn Trầm cuộn tay thành nắm đấm, khóe miệng nhếch lên, “Anh có chắc chắn, thân thủ của Hàn Trầm năm năm sau vẫn chậm như trước?”

Câu nói này khiến T hơi sửng lại, nhưng hắn không quay đầu, mà tiếp tục đi đến bên Hà Tử và giáo sư Tôn. Hắn xoay con dao trong tay với tốc độ rất nhanh, mắt thường chỉ có thể nhìn thấy một vệt sáng trắng loang loáng.

Hà Tử sợ đến mức đờ đẫn, “Tiểu Du... anh định làm gì thế? Lẽ nào anh cũng cùng một giuộc với đám Kha Phàm?”

T dừng lại trước mặt Hà Tử, “Nhạc Lạc Hà, Lý Minh Nguyệt và Trương Mộ Hàm.” Hắn đọc tên ba người, “Nhìn thấy Cố Nhiên bị cưỡng hiếp nhưng ngoảnh mặt làm ngơ, thậm chí còn che đậy tội ác của bọn họ. Các người đáng chết!”

Khi thốt ra cái tên Cố Nhiên, Hà Tử và giáo sư Tôn liền biến sắc.

“Anh... anh... là ai?” Hà Tử cất giọng run run.

T không trả lời, lại đi sang bên giáo sư Tôn, “Sau khi bị ba tên kia cưỡng hiếp, Cố Nhiên tình cờ gặp anh, nhờ anh đưa cô ấy về nơi tập trung. Nhưng anh lấy lý do không thể chậm trễ nhiệm vụ đã chiến nên từ chối cô ấy, anh có đáng chết không?”

Giáo sư Tôn ghen lời, “Lúc đó, tôi không biết cô ấy bị...”

Hàn Trầm lặng lẽ quan sát cảnh tượng trước mặt. Cách đó mấy chục mét, Bạch Cẩm Hi lần đầu nghe tên Cố Nhiên, nhưng qua lời nói của T, cô có thể đoán đại khái chuyện xảy ra năm đó.

Cô ngồi một mình ở trên cây, xung quanh tối đen như mực, toàn thân mệt mỏi rã rời nhưng cô không thể lịm đi vào lúc này. Dù ý thức có chút mơ hồ nhưng cô vẫn mở to mắt, dõi về phía Hàn Trầm, nghe bọn họ nói chuyện. Trong khi đó, lục phủ ngũ tạng vẫn đau buốt từng cơn, Cẩm Hi biết, cú nện của Kha Phàm đã khiến nội tạng của cô chảy máu.

May mà Hàn Trầm vẫn không hề hay biết.

Lúc này, Hàn Trầm đột nhiên mở miệng, “Tôi có hai nghi vấn.”

Cẩm Hi đoán anh hỏi vậy nhằm mục đích phân tán sự chú ý của T, để tìm cơ hội cứu Hà Tử và giáo sư Tôn.

T quả nhiên quay người về phía anh.

Hàn Trầm đứng lên, dứt hai tay vào túi quần rồi cất giọng bình thản, “Thứ nhất, lúc giết Nhan Nhĩ, tại sao anh không dùng súng mà dùng dao? Thứ hai, lúc gọi điện đến Cục công an, anh nói với chúng tôi, đã giết trước một người, Người đó là ai vậy?”

Anh vừa hỏi xong, T chưa kịp trả lời, Hà Tử đã hét lên, “Cảnh sát? Anh là cảnh sát à? Còn không mau cứu chúng tôi, bắt hẩn đi!”

Cẩm Hi ở trên cây chau mày, Hàn Trầm cũng nhíu mày, nghiêm giọng với cô ta, “Cô câm miệng ngay cho tôi!”

Hà Tử ngậy ra, lập tức ngậm miệng.

T nở nụ cười chế giễu, từ tốn trả lời câu hỏi của Hàn Trầm, “Vấn đề thứ nhất, tôi không dùng súng là vì bọn họ...”, sắc mặt hẩn trở nên lạnh lẽo, “Không đáng để tôi động đến súng. Vấn đề thứ hai...”, hẩn nhìn Hàn Trầm, “Tôi nghĩ, chắc chắn anh cũng đoán ra rồi.”

Hàn Trầm không đáp lời, coi như ngầm thừa nhận.

Nghe hẩn nói vậy, não bộ của Cẩm Hi vụt qua một số suy đoán. Nhưng suy đoán này vô cùng đáng sợ, khiến cô toát mồ hôi lạnh.

Bên dưới đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, từ xa đến gần.

“Ở bên kia có ánh lửa!” Một người lên tiếng, đó là Phương Tự.

Cẩm Hi ngồi trên cây cao, nhìn thấy ba người đàn ông xuất hiện ở phía trước. Trên tay họ vẫn cầm con dao găm sắc nhọn, sắc mặt u ám và nôn nóng hơn trước. Họ đang chạy nhanh về phía T và Hàn Trầm.

Trong đầu Cẩm Hi đột nhiên vang lên câu hỏi vừa rồi của T: Nếu trái tim con người bị một thứ bẩn thỉu che lấp, thì phải làm thế nào mới có thể khiến nó khôi phục sự trong sạch?

Cô lại nghĩ, bây giờ điều đáng lo nhất không phải sự an nguy của cô và Hàn Trầm, mà là mạng sống của ba người đàn ông kia.

Hàn Trầm và T nhanh chóng nhìn thấy bọn họ, trong khi Hà Tử và giáo sư Tôn dường như nhân đôi nỗi khiếp sợ, không thể thốt ra lời.

Ánh lửa hắt lên gương mặt cương nghị của Hàn Trầm. Trong đôi mắt đen của anh cũng có đốm lửa bập bùng.

“Không muốn chết thì dừng lại gần!” Anh quát to.

Ba người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, càng tiến lại gần hơn.

T lên tiếng, “Đại Kha, tôi đã giúp anh bắt Hà Tử và giáo sư Tôn rồi, chỉ có tên Hàn Trầm này là khó giải quyết. Các anh lại đây, chúng ta cùng đối phó anh ta.”

Kha Phàm sáng mắt, cùng Phương Tự và Trương Mộ Hàm đi tới chỗ T.

“Tiểu Du, cậu làm khá lắm.” Anh ta nói nhỏ, “Bốn chúng ta cùng giải quyết rồi chôn thi thể bọn họ, cậu cũng không cần phải chết.”

“Hắn là kẻ giết người hàng loạt.” Hàn Trầm lại lên tiếng, nhìn bọn họ bằng ánh mắt nghiêm nghị, “Tôi là cảnh sát, vì truy đuổi hắn nên mới đến đây. Hắn cũng là hung thủ gây ra mấy vụ bắn chết người trong thành phố. Các anh mà tiến lại gần thì chỉ có con đường cuống âm phủ. Mau tránh ra đi!”

Ba người đàn ông ngậy ra, cùng đưa mắt về phía T. T không nói một lời, chỉ lắc đầu với Kha Phàm.

Kha Phàm bỗng hạ quyết tâm, gần giọng với Hàn Trầm, “Dù là cảnh sát cũng phải chết.” Trương Mộ Hàm phụ họa, “Mày là đồ lừa đảo. Ai tin mày chứ?”

Nghe câu này, Bạch Cẩm Hi thật sự muốn cười nhạt. Họ đúng là đáng đời.

Kha Phàm đi đến bên T, vỗ vai hắn. Sau đó, bốn người đều quay sang Hàn Trầm.

“Lên đi! Hãy giết chết hắn!” Kha Phàm ra lệnh.

Tất cả xảy ra nhanh như sấm sét. Kha Phàm đột nhiên cảm thấy cổ tay phải truyền đến cơn đau buốt. Anh ta cúi đầu, liền nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc, bàn tay của anh ta đã bị vặn ngược, con dao găm không biết văng đi đâu mất. Khóe mắt anh ta kịp nhìn thấy Hàn Trầm đang lao tới với tốc độ rất nhanh.

Giây tiếp theo, người đứng ngay đằng sau Kha Phàm là T đã cầm con dao găm đâm thẳng vào lưng anh ta, kéo một đường xuống dưới.

T nhanh chóng rút con dao ra khỏi người Kha Phàm. Anh ta lập tức ngã xuống đất, toàn thân co giật. T quay đầu, vừa định đâm Trương Mộ Hàm, cổ tay đã bị túm chặt. Hàn Trầm lạnh mặt, một tay khống chế T, tay còn lại đâm mạnh vào bụng hắn, khiến T cúi gập người, không thể động đậy trong giây lát.

Đúng lúc này, con dao của Trương Mộ Hàm lia tới. Anh ta vốn đứng đằng sau T, nhân lúc Hàn Trầm ra tay, anh ta liền vung dao, đâm trúng phần lưng dưới của T.

T “hự” một tiếng, không có phản ứng. Hàn Trầm chau mày, giơ chân đạp mạnh vào người Trương Mộ Hàm, khiến anh ta ngã xuống đất.

Phương Tự ở bên cạnh đột nhiên giơ dao đâm Hàn Trầm. Anh nhanh chóng tránh đòn tấn công của Phương Tự, trong khi vẫn đang giữ tay T. Nào ngờ, T thừa dịp cùng vậy, thoát khỏi sự khống chế của Hàn Trầm. Trương Mộ Hàm cũng lồm cồm bò dậy, cầm dao đâm về phía anh. Hàn Trầm liền lách người né tránh, thuận thế siết cổ họng Trương Mộ Hàm, khiến anh ta không thể nhúc nhích, đồng thời giơ chân đá vào thắt lưng Phương Tự, làm anh ta ngã ngồi xuống đất. Sau khi khống chế hai người đàn ông này, Hàn Trầm phát hiện ra T đã biến mất.

Lửa bốc lên đầu, Hàn Trầm dùng sợi dây thừng T để lại trói Phương Tự và Trương Mộ Hàm vào thân cây rồi ngoảnh đầu về phía Bạch Cẩm Hi.

Nhìn Hàn Trầm và mấy người đàn ông đánh nhau, tim Cẩm Hi như muốn rớt khỏi lồng ngực. Bây giờ, thấy anh quay về phía mình, cô mới nhẹ nhõm đôi chút.

Hà Tử bỗng lên tiếng, “Đồng chí cảnh sát, anh lợi hại thật đấy! Anh mau thả chúng tôi ra đi. Hai tên súc sinh kia là đồ đáng chết!” Nói xong, cô ta nhổ nước bọt về phía Trương Mộ Hàm.

Phương Tự tái mét, còn sắc mặt Trương Mộ Hàm hết trắng lại đỏ. Cuối cùng, anh ta cũng tin vào thân phận thật sự của Hàn Trầm, liền mở miệng cầu khẩn, “Đồng chí cảnh sát! Tôi vì bất đắc dĩ nên mới làm vậy! Tôi không muốn giết người! Không làm thế, chúng tôi cũng sẽ chết!”

Hàn Trầm lạnh lùng nhìn Trương Mộ Hàm, Hà Tử hét to, “Đồng chí cảnh sát, anh đừng nghe anh ta! Mau tử hình họ đi! Là họ cưỡng hiếp Cố Nhiên rồi giết cô ấy! Phải tử hình mới được!”

“Cố Nhiên không phải do chúng tôi giết!” Phương Tự gầm lên, “Đúng là chúng tôi có chơi cô ta, nhưng không đến mức giết người.”

Trương Mộ Hàm tiếp tục cầu xin, “Đồng chí cảnh sát! Chúng ta mau bỏ trốn đi, xin hãy cứu chúng tôi! Chính Kha Phàm đã nhận ra đám người đó. Anh ta nói, sau khi bị cưỡng hiếp, Cố Nhiên lạc đường trong rừng, bị đám người đó bắt đi. Họ rất đáng sợ, không còn chút nhân tính. Kha Phàm tình cờ phát hiện họ giết Cố Nhiên nhưng không dám lên tiếng mà lén lút bỏ chạy mất. Kha Phàm nói, thủ phạm giết Nhan Nhĩ nhất định là đám người đó. Họ muốn giết người diệt khẩu. Tối nay, Kha Phàm đã chạy đi cầu xin, cuối cùng thương lượng điều kiện với họ. Chỉ cần, chỉ cần...”

Hàn Trầm túm cổ áo Trương Mộ Hàm, “Chỉ cần làm sao?”

“Chỉ cần giao ba người phụ nữ và tất cả tiền bạc cho bọn họ, chúng tôi sẽ bình an vô sự.” Phương Tự ở bên cạnh tiếp lời.

Hàn Trầm Buông cổ áo Trương Mộ Hàm.

“Những người đó là ai?” Hà Tử cất giọng run run, “Lẽ nào là...”

Hàn Trầm cúi đầu. Ở phía xa xa, Bạch Cẩm Hi không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Tuy nhiên, một số hình ảnh và tiếng nói vụn vặt ứa vào bộ não của cô, từ từ xâm chuỗi...

T chọn ngọn núi hoang vu chỉ có mấy hộ sinh sống này để tiến hành kế hoạch trừng phạt.

Buổi tối, khi ông chủ nhà cùng hai người con trai đi vào, Kha Phàm tỏ ra sững sờ trong giây lát. Khi ông chủ nhà đi ra sân sau, Kha Phàm và Phương Tự lấy lý do đi vệ sinh, lập tức ra ngoài một lúc lâu.

Nơi Lý Minh Nguyệt bị cắt cổ không phải chỗ nằm của cô ta, mà cô ta đã bị lôi tới gần cửa ra vào.

Còn cả cuộc trò chuyện giữa ông chủ nhà và con trai:

Thằng Ba đi đánh cá vẫn chưa về sao?

Chưa, chắc nó chạy vào thành phố chơi rồi.

...

À đúng rồi, vì hôm nay suýt nữa bị các vị bắt được, nên tôi đã giết một người, coi như đáp lễ

...

Người đó là ai?

Chắc anh đã đoán ra.

...

Suy đoán đáng sợ cuối cùng cũng được nghiệm chứng, Bạch Cẩm Hi đưa mắt về bên đó, chỉ thấy ngọn lửa đang cháy rừng rực. Khác với vẻ mặt vô cùng khiếp sợ của bốn người kia, thần sắc hàn Trầm vẫn hết sức bình tĩnh.

Vì vậy anh nói, bất kể xảy ra chuyện gì cô cũng đừng trèo xuống.

Đúng lúc này, rừng cây xung quanh vang lên tiếng bước chân rầm rập, mỗi lúc một gần. Hàn Trầm đi đến bên giáo sư Tôn và Hà Tử, cắt sợi dây trói hai người rồi đưa hai con dao cho bọn họ. Giáo sư Tôn đỡ đầu, còn Hà Tử sợ đến mức suýt nữa làm rơi dao xuống đất. Trương Mộ Hàm vội kêu lên, “Cho tôi một con!”

Hàn Trầm lạnh lùng đáp, “Cho anh để anh đâm tôi à?”

Trương Mộ Hàm liền ngậm miệng.

Đám người kia đã xuất hiện. Ông chủ nhà và hai người con trai, cùng năm sáu người đàn ông vạm vỡ tay lăm lăm liềm rìu, hoặc dao thái rau vây quanh nhóm Hàn Trầm. Sắc mặt họ không có bất cứ biểu cảm nào ngoài vẻ lãnh đạm. Trong những đôi mắt mờ đục đó chỉ còn lại duy nhất một thứ, là dục vọng.

Bạch Cẩm Hi hít một hơi sâu, tựa đầu vào thân cây. Không khí giá lạnh thâm nhập vào da thịt, khiến cô tỉnh táo đôi chút.

Vừa rồi, cô hứa với Hàn Trầm sẽ ở lại đây, vì sợ bản thân sẽ mang lại phiền toái cho anh. Nhưng bây giờ, đối thủ không phải T, mà là những kẻ đã mất hết tính người.

Bụng cô không còn đau như trước, hay nói cách khác, đã bị đau đến mất hết cảm giác. Họ đông như vậy, có cô ở bên, ít ra cũng có thể giúp Hàn Trầm một tay.

Bạch Cẩm Hi leo xuống, rút con dao găm từ giày boot, từng bước tiến về phía Hàn Trầm.

Cách đó mấy chục cây số là nơi đóng quân của đội đặc nhiệm và cảnh sát vũ trang. Lúc này đã là ba giờ sáng, khu đất trống rộng lớn chiếu đen sáng trưng, đội đặc nhiệm, cảnh sát vũ trang và cảnh sát hình sự trang bị súng ống đầy mình đang tiến hành cuộc tập kết cuối cùng.

Mấy chiếc máy bay trực thăng đã khởi động. Châu Tiểu Triện, Mặt Lạnh và Lải Nhải cùng mấy người cảnh sát đặc nhiệm nhảy lên một máy bay.

Châu Tiểu Triện đang nói chuyện điện thoại với Tần Văn Lang, “Vâng, chúng tôi lên máy bay rồi! Mục tiêu đã xác định, T chính là Du Xuyên. Chỉ có hân không tham gia cuộc thi CS tổ chức vào năm ngoái.”

Vừa kết thúc cuộc điện thoại, di động của cậu ta lại đổ chuông. Là Từ Tư Bạch gọi tới. Châu Tiểu Triện lập tức bắt máy, “Bac sĩ Từ! Báo cáo giám định tử vong của Cố Nhiên có gì bất thường không ạ?”

Đầu kia vang lên tiếng còi ầm ĩ, Từ Tư Bạch dường như đang lái xe. Anh không trả lời vấn đề của Châu Tiểu Triện mà hỏi lại bằng ngữ điệu sốt ruột, “Tiểu Triện, cậu hãy nói cho tôi biết, Cẩm Hi đang ở đâu? Có phải cô ấy đã vào vùng rừng núi bất tên tội phạm giết người hàng loạt đó rồi không?”

Châu Tiểu Triện im lặng vài giây. Đây là vụ án lớn, phía cảnh sát chưa từng công khai với bên ngoài nhưng Từ Tư Bạch là người trong ngành, kiểu gì cũng nghe nói qua.

“Vâng...” Cậu ta đáp khê, “Chị ấy đi cùng Hàn Trầm. Chúng tôi đang chuẩn bị xuất phát đi cứu chị ấy.”

Từ Tư Bạch hít sâu vài hơi để khôi phục tâm trạng bình tĩnh, “Tôi đang trên đường, sắp tới thành phố Lam rồi. Tôi sẽ cùng đi với mọi người. Ngoài ra, báo cáo mà cậu gửi cho tôi xem, xét từ bản thân vụ án thì không có bất thường. Tuy nhiên, khi so sánh, đối chiếu bốn tai nạn bất ngờ xảy ra trong hai năm ở khu vực đó, tôi đã có một phát hiện.”

“Tai nạn bất ngờ ư? Phát hiện gì cơ?”

“Bốn người chết gồm ba nữ một nam, trong đó có cả Cố Nhiên đều sẩy chân rơi xuống nước, mà nguyên nhân dẫn đến tử vong là do nhiệt độ quá thấp, hay nói một cách khác là chết vì lạnh cóng. Điều này không bình thường, bởi khi rơi xuống nước, đa phần sẽ bị chết đuối, một bộ phận nhỏ bị cuốn trôi, chết do đập vào đá ngầm hay đâu đó, cuối cùng mới là chết cóng. Vì chết đuối chỉ mất sáu phút, trong khi chết cóng cần ít nhất nửa tiếng cho đến vài tiếng đồng hồ. Vậy mà bốn nạn nhân này đều bị chết cóng.”

“Tôi không hiểu...”

“Tiểu Triện, cậu thử nghĩ xem, cả bốn nạn nhân đều là người yêu thích hoạt động dã ngoại, tôi đoán chắc họ đều biết bơi. Điều gì đã khiến họ không hên mà cùng bị ngâm trong nước lạnh, cuối cùng dẫn đến tử vong?”

Châu Tiểu Triện mở to mắt, “Ý của anh là... bốn vụ án này không phải tai nạn ngoài ý muốn, mà là giết người hàng loạt?”

“Rất có khả năng đó.” Từ Tư Bạch đáp, “Nếu một người biết bơi sẩy chân rơi xuống nước rồi bị dòng suối cuốn đi, anh ta chưa chắc đã mất mạng. Nhưng nếu nạn nhân bị ngâm trong nước lạnh cho đến chết rồi mới bị ném xuống dòng suối, một khi bên ngoài không có vết thương rõ ràng, cảnh sát sẽ không nghi ngờ anh ta bị sát hại.”

43. Chương 43: Hồng Nhan Tri Kỷ

Đối với Phương Tự, chuyện xảy ra năm ngoái giống như một giấc mơ kỳ dị, có hưng phấn, nhơ nhớp, có hoảng sợ, và cả khoái cảm đến tận cốt tủy. Màn đêm mông lung, thân thể nõn nà của người đẹp và tiếng khóc kháng cự của cô giống như liều thuốc kích thích, đánh thức thú tính của mỗi người đàn ông. Ngay cả Kha Phàm cũng thừa nhận, đây là lần kích thích nhất trong cuộc đời anh ta.

“Mấy ngày nữa, chúng tôi sẽ lại tìm em”. Trước khi rời đi, Nhan Nhĩ vỗ nhẹ lên mặt Cố Nhiên, đồng thời ném quần áo cho cô. Lúc ba người rời khỏi khu rừng, Phương Tự quay đầu, thấy Cố Nhiên ngồi bệt xuống đất, vừa khóc vừa mặc quần áo.

“Đại Kha, liệu cô ta có báo cảnh sát không?” Phương Tự hỏi.

Kha Đàm đáp: “Con bé đó có gan làm vậy không? Vừa rồi tôi đã nói với cô ta, không cần công việc hay thể diện thì cứ việc. Nếu chúng ta xảy ra chuyện, nó và bố mẹ nó cũng đừng hòng sống tử tế”.

Nhan Nhĩ tiếp lời: “Yên tâm đi, cô ta không có gan đâu”. Nói xong, anh ta nhếch miệng: “Phương Tự, khi nào về, anh nhớ cho con bé đó ít tiền. Vừa đầm vừa xoa, sau này nó cam tâm tình nguyện theo chúng ta cũng không biết chừng”.

Phương Tự gật đầu: “Được, chuyện này cứ giao cho tôi”.

Không ai biết, Cố Nhiên gặp phải đám nông dân đó ở đâu, để rồi bị họ bắt đi. Ngày hôm sau, ba người đàn ông cũng tham gia vào cuộc tìm kiếm cô gái mất tích. Khác với mọi người, họ biết vị trí của Cố Nhiên tới qua nên đi thẳng tới vị trí đó, nhằm mục đích đe dọa, bắt cô ngậm miệng trước khi mọi người tìm thấy.

Nào ngờ, mãi tới nửa đêm, họ mới nhìn thấy Cố Nhiên và đám nông dân ở một con suối cách chỗ cũ mấy cây số. Cố Nhiên ở dưới nước, lạnh đến mức run rẩy, còn mấy người đàn ông đứng trên bờ.

Kha Phàm, Phương Tự và Nhan Nhĩ sợ đến nỗi không dám thở mạnh, trốn sau bụi cây theo dõi cảnh tượng đáng sợ này. Bây giờ đã là tháng Mười, ở vùng núi cao vào buổi tối, nước lạnh tựa như kết băng. Cố Nhiên không biết đã bị ngâm bao lâu, gương mặt tái nhợt, đôi môi thâm tím. Cô không khóc lóc, thần sắc đờ đẫn.

Cô không dám lên bờ, bởi hai người đàn ông cầm con dao bổ củi và gậy gỗ chờ sẵn. Chỉ cần cô tiến lại gần, họ sẽ lập tức chém mạnh xuống tảng đá trên bờ, khiến cô sợ chết khiếp.

“Còn bao lâu nữa?” Một người hỏi.

“Cũng sắp rồi, con bé này có vẻ chịu đựng kém hơn đứa trước”. Tên còn lại đáp.

“Da nó mịn thật đấy, có điều ngực hơi bé một chút.”

“Thế mà trưa nay anh còn “chơi” nó những hai lần?”

“Ha ha ha...”

Đám đàn ông cười hô hố, vẻ mặt họ thản nhiên như đang bàn luận chuyện thời tiết.

“Mẹ kiếp!” Nhan Nhĩ chửi thề một tiếng, “Bọn họ định giết Cố Nhiên hay sao?”

Phương Tự giật mình, buột miệng: “Có cần báo cảnh sát không?”

Kha Phàm và Nhan Nhĩ im lặng vài giây.

“Đi thôi!” Kha Phàm nói nhỏ. Ba người lặng lẽ, rời khỏi nơi đó.

Có những chuyện không cần mở miệng, trong lòng ai cũng hiểu rõ. Nếu bây giờ báo cảnh sát, cứu được Cố Nhiên, nhưng chuyện họ cưỡng hiếp cô sẽ bị phơi bày. Còn nếu họ khoanh tay đứng nhìn, người chết chỉ là Cố Nhiên mà thôi. Hơn nữa, đám đàn ông kia nhìn rất đáng sợ, họ cũng không muốn dây vào.

Đi một đoạn khá xa, ba người không nhịn nổi lại quay đầu. Vì ở trên cao nên họ thấy rõ, thân thể Cố Nhiên đã nổi lên. Tên nông dân đứng trên bờ cầm cây gậy gỗ, chọc chọc vào người cô: “Chết rồi!”

Sau đó, chính những người nông dân bản xứ báo cảnh sát, phát hiện ra xác chết của một người phụ nữ. Đám Kha Phàm giữ im lặng từ đầu đến cuối, cũng không đến hiện trường tìm thấy xác Cố Nhiên. Nghe

nói, thi thể bị trôi xuống một nơi hẻo lánh, địa hình vô cùng hiểm trở, người bình thường không thể mò vào. Người nhà Cố Nhiên phải bỏ ra mấy chục ngàn nhân dân tệ, đám nông dân mới chịu mạo hiểm, giúp họ vớt xác chết.

Nếu biết trước sẽ gặp lại đám nông dân kia ở vùng núi này, Phương Tự sẽ không bao giờ tham gia, bất kể tiền thưởng cao đến mức nào.

Cố Nhiên chết ở một ngọn núi khác, không ngờ họ lại dời đến nơi này. Có lẽ đã gây ra nhiều chuyện tà trời ở đó nên họ sợ bị cảnh sát phát hiện chăng?

Một điều trùng hợp ngẫu nhiên, địa điểm diễn ra cuộc thi lại nằm ở hang ổ mới của đám nông dân. Phương Tự còn nhớ rõ, vào thời khắc nhìn thấy hai con trai ông chủ nhà, trong lòng anh ta dội lên cảm giác buồn nôn và khiếp sợ.

Lúc anh ta cùng Kha Phàm chạy ra ngoài sân, Kha Phàm cất giọng hốt hoảng: “Chắc chắn là bọn họ, bằng không tại sao Nhan Nhĩ lại bị cắt cổ họng? Ngọn núi này có ai nữa đâu? Họ muốn giết người diệt khẩu đây mà.”

“Phải làm thế nào bây giờ?” Phương Tự hỏi.

Trương Mộ Hàm cũng đi theo ra ngoài. Tuy không biết rõ nội tình nhưng anh ta cũng đoán ra tình thế cấp bách. Ba người im lặng hồi lâu, cuối cùng Kha Phàm lên tiếng: “Hết cách rồi, dù sao tôi cũng không muốn chết, cứ ra tay trước thì hơn. Đám người đó chắc chắn là muốn tiền và đàn bà, chúng ta sẽ đi đàm phán với họ. Họ có thể bắt ba người phụ nữ trong đoàn chúng ta, chúng ta sẽ không ngăn cản, đồng thời giữ bí mật về mọi chuyện”.

Nghe anh ta nói vậy, Trương Mộ Hàm trợn mắt: “Không được! Hà Tử...”.

Kha Phàm lập tức ngắt lời: “Cậu cần bạn gái hay mạng sống?”

Trương Mộ Hàm liền ngậm miệng.

Phương Tự ngập ngừng: “Nhưng... để bọn họ bắt đi, chỉ e ba người phụ nữ cũng sẽ toi mạng”.

Kha Phàm lạnh lùng đáp: “Chết ba người hay tất cả đều bị giết thì tốt hơn? Anh không nhớ bộ dạng của Nhan Nhĩ lúc bị cắt cổ hay sao?”

Trương Mộ Hàm và Phương Tự đều câm nín. Bởi cái chết của Nhan Nhĩ quá đáng sợ, một người trước đó còn sống sờ sờ chớp mắt toàn thân đã chảy hết máu.

Kha Phàm tiếp tục đưa ra kế hoạch: “Chúng ta sẽ nói với đám nông dân đó, rất nhiều người biết đến cuộc thi này. Nếu họ giết chết chúng ta, chắc chắn cảnh sát sẽ điều tra bọn họ. Nếu chỉ có ba người phụ nữ tử vong, có thể ngụy tạo thành tai nạn ngoài ý muốn như Cố Nhiên. Tới lúc đó, chúng ta có thể đứng ra làm chứng giúp họ, nói ba người phụ nữ đi lạc. Cảnh sát sẽ không nghi ngờ, rằng chúng ta thông đồng với đám nông dân đó.”

Tiếp theo, Kha Phàm vào phòng, tiến hành đàm phán với ông chủ nhà. Chẳng bao lâu sau, anh ta ra ngoài, sắc mặt không rõ là vui mừng hay u ám. Anh ta thông báo: “Ông ta đã đồng ý, nhưng yêu cầu chúng ta đích thân ra tay, bắt ba người phụ nữ giao cho họ”.

Trương Mộ Hàm chau mày: “Ông ta muốn lôi chúng ta vào cuộc đây mà! Đúng là lão già thâm hiểm!”

Kha Phàm tiếp lời: “Đã đến nước này, chúng ta cũng chẳng còn cách nào khác, lẽ nào cậu muốn chết sao? Tiểu Du là người đáng tin cậy, giáo sư Tôn sẽ không nhiều lời. Chỉ có tên Hàn Trâm, chắc chắn không nỡ hi sinh bạn gái, cũng không phải loại người dễ đối phó! Lát nữa chúng ta giải quyết hắn trước”.

Trương Mộ Hàm ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Lý Minh Nguyệt bị cầm, bắt ...bắt cô ta trước!” Về mặt anh ta như sắp khóc: “Hà Tử... bắt sau cùng!”

Kha Phàm và Phương Tự đều không có ý kiến.

Bây giờ hồi tưởng lại chuyện xảy ra sau đó, Phương Tự cảm thấy như trải qua một cơn ác mộng. Bởi tất cả không những thoát khỏi tầm kiểm soát của anh ta, mà còn đẫm máu và đáng sợ hơn.

Nhân lúc mọi người ngủ say, ba người đàn ông tắt đèn điện. Kha Phàm đi giải quyết Hàn Trầm, còn Phương Tự và Trương Mộ Hàm bắt Lý Minh Nguyệt. Khi ngọn đèn đột nhiên bật sáng, anh ta liền nhìn thấy Lý Minh Nguyệt bị cắt cổ, máu tuôn ra như suối. Sau đó, anh ta phát hiện, mình phải tiếp tục giết người, giết Hàn Trầm, Bạch Cẩm Hi, Hà Tử, giáo sư Tôn và Tiểu Du mới có thể che đậy sự việc. Trong lúc đuổi theo Hàn Trầm và Cẩm Hi, anh ta và hai người kia phát hiện ra ánh lửa nên tìm đến nơi này. Tiểu Du đột nhiên giết Kha Phàm, Trương Mộ Hàm lại đâm Tiểu Du một nhát...

Còn bây giờ, anh ta và Trương Mộ Hàm bị Hàn Trầm bắt trói, Tiểu Du biến mất, xung quanh là đám nông dân đã mất hết tính người.

Kể từ lúc họ đặt chân đến vùng núi này, một bàn tay vô hình nào đó đã âm thầm thúc đẩy tất cả. Họ chỉ có thể càng đi càng xa, càng rơi xuống hố. Cuối cùng, không ai có thể thoát khỏi.

Ánh lửa bập bùng, một luồng gió thổi qua khiến ngọn lửa bốc lên không trung, tựa như một con rắn màu vàng rực rỡ, uốn éo trên đỉnh đầu. Phương Tự còn đang trầm mặc, Trương Mộ Hàm ở bên cạnh đột nhiên hét lớn: “Anh bạn! Anh bạn! Chúng tôi ở đây, các anh mau bắt họ đi!”

Anh ta vừa dứt lời, giáo sư Tôn lập tức quay đầu, cất giọng lạnh lùng: “Câm miệng! Cậu còn có nhân tính không hả?”

Sau khi được thả ra, Hà Tử từ đầu đến cuối đứng quay lưng về phía Trương Mộ Hàm, không hề để ý đến bạn trai. Đúng lúc này, cô ta bất thành linh xoay người, đâm một nhát vào ngực Trương Mộ Hàm.

Hàn Trầm, giáo sư Tôn, Phương Tự đều đổ dồn ánh mắt về phía đôi nam nữ, Trương Mộ Hàm há miệng nhưng không thốt ra lời, ngực bắt đầu chảy máu. Hà Tử buông tay khỏi con dao, lùi lại phía sau hai bước.

“Trương Mộ Hàm” Cô ta bật khóc: “Bây giờ, chúng ta sẽ không ai thoát khỏi”.

Ở nơi cách đó không xa, đám nông dân từ từ tiến lại gần. Bạch Cẩm Hi đứng ở nơi cao hơn phía sau, tìm kiếm hình bóng của Hàn Trầm giữa đám đông.

Vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc, anh vẫn không hề tỏ ra hoảng hốt. Tay trái bỏ vào túi quần, tay phải cầm con dao găm, anh lặng lẽ nhìn đám nông dân bằng ánh mắt trầm tĩnh.

Bạch Cẩm Hi biết rõ, anh đang quan sát tính toán làm thế nào một mình anh có thể chế ngự chính người đàn ông lực lưỡng kia.

Cô nhếch miệng cười, đồng thời gơ tay bóp trán và huyết thái dương để bản thân tỉnh táo hơn một chút. Sau đó, cô rảo bước nhanh tới nơi đó.

Bạch Cẩm Hi vừa xuất hiện, đám nông dân đều quay về phía cô. Cô lạnh lùng trừng mắt với bọn họ.

Sau đó, giáo sư Tôn và Phương Tự cũng ngoảnh đầu nhìn cô. Cuối cùng là Hàn Trầm, anh nhìn cô đắm đắm, đôi mắt đen hun hút như động không đáy, khiến trái tim Cẩm Hi bất giác run rẩy.

Cô đi đến bên Hàn Trầm, bóp nhẹ lòng bàn tay anh.

“Tôi nghỉ ngơi đủ rồi, thật đấy.” Cẩm Hi nói nhỏ: “Lão đại, đã đến lúc cần tôi giúp anh đối phó với phường trộm cướp này rồi”.

Hàn Trầm không rời mắt khỏi gương mặt nghiêng của cô. Anh chợt mỉm cười, nắm chặt tay cô.

“Được!” anh đáp khẽ.

Rõ ràng chỉ là một từ đơn giản, nhưng đã đủ hồi đáp muôn vàn lời nói trong lòng Cẩm HI. Cô đảo mắt qua đám nông dân, cất cao giọng: “Bọn họ có tất cả chín người, tôi ba, anh sáu có được không?”

“Được.”

Đám nông dân tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, dè dặt tiến lên phía trước một bước.

Đúng lúc này, Bạch Cẩm Hi chỉ tay vào thi thể bầy nhầy của Kha Phàm ở dưới đất, đồng thời lớn tiếng: “Đúng rồi, người này vừa có ý đồ phản kháng, đã bị anh ấy tiện tay giết chết.” Cô lại chỉ tay vào Hàn Trầm, sau đó vẫy tay với đám nông dân: “Ai muốn làm người tiếp theo thì lên đi!”

Đám nông dân cục mịch làm gì có khái niệm về “cuộc chiến tâm lý”. Nghe cô nói vậy, lại nhìn thấy xác chết đầy máu, họ đều ngẩn người, không hện cùng dừng bước.

Cầm Hi biết, bây giờ dù có nói gì, họ cũng sẽ không bỏ qua. Nhưng làm nhiều loạn tinh thần của họ, xác suất chiến thắng của cô và Hàn Trầm sẽ cao hơn. Vừa định tiếp tục lên tiếng, ông chủ nhà đã mở miệng: “Chúng nó chỉ có bốn người, trong đó hai đứa là phụ nữ. Chúng ta có chín người, sợ gì chứ, mau lên đi!”

Ông ta vừa dứt lời, tám người đàn ông liền giơ lưỡi liềm, rìu và gậy gỗ lao vào bọn họ. Hà Tử và giáo sư Tôn lùi lại phía sau mấy bước. Bạch Cầm Hi đứng bất động bên cạnh Hàn Trầm, cô hít một hơi sâu, chuẩn bị đánh trả.

“Bạch Cầm Hi.” Hàn Trầm đột nhiên gọi tên cô.

“Gì cơ?”

“Thế mới là hồng nhan tri kỷ của Hàn Trầm tôi.” Anh nói.

Tim Cầm Hi như bị thứ gì đó va đập. Cô còn chưa kịp lên tiếng, xung quanh bắt thì linh vang lên tiếng súng “pằng pằng”. Mấy người đàn ông bị trúng đạn đổ gục. Hàn Trầm phản ứng rất nhanh, lập tức ôm vai Cầm Hi nằm rạp xuống đất. Hà Tử kêu thất thanh, cùng giáo sư Tôn vội và ngồi xuống né tránh.

“Aaaa...” Đám nông dân la hét ầm ĩ. Cầm Hi nằm dưới thân Hàn Trầm, lơ mơ nghe thấy tiếng mười mấy phát đạn.

Đến khi tiếng súng chấm dứt, hai người đồng thời ngẩng đầu, liền bắt gặp toàn bộ đám nông dân đều ngã xuống đất, vẻ mặt vô cùng đau đớn. Trên đầu gối của mỗi người, máu chảy ròng ròng.

Mười tám phát đạn đã phé bỏ đôi chân của chín người trong giây lát.

Tiếp theo, bên kia đồng lửa vang lên tiếng bước chân đều đều, Hàn Trầm kéo Cầm Hi đứng dậy, liền nhìn thấy T cầm khẩu súng AK47 đang chậm chậm đi tới. Sắc mặt hấn nhợt nhạt, vết dao nằm ở bụng đã được băng bó nhưng vẫn rỉ máu. Mũi súng của hắn chĩa thẳng vào đám nông dân.

Hàn Trầm và Cầm Hi im lặng theo dõi T.

Đột nhiên, người ở gần T nhất, cũng chính là ông chủ nhà nhổm dậy, cầm dao chém vào chân anh ta. Lưỡi dao còn cách một đoạn, gương mặt T vụt qua nụ cười lạnh lùng.

“Pằng! Pằng! Pằng...” Lại là vô số tiếng súng vang lên. Hà Tử hoảng sợ hét một tiếng, ngay cả Cầm Hi cũng mở to mắt, chỉ riêng Hàn Trầm không có bất cứ biểu cảm nào.

Mười mấy phát đạn vừa rồi của T trút hết vào đầu ông chủ nhà, khiến đầu ông ta nát bét, trông rất đáng sợ. Chứng kiến cảnh tượng này, đám nông dân đều đồ ỉn, thậm chí không dám mở miệng la hét, than khóc.

T nhắc khẩu súng, cười cười: “Cuối cùng cũng tập hợp đông đủ rồi!”

Nói xong, hắn đeo khẩu súng ra sau lưng, tiếp tục bước đi như giữa chốn không người.

Hắn lại đi tới bên thân cây vị đồ trước đó, ngồi xuống rồi mở miệng: “Hàn Trầm, mời anh phán xử bọn họ”.

Hàn Trầm nhìn đám nông dân mà không lên tiếng.

T quay sang Cầm Hi: “Cô cũng ngồi đi. Kha Phàm đã bị trừng phạt rồi”.

Nhìn xác chết dưới đất, Cầm Hi đột nhiên hiểu ra, tại sao T lại cắt đôi lưng Kha Phàm, tại sao lại dùng phương thức tàn nhẫn như vậy để giết anh ta.

Bởi Kha Phàm đã đánh một gậy vào lưng cô. T đã chứng kiến tất cả nên hắn ăn miếng trả miếng.

Nhận thức này khiến tâm tình của Cầm Hi có đôi chút phức tạp. Trầm mặc vài giây, cô cũng ngồi xuống một thân cây khác.

Hàn Trầm lên tiếng: “Tôi phán xử cũng được nhưng sau khi kết thúc, anh hãy giao họ cho tôi. Họ sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, chứ không phải bằng hình phạt của riêng anh”.

T im lặng vài giây rồi bình thản trả lời: “Được”.

Hàn Trầm đi đến, ngồi xuống cạnh Cẩm Hi.

Hai người cách rất gần, Cẩm Hi quay sang Hàn Trầm, anh cũng nhìn cô. Ánh mắt giao nhau, hai người đều thấy ngọn lửa phản chiếu trong đồng tử của đối phương.

Vài giây sau, Hàn Trầm mới ngoảnh đầu, dời mắt về phía trước.

“Các anh đã giết tổng cộng bao nhiêu người?” Anh vừa lên tiếng, T lập tức nhắc khẩu súng, nhắm thẳng vào người lớn tuổi nhất trong đám nông dân. Toàn thân hắn run bần bật, miệng lắp bắp: “Có...có bốn người”.

Ánh mắt Hàn Trầm trở nên sắc lạnh. Anh vừa định mở miệng, một tiếng “pằng” vang lên. Người đàn ông đó kêu thảm thiết, ôm vai phải của mình.

Hàn Trầm và Cẩm Hi cùng quay sang T. Hắn lại giơ súng, cất giọng lạnh lẽo: “Cho mày thêm một cơ hội nữa, mấy người?”

Người đàn ông đó nghẹn ngào: “Bảy... bảy người”.

Lúc này, T mới buông khẩu súng.

“Họ là những ai?” Hàn Trầm hỏi tiếp.

“Sáu người là khách du lịch đến từ thành phố. Còn một người, một người...” Người đàn ông ấp úng: “Là ông Quách”.

Hàn Trầm và Cẩm Hi đều sững sờ. Hà Tử ở đằng sau khiếp hãi đến mức không dám thở mạnh, chỉ sợ sau khi trừng phạt xong đám nông dân, T sẽ rời đến mình.

“Sáu người tham gia hoạt động dã ngoại, trong đó có bốn nạn nhân được phát hiện, nhưng cảnh sát kết luận là tai nạn ngoài ý muốn. hai nạn nhân còn lại do vết thương trên người tương đối rõ rệt nên bị họ ném vào khe núi sâu, đến nay vẫn chưa được phát hiện.” T nói.

Người đàn ông kia lộ vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: “Mày, sao mày biết chuyện đó?”

T chỉ nở nụ cười lạnh lùng.

Hàn Trầm hỏi tiếp: “Tại sao các anh lại giết bọn họ?”

Người đàn ông đáp: “Khách du lịch đi riêng lẻ trên người có nhiều đồ tốt. Nếu là phụ nữ, chúng tôi sẽ “chơi” bọn họ, không giết họ sẽ báo án. Ông Quách suốt ngày ngăn cản chúng tôi, có lần còn dọa sẽ đi báo cảnh sát. Bỏ liên bảo chúng tôi giết ông ấy”.

Người bố mà hắn nhắc tới chính là ông chủ nhà vừa bị T bắn vỡ sọ.

Phương Tự đột nhiên mở miệng: “Bọn họ còn kiếm tiền từ người chết. Họ giết Cố Nhiên, ném xác xuống bùn lầy, sau đó, giúp người nhà cô ta vớt xác, lừa của người ta mấy chục ngàn nhân dân tệ”.

T không phản ứng, Bạch Cẩm Hi cảm thấy buồn nôn. Nhìn họ có vẻ chất phác, vậy mà không còn một chút tính người.

“Đồ chó lợn cũng không bằng.” Hàn Trầm nghiêng răng.

“Súc sinh!” Cẩm Hi mắng.

Đám nông dân im lặng, vẻ mặt vẫn vô cảm.

“Các anh giết nạn nhân bằng cách nào?” Hàn Trầm hỏi.

“Bắt họ ngâm dưới suối mấy tiếng đồng hồ cho đến khi chết cứng”. Người đàn ông đáp.

Bạch Cẩm Hi biết một số kiến thức về pháp y, cô không ngờ đám người này lại dùng phương thức kín đáo này để giết người. Cô hỏi: “Sao các anh biết làm vậy có thể giết người?”

Người đàn ông nhỏ tuổi hơn đáp: “Hồi nhỏ, ông Quách bị rơi xuống nước, tuy không chết đuối nhưng bác sĩ nói suýt nữa chết cứng. Ông ấy bảo, ở trong nước lạnh mấy tiếng đồng hồ sẽ toi mạng. Đám khách du lịch

đều biết bơi, dù đẩy xuống nước cũng khó có thể chết đuối. Do đó, chúng tôi mới làm vậy, cảnh sát không thể phát hiện điều bất thường.”

Sự thật đã được phơi bày, những cái chết và bí mật chôn sâu ở vùng núi hoang vu nhiều năm cuối cùng cũng được lôi ra ánh sáng.

Bạch Cẩm Hi có thể tưởng tượng ra quá trình gây án của đám người này, tưởng tượng ra các nạn nhân phải chịu đựng một mối giày vò rồi bị ném xuống nước lạnh, còn hung thủ đứng trên bờ, chờ họ dần đi vào cõi chết. Sau đó, thi thể bị dòng nước cuốn trôi, bị va đập vào đá. Ngoài ra, do bị ngấm nước trong một thời gian dài nên xác chết đều biến dạng. Phụ trách vụ án toàn là cảnh sát và pháp y cơ sở nên cuối cùng, họ đưa ra kết luận, nạn nhân bị chết cồng. Còn hung thủ lọt lưới pháp luật, tiếp tục ẩn mình trong rừng sâu như loài dã thú, chờ nạn nhân mới xuất hiện.

“Cuộc phán xử kết thúc.” T vừa nói vừa đứng dậy.

Hàn Trầm và Cẩm Hi âm thầm trao đổi bằng ánh mắt, cũng đứng lên.

“T, anh hãy tuân thủ cam kết.” Hàn Trầm tiến lên một bước. “Giao họ cho chúng tôi”.

Vẻ mặt của T vẫn rất bình tĩnh. Bạch Cẩm Hi để ý, tám vãi băng thắt lưng hắn đã thấm máu thành màu đỏ tươi.

“Được”. Hắn đáp khẽ.

Đột nhiên, T nhanh như cắt, giơ súng lia qua đám nông dân. Hàn Trầm và Cẩm Hi đồng thời lao về phía hắn.

“Pằng! Pằng! Pằng!” Tiếng súng vang lên giòn giã. Tuy nhiên, do bóng súng bị Hàn Trầm nắm chặt, trong khi Cẩm Hi tóm cổ tay T nên loạt đạn vừa rồi bắn lên không trung. T lập tức nhả loạt đạn thứ hai, Hàn Trầm buộc phải buông bóng súng, lách người tránh tầm bắn. T lại xô mạnh vào Cẩm Hi, khiến cô cảm thấy lục phủ ngũ tạng đảo lộn, đau đến mức vô thức buông cánh tay hắn. Cô không cam lòng, tung nắm đấm về phía T, nào ngờ, hắn lập tức chĩa súng vào đầu cô.

Cẩm Hi lạnh toát sống lưng trong giây lát. Trước đó, đúng là T không có ý định giết cô và Hàn Trầm. Nhưng bây giờ bọn cô ngăn cản hắn hạ sát đám nông dân kia nên rất có thể hắn sẽ nổ súng.

Ý nghĩ này vừa vụt qua đầu, một thân hình đã lao đến, chắn trước Cẩm Hi, đối diện với họng súng của T.

Đó là Hàn Trầm. Nhìn tám lưng của anh, trong lòng Cẩm Hi nhói đau. Hàn Trầm, anh không cần che chở cho em. Anh không nợ, lẽ nào em đành lòng hay sao?

Trước hành động này của Hàn Trầm, T bỗng có chút ngập ngừng. Mà cao thủ nhiều khi quyết định thắng bại chỉ trong một tích tắc. Lần này, Hàn Trầm cách T rất gần, anh như con báo đen vọt đi rất nhanh. Cũng không rõ bằng cách nào, chỉ biết loáng một cái anh đã đoạt được vũ khí từ tay T.

Giây tiếp theo, Hàn Trầm xoay mũi súng về phía hắn. Tuy nhiên, động tác của T cũng nhanh không kém. Ngay sau khi bị đoạt vũ khí, hắn liền rút một khẩu súng lục từ thắt lưng. Hai người chĩa thẳng đầu súng vào đối phương, nhất thời không ai động đậy.

Bạch Cẩm Hi đứng bên cạnh, cũng không dám có bất cứ hành động gì, bởi vào thời khắc căng thẳng này, sai một ly sẽ đi cả dặm.

Xung quanh có không ít người nhưng tất cả đều nín thở, dõi theo bọn họ. Chỉ có ngọn lửa vẫn cháy bập bùng, phát ra tiếng nổ tanh tách.

“T, anh không thể nổ súng.” Bạch Cẩm Hi đột nhiên cất giọng nhẹ nhàng: “Anh từng xử lý bao nhiêu tội phạm, cứu biết bao nhiêu người. Anh mới là người bảo vệ công bằng chính nghĩa thật sự. Nếu bắn anh ấy, anh còn gọi gì là chính nghĩa, là trừng phạt? Anh giết nhiều tội phạm như vậy cũng trở thành công cốc.”

Hàn Trầm và T đều im lặng. Tuy nhiên, Bạch Cẩm Hi biết rõ, nếu vừa rồi T nhất thời xúc động, thì sau khi nghe câu nói của cô, chắc chắn hắn sẽ bình tĩnh lại.

Đúng lúc này, không trung đột nhiên vang lên tiếng động cơ máy bay từ phía xa xa truyền tới.

Hàn Trầm, Cẩm Hi và T đều giật mình, những người khác cũng lần lượt ngẩng đầu.

Âm thanh đó nhanh chóng trở nên dày đặc và rõ ràng, chứng tỏ không chỉ có một chiếc máy bay trực thăng đang bay trên đỉnh núi. Cùng lúc đó, vô số ánh đèn pha chiếu sáng cả một vùng trời.

“Anh nói đúng”. T đột nhiên mở miệng: “Thân thủ của anh quả nhiên lợi hại hơn năm năm trước”.

Hàn Trầm vừa định tiếp lời, khước mắt bắt gặp Bạch Cẩm Hi loạng choạng như sắp ngã, sắc mặt trắng bệch. Anh vẫn chĩa súng về phía T, một tay lập tức kéo cô vào lòng.

Có lẽ vừa rồi đánh nhau với T nên nội tạng càng bị tổn thương nghiêm trọng. Cẩm Hi chỉ cảm thấy khí huyết cuộn trào, bụng đau dữ dội. Khi Hàn Trầm ôm chặt eo cô, cô tựa người vào ngực anh, ý thức dần trở nên mơ hồ. Cẩm Hi cắn mạnh môi để bản thân mình tỉnh táo một chút.

“Nội tạng bị chảy máu rồi.” T lên tiếng: “Cô ấy đỡ hộ anh một gậy của Kha Phàm”.

Hàn Trầm vẫn im lặng nhưng cánh tay vòng qua eo Cẩm Hi càng siết chặt. Cô ngẩng đầu, liền chạm phải đôi mắt của anh. Cô liền mỉm cười với anh: “Tôi không sao”.

Hơi thở của anh phả vào mặt cô. Vài giây sau, hai người lại quay sang T.

Lúc này, ba chiếc máy bay trực thăng đã bay tới đỉnh núi, vô số ngọn đèn chiếu sáng cả khu đất trống. Trực thăng nhanh chóng thả thang dây, đội cảnh sát đặc nhiệm và cảnh sát vũ trang lần lượt leo xuống. Trên máy bay có vô số họng súng nhắm thẳng vào T.

“Lập tức bỏ vũ khí! Lập tức bỏ vũ khí!” Giọng Tần Văn Lang vang lên qua loa phát thanh. “Bằng không, chúng tôi sẽ nổ súng!”

“Bắt đầu từ chỗ nào thì sẽ kết thúc ở chỗ ấy. Đó là lần đầu tiên tôi gây án.” T nói với Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi. Ánh đèn khiến người hắn trở thành một màu trắng nhức mắt, nhưng hắn vẫn nở nụ cười bình tĩnh chưa từng thấy: “Tôi là một trong những sát thủ của vụ giết người hàng loạt năm năm trước, thành thực xin lỗi.”

Cẩm Hi và Hàn Trầm ngẩn người. Đột nhiên, T giơ súng nhắm vào ngực trái mình. Hàn Trầm buột miệng hét lên, vội lao tới. Nhưng không còn kịp nữa, một tiếng “pằng” vang lên, viên đạn đã xuyên qua người T. Hàn Trầm chỉ kịp túm cổ áo đối phương, trong khi khẩu súng của hắn đã rơi xuống đất.

Mất đi điểm tựa, Cẩm Hi liền ngã xuống đất. Trước mắt tối sầm, nhưng cô vẫn nhìn thấy Hàn Trầm đánh mặt, gầm lên hỏi T: “Cô ấy ở đâu? Vị hôn thê của tôi đang ở đâu?”

“Tôi không thể tiết lộ.” T chỉ thốt ra mấy từ rồi nhắm mắt.

Nhìn thấy thân thể cứng đờ của Hàn Trầm, một nỗi đau dữ dội ủa vào trái tim Cẩm Hi. Tầm mắt đã mờ mịt nhưng vẻ mặt cố chấp vừa rồi của anh đã in sâu vào trong não bộ của cô. Nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má, mang theo nỗi đau khó tả. Cẩm Hi cố gắng nhồm dậy nhưng lại một lần nữa ngã xuống đất.

Bốn bề vang lên tiếng bước chân, rất nhiều người chạy về phía họ. Cẩm Hi lại cố gắng đứng lên, nhưng cơ thể cô không thể chịu được, phun ra một ngụm máu tươi.

Châu Tiểu Triện chạy tới, tinh mắt phát hiện Cẩm Hi quay lưng về phía hàn Trầm, đang loạng choạng bước đi, trước ngực nhuộm đầy máu đỏ. Châu Tiểu Triện hốt hoảng lao nhanh đến đỡ cô: “Tiểu Bạch”.

“Tiểu Triện!” Cẩm Hi giơ tay ôm Châu Tiểu Triện, nước mắt vẫn tuôn ra như suối.

Đột nhiên, từ phía sau có một đôi cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy cô, kéo cô trở lại vòm ngực quen thuộc. Cẩm Hi ra sức đẩy cánh tay đó, “Đừng chạm vào người tôi!” Bộ não đã hỗn loạn của cô bỗng vụt qua rất nhiều hình ảnh và âm thanh: Anh ngồi sau tấm bình phong trong căn phòng của hộp đêm cùng bản nhạc Hunger bức người, anh khồng chế cô trong bóng tối, anh đứng bên bờ sông rực rỡ ánh đèn, mỉm cười với cô, anh bế cô đặt lên chạc cây, nói dù thế nào cũng đừng xuống; anh đứng ở bên cạnh cô, thì thầm: Thế mới là hồng nhan tri kỷ của Hàn Trầm tôi...

Một nỗi buồn như dãi sông lấp bể trong nháy mắt nhấn chìm mọi ý thức của Cẩm Hi. Khước miệng để lộ nụ cười tự giễu, cô ngã đổ vào người Châu Tiểu Triện.

Khoảng thời gian sau đó, Bạch Cẩm Hi ở trong trạng thái mê man. Cô lơ mơ nghe thấy tiếng cánh quạt trực thăng, xung quanh có nhiều người đi lại. Cô được đặt nằm xuống một nơi bằng phẳng, nhưng bên tai vẫn luôn có tiếng gió và cảm giác trông chừng nghiêng ngả.

Lục phủ ngũ tạng đau đến mức khiến cô không thể lịm đi, nhưng cũng chẳng mở nổi mắt.

“Đau quá...” Cẩm Hi rên khẽ, “Tiểu Triện, tôi đau quá!”

Có người nắm tay cô, sau đó, một thứ mềm mại, ấm áp chạm vào mu bàn tay cô.

“Tiểu Triện...” Cẩm Hi lại thì thào: “Cậu thử nói xem, sao tôi... sao tôi lại xui xẻo như vậy... Bố mẹ đều qua đời, chỉ còn lại một mình. Họ hàng thân thích cũng chẳng có lấy một người.”

“Trước kia tôi có bạn trai...” Cô rơi lệ, “Vậy mà anh ta bỏ rơi tôi, kết hôn với người khác... Bây giờ, bây giờ tôi thích một người, vậy mà anh ấy đã có vị hôn thê, anh ấy có... vị hôn thê...”

“Tiểu Triện, tôi muốn về thành phố Giang... Tôi không muốn gặp anh ấy nữa, tôi không muốn gặp...”

“Sao tôi luôn xui xẻo như vậy... Tôi sẽ không... không bao giờ thích anh ấy nữa... hic hic...”

“Không thích tôi ư?” Một giọng đàn ông trầm khàn, mang theo nỗi xót xa mãnh liệt chưa từng thấy và cả sự dịu dàng, quyến luyến chậm chậm vang lên.

Xúc cảm mềm mại và ấm nóng trên mu bàn tay Cẩm Hi đột nhiên biến mất. Giây tiếp theo, thứ mềm mại đó phủ xuống môi cô, mang theo mùi thuốc lá quen thuộc và hơi thở dè dặt nào đó. Hàn Trần hôn rất mạnh, rất gấp gáp. Đầu lưỡi của anh không hề do dự, tách đôi môi khô khốc, giá lạnh của Cẩm Hi, sau đó điên cuồng quăn lấy đầu lưỡi của cô rồi rút mạnh, chẳng cho cô chút không gian hô hấp nào.

Khoang miệng của cô vẫn còn tàn dư vị tanh của máu, hòa lẫn với mùi hương của anh tạo thành vị ngọt xen lẫn đắng chát. Nước mắt lại trào ra khóe mi Cẩm Hi. Anh hôn cô càng lúc càng mãnh liệt, tựa như muốn chiếm đoạt toàn bộ môi lưỡi của cô.

Một tâm tình nào đó bị đè nén đã lâu trong nội tâm Cẩm Hi bùng phát, cô hé mắt, lơ mơ nhìn thấy gương mặt tuần tú của anh. Trong lòng vô cùng ấm ức, cô giơ tay đẩy Hàn Trần nhưng anh càng ôm cô chặt hơn, hôn càng mạnh mẽ hơn.

“Anh làm gì vậy?” Cẩm Hi nghe thấy có người ở bên cạnh lớn tiếng: “Đồng chí cảnh sát! Anh không thể hôn cô ấy, cô ấy đang bị thương nặng đấy!”

Sau đó thân thể Cẩm Hi lắc lư, Hàn Trần rời tay khỏi người cô nhưng lập tức ôm trở lại.

“Kéo cũng không ra!” Lại có người lên tiếng.

Hàn Trần, Hàn Trần!

Tại sao chỉ gọi tên anh thôi cũng đã có cảm giác vương vấn khắc cốt ghi tâm?

Tại sao em không thể kháng cự nụ hôn của anh? Giống như không thể kháng cự nỗi khao khát đã chôn sâu trong thân thể em bao nhiêu năm qua?

P/s: Chương này là bạn Huyền Trần gõ nhé! Ad chỉ kiểm tra và sửa lỗi thôi. Cảm ơn bạn ấy rất nhiều.

Chúc mọi người đọc truyện vui nhé!

44. Chương 44: Câu Chuyện Nhỏ: Bí Mật Của Châu Tiểu Triện

Là một đồng nghiệp thân thiết kiêm chân sai vặt của Tiểu Bạch, đồng thời giữ vai trò “tiểu tổng quản” kiêm thành viên chuyên về thông tin, tư liệu của tổ Khiên Đen, Châu Tiểu Triện nắm giữ khá nhiều bí mật.

Ví dụ, đừng tưởng Tiểu Bạch bình thường ngông nghênh như bông hoa dại, thật ra khóc cũng rất ác chiến. Ví dụ, Mặt Lạnh bề ngoài có vẻ lạnh lùng, nhưng trong đời thường còn lảm chuyện hơn cả Lải Nhải: Thốt thái thức ăn sống và đồ ăn chín phải để riêng, tan sở là đi mua cà chua giảm giá ở siêu thị gần đó, và... mẹ ơi, làm gì có cảnh sát hình sự nào giặt riêng quần lót và tất chân?

Ví dụ, thiên hạ đều nói Tiểu Bạch và Từ Tư Bạch là một đôi. Nhưng Châu Tiểu Triện biết, Từ Tư Bạch không phải là người đàn ông của Tiểu Bạch. Bởi vì, mỗi khi nhìn thấy anh bác sĩ, trên khuôn mặt cô không hề có lấy một tia dè dặt, quyến luyến của người phụ nữ đang yêu.

Nhưng kể từ lần đầu tiên cô gặp Hàn Trầm, hình như đã có thứ gì đó biến đổi. Một người phụ nữ vốn thờ ơ với xung quanh lại suốt ngày khiêu khích một người đàn ông, Châu Tiểu Triện biết cô muốn tiếp cận anh, nhưng lại sợ hãi và do dự.

Tuy nhiên, Châu Tiểu Triện cảm thấy, họ nhất định sẽ đến với nhau. Cậu ta có một bí mật nhỏ, chính là hôm Tiểu Bạch và cậu ta đi thăm quan tòa nhà làm việc của Công an tỉnh.

Không một ai chú ý, chỉ mình cậu ta nhìn thấy, khi chiếc xe buýt dừng trước cửa tòa nhà văn phòng, Hàn Trầm đã đi một đoạn khá xa đột nhiên quay lại.

Sau đó, anh theo họ từ tầng một lên tầng mười mấy. Lúc Châu Tiểu Triện và Tiểu Bạch dừng lại ở phòng truyền thống, anh đứng ở góc cầu thang hút thuốc. Khi họ đi qua nhà ăn, ngó ngó nghiêng nghiêng rồi bị giáo viên chủ nhiệm gõ đầu, Hàn Trầm đứng ở một nơi không xa, hai tay đút túi quần, khóe mắt cười cười.

Châu Tiểu Triện không tiết lộ bí mật này với Bạch Cẩm Hi. Lần đầu tiên trong đời, cậu ta chẳng dám đổ thêm dầu vào lửa. Bởi cậu ta chưa rõ, người đàn ông trong con mắt thiên hạ là lãng tử khó nắm bắt như Hàn Trầm liệu có thể mang lại hạnh phúc cho Tiểu Bạch hay không. Dù sao cũng đã từng có một Trần Thế Mỹ vong ân bội nghĩa gây tổn thương cho Tiểu Bạch, khiến cô khóc đau đớn trong giấc mơ.

Hừ, nếu tương lai có dịp gặp người đàn ông đó, Châu Tiểu Triện nhất định sẽ cho anh ta một trận. Tuy bây giờ Hàn Trầm là lão đại của cậu ta nhưng cậu ta quyết định khảo sát xem có nên chấp nhận anh hay không?

Tất nhiên, trong lòng Châu Tiểu Triện còn có một bí mật nho nhỏ ngọt ngào khác, hình như cậu ta đã thích một cô gái vô cùng hoàn hảo.

Cô gái đó chính là hoa khôi của phòng Hồ sơ nằm đối diện văn phòng của tổ Khiên Đen.

Khác với tính cách thô lỗ của Bạch Cẩm Hi, cô gái kia vừa dịu dàng vừa lương thiện, ăn nói nhỏ nhẹ. Châu Tiểu Triện quyết định, đợi khi nào bản thân có chỗ đứng vững chắc trong tổ Khiên Đen, phá mấy vụ án lớn, cậu ta sẽ lập tức theo đuổi đối phương.

Ai ngờ khi cậu ta tiết lộ bí mật lớn này với Bạch Cẩm Hi, cô chỉ cười chế nhạo, “Theo đuổi con gái mà còn phải đợi đến lúc phá mấy vụ án lớn, cậu quả nhiên là kẻ nhất gan.”

Hừ! Cậu ta còn lâu mới là kẻ nhất gan. Cậu ta chỉ... chỉ hơi nhất mà thôi. Cậu ta giống Tiểu Bạch, thiếu một chút dũng khí trên phương diện tình yêu.

45. Chương 45: Ngoại Truyện Về T: Tôi Không Quay Đầu

Lần đầu tiên Tạ Lục được sờ vào đầu súng là vào mùa hè năm T lên mười tuổi. Tối kì nghỉ hè, bố bận trông coi quán, mẹ từ sáng đến tối không thấy bóng dáng, cậu bé được đưa vào nhà ông nội ở quê như thường lệ. Cậu sẽ ở nhà ông cho đến khi khai giảng năm học mới.

Đây là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong năm của Tạ Lục. Ở quê có tôm cá, có vô số trứng chim, quan trọng hơn là suốt ngày có ông nội ở bên cậu. Nhà quê tuy nghèo nhưng bữa nào cậu cũng được no bụng, hơn cả lúc ở thành phố. Buổi tối, hai ông cháu nằm trên chiếc giường tre. Tạ Lục kể cho ông nghe những câu chuyện về những anh hùng mà mình thích nhất trong sách. Ông nội cười tươi, khen cậu thông minh, có trí nhớ tốt, cũng có chí khí.

Chỉ thỉnh thoảng, những lời bàn tán của hàng xóm khiến cậu không thoải mái. “Tạ Lục, nghe nói bố mày không kiếm ra tiền nên mẹ mày mới bỏ nhà bỏ cửa, đi cặp bồ với người ta”, “Thảo nào mới nghỉ hè đã tổng con về quê”...

Một ngày, mới sáng sớm, Tạ Lục bị ông gọi dậy: “Lục Lục, hôm nay ông đưa cháu đi săn”.

Nghe câu này, mắt cậu sáng rực, “Dùng súng thật hả ông”?

Ông nội cười: “Thằng cháu ngốc, ông lấy đâu ra súng thật, là súng hơi thôi.”

Tuy nhiên, điều đó cũng khiến Tạ Lục vô cùng phấn khích. Trước đây cậu thường thấy ông vác súng đi săn nhưng ông luôn nói cậu còn nhỏ, không bao giờ dẫn đi theo. Hôm nay, cuối cùng cậu cũng được toại nguyện.

Trong cuộc đi săn này, Tạ Lục đã mang đến cho ông sự ngạc nhiên to lớn. Đỉnh núi là địa bàn tập trung của các loài chim rừng. Sau mấy phát đầu tiên bắn trượt, được ông nội chỉ bảo, Tạ Lục tỏ ra là một thợ săn lão luyện, mười phát súng cũng trúng đến bảy, tám phát.

“Lục Lục nhà chúng ta đúng là tay súng thần có năng khiếu bẩm sinh”. Ông nội rất vui mừng. Ông vốn là một thợ săn xuất sắc, cũng chẳng cần biết Tạ Lục tuổi còn nhỏ, mới lần đầu sử dụng súng, có thể nghe hiểu hay không, ông truyền hết kinh nghiệm của mình cho cháu trai.

Tạ Lục chăm chú lắng nghe. Cho đến khi xuống núi cậu đã có thể bắn phát nào trúng đầu chim rừng phát đấy. Buổi tối trước khi đi ngủ, ông nội nói giọng nghiêm túc với Tạ Lục, “Lục Lục, lần này về thành phố, ông sẽ nói với bố mẹ cháu, cho cháu đi học bắn súng. Ông Triệu cùng làng có đứa cháu học lớp năng khiếu bắn súng ở trường thể dục thể thao, sau này có thể làm bộ đội hay cảnh sát, tham gia Olympic, cả đời không cần lo lắng gì cả.”

Tạ Lục ngồi bật dậy: “Thật không ông, ông sẽ nói với bố mẹ cháu thật sao?”

Tất nhiên là thật rồi, ông hứa với cháu”

Tối hôm đó, Tạ Lục mất ngủ, trong đầu toàn là hình ảnh cậu cầm khẩu súng, đứng trên bục nhận giải, huy chương vàng Olympic.

Trên thực tế, một thiếu niên mới mười tuổi rất khó có mục tiêu cuộc đời rõ ràng, nhưng một khi đã nung nấu ước mơ, thì đủ để đốt cháy một nhiệt huyết và khát vọng, chỉ trong thời gian ngắn.

Tuy nhiên, ước mơ bùng cháy của Tạ Lục đã bị hiện thực tàn khốc phá hoại. Ông nội không thể thực hiện lời hứa của mình. Lúc ông đưa Tạ Lục về thành phố, bố cậu ta đang bận rộn trong quán ăn nhỏ vắng khách. Ông nội bảo cậu ta ngồi đợi, còn ông đi nói chuyện với con trai.

Chẳng bao lâu sau, giọng nói giận dữ của bố cậu ta truyền tới: “Con làm gì có tiền đưa nó đi học trường năng khiếu. Cho nó đi học trường phổ thông là đã tốt lắm rồi, học hết cấp 3 lập tức về quán giúp đỡ gia đình.”

Nhưng Lục Lục có khả năng bẩm sinh...

Bố, nó là con trai con, bố khỏi cần lo.

“Anh cũng biết nó là con trai của anh sao? Đây là chuyện liên quan đến tương lai thằng bé.

Bố, con tuyệt đối không đồng ý. Bố mau về đi, muộn tí nữa lại không có xe buýt bây giờ.

Hôm đó, Tạ Lục bám vào cửa sổ nhỏ trên tầng hai, dõi theo bóng ông nội mỗi lúc một xa trong ánh chiều tà. Khi đến đây, tay trái ông dắt Tạ Lục tay phải xách một con gà và túi rau củ. Bây giờ, ông đi về tay không, đầu cúi thấp, làm cậu ta cảm thấy ông già đi rất nhiều.

Ông nội đi đến trạm xe buýt đợi gần một tiếng đồng hồ, Tạ Lục cũng đứng yên một chỗ dõi theo ngần ấy thời gian.

Trạm xe ngày càng đông người, cuối cùng xe buýt cũng xuất hiện, Tạ Lục nhìn thấy ông bị đám đông đẩy ra xa, đằng sau. Ông như con cá ra sức bơi về phía trước trong dòng nước nhỏ hẹp, chen lấn lên xe. Trên xe đầy ắp người, Tạ Lục không nhìn thấy bóng dáng của ông nữa.

Kỳ nghỉ hè và kì nghỉ đông vài năm sau đó, Tạ Lục vẫn về quê ở với ông nội. Tuy nhiên hai ông cháu không bao giờ nhắc đến chuyện học bắn súng. Một lần, trong lúc đốt củi nấu cơm, Tạ Lục phát hiện khẩu súng hơi mà ông nội yêu quý bị chặt làm đôi, nằm lẩn trong đám củi. Tạ Lục nhìn chăm chăm “thì thề” khẩu súng hồi lâu, rồi ném vào đồng lửa.

Mặc dù không được ủng hộ, nhưng Tạ Lục, vẫn không ngừng yêu thích súng ống. Ông nội bán trứng gà cho cậu ta tiền tiêu vặt, cậu ta không tiêu lấy một đồng. Ông nội cho tiền ăn sáng, cậu ta nhịn đói, uống nước suông. Để dành được bốn, mười năm mười đồng, cậu ta liền chạy ra chợ mua một khẩu súng rẻ tiền với một túi đạn bằng nhựa.

Sau đó, cậu ta chui lên gác xép ở tầng hai, nhằm thẳng vào thịt khô, ớt khô, cải thảo... treo ở nhà hàng xóm. Cuối tuần, cậu ta vác súng lên núi, đạn nhựa không bắn được động vật, cậu ta liền bắn lá cây, kiến và côn trùng.

Một lần, Tạ Lục cầm “bản thiết kế” của mình đi tìm thợ rèn, muốn đặt một khẩu súng thật. Ông thợ rèn lập tức từ chối, “Thằng nhóc này to gan thật. Ai dám làm súng thật ày? Mày lấy bản thiết kế này ở đâu ra vậy? Mau biến đi!”

Lần thứ hai, Tạ Lục thông minh hơn. Cậu ta chia bản vẽ thành mấy phần, tìm mấy thợ rèn làm từng linh kiện rời của khẩu súng. Tất cả tốn mất một năm tiền tiết kiệm của cậu ta. Mấy tháng sau, cuối cùng cậu ta cũng có khẩu súng đầu tiên trong cuộc đời. Súng sử dụng đạn chì, bắn không chết người nhưng cũng có thể trở nên tàn phế. Khi bắn trúng một con gà rừng trên núi, cậu ta liền cảm thấy niềm xúc động và hạnh phúc bị đè nén ở nơi sâu thẳm trong nội tâm đã được giải phóng.

Khẩu súng là điều bí mật của Tạ Lục, cậu ta không tiết lộ với bất cứ người nào, kể cả ông nội. Cậu ta về nhà ngày càng muộn, thường xuyên trốn học, có lúc ở tít trên núi cả hai ngày cuối tuần. Dù sao cũng chẳng ai quan tâm đến cậu ta nên không người nào phát hiện ra tình trạng bất thường này. Đồ săn bắn được, cậu ta bán cho nhà hàng trong thành phố, đủ tiền sinh hoạt hằng ngày.

Một thiếu niên mới mười bốn, mười lăm tuổi nhưng sống như tay thợ săn chuyên nghiệp, thậm chí có chút tiếng tăm ở khu vực rừng núi ngoại thành, bởi những con vật mà cậu ta săn được đều bắn trúng mắt.

Mỗi lần từ trên núi quay về thành phố, về nhà, về trường học, Tạ Lục đều có cảm giác bản thân vô cùng lạc lõng, không thể hòa nhập vào cộng đồng. Nhưng cậu ta cũng biết rõ, mình không thể sống bằng nghề săn bắn cả đời. Quán ăn nhỏ ngắc ngoải của bố đang chờ cậu ta bán mạng. Cậu ta cũng không biết con đường phía trước của mình nằm ở chốn nào.

Năm Tạ Lục mười bốn tuổi, ông nội qua đời. Ông bị bệnh, nhưng có lẽ sợ cậu ta đau lòng nên mãi tới khi tình trạng nguy kịch, nằm bẹp trên giường bất động, ông mới nhờ người thông báo cho bố con cậu ta.

Hai bố con vội vàng về quê, đều chảy nước mắt khi thấy ông trên giường bệnh. Ông nội mỉm cười, nắm tay Tạ Lục, “Cháu hãy sống cho tốt, ông sẽ ở trên thiên đường dõi theo cháu.”

Tạ Lục khóc nức nở, không thể thốt ra lời.

Ông nội lại ra hiệu cho bố cậu ta tiến lại gần, chỉ vào chiếc tủ bên cạnh giường, “Chỗ đó có mười ngàn do bố tiết kiệm tích góp, anh hãy nhận lời với bố, để Lục đi học lớp năng khiếu bắn súng, bằng không, bố chết không nhắm mắt.”

Bố Tạ Lục đi lấy tiền, gạt đầu, “Vâng.”

Theo di nguyện của ông nội, thi thể của ông được hỏa táng ba ngày sau đó. Nhà quê có tục lệ chôn cất người chết, ông già họ Tạ trở thành ngoại lệ duy nhất trong bao năm qua. Không ai nói với Tạ Lục nguyên nhân, nhưng cậu ta biết rõ, ông nội quyết định hỏa táng nhằm mục đích tiết kiệm tiền cho cậu ta ăn học.

Nửa tháng sau, Tạ Lục tốt nghiệp cấp hai, trường thể dục thể thao của tỉnh ra thông báo chiêu sinh, trong đó môn năng khiếu bắn súng có ba suất.

Tạ Lục nhắc bố đăng ký dự thi. Tuy nhiên, bố cậu ta đang đau đầu vì chuyện tiền thuê quán của quý sau nên mỗi lần con trai mở miệng, ông đều gạt đi, “Đợi khi nào tao rảnh rồi nói sau.”

Tạ Lục sợ lỡ mất cơ hội nên tự đi đăng ký, khám sức khỏe, tham gia thi viết... Vì trường thể thao của tỉnh thuộc loại hàng đầu trong cả nước nên hôm thi bắn súng cuối cùng, người đông nghìn nghịt. Tạ Lục ngồi lẫn trong đám thí sinh, xung quanh không phải là học sinh tài năng của trường thể thao thành phố, cũng là quán quân cuộc thi bắn súng thiếu niên toàn quốc. Chỉ một mình cậu ta là vô danh tiểu tốt. Khi đọc tên cậu ta, thầy giáo còn lộ vẻ nghi hoặc, “Tạ Lục? Em chưa tham gia bất cứ cuộc huấn luyện xạ kích nào ư?”

“Chưa ạ.” Tạ Lục đáp. Lần đầu tiên trong đời, cậu ta mất bình tĩnh, lòng bàn tay rịn mồ hôi.

Tuy nhiên, chỉ mười mấy phút ngắn ngủi sau đó, Tạ Lục đã thu hút sự chú ý của tất cả giáo viên môn bắn súng. Thậm chí cả thầy Hiệu trưởng nghe phong thanh tin tức cũng lập tức đến trường bắn, chứng kiến kỹ thuật bắn súng của cậu thiếu niên có tướng mạo thanh tú này.

“Di chuyển bìa về phía sau ba mươi mét, thí sinh bắt đầu bắn tự do!”

“Mười điểm, mười điểm, mười điểm...”

“Di chuyển về sau thêm ba mươi mét!”

46. Chương 46: Ngoại Truyện Về T: Tôi Không Quay Đầu - P2

“Mười điểm, chín phẩy bảy điểm, mười điểm.”

“Đổi thành bìa di động.”

“Mười điểm, mười điểm, mười điểm.”

Khi cuộc thi kết thúc, Tạ Lục buông súng và quay người, giám khảo tuyên bố thành tích, toàn trường bắn im lặng như tờ. Thầy Hiệu trưởng đập bàn, “Mau đưa thông báo trúng tuyển cho cậu ta. Thăng nhóc này có tố chất tâm lý và kỹ thuật bắn súng đặc biệt... Tôi nhất định sẽ thu nhận nó!”

Tạ Lục cảm thông báo trúng tuyển còn nóng hổi về nhà. Trên đường, cậu ta tính toán qua toàn bộ chi phí mà nhà trường cho biết. Số tiền ông nội để lại vừa đủ hai năm tiền học và sinh hoạt phí. Còn lại một năm tiền học và những chi phí khác, cậu ta có thể tự nghĩ cách giải quyết.

Cậu thanh niên mười lăm tuổi lần đầu tiên cảm thấy, bản thân đã tiến gần tới ước mơ của mình, cũng là ước mơ của ông nội.

Nhưng cũng chính ngày hôm đó, cậu ta đồng thời cảm nhận được nỗi đau khắc cốt ghi tâm khi giấc mơ bị bóp nát.

Lúc Tạ Lục đưa tờ thông báo trúng tuyển ra trước mặt người bố, ông ta im lặng hồi lâu.

Tạ Lục lên tiếng, “Đó là tiền ông nội để lại cho con, bố phải trả con.”

Người bố bỗng nổi điên. Ông giật tờ thông báo, xé tan tành. Tạ Lục giật mình, vội lao tới nhưng chỉ còn những mảnh vụn. Sau đó, cậu ta bắt gặp vẻ mặt vô cùng phẫn nộ, khinh thường và quần bách của bố. Ông đập bàn, cất giọng lạnh lùng, “Tao đã nói rồi, sau khi tốt nghiệp cấp ba, mày phải về cửa hàng giúp một tay. Ông nội mày lúc lâm chung đầu óc không tỉnh táo, mày cũng mơ mộng hão huyền theo hay sao? Mày có biết nuôi một học sinh năng khiếu tốn bao nhiêu tiền không? Còn định học bắn súng? Mày không xem tin tức à? Mấy đứa vô địch Olympic chẳng có cơm ăn, phải đi làm vệ sinh kia kìa. Mày đừng bao giờ nghĩ tới chuyện này nữa.”

Tạ Lục không rõ, sự phẫn nộ ngất trời của bố rốt cuộc từ đâu ra? Ông hận con trai mình hay sao? Không phải, kể từ ngày Tạ Lục hiểu chuyện, ông đã luôn sống trong phẫn nộ dai dẳng. Cuộc sống vất vả khiến ông luôn cảm thấy ngửa mặt với mọi người và mọi chuyện.

Tạ Lục nhặt mấy mẩu giấy vụn, đứng dậy nói, “Bố không đưa tiền, con sẽ tự kiếm tiền đi học trường thể thao, từ nay về sau, việc học tập của con không liên quan gì đến bố nữa.”

“Trường thể thao cái đầu mày!” Ông Tạ đập mạnh vào người con trai, khiến cậu ta ngã dúi dụi, “Tao không cho phép đấy! Mày dám cắt đứt quan hệ với tao à? Hộ khẩu của mày vẫn nằm trong tay tao kia kìa, mày học trường gì là do tao quyết định. Tao mà không ày học, liệu trường nào dám nhận mày? Trường nào dám ép phụ huynh cho con đi học?”

Tạ Lục trầm mặc hồi lâu, sau đó đứng dậy đi lên tầng trên. Bố cậu ta tưởng con trai sợ hãi, không để ý đến cậu ta nữa mà tiếp tục công việc của mình.

Một lúc sau, Tạ Lục đội mũ lưỡi trai, đeo ba lô đi xuống, bố cậu ta cũng mặc kệ. Nhưng ông không hề hay biết, sau khi bỏ đi, con trai ông sẽ vĩnh viễn không quay về.

Sống ở trên núi ba tháng, Tạ Lục tình cờ gặp người đàn ông đó. Đó là một buổi chiều nắng đẹp, cậu ta ngồi bên bờ suối, rửa con gà rừng vừa săn được, bên cạnh còn đồng măng tươi vừa hái, đây là bữa tối của cậu ta. Người đàn ông đó từ trong rừng cây đi ra, theo sau là hai người đàn ông cao to khác. Khác với dáng vẻ cường tráng và lạnh lùng của hai vệ sĩ, người đàn ông đó trẻ trung, miệng nở nụ cười tươi, giống một công tử nhà giàu đi du ngoạn.

Anh ta ngồi xổm xuống bên cạnh Tạ Lục, gầy gầy con gà đã chết rồi mở miệng hỏi, “Cậu chính là Tạ Lục, người có kỹ thuật bắn súng đáng kinh ngạc trong cuộc thi tuyển vào trường thể thao, người được chọn nhưng đột nhiên biến mất, bây giờ cùng đường mặt lộ?”

Tạ Lục ngẩng đầu nhìn đối phương, không nói một lời nào.

Người đàn ông quan sát khẩu súng đeo sau lưng Tạ Lục, “Cho tôi xem kỹ thuật bắn súng của cậu.”

Tạ Lục im lặng vài giây, tay trái vẫn cầm con gà rừng, tay phải nhanh như cắt rút khẩu súng hơi sau lưng, ngón tay đặt vào chỗ bóp cò. Người đàn ông vẫn ngồi yên, không hề hốt hoảng. Hai vệ sĩ đứng đằng sau anh ta biến sắc mặt, lập tức rút súng từ thắt lưng, chĩa thẳng vào đầu Tạ Lục.

Đó là khẩu súng đen bóng mà Tạ Lục chưa từng thấy bao giờ, là một khẩu súng thật. Tạ Lục như không nhìn thấy hai khẩu súng đang nhắm vào mình, cậu ta ngẩng đầu, giơ súng hơi lên cao, bóp cò. Một con chim bói cá đang bay ngang qua bị trúng đạn, rơi xuống giữa Tạ Lục và người đàn ông đó.

Tạ Lục lại đeo khẩu súng ra sau lưng rồi tiếp tục rửa con gà rừng. Hai vệ sĩ cũng cất súng về chỗ cũ. Người đàn ông đứng dậy, bỏ hai tay vào túi quần.

“Tạ Lục, cậu hãy đi theo tôi.”

Cậu ta ngẩng đầu hỏi, “Anh là ai? Tại sao tôi phải đi theo anh?”

Người đàn ông đó cười cười, giơ tay về phía vệ sĩ. Người vệ sĩ rút khẩu súng khỏi thắt lưng, đưa cho anh ta. Anh ta lập tức ném vào lòng Tạ Lục.

“Thứ ở trên lưng cậu không thể gọi là súng. Cuộc sống của cậu bây giờ không phải là cuộc sống mà cậu đáng được hưởng. Người có tài năng bẩm sinh có số phận và phương thức sống đã định. Tôi có thể cho cậu cuộc sống như vậy.”

Tạ Lục đứng dậy, “Dựa vào cái gì bảo tôi tin anh?”

Người đàn ông trầm lặng trong giây lát rồi nhếch miệng, “Bởi vì tôi có thể hiểu cậu, hiểu cảm giác lạc lõng giữa cuộc đời tầm thường; hiểu cảm giác dù đốt cháy tất cả cũng phải tìm kiếm bằng được khao khát của bản thân. Bởi vì trong quá trình đốt cháy đó, cậu cũng bị sức hút của nó chinh phục. Hãy đi theo tôi, vì chỉ có ở bên tôi, cậu mới được tiếp nhận, vĩnh viễn không bị người khác bắt nạt. Năm nay cậu mười lăm tuổi, tôi có thể cam kết với cậu, tôi sẽ biến cậu thành xạ thủ vĩ đại trong vòng năm năm tới. Tất nhiên, cậu cũng là xạ thủ chỉ thuộc về một mình tôi mà thôi.”

“Sau này sẽ gọi cậu là T.”

“Cái tên này có hàm nghĩa gì không?”

“Cậu có thể cho nó nhiều hàm nghĩa khác nhau, nhưng nó cũng có thể chẳng mang ý nghĩa gì cả. Bởi nó chính là cậu.”

Tạ Lục, hay bây giờ còn gọi là T cảm thấy tư tưởng của người đàn ông đó sâu sắc nhưng cũng rõ ràng hơn bất cứ người nào mà hắn từng gặp. Người đàn ông ấy hoàn toàn khác những tên tội phạm nguy hiểm trong ấn tượng của T. Vì vậy, có theo người ấy giết người, T cũng cảm thấy là một điều hiển nhiên.

Từ năm mười lăm đến năm hai mươi ba tuổi, T đã theo người đàn ông đó tám năm, nhưng hắn chỉ ở bên cạnh đối phương ba năm đầu. Bởi vì vào năm thứ ba, vụ án đó đã xảy ra.

Đây cũng là lần đầu tiên T gây án. Hắn được người đàn ông dạy dỗ chu đáo nên phong cách gây án cũng giống hệt đối phương, đó là lên kế hoạch chu đáo, ra tay tàn độc, không một chút sơ hở.

Trong một tuần, có tất cả tám người thiệt mạng mà không để lại dấu vết. Mặc dù được cảnh sát gọi là “tội phạm hoàn hảo” nhưng T biết rõ, bản thân chỉ học được một chút bản lĩnh từ người đàn ông đó mà thôi. Anh ta bảo hắn giết là hắn tuân lệnh ngay lập tức.

Vào buổi tối tổ chức tiệc mừng công, có người khiêu khích T, “Tuy kỹ thuật bắn súng của cậu lợi hại nhưng thật ra, cách giết người của cậu là vô vị nhất trong số những người ở đây. Ẩn nấp ở một chỗ cách mấy trăm mét, một phát đạn giải quyết xong một mạng thì còn gì là lý thú? Tôi thích ở bên cạnh nạn nhân, trò chuyện với cô ta lắm, chứng kiến nỗi hoảng sợ tích tụ ngày càng nhiều trong đáy mắt cô ta. Sau đó, tôi sẽ từ từ giày vò nạn nhân, từ từ giết cô ta trong nỗi kinh hoàng đó. Đây mới là phương thức giết người thật sự. Thằng nhãi, cậu có muốn thử không?”

T trả lời ngay, “Tôi không muốn!”

Bên cạnh có người cười khê một tiếng. Đúng lúc này, T nhìn thấy người đàn ông kia đứng ở một nơi không xa, đang lặng lẽ quan sát hắn. T không rõ, ánh mắt của anh ta là tiếc nuối, không vui hay thương hại. Nhưng T biết một điều, những đôi tay đầy máu bủa vây hắn trong giấc mơ mỗi tối sẽ theo hắn suốt cuộc đời này.

Không ai ngờ, cũng vào thời điểm đó, nhóm của bọn hắn suýt nữa bị lôi ra ngoài ánh sáng, thất bại thảm hại.

Có lẽ đây là lần đầu phạm tội nên T bị phía cảnh sát truy lùng ráo riết. Rõ ràng là một kế hoạch hoàn hảo, nhưng T đã gặp được đối thủ sừng sỏ. Hắn đã nhìn thấy đôi nam nữ cảnh sát đó. Họ còn rất trẻ, nghe nói là cặp tình nhân đang yêu nhau say đắm. Lần đầu gặp mặt, họ gần như trở thành thi thể, chỉ còn lại hơi thở cuối cùng.

Sau khi vụ án này qua đi, bao gồm cả T, bắt đầu cuộc sống riêng của mình.

“Xin lỗi T.” Người đàn ông đó nói, “Tôi đã hứa với cậu năm năm nhưng cuối cùng chỉ dẫn dắt cậu có ba năm.”

T đáp, “Trong cuộc đời này, tôi luôn nghe theo sự sai khiến của anh.”

Người đàn ông đó gật đầu, dõi mắt về phía mặt trời lặn đỏ rực như quả cầu lửa. T biết rõ, vụ án đó không chỉ “đốt cháy” Hàn Trầm và bạn gái anh ta, mà còn cả người đàn ông ở bên cạnh.

Sau khi rời khỏi đối phương, T cũng chẳng thông thạo làm việc gì ngoài giết người. Thế là hắn bắt đầu nhận sự ủy thác và “đơn đặt hàng”. Hắn nhanh chóng tích lũy được danh tiếng và tiền bạc. Tuy đã rời xa người đàn ông kia nhưng lần nào T cũng gửi một nửa số tiền kiếm được cho anh ta. Hắn tin tưởng “chiến hữu” khác cũng sẽ làm vậy.

Có điều, giết người ngày càng nhiều, bàn tay đầm máu xâu xé hắn trong giấc mơ cũng ngày càng kịch liệt. Nhiều lúc nửa đêm giật mình tỉnh giấc, T liền cầm khẩu súng để bên cạnh mà không biết bắn vào đâu.

Hắn cũng từng quay về thăm bố. Quán ăn nhỏ năm nào đã không còn tồn tại, chỉ có một người đàn ông rõ ràng mới ngoài bốn mươi nhưng già nua như đã ngoài lục tuần, cầm cái chổi quét rác trên đường phố. Ông vẫn đầy vẻ phần nộ như xưa, có người ném tờ giấy lộn xuống chỗ ông vừa quét, ông sẽ trừng mắt với người ta nhưng không dám bày tỏ ý kiến.

T đi đến trước mặt người bố. Vì làm sát thủ chuyên nghiệp nên hắn thông thạo việc hóa trang. Lúc bấy giờ, hắn đội mũ lưỡi trai kéo xuống thấp, nước da bôi đen một chút, còn dán bộ râu khá dày. Bố hắn không nhận ra con trai mình. Ông chỉ liếc T một cái rồi lầm bầm, “Mau tránh ra để tôi còn quét đường!”

T đứng tránh sang một bên. Hắn chợt phát hiện, dáng người cúi khom của bố trông khá giống ông nội năm xưa. T ném một cái túi nặng xuống chân ông, bên trong là số tiền mặt đủ để ông an hưởng tuổi già.

Lúc này, ông mới kinh ngạc ngẩng đầu, “Cậu gì ơi, túi của cậu...”

T lập tức quay người rời đi. Đi một đoạn, hắn liền nghe thấy giọng nói nghi hoặc pha lẫn xúc động ở đằng sau, “Cậu có phải là... có phải là Lục Lục nhà tôi không?”

T không quay đầu, tiếp tục bước nhanh. Bố, kể từ ngày bố không chịu hiểu con, cuộc đời của con đã không còn là cuộc đời mà bố có thể lý giải nữa rồi.

Những năm sau đó, tình trạng mất ngủ của T ngày càng nghiêm trọng. Hắn thường mở mắt thao láo cho đến khi trời sáng, sau đó mới chợp mắt khoảng hai tiếng đồng hồ rồi tỉnh giấc vào một thời khắc cố định, hôm nào cũng vậy.

Tìm hiểu qua sách vở, T biết được tình trạng của mình gọi là bệnh trầm cảm. Tuy nhiên, nội tâm của hắn vẫn rất bình tĩnh. Hắn nghĩ, người đàn ông đó nói, con người sống trên đời cần phải đốt cháy bản thân. Có lẽ hắn đã giết nhiều người nên mới đốt cháy quá nhanh, bụi bặm tích lũy trong lòng ngày càng dày, đến mức không thể rũ sạch. Hắn đã không thể nhìn rõ thế giới này.

Một lần, hắn thất thủ trong lúc làm nhiệm vụ. Chắc là do trạng thái tinh thần không tỉnh táo, cũng có thể do bên cạnh mục tiêu xuất hiện một bé trai tầm bốn, năm tuổi, nên hắn ba lần đặt tay lên cò súng rồi lại buông.

Cuối cùng, T thất thủ rời khỏi tòa cao ốc, bị camera giám sát thu được hình ảnh. Tuy chỉ là bộ dạng sau khi hóa trang nhưng cũng đủ để phía cảnh sát phong tỏa và truy bắt hắn. Cuối cùng, hắn trúng hai phát đạn, lẩn trốn vào rừng núi.

Rừng núi là địa bàn mà T quen thuộc nhất. Hắn dùng dao và lửa, tự lấy đầu đạn trên người mình, sau đó di chuyển suốt mười một ngày. Cuối cùng cũng cắt đuôi được những người cảnh sát ở phía sau, nhưng T đã sức tàn lực kiệt. Hắn không hề hay biết, mình đã ở trong khu vực rừng núi có địa thế hiểm trở nhất của tỉnh K.

Buổi tối ngày thứ hai, T trượt chân rơi xuống vách núi. Hắn bị hôn mê bất tỉnh, mấy khẩu súng tùy thân cũng rơi xuống dòng suối chảy xiết. Hắn bị sốt cao, vết thương ở chân đau buốt. Trong cơn mê man, hắn lại nằm mơ thấy vô số bàn tay thò ra từ vách núi, kéo hắn xuống vực sâu. Hắn nghĩ: Cứ chết đi như thế này cũng tốt. Vì người đàn ông đó đã từng nói, dù có xây dựng một thế giới mới đi chăng nữa, loại người như chúng ta cuối cùng rồi cũng lặng lẽ chết đi trong thế giới bình thường.

Khi tỉnh lại, T phát hiện mình đang ở trong một ngôi nhà gỗ sơ sài. Một ông già ngồi dưới ánh đèn, quay lưng về phía hắn. Ông già đang khâu áo sơ mi của hắn.

Bắt gặp cảnh tượng này, T suýt rơi lệ.

“Ông nội... ông nội...” T gọi to.

Ông già quay đầu. Đây chỉ là một ông già nông thôn bình thường chứ không phải là gương mặt mà hắn quen thuộc. Ông hom hem và già nua hơn ông nội trong ký ức của hắn nhiều. Nhưng nụ cười trên gương mặt ông lại có điểm tương đồng.

“Cháu trai...” Ông già đi đến bên T, “Cháu bị rơi xuống vách núi, gãy cả chân, ông phải công cháu về đây đây. Cháu đừng lo, ông đã đắp thảo dược cho cháu rồi, chắc sẽ khỏi nhanh thôi.”

“Tại sao ông lại giúp tôi?” Sắc mặt T không có bất cứ biểu cảm nào.

Ông già ngẩng người, một lúc sau mới lên tiếng, “Ông họ Quách, cháu cứ gọi ông là ông Quách đi.”

Ông Quách rất bận rộn. Gà vừa gáy ông liền thức dậy, đi tưới nước và bón phân ảnh ruộng sau nhà rồi quay về chuẩn bị bữa sáng. Ông phải nấu bữa sáng cho cả gia đình lớn. T nhìn qua cửa sổ, phát hiện xung quanh ngôi nhà gỗ này còn mấy ngôi nhà ngói đỏ. Theo lời ông Quách, con trai ông và mấy đứa cháu sống ở đó.

Bây giờ có thêm T, ông Quách phải nấu thêm phần ăn của một người. Tuy nhiên, khu vực núi non đất đai cằn cỗi, nhiều lúa gạo không đủ ăn. Ông Quách phải dành phần cơm của mình cho T, còn ông húp bắt cháo loãng. Ông cười nói, “Ông già rồi nên ăn từng này là đủ. Cháu đang dưỡng bệnh, cần ăn nhiều một chút.”

T cũng không từ chối ý tốt của ông già. Là một sát thủ, hẳn biết rõ, hiện tại sức chiến đấu của bản thân bằng không. Điều này khiến hẳn thiếu cảm giác an toàn. Nếu không hồi phục thể lực, sinh mạng của hẳn sẽ bị đe dọa bất cứ lúc nào.

Sống ở đó mấy ngày, T phát hiện ra sự bất thường của gia đình này. Ví dụ, mấy đứa cháu vạm vỡ của ông Quách đều không lấy vợ. Ví dụ, ông không cho họ biết đến sự tồn tại của hẳn, giống như ông đang sợ hãi điều gì đó hoặc muốn bảo vệ hẳn. Ông Quách giấu hẳn trong gian nhà nhỏ. Khi có người đi vào, ông sẽ lập tức lấy chiếu trùm lên tấm phản gỗ mà hẳn đang nằm. Ông không giải thích nguyên nhân, T cũng không hỏi.

Bình thường, hai ông cháu ở nhà cũng ít trò chuyện. Ông Quách là người kiệm lời. Đến buổi tối, ông kéo chiếc ghế đầu ngồi ở cửa, ngắm nhìn ánh trăng trên bầu trời, ngơ ngẩn hồi lâu. Còn T cũng đã lâu không được nhìn thấy ánh trăng tinh khiết như vậy, hẳn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hẳn đã khỏi bệnh mất ngủ, mỗi ngày đều ngủ một giấc đến khi trời sáng mới tỉnh dậy. Vừa mở mắt, hẳn liền nhìn thấy gương mặt hiền hậu, chất phác của ông già và một bát cháo nóng hổi do ông mang tới.

Thỉnh thoảng trò chuyện, ông Quách hỏi, “Cháu trai, cháu làm công việc gì vậy?”

“Cháu làm nghề IT.” T đáp.

Thấy ông Quách không hiểu, hẳn liền giải thích, “Là máy tính ạ.”

“À, trước đây ông cũng từng nghe nói, cháu giỏi thật đấy.” Ngừng vài giây, ông nói tiếp, “Vùng núi này rộng lớn, có nhiều dã thú, cháu cũng tham gia hoạt động dã ngoại nên mới đến đây đúng không? Sau này, chấy đờng đến đây nữa, nên đi mấy nơi danh lam thắng cảnh đông người ấy.”

T nhìn ông Quách, lại nhớ đến mấy người đàn ông vạm vỡ ban ngày đi qua đi lại ngoài cửa sổ. Sát thủ luôn có trực giác rất nhạy bén nên hẳn đoán ra ý tứ của ông già.

Chân của T vẫn chưa lành hẳn. Một hôm, ông Quách bê bát canh gà về cho hẳn, bên trong có mấy miếng thịt, đều là chỗ kém nhất trên con gà như đầu, phao câu, cổ... T nhận lấy, uống một hơi hết sạch. Lần đầu tiên, hẳn thốt ra câu, “Cảm ơn ông.”

Ông Quách lại nở nụ cười hiền từ. Buổi tối hôm đó, T một mình nằm trong gian nhà nhỏ, nghe thấy bên ngoài có tiếng mắng chửi, “Ông già, đó là gà biết đẻ trứng, vậy mà ông đem giết. Đầu óc ông có bệnh à? Già rồi nên cầm lăm đúng không?”

Sau đó là tiếng ông Quách, “Ông thấy gần đây thằng Sáu không được khỏe nên muốn bồi bổ cho nó...”

Bên ngoài lập tức vang lên tiếng đấm đá thành thịch, “Ông già chết tiệt! Tôi thấy ông muốn ăn thì có. Đầu gà đâu? Phao câu đâu? Ông đã ăn hết rồi đúng không?”

Giọng nói yếu ớt của ông Quách truyền đến, “Ông ăn rồi, ông ăn rồi...”

T nằm trên giường, hai tay cuộn chặt thành nắm đấm rồi lại thả lỏng. Buổi tối hôm đó, ông Quách ho khù khụ, mãi đến khi trời gần sáng, ông mới đỡ hơn một chút.

“Bọn họ chẳng phải là con cháu của ông hay sao?” T không nhịn nổi, mở miệng hỏi, “Tại sao họ lại đối xử với ông như vậy?”

Ông Quách im lặng hồi lâu mới đáp, “Cháu trai, cháu thử nói xem, nếu trái tim con người bị một thứ bần thỉu che lấp thì phải làm thế nào mới có thể khiến nó khôi phục sự trong sạch?”

T không trả lời. Một lúc sau, hẳn lên tiếng, “Đợi vết thương của cháu lành lại, ông hãy theo cháu về thành phố. Cháu sẽ mua nhà cho ông, thuê người chăm sóc ông, để ông có thể an hưởng tuổi già.”

Ông Quách lắc đầu, “Ông sống ở đây, chết ở đây thôi.”

Mấy ngày sau, họ bắt cô gái tên Cố Nhiên về chỗ ở. Hôm đó, trời mưa rất to, mưa như trút nước từ sáng đến tối. T đã có thể ngồi dậy nhưng vẫn chưa thể đi lại. Hắn ngồi ở tấm phản gỗ, nghe tiếng người nói ồn ào từ ngôi nhà bên cạnh truyền tới.

Ông Quách bận rộn nấu cơm, hâm nóng rượu. Lúc về nhà, người con trai thứ ba ném xuống một đồng thịt, rượu và rau củ. Chắc hẳn dùng số tiền cướp được trên người cô gái xuống núi mua đồ.

Sau khi nấu nướng xong rồi bê qua nhà con cháu, ông Quách mệt mỏi rũ rùi. Ông ngồi ở cửa sau, bỗng chảy nước mắt.

“Con bé còn rất trẻ.” Ông nói với T, “Đúng là tạo nghiệt.”

T trầm mặc một lát rồi mở miệng hỏi, “Bọn họ sẽ làm gì?”

Ông Quách cất giọng run run, “Chúng sẽ ném con bé xuống nước cho nó chết cồng. Sau này, có người đến tìm, chúng lại vớt xác chết lên.”

T chau mày ngẫm nghĩ, nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Kể từ khi bước chân vào nghề sát thủ, hắn luôn coi mạng người như cỏ rác. Trong mơ có thể khắc khoải nhưng khi tỉnh dậy, hắn vẫn là T lạnh lùng, vô tình. Cô gái đó rơi vào tay đám người này thì đó là số phận của cô ta, chẳng liên quan gì đến hắn.

Ông Quách đột nhiên đứng dậy, đi vào nhà bếp, lấy một bình rượu ra tu ừng ực. T lặng lẽ dõi theo ông, không mở miệng khuyên can. Nếu rượu có thể giúp ông dễ chịu một chút thì cứ để ông uống đi.

Ai ngờ mới uống được nửa bình, ông Quách bỗng mở miệng, “Ông phải đi tìm tui nó mới được. Không thể để tui nó giết con bé. Nếu chúng không thả người, ông sẽ xuống núi báo công an.”

T nhướng mày nhìn ông, “Ông không thể đi.”

Ông Quách mở cửa đi ra ngoài.

T muốn đứng dậy, nhưng do cử động quá vội vàng, hắn ngã sõng soài xuống đất, “Ông Quách! Ông mà đi sẽ mất mạng đó!”

Tuy nhiên, ông già đã mất dạng. Ngày hôm đó, ông Quách không quay về. T ngồi trên giường chờ đợi. Cho đến hơn tám giờ tối, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, sau đó là tiếng vật nặng rơi tòm xuống nước. Có người chửi một câu, “Ông già chết tiệt cuối cùng cũng đi đời rồi.”

T vẫn ngồi bất động. Cho đến ba giờ sáng, thời khắc con người ngủ say nhất, hắn lấy cây gậy gỗ ở bên cạnh giường làm nạng chống, từ từ đứng dậy.

Hắn biết mình không thể ở lại đây lâu hơn. Ông Quách đã chết, ngày mai, thế nào đám người đó cũng vào đây lục đồ hoặc ột mỗi lửa đốt cháy sạch sẽ.

Tuy vết thương trên người vẫn chưa khỏi hẳn, lúc bước đi toàn thân đau đớn, nhưng thân thủ cơ bản của một sát thủ vẫn còn nguyên vẹn. Hắn lặng lẽ đi vào sân nhà bên cạnh. Trong sân, bát đĩa ngổn ngang, đa phần say đến mức bất tỉnh nhân sự, chỉ có hai người vẫn tỉnh táo, vừa hút thuốc vừa bàn bạc. Đó là con trai và cháu trai trưởng của ông Quách.

“Ngày mai ném con bé kia xuống chỗ nào?”

“Con suối ở sau núi. Nơi đó nước rất lạnh, hai ngày nay còn bị sạt lở nữa.”

“Được.”

T đi vòng qua bọn họ, nhanh chóng tìm thấy cô gái bị trói bằng sợi xích sắt ở trong gian chứa củi khô.

Cô gái rất trẻ, cũng rất xinh đẹp, có làn da trắng mịn. Lúc này, cô giống như tượng gỗ, nằm sấp trên nền đất, không còn chút sinh khí. Thấy T đi vào, cô chỉ nhướng mày rồi lại nhắm mắt.

T đi đến trước mặt Cố Nhiên, cúi đầu nói, “Hôm nay đã có người mất mạng vì cô.”

Cố Nhiên lại mở mắt, sắc mặt đỏ ửng, “Là ông già đó...”

T từ tốn mở miệng, “Hôm nay, tôi không thể cứu cô. Nhưng nếu có nguyện vọng gì, cô hãy nói ra, tôi sẽ giúp cô hoàn thành. Tôi nợ ông ấy một mạng. Bây giờ vì cứu cô, ông ấy đã bỏ mạng. Vậy thì tôi sẽ vì cô mà xông vào dầu sôi lửa bỏng.”

Cố Nhiên cất giọng yếu ớt, “Anh có thể trả thù giúp tôi không?”

“Có thể. Cô chỉ cần cho tôi tên của kẻ đó.”

Cố Nhiên lại nhướn mày nhìn hẩn. T giữ im lặng. Trong gian phòng tối mờ mờ, hai con người vốn không có bất cứ mối quan hệ nào, bởi vì tội ác lớn nhất và lương thiện nhỏ bé nhất trên thế gian mà đạt được thỏa thuận.

“Nhạc Lạc Hà.” Cố Nhiên mở miệng, “Cô ta đánh cắp la bàn và bản đồ của tôi.”

“Kha Phàm, Phương Tự và Nhan Nhĩ đã làm nhục tôi.”

“Lý Minh Nguyệt, Trương Mộ Hàm, Nhạc Lạc Hà... họ đều ở trong bụi cây...”

“Giáo sư Tôn.. từ chối dẫn tôi về nơi tập trung.”

“Cuối cùng... là những người ở đây. Tôi mong họ chết hết, không chừa một mạng.”

...

“Anh có thể hứa với tôi không?”

“Tôi hứa với cô.”

47. Chương 47: Trung Lang Thức Tỉnh

Phía đông dần xuất hiện vệt trắng bạc. Cánh quạt trực thăng vẫn xoay tít trên đỉnh đầu. Rất nhiều người đi lại bận rộn dưới đường băng. Vừa nhảy xuống đất, Châu Tiểu Triện liền nhìn thấy Từ Tư Bạch đang đứng cách đó không xa.

Cậu ta lập tức chạy đến: “Bác sĩ Từ!”

“Cô ấy đâu rồi?” Từ Tư Bạch hỏi ngay, mắt vẫn dán vào chiếc trực thăng vừa hạ cánh.

“Tiểu Bạch vẫn còn ở trên máy bay”. Châu Tiểu Triện đáp, “Chắc cũng sắp đến rồi. Có điều, chị ấy bị hôn mê bất tỉnh.” Nói xong, cậu ta lên quan sát sắc mặt Từ Tư Bạch, nhưng anh không để lộ bất cứ biểu cảm nào.

Lại một chiếc trực thăng nữa từ từ đáp xuống. Cánh cửa mở toang, hai người cảnh sát đặc nhiệm nhảy xuống trước. Từ Tư Bạch và Châu Tiểu Triện ngăn người khi nhìn rõ bên trong.

Bạch Cẩm Hi đang nằm trên cáng cứu thương, hai mắt nhắm nghiền, rõ ràng hôn mê nhưng gò má vẫn còn đọng vệt nước mắt. Hàn Trầm úp sấp trên cáng của cô, đầu tựa vào cạnh gương mặt cô, đôi mắt cũng nhắm chặt, toàn thân bất động.

“Đồng chí nam kia cũng bất tỉnh rồi!” Một người hét lên.

“Mau mang cáng lại đây!”

Lập tức có người đỡ Hàn Trầm sang một cáng cứu thương khác. Châu Tiểu Triện liền chạy tới. Kết quả, Từ Tư Bạch ở bên cạnh hành động nhanh hơn, vài ba bước đã chạy đến bên cáng của Bạch Cẩm Hi. Châu Tiểu Triện dõi theo bóng lưng anh, thềm thở dài một tiếng.

Bạch Cẩm Hi và Hàn Trầm vừa được đẩy vào phòng cấp cứu, Châu Tiểu Triện, Lải Nhải, Mặt Lạnh cùng ngồi đợi ở ngoài hành lang. Một lúc sau, Lải Nhải huých tay Châu Tiểu Triện, hỏi nhỏ: “Tay bác sĩ pháp y có vẻ yêu Tiểu Bạch thật đấy.”

Châu Tiểu Triện ngẩng đầu, thấy Từ Tư Bạch vẫn đứng ở cửa phòng cấp cứu, quan sát tình hình bên trong qua tấm kính.

Đúng lúc này, hành lang bỗng vang lên tiếng giày cao gót gấp gáp, mọi người đều quay về bên đó.

Là Tân Giai. Cô bước rất nhanh, ánh mắt không giấu nổi vẻ lo lắng. Cô dừng lại ở trước mặt Lải Nhải, hỏi anh ta: “Hàn Trầm thế nào rồi?”

Lải Nhải ho khan một tiếng, đứng dậy trả lời: “Lão đại đã được đưa vào phòng cấp cứu rồi. Chúng tôi cũng không rõ tình hình cụ thể.”

Tân Giai cắn môi. Lúc này, một bác sĩ từ bên trong đi ra, Tân Giai vội chặn ông ta lại: “Bác sĩ, Hàn Trầm có sao không?”

Bác sĩ đã có tuổi, thần sắc rất uy nghiêm, trả lời không khách sáo: “Là bệnh nhân nam phải không? Cậu ta mất máu quá nhiều, thể lực cạn kiệt, vết thương bị nhiễm trùng, nên sốt cao. Người sắt cũng không chịu nổi nữa là, may mà không nguy hiểm đến tính mạng.”

Tân Giai liền rơm rớm nước mắt.

“Bác sĩ, còn Bạch Cẩm Hi thì sao ạ?” Từ Từ Bạch tiến lên một bước.

Ông bác sĩ quay sang Từ Từ Bạch: “Bệnh nhân nữ khá hơn một chút. Tuy có hiện tượng nôn ra máu nhưng cơ quan nội tạng chủ yếu không bị tổn thương. Chúng tôi đã dùng thuốc ngăn tình trạng xuất huyết bên trong. Chỉ cần nghỉ ngơi vài tuần là cô ấy sẽ ổn.”

Buổi tối, Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi được đưa vào hai phòng bệnh riêng biệt. Nhưng họ vẫn chưa tỉnh lại.

Xác định hai người đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, các thành viên tổ Khiên Đen lại quay về cơ quan, tiếp tục công việc liên quan đến vụ án của T.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Châu Tiểu Triện định vào thăm hai người. Kết quả, trong phòng bệnh của Cẩm Hi, Từ Từ Bạch ngồi bên cạnh giường, nắm chặt tay cô, còn cô vẫn đang ngủ say, sắc mặt bình thản.

Châu Tiểu Triện âm thầm rời đi. Đến cửa phòng bệnh của Hàn Trầm, cậu ta liền nhìn thấy người đẹp Tân Giai ngồi tựa vào chiếc ghế sofa cạnh giường, hai mắt nhắm nghiền, dường như đã chìm vào giấc ngủ.

Bộ não của Châu Tiểu Triện đột nhiên hiện lên hình ảnh ở trên núi. Bạch Cẩm Hi quay lưng về phía Hàn Trầm, nước mắt giàn giụa. Còn Hàn Trầm nhìn cô bằng ánh mắt đau đớn.

Lại nghĩ đến cảnh tượng trước mắt, trong lòng Châu Tiểu Triện không rõ là dư vị gì. Cậu ta thở dài, quay người đi xuống tầng dưới.

Hàn Trầm chìm trong giấc mộng, đầu óc vụt qua vô số hình ảnh mơ hồ. Anh lại mơ thấy người phụ nữ không nhìn rõ mặt kia. Cô cười với anh, còn anh nói: Đợi em tốt nghiệp rồi kết hôn. Cuộc đời này, ngoài em ra, anh sẽ không lấy ai khác.

Anh còn mơ thấy Bạch Cẩm Hi. Anh ôm hôn cô như lúc ở trên trục thẳng. Mùi hương tỏa ra từ mái tóc của cô khiến anh cảm thấy ấm áp. Môi lưỡi cô như mật ngọt, hoàn toàn mê hoặc anh, khiến anh càng muốn cô nhiều hơn nữa.

Anh biết mình thích Bạch Cẩm Hi. Nhưng anh cũng hiểu rõ nguyên tắc mà bản thân cần phải tuân thủ là gì. Đó chính là bất kể thích Bạch Cẩm Hi đến mức nào, anh cũng không thể ở bên cô.

Hàn Trầm đã cố đè nén tình cảm của mình nhưng càng tiếp xúc, anh càng bị cô thu hút. Trong bao năm qua, đây là lần đầu tiên anh không thể khống chế bản thân. Hôm nay ở trên máy bay, nghe cô vừa khóc vừa thốt ra nỗi ám ức trong lòng, nghe cô nói sẽ từ bỏ tình cảm đối với anh, một nỗi đau to lớn trong giây lát đã nhấn chìm lý trí của anh. Nỗi đau đó tựa như từ nơi sâu thẳm trong xương tủy, huyết mạch trào ra khiến anh không thể khống chế, cũng không muốn tiếp tục kìm nén.

Vì vậy, anh đã cúi xuống hôn cô. Thậm chí, anh còn nảy sinh ý nghĩ, từ bây giờ trở đi, anh sẽ không bao giờ buông tay.

Lúc phá án, Hàn Trầm luôn tuân theo lý trí. Nhưng ở một số phương diện khác, anh thường tin tưởng vào trực giác của mình.

Ví dụ, bốn năm trước khi anh tỉnh lại, tất cả mọi người đều phủ nhận sự tồn tại của người con gái đó, nhưng anh luôn tin, cô ấy nhất định có thật. Bởi trong lòng anh, cảm giác vương vấn đối với cô ấy đã chiến thắng mọi chứng cứ.

Vậy mà bây giờ... Anh vốn không phải loại người một dạ hai lòng, thế nhưng tại sao có thể nảy sinh tình cảm mãnh liệt với người con gái khác? Anh không có cách nào không chế bản thân, thậm chí còn muốn giành lấy Bạch Cẩm Hi cho bằng được.

Một loạt cảm xúc nghi hoặc, ngọt ngào, áy náy, khao khát... đan xen, khiến bộ não của anh một lần nữa rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Một số hình ảnh vụn vặt cũng không ngừng vụt qua trong giấc mơ của Hàn Trầm. Anh ngồi ở trong phòng hồ sơ của đồn cảnh sát Quan Hồ, xem tư liệu về Cẩm Hi. Cô hai mươi tư tuổi, sống ở thành phố Giang, tốt nghiệp trường cảnh sát Sa Hồ. Lúc đó anh thầm nghĩ: người phụ nữ này xem ra không có gì bất thường.

Anh ôm cô, cùng cô lái xe mô tô đi xuyên qua con ngõ nhỏ ở thành phố Giang. Mái tóc dài của cô bay bay, vương vào mặt anh, thân hình mềm mại và ấm áp ở trong lòng anh. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh tự nhiên không muốn buông tay.

Trong căng tin của cục công an, anh đứng ngoài cửa phát hiện Tân Giai nhìn Bạch Cẩm Hi bằng ánh mắt phức tạp.

Anh và cô ở trong văn phòng của tổ Khiên Đen, nghe T tuyên bố: “Tôi chỉ định Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi tham gia cuộc thi lần này”.

“Bắt đầu từ nơi nào thì sẽ kết thúc ở nơi ấy. Năm năm trước là lần đầu tiên tôi gây án. Tôi xin lỗi”.

...

“Bạch Cẩm Hi... Cẩm Hi...” Hàn Trầm gọi tên cô. Anh muốn mở mắt nhưng lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ sâu.

Căn phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng mờ mờ từ hành lang hắt vào. Tân Giai đã thức dậy, ngồi ở sofa thần thờ nhìn người đàn ông nằm trên giường bệnh.

Trong giấc ngủ say, anh nhúu chặt đôi lông mày, không ngừng gọi tên một người phụ nữ khác. Nước mắt lại một lần nữa chảy dài xuống gò má tân Giai, cô đứng dậy, đi đến bên giường, ngồi xổm xuống. Sau đó, cô nhẹ nhàng nắm chặt tay anh.

“Hàn Trầm...” Tân Giai nói khẽ: “Anh vĩnh viễn không thể có được cô ấy, Hàn Trầm!” Cô giơ tay lau nước mắt lẩm bẩm: “Tại sao không chịu hiểu? Dù một lần hay hai lần, kết quả cũng chẳng khác nhau là bao”.

Nửa đêm, tại văn phòng của tổ Khiên Đen, Tần Văn Lang cùng các thành viên và một số cảnh sát hình sự giàu kinh nghiệm đang trao đổi về vụ án của T.

Lải Nhải đưa ra nghi vấn: “Nếu mục đích cuối cùng của T là trả thù cho Cố Nhiên, đồng thời trừng trị mấy kẻ giết người hàng loạt ẩn nấp trong rừng núi, vậy thì hẳn có dụng ý gì khi giết năm người trước đó?”

Một cảnh sát lên tiếng: “Đều là trừ gian diệt ác, hẳn giết cá nhỏ trước rồi giải quyết cá lớn sau”.

Tần Văn Lang nói: “Tôi nghĩ không chỉ đơn giản như vậy. Mọi người lên mạng mà xem. Bởi vì mấy vụ án trước đó, dạo này giới truyền thông và cư dân mạng hết sức quan tâm đến T. Bây giờ chúng ta chưa công khai nhưng sớm muộn gì cũng phải công bố vụ án. Các cậu có thể tưởng tượng ra sức ảnh hưởng của vụ án này, chắc chắn chấn động toàn quốc chứ chẳng chơi.”

Châu Tiểu Triện gật đầu: “Giống như Tiểu Bạch từng phân tích, nếu T chỉ đơn thuần định giết những người phạm tội, thì quá dễ dàng. Nhưng mục đích của hẳn là khiến họ hoảng sợ, hẳn muốn “đóng đinh” họ trên cái giá nhục nhã. Vì vậy, hẳn mới từng bước tiến hành kế hoạch trừng trị, thúc đẩy sự quan tâm của dư luận lên đến đỉnh điểm. Nếu chỉ đơn thuần tiến hành kế hoạch trả thù ở núi Điều Lâm, rất có thể sẽ không gây được sự chú ý rõ rệt như vậy”.

Lải Nhải lật giở tập khẩu cung trong tay: “Nhạc Lạc Hà và Phương Tự đều nhắc đến câu nói của T: nếu trái tim con người bị thứ bẩn thỉu che lấp thì phải làm thế nào mới có thể khiến nó khôi phục sự trong sạch?”

Tất cả mọi người đều im lặng. Vì vậy, đây mới chính là mục đích của T? vạch trần những thứ bản thủ nhất trong trái tim con người?

“Còn một nghi vấn nữa.” Mặt Lạnh đột nhiên mở miệng, “Trước khi qua đời, T cho biết, hẳn là một trong số những kẻ giết người hàng loạt của vụ án xảy ra năm năm trước đồng thời xin lỗi Hàn Trầm. Năm năm trước đã xảy ra vụ án lớn gì vậy?”

Mọi người nhìn nhau rồi quay sang Đội trưởng Tần, Tần Văn Lang lắc đầu: “Năm năm trước Hàn Trầm còn ở Bắc Kinh. Cậu ấy giải quyết vụ án gì, tôi làm sao biết được”.

“Ngày mai lão đại tỉnh lại, hỏi là biết ngay chứ gì.” Lải Nhải nói.

Châu Tiểu Triện lên tiếng: “Cũng không đúng. Nếu T chỉ định hàn Trầm tham gia để xin lỗi về vụ án năm năm trước vậy thì tại sao hẳn còn gọi cả Tiểu Bạch? Năm năm trước, Tiểu Bạch vẫn đang ở trường cảnh sát, không thể cùng Hàn Trầm tham gia vụ án”.

Mọi người đều trầm tư suy nghĩ. Đúng thế, tại sao chứ?

Sáng hôm sau, Hàn Trầm mở mắt, liền nhìn thấy cô y tá xa lạ đang đo nhiệt độ ỉnh. Thấy anh tỉnh lại, cô ta mỉm cười, hỏi: “Đồng chí cảnh sát, anh đã hạ sốt. Anh cảm thấy trong người thế nào? Còn nặng đầu không? Đã dễ chịu hơn chút nào chưa?”

Hàn Trầm không lên tiếng. Anh đảo mắt một vòng, phát hiện Lải Nhải và Mặt Lạnh đang đứng cạnh giường. Trong phòng chẳng còn người nào khác, Cẩm Hi không ở đây. Nhưng qua vẻ mặt của bọn họ, chắc cô cũng bình yên vô sự.

Trong lòng âm thầm dậy sóng, Hàn Trầm thu hồi ánh mắt, dỗi lên trần nhà. Lải Nhải ghé tai Mặt Lạnh, hỏi nhỏ: “Không phải lão đại bị sốt đến đầu óc ngẩn ngơ rồi chứ? Sao chẳng có phản ứng gì cả”.

Mặt Lạnh trả lời chắc như đinh đóng cột: “Không thể nào!”

Lúc này, Hàn Trầm mới đưa mắt nhìn bọn họ.

“Tôi đang nghĩ tới một số chuyện.” Anh lên tiếng.

“Vâng...” Lải Nhải thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, anh chống tay xuống giường, lẩy dề ngồi dậy. Cô y tá ở bên cạnh giật mình, vội ngăn lại. “Anh không thể rời khỏi giường bệnh”. Lải Nhải và Mặt Lạnh cũng tiến lại gần. Lải Nhải nói: “Lão đại làm gì thế? Anh mau nằm xuống đi, có việc gì dặn bọn em là được rồi”.

Hàn Trầm rút mũi kim truyền ở mu bàn tay ra, đồng thời mở miệng: “Đưa tôi đi gặp Bạch Cẩm Hi”.

Lúc tỉnh lại, đập vào mắt Bạch Cẩm Hi đầu tiên là ánh nắng ngoài cửa sổ. Cô đang nằm trong phòng bệnh trắng toát, mu bàn tay vẫn cắm mũi kim tiêm truyền nước. Một người đàn ông ngồi bên cạnh giường. Anh đã cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi trắng, mười đầu ngón tay đan vào nhau, khuỷu tay chống lên mép giường, một bên má tựa vào, rõ ràng đã ngủ say.

Cẩm Hi mỉm cười rồi liếc một vòng quanh phòng bệnh. Trong phòng không có ai khác. Cửa ra vào vẫn mở toang, bên ngoài không ngừng có các bác sĩ và y tá đi qua đi lại.

Hàn Trầm đâu rồi?

“Em tỉnh rồi à?” Giọng nói ôn hòa, hơi khàn khàn vang lên.

Cẩm Hi ngoảnh đầu. Từ Từ Bạch đã buông thông cánh tay, đang lặng lẽ nhìn cô. Ánh nắng chiếu vào khiến gương mặt anh càng trắng trẻo thanh tú, tuy nhiên, trông mắt vẫn tia đỏ. Đây là lần đầu tiên Cẩm Hi chứng kiến bộ dạng này của anh.

“Anh đến từ lúc nào thế?” Cô hỏi.

“Nghe tin em đi vào vùng núi bắt tội phạm, anh liền đến đây ngay.” Từ Từ Bạch giơ tay sờ trán cô, thần sắc nhẹ nhõm: “Em hết sốt rồi”.

Cẩm Hi cười cười: “Em không sao, chuyện nhỏ ấy mà”.

Anh đứng dậy lấy một cốc nước nóng, lại cầm chiếc thìa nhỏ, bắt đầu đút từng thìa cho cô.

Cầm Hi uống mấy ngụm rồi dõi mắt về phía cửa ra vào: “Tiểu Triện đâu rồi?”

Vừa dứt lời, một thìa đầy nước lại được đưa đến, cô há miệng uống hết, lại hỏi: “Cả Hàn Trầm nữa, anh ấy thế nào rồi?”

Mãi không nghe thấy câu trả lời, lúc này, Cầm Hi mới đưa mắt nhìn Từ Tư Bạch. Anh cầm cốc nước, cúi đầu, bất động.

Cầm Hi: “...Anh sao thế?”

Từ Tư Bạch im lặng một lát mới lên tiếng: “Bạch Cầm Hi, anh không quan tâm người khác đang ở đâu. Anh chỉ biết một điều, hôm qua anh thấy em toàn thân đầy máu, được khiêng từ trên máy bay xuống”.

Cầm Hi ngây ra. Từ Tư Bạch đặt cốc và thìa xuống tủ đầu giường, đứng dậy đi ra ngoài.

“Khoan đã!” Cầm Hi gọi anh. Hình như Từ Tư Bạch đang giận cô.

“Em xin lỗi.” Cô nói nhỏ. Anh đứng bất động.

“Em đã khiến mọi người phải lo lắng.” Cô tiếp tục lên tiếng: “Tình hình khẩn cấp, cũng chẳng ai nghĩ sẽ bị thương. Sau này, em nhất định sẽ chú ý, anh đừng giận nữa mà”.

Từ Tư Bạch im lặng vài giây, lại quay người đi đến bên cạnh giường ngồi xuống. Khóe miệng Cầm Hi cong lên.

“Hứa với anh.” Anh nói rành rọt từng chữ một: “Sau này không được để bản thân bị thương nữa”.

Cầm Hi vừa buồn cười vừa cảm động, trịnh trọng gật đầu, “Em sẽ cố gắng tránh bị thương”.

Bốn mắt nhìn nhau, sau đó, Từ Tư Bạch lại cầm cốc nước tiếp tục đút cho cô. Cầm Hi cảm thấy ấm áp trong lòng, ngoan ngoãn hưởng thụ sự phục vụ của anh.

“Tiểu Bạch, chị tỉnh rồi à?” Giọng nói vui mừng từ cửa truyền tới, Châu Tiểu Triện đi vào, trên tay xách hộp cơm.

“Ừ.” Cầm Hi nuốt nước bọt, cười với cậu ta.

Châu Tiểu Triện kéo ghế ngồi xuống: “Em đoán chắc chị cũng tỉnh rồi nên mua cho chị cơm dinh dưỡng của bệnh viện đây này. Chị mau ăn đi, nằm suốt một ngày một đêm chẳng đói chết đi được ấy chứ”.

Bạch Cầm Hi chau mày, hỏi Châu Tiểu Triện: “Tôi ngủ lâu như vậy sao? Hàn Trầm thế nào rồi?”

Châu Tiểu Triện: “Lão đại... Vừa rồi em qua phòng anh ấy, anh ấy vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói, tình trạng anh ấy nghiêm trọng hơn chị. Có điều...”

Anh ấy không nguy hiểm đến tính mạng. Châu Tiểu Triện chưa kịp nói nửa câu sau, Cầm Hi đã chống tay xuống giường, ngồi dậy.

Châu Tiểu Triện giật mình, định gơ tay đỡ cô, nhưng Từ Tư Bạch phản ứng nhanh hơn, lập tức túm cổ tay Cầm Hi: “Em làm gì vậy?”

Cầm Hi nói với bọn họ: “Em đi xem Hàn Trầm thế nào”.

Từ Tư Bạch im lặng. Châu Tiểu Triện lên tiếng: “Không được! Bác sĩ nói, chị phải nằm trên giường một tuần. Vừa tỉnh dậy càng không thể xuống giường. chị mau nằm xuống đi!”

Từ Tư Bạch tiếp lời, ngữ khí rất nghiêm nghị: “Vừa rồi em hứa với anh điều gì?”

“Lão Từ, anh đừng lo, em đâu đến nỗi yếu ớt như thế. Tiểu Triện, mau đỡ tôi dậy!” Cô dõi mắt ra ngoài cửa: “Trong lòng em biết rõ em đang làm gì”.

Vừa dứt lời, cô liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cửa ra vào. Đó là Hàn Trầm. Anh mặc bộ đồ bệnh nhân giống cô, mái tóc ngắn lòa xòa, sắc mặt nhợt nhạt. Anh bám vào bờ tường, đi chậm chậm vào phòng. Theo sau anh là Lải Nhải và Mặt Lạnh, gương mặt họ đầy vẻ bất lực.

Bạch Cẩm Hi, Châu Tiểu Triện và Từ tư Bạch đều ngẩn người. Cả ba giữ nguyên tư thế, cô chống tay xuống giường nửa nằm nửa ngồi, còn hai người đàn ông đang đỡ lấy cô.

Vừa thấy Cẩm Hi, Hàn Trầm liền dừng bước, nhìn cô chăm chú.

Cô mặc bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình nên thân hình càng trở nên gầy gò. Mái tóc dài xõa xuống bờ vai, gương mặt không một chút sắc hồng. vào thời khắc nhìn thấy anh, đôi mắt trong veo của cô dường như vụt qua rất nhiều tâm tình. Ánh mắt này khiến Hàn Trầm chợt nhớ đến nụ hôn ở trên máy bay hôm nào. Lúc đó, cô cũng nhìn anh bằng ánh mắt hàm chứa muôn vạn lời nói như bây giờ, khiến tim anh đau nhói.

Hai người yên lặng quan sát đối phương, người bên cạnh không ai lên tiếng.

“Lão Từ, Tiểu Triện!” Cẩm Hi lại nằm xuống giường, “Đuổi người này ra ngoài cho tôi!”

Mấy người đàn ông sững sờ. Châu Tiểu Triện lấp bắp, “Tiểu Bạch... Vừa rồi chị còn muốn...”

“Cậu câm miệng ngay!” Cẩm Hi cắt ngang lời cậu ta.

Từ Tư Bạch nhìn cô rồi lại liếc Hàn Trầm. Sau đó, anh ngồi xuống mép giường, thần sắc bình tĩnh.

Ngoài Châu Tiểu Triện biết một chút nội tình. Mặt Lạnh và Lải Nhải đều không hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Bất gặp vẻ mặt lạnh lùng của Cẩm Hi, họ len lén liếc Hàn Trầm.

Hàn Trầm rời tay khỏi bờ tường, đứng thẳng người. Từ đầu đến cuối, anh luôn dán mắt vào Cẩm Hi.

“Em định đuổi ai ra ngoài?” Giọng đàn ông trầm thấp vang lên.

Cẩm Hi “hừ” một tiếng, “Anh chứ còn ai vào đây nữa?”

Nào ngờ Hàn Trầm đi thẳng đến chiếc ghế ở phía đối diện từ từ ngồi xuống: “Em hãy đưa ra lí do, tôi mới ra ngoài.”

Cẩm Hi ngẩn người, hai má nóng ran. Cô thật sự không ngờ, anh lại giở trò lưu manh vào thời khắc này. Làm sao cô có thể nói, đuổi anh ra ngoài là vì anh đã cưỡng hôn cô?

Trong đầu Cẩm Hi chợt hiện ra cảnh tượng ở trên máy bay. Anh cũng nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, giống như trong mắt chỉ có một mình cô. Anh ôm cô, hôn cô cuồng nhiệt, không cho cô cơ hội để hô hấp hay né tránh. Anh giữ hai tay cô, toàn thân phủ lên người cô. Vào giây phút đó, thế giới của cô dường như chỉ tồn tại một mình anh.

Thế nhưng, anh đã có vị hôn thê... Trái tim đau nhói, Cẩm Hi liền quay đầu sang một bên, không nhìn anh nữa. Căn phòng rơi vào trạng thái yên tĩnh một cách kỳ quặc.

“Khụ... Tiểu Bạch, em đỡ chút nào chưa?” Lải Nhải hỏi.

“Tôi rất khỏe”. Cẩm Hi trả lời dứt khoát.

Lải Nhải nháy mắt với Châu Tiểu Triện. Cậu ta biết ý, lập tức điều tiết không khí: “Lão đại thì sao ạ?”

“Tôi cũng rất khỏe.” Hàn Trầm đáp ngắn gọn.

Căn phòng lại một lần nữa im lặng như tờ, may mà có người xuất hiện.

“Tất cả đều ở đây à, tốt quá.” Giọng nói đàn ông sang sảng truyền tới, Tần Văn Lang xách túi đi vào.

Sau khi đưa túi tào cho Lải Nhải mang đi rửa, anh ta đến bên Hàn Trầm, cúi xuống xem chân anh rồi vỗ vỗ vai: “Thế nào rồi?”

“Tôi không sao, vết thương nhỏ thôi”. Anh bình thản đáp, khóe mắt phát hiện Cẩm Hi vẫn ngoảnh sang một bên.

Tần Văn Lang gật đầu, lại đi đến bên giường Bạch Cẩm Hi: “Đồng chí Tiểu Bạch! Vết thương đỡ chút nào chưa? Lần này, hai cô cậu chịu nhiều vất vả nhưng cũng lập được công lớn. Lãnh đạo Cục rất hài lòng với biểu hiện của hai người. Cô cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt rồi quay về cương vị, tiếp tục phấn đấu nhé!”

Bạch Cẩm Hi quay đầu, nở nụ cười ngọt ngào với Đội trưởng Tần: “Cám ơn lãnh đạo! Tôi không sao, có thể nhanh chóng quay về với công việc”.

Tần Văn Lang tỏ ra hài lòng. Trong lúc hai người nói chuyện, Cẩm Hi để ý thấy ánh mắt sắc bén của Hàn Trầm không rời khỏi gương mặt cô.

Tần Văn Lang lại hỏi thăm vài câu. Lúc này, Lải Nhải bưng đĩa táo đi vào. Đội trưởng Tần cầm một quả, ngồi xuống ghế, “Tổ Khiên Đen đã có mặt đầy đủ ở đây, vậy thì chúng ta tranh thủ nói qua về vụ án của T”.

Nghe câu này, Từ Tư Bạch lập tức đứng lên, nói với Cẩm Hi: “Anh về trước, lúc khác lại đến thăm em”.

Nói xong, anh giơ tay xoa đầu cô, động tác rất tự nhiên. Cẩm Hi cười cười với anh. Từ Tư Bạch cảm áo khoác trên thành ghế, đi thẳng ra ngoài. Hàn Trầm theo dõi họ, không nói một lời.

Khi Từ Tư Bạch đi đến cửa, Tần Văn Lang đột nhiên mở miệng: “Khoan đã! Cậu có phải là bác sĩ pháp y Từ Tư Bạch rất nổi tiếng không?”

Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đều giật mình khi nghe thấy ba từ “rất nổi tiếng”, không hẹn mà cùng đưa mắt về phía cửa ra vào. Từ Tư Bạch dừng bước, quay người nói với đội trưởng Tần: “Tôi là Từ Tư Bạch”.

Câu tiếp theo của Tần Văn Lang mới quả thực khiến tất cả mọi người sững sờ. Anh ta đặt quả táo xuống, đi đến bên Từ Tư Bạch vỗ vai anh: “Hãy gia nhập tổ Khiên Đen chúng tôi!”

Mọi người đều ngây ra, chỉ riêng Hàn Trầm vẫn không có bất cứ biểu cảm nào.

Cẩm Hi cảm thấy, vấn đề này có hỏi cũng bằng thừa. Bởi vì từ trước đến nay, Từ Tư Bạch đều không thích chốn đông người, coi danh lợi như cỏ rác. Anh chỉ thích phòng khám nghiệm tử thi yên tĩnh ở thành phố Giang, sống cuộc sống mà anh mong muốn.

Ai ngờ, sau giây phút im lặng ngắn ngủi, Từ Tư Bạch gật đầu: “Tôi sẽ suy nghĩ vấn đề này”. Nói xong, anh liền quay người đi ra ngoài.

Vì Từ Tư Bạch không từ chối ngay nên đội trưởng Tần khá vui. Anh ta quay đầu, vung tay nói: “Họp thôi”.

Hàn Trầm và Cẩm Hi đang bị thương nên cuộc họp không kéo dài quá lâu. Mọi người rà soát lại vụ án, hỏi Hàn Trầm và Cẩm Hi tình hình xảy ra ở hiện trường. Công việc tiếp theo sẽ do các thành viên còn lại hoàn thành.

Kết thúc cuộc họp, Tần Văn Lang xem đồng hồ: “Tôi phải về cơ quan bây giờ.” Anh ta quay sang ba người đàn ông: “Các cậu có ngồi xe tôi cùng về không?”

Cả ba đều gật đầu, Đội trưởng Tần xuống dưới lấy ô tô trước. Lải Nhải nói với Hàn Trầm: “Lão đại, bọn em đỡ anh về phòng nhé!”

Bạch Cẩm Hi vẫn dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Cô nghe thấy giọng nói trầm thấp bình thản của Hàn Trầm: “Không cần, tôi có chuyện muốn hỏi cô ấy, các cậu cứ đi trước đi!”

Ba người đàn ông nhanh chóng rời đi, phòng bệnh lại khôi phục trạng thái tĩnh mịch. Cẩm Hi ra vẻ không để ý đến anh, nhưng khóe mắt thấy anh bám vào bờ tường, từ từ đứng dậy, đi cà nhắc đến bên giường rồi ngồi xuống.

Cảm nhận tấm đệm hơi lún xuống, hơi thở của người đàn ông gần kề, Cẩm Hi đột nhiên tức giận: “Hàn Trầm, anh có thôi đi không?”

“Tôi không thôi.” Anh đáp khẽ.

Cẩm Hi nhất thời hết cách, nổi oán hờn và ảm ức ở trong lòng càng đậm đặc. Hàn Trầm lặng lẽ nhìn cô một lúc, cổ găng đờ nên khao khát mãnh liệt muốn cúi xuống hôn cô.

“Tôi có chuyện muốn hỏi em”. Cuối cùng anh cũng mở miệng, “Trước khi chết, T nhắc đến vụ án năm năm trước, đồng thời nói lời xin lỗi. Tôi nghĩ, đây mới là nguyên nhân hấn chỉ định chúng ta tham gia cuộc thi lần này. Bằng không, hấn cứ tùy tiện tìm một người cảnh sát là có thể làm “nhân chứng” cho sự “phán xử” của hấn. Bạch Cẩm Hi, vụ án năm năm trước có liên quan gì đến em?”

Cẩm Hi giật mình. Lúc đó, sự việc xảy ra đột ngột, tinh thần của cô không được tỉnh táo cho lắm nên chẳng suy nghĩ sâu xa về vấn đề này. Qua thái độ của Hàn Trầm, hình như anh cũng dính dáng đến vụ án năm năm trước. Nhưng tại sao T lại bắt cô tham gia?

Cẩm Hi nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Tôi không rõ. Năm năm trước tôi còn học ở trường cảnh sát Sa Hồ, làm sao có thể tham gia vụ án đó? Hơn nữa, từ ngữ khí của T thì đây là một vụ án lớn”.

Vừa dứt lời, cô phát hiện Hàn Trầm nhìn mình bằng ánh mắt thâm trầm. Trong lòng lại bốc hỏa, Cẩm Hi cất giọng lãnh đạm: “Không còn vấn đề gì thì mời anh về phòng của mình đi, đừng ngồi trên giường tôi nữa”. Cô giơ tay đẩy anh, nhưng bị anh nắm chặt.

Cẩm Hi: “Anh...”

Hàn Trầm giữ tay cô, bàn tay còn lại chống xuống giường bên cạnh Cẩm Hi, toàn thân gần như phủ xuống người cô. Anh cúi đầu: “Còn động đây nữa, tôi hôn em bây giờ”.

Cẩm Hi đỡ người, hai má nóng ran. Cô chỉ trừng mắt với anh mà không lên tiếng.

“T lên kế hoạch chu đáo, bởi vậy, hấn sẽ không làm chuyện vô nghĩa. Nếu năm năm trước, em không trực tiếp tham gia vụ án, vậy thì hãy nói cho tôi biết, lúc đó em ở đâu, làm gì, gặp gỡ những người nào? Em phải nói hết, đừng bỏ sót bất cứ điều gì.” Hàn Trầm cất giọng trầm trầm.

Cẩm Hi không thể trả lời câu hỏi của anh. Nhưng xem ra, hôm nay không nói rõ ràng, chắc chắn anh sẽ không chịu đều yên. Thế là cô ngoảnh đầu sang một bên, lạnh nhạt đáp: “Ngại quá, tôi thật sự chẳng có gì để nói cả. Vì tôi bị mất trí nhớ nên đã quên sạch mọi chuyện trước kia”.

Vừa dứt lời, Cẩm Hi đột nhiên có cảm giác kỳ lạ. Ánh mắt của Hàn Trầm càng trở nên thâm trầm bức người. Rõ ràng trong phòng chỉ có cô và anh nhưng không khí bỗng trở nên nặng nề trong giây lát.

“Vậy sao?” Anh nói: “Thật trùng hợp, tôi cũng bị mất trí nhớ”.

Cẩm Hi vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn anh.

“Tôi bị mất ký ức vào khoảng thời gian năm năm trước”. Ánh mắt anh sâu như đáy biển, “Cũng không còn nhớ chuyện trước kia.”

Cẩm Hi giật mình. Vụ án xảy ra năm năm trước? Cả hai người đều bị mất trí nhớ? Cô trầm tư suy nghĩ, nhưng nhất thời không tìm ra mối liên hệ nào cũng như dụng ý của Hàn Trầm khi nói những lời này. Tuy nhiên, cô có thể cảm nhận rõ ràng, từ lúc đặt chân vào căn phòng này, thái độ của anh đối với cô đã hoàn toàn thay đổi.

Trước kia, anh là người có tính cách lãnh đạm, tuy trong cốt tủy cũng ẩn chứa sự ngang ngược nhưng bề ngoài, anh luôn tỏ ra chín chắn, trầm ổn.

Nhưng hôm nay, dù ngữ khí vẫn bình thản nhưng mỗi câu anh nói với cô, mỗi ánh mắt nhìn cô đều chứa đựng sự mãnh liệt khó diễn tả, giống như một con sói, đang âm thầm quan sát rồi tiếp cận cô.

Mặc dù không có phản ứng mạnh mẽ nhưng vào thời khắc này, tâm tình của Hàn Trầm đã sôi sục.

Lúc ở trên núi Diêu Lâm, do tình thế cấp bách, bản thân lại bị thương nên anh không đào sâu suy nghĩ về câu nói cuối cùng của T trước khi tự sát. Hôm nay tỉnh lại, não bộ khôi phục sự tỉnh táo, các manh mối được xâu chuỗi trong đầu anh một cách tự nhiên.

Phân tích logic vốn là sở trường của anh. Phản ứng của Tân Giai khi lần đầu tiên gặp Bạch Cẩm Hi, lời nói của T... Ít nhất anh có thể đưa ra một kết luận: Bạch Cẩm Hi có dính dáng đến vụ án năm xưa,

Anh và cô không biết gì về vụ án đó. Bây giờ cũng chẳng có manh mối nào chứng minh cô là vị hôn thê của anh. Ngược lại có vô số chứng cứ khẳng định, cô không thể là người con gái ấy. Tuy nhiên, một khi sự nghi ngờ nảy sinh, nó bắt đầu điên cuồng xâm chiếm tâm trí anh, không có cách nào gạt bỏ.

Là cô phải không? Người phụ nữ anh từng yêu thương liệu có phải là cô gái khiến anh rung động ở ngay trước mặt?

Khi khả năng này vượt qua đầu, trái tim Hàn Trầm như bị một nhát dao đâm mạnh. Điều đó khiến tâm trạng anh trở nên phiền muộn và sốt ruột chưa từng thấy.

Đang mãi chìm trong suy tư, Cẩm Hi bỗng thấy Hàn Trầm cúi thấp đầu, áp sát gương mặt cô.

Cô hơi mất tự nhiên, lạnh lùng mở miệng: “Anh làm gì vậy?”

“Em có cảm giác khi tôi hôn em hay không?” Anh hỏi nhỏ.

Trống ngực đập thình thịch, Cẩm Hi còn chưa kịp trả lời, Hàn Trầm lại cất giọng khàn khàn: “Tôi rất có cảm giác”.

Trong lòng Cẩm Hi dội lên tâm tình ngọt ngào, pha lẫn đau đớn. Cô ngoảnh đầu sang một bên, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Hàn Trầm, tôi không thể đến với anh. Anh đi đi! Hai chúng ta kết thúc ở đây thôi!”

Nói xong câu này, cô thậm chí không nỡ quan sát vẻ mặt của anh. Nào ngờ, Hàn Trầm bình tĩnh mở miệng: “Bạch Cẩm Hi, chuyện này không phải do em mà tôi mới là người quyết định. Tôi cần chút thời gian để xác nhận một số vấn đề. Chúng ta bàn sau đi!”

Cẩm Hi còn chưa kịp phản ứng, anh đã đứng dậy đi ra cửa. Cô dõi theo bóng lưng anh, không nhịn được, mắng một câu: “Hàn Trầm! Anh đúng là đồ thần kinh!”

Tuy nhiên, anh không hề để ý đến cô, chậm rãi rời khỏi phòng bệnh.

48. Chương 48: Hình Dáng Mơ Hồ Của Em

Vừa đi khỏi phòng bệnh của Bạch Cẩm Hi mấy bước, Hàn Trầm liền gặp Tân Giai. Tân Giai từ phòng bệnh của anh tìm đến đây. Vì trông nom anh suốt một ngày một đêm nên sắc mặt của cô tiêu tụy. Nhìn thấy anh, cô vô thức đan hai tay vào nhau: “Hàn Trầm, sao anh lại xuống giường?”

Hàn Trầm liếc cô một cái, tiếp tục bám bờ tường bước đi. Tân Giai lập tức tiến đến, định đỡ cánh tay anh nhưng bị anh né tránh.

“Tránh ra!”

Dõi theo bóng lưng cao lớn của người đàn ông, viền mắt Tân Giai đỏ hoe, cô vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong đó ẩn hiện nét bi thương.

Hàn Trầm đột ngột dừng lại, quay đầu về phía cô. Tân Giai giật mình.

Mặc dù Hàn Trầm luôn tỏ ra xa cách, nhưng anh chưa bao giờ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo như vậy.

“Gần đây em không siêng tìm tôi như lúc trước. Tại sao thế?”

Tân Giai dờ ra: ” ... Gì cơ?”

“Do em sợ gặp người nào đó ở chỗ tôi, đúng không?” Anh nhìn cô chằm chằm

Một nỗi tuyệt vọng ủa vào lòng Tân Giai. Cô vô thức cuộn chặt hai tay thành nắm đấm, sắc mặt tái nhợt, môi mấp máy nhưng không tài nào thốt ra lời.

Phản ứng này của Tân Giai đã quá đủ với Hàn Trầm. Anh cười cười quay người bước đi.

Về phòng bệnh, Hàn Trầm nằm xuống giường một cách khó nhọc. Dõi mắt lên trần nhà, trong đầu anh lại hiện ra gương mặt đỏ ửng, ánh mắt vừa ảm ức, vừa tức giận của Bạch Cẩm Hi ban này. Điều này, khiến lồng ngực anh đè nén khó chịu. Trầm ngâm một lúc, anh lấy điện thoại, gọi cho Mặt Lạnh.

“Hãy photo cho tôi một bản tư liệu chi tiết về Bạch Cẩm Hi rồi mang đến đây cho tôi”

Mặt Lạnh có hiệu suất làm việc rất cao. Một tiếng sau, anh ta đã mang đến cho Hàn Trầm mà không thắc mắc một câu.

Hàn Trầm tựa vào giường xem tài liệu. Anh dùng bút bi đỏ khoanh một số nội dung:

Nơi sinh ra: Huyện Đồng Sơn. Địa chỉ từng sinh sống: Số 17, ngõ Phụ Dương huyện Hồng Sơn.

Trình độ văn hóa: Lớp hai, khoa Điều tra hình sự, khóa 56 trường cảnh sát Sa Hồ.

Địa chỉ thường trú trước đó: Số 26 làng mới Nhã An, đại lộ Nam Thiên, thành phố Giang. Tháng 7 năm 2010 xảy ra vụ hỏa hoạn, nhà bị cháy rụi, hai người tử vong là Bạch Diệu Tông và Triệu Lan Xuân (bố mẹ Bạch Cẩm Hi)

Xem xong tư liệu, Hàn Trầm bấm chuông ở đầu giường. Cô y tá nhanh chóng đi vào, mỉm cười hỏi: “Anh cần gì ạ?”

“Bao giờ tôi mới có thể xuất viện?” Hàn Trầm hỏi

Cô y tá ngập ngừng: “Anh ... ít nhất một tuần nữa. Về nhà anh vẫn phải chú ý, không được để thân thể quá mệt mỏi”

Hàn Trầm gật đầu: “Tôi biết rồi, cảm ơn cô”

Trưa ngày hôm sau, Bạch Cẩm Hi nằm trên giường, vô cùng buồn chán. Châu Tiểu Triện ngồi bên cạnh đút cơm cho cô.

Mới bốn vài miếng, cậu ta không nhin nổi bắt đầu tán gẫu: “Hôm qua Mặt Lạnh nhận được điện thoại của Lão đại, không biết bảo anh ta tìm tư liệu gì mà có vẻ rất thần bí. Anh ta photo một đồng, thấy em đi đến liền thu hết lại, không cho em xem”

Cẩm Hi “xì” một tiếng: “Cậu quan tâm người ta làm gì?”

Châu Tiểu Triện không hiểu tại sao Cẩm Hi tự dưng thay đổi thái độ với Hàn Trầm, hỏi cô cũng không nói, cậu ta đành kết thúc đề tài này, chuyển qua vấn đề khác: “Hôm nay bác sĩ Từ không đến đây à?”

“Chẳng thấy anh ấy đâu cả”

“Hôm qua, anh ấy nói sẽ đến thăm chị còn gì?”

“Tôi làm sao mà biết được?”

Hai người im lặng, Châu Tiểu Triện thở một hơi dài. Tâm trạng của Cẩm Hi vốn đã buồn bực, nghe cậu ta thở dài cô càng cáu kỉnh: “Hừ, tôi còn chưa tìm cậu tính sổ đấy. Hôm qua, tại sao cậu lại để một mình Hàn Trầm ở lại đây? Cậu chẳng có nghĩa khí gì cả...”

Cô còn chưa dứt lời, Châu Tiểu Triện đột nhiên đưa mắt về phía cửa ra vào, cậu ta nhanh chóng đứng lên, không quên nháy mắt ra hiệu cho cô.

Lúc này, Cẩm Hi mới phát hiện, Hàn Trầm đang đứng ở cửa phòng. Sau một đêm, khí sắc của anh đã khá hơn rất nhiều, gương mặt không còn nhợt nhạt, người cũng có thể đứng thẳng. Dù mặc bộ đồ bệnh nhân nhưng trông anh vẫn cao lớn và nổi bật.

Hàn Trầm hiển nhiên nghe thấy câu nói vừa rồi, anh không lên tiếng, chỉ nhìn cô chăm chú. Tim Cẩm Hi rung lên một nhịp, cô lập tức ngoảnh đầu về phía cửa sổ.

Châu Tiểu Triện giả vờ vô tư, cười nói với Hàn Trầm: “Lão đại, anh đến thăm Tiểu Bạch đấy à?”

Hàn Trầm gật đầu, đi tới chiếc ghế cạnh giường ngồi xuống, dỗi mắt vào gáy Cẩm Hi.

“Tiểu Triện!” Anh lên tiếng

“Vâng”

“Để tôi ở đây một mình.”

Nghe câu này, Cẩm Hi lập tức quay đầu. Cô thật sự không hiểu, tại sao Hàn Trầm lại ngang ngược như vậy? Trước kia, anh đâu có khốn kiếp đến mức này? Nhìn gương mặt điển trai của anh, nổi tức giận trong lòng Cẩm Hi lại bùng cháy dữ dội.

Cô trừng mắt với Châu Tiểu Triện: “Cậu dám đi?”

Hàn Trầm cũng ngẩng đầu, yên lặng nhìn cậu ta.

Châu Tiểu Triện nói nhỏ: “Em không thể không đi ...” Vừa dứt lời, cậu ta liền cầm áo khoác, ba chân bốn cẳng chuồn mất. Căn phòng trở nên yên tĩnh, Cẩm Hi lại quay mặt đi chỗ khác.

Hàn Trầm cũng không phải cố tình trêu ghẹo Cẩm Hi. Cứ nghĩ đến cô, trong lòng anh lại bứt rứt không yên. Trực giác mãnh liệt báo cho anh biết, cô chính là người con gái trong mơ kia. Người phụ nữ giày vò tâm trạng của anh thời gian gần đây, thật ra cũng chính là cô gái đã giày vò anh hơn một nghìn ngày đêm. Anh chỉ muốn ôm cô vào lòng ngay lập tức, hỏi xem liệu cô có nhớ đến anh, dù chỉ một chút? Liệu cô có nhớ đến tình yêu của hai người?

Nhưng lý trí cũng nhắc nhở, anh phải kiên nhẫn chờ đợi, trước khi điều tra rõ ràng.

Giờ tay là có thể chạm tới, nhưng cầu mà không được. Anh phải cố gắng kiềm chế tình cảm trong lòng, còn cô lại không hề hay biết. Ngắm cô một lúc, ánh mắt Hàn Trầm dừng lại ở hộp cơm trên bàn. Anh đứng dậy, cầm hộp cơm rồi dùng chiếc thìa nhỏ mở ra xem. Cô mới ăn có một ít.

Tuy ngoảnh mặt đi chỗ khác nhưng Cẩm Hi vẫn chú ý lắng nghe động tĩnh của anh. Sau đó, mặt đem lại lún xuống, anh ngồi cạnh cô.

Cẩm Hi liền trừng mắt với anh: “Anh muốn làm gì hả?”

Hàn Trầm lắc lắc chiếc thìa: “Tôi dứt cho em ăn”. Ngữ khí của anh vô cùng dịu dàng.

Cẩm Hi vẫn tỏ ra kiên quyết: “Tôi không ăn”

“Được” Hàn Trầm nói “Em không ăn thì tôi ăn.”

Cẩm Hi giật mình, lập tức quay đầu, thấy anh thản nhiên dùng chiếc thìa của cô, xúc cơm đưa lên miệng. Sau đó, anh liếc cô một cái, lại ăn một miếng.

Cẩm Hi hết nói nổi: ” ... Tùy anh”

Hàn Trầm ăn tương đối chậm. Cẩm Hi buồn bực nhưng không biết làm thế nào, trong khi anh vẫn từ tốn ăn cơm, dáng vẻ vô cùng ung dung.

“Đây chuyện của tôi đâu rồi?” Cô thốt ra câu đã muốn hỏi từ hôm qua, đồng thời giờ tay về phía anh: “Mau trả lại cho tôi”

Hàn Trầm bỏ chiếc thìa xuống hộp cơm, thò tay vào cổ áo lôi sợi dây ra ngoài cho cô thấy, sau đó lại tiếp tục ăn cơm.

Cẩm Hi, “Ai cho anh đeo lên cổ? Mau trả lại cho tôi!”

Hàn Trầm chẳng thèm để ý đến yêu cầu của cô, mở miệng hỏi: “Đây là dây gì?”

Cẩm Hi không muốn tiết lộ nguồn gốc của sợi dây, hàm hồ đáp: “Anh không nhận ra sao? Là một mẫu thiên thạch. Anh mau trả lại cho tôi!”

Hàn Trầm cúi đầu, cầm mặt dây chuyền lên xem, chỉ thấy một cục đen sì, to hơn hạt lạc, trông cũng khá giống viên đá. Anh tháo sợi dây, lắc lắc: “Mau ăn hết cơm rồi tôi trả lại cho em”

“Thật sao?”

“Ừ.” Nói xong, anh liền cầm chiếc thìa, xúc cơm đưa lên miệng cô. Cẩm Hi né tránh ánh mắt của anh, há miệng ăn. Cô vừa nuốt hết, thìa thứ hai lại được đưa tới.

Cẩm Hi yên lặng ăn cơm, trong khi ánh mắt của anh từ đầu đến cuối không hề rời khỏi gương mặt cô. Cô nhanh chóng giải quyết xong. Hàn Trầm bỏ hộp cơm xuống bàn, đưa tờ giấy ăn cho cô. Cẩm Hi lau miệng, vo viên tờ giấy rồi ném vào người anh. Hàn Trầm bình thản cúi xuống nhặt bỏ vào thùng rác.

“Đây chuyện đâu?” Cô nói.

Hàn Trầm không trả lời, cũng chẳng đưa sợi dây cho Cẩm Hi, mà ngồi xuống mép giường, chống hai tay xuống cạnh hai bên người cô.

Cẩm Hi cắn môi nhìn anh.

“Tôi sẽ rời khỏi đây vài ngày, ngày mai lên đường, đi điều tra chút việc.” Anh đột nhiên mở miệng.

Cẩm Hi vô thức muốn hỏi anh điều tra việc gì nhưng cố nhịn.

“Hãy chăm sóc bản thân tử tế.” Anh nói nhỏ.

Cẩm Hi lặng thinh. Hàn Trầm nhất thời không lên tiếng. Ánh nắng rực rỡ chiếu vào phòng, ngọn gió dịu dịu thổi qua ô cửa, gương mặt tuấn tú như tượng điêu khắc của anh cách cô rất gần. Bầu không khí xung quanh như tăng thêm mấy độ, vô cùng mờ ám.

Anh muốn hôn cô. Đôi mắt hun hút, khóe miệng hơi nhếch lên và vòm ngực phập phồng của anh dường như đang mách bảo cô điều này.

Mặc dù mặt nặng mày nhẹ với anh nhưng vào thời khắc này, trái tim cô vẫn đập liên hồi, trong lòng dội lên cảm giác vừa ngọt ngào vừa đắng chát.

Cẩm Hi thề, nếu anh hôn cô, cô sẽ cho anh một bạt tai.

Tuy nhiên, Hàn Trầm, vẫn bất động, chỉ có ánh mắt thâm trầm di chuyển xuống dưới, dừng lại ở bờ môi Cẩm Hi.

Trầm mặc trong giây lát, anh đứng dậy: “Em mau nghỉ ngơi đi!”

Cẩm Hi vẫn thất thần. Rõ ràng anh chẳng làm gì, vậy mà từ mặt xuống cổ cô đều nóng ran. Rõ ràng anh không chạm vào cô, vậy mà cô có cảm giác bị anh hôn rất lâu. Cô có thể thấy rõ khao khát và sự kiềm chế trong đáy mắt anh.

Người đàn ông này thật là...

Cô túm lấy cái gối, ném thẳng vào người Hàn Trầm: “Mau trả lại dây chuyền cho tôi, anh vừa hứa với tôi rồi cơ mà!”

Hàn Trầm bắt lấy chiếc gối, ném xuống cuối giường: “Tôi lừa em đấy!” Nói xong, anh quay người đi ra cửa.

Cẩm Hi: “Hàn Trầm! Anh là đồ khốn!”

Hàn Trầm trêu ghẹo Cẩm Hi rồi bỏ đi một cách dứt khoát, để lại một mình cô trong căn phòng trống trải. Bộ não không thể khống chế, lại nghĩ đến nhất cử nhất động vừa rồi, từng lời nói, từng ánh mắt của anh.

Vị ngọt ngào và đắng chát giống như sợi dây leo quấn quýt trong trái tim cô.

Hàn Trầm, anh có biết không? Em không thể hỏi ra miệng, anh sẽ chọn vị hôn thê hay là em? Em không muốn bị lựa chọn. Em tuyệt đối không hỏi anh, em càng không muốn ép anh trao cho em lời hứa. Nhưng Hàn Trầm à, tại sao anh nhìn em bằng ánh mắt thâm tình như vậy? Giống như người anh yêu thương trọn đời là em vậy...

Sáng sớm hôm sau, Mặt Lạnh lái chiếc Land Rover của Hàn Trầm đến bệnh viện. Hàn Trầm đã thay sang bộ quần áo jacket đen và quần ống rộng vì chân trái anh vẫn bị băng bó. Anh nhận chìa khóa từ tay Mặt Lạnh, ngồi vào vị trí tài xế.

Mặt Lạnh ném một túi xách xuống ghế lái phụ, bên trong đựng vài bộ quần áo, bản đồ, tư liệu liên quan đến Bạch Cẩm Hi, chai nước khoáng và thuốc Hàn Trầm dùng trong mấy ngày tới, trong đó có một lọ thuốc giảm đau dự phòng.

“Anh đi mấy ngày?” Mặt Lạnh hỏi

Hàn Trầm nở má: “Khoảng ba, bốn ngày. Giúp tôi chăm sóc Bạch Cẩm Hi”

Mặt Lạnh gật đầu, không hỏi thêm điều gì. Hàn Trầm nhanh chóng lái ô tô rời khỏi bệnh viện, còn Mặt Lạnh bắt taxi về Cục công an.

Cách đó mấy chục mét, bên dưới tòa nhà điều trị, Tân Giai đứng ở góc hành lang, dõi theo xe của Hàn Trầm. Một lúc sau, cô ngẩng đầu về phía ô cửa phòng bệnh của Bạch Cẩm Hi, sắc mặt càng trở nên u ám.

Thị trấn nhỏ miền Nam vào tháng 10 đã có không khí dịu hiu của mùa thu. Đường phố dọc bên bờ sông là những ngôi nhà cũ mới đan xen, xe cộ và người đi lại thưa thớt.

Hàn Trầm dừng xe bên đường, tìm đến số nhà 17 ngõ Tự Dương, huyện Hồng Sơn, nơi Bạch Cẩm Hi sống lúc nhỏ.

Đây là một ngôi nhà ba tầng mới xây, tầng một là một tiệm tạp hóa nhỏ. Hàn Trầm đi đến mua bao thuốc lá, nhân tiện hỏi thăm bà chủ quán: “Tôi muốn hỏi một chút, tôi có một người bạn tên Bạch Cẩm Hi, trước kia từng sống ở địa chỉ này, chị có biết không?”

Bà chủ là người phụ nữ chất phát tầm 40 tuổi, lắc đầu: “Không, tôi chưa nghe nói bao giờ”

“Chị dọn đến đây từ khi nào vậy?”

Bà chủ cười cười: “Khoảng ba bốn năm nay. Bạn cậu ở từ năm nào thế?”

“Hỏi nhỏ, cô ấy sống ở đây, sau này dọn đi nơi khác, tính ra cũng mười mấy năm rồi.” Hàn Trầm đáp.

Bà chủ “ồ” một tiếng: “Mấy năm trước, mảnh đất này được người mua lại rồi xây một loạt nhà để bán. Những hộ cũ không biết chuyển đi đâu.”

“Vâng.” Im lặng vài giây, Hàn Trầm lại hỏi: “Vậy chị có biết người mua mảnh đất này là ai không?”

Bà chủ hơi ngạc nhiên khi nghe câu hỏi này, nhưng trông anh có vẻ đứng đắn, bà cũng nói ra điều mình biết: “Tôi không rõ lắm. Tuy nhiên, nghe nói mảnh đất đã qua tay nhiều chủ mới đến người chủ cuối cùng.”

Rời khỏi tiệm tạp hóa, Hàn Trầm đứng bên lề đường quan sát xung quanh. Ánh mắt anh dừng lại ở một quán ăn nhỏ trông có vẻ lâu đời ở đầu một ngã rẽ. Vẫn chưa đến buổi trưa, quán ăn không một người khách, chỉ có bà già tóc bạc ngồi nhặt rau ở cửa.

Hàn Trầm đi đến bên bà lão, cúi xuống hỏi thăm: “Bà ơi, cháu muốn hỏi bà về một người được không ạ?”

Bà lão nhướng mày nhìn anh: “Cậu thanh niên muốn hỏi ai thế?”

“Bà có biết Bạch Cẩm Hi không ạ? Cháu là bạn của cô ấy.”

Bà lão ngẫm nghĩ một lúc: “Có phải Tiểu Hi ngày trước sống ở ngõ đằng kia không? Nhà con bé chuyển đi lâu lắm rồi, sao cậu tìm đến nơi này?”

Hàn Trầm cười cười: “Cháu và Cẩm Hi mất liên lạc mấy năm rồi. Cháu nhớ cô ấy từng bảo cô ấy sống ở đây nên hôm nay nhân tiện đi qua, vào hỏi xem có tin tức của cô ấy không?”

Bà lão cười, kéo chiếc ghế cho anh: “Cậu ngồi đi. Nhà con bé chuyển đi cũng phải 10 năm rồi còn gì. Nhưng tôi nhớ mấy năm trước, Tiểu Hi quay về đây một lần, còn nói chuyện với tôi một lúc lâu.”

Hàn Trầm ngồi xuống: “Bà có nhớ cô ấy quay về năm nào không ạ?”

Bà lão thở dài: “Cuối năm 2010, chính là năm nhà con bé xảy ra chuyện ấy. Con bé cũng thật đáng thương, bố mẹ đều mất không còn, chuyện trước kia thì quên đi”. Bà nở nụ cười hiền từ: “Nó lên thành phố học mấy năm mà thay đổi nhiều quá. Đúng là sống ở thành phố lớn có khác, xinh đẹp hơn trước nhiều.”

Hàn Trầm im lặng một lát, lại hỏi: “Bà có ảnh cô ấy lúc còn nhỏ không ạ?”

Bà lão lắc đầu: “Tôi làm gì có.” Bà cười nói: “Cậu thanh niên, cậu muốn theo đuổi Tiểu Hi phải không? Tìm đến nơi này, cậu đúng là có lòng thật đấy!”

Hàn Trầm cười cười: “Cô ấy còn họ hàng thân thích không ạ?”

“Bên nội cô bé không còn ai. Về đằng ngoại, nghe nói mẹ nó còn một người chị gái nhưng không ở tỉnh K, hình như mấy năm trước cũng qua đời rồi. Tiểu Hi là đứa trẻ đáng thương, bây giờ chỉ còn lại một thân một mình.”

Có khách đi vào quán, bà lão liền đứng dậy chào mời. Hàn Trầm cũng gọi một bát phở mà bà giới thiệu. Nhìn nồi nước dùng sôi sùng sục ở gần cửa ra vào và chiếc bàn cũ kỹ trước mặt, anh chợt nhớ đến bộ dạng thích thú của Bạch Cẩm Hi trước đồ ăn trên phố.

... Tôi mua ở quán bên đường, ngon cực kỳ. Khi nói câu này, đôi mắt cô sáng rực.

Nghĩ đến đây, Hàn Trầm khẽ mỉm cười. Anh rút điện thoại, tìm số của cô, yên lặng vài giây rồi bấm nút gọi đi.

Bạch Cẩm Hi đã có thể ngồi dậy, đang ăn cơm trưa. Hộp cơm và chiếc thìa vẫn là của ngày hôm qua, nhưng cô có cảm giác hoàn toàn xa lạ.

Có những người đàn ông luôn mang lại cảm giác tồn tại mạnh mẽ. Khi ngậm thìa cơm mà Hàn Trầm từng dùng, cô chợt cảm thấy mùi vị của anh, bộ não bắt giác hiện ra hình ảnh anh dùng chiếc thìa này.

Trong lòng Cẩm Hi hết sức buồn bực. Vậy mà mấy cô y tá đi kiểm tra phòng còn đang tán gẫu về Hàn Trầm ở ngoài hành lang.

Cũng phải thôi, Cẩm Hi chưa chất nghi thăm, người đàn ông như anh đi đâu mà chẳng được phụ nữ hoan nghênh. Vài ngày trước, cô còn nghe mấy người cảnh sát hình sự nói chuyện phiếm, rằng mấy năm qua, ngành Công an và kiểm sát ở thành phố Lam chắc có tới một tá hoa khôi thích Hàn Trầm. Vậy mà anh không chút động lòng.

Ngoài cửa, các cô y tá trẻ vẫn còn đang trò chuyện rôm rả:

“Nghe nói, anh cảnh sát hình sự đó là nhân vật chủ chốt phá vụ án lần này.”

“Nhìn trẻ thế, chắc chưa đến ba mươi đâu nhỉ? Anh ấy đẹp trai quá đi!”

“Sao anh ấy xuất viện nhanh vậy? Chủ nhiệm đã đồng ý chưa?”

“Có đồng ý đâu. Anh ấy chào một câu rồi bỏ đi mất, nói là đi điều tra vụ án, còn bắt bác sĩ kê đơn thuốc giảm đau nữa.”

“Anh ấy đàn ông thật đấy!” Một người cảm thán.

...

Thuốc giảm đau ư?

Bạch Cẩm Hi mãi suy tư, vô thức cầm chiếc thìa khoét một lỗ trong hộp cơm.

Kết quả, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay, di động ở đầu giường đổ chuông, màn hình hiện lên hàng chữ “Hàn khôn kiếp vô sỉ bắt cá hai tay”.

Cẩm Hi phân vân vài giây rồi bắt máy. Tuy nhiên, cô không nói một lời.

“Alo!” Đầu bên kia truyền đến giọng đàn ông ôn hòa, “Em đang làm gì vậy?”

Cẩm Hi: “Tôi chẳng làm gì cả.”

Nghe ngữ khí lạnh nhạt của Cẩm Hi, trong đầu Hàn Trầm hiện lên hình ảnh gương mặt ửng đỏ ra vẻ tức giận của cô, trái tim anh bắt giác mềm nhũn. Anh cười khẽ một tiếng, gõ gõ tay xuống mặt bàn.

“Hôm nay, em đỡ hơn chưa?”

Cẩm Hi không thèm trả lời. Hàn Trầm cũng chẳng bận tâm, từ tốn dặn dò: “Em đừng tùy tiện xuống giường, có chuyện gì giao cho họ làm.”

Cẩm Hi vẫn im lặng. Hàn Trầm không tiếp tục nói chuyện. Anh dõi mắt ra ngoài bờ sông, bên tai lơ mơ nghe thấy tiếng thở của cô. Chỉ như vậy, anh cũng thấy mãn nguyện rồi.

Đầu kia không lên tiếng, Cẩm Hi buồn bực trong lòng, lại cất giọng lạnh lùng: “Có chuyện gì không? Không thì tôi dập máy đây.”

Trầm mặc vài giây, anh nói: “Nhớ em nhiều!”

Tim Cẩm Hi đập loạn nhịp. Cho đến khi buông điện thoại, cô vẫn ngẩn ngơ dõi mắt về phía trước. Một lúc sau, cô mới phát hiện mặt mình nóng bừng, tâm trạng xốn xang khó tả.

Cuối cùng cô gửi đi một tin nhắn. Sau đó, bỏ điện thoại sang một bên tiếp tục ăn cơm.

Trong quán ăn, bà lão bưng một bát phở đi tới, cười hỏi: “Cậu thanh niên có ăn ớt không?”

Hàn Trầm cầm đũa: “Cháu không ạ.”

Điện thoại báo có tin nhắn, anh cầm lên xem. Là Bạch Cẩm Hi gửi tới, chỉ có hai từ: “Khốn khiếp!”

Hàn Trầm bỏ máy xuống, cúi đầu ăn phở. Bà lão ở bên cạnh cười nói: “Cậu có thói quen giống hệt Tiểu Hi. Lúc nhỏ, con bé hay đến quán tôi, nhưng không bao giờ ăn ớt.”

Hàn Trầm liền ngẩng đầu. Anh bất giác nhớ tới những lúc ăn cơm ở căng tin, lần nào Bạch Cẩm Hi cũng bỏ một thìa ớt vào bát, đánh chén ngon lành.

“Vậy sao?” Anh lên tiếng, “Cháu nhớ hồi gặp cô ấy, cô ấy lại rất thích ăn ớt.”

Bà lão ngạc nhiên: “Thế à?” Nhưng bà lập tức thông suốt vấn đề: “Khẩu vị của con người nhiều khi cũng thay đổi. Lúc trưởng thành thích ăn những thứ từ ngày xưa không bao giờ động đến cũng là lẽ thường tình.”

Hàn Trầm gạt đầu, tiếp tục ăn phở.

Hàn Trầm ở huyện Bồng Sơn một ngày, đi hết trường cấp 1, cấp 2 của Bạch Cẩm Hi từng theo học. Do cách mười mấy năm nên anh cũng không thu hoạch được thông tin có giá trị. Công tác lưu trữ hồ sơ ở trường huyện chẳng ra sao, anh lấy được mấy tấm ảnh lúc cô còn bé nhưng tất cả đã ố vàng, không nhìn rõ mặt người.

Sáng hôm sau, Hàn Trầm lái xe tới trường cảnh sát Sa Hồ ở thành phố Sa Hồ.

Nhân viên quản lý phòng hồ sơ là một người đàn ông ngoài 40 tuổi. Hàn Trầm xuất trình thẻ công tác với anh ta: “Tôi đến từ đội cảnh sát hình sự của Cục Công an tỉnh. Tôi cần kiểm tra tất cả tư liệu về lớp điều tra hình sự khóa 56 của trường các anh.”

Nhân viên quản lý tỏ ra khó xử: “Đồng chí cảnh sát, đồng chí cần tư liệu khóa 56 để làm gì? Mấy năm trước, tòa văn phòng từng xảy ra hỏa hoạn, hồ sơ của mấy khóa như 44, 56, 57, đều bị cháy rụi cả rồi.”

Hàn Trầm chau mày: “Không có hồ sơ điện tử sao?”

Nhân viên quản lý thở dài: “Chúng tôi là ngôi trường nhỏ, lúc đó chẳng có kinh phí. Hệ thống máy tính sau này mới làm nên những tư liệu đó đã bị mất hoàn toàn. Thành thực xin lỗi đồng chí!”

“Không sao, cảm ơn anh.” Hàn Trầm trầm tư một lúc rồi quay người đi.

Văn phòng điều tra hồ sơ cũng nằm ở cùng một tòa nhà. Khi Hàn Trầm đi vào, bên trong có ba bốn thầy giáo. Nghe anh giới thiệu, họ đều tỏ ra bất ngờ.

Chủ nhiệm khoa là người đàn ông năm mươi tuổi, tóc muối tiêu. Nghe nhắc đến tên Bạch Cẩm Hi, ông lãnh đạo: “Em đó đã tốt nghiệp bao năm rồi, tôi làm sao nhớ nổi.”

Một cô giáo ở bên cạnh mỉm cười: “Thầy chủ nhiệm không nhớ sao? Đó là một cô gái xinh xắn, diễm đạm, ít nói. Tôi còn nhớ, hình như em ấy làm việc ở một đồn cảnh sát nào đó của thành phố Giang thì phải. Công việc không tồi, nhưng sau khi tốt nghiệp, chẳng thấy em ấy quay về trường gì cả. Cảnh sát Hàn tìm Tiểu Hi có chuyện gì vậy?”

Hàn Trầm cười cười: “Cô ấy chuyển công tác lên Công An tỉnh, biểu hiện khá xuất sắc. Lãnh đạo sai tôi đi khảo sát một chuyến.”

Nghe anh nói vậy, các thầy cô đều khen Bạch Cẩm Hi hết lời, nào là nghiêm túc, học hành chăm chỉ... Hàn Trầm yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi han một hai câu. Mấy thầy cô hưng phấn kể hết những điều mình biết. Cô giáo lại nói: “Tôi còn nhớ Bạch Cẩm Hi rất thích làm đẹp. Không rõ bây giờ thế nào rồi?”

Hàn Trầm mỉm cười: “Giờ cô ấy vẫn vậy.”

Cô giáo kể tiếp: “Em ấy cứ cách vài ba ngày là đi thẩm mỹ viện, còn thích trang điểm nữa. Đến lúc tốt nghiệp đúng là xinh ra nhiều.”

“Bây giờ cô ấy không trang điểm nữa.” Hàn Trầm đáp.

Địa điểm cuối cùng Hàn Trầm đi là địa chỉ thường trú sau này của Bạch Cẩm Hi ở thành phố Giang.

Tuy nhiên, tình hình cũng tương tự huyện Hồng Sơn. Vì gia đình cô mới chuyển đến đó, lại không mấy thân thiết với hàng xóm làng giềng. Bốn năm trước, nhà cô bị cháy rụi, bây giờ xây mới hoàn toàn, gần như không còn dấu vết chứng tỏ Bạch Cẩm Hi từng sống nơi này.

Tầm chạng vạng, Hàn Trầm lái xe ra bờ sông, lặng lẽ hút thuốc. Thành phố Giang là nơi anh và Cẩm Hi gặp nhau.

Bạch Cẩm Hi bị ngạt thở trong vụ hỏa hoạn bốn năm trước dẫn đến mất trí nhớ.

Còn anh, theo lời bác sĩ và cơ quan anh công tác lúc bấy giờ, tức Sở Công an thành phố Bắc Kinh, anh bị thương nặng trong vụ nổ năm năm trước, hôn mê một năm mới tỉnh lại.

Sau khi anh tỉnh lại, tất cả không có gì bất thường ngoài người phụ nữ không rõ hình dáng trong giấc mơ hằng đêm. Thứ duy nhất chứng minh sự tồn tại của cô gái đó là một chiếc nhẫn.

Hàn Trầm rút ví tiền khỏi túi quần. Trong ví kẹp một chiếc nhẫn bạch kim đã bị xỉn. Lúc tỉnh lại, chiếc nhẫn này nằm ở ngón giữa tay trái của anh, nó bị kẹt ở đốt ngón tay, không thể lấy ra. Sau này, anh gầy đi nhiều nên mới tháo ra, cất vào ví.

Anh lên mạng tra ý nghĩa của việc đeo nhẫn ngón giữa. Đó là “đang yêu say đắm” hoặc “đã đính hôn”.

Trầm tư một lúc, Hàn Trầm hít vội vài hơi rồi dập tắt mẩu thuốc, gọi điện thoại cho Mặt Lạnh: “Bạch Cẩm Hi từng tiết lộ, trước đây cô ấy từng có bạn trai. Hãy gửi địa chỉ và số điện thoại liên lạc của anh ta cho tôi.”

Nhận được điện thoại của Hàn Trầm, Mặt Lạnh lần đầu tiên trong đời cảm thấy khó xử. Thân thế, học lực, hồ sơ đều có thể điều tra, “bạn trai cũ” thì điều tra kiểu gì?

Tuy nhiên, Mặt Lạnh là người theo trường phái hành động, ngẫm nghĩ một hồi, anh ta quyết định bắt xe đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Bạch Cẩm Hi và Từ Tư Bạch đang trò chuyện, còn Châu Tiểu Triện ngồi một bên gọt táo.

Mấy ngày không gặp, Cẩm Hi trêu anh: “Anh chơi trò mất tích với em đó à?”

Từ Tư Bạch đổ canh gà ra bát, đặt trước mặt cô: “Anh phải quay về thành phố Giang vì còn nhiều công việc cần xử lý. Ngoài ra, anh cũng cần suy nghĩ một vấn đề.”

Cẩm Hi cầm bát canh, uống một ngụm.

“Ngon quá!” Cô suýt cắn vào lưỡi mình. Châu Tiểu Triện liền quay đầu.

“Có phần của cậu đấy!” Từ Tư Bạch mỉm cười: “Tôi nấu khá nhiều, mình cô ấy không uống hết đâu!”

Châu Tiểu Triện lập tức nịnh nọt: “Tôi biết bác sĩ Từ tốt nhất mà.”

Cẩm Hi mỉm cười, ngẩng đầu hỏi anh: “Anh suy nghĩ vấn đề gì thế?”

“Chuyện gia nhập Tổ Khiên Đen.”

Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đều nhìn anh chằm chằm.

“Anh đã quyết định chuyển công tác đến đây” Từ Tư Bạch từ tốn mở miệng.

Cẩm Hi lại uống một ngụm canh gà, cười hỏi: “Trước kia, Công an tỉnh và Sở Công an thành phố đều mời anh nhiều lần nhưng anh đều không nhận lời. Anh nói, thích môi trường làm việc thuần túy và yên tĩnh ở thành phố Giang cơ mà. Lần này tại sao anh lại thay đổi ý định?”

Châu Tiểu Triện giả vờ không để ý đến hai người nhưng vẫn đóng tai lắng nghe.

Từ Tư Bạch cup mi: “Em thử nói xem tại sao?”

Cầm Hi giật mình, toàn thân cứng đờ trong giây lát. Nghe giọng điệu của Từ Tư Bạch, Châu Tiểu Triện cũng trở nên căng thẳng. Thôi xong rồi, bác sĩ Từ cuối cùng cũng quyết định tranh giành Tiểu Bạch với Hàn lão đại, anh ấy bên cạnh tỏ tình hay sao?

Nào ngờ giây phút yên lặng ngắn ngủi, Từ Tư Bạch nở nụ cười ôn hòa: “Anh không có nhiều bạn bè, ở thành phố Giang mấy năm cũng chỉ có em và Tiểu Triện, cộng thêm Tiểu Diêu nữa là ba. Lần này, anh định đưa cả Tiểu Diêu đến đây. Thật ra đối với anh, làm việc ở đâu cũng như nhau, tại sao không lựa chọn ở bên cạnh mọi người?”

Tiểu Diêu là trợ lý của Từ Tư Bạch ở thành phố Giang.

Cầm Hi và Châu Tiểu Triện đều thở phào nhẹ nhõm. Cô đặt bát canh xuống bàn, ngồi thẳng người, giơ tay về phía anh: “Từ Tư Bạch, hoan nghênh anh gia nhập Tổ Khiên Đen.”

“Cảm ơn em.”

Bốn mắt chạm nhau. Vì khoảng cách khá gần nên Cầm Hi dường như nhìn thấy bóng mình trong con người của anh. Cô mỉm cười, buông tay anh, bắt đầu tán gẫu về các món ăn ngon và nơi vui chơi giải trí ở thành phố Lam. Châu Tiểu Triện nhanh nhẩu, hẹn cả ba lần sau đi ăn ở đâu, đi chơi chỗ nào...

Trời sẩm tối rất nhanh, Từ Tư Bạch thu dọn bình giữ nhiệt, đứng dậy cáo từ. Châu Tiểu Triện cũng phải trở về cơ quan nên cùng anh đi xuống dưới. Bạch Cầm Hi ăn hết quả táo, nghỉ ngơi một lúc rồi đi tắm. Cô đã có thể đi lại và làm một số việc đơn giản, nhưng vẫn chưa thể vận động mạnh.

Một lúc sau, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Mặt Lạnh xách túi hoa quả đi vào phòng.

Châu Tiểu Triện và Từ Tư Bạch đi ra ngoài cổng bệnh viện bắt taxi. Lúc này, là giờ cao điểm nên đợi mãi cũng chẳng thấy một chiếc xe nào chạy qua. Châu Tiểu Triện đứng dưới lòng đường một lúc, vừa quay đầu, cậu ta liền giật mình.

Vì Từ Tư Bạch đang hút thuốc, Anh đứng dưới ánh đèn đường, tay kẹp điếu thuốc, lặng lẽ đưa lên miệng. Anh có dáng vẻ nho nhã, ngón tay khá trắng nên bộ dạng hút thuốc mang lại vẻ đẹp mâu thuẫn, giống như một thư sinh đơn thuần hóa ra cũng có mặt ngỗ nghịch mà không ai biết.

Châu Tiểu Triện đột nhiên cảm thấy có chút thương xót. Ma xui quỷ khiến thế nào, cậu ta lên tiếng: “Bác sĩ Từ, nếu đã thích Tiểu Bạch, tại sao anh không theo đuổi chị ấy?” Lời nói vừa thốt ra miệng, cậu ta muốn tát mình một cái.

Từ Tư Bạch ngẩn người, cánh tay cầm thuốc buông thõng. Anh dõi mắt về phía dòng xe cộ trên đường, trầm mặc hồi lâu.

Châu Tiểu Triện hối hận bản thân đã quá đường đột, vừa định chuyển đề tài, liền nghe anh nói: “Bởi tôi biết rõ, cô ấy sẽ không đón nhận tôi. Tính cách cô ấy rất thẳng thắn, thích là thích, không thích là không thích. Chúng tôi quen nhau khá lâu, nếu trong lòng có tôi, cô ấy đã đến bên tôi từ lâu rồi. Tiểu Triện, cậu đừng nhắc đến chuyện này nữa, cứ như bây giờ cũng tốt”.

Về cuộc viếng thăm đột ngột của Mặt Lạnh, Bạch Cầm Hi cũng có chút bất ngờ. Nhưng nhớ đến tính cách “bà nội trợ” của anh ta, cô cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Mặt Lạnh không phải là người có sở thích hàn huyên, tán gẫu nên sau khi hỏi thăm ba câu về bệnh tình của Bạch Cầm Hi, anh ta thò tay lục tìm túi quần rồi đi ngay vào chủ đề chính: “Tôi quên không mang theo điện thoại, cho tôi mượn máy của cô một lát”

Cầm Hi không hề nghi ngờ, lập tức đưa di động cho anh ta. Mặt Lạnh đứng dậy đi ra ngoài hành lang, Sau đó, anh ta mở nhật ký cuộc gọi, dò tìm một lúc, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, Anh ta nhanh chóng lưu số điện thoại vào máy của mình rồi quay về phòng bệnh trả máy cho Cầm Hi.

“Cảm ơn cô.” Mặt Lạnh nói, “Tôi còn có chút việc, cô cứ nghỉ ngơi đi, tôi về đây.”

Cầm Hi vẫy tay chào anh ta. Sau khi rời khỏi phòng bệnh, Mặt Lạnh đi một đoạn mới gọi điện thoại cho Hàn Trâm: “Người đó tên là Triệu Tử Húc, số điện thoại 186XXXXXXX.”

Hàn Trầm hơi bất ngờ khi Mặt Lạnh tìm được số điện thoại nhanh như vậy. Anh hỏi: “Cậu tìm kiểu gì thế?”

“Tôi xem nhật ký cuộc gọi của Tiểu Bạch, cô ấy đặt tên đối phương là ”Bạn trai cũ ngu xuẩn Triệu Tử Húc.”

Hàn Trầm cười cười, cất giọng khinh mạn: “Đúng là ngu xuẩn còn gì?”

Mặt Lạnh cũng nhếch miệng. Vừa chuẩn bị gác máy, anh ta liền nghe Hàn Trầm hỏi: “Của tôi đặt là gì?”

Mặt Lạnh ngập ngừng vài giây.

“Cậu cứ nói đi.”

“Hàn khôn khiếp bắt cá hai tay.”

Hàn Trầm lặng lẽ gác máy.

Bạch Cẩm Hi nằm trên giường đang ngủ chập chờn liền nghe thấy tiếng tí tí báo có tin nhắn.

Em đừng nghĩ ngợi nhiều, hãy cho tôi chút thời gian - Hàn Trầm

Cô nhìn điện thoại một lúc rồi ném sang một bên, không thèm trả lời tin nhắn của anh.

49. Chương 49: Không Cưới Ai Khác

Thành phố Lan Châu thủ phủ của tỉnh Cam Túc. Dãy núi nhấp nhô ở phía xa xa, đô thị rộng lớn được xây dựng dọc theo bờ sông Hoàng Hà lộ vẻ thăng trầm trong nét phồn hoa đô hội.

Hàn Trầm hẹn gặp Triệu Tử Húc tại một quán café nhỏ. Triệu Tử Húc là người đàn ông cao lớn, sáng sủa, trông vẫn giống như trên ảnh tốt nghiệp của khóa 56.

Nhìn thấy Hàn Trầm, anh ta mỉm cười nhã nhặn: “Xin chào, chắc anh là đồng nghiệp của Tiểu Hi đúng không?”

Hàn Trầm gật đầu: “Cậu không phiền khi tôi hút một điếu thuốc chứ?”

“Không sao, tôi cũng hút thuốc.” Hàn Trầm châm một điếu thuốc, đồng thời đưa điếu khác mời Triệu Tử Húc.

Hai người lặng lẽ nhả khói, nhất thời không lên tiếng.

Trước đó, Hàn Trầm gọi điện cho Triệu Tử Húc, chỉ nói ngắn gọn: “Tôi là đồng nghiệp của Bạch Cẩm Hi, có việc đến Lan Châu, muốn gặp cậu một lát.”

Tuy hơi ngạc nhiên nhưng Triệu Tử Húc vẫn nhận lời. Yên lặng một lúc, anh ta hỏi: “Hiện tại, cô ấy sống thế nào?”

“Rất tốt.” Hàn Trầm đáp, “Cô ấy đang công tác ở Cục Công An tỉnh K.”

Triệu Tử Húc cười: “Không tồi, nhờ anh chuyển lời chúc mừng của tôi đến Tiểu Hi. Anh là bạn trai của cô ấy phải không?”

Hàn Trầm gật đầu.

Giữa đàn ông với nhau, nhiều lúc không cần phải nói rõ ràng, đặc biệt là với những người thông minh như Triệu Tử Húc. Anh ta nhìn Hàn Trầm bằng ánh mắt dò xét, rồi lên tiếng: “Thời đại học, tôi và cô ấy yêu nhau hơn một năm. Sau đó, do tính cách không hợp, gật đầu lại muốn tôi về quê thi công chức nên chúng tôi chia tay. Tiểu Hi là cô gái tốt”. Anh ta cầm tách café lên: “Tôi xin chúc phúc cho hai người.”

Hàn Trầm cũng nâng cốc, cụng với anh ta.

Ngồi một lúc, Hàn Trầm đứng lên: “Xin lỗi đã làm phiền cậu.”

Vừa đi đến cửa quán café, điện thoại của Hàn Trầm kêu tí tí. Là tin nhắn do Mặt Lạnh gửi tới: Ngày mai, Tiểu Bạch xuất viện.

Hàn Trầm về đến thành phố Lam, đã là hơn 10h đêm. Do đã quá giờ thăm của bệnh viện nên anh về thẳng cơ quan.

Văn phòng tắt đèn tối om, không một bóng người. Anh đi đến bàn làm việc ngồi xuống, bỏ hết tư liệu thu thập được lên trên, sau đó, lặng lẽ châm một điếu thuốc.

Lý lịch của Bạch Cẩm Hi từ lúc chào đời đến nay rất rõ ràng, đầu vào đây. Hơn nữa, có nhiều chứng cứ gián tiếp chứng minh rằng. đúng là cô sinh ra ở huyện Hồng Sơn, học trường cảnh sát Sa Hồ, chưa từng đến Bắc Kinh, cũng không hề tham gia vụ án vào mấy năm trước. Một người phụ nữ như vậy không thể dính dáng đến anh. Trước chuyến đi vừa rồi, Hàn Trầm có suy nghĩ, Bạch Cẩm Hi đã quên anh, quá khứ của hai người bị một thế lực nào đó tìm cách che giấu, thậm chí xóa bỏ. Nhưng bây giờ, anh đã thay đổi quan điểm. Cho dù bề nổi chẳng tồn tại một chút sơ hở nhưng khi đi sâu điều tra quá khứ của cô, anh mới phát hiện... không có gì cả. Chuyển nhà, tư liệu bị phá hủy, vụ hỏa hoạn... Không biết tất cả chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay do... bàn tay con người tạo ra? Hiện tại, kết quả bày ra trước mắt anh là: “Bạch Cẩm Hi” của quá khứ chỉ còn lưu lại dấu vết rất mờ nhạt trên cõi đời này, mơ hồ đến mức không thể nhìn rõ, còn “Bạch Cẩm Hi” của hiện tại thì tồn tại một cách chân thực và sinh động. Giữa hai người này dường như có quá nhiều thói quen và chi tiết khác biệt. Trên thế giới vốn có nhiều người nhìn rất giống nhau. Hơn nữa, diện mạo của con người cũng có thể thay đổi. Nếu Bạch Cẩm Hi của hiện tại không phải là Bạch Cẩm Hi trong quá khứ. Nếu cô không phải là Bạch Cẩm Hi, mà là vị hôn thê của anh...

Nghĩ đến đây, lồng ngực Hàn Trầm nhói đau. Là ai đã “trộm xà đổi cột”, giấu cô ở nơi này? Là ai đã khiến cô mù mịt, sống với thân phận người khác, tưởng rằng bản thân chỉ là một cô gái bình thường, bố mẹ qua đời, trong khi cô quên mất anh, quên mất tình yêu khắc cốt ghi tâm của hai người? Trong đầu anh lại hiện ra nụ cười vô tư của Cẩm Hi, trái tim anh tràn ngập nỗi xót xa và đau đớn.

Anh nhả khói, tắt mẩu thuốc, đứng dậy đi ra ngoài.

Cũng trong buổi tối đó, Bạch Cẩm Hi trần trọc mất ngủ. Ban này trước khi ra về, Châu Tiểu Triện có nói, sáng mai cậu ta sẽ cùng Lải Nhải đến đón cô xuất viện. Đôi mắt lên trần nhà, cô vô cớ nhớ đến Hàn Trầm. Đã năm ngày trôi qua, cô sắp xuất viện rồi, vậy mà không biết anh đi đâu, làm gì, bao giờ mới về thành phố Lam?

Nỗi nhớ nhung khó có thể kìm nén khiến cô càng nghĩ càng buồn bực. Cuối cùng, cô lấy điện thoại ra xem thời gian. Đã 12 giờ đêm rồi. Biết rõ là không nên nhưng bàn tay lại không chịu sự chi phối của não bộ, cô gửi một tin nhắn cho Hàn Trầm: Anh đang ở đâu? Bao giờ về? Chúng ta phải gặp mặt nói cho rõ ràng.

Hàn Trầm: Tôi đang ở ngay bên dưới.

Bạch Cẩm Hi ngẩn người, lập tức bật đèn, xuống giường đi đến bên cửa sổ. Bên dưới vô cùng tĩnh mịch, xe oto của anh đỗ ngay dưới ngọn đèn đường. Còn Hàn Trầm đứng tựa vào cửa xe, trên tay kẹp điếu thuốc lá, đang ngẩng đầu dõi về phía cửa sổ phòng bệnh của cô. Dáng vẻ anh rất yên tĩnh, Cẩm Hi chỉ lơ mơ nhìn thấy đường nét gương mặt anh. Viễn mắt cô hơi cay cay. Anh về từ lúc nào? Tại sao âm thầm đứng ở đó mà không gọi cho cô?

Cẩm Hi cầm di động, gửi tin nhắn cho anh: Anh ở đây làm gì?

Hàn Trầm cúi đầu, ngón tay động đậy vài cái rồi lại ngẩng lên, tiếp tục nhìn cô. Tôi chờ em xuất viện.

Rõ ràng chỉ là mấy từ đơn giản nhưng lại như một dòng nước ngầm len lỏi vào trái tim cô trong giây lát. Cẩm Hi im lặng vài giây rồi quay người ngồi xổm xuống đất. Bộ não của cô toàn là hình bóng vừa rồi của anh. Cô luôn tay vào mái tóc, đột nhiên rất nhớ anh, muốn gặp anh ngay tức khắc.

Hàn Trầm vẫn không rời mắt khỏi ô cửa sổ. Bóng hình ở đó bỗng biến mất nhưng đèn trong phòng vẫn bật sáng. Mường tượng ra bộ dạng buồn bực nằm song soài trên giường của cô, anh hơi nhếch miệng. Sáng ngày mai, khi xuống dưới làm thủ tục, có lẽ vô sẽ mắng anh là “thần kinh” hay “khốn kiếp” cũng nên.

Đứng thêm một lúc, Hàn Trầm bỗng nghe thấy tiếng bước chân từ phía tòa nhà đi tới. Anh ngẩng đầu, liền nhìn thấy Bạch Cẩm Hi. Cô vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân và đi dép lê, bên ngoài choàng áo khoác. Sắc mặt cô nhợt nhạt, viễn mắt đỏ hoe.

Hàn Trầm đứng thẳng người, lặng lẽ nhìn cô tiến lại gần. “Anh điên à?” Cẩm Hi mở miệng mắng, nhưng ngữ điệu nghẹn ngào: “Nửa đêm gà gáy, anh đến đây làm gì?”

Hàn Trầm yên lặng vài giây, ném mẩu thuốc lá vào thùng rác gần đó rồi kéo cô vào lòng. Cẩm Hi áp mặt vào ngực anh, nước mắt chảy giàn giụa. Cô muốn đẩy anh ra mà không được. Hơi thở đàn ông bao trùm lấy cô, mang theo sự mê hoặc khiến cô trầm luân.

Trong lòng Cẩm Hi càng mâu thuẫn: “Anh là đồ khốn kiếp!”

“Ừ, anh khốn kiếp.” Hàn Trầm nói nhỏ.

“Mau buông tôi ra!” Cẩm Hi vừa dứt lời, anh liền cúi xuống hôn cô.

Toàn thân Cẩm Hi cứng đờ, quên cả giấy giụa. Cô chỉ có thể cảm nhận đôi tay rắn chắc siết chặt lấy eo mình, còn nụ hôn của anh mãnh liệt và hung hãn hơn cả lần ở trên trực thăng. Khoang miệng anh nồng nàn mùi thuốc lá mát lạnh, đầu lưỡi xâm nhập vào bên trong, bầm đui, khiêu khích, quẩn lấy đầu lưỡi cô. Toàn thân Cẩm Hi run rẩy. Vào thời khắc này, cô hoàn toàn tỉnh táo chứ không mê man như lần trước. Đường nét gương mặt anh rõ ràng, khiến cảm giác của cô càng nhạy cảm và mãnh liệt hơn bao giờ hết. Rõ ràng chỉ là một nụ hôn nhưng hai người dường như đã hòa quyện thành một thể. Mùi hương của anh đã xâm chiếm từng tấc da thịt trên người cô, khiến cô không có cách nào kháng cự.

Một lúc lâu sau, Hàn Trầm mới rời khỏi đôi môi Cẩm Hi. Khi hai người chạm mắt nhau, ánh mắt anh ngời sáng, còn cô ngẩn lẹ.

“Em lên phòng đi, tôi ở đây đợi em.” Hàn Trầm cất giọng dịu dàng.

“Sao anh lại hôn tôi? Anh muốn là có thể tùy tiện hôn sao?” Cô đâm vào ngực anh.

Hàn Trầm túm lấy cổ tay Cẩm Hi, ôm cô càng chặt hơn: “Đúng. Sau này, tôi sẽ hôn em bất cứ khi nào tôi muốn.”

Trái tim Cẩm Hi loạn nhịp, cô nắm lấy cổ áo anh mà không lên tiếng.

“Em không muốn lên phòng à?” Hàn Trầm thì thầm bên tai cô.

Cẩm Hi nhất thời không lên tiếng. Giấy tiếp theo, anh đã giơ tay mở cửa sau ô tô, ôm cô ngồi lên xe. Trong xe vừa chật, vừa tối, Hàn Trầm bế cô ngồi lên đùi mình, nhìn cô ở khoảng cách gần.

“Mấy ngày qua có nhớ tôi không?” Anh hỏi.

Cẩm Hi cúi đầu: “Không.” Bờ vai đột nhiên trĩu nặng, áo jacket mang theo hơi ẩm dần ông đã phủ lên người Cẩm Hi. Anh lại kéo cô sát vào ngực mình, mặt cọ cọ vào mái tóc dài của cô. “Bây giờ em đã có cảm giác với nụ hôn của tôi chưa?”

Cẩm Hi úp mặt vào ngực anh, im lặng một lúc lâu. Cuối cùng, cô nói khẽ: “Có rồi, cảm giác của em chưa bao giờ mãnh liệt như vậy.” Cô vừa dứt lời, Hàn Trầm lập tức siết chặt vòng tay, đồng thời nâng cằm cô, lại một lần nữa phủ đôi môi xuống.

Lúc Cẩm Hi tỉnh dậy thì trời đã sáng. Ánh ban mai chiếu vào cửa kính, bên ngoài ô tô không ngừng có người đi lại. Cô vẫn giữ nguyên tư thế, đảo mắt một vòng, phát hiện mình đang ngồi trên đùi Hàn Trầm, còn anh vòng tay qua eo cô.

Không ngờ, anh ôm cô ngủ cả đêm, mặt Cẩm Hi lập tức ửng đỏ. Tối qua, quả thực cô không thể kiềm chế cảm xúc của mình, bây giờ đầu óc vẫn còn hỗn loạn. Nhưng cô có thể nhận thức một điều, phải rời khỏi hiện trường ngay.

Vừa ngẩng đầu, Cẩm Hi liền thấy Hàn Trầm vẫn nhắm mắt, lồng ngực phập phồng. Cô hơi ngáy ra. Gương mặt anh đặc biệt rõ nét trong tia nắng sớm mai. Cẩm Hi ngơ ngẩn ngắm anh một lúc mới chuẩn bị mở cửa xuống xe. Nào ngờ, cô vừa động dậy, bàn tay ở thắt lưng đột nhiên siết chặt.

Hàn Trầm từ từ mở mắt. Khóe mắt anh đầy vẻ biếng nhác, dần thấp thoáng ý cười.

“Em định đi đâu?”

Trái tim rung lên một nhịp: “Cẩm Hi đẩy ngực anh: ”Liên quan gì đến anh? Mau bỏ tay ra đi.”

Hàn Trầm chẳng thềm để ý đến hành động của cô. Anh không những không rời tay khỏi thắt lưng cô mà còn đặt nốt bàn tay kia lên đùi cô.

Cẩm Hi như bị điện giật, lập tức nghiêm giọng: “Anh bỏ tay ra đi!”

Hàn Trầm cất giọng trầm thấp: “Anh không bỏ đấy!”

Cẩm Hi lại đỏ mặt. Đúng lúc này, cô nhìn thấy hai hình bóng quen thuộc đan từ phía xa đi tới. Đó là Châu Tiểu Triện và Lải Nhải.

“Mau bỏ tay em ra, em phải xuống xe bây giờ. Họ đến đón em xuất viện rồi.”

Hàn Trầm đưa mắt ra ngoài cửa xe: “Em định để họ mới sáng sớm đã nhìn thấy em rời khỏi xe oto của anh à?”

Câu nói này khiến Cẩm Hi lập tức ngậm miệng. Cô thật sự không dám, Châu Tiểu Triện hay liên tưởng lung tung, còn đầu óc Lải Nhải tương đối dung tục. Nếu bị hai người đó bắt gặp, chắc họ sẽ tưởng tượng thành màn “rung xe” mất.

Cẩm Hi cuối cùng cũng rời khỏi đùi Hàn Trầm, ngồi bên cạnh anh, còn cổ tình nhích ra xa một chút.

“Anh nói xem, phải làm thế nào bây giờ?”

Hàn Trầm xoa bóp đùi, động đậy vài cái. Không cần nghĩ Cẩm Hi cũng biết chân anh đã tê cứng. Cô cảm thấy hơi xấu hổ.

“Đưa di động của em cho tôi.” Hàn Trầm lên tiếng.

Cẩm Hi liền đưa cho anh. Ngón tay anh lướt như bay trên màn hình, loáng một cái đã gửi xong tin nhắn. Cẩm Hi ghé sát vào nhìn, là tin nhắn gửi cho Châu Tiểu Triện: Tôi có việc đi trước, hai người hãy làm thủ tục xuất viện cho tôi.

Cẩm Hi còn chưa kịp phản ứng, anh đã trả máy cho cô.

“Chỉ vậy thôi sao?” Cô hỏi.

“Thế thôi.”

Cẩm Hi hết nói nổi. Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng ngữ khí lạnh nhạt này đâu phải phong cách của cô, Châu Tiểu Triện không bức bối mới là lạ.

Quả nhiên vài giây sau, tin nhắn hồi đáp của Châu Tiểu Triện được gửi tới: “Tiểu Bạch! Chị lên cơn thần kinh gì thế? Định đùa giỡn tình cảm của chúng ta à?”

Cẩm Hi vừa định trả lời, Hàn Trầm đã giật điện thoại ném xuống ghế ngồi. Anh túm tay cô: “Em ngồi lên ghế trên đi”. Sợ anh tiến lại gần, cô ngoan ngoãn nhồm người trèo lên ghế lái phụ.

Hàn Trầm cũng xuống xe, ngồi vào vị trí tài xế. Anh nhanh chóng nổ máy, lái xe rời khỏi bệnh viện.

Bạch Cẩm Hi ngoảnh đầu, dõi mắt về phía dòng xe cộ trên đường, trong lòng có chút buồn bức nên chẳng thềm để ý đến anh.

Hàn Trầm liếc qua gáy cô, châm một điếu thuốc, mở cửa sổ cho thoáng. Một lúc sau, anh mở nhạc. Giọng hát trầm ấm dịu dàng của cô ca sĩ vang lên, khiến Cẩm Hi càng nghe càng mềm lòng. Bầu không khí trong xe cũng trở nên mờ ám hơn.

“Tôi đưa em về ký túc nhé!” Anh lên tiếng.

Cẩm Hi vẫn không nhìn anh: “Vâng.”

Di động bỗng đổ chuông, cô cầm lên xem, hoàn toàn sững sốt. Bởi vì người gọi tới là “Bạn trai cũ ngu xuẩn Triệu Tử Húc”.

Thấy cô biến sắc mặt, Hàn Trầm liền ngó qua: “Ai gọi thế?”

Cẩm Hi không đáp, nhìn chăm chăm màn hình vài giây mới bắt máy: “Alô.”

“Alo! Tiểu Hi phải không?” Đầu kia vang lên giọng đàn ông ôn hòa, “Tôi là Triệu Tử Húc.”

Cẩm Hi lãnh đạm trả lời: “Chào anh, có việc gì không?”

Cô vốn cho rằng, nếu Triệu Tử Húc liên lạc với mình, lòng cô sẽ dậy sóng, tâm trạng sẽ mất kiểm soát như hôm chạy trên nóc nhà cũng không biết chừng. Vậy mà bây giờ nghe giọng nói anh ta, tuy có chút căng thẳng nhưng cô vẫn hoàn toàn bình tĩnh.

Lúc này, Hàn Trầm đột nhiên giảm tốc độ, nhìn cô chăm chăm, giống như đang dò xét. Bạch Cẩm Hi lập tức quay lưng về phía anh.

“Em có khỏe không?” Triệu Tử Húc hỏi.

Cẩm Hi mỉm cười: “Khỏe. Còn anh?”

“Tôi cũng bình thường.” Ngữ khí của Triệu Tử Húc tương đối vui vẻ, “Con trai đã hai tuổi rồi.”

Nghe xong câu này, trong lòng Cẩm Hi có chút khó chịu. Cô lên tiếng: “Chúc mừng anh!”

Triệu Tử Húc nói tiếp: “Hôm qua, bạn trai em đến Lan Châu, bọn tôi có gặp mặt. Anh ta trông cũng không tồi, tôi mừng thay cho em. Lúc nào có tin vui, nhớ gửi thiệp mời cho tôi, nhất định tôi sẽ đến chúc mừng.”

Bạch Cẩm Hi giật mình, quay sang Hàn Trầm. Anh đang dõi mắt về phía trước, thần sắc bình thản. Thế là cô hàm hồ đáp: “Chuyện đó ... tính sau.”

Triệu Tử Húc gọi cuộc điện thoại này chỉ nhắm mục đích hỏi thăm, anh ta nhanh chóng gác máy, Cẩm Hi ngẩn ngơ một lúc, tay vẫn nắm chặt di động.

Đây chính là người đàn ông cô từng yêu chết đi sống lại sao? Vậy mà trong lòng cô chẳng có cảm giác gì cả. Cô hỏi Hàn Trầm: “Tại sao anh lại đi gặp bạn trai cũ của em? Muốn điều tra em à?”

Hàn Trầm không trả lời mà hỏi lại cô: “Em không muốn làm rõ vụ án xảy ra 5 năm trước sao?”

Bạch Cẩm Hi ngẩn người. Cũng phải, T để lại một đồng nghi vấn không lời giải đáp. Với tính cách Hàn Trầm, chắc chắn anh sẽ đi điều tra tới nơi tới chốn về quá khứ của cô.

“Anh đã có kết luận gì chưa?” Cô hỏi.

“Anh vẫn đang điều tra,” Anh đáp.

Cẩm Hi không tiếp tục truy vấn mà dõi mắt về phía trước. Cuộc điện thoại của Triệu Tử Húc khiến cô có chút cảm khái: “Em vốn có ý định sắp xếp thời gian đi gặp anh ta một chuyến.”

“Khỏi cần gặp, cậu ta chẳng có giá trị gì cả.” Hàn Trầm thản nhiên đáp lời.

Cẩm Hi có chút buồn cười, nhưng lại không muốn cười với anh nên ngoảnh đầu ngắm bầu trời. Hai người yên lặng một lúc, Hàn Trầm lại lên tiếng: “Em có cảm giác với cậu ta không?”

Câu hỏi này khiến Bạch Cẩm Hi hơi bất ngờ, nhưng dù sao cũng là chuyện của quá khứ, cô thấy khá thoải mái: “Em không biết nữa. Nhưng em nghĩ, trong quá khứ, chắc là em rất yêu anh ấy. Bởi vì ngay cả trong giấc mơ, em vẫn nhớ những lời anh ấy từng nói với em. Có điều, tất cả đã qua rồi!” Thật kỳ lạ, không ngờ cũng có lúc cô tâm sự chuyện tình cảm với Hàn Trầm.

Hàn Trầm im lặng một lúc, từ tốn hỏi: “Cậu ta nói những gì?”

Cẩm Hi nhắm mắt, thở dài: “Anh ấy nói, đợi em tốt nghiệp rồi kết hôn. Cuộc đời này, ngoài em ra, anh ấy sẽ không lấy ai khác...”

Cẩm Hi còn chưa dứt lời, ô tô đột nhiên đâm chệch về một bên, tiếp theo là tiếng phanh xe sắc lạnh. Cô giật mình mở mắt, liếc nhìn thấy xe đã dừng lại giữa hàng cây xanh hai bên đường. Tất cả xảy ra quá nhanh, cô kinh ngạc quay sang Hàn Trầm.

Vào thời khắc này, anh đã rời tay khỏi vô lăng, nghiêng người nắm chặt hai tay cô. Cẩm Hi mù mờ, cổ tay bị anh bóp đến nhói đau: “... Anh làm gì vậy?”

Về mặt Hàn Trầm không có bất cứ biểu cảm nào, nhưng đôi mắt anh đã trở nên u tối.

“Em hãy nhắc lại một lần nữa đi!” Hàn Trầm nói rất chậm. Cẩm Hi tròn mắt nhìn anh.

Không hiểu tại sao, bất gặp về mặt này của anh, trái tim Cẩm Hi bỗng đập dữ dội.

Người đàn ông trong mơ nói... Anh ta nói...

Đợi em tốt nghiệp rồi kết hôn. Cuộc đời này, ngoài em ra, anh sẽ không lấy ai khác.

Đợi em tốt nghiệp rồi kết hôn. Cuộc đời này, ngoài em ra, anh sẽ không lấy ai khác.

Hàn Trầm nhìn cô đắm đắm, thanh âm của anh gần như đồng thời vang lên cùng cô. Hai câu nói có cùng nội dung và tốc độ như nhau, ngừng ngắt cũng thế, chứa đựng tâm tình phức tạp tương tự.

Giống như... anh chính là người đàn ông trong giấc mộng, đang nhắc lại lời hứa hôm nào với cô.

Bạch Cẩm Hi chần động, não bộ hoàn toàn trống rỗng. Xung quanh ồn ào náo nhiệt, nhưng chỉ có gương mặt anh hiện rõ trong tầm mắt cô. Tuy nhiên, Hàn Trầm bỗng ngoái đầu, né tránh mắt cô.

Vì cách rất gần nên Cẩm Hi có thể thấy rõ, đôi mắt luôn trầm tĩnh của anh lấp lánh ánh lệ.

“Hàn Trầm, anh...”

Giây tiếp theo, thắt lưng bị siết chặt, anh dùng một sức mạnh chưa từng thấy ôm cô vào lòng. Anh cúi đầu, vùi mặt vào hõm vai cô. Vì anh dùng sức nên hô hấp của cô cũng trở nên khó khăn.

Cẩm Hi trầm mặc trong giây lát rồi giơ tay ôm anh, nước mắt chảy dài xuống gò má.

Đợi em tốt nghiệp rồi kết hôn. Cuộc đời này, ngoài em ra, anh sẽ không lấy ai khác.

Bạch Cẩm Hi! Liệu có phải em cũng từng mơ thấy đôi mắt anh? Liệu có phải em cũng từng vì anh, quyến luyến ở tận đáy sâu những ký ức vụn vặt, không chịu thức tỉnh? Có phải em vẫn khắc khoải nhớ về bóng dáng mơ hồ và câu nói của anh? Liệu có nhớ tới một Hàn Trầm đã dâng tặng cả trái tim chân thành cho em, sau khi để mất em, không còn biết thế nào là hạnh phúc?

50. Chương 50: Theo Anh Về Nhà

Mặt trời đã lên cao, xung quanh tiếng còi xe ầm ĩ, Bạch Cẩm Hi vẫn ôm Hàn Trầm, dõi mắt ra ngoài cửa xe. Bên cạnh không ngừng có ô tô đi qua, nhiều người ngoái đầu nhìn bọn họ. Một người cảnh sát giao thông đang từ ngã tư phía trước đi nhanh tới.

Cẩm Hi đã ngừng rơi lệ. Vừa rồi cô khóc, hoàn toàn là phản ứng vô thức. Nghe Hàn Trầm nói câu đó, lại nhìn thấy ánh lệ trong mắt anh, não bộ còn chưa kịp suy nghĩ, một nỗi đau khó có thể diễn tả đã ứa vào lòng nên nước mắt cứ thế trào ra.

Bây giờ, tâm trạng của cô đã dần bình tĩnh trở lại. Một kết luận không thể tưởng tượng hiện lên trong đầu cô.

Thế nhưng... làm sao có khả năng này?

Cô biết anh đã có vị hôn thê, cũng có thể đoán ra người anh tìm kiếm bao năm nay chắc là người phụ nữ đó. Tuy nhiên, cô chưa từng liên hệ người anh tìm với bản thân.

Nhưng vừa rồi, Hàn Trầm lại thốt ra câu nói y hệt người đàn ông trong giấc mộng của cô. Cẩm Hi bất chợt nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên gặp anh. Anh ngồi sau tấm bình phong trong căn phòng trang nhã của hộp đêm, hình bóng cô độc và yên tĩnh; anh đề cô xuống dưới thân, ánh mắt tựa như được phủ một lớp băng lạnh lẽo. Trong lòng cô biết rõ hơn ai hết, kể từ giây phút đó, cô đã bị anh thu hút. Cô cũng nhớ đến cảnh tượng hai người chạy trên nóc nhà, hình ảnh mơ hồ trong ký ức khiến cô chìm vào nỗi bi thương. Cô còn nhớ tới lần nhìn thấy anh qua màn hình ở thành phố Giang, não bộ của cô bỗng bật ra âm thanh: Dù em đi bất cứ nơi đâu, anh cũng có thể tìm thấy em giữa dòng người.

Cô luôn cho rằng, Hàn Trầm thường khiến cô nghĩ đến một người khác. Nhưng bây giờ, “người khác” đó lại có thể là anh.

Trong lòng chấn động, Cẩm Hi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt anh: “... Tại sao chứ?”

Tất cả những chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Hàn Trầm ngả ra sau một chút, nhưng vẫn ôm vai Cẩm Hi, nhìn cô chăm chú ở khoảng cách gần.

Đúng lúc này, người cảnh sát giao thông đi đến nơi, gõ gõ vào cửa xe: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hàn Trầm buông vai Cẩm Hi: “không có chuyện gì, tôi sẽ đi ngay.” Anh cất giọng khàn khàn.

Cảnh sát giao thông gật đầu, lùi lại phía sau. Hàn Trầm quay sang Cẩm Hi, một tay đặt trên vô lăng, tay kia nắm chặt tay cô.

“Chúng ta về nhà trước đã.” Anh nói.

“Vâng.”

Chiếc Land Rover lại hòa vào dòng xe trên đường phố. Suốt quãng đường, anh đều im lặng, đôi mắt về phía trước, nhưng từ đầu đến cuối không hề buông tay cô. Còn Cẩm Hi lòng rối như tơ vò, nỗi ngờ vực ngày càng nhiều, càng nghĩ càng cảm thấy không tin nổi, nhưng nhất thời chẳng có đầu mối.

Ôtô nhanh chóng đi về Cục Công an, bên phải là một ngã rẽ về ký túc xá của cảnh sát. Bạch Cẩm Hi nhanh chóng phát hiện xe không rẽ mà cứ tiến thẳng về phía trước.

“Anh đi nhầm rồi, rẽ phải mới đúng.” Cô mở miệng nhắc nhở.

“Không nhầm đâu, nhà anh không ở phía đó.” Hàn Trầm thản nhiên đáp.

Cẩm Hi giật mình, nhất thời lặng thinh.

Hàn Trầm đỗ xe bên dưới khu chung cư. Lúc này, Cẩm Hi mới biết đầu xe của anh bị đâm móp một chỗ. Hàn Trầm chẳng thèm để ý, kéo cô lên nhà.

Sau khi mở cửa, Hàn Trầm buông tay cô, đi vào nhà trước rồi ném chìa khóa lên bàn uống trà. Cẩm Hi theo sau, vô thức ngó nghiêng xung quanh.

Đây là căn hộ hai phòng ngủ đơn giản, bài trí nhã nhặn, màu sắc hơi lạnh lẽo. Cửa nhà chỉ có một đôi dép lê nam, trên sofa có chiếc áo sơ mi của anh. Hiển nhiên anh đã sống ở đây lâu rồi.

Hàn Trầm cởi áo khoác vứt xuống ghế. Cẩm Hi dõi theo bóng lưng anh, trong lòng có nhiều điều muốn hỏi. Anh đột nhiên quay người, đi về phía cô.

“Hàn Trầm, rốt cuộc chuyện này...”

Chưa kịp nói hết câu, anh đã ôm Cẩm Hi vào lòng rồi cúi xuống hôn cô.

“Ừm...” Cẩm Hi mơ hồ kháng nghị: “Đừng hôn nữa... Anh hãy nói rõ trước đi đã...”

Nhưng Hàn Trầm đâu bận tâm đến phản ứng của cô. Cảm xúc bùng nổ, nụ hôn này của anh mạnh mẽ hơn bất cứ lần nào trước đó. Anh hôn cô ngấu ngiến từ cửa ra vào đến phòng khách. Hai người va vào chiếc ghế, đụng cả vào bàn uống trà, cuối cùng thả mình xuống sofa.

Cẩm Hi bị anh hôn đến mức trời đất quay cuồng, hô hấp khó nhọc, miệng lưỡi như không còn thuộc về bản thân.

“Em đau...” Cô rên khẽ một tiếng.

Lúc này, Hàn Trầm mới tỉnh táo đôi chút. Cuối cùng, anh cũng buông tha đôi môi Cẩm Hi, nhưng chỉ liếc cô một cái rồi vùi đầu vào cổ áo của cô.

“Đau, đau quá! A ...” Cẩm Hi hét lên một tiếng. Vì Hàn Trầm cắn mạnh một cái vào dưới cổ cô.

Cẩm Hi đau đến mức run rẩy. Bây giờ Hàn Trầm mới buông người cô, ngồi dậy, tựa vào thành ghế phía sau, thở dài một hơi.

Cầm Hi cúi đầu nhìn vết răng rõ mòn một ở xương đòn. Vừa định mở miệng mắng người, cô tay đột nhiên bị anh nắm chặt.

Hàn Trầm ngửa đầu, giơ tay kia che mắt. Sau đó, khoe miệng anh nhếch lên.

Cầm Hi bất giác không thể thốt ra ba từ “đồ thần kinh”, bởi anh cười rất tươi. Từ trước đến nay, cô chưa từng thấy anh cười vui vẻ như vậy. Bất gặp bộ dạng này của anh, lòng cô mềm nhũn, cũng rất xót xa.

Thế là cô ngồi im bên cạnh anh, để mặc anh cầm tay mình, đưa lên miệng, đặt lên đó một nụ hôn dịu dàng.

Trong lòng có nhiều nghi vấn, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, câu đầu tiên cô thốt ra là: “Hàn Trầm, nếu anh nhầm lẫn thì sao?”

Hàn Trầm thả bàn tay che mắt xuống, quay sang Cầm Hi: “Không thể nhầm lẫn. Chúng ta đều dính dáng đến vụ án 5 năm trước, đều bị mất trí nhớ, đều nhớ tới một lời hứa tương tự. Hơn nữa...” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Chúng ta đều có cảm giác hết sức mãnh liệt về đối phương. Nhiều sự trùng hợp như vậy thì không phải là trùng hợp, mà chỉ có thể là sự thật, chúng ta từng yêu nhau. Đây mới là sự giải thích hợp lý nhất.”

“Nhưng em chưa bao giờ rời khỏi tỉnh K. Lẽ nào, trước kia anh từng đến thành phố Giang hay sao?” Cầm Hi chau mày.

Hàn Trầm trầm ngâm trong giây lát

Anh có nên nói cho cô biết sự thật hay không? Nói với cô: Rất có thể em không phải là Bạch Cầm Hi, không ai biết tên thật của em. Bố mẹ đã qua đời vốn không phải bố mẹ ruột, mà chỉ là vật hy sinh dùng để che giấu thân phận thật sự của em mà thôi. Mấy năm qua, em sống bằng thân phận của người khác mà không hề hay biết. Bạch Cầm Hi thật sự có khả năng đã gặp bất trắc. Cuộc sống lạc quan, vui vẻ của em bây giờ chỉ là cái vỏ ngoài giả tạo, do một thế lực nào đó tạo ra.

Không, anh không thể tiết lộ điều này. Ít nhất không phải bây giờ.

Hàn Trầm từ tốn mở miệng: “Rất có thể trước kia anh đã từng đến tỉnh K, chúng ta gặp gỡ rồi yêu nhau. Do bị mất trí nhớ nên chúng ta mới lạc mất nhau. Những vấn đề khác, anh nghĩ có liên quan đến vụ án năm đó. Em đừng nghĩ ngợi nhiều, anh sẽ điều tra rõ chuyện này. Còn việc của em là vị hôn thê của anh là sự thật rõ ràng, em không cần phải nghi ngờ.”

Nghe anh nói vậy, Bạch Cầm Hi tin tưởng thêm vài phần.

Cô nghĩ tới một khả năng, giả dụ cô và Hàn Trầm yêu nhau mà không ai hay biết, rồi hai người cùng bị cuốn vào vụ án năm đó. Do vụ án được bảo mật, họ lại mất trí nhớ nên mỗi người một phương. Về mặt logic, giải thích như vậy là hợp tình hợp lý.

Về phần Triệu Tử Húc ... thảo nào cô chẳng có cảm giác gì với người đàn ông này. Chắc là thời đi học, cô và anh ta yêu nhau một khoảng thời gian ngắn ngủi nên tình cảm không mấy sâu đậm.

Cầm Hi ngẩng đầu nhìn Hàn Trầm. Sự việc đến quá đột ngột làm cô bây giờ vẫn thấy có chút không chân thực. Tuy vẫn tồn tại nghi vấn nhưng nhớ đến cảnh hai người cùng thốt ra lời hứa như nhau, cô cảm nhận một cách rõ ràng nỗi đau quen thuộc từ đáy sâu trong nội tâm.

Thật ra, cô biết rõ, điều này có sức thuyết phục hơn bất cứ sự thực khách quan nào. Người đàn ông mà cô mong nhớ đã lâu trong giấc mơ, không ngờ lại chính là Hàn Trầm.

Nếu cô là vị hôn thê của anh... vậy thì đầu đến cuối, giữa cô và anh không hề tồn tại người thứ ba? Trong lòng anh chưa từng có một người nào khác? Anh gốc gác, tìm kiếm cô bao nhiêu năm qua?

“Như vậy...” Cô hít một hơi sâu, chậm rãi mở miệng: “Anh đã đi tìm vị hôn thê của mình suốt 5 năm trời?”

Hàn Trầm ghé người, ôm vai cô: “Là anh tìm em.”

Trái tim Cầm Hi mềm nhũn, nước mắt lại chảy dài. Hàn Trầm cúi đầu, nhẹ nhàng hôn đi nước mắt của cô. Căn phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng thở hòa quyện của hai người.

Một lúc sau, Hàn Trầm lên tiếng: “Bạch Cẩm Hi, cả anh và em đều bị mất trí nhớ, nhưng anh luôn nhớ đến sự tồn tại của một người con gái, vì thế đã đi tìm em suốt mấy năm. Tại sao em không một lần nhớ tới anh, còn tưởng anh là tên ngốc Triệu Tử Húc đó?”

Cẩm Hi không ngờ anh đột nhiên hỏi câu này. Bộ não cô vụt qua một ý nghĩ: Anh nhớ đến sự tồn tại của cô, còn cô lại quên sạch sành sanh. Vậy thì chỉ có thể khẳng định một điều, tình cảm của anh sâu nặng hơn cô.

Cẩm Hi tuyệt đối không nói ra câu này, nhưng cô không chắc Hàn Trầm có nghĩ như vậy không?

“Từ nay trở đi, hãy dùng từng giây từng phút của em bù đắp cho anh.” Hàn Trầm nhìn cô đắm đắm.

Cẩm Hi nhất thời không biết đáp lời thế nào. Đúng lúc này, di động của cô kêu tí tít, báo hiệu tin nhắn. Cô cầm lên xem, là Châu Tiểu Triện gửi tới: Tiểu Bạch! Chị đang ở đâu? Em đã xách hết đồ của chị về ký túc rồi, chị còn không về mở cửa cho em?

Cẩm Hi lập tức đứng dậy: “Em phải về đây...” Còn chưa dứt lời, điện thoại đã bị Hàn Trầm đoạt mất. Anh cất giọng thần nhiên: “Em không thể về.”

Cẩm Hi ấp úng: “Nhưng...” Tuy hai người đã là hôn thê hôn phu nhưng cô vẫn chưa hoàn toàn bình tâm, cũng vẫn không nhớ chuyện quá khứ, làm sao có thể ở lại đây...

“Hàn Trầm... Anh... Anh hãy cho em chút thời gian, em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.”

Hàn Trầm đứng lên: “Em đi cũng được, anh sẽ dọn đến sống ở ký túc của em.”

Cẩm Hi: “...”

Hai người trầm mặc, mắt đối mắt trong giây lát, đầu óc Cẩm Hi chợt hiện lên nụ cười rạng rỡ vừa rồi.

“Được rồi, em dọn đến đến là được chứ gì?” Cô thỏa hiệp.

Hàn Trầm mỉm cười, cầm điện thoại của cô. Cẩm Hi tưởng anh nhắn tin cho Châu Tiểu Triện, ai ngờ anh bấm số gọi đi.

“Anh làm gì vậy?” Cẩm Hi định giằng lấy di động nhưng anh nghiêng người né tránh.

“Tiểu Triện, mau xách hành lý của Cẩm Hi đến nhà tôi.” Nói xong anh lập tức dập máy..

Cẩm Hi chờ người: “Sao anh có thể nói thẳng với Tiểu Triện? Những người khác sẽ nghĩ như thế nào?”

“Kệ họ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.” Hàn Trầm bất cần đáp.

Cẩm Hi há hốc miệng, cảm thấy bản thân không thể theo kịp tiết tấu của anh: “Hàn Trầm, chẳng phải em là vị hôn thê của anh hay sao? Sao anh có thể ngang ngược với vị hôn như thế?”

Hàn Trầm liếc cô một cái, ngồi xuống ghế chằm một điều thuốc, đồng thời mở miệng: “Trên đời này có biết bao người cầu mà không được, nhưng họ vẫn phải chịu đựng, cứ cố gắng sống, cuộc đời cũng trôi qua rất nhanh.”

Cẩm Hi hơi ngẩn người, đây là câu cô từng nói.

“Anh đã chuẩn bị tâm lý cứ sống như vậy cả đời. Nhưng em đã trở về...” Nói xong, anh cúi đầu hút thuốc. Trong lòng Bạch Cẩm Hi tràn ngập nỗi xót xa.

Vì cô đã trở về nên anh mới vui mừng, nên anh mới ngang ngược, không cho phép cô rời đi hay sao?

Trầm lặng trong giây lát, Cẩm Hi ngồi xuống sofa, gơ tay ôm cổ anh. Hàn Trầm lập tức buông điều thuốc, ôm chặt cô, còn cô ngẩng đầu đặt một nụ hôn lên môi anh.

Hàn Trầm, anh đợi ngày này đã qua lâu rồi. Tuy nhiên, anh đã nhận ra Bạch Cẩm Hi là vị hôn thê của mình trước mấy ngày.

Còn Bạch Cẩm Hi thì sao?

Tiếng nước trong nhà tắm chảy ào ào, cô một mình ở sofa, thần thờ hồi lâu. Kể từ bây giờ, cô sẽ bắt đầu sống chung với một người đàn ông? Lý trí đã chấp nhận, nhưng về mặt tình cảm, cô vẫn như trong cơn mộng du.

Tuy nhiên, từ trước đến nay, Cẩm Hi là người thấu tình đạt lý, một khi đã nhận lời anh, cô cũng không nghĩ ngợi nhiều. Hơn nữa, cô rất hiếu kỳ về việc xảy ra trong quá khứ, việc sống chung với Hàn Trầm có thể giúp hai người nhanh chóng khôi phục trí nhớ không biết chừng, Ngoài ra, anh cũng đáng thương biết bao...

Đang chìm trong suy tư, Cẩm Hi chợt nghe thấy tiếng chuông cửa. Cô đứng dậy đi mở cửa, liền bắt gặp vẻ mặt vô cùng kinh ngạc căng thẳng của Châu Tiểu Triện.

Nhìn thấy cậu ta, Bạch Cẩm Hi sửng sốt, vài giây sau mới nhớ ra, Hàn Trầm bảo cậu mang hành lý của cô đến đây. Thế là cô lập tức đóng sập cửa ngay trước mặt cậu ta.

Nghĩ đến vẻ mặt của Châu Tiểu Triện vừa rồi, Cẩm Hi vô thức cúi xuống quan sát bản thân. Cô mới phát hiện, mình vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân và đi dép lê của bệnh viện. Bị Hàn Trầm hôn cả buổi tối, lại thêm buổi sáng nay, đầu tóc cô rối bù, đôi môi sưng vù, bên dưới xương đòn trong cổ áo còn vết răng rõ rệt...

Cẩm Hi vô cùng xấu hổ, vội vàng cài cúc cổ áo, bình ổn hơi thở mới giả bộ bình tĩnh mở cửa.

Châu Tiểu Triện nhìn cô với ánh mắt đầy tủi thân. Cẩm Hi quyết định làm “người ác”, áp chế đối phương trước: “Sao thế? Cậu có thái độ kiểu gì vậy? Tự đứng nhìn tôi bằng ánh mắt đó?”

Châu Tiểu Triện bị phẫn: “Lẽ nào đúng như em nghĩ? Chị bị anh ấy... Hai người nhanh như vậy sao?”

Cẩm Hi đỏ mặt, giật túi đồ trong tay cậu ta: “Đầu óc cậu toàn nghĩ linh tinh gì thế? Tôi chỉ bị cắn một phát thôi mà?”

Châu Tiểu Triện tròn mắt: “Chỉ bị cắn một phát thôi?” Cậu ta cảm thấy mù mờ, người từ trước đến nay luôn trầm ổn, lạnh lùng như Hàn Trầm lại cắn Tiểu Bạch một phát?

Cẩm Hi không thể tiếp tục đề tài này, cô bỏ túi đồ xuống đất khoanh tay nói với cậu ta: “Tiểu Triện, bây giờ tôi không có cách nào giải thích rõ với cậu. Chúng tôi... Đã ở bên nhau rồi. Nhưng tôi tạm thời dọn đến đây để điều tra vụ án mà T nói. Cậu nhớ đừng tiết lộ chuyện này với bất cứ ai. Cảm ơn, không có việc gì thì tôi đóng cửa đây.”

“Hả?”

Cẩm Hi đóng sập cửa, thở một hơi dài nhẹ nhõm. Thật ngại quá, cô một lần nữa dùng khí thế trấn áp Châu Tiểu Triện.

Trong nhà tắm, Hàn Trầm đã tắt vòi nước, cầm khăn mặt lau đầu. Nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên ngoài, anh cười tủm tỉm.

Lau đầu xong, anh mặc quần dài, nhưng vừa định mở cửa, anh mới chợt nhớ ra mình chưa mặc áo. Vì sống độc thân nên anh có thói quen cứ như vậy đi ra ngoài.

Tuy nhiên, Hàn Trầm chỉ ngập ngừng vài giây. Sau đó thần nhiên bước ra. Cẩm Hi đang tựa người vào cửa nhà, vô thức ngẩng đầu sang một bên khi nhìn thấy Hàn Trầm.

“Em cũng đi tắm đây.” Cô nhanh chóng lấy bộ đồ và khăn mặt trong túi hành lý, đi qua người anh vào nhà tắm. Cô khóa trái cửa, bỗng thấy hơi buồn cười.

Bây giờ, anh đã là bạn trai của cô, là vị hôn phu cô vừa tìm lại được. Nghĩ tới điều này, tâm trạng Cẩm Hi bỗng cảm thấy ngọt ngào chưa từng thấy xuất phát từ đáy sâu trong nội tâm. Cô không nhịn được, xoay tròn một vòng, vừa tắm vừa ngâm nga.

Hàn Trầm vào phòng ngủ mặc áo sơ mi rồi đi đến sofa ngồi xuống, châm thuốc.

Lúc này đã gần trưa, căn phòng ngập tràn ánh nắng. Từ nhà tắm vọng ra tiếng nước chảy và tiếng hát khe khẽ. Dưới nền nhà có chiếc túi xách màu đỏ cam, trên bàn uống nước là di động của cô.

Ngôi nhà vốn lạnh lẽo, tinh mịch có thêm hơi thở và dấu vết của người phụ nữ. Anh ngẩng đầu, dõi mắt về phía cửa nhà tắm, miệng hơi nhếch lên.

Bạch Cẩm Hi vừa tắm xong đi ra ngoài, liền thấy Hàn Trầm đang ngồi ở phía đối diện, nhìn cô chăm chú. Tóc anh vẫn chưa khô, đôi mắt đen ngời sáng, áo sơ mi không cài hết cúc cổ, cổ áo hơi mở ra. Trông anh lúc này vô cùng đẹp trai.

“Lại đây hôn một cái nào.” Hàn Trầm lên tiếng.

Cẩm Hi dờ ra trước lời mời gọi thẳng thừng của anh, cô lập tức từ chối: “Không được. Em phải đi giặt quần áo bây giờ.”

Nói xong, cô đi ra ngoài ban công, nơi để máy giặt, rồi lại nhìn qua chậu quần áo bẩn của Hàn Trầm ở bên cạnh.

“Hàn Trầm! Tiểu Triện và mọi người đều giặt quần áo, tất và đồ lót lẫn lộn. Chắc anh không như vậy đấy chứ?”

Hàn Trầm hít một hơi thuốc. Tất và đồ lót giặt chung với quần áo? Từ nhỏ anh đã không thể chịu nổi điều này.

Có điều...

“Những thứ đó cần gì phải giặt riêng?” Anh cất giọng bình thản.

Cẩm Hi quả nhiên cất giọng không tán thành: “Cảnh sát hình sự các anh đều như nhau cả. Em còn tưởng anh khác họ cơ. Thôi được rồi, để em giặt chung vậy.”

Hàn Trầm cười: “Tùy em.”

Một khi đã quyết định sống chung thì bên cạnh ttheo là phải tìm hiểu ngôi nhà mới, Cẩm Hi giặt quần áo rồi đi vào phòng khách. Thấy Hàn Trầm tắt mẩu thuốc, đứng lên, cô chợt có chút căng thẳng, đi nhanh về phía thư phòng: “Em thăm quan một lát.”

Thư phòng sạch sẽ gọn gàng, còn phòng ngủ rộng rãi sáng sủa. Bạch Cẩm Hi dạo một vòng, nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề: Căn hộ chỉ có một chiếc giường.

Từ phòng ngủ đi ra ngoài, thấy Hàn Trầm vẫn thản nhiên như không, cô chẳng nhắc đến vấn đề đó mà chỉ nói: “Em đói rồi, chúng ta đi ăn cơm, nhân tiện mua chút đồ/”

Hai người giải quyết bữa trưa tại một quán ăn nhỏ gần khu chung cư. Chắc Hàn Trầm thường đến đây ăn cơm, vì khi anh cùng cô đi vào, mấy nhân viên phục vụ đều tỏ ra ngạc nhiên. Cẩm Hi ngồi yên vị một lúc, họ vẫn thỉnh thoảng liếc qua bên này.

Đến lúc hai người ăn cơm xong, đám nhân viên càng kinh ngạc hơn. Ngay cả Cẩm Hi cũng bất ngờ, vì Hàn Trầm tuy không nhiều lời nhưng chăm sóc cô vô cùng chu đáo.

Khi cô nhân viên bê đĩa sất đựng thịt bò xào nóng hổi lên, anh liền gõ xuống mặt bàn: “Đặt sang bên này”. Đến khi hết nóng anh mới đẩy về phía Cẩm Hi. Món ăn bày lên hết, cô tỏ ra vui mừng: “Đều là món em thích”. Anh nói: “Anh gọi theo khẩu vị của em mà”. Cô uống hết trà nhưng không chú ý, anh liền giơ tay bảo nhân viên phục vụ rót thêm. Cuối cùng, khi người nhân viên bê đĩa hoa quả tới, cô vừa định ăn liền bị anh ngăn lại. Anh quay đầu nói với nhân viên: “Cô dọn đi, thời gian này cô ấy không được ăn đồ lạnh.”

Người nhân viên nở nụ cười mang hàm ý sâu xa. Cẩm Hi biết cô ta hiểu nhầm, tưởng cô “đến tháng” nên Hàn Trầm mới quan tâm như vậy. Trên thực tế, chỉ là cô mới lành vết thương.

Cẩm Hi mỉm cười, vừa uống ngụm cười, vừa lên tiếng: “Anh ”nhập vai” nhanh quá đấy, em còn chưa mấy thích ứng.”

Hàn Trầm đặt tay lên thành ghế phía sau, uống một ngụm trà, từ tốn mở miệng: “Đó là lẽ dĩ nhiên! Anh chưa bao giờ thoát khỏi vai diễn, đâu giống em.”

Cẩm Hi suýt sắc nước, chợt dạ nên lặng thinh.

Buổi chiều siêu thị đông người, Cẩm Hi đẩy xe hàng còn Hàn Trầm ôm eo cô. Hai người cần mua rất nhiều đồ: ga trải giường và vỏ chăn mới, dép đi trong nhà, chậu, dầu gội, sữa tắm... Tại sao không lấy đồ dùng cá nhân từ ký túc? Cẩm Hi cũng có ý đồ riêng. Thứ nhất, thỉnh thoảng cô cũng phải quay về ký túc một vài

ngày, để che giấu chuyện sống chung với Hàn Trầm. Thứ hai, sống chung là quyết định hơi đột ngột, nhớ một ngày nào đó xảy ra mâu thuẫn, cô vẫn còn nơi để trú ngụ.

Trong lúc Cẩm Hi chọn đồ, Hàn Trầm đứng bên cạnh, thỉnh thoảng giơ tay ngăn cô: “Thứ này nhà có, không cần mua.”

“Vâng.”

Hai người nhanh chóng chọn xong. Lúc thanh toán, Hàn Trầm đứng trước quầy thu ngân, tay cầm ví tiền, Cẩm Hi ở bên cạnh xe đẩy chờ đợi.

Kết quả, cô nhìn thấy Tân Giai ở một nơi không xa. Tân Giai cũng đang đẩy xe hàng, cách Cẩm Hi hơn 10m. Cô ta mặc một chiếc áo màu phấn hồng, váy dài trắng, nhìn giống như một nàng tiên. Nhìn thấy Cẩm Hi và Hàn Trầm, sắc mặt cô ta không chút biểu cảm.

Trước đây, Cẩm Hi nghe mọi người tán gẫu, nói Tân Giai theo đuổi Hàn Trầm ráo riết, còn theo anh từ Bắc Kinh đến tận thành phố Lam, thậm chí mua nhà cùng một khu với anh nên hôm nay gặp cô ta ở siêu thị cũng không phải là điều quá bất ngờ.

Cẩm Hi và cô ta chạm mắt trong giây lát. Cô đột nhiên mỉm cười, vẫy tay với đối phương. Tân Giai liền biến sắc mặt. Cẩm Hi quay đi chỗ khác, không nhìn cô ta nữa.

Hàn Trầm dường như không nhìn thấy Tân Giai. Thanh toán xong, anh dứt ví tiền vào túi quần rồi ôm eo cô, hai người rời khỏi siêu thị.

Vì mất nhiều thời gian ở siêu thị nên hai người về nhà đã là tầm chạng vạng. Hàn Trầm xách mấy túi lớn, còn Cẩm Hi chỉ xách túi đồ đông lạnh.

Trong lúc xếp đồ vào trong ngăn đá, đầu óc cô chợt vụt qua một ý nghĩ. Nhớ một ngày nào đó xuất hiện vị hôn thê thật sự của anh thì sao? Cô đã mở lòng đến với anh, nếu thật sự nhầm đối tượng, anh có thể đi chết được rồi. Nghĩ đến đây, Cẩm Hi thông suốt vấn đề, quyết định không để ý đến nữa.

Vừa đứng lên, eo đột nhiên bị siết chặt, Hàn Trầm ôm Cẩm Hi từ phía sau, tì cằm lên vai cô. Cả hai bất động một lúc, trong lòng rất ngọt ngào nhưng Cẩm Hi cất giọng nghiêm nghị: “Anh tránh ra đi, em phải đi trải ga giường bây giờ.”

Hàn Trầm liền buông tay: “Ừ.”

Cẩm Hi quay đầu, liền nhìn thấy anh đang cười cười.

“Anh cười gì thế?” Cô cất giọng cảnh giác: “Em trải giường của em, còn anh ngủ ở sofa. Anh đề nghị sống cùng anh, em nhận lời. Nhưng em không đồng ý những chuyện khác, anh đừng có ý ngại lung tung. Em đã nói rồi, em cần thời gian để chấp nhận sự thật này.”

Hàn Trầm bình thản đáp: “Em cứ trải giường đi”. Nói xong, anh đi về phòng ngủ trước.

Anh tỏ thái độ nước đôi khiến Cẩm Hi có chút e dè. Nhưng cô nghĩ, chắc anh chẳng làm gì mình. Thế là cô liền đi theo anh về phòng.

Ga trải giường mới mua phải giặt qua mới có thể sử dụng, Hàn Trầm lấy trong tủ một bộ đưa cho cô, còn mình ra ngoài ban công hút thuốc.

Cẩm Hi nhanh chóng phủ xong. Một hồi cả ngày, cô nằm xuống giường, dõi mắt lên trần nhà, cảm thấy ngày hôm nay giống một giấc mơ. Không bao lâu sau, Hàn Trầm đi vào. Anh lên giường nằm cạnh Cẩm Hi, ôm vai cô, để cô tựa vào lòng mình.

Hai người nhất thời im lặng, Một lúc sau, Cẩm Hi thủ thỉ: “Hàn Trầm, chúng ta ở bên nhau thật sao?”

Hàn Trầm cười cười, cúi đầu nhìn cô ở cự ly gần: “Chúng ta bên nhau rồi.”

Rõ ràng là một câu đơn giản nhưng giọng nói trầm ấm khinh mạn của anh bất giác khiến tim cô rung động. Giây tiếp theo, anh liền áp môi xuống.

Một lúc lâu sau, anh mới rời khỏi đôi môi cô. Cẩm Hi bị hôn đến mức ý loạn tình mê, cả người tựa chìm trong hương vị của anh, vừa ngọt ngào vừa mềm mại.

Cho dù vẫn chưa nhớ lại chuyện trước kia, nhưng lần đầu tiên cô cảm nhận được niềm hạnh phúc tràn đầy. Cô thích anh, anh cũng thích cô, hai người ở bên nhau từng giây từng phút.

Đúng lúc này, Hàn Trầm lấy ví tiền ra: “Anh muốn cho em xem một thứ.”

Cẩm Hi hiểu kỳ dỗi theo động tác của anh, thấy Hàn Trầm rút ra một chiếc nhẫn: “Đây là thứ sau khi mất trí nhớ, anh luôn đeo ở tay.”

Cẩm Hi quan sát kỹ. Đó là chiếc nhẫn màu bạc đơn giản, bề mặt còn có vài vết xước, bên trong hình như khắc chữ. Cô cầm lên xem, đó là hàng chữ tiếng Anh:

H & S Forever Love

H là chữ cái đầu tiên của Hàn Trầm.

Còn S thì sao?

Bạch Cẩm Hi là BJX... Không phải tên cô.

Hàn Trầm cũng chú ý sắc mặt của Cẩm Hi. Hiện tại, anh không biết tên thật, chỉ đoán S là chữ cái đầu trong tên thật của cô.

Anh tìm lý do giải thích với Cẩm Hi: “Tên tiếng Anh của anh là Herman, H chắc là chữ cái đầu của từ này. Em còn nhớ tên tiếng anh của mình trước kia không?”

Cẩm Hi lắc đầu. Trong lòng cô dậy sóng, vì cô chợt nhớ tới sợi dây chuyền Hàn Trầm đang giữ. Nếu nói trước đó, cô tin mình là vị hôn thê của anh chín phần, thì bây giờ, ít nhất cô cũng tin đến chín mươi chín phần trăm...

“Em cũng có chiếc nhẫn tương tự đúng không?” Anh nắm lấy ngón tay cô.

Thật ra, anh cũng chẳng nuôi hi vọng cô có nhẫn hay không. Vì ngay cả thân phận của cô cũng bị thay đổi, vật quan trọng như vậy chắc chắn sẽ bị người khác lấy đi mất.

Cẩm Hi ôm cổ anh: “Nhẫn thì em không có. Nhưng mà...” Cẩm Hi thò tay vào cổ áo anh, lôi sợi dây chuyền ra ngoài: “Em chỉ có sợi dây này.” Cô ho khê một tiếng: “Đá vũ trụ là em bịa ra đấy. Khi tỉnh lại vào 4 năm trước, nghe nói mất sợi dây chuyền này ở trong tay em, bác sĩ cũng không thể lấy ra. Sau đó, em nhờ người kiểm tra, họ bảo thành phần là bạch kim, do chịu nhiệt độ cao và va đập nên mới bị biến dạng. Em không biết cái này vốn có phải là nhẫn hay không?”

Còn chưa dứt lời, Hàn Trầm đã cúi đầu ngậm lấy môi cô.

“Em giỏi lắm.” Anh lại cắn vành tai cô, “Nếu em sớm nói thật, không biết chừng chúng ta đã nhận ra nhau sớm hơn rồi.”

Cẩm Hi có chút chua xót trong lòng, nhưng bị anh cắn đến toàn thân tê dại. Sợ anh lại cắn mạnh như buổi sáng, cô vội vàng cầu xin: “Em sai rồi, em sai rồi. Em đâu biết đây là tín vật của chúng ta. Tuy nhiên, lúc còn chưa nhận ra anh, em đã trao vật quan trọng như thế cho anh còn gì.”

Câu nói này thành công trong việc lấy lòng người đàn ông, Hàn Trầm cuối cùng cũng tha cho Cẩm Hi, nhưng vẫn nằm sấp trên người cô.

“Đeo nhẫn cho anh.” Anh nói.

Cẩm Hi ngoan ngoãn nghe lời, cầm tay anh: “Đeo vào ngón nào?” Cô hỏi.

“Ngón giữa.”

“Vâng.”

Đeo nhẫn xong, Hàn Trầm vẫn đè lên người cô, không chịu nằm xuống. Anh nâng cằm nhìn cô chăm chú.

“Dây chuyền cứ để ở chỗ anh. Anh sẽ nhờ người kiểm tra xem có thể phục hồi như cũ không.”

“Vâng” Cẩm Hi cảm thấy hơi nóng: “Em phải đi ngủ bây giờ, anh ra ngoài đi.”

Hàn Trầm lật người xuống giường. Cẩm Hi còn chưa kịp vui mừng, đã bị anh ôm chặt thắt lưng từ phía sau.

Toàn thân Cẩm Hi run rẩy: “Anh làm gì vậy? Mau ra sofa ngủ đi!”

“Anh không đi!” Hàn Trầm đáp.

Cẩm Hi không thể ngờ, anh có thể vô lại đến mức này. Trước đó, cô ra đề nghị, anh không có ý kiến, cô còn tưởng anh đã đồng ý. Ai ngờ bây giờ, anh từ chối thẳng thừng, từ chối rời khỏi giường của cô.

Cẩm Hi quay người định đẩy Hàn Trầm, liền bị anh giữ chặt hai tay.

“Em đừng động đây.” Hơi thở của anh phả vào mặt cô, “Còn động nữa, anh không đảm bảo sẽ làm chuyện gì với em đâu đấy.”

Cẩm Hi dờ người. Cô không phải con cóc, hai người đụng chạm thân mật lâu như vậy, cô đương nhiên cảm nhận thấy sự thay đổi của bộ phận nào đó trên thân thể anh.

Cô liền quay lưng về phía anh, nằm bất động. Hàn Trầm vẫn ôm eo cô, ngấm gương mặt nghiêng trắng ngần, thắt lưng thon thả và đôi chân trần của cô. Hơi thở của anh trở nên nặng nề, năm ngón tay đặt ở thắt lưng cô tăng thêm sức lực.

Vừa định di chuyển lên trên, anh liền nghe thấy tiếng thở đều đều của Cẩm Hi, Hàn Trầm ngẩng đầu, khẽ gọi tên cô: “Cẩm Hi!”

Cô không có phản ứng, đôi lông mày từ từ giãn ra, lông mi rũ xuống, chứng tỏ cô đã ngủ say.

Hàn Trầm nằm thẳng xuống giường, nở nụ cười nhàn nhạt. Xem ra cô đã quá mệt. Nhưng sao cô có thể giẫy vò anh như vậy? Cơ thể anh bùng cháy một ngọn lửa, còn cô thì thản nhiên ngủ say trong lòng anh.

Nằm một lúc, Hàn Trầm đắp chăn cho Cẩm Hi, sau đó, xuống giường đi tắm nước lạnh. Tắm xong, anh vô cùng tỉnh táo nên đứng bên giường, lặng lẽ ngắm cô.

Một, hai năm trở lại đây, anh gần như mất hết hi vọng có thể tìm ra cô, thậm chí còn cho rằng cô không hề tồn tại trên cõi đời này. Bây giờ, được nhìn thấy cô ở bên cạnh, nằm ngủ trên giường của mình, cho dù chẳng làm gì, anh đã thấy vô cùng mãn nguyện.

Trầm mặc một lát, anh cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng trên trán cô rồi đi ra ngoài.

Đồng hồ trên tường vừa chỉ 10h, Hàn Trầm đến bên cửa sổ, rút di động gọi cho Quý Bạch, Cục phó Cục Công an của thành phố Lâm. Quý Bạch là người anh Hàn Trầm chơi thân từ nhỏ. Dù những năm qua, Quý Bạch rời khỏi Bắc Kinh, cả hai bận rộn nên ít liên lạc, nhưng họ vẫn giữ mối quan hệ tốt đẹp. Quý Bạch là một trong số những người mà Hàn Trầm tin tưởng. Hơn nữa, nhà họ Quý cũng tương đối có vai vế ở Bắc Kinh, nếu anh quyết tâm lật lại vụ án năm xưa, người có thể giúp anh, có lẽ chỉ một mình Quý Bạch mà thôi.

“Anh Ba!” Hàn Trầm lên tiếng, “Xin anh hãy giúp em tìm một số tư liệu. Em muốn hồ sơ của tất cả vụ án giết người ở Bắc Kinh vào năm năm trước, bao gồm số người chết, tư liệu chi tiết của nạn nhân, nguyên nhân dẫn đến cái chết, tình hình phá án...”

Quý Bạch lập tức nhận lời.

Sau khi gác máy, Hàn Trầm tựa vào cửa sổ, dõi mắt ra ngoài thành phố lấp lánh ánh đèn.

Trước đây, tất cả mọi người đều nói với anh vị hôn thê kia là không tồn tại. Anh cố đi tìm cô, nhưng không hề hay biết về vụ án năm năm trước. Tuy nhiên, di ngôn của T và sự tồn tại của Bạch Cẩm Hi đã chứng thực tất cả.

Một khi lãnh đạo cơ quan cũ, các đồng nghiệp và người nhà anh đều không nhắc đến, vậy thì chỉ có một khả năng, vụ án này đã bị niêm phong, thậm chí được xếp vào hàng tuyệt mật. Bây giờ anh muốn điều tra, quả thực không dễ dàng.

Thế nhưng, dù vụ án bị niêm phong, nạn nhân vẫn còn tồn tại. Con người bị giết chết là sự thật mà bất cứ cơ quan hay cá nhân nào cũng không thể xóa bỏ. Từ câu nói Tôi là một trong những sát thủ của vụ án năm đó của T, có thể thấy, vụ án đó không ít nạn nhân. Kể cả phía cảnh sát muốn giữ bí mật đi chăng nữa cũng không thể thay đổi hồ sơ về những cái chết này.

Vì vậy, anh sẽ bắt đầu hành động từ chỗ các nạn nhân. Nếu xác định được danh sách người chết, anh có thể lần theo manh mối, tìm ra chân tướng của vụ án năm đó.

Trầm tư một lúc, anh quay đầu về căn phòng có người phụ nữ đang ngủ say. Sau này, bất kể phải đối mặt với khó khăn trở ngại đến mức nào, anh cũng sẽ điều tra ra sự thật, bắt tội phạm chịu phán xét trước pháp luật. Ngoài ra, anh cũng không bao giờ để em lại rơi vào tình cảnh tứ cố vô thân, không bao giờ để em rời khỏi anh một lần nữa.

51. Chương 51: Năm Tay Chờ Đợi

Trong phòng học, quạt điện thổi phành phạch trên đỉnh đầu. Đây là tiết học về Tư tưởng Mao Trạch Đông và chủ nghĩa xã hội mang bản sắc Trung Quốc, Bạch Cẩm Hi nằm bò ra bàn ngủ như phần lớn nam sinh khác. Bên cạnh có người chọc chọc vào tay cô: “Người đẹp, Cao Hàm của lớp Bốn nhờ tớ chuyển thư tình cho cậu. Cậu mau đọc đi!”

Cẩm Hi đang lơ mơ, nghe vậy liền đáp lạnh lãnh: “Bảo cậu ta biến đi, bốn cô nương là hoa đã có chủ rồi”.

Phòng học trở nên im phăng phắc, giáo sư đang giảng bài trên bục cũng ngẩn người, sau đó rộ lên tràng cười như sấm dậy.

Cẩm Hi ngồi thẳng người, liền nhìn thấy những gương mặt cười đến co giật và ánh mắt giận dữ của giáo sư.

“Em kia!” Giáo sư chỉ tay vào cô: “Mau đứng ra ngoài cửa cho tôi! Học sinh trường cảnh sát còn dám yêu đương, loạn hết cả rồi!”

Cẩm Hi bày ra vẻ mặt oan ức: “Không có đâu giáo sư. “Chủ” mà em nhắc tới chính là sự nghiệp cảnh sát nhân dân. Em đã quyết định cống hiến tuổi thanh xuân cho sự nghiệp này rồi!”.

Tiếng cười xung quanh càng lớn hơn. Cuối cùng, cô vẫn bị giáo sư đuổi ra ngoài.

Lớn như vậy rồi còn bị phạt, Cẩm Hi đứng ngoài hành lang, xấu hổ sờ mũi. Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng huýt sao truyền tới.

Cẩm Hi quay đầu, liền bắt gặp Hàn Trầm trong bộ cảnh phục từ đầu kia hành lang đi tới.

“Ồ, vị “chủ” đó tới rồi kia!” Một học sinh ở trong lớp khê cát tiếng trêu chọc. Cẩm Hi trừng mắt với cậu ta rồi lập tức vuốt lại mái tóc, chỉnh cổ áo, sau đó nhìn Hàn Trầm bằng vẻ mặt nghiêm chỉnh.

Hàn Trầm đi đến bên cô, khoe mắt thấp thoáng nụ cười như có như không. Anh dừng lại trước mặt Cẩm Hi, cất giọng bình thản: “Em gái, em ở đây làm gì vậy?”.

Cẩm Hi đáp: “Em ở đây ngắm phong cảnh. Đồng chí cảnh sát, anh đến trường làm gì? Điều tra vụ án sao?”.

Ý cười trong khoe mắt Hàn Trầm càng sâu sắc hơn, nhưng sắc mặt vẫn điềm tĩnh: “Ừ. Có một số vấn đề cần hỏi giáo sư. Tôi đi trước đây!”.

Anh lịch sự gật đầu với cô rồi đi về một đầu hành lang. Cẩm Hi yên lặng dõi theo bóng lưng anh. Một lúc sau, thấy giáo sư trong lớp không để ý, cô liền cúi lom khom, rón rén chạy mất.

Vừa tới đầu hành lang, cô liền bị một cánh tay kéo vào căn phòng tập luyện thể chất. Giờ này, ở đây không có ai.

Hàn Trầm ném mũ cảnh sát xuống bàn, đè người Cẩm Hi vào sau cánh cửa rồi cúi xuống hôn cô.

“Hàn Trầm...” Cô thổ thổ gọi tên anh.

“Gì cơ?” Anh đáp khẽ.

“Sao anh lại đến trường? Chẳng phải chúng ta hẹn cuối tuần gặp hay sao?”

“Anh rất nhớ em! Lẽ nào bắt anh nhẫn nhịn?”

Mùa hè nắng vàn rực rỡ, gió thổi lá cây xào xạc. Trong căn phòng rộng lớn chỉ có tiếng trò chuyện, tiếng cười khe khẽ và tiếng thở của hai người.

...

Bạch Cẩm Hi từ từ mở mắt, liền nhìn thấy trần nhà màu xám nhạt. Khóe mắt còn đọng giọt lệ, cô quay sang người đàn ông vẫn đang ngủ say ở bên cạnh.

Vì hôm qua nhận ra nhau nên ký ức ngủ quên bấy lâu của em đã được kích thích, cuối cùng em cũng mơ thấy anh rồi, Hàn Trầm! Thì ra, chúng ta thật sự từng yêu nhau mãnh liệt.

Đồng hồ trên đầu giường mới chỉ sáu giờ. Anh mặc bộ đồ ngủ, nằm nghiêng về phía Cẩm Hi, một tay đặt trên thắt lưng cô. Gương mặt của anh trong giấc ngủ rất yên tĩnh, không có vẻ bá đạo thường ngày, cũng có nét giống người đàn ông trẻ tuổi tùy ý, dịu dàng trong giấc mơ của cô. Cẩm Hi nghiêng đầu, chạm nhẹ môi lên má anh.

Buổi sáng, không khí giá lạnh, Cẩm Hi rón rén xuống giường đi đánh răng rửa mặt. Thấy anh vẫn chưa tỉnh giấc, cô liền cầm bao thuốc lá trên đầu giường, châm một điếu rồi ngồi cạnh giường hút thuốc.

Theo ý của Hàn Trầm, anh từng đến tỉnh K, cô và anh từng yêu nhau. Không biết vụ án nghiêm trọng như thế nào mới xóa sạch toàn bộ quá khứ của hai người, những người xung quanh đều giữ kín như bưng?

Cẩm Hi trầm tư suy nghĩ. Trực giác báo cho cô biết, ẩn tình năm đó là màn sương mù dày đặc và nguy hiểm, mà cô không thể nhìn thấu. Tuy nhiên, dù con đường phía trước gian nan, trắc trở, nhất định cô sẽ cùng anh điều tra ra sự thật. Là người nào, là điều gì đã khiến cô và anh xa nhau bao năm?

Vừa tỉnh giấc, Hàn Trầm liền bắt gặp Cẩm Hi ngồi bất động, viền mắt đỏ hoe, tay kẹp điếu thuốc lá, vẻ mặt đầy tâm sự. Anh liền kéo cô vào lòng.

“Sao thế?” Anh vuốt ve má cô.

Cẩm Hi lặng thinh. Có những lời, chỉ cần thốt ra miệng là khiến con người không thể kiềm chế giọt nước mắt.

“Hàn Trầm!” Cô quay sang anh: “Em đã mơ thấy chúng ta trong quá khứ rồi”.

Hàn Trầm lặng lẽ nhìn Cẩm Hi. Vài giây sau, anh cúi xuống hôn cô.

“Em mơ thấy gì thế?” Anh thì thầm bên tai cô. Cẩm Hi kể lại câu chuyện trong giấc mơ. Hàn Trầm ngồi bất động hồi lâu. Sau đó, anh hôn càng mãnh liệt hơn.

Vài phút sau, anh mới buông người cô, cả hai đều không lên tiếng. Hàn Trầm đột nhiên đoạt lấy điếu thuốc trong tay Cẩm Hi, đưa lên miệng hút.

“Trong mơ, em đã nhận anh là “chủ” của em rồi?” Anh cất giọng khinh mạn. Cẩm Hi bị anh chọc cười, liền đẩy ngực anh.

Bây giờ vẫn còn sớm, Cẩm Hi tựa vào vai Hàn Trầm, nhìn anh hút thuốc. Cơn thèm vẫn chưa được thỏa mãn, cô liền mở miệng: “Trả thuốc cho em, anh tự châm điếu khác đi”.

Hàn Trầm nhả ra làn khói nhàn nhạt, sau đó đưa điếu thuốc đến miệng cô. Cẩm Hi liền hít một hơi, tiếp theo lại đến lượt anh.

Cẩm Hi vui vẻ nghĩ, sáng sớm nằm trong vòng tay anh, anh một hơi, cảm giác thật là tuyệt.

Đúng lúc này, Hàn Trầm lên tiếng: “Nào, hơi cuối cùng rồi nhé”. Nói xong, anh lại đưa điếu thuốc vào miệng cô.

Thấy điếu thuốc vẫn còn một nửa, Cẩm Hi hỏi: “Hơi cuối cùng gì cơ?”.

“Hơi cuối cùng trong cuộc đời em.” Anh ngậm điều thuốc, nhảy xuống giường.

Cầm Hi ngăn người, lập tức bật dậy: “Hàn Trầm, ý anh là gì vậy?”.

“Cai thuốc thôi.” Anh đáp ngắn gọn, bắt đầu thay áo sơ mi.

Cầm Hi đời nào chịu nghe theo. Tuy bình thường cô cố gắng kiềm chế, nhưng cũng không nỡ cai hẳn.

“Chuyện này anh không thể can thiệp.” Cầm Hi xuống giường. Vừa chạm đất, cô liền bị Hàn Trầm ôm vào lòng.

“Vậy sao?” Anh cúi xuống nhìn cô: “Vừa nhận “chủ” xong giờ đã quên rồi. Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, chuyện này em phản đối cũng vô dụng”.

Cầm Hi vừa tức vừa buồn cười. Anh còn dám dạy dỗ cô, hút thuốc lá có hại cho sức khỏe nữa? Cầm Hi đảo tròn mắt, cất giọng nghiêm nghị: “Anh sai rồi. Có câu “thượng bất chính, hạ tắc loạn”. Chắc chắn năm xưa anh hút nhiều nên em mới bị ảnh hưởng. Bắt em cai thuốc ư? Có bản lĩnh thì anh cai trước đi, bằng không thì miễn bàn”.

Cầm Hi nắm chắc phần thắng nên mới nói câu này, bởi vì Hàn Trầm nghiện thuốc nặng hơn cô nhiều, một ngày ít nhất một bao. Bắt anh cai thuốc còn khó hơn lên trời ấy chứ.

Ai ngờ, Hàn Trầm im lặng một lúc, hút hết điều thuốc trong tay rồi bỏ vào gạt tàn. Anh nhả một hơi khói vào mặt Cầm Hi, khiến cô suýt ho sặc sụa. Cô vừa trừng mắt, anh đã lên tiếng: “Được, chúng ta cùng cai”.

Ngữ khí của anh rất dứt khoát, khiến Cầm Hi dờ người trong giây lát.

“Anh định không hút thuốc thật sao? Anh nghĩ cai thuốc dễ lắm đấy à?”

Hàn Trầm cầm bao thuốc đang hút dở và hộp diêm trên mặt bàn, lắc lắc: “Không dễ, nhưng anh đâu có giống em”.

Cầm Hi: “Không giống gì cơ?”.

Anh liếc cô một cái rồi ném cả bao thuốc lẫn hộp diêm vào thùng rác: “Một khi anh đã nhận “chủ”, có cai thuốc hay không chỉ cần một câu nói của em”.

Lời bày tỏ tình cảm thẳng thắn của anh khiến Cầm Hi rung động, cô bất giác buột miệng: “Được! Em cũng nhận, chúng ta cùng cai!”.

Hàn Trầm mỉm cười.

Một lúc sau, anh đi đánh răng rửa mặt. Cầm Hi cúi đầu nhìn bao thuốc trong thùng rác, ngẫm nghĩ một hồi rồi lại lấy ra. Loại thuốc này đắt tiền, bỏ đi thì phí quá. Cô quyết định mang cho Lải Nhải.

Ô tô còn cách Cục Công an một đoạn, Bạch Cầm Hi vỗ nhẹ lên tay Hàn Trầm: “Em xuống xe ở đây rồi đi bộ tới cơ quan”.

Hàn Trầm lập tức mở miệng: “Em cứ đi cùng anh, anh sẽ nói với lãnh đạo”.

Cầm Hi đời nào chịu nghe theo. Cô biết tính Hàn Trầm, anh không phải cố ý khoe khoang mà là do luôn thích làm theo ý mình. Bây giờ tìm được vị hôn thê, anh càng không bận tâm đến điều gì khác. Nhưng cô thì để ý. Cô không muốn trở thành tâm điểm bàn tán của mọi người. Có thể bớt đi phiền hà, tại sao không né tránh?

Thế là cô quay sang Hàn Trầm, cất giọng nghiêm túc: “Hàn Trầm, anh hãy hứa với em, tạm thời giữ bí mật mối quan hệ của chúng ta. Chúng ta vừa mới ở bên nhau, không cần thiết để yếu tố bên ngoài ảnh hưởng. Hôm qua, em cũng nhắc Tiểu Triện rồi, cậu ấy sẽ không nói với người khác”.

Hàn Trầm gõ gõ ngón tay lên vô lăng, không lên tiếng.

Cầm Hi nhào người hôn lên má anh một cái: “Hàn Trầm... Anh nghe em một lần có được không?”.

Lúc này, anh mới liếc cô một cái: “Có phải trước kia em cũng rất biết làm nũng hay không?”.

Cầm Hi đỏ mặt: “Ai làm nũng chứ? Anh mau dừng xe đi!”.

Cuối cùng, Hàn Trầm cũng dừng lại ở đầu đường phía trước, cho cô xuống xe. Khi Cẩm Hi đi bộ tới văn phòng, Hàn Trầm đã ngồi ở vị trí của mình đọc báo. Trong phòng chỉ có Mặt Lạnh, Châu Tiểu Triện và Lải Nhải vẫn chưa đến.

Cô cố tình chào rõ to: “Lão đại, Mặt Lạnh, chào buổi sáng!”

Hàn Trầm vẫn cúi đầu vào tờ báo, chỉ đáp một tiếng: “Chào!”. Còn Mặt Lạnh gật đầu với cô. Cẩm Hi cảm thấy hài lòng.

Một lúc sau, cô đứng dậy đi pha trà. Phát hiện cốc của Hàn Trầm vẫn trống không, cô nghĩ, hôm nay anh ngoan ngoãn phối hợp, cô cũng nên vỗ về một chút. Thế là cô đi đến, nói với anh: “Lão đại, em giúp anh pha trà nhé?”.

Hàn Trầm ngược mắt nhìn cô. Trái tim Cẩm Hi xao động, cô vội vàng cầm cốc trà rời đi.

Sau khi pha xong, cô mang hai cốc về văn phòng. Do nước quá nóng, nên tay cô hơi bị bỏng. Thế là cô đi nhanh đến chỗ Hàn Trầm, đặt hai chiếc cốc xuống bàn.

Vừa ngừng đầu, Hàn Trầm liền bắt gặp Cẩm Hi đang chau mày, thổi khí vào hai bàn tay. Trong đầu anh bất giác nhớ tới cảnh tượng tối qua, cô ở trong lòng anh, bị anh hôn đến đỏ bừng mặt. Anh liền buông tờ báo, nắm lấy ngón tay cô: “Bị bỏng rồi à?”.

Cẩm Hi trốn mắt, lập tức liếc Mặt Lạnh ở phía đối diện rồi ra sức nháy mắt ra hiệu cho Hàn Trầm. Tuy nhiên, anh vẫn cầm tay cô, nhẹ nhàng xoa bóp, đồng thời lên tiếng: “Không sao, Mặt Lạnh biết chuyện của chúng ta”.

Cẩm Hi đỡ người, hai má càng nóng ran, liền quay đầu về phía Mặt Lạnh. Mặt Lạnh ho khan một tiếng, rốt cuộc cũng không nhịn được cười, để lộ lúm đồng tiền mờ mờ.

Trước thái độ ăn ý và tự nhiên của hai người đàn ông, Cẩm Hi vô cùng xấu hổ. Vừa rồi, cô còn giả bộ vạch rõ ranh giới với Hàn Trầm ngay trước mặt Mặt Lạnh nữa chứ. Đúng là đáng ghét thật!

Cẩm Hi hất tay Hàn Trầm, cầm cốc trà đi về chỗ ngồi của mình. Vài giây sau, cô quay sang Mặt Lạnh, uy hiếp anh ta: “Anh không được nói với ai đâu đấy”.

Mặt Lạnh cười cười: “Không đâu”.

Nghe anh ta nói vậy, Cẩm Hi mới yên tâm.

Một lúc sau, Châu Tiểu Triện xuất hiện. Cậu ta hết nhìn cô lại nhìn Hàn Trầm, sắc mặt tương đối phức tạp, cũng có chút ảm ức. Cẩm Hi lập tức đứng dậy, kéo cậu ta sang phòng trà nước không người rồi kể lại toàn bộ câu chuyện với cậu ta.

Mười phút sau, vẻ mặt Châu Tiểu Triện hoàn toàn thay đổi. Hưng phấn, xúc động, cảm động xót xa... tất cả đều hiện hữu trên gương mặt cậu ta giống như bản thân cậu ta vừa trải qua chuyện tình rung động đến tận tâm can. Cậu ta vỗ vai Cẩm Hi rồi quay về văn phòng, đi đến trước bàn làm việc của Hàn Trầm. Cẩm Hi giật mình, vội chạy theo kéo cậu ta nhưng không kịp.

“Lão đại!” Châu Tiểu Triện trịnh trọng mở miệng: “Sau này, em sẽ luôn ủng hộ anh. Xin anh hãy yên tâm, em sẽ đứng về phía anh!”.

Cẩm Hi nhún vai bất lực, Mặt Lạnh coi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục công việc của mình.

Hàn Trầm nhướn mày nhìn cậu ta rồi lại đưa mắt qua Cẩm Hi, khóe miệng nhếch lên: “Cảm ơn cậu”.

Lải Nhải không biết đến văn phòng từ bao giờ. Chứng kiến cảnh tượng này, anh ta mới mở miệng: “Tiểu Triện, cậu gặp phải chuyện gì vậy? Tại sao tự dưng lại tỏ tình với lão đại? Tôi cũng phải bày tỏ tình cảm với lão đại mới được”.

Cẩm Hi nháy mắt với Châu Tiểu Triện, bảo cậu ta thôi đi. Ai ngờ Châu Tiểu Triện quay sang Lải Nhải, vẻ mặt đầy bi thương: “Anh chẳng hiểu gì cả!”.

Mọi người hết nói nổi.

Lải Nhải gãi đầu, chẳng hiểu đầu của tai nheo thế nào, nhưng không ai để ý đến anh ta. Mọi người về vị trí của mình, bắt đầu công việc. Một lúc sau, Cẩm Hi chợt nhớ ra một vấn đề, liền lấy gói thuốc lá còn một nửa từ trong túi xách ra, ném lên bàn Lải Nhải.

Vì mọi người đều biết Hàn Trầm hút loại thuốc này nên cô cất giọng lười nhác: “Lão đại cho tôi một bao, tôi chia cho anh một nửa”.

Lải Nhải cầm bao thuốc nhàu nát, đột nhiên nở nụ cười đắc ý: “Hi hi hi... Lão đại cho em có một bao thôi à?”. Anh ta mở ngăn kéo, lấy ra hai cây thuốc lá cùng loại: “Lão đại vừa cho tôi hai cây đây này, hai cây cơ đấy!”.

Cẩm Hi kinh ngạc, quay sang Hàn Trầm. Hàn Trầm nhìn cô đăm đăm, ý muốn nói: Chẳng phải em bảo anh cai thuốc hay sao?

Lải Nhải vốn thích khoe khoang, anh ta vừa vuốt ve cây thuốc vừa nói: “Tiểu Bạch, xem ra em chẳng có địa vị gì trong lòng lão đại rồi. Ha ha ha, em đừng ghen tị với tôi đấy nhé!”.

Nghe anh ta nói vậy, Bạch Cẩm Hi phì cười thành tiếng.

Mặt Lạnh cũng nhếch miệng cười, còn Châu Tiểu Triện nhìn Lải Nhải như thể nhìn một tên ngốc. Hàn Trầm đang vui đầu vào công việc cũng mỉm cười.

Buổi sáng trôi qua rất nhanh. Đến buổi trưa, mọi người vừa chuẩn bị đi ăn cơm, Hàn Trầm liền nhận được điện thoại của Tần Văn Lang, gọi sang văn phòng anh ta.

Lải Nhải dõi theo bóng lưng anh, vỗ đùi đánh đét: “Thôi xong rồi! Đội trưởng Tần thích ăn uống nhất, mỗi lần ăn cơm, chuyện gấp gáp thế nào cũng không thể làm phiền sếp. Bây giờ lão đại bị gọi đi, chỉ e xảy ra chuyện lớn rồi”.

Những người khác không phát hiện ra chi tiết “Tần Văn Lang thích ăn uống” nên nửa tin nửa ngờ. Kết quả, họ vừa vào căng tin, Mặt Lạnh liền nhận được điện thoại của Hàn Trầm: “Phía nam thành phố xảy ra ba vụ giết người. Các cậu hãy lập tức xuất phát”.

Hai giờ chiều, tại một con đường hẻo lánh không một bóng xe cộ qua lại, chỉ có mấy chiếc xe cảnh sát đỗ ở bãi cỏ ven đường, các thành viên tổ Khiên Đen xuống xe, chui qua sợi dây phong tỏa hiện trường. Một người cảnh sát hình sự chạy tới, đưa cho họ găng tay và bao nylon bọc giày. Cẩm Hi đi găng tay, quay đầu liền thấy Hàn Trầm rút từ túi ra đôi găng tay màu đen đỏ.

Ngón tay của anh vốn rất dài, các đốt rõ ràng nên đeo găng màu đen nhìn lại càng nổi bật. Cẩm Hi thích vật này đã lâu, bây giờ đã có thể danh chính ngôn thuận bày tỏ. Nhân lúc mọi người không chú ý, cô ghé sát người anh nói nhỏ: “Em cũng muốn một đôi găng tay như của anh”.

Hàn Trầm đang kéo kéo chỉnh chỉnh, nói mà không ngắt đầu: “Em muốn gì, anh cũng cho em hết. Cài này là do một người bạn làm, khi nào về, anh sẽ gọi điện cho cậu ấy”.

Trong lòng hết sức ngọt ngào, khoe miệng Cẩm Hi cong cong. Cô liếc anh một cái rồi quay đầu sang một bên.

Bắt gặp nụ cười của cô, Lải Nhải tỏ ra nghi hoặc: “Tiểu Bạch! Sao tự dung em lại cười rạng rỡ như vậy?”.

Cẩm Hi đỏ mặt, đá anh ta một cái: “Anh biến đi!”.

Năm người tiếp tục tiến về phía trước, liền nhìn thấy mấy cảnh sát hình sự và nhân viên tư pháp đứng vây quanh xác chết. Trong đó, người nổi bật nhất là Từ Tư Bạch.

Cẩm Hi hơi ngây ra, nhưng cũng cảm thấy không quá bất ngờ. Cô chỉ không nghĩ, anh lại chuyển công tác đến thành phố Lam nhanh như vậy, hơn nữa còn xuất hiện ở hiện trường vụ án giết người này.

Anh mặc đồng phục màu lam nhạt, đeo găng tay, đội mũ và khẩu trang bệnh viện. Dáng vẻ trắng trẻo, cao gầy, đặc biệt trầm lặng giữa đám cảnh sát hình sự cục mịch.

Tần Văn Lang đã đến hiện trường từ trước đó. Nhìn thấy các thành viên tổ Khiên Đen, anh ta liền vỗ vai Từ Tư Bạch.

Từ Tư Bạch quay đầu, đảo mắt qua một lượt, cuối cùng dừng lại ở Bạch Cẩm Hi. Cẩm Hi nở nụ cười ngọt ngào với anh. Anh đeo khẩu trang nên cô không nhìn rõ mặt, chỉ thoáng thấy khóe mắt cong cong.

“Vị này là Từ Tư Bạch, chắc các cậu cũng biết rồi.” Tần Văn Lang giới thiệu: “Hôm nay, cậu ấy đến Cục Công an báo cáo, liền bị tôi kéo tới đây ngay. Sau này, cậu ấy sẽ ở bộ phận khám nghiệm, có phòng làm việc riêng. Chỉ cần tổ Khiên Đen có vụ án, cậu ấy sẽ ưu tiên giúp đỡ”.

Lải Nhải, Mặt Lạnh và Châu Tiểu Triện chào hỏi Từ Tư Bạch, anh lịch sự gật đầu. Tần Văn Lang vỗ vai Hàn Trầm: “Tôi đối xử với cậu không tồi đấy chứ? Bố trí riêng một bác sĩ pháp y giỏi như vậy cho các cậu”.

Hàn Trầm giơ tay về phía Từ Tư Bạch: “Anh vất vả rồi”.

Từ Tư Bạch bắt tay anh: “Là công việc trong phận sự thôi”.

Hai người buông tay, đều im lặng. Cẩm Hi nhìn Từ Tư Bạch, thầm nghĩ: “Thế cũng tốt! Tính anh không thích ồn ào, có văn phòng riêng càng tiện hơn...” Đang chìm trong suy tư, cô đột nhiên cảm thấy ánh mắt của Hàn Trầm.

Cô liền quay đầu về phía anh. Ánh mắt Hàn Trầm sâu hun hút, khiến cô có chút nhìn không thấu. Cẩm Hi liền nháy mắt dò hỏi: Sao thế?

Hàn Trầm bình thần quay đi chỗ khác. Cẩm Hi hơi chau mày, vô thức bắt gặp Từ Tư Bạch ở cách đó không xa, trong lòng lơ mơ đoán ra nguyên nhân khiến Hàn Trầm không vui. Điều này khiến cô hơi buồn cười, nhưng không thể hiện ra ngoài, cùng mọi người quan sát thi thể nằm dưới gốc cây.

Đó là một người phụ nữ mặc bộ đồng phục y tá, đầu đội mũ y tá, chân đi đôi giày gót nhỏ màu đen. Gương mặt nạn nhân trang điểm, nhưng nét chì kẻ mắt đã bị nước làm lem nhem, nhìn như ma quỷ. Bộ đồng phục y tá hơi rộng so với thân thể cô ta. Trên cổ nạn nhân có nhiều vết bầm tím, cánh tay và bắp chân lộ ra ngoài cũng xuất hiện nhiều vết thương. Áo bị nhuộm đỏ, máu chảy ra từ vết thương ở bụng và ngực. Bên cạnh xác chết có một chiếc túi nilon màu đen.

Lúc này, Từ Tư Bạch ngồi xổm cạnh thi thể, bắt đầu quan sát tỉ mỉ các vết thương.

“Cổ chân và cổ tay bị trói một thời gian dài nên tạo thành vết bầm.”

Dấu vết thít chặt ở cổ được hình thành sau ba, bốn lần lặp đi lặp lại, nhưng chưa đến mức khiến nạn nhân tắt thở.

Sườn trái, bụng phải và hai khớp xương đầu gối có dấu vết bị một vật nặng đánh, khiến xương vỡ vụn. Suy đoán sơ bộ là do một vật như cây gậy gây ra.

Nguyên nhân tử vong là do bị một vật nhọn đâm vào bụng và ngực, khiến nạn nhân bị mất máu quá nhiều.

Vết thâm đen[1] trên người nạn nhân đã bắt đầu lan rộng, toàn thân cứng đờ, giác mạc mờ đục ở mức độ nhẹ, kết hợp với nhiệt độ thi thể... Thời gian tử vong khoảng từ mười bốn đến mười bảy tiếng đồng hồ trước, cũng có nghĩa là từ chín giờ đến mười hai giờ đêm hôm qua.”

Anh hành động rất nhanh, vừa kiểm tra từng vết thương vừa đưa ra kết luận. Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện không lấy gì làm lạ, Lải Nhải chắc chắn tán thưởng: “Đúng là bác sĩ pháp y nổi tiếng có khác! Hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt!”

[1] Vết thâm hình thành một cách tự nhiên sau khi cơ thể sống tiến vào trạng thái ngừng hoạt động hoàn toàn. Nguyên nhân là do sự tác động của lực hấp dẫn: các tế bào máu di chuyển đến các bộ phận ở gần mặt đất nhất bởi việc lưu thông máu đã ngừng hẳn, từ đó hình thành nên những đốm màu tím nằm ở những vùng dưới thấp trên của cơ thể.

Cuối cùng, Từ Tư Bạch đột nhiên tháo khẩu trang, cúi thấp người, ghé sát vào mặt nạn nhân. Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện đứng sau giạt mình, tròn tròn mắt.

Từ Tư Bạch giơ tay vạch miệng nạn nhân, quan sát kỹ lưỡng, còn hít hít ngửi ngửi. Sau đó, anh đứng dậy, quay đầu về phía mọi người, đồng thời lên tiếng: “Rượu vang. Trước khi chết, nạn nhân có uống rượu vang”.

Mọi người đều ngạc nhiên. Lải Nhải thắc mắc: “Lại còn uống rượu nữa?”

“Nạn nhân bị ép uống.” Hàn Trầm cất giọng lãnh đạm. Tất cả đều lặng thinh.

“Ngoài vết thương dẫn đến tử vong, các vết thương khác được tạo thành trước hay sau khi nạn nhân qua đời?” Cẩm Hi hỏi.

“Tất cả đều là vết thương trước khi chết.” Từ Tư Bạch đáp.

Cẩm Hi “ừm” một tiếng, tiếp tục quan sát tử thi. Từ Tư Bạch tháo găng tay và mũ đưa cho trợ lý Tiểu Diêu rồi lên tiếng: “Công việc hiện trường của tôi đã kết thúc. Tầm chiều tối, tôi sẽ có báo cáo chi tiết gửi ọi người”.

Hàn Trầm gật đầu. Lải Nhải và Châu Tiểu Triện cũng lịch sự cảm ơn.

Cẩm Hi đang tập trung quan sát thi thể nên không để ý đến mấy người đàn ông. Từ Tư Bạch liếc cô một cái rồi cùng Tiểu Diêu rời đi.

“Đúng là đồ biến thái!” Lải Nhải thở dài. “Hắn ngược đãi nạn nhân tàn nhẫn thật đấy!”

Cẩm Hi ngồi xổm cạnh xác chết, nhìn chằm chằm gương mặt không còn chút khí sắc, khẽ gật đầu. Đúng là biến thái thật.

Dùng mọi cách ngược đãi và giày vò, hung thủ đã ở bên nạn nhân một khoảng thời gian mới kết thúc mạng sống của cô ta. Nạn nhân tầm hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, có dung mạo xinh đẹp. Chỉ là vết bầm tím và vết thương khiến gương mặt cô ta trở nên biến dạng. Cô ta nằm nghiêng dưới bóng cây, hai đầu gối hơi co quắp tạo thành một góc hẹp. Sáng sớm hôm nay trời đổ cơn mưa nhỏ, bộ đồ y tá trên người cô ta dính vết bùn đất.

“Ví tiền, chìa khóa, di động, chứng minh vẫn còn ở đây!” Lải Nhải kiểm tra túi nylon đen. Hóa ra, trong đó chứa quần áo và đồ dung tuyền thân của nạn nhân.

“Châu Tự Cẩm, 29 tuổi.” Châu Tiểu Triện cầm chứng minh thư lên xem. “Ở đây có cả thẻ công tác. Chị ta là Chủ quản bộ phận kế toán của công ty Thương mại XXX, thuộc thành phần tri thức.”

Lải Nhải tiếp tục kiểm tra đồ trong túi: “Giấy ăn, khăn ướt, son, phấn... còn có cả bình xịt hơi cay chống kẻ xấu nữa”.

Cẩm Hi cầm quần áo của nạn nhân lên xem, là một chiếc áo gió hàng hiệu tinh tế và quần dài bó sát màu đen. Cẩm Hi đưa lên mũi ngửi, thoang thoang mùi mồ hôi. Bộ đồ này hợp với đôi giày da nạn nhân đang đi.

Nghiên cứu hiện trường thêm một lúc, Cẩm Hi ngẩng đầu, phát hiện Hàn Trầm đã đi đâu mất. Chỗ nạn nhân nằm cách đường cái không xa, đi qua một lùm cây, trèo lên con dốc nhỏ ra đến con đường cấp huyện. Bạch Cẩm Hi đi tới, liền nhìn thấy Hàn Trầm đang đứng một mình trên đường, dõi mắt về phía xa xa.

“Anh đang nhìn gì thế?” Cẩm Hi tiến lại gần, thuận theo ánh mắt của anh, chỉ thấy cách chỗ nạn nhân nằm không xa là rừng cây rậm rạp, phía sau là đồi núi nhấp nhô, chắn mất tầm nhìn.

Hàn Trầm không trả lời mà thu hồi tầm mắt rồi quay sang cô: “Về phương diện tâm lý tội phạm, em có kết luận gì không?”.

Cẩm Hi phỉ bụi đất trên tay, tháo găng nhét vào túi quần rồi mới lên tiếng: “Theo tư liệu mà Châu Tiểu Triện vừa nhận được, tháng trước và tháng trước nữa cũng phát hiện ra hai nạn nhân, đều là nhân viên làm việc ở khu CBD[2]. Bọn họ cũng bị cùng một phương thức ngược đãi đến tử vong. Vì vậy, đây là kẻ giết người hàng loạt có năng lực tổ chức điển hình”.

[2] Viết tắt của cụm từ tiếng anh Central Business District: khu trung tâm thương mại

Hàn Trầm khẽ chau mày. Cẩm Hi nói tiếp: “Loại tội phạm có năng lực tổ chức này có một số đặc điểm rõ ràng như IQ cao, lạnh lùng, tàn nhẫn, tê liệt cảm giác. Đối tượng mà hung thủ nhắm tới đều là giới cổ cồn trắng. Họ độc lập và có ý thức an toàn cao hơn những người phụ nữ bình thường khác. Vậy mà tội phạm vẫn có thể thành công trong việc dụ dỗ hoặc bắt cóc họ, chứng tỏ hắn có khả năng lên kế hoạch phạm tội kín kẽ và rất tự tin, IQ của hắn cũng không phải thấp. Do vậy, rất có thể nghề nghiệp và thu nhập của hắn không tồi.

Dấu hiệu hành vi của hắn là: giam giữ nạn nhân một thời gian, hành hạ và ngược đãi họ, khiến thân thể họ có nhiều vết bầm tím và vết thương, bởi trong quá trình từ từ giày vò nạn nhân, hắn sẽ đạt được khoái cảm to lớn. Hắn còn bắt nạn nhân mặc bộ đồ y tá, ép cô ta uống rượu. Hành vi này có lẽ là một phần trong ảo tưởng về tình dục của hắn. Em nghĩ, chắc chắn hắn còn đùa giỡn và trò chuyện với nạn nhân nữa. Vì vậy, rất có thể hắn mắc bệnh về phương diện tinh thần. Trạng thái tinh thần của hắn bị méo mó và biến thái.

Hiện tại, vẫn chưa có những dấu mốc khác nên chỉ có thể bước đầu suy đoán hắn từ 25-40 tuổi. Bởi đây là độ tuổi của đại đa số những tội phạm có vấn đề về thái nhân cách[3].

[3] Thái nhân cách (psychopathy) là một thuật ngữ có nguồn gốc từ tiếng Hy Lạp psukhe (tâm) và pathos (bệnh tật, đau khổ). Chứng thái nhân cách được định nghĩa trong tâm thần học là một trạng thái đặc trưng bởi sự thiếu hụt khả năng đồng cảm hoặc lương tâm, ngạo mạn, nhẵn tâm, nong cạn, kém khả năng kiềm chế và hay sử dụng thủ đoạn để giành quyền kiểm soát của cải, tài nguyên hoặc con người. Kẻ thái nhân cách cũng được biến đến là dễ nóng giận, không cảm thấy hối lỗi hay lo lắng và dễ phạm pháp hay gây tội ác.

Chứng thái nhân cách thường khiến tội phạm nổi cơn mạnh động theo chu kỳ. Hiện tại, chu kỳ của hắn là một tháng. Cơn mạnh động qua đi, hắn sẽ lại hòa nhập vào cuộc sống bình thường.

Sự hình thành của thái nhân cách hầu hết xuất phát từ môi trường gia đình lúc nhỏ. Gia đình hắn chưa chắc đã nghèo khó, thậm chí, điều kiện không tồi, nhưng chắc chắn tồn tại vấn đề nghiêm trọng nào đó.

Hắn thiếu lòng cảm thông, cũng không cảm nhận được tình cảm từ những người xung quanh. Mỗi quan hệ với người nhà tất nhiên cũng sẽ lạnh nhạt. Hắn không có một người bạn đúng nghĩa thật sự. Tình trạng bệnh thái của hắn đã rất nặng, nhưng lại được điều kiện bên ngoài che đậy. Do đó, hắn là tên tội phạm hết sức nguy hiểm”.

Sau khi nói một thôi một hồi, Cẩm Hi bắt giác ngẩn người. Thật kỳ lạ, những lý luận này cứ tự nhiên tuôn ra khỏi bộ não của cô một cách tự nhiên, nhanh chóng xâu chuỗi lại với nhau. Bản thân cô cảm thấy hết sức quen thuộc. Khi thốt ra những câu trên, cô dường như nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, thèm khát sự giết chóc, đang đứng giữa đám đông, tìm kiếm con mồi của hắn.

Dường như kể từ vụ của T, dạng án giết người hàng loạt như thế này đặc biệt kích thích tư duy và kiến thức tiềm ẩn trong con người cô. Chẳng lẽ trước khi bị mất trí nhớ, cô chuyên nghiên cứu những vụ giết người hàng loạt? Rất có khả năng đó. Cẩm Hi nói với Hàn Trầm: “Em phân tích xong rồi!”

“Ừ,” Anh đáp khẽ: “Cũng hơi có lý đấy”.

Cẩm Hi phì cười. Liếc thấy xung quanh không có ai, cô liền dấn vào ngực anh: “Này, chẳng phải anh bảo, tâm lý tội phạm là thứ vô dụng hay sao? Cuối cùng, anh cũng hết bảo thủ rồi à?”.

“Đây không phải là bảo thủ.” Hàn Trầm đáp khẽ.

“Không phải thì là gì?”

Anh yên lặng một lúc, đôi mắt đen thâm trầm nhìn cô chăm chú: “Bốn năm trước sau khi tỉnh lại, anh vô thức có ác cảm với tâm lý tội phạm. Anh cũng rất ghét nữ cảnh sát”.

Cẩm Hi cong cong khóe môi: “Thảo nào lần đầu tiên gặp em, anh ra tay đánh em, còn bắt trói em nữa”.

Khóe mắt cười cười, anh tiến lại gần cô thêm một bước: “Bây giờ anh đã biết rõ nguyên nhân rồi. Thật ra, thứ anh ghét là lĩnh vực tâm lý tội phạm thiếu vắng em”.

Cẩm Hi giật mình. Ngữ khí của anh rất bình thản, nhưng cô lại cảm thấy một dòng khí nóng dâng trào trong lồng ngực mình.

Vì lĩnh vực tâm lý tội phạm mà anh tiếp xúc sau khi mất trí nhớ không còn sự tồn tại của cô nên anh mới bài xích nó?

Bây giờ, hồi tưởng lại, bất kể ở vụ án Trần Ly Giang hay vụ của T, mỗi khi cô đưa ra suy đoán tâm lý tội phạm, anh chưa bao giờ phủ nhận, ngược lại còn nhiều lần sử dụng trong quá trình phá án. Vì vậy, kể từ lúc đó, anh đã tiếp nhận cô và lĩnh vực tâm lý tội phạm của cô?

Sống mũi Cẩm Hi cay cau, cô chột túm lấy cánh tay Hàn Trầm rồi kiễng chân, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi anh.

Hàn Trầm cúi đầu, nhìn cô chăm chú: “Em không sợ bị người khác bắt gặp à?”.

Anh không nói thì thôi, nói ra Cẩm Hi mới sực tỉnh, vội vàng ngó nghiêng. May mà không ai chú ý đến hướng này, cô thở phào nhẹ nhõm, bình thản mở miệng: “Hết cách, có lúc tình cảm của em cũng chiến thắng lý trí”.

Tuy nói vậy nhưng cô vẫn không dám lơ là cảnh giác, lập tức lùi lại phía sau một bước, nới rộng khoảng cách với Hàn Trầm, cùng anh dõi mắt về phía trước.

Một lúc sau, cảm thấy Hàn Trầm lại nhìn mình, cô liền ngoảnh đầu về phía anh: “Sao thế?”

Anh không trả lời mà mở chai nước khoáng uống một ngụm. Cẩm Hi chột hiểu ra vấn đề: “Anh lên cơn thèm thuốc đúng không?”.

Hàn Trầm bình thản đáp: “Anh không thèm thuốc”.

Cẩm Hi hơi nhú mày. Anh đột nhiên giơ ngón cái lướt qua làn môi cô: “Anh thèm cái này”.

Cẩm Hi đỏ mặt, vội vàng quay về đằng trước, không để ý đến anh nữa. Một lúc sau, Tần Văn Lang đi lên, mở miệng hỏi: “Hàn Trầm, cậu có phát hiện gì rồi?”.

Hàn Trầm đưa chai nước khoáng cho Cẩm Hi. Cô nhận lấy, mở nắp uống một cách tự nhiên, trong bụng thầm nghĩ: Đối với loại tùy cơ giết người như thế này, phương pháp điều tra truyền thống rất khó có đột phá, để xem anh có phát hiện gì?

Hàn Trầm trả lời: “Cẩm Hi có một số suy đoán khá quan trọng, tôi cũng có hai phát hiện. Ngoài ra, hiện trường còn thiếu một món đồ”.

52. Chương 52: Linh Hồn Của Suy Luận

“Tội phạm lái một chiếc SUV[1] đi vút xác nạn nhân. Hẳn ném xác nạn nhân ở nơi này là hi vọng cảnh sát sớm phát hiện ra. Hiện trường thiếu một món đồ, là túi xách của nạn nhân” Sau khi Hàn Trầm nói ra ba điểm này, cả Tần Văn Lang và Cẩm Hi đều yên lặng.

[1] SUV: Sport Utility Vehicle: dòng xe thể thao đa dụng

Điểm thứ hai và thứ ba thì cô hiểu. Trong túi nylon chứa nhiều đồ vật lặt vặt nhưng lại thiếu thứ đựng chúng là túi xách. Ngoài ra, làm gì có cô gái văn phòng nào không mang túi xách bên mình?

Vừa rồi cùng Hàn Trầm quan sát địa hình, Cẩm Hi cũng phát hiện, nơi ném xác nạn nhân cách đường cái không xa. Chỉ cần đi bộ vào sâu bên trong một đoạn là có thể giấu thi thể ở trong rừng cây hoặc đồi núi, đều là chỗ kín đáo hơn. Nhưng hung thủ không làm vậy, chứng tỏ hẳn mong xác nạn nhân nhanh chóng được phát hiện.

Về chiếc SUV? Hiện trường không hề có dấu vết bánh xe, làm sao anh có thể đoán ra?

Kết quả, Hàn Trầm lại một lần nữa thể hiện khả năng quan sát tuyệt vời đối với các chi tiết nhỏ nhất. Anh nói: “Hiện trường không có vết máu và những dấu vết khác, chứng tỏ nạn nhân bị sát hại ở nơi khác, sau đó được chuyển đến đây. Thời gian tử vong khoảng từ 9 giờ - 12 giờ tối qua, mà hơn 5 giờ sáng nay trời mới mưa, thân thể của nạn nhân cũng bị dính nước mưa, chứng tỏ sau khi giết nạn nhân không lâu, hung thủ đã lái xe chở xác chết đến nơi này.”

Lúc mới tắt thở, cơ thể con người tương đối mềm mại, sau một khoảng thời gian mới trở nên cứng đờ. Một khi hiện tượng cứng đờ xảy ra, trong một thời gian ngắn rất khó thay đổi hình dạng tử thi. Tôi phát hiện, xác chết co quắp ở một góc độ nhỏ, tức là thân thể của nạn nhân bị co cứng trong quá trình vận chuyển. Vì vậy, hung thủ không sử dụng một chiếc xe hơi bình thường. Vì cốp sai xe hơi bình thường rất chật, tử thi sẽ bị co quắp với góc độ lớn hơn. Hung thủ cũng không phải lái chiếc xe bảy chỗ, bởi không gian đằng sau của nó tương đối rộng, tử thi không cần phải nằm co quắp, hơn nữa còn là tư thế nằm nghiêng như thế này”.

Suy luận của Hàn Trầm nhanh chóng được chứng thực. Buổi chiều, Tổ Khiên Đen tiến hành đối chiếu với tư liệu của hai nạn nhân trước đó. Họ cũng bị ném ở nơi cách đường cái không xa nên nhanh chóng được phát hiện. Ngoài ra, trong danh sách đồ vật thu tại hiện trường đều thiếu chiếc túi xách nữ.

Địa điểm giấu xác nằm ở khu ngoại ô hẻo lánh nên trên đường không lắp camera. Tuy nhiên, qua thẩm vấn các đồng nghiệp của nạn nhân thứ ba Châu Tự Cẩm và bảo vệ tòa nhà cho biết, nạn nhân mất tích vào chiều ngày thứ năm, sau khi tan sở. Trước hôm mất tích vài ngày, có người nhìn thấy cô ta lên một chiếc SUV màu đen ở gần công ty. Đáng tiếc là nhân chứng không chú ý kiểu dáng và biển số xe.

“Tóm lại là một chiếc ô tô đắt tiền.” Nhân chứng nói: “Cũng đúng thôi, trong khu CBD lấy đâu ra xe xấu?”

Lưu lượng ô tô trong khu CBD rất lớn, cảnh sát nhất thời chưa thể tìm ra chiếc xe tình nghi. Hơn nữa, căn cứ vào suy đoán của Tổ Khiên Đen, hung thủ rất có thể đi theo con đường nhỏ ở khu nhà dân gần đó, để tránh camera giám sát.

Hai nạn nhân trước đã chết cách đây một, hai tháng không hề có nhân chứng. Căn cứ vào lời khai của bạn bè và người nhà, ba nạn nhân không quen biết lẫn nhau.

Sau khi tổng hợp tình hình, Tần Văn Lang và Hàn Trầm quyết định, công việc đầu tiên là tiếp tục điều tra mối quan hệ ngày thường của ba nạn nhân để tìm ra điểm chung giữa họ. Tiếp theo là tìm hiểu xem, liệu người này có liên quan với cả ba nạn nhân trên hay không?

Tầm chàng vạng, Tiểu Diêu đi đến bên bàn làm việc của Từ Tư Bạch: “Thầy Từ, em đã làm xong báo cáo rồi ạ.”

“Ừ” Từ Tư Bạch gật đầu, “Cậu hãy mang cho Tổ Khiên Đen đi!”

Tiểu Diêu vẫn đứng yên một chỗ cười cười: “Em gọi điện thoại báo chị Cẩm Hi qua lấy nhé?”

Từ Tư Bạch hơi ngẩn người nhưng cuối cùng im lặng, cụp mi mắt. Tiểu Diêu làm sao không hiểu tâm tư sếp nhà mình. Cậu ta lập tức quay về chỗ ngồi, gọi điện cho Cẩm Hi, cô nói sẽ đến ngay. Tiểu Diêu đặt tập báo cáo xuống bàn Từ Tư Bạch: “Thầy Từ, em có chút việc bận, em về trước đây. lát nữa, thầy hãy giúp em giao cho chị Cẩm Hi.” Nói xong không đợi Từ Tư Bạch đáp lời, cậu ta liền cầm áo khoác chạy ra ngoài, còn không quên mở toang cửa để sếp có thể nhìn rõ ngoài hành lang.

Trong phòng lại khôi phục trạng thái yên tĩnh. Bận rộn một lúc, Từ Tư Bạch ngẩng đầu dôi mắt ra bên ngoài, nhanh chóng thấy Bạch Cẩm Hi xuất hiện ở đầu cầu thang. Anh liền buông bút, lặng lẽ nhìn cô tiến lại gần.

Cô vừa đi vừa gọi điện thoại. Có lẽ nói chuyện gì đó rất vui, cô nở nụ cười ngọt ngào. Sau đó, cô chợt dừng bước bám tay vào lan có thể, thân hình lắc lư. Từ Tư Bạch không nhận được cười.

“Nấu cháo” điện thoại khoảng 3-4 phút, Cẩm Hi mới gác máy. Nhưng cô không bỏ di động vào túi quần ngay, mà đột ngột cúi đầu, hôn lên màn hình điện thoại. Vào giây phút ấy, thần sắc của cô vô cùng dịu dàng. Sau đó, cô mới đút máy vào túi, thong thả đi qua bên này.

Trong khoảnh khắc, Từ Tư Bạch không thể khống chế tâm trạng của mình, viền mắt hơi cay cay. Anh ngoảnh đầu về phía bờ tường một lúc mới quay lại, miễn cưỡng nở nụ cười, chờ cô đi tới.

Vừa rồi, Bạch Cẩm Hi gọi điện cho Hàn Trầm. Anh ra ngoài điều tra, tối nay chưa chắc đã về. Vì vậy, cô định lát về ký túc ngủ một giấc, để tiện có thể lao vào công việc bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy Từ Tư Bạch, cô mỉm cười đi tới, ngồi xuống phía đối diện anh, cầm tập báo cáo lên xem: “Có phát hiện gì quan trọng không anh?”

Từ Tư Bạch đứng dậy, đi sang chỗ cô ngồi. Hai người cùng xem tài liệu.

“Trong dạ dày của nạn nhân, ngoài rượu vang còn khám nghiệm ra thịt bò và cá tuyết.” Anh đáp.

Cẩm Hi hít một hơi sâu: “Vừa ăn lại vừa uống, đúng là không có biến thái nhất chỉ có biến thái hơn.”

Từ Tư Bạch gật đầu: “Rượu là loại Romanee Conti nhập khẩu, thật là loại bít tết tuyệt hoa thượng đẳng, cá tuyết cũng là loại cá bạc. Ngoài ra, anh đã xem báo cáo về hai nạn nhân trước đó, kết quả khám nghiệm có hải sản và rượu Mao Đài mười năm!”

Cẩm Hi cười cười: “Thú vị thật”. Cô đóng tập tài liệu, đứng dậy vỗ vai anh: “Báo cáo này vô cùng có giá trị! Cảm ơn anh!”

Từ Tư Bạch mỉm cười. Cẩm Hi lại đảo mắt một vòng quanh phòng làm việc, khẽ gật đầu: “Nơi này không tồi. Bây giờ em về ký túc đây, anh có đi cùng không?” Anh cũng có một căn phòng ở tập thể cơ quan giống cô.

Ai ngờ, Từ Tư Bạch đáp: “Em về trước đi, anh đợi Tiểu Diêu một lát.”

Cẩm Hi rời khỏi văn phòng. Đi đến cầu thang, cô vô thức ngẩng đầu, thấy Từ Tư Bạch quay lưng về phía mình, đang cởi áo blouse. Anh đứng yên một lúc, không biết nghĩ gì, sau đó cầm áo khoác trên giá mặc vào người. Cuối cùng anh tắt đèn, đóng cửa văn phòng.

Cẩm Hi lập tức đi nhanh xuống dưới.

Về đến ký túc, Cẩm Hi nằm trên chiếc giường đơn, trong đầu lại hiện lên hình bóng cô độc của Từ Tư Bạch ở văn phòng, trong lòng không mấy dễ chịu. Từ Tư Bạch là người bạn mà cô vô cùng quý trọng. Mấy năm qua, hai người kề vai sát cánh, cùng nhau phá nhiều vụ án. Tính anh không hòa đồng, lầm lì, ít nói, nhưng đối xử với cô cũng rất tốt, cô cũng thân thiết với anh. Hai người không phải quan hệ nam nữ nhưng là tri âm tri kỷ, như người anh em, như chân với tay.

Vậy mà bây giờ... Trầm mặc hồi lâu, Cẩm Hi thở dài, vùi mặt xuống gối. Cô chỉ hi vọng, Từ Tư Bạch có thể thông suốt vấn đề. Từ nay về sau, tình cảm giữa cô và anh vẫn không thay đổi. Dù sao, cô sẽ mãi mãi giữ trọn tình bạn với anh.

Trời tờ mờ sáng, Cẩm Hi liền tỉnh giấc. Đánh răng rửa mặt xong, cô không thay quần áo mà mặc nguyên đồ ngủ, ngồi trên giường nghiên cứu tài liệu.

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên. Không biết ai tìm cô vào giờ này?

“Đến ngay đây.” Cẩm Hi xuống giường, chạy đi mở cửa. Không ngờ, người ở bên ngoài lại là Hàn Trầm. Người anh tựa hồ tỏa ra không khí lạnh lẽo của buổi sớm, áo jacket màu xám kéo khóa lên tận cổ, đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chú.

Cẩm Hi: “Sao anh lại đến đây?”

“Anh vào tắm một cái đã.” Hàn Trầm đi thẳng vào phòng. Cẩm Hi vội ngó nghiêng xung quanh phát hiện trên hành lang không một bóng người, cô mới yên tâm đóng cửa.

Cảnh sát hình sự vốn hay phải đi tới hiện trường hoặc làm việc thâu đêm ở sở cảnh sát nên thường chuẩn bị sẵn quần áo. Trước đây, có lẽ Hàn Trầm hay sang ký túc của Lãi Nhải hoặc Mặt Lạnh tắm rửa, hôm nay, tự dưng lại tới chỗ cô.

Vừa vào phòng. Hàn Trầm liền đảo mắt một vòng, quan sát chỗ ở của cô. Cẩm Hi thầm thở dài, vội vàng đi thu đồ lót và tất ở trên ghế, gói bằng vệ sinh ở trên bàn, nửa gói ô mai ăn dở... Lúc này, cô mới quay sang anh: “Anh đi tắm đi, bên trong có cả sữa tắm và dầu gội đấy!”

Hàn Trầm cười cười: “Em hoảng gì chứ? Anh có chê trách gì em đâu?”

Cẩm Hi cũng cười: “Đây gọi là ẩm áp, thoải mái, đâu giống nhà của anh, lạnh lẽo chết đi được ấy, chẳng có chút sinh khí nào cả.”

Hàn Trầm đi vào phòng tắm. Cẩm Hi vội vàng dọn phòng. Đến khi cô cầm túi rác ra ngoài cửa, anh đã tắm xong, thay áo sơ mi sạch, cổ áo mở hai cúc, đáng vẻ rất tùy ý.

Cẩm Hi ngồi xuống sofa: “Anh có chợp mắt một chút không?”

Hàn Trầm ngồi xuống cạnh cô: “Anh nghỉ ngơi một lát là được.”

Phòng ký túc vốn chật hẹp, anh lại có thân hình cao lớn nên dường như chiếm hết không gian. Anh đặt tay lên vai Cẩm Hi, ôm cô vào lòng.

Cẩm Hi tựa đầu vào vai anh: “Anh điều tra đến đâu rồi?”

“Khối lượng công việc tương đối nhiều, bọn anh cần chút thời gian.”

Cẩm Hi gật đầu: “Vâng.”

Hàn Trầm cúi xuống hỏi cô: “Việc phát họa chân dung của em thế nào rồi?”

Bị hỏi trúng nỗi buồn phiền, Cẩm Hi thở dài: “Em đã phác họa xong chân dung cơ bản. Nhưng dù em có thể suy đoán ra tuổi tác, sở thích, tính cách, tầng lớp xã hội của hắn, ở thành phố Lam này chắc có cả hàng vạn người phù hợp với điều kiện. Em vẫn chưa tìm ra cách hữu hiệu để khoanh vùng đối tượng”.

Im lặng vài giây, Hàn Trầm lên tiếng: “Đây là nguyên nhân khiến anh không tin tưởng môn Tâm lý tội phạm. Bọn em luôn đặt ra giả thiết, giả thiết một ”chân dung” có khả năng là đối tượng tình nghi nhất, sau đó tìm kiếm con người này trong đám đông. Cho nên, kết luận của bọn em vĩnh viễn chỉ là ”xác suất” chứ không phải là ”duy nhất”.

Bọn anh không như vậy. Bọn anh căn cứ vào chứng cứ chuẩn xác và logic khách quan của sự vật, để loại bỏ tất cả những nhân tố không thể, đưa ra đáp án chính xác duy nhất.”

Trước lập luận của Hàn Trầm, Cẩm Hi nhất thời trầm mặc. Vừa định thốt ra câu phản bác: “Xác suất chỉ cần chuẩn xác, cũng có thể nâng cao hiệu suất phá án” cô đột nhiên bùng tỉnh, nhìn anh chằm chằm.

“Chẳng phải anh nói Anh ghét tâm lý tội phạm là vì không có em hay sao? Hóa ra anh thật sự ghét lĩnh vực này.”

Hàn Trầm không ngờ cô lại nhắc đến chuyện đó. Anh chẳng nói chẳng rằng, lập tức cúi xuống ngậm lấy môi cô.

Cẩm Hi: “... Anh là đồ lừa đảo...”

“Anh không lừa em ...” Anh vừa hôn vừa dỗ cô: “Anh không ghét tâm lý tội phạm, mà chỉ là phân tích khiếm khuyết của nó...”

Chẳng bao lâu sau, Cẩm Hi mềm lòng, yên lặng hưởng thụ nụ hôn của anh. Hàn Trầm bế cô đi tới, thả mình xuống giường. Chiếc giường đơn kêu cọt kẹt, Cẩm Hi vội đẩy anh: “Giường sắp bây giờ!” Hàn Trầm mặc kệ, túm hai tay cô, tiếp tục hôn mãnh liệt.

Cẩm Hi chỉ mặc áo ngủ dài tay, rộng thùng thình. Hàn Trầm cúi đầu là nhìn thấy làn da trắng mịn ở cổ và đường nét đầy đặn của người con gái dưới lớp vải mỏng.

Hôn một lúc, anh rời tay xuống dưới thắt lưng cô, vuốt ve ở bên ngoài áo. Cẩm Hi bị anh sờ đến toàn thân tê dại, cô hơi nghẹn ngào: “Anh mau bỏ tay ra đi!”

Hàn Trầm liền ngậm môi cô, đồng thời thò tay vào trong áo, di chuyển lên trên. Cẩm Hi cứng đờ người, không khí xung quanh dường như tăng thêm mấy độ, làn da của cô cũng trở nên vô cùng nhạy cảm. Theo động tác của anh, thân thể cô hơi run rẩy. Đôi môi anh nhanh chóng rời khỏi khuôn mặt. dừng lại ở cổ cô, nhẹ nhàng cắn mút.

Một lúc sau, Hàn Trầm mới buông người Cẩm Hi ngồi dậy. Anh tựa vào bờ tường, giơ tay đỡ trán, miệng nở nụ cười tươi. Cẩm Hi vội vàng quay người vào trong, cài cúc áo ngủ.

“Cẩm Hi!” Anh đột nhiên gọi tên cô.

Toàn thân vẫn còn nóng ra, cô ngoảnh đầu, liền chạm phải mắt anh. Cẩm Hi phát hiện gương mặt anh cũng ửng đỏ, không biết là do nhiệt độ trong phòng hay do hôn quá lâu.

“Em có từng mơ thấy chúng ta...” Anh hỏi lấp lửng, nhưng Cẩm Hi lập tức hiểu ý, xấu hổ lắc đầu: “Không, thật sự chưa bao giờ.”

“Anh đã từng nằm mơ.” Hàn Trầm nhìn vào mắt cô, “Mấy lần liền.”

Cầm Hi càng đỏ mặt, cảm thấy ánh mắt của anh tựa như xuyên qua quần áo, nhìn thấu cơ thể cô. Cô không biết đối đáp thế nào, đành cầm cái gối đập vào người anh: “Lưu manh!”

Hàn Trầm túm tay cô: “Em đã sớm là người của anh rồi.” Anh từ tốn mở miệng, ánh mắt như sao trời. “Vậy mà bây giờ, anh lại giống như thằng nhóc mới biết yêu, muốn bước vào trái tim em từng chút một.”

Cầm Hi thật sự rung động trước câu nói của anh. Cô khẽ gọi tên anh, ôm cổ rồi chủ động hôn anh.

“Đừng hôn nữa. Em mà hôn nữa, anh thật sự bốc cháy bây giờ.” Hàn Trầm cười.

Cầm Hi “vâng” một tiếng, tựa vào lòng anh bất động. Một tay ôm eo cô, tay kia lấy tập hồ sơ: “Nếu em không tìm ra điểm đột phá, chúng ta đọc lại một lần nữa.”

“Vâng.” Cầm Hi ngồi thẳng người, định cầm tập hồ sơ nhưng anh ngăn lại: “Để anh đọc cho.”

Cầm Hi không mong gì hơn, sung sướng tựa vào vai anh, nhắm mắt lắng nghe.

Hàn Trầm nhìn gương mặt yên tĩnh trong lòng mình rồi lại ngẩng đầu dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài, bầu trời đã một màu trong vắt, ánh nắng xuyên qua tầng mây, chiếu sáng không gian, tiếng chim hót líu lo trên cành cây phía đối diện.

”Hiện trường ba vụ án đều không phát hiện ra dấu chân và dấu vết bánh xe...”

Các thi thể đều co quắp theo góc nhỏ, chứng tỏ hung thủ gây án ổn định, sử dụng một chiếc ô tô vận chuyển xác nạn nhân.

Trong dạ dày nạn nhân còn tàn dư thức ăn. Nạn nhân ăn đồ hai, ba tiếng đồng hồ trước khi chết.”

Giọng anh trầm ấm rõ ràng, vô cùng dễ nghe, khiến Cầm Hi có chút buồn ngủ. Trong lúc mơ màng, cô nghe anh đọc: “Vết thương trên người các nạn nhân na ná như nhau, thủ pháp điều luyện...”

Cầm Hi chợt định thần, trong đầu vụt qua vô số ý nghĩ mơ hồ, sau đó nhanh chóng xâu chuỗi. Cô liền mở mắt, nắm lấy tập tư liệu trong tay anh: “Hàn Trầm! Em đã có cách tìm ra nghi phạm rồi!”

Hàn Trầm mỉm cười nhìn cô. Cầm Hi mừng rỡ, liền ôm cổ anh hôn chùn chụt. Cô đắc ý cười lớn: “Nhờ anh đọc tư liệu mới kích thích linh cảm của em. Cảm ơn anh nhiều!”

Ai ngờ, Hàn Trầm lại nắm tay cô: “Anh cũng có cách tìm ra đối tượng tình nghi.”

Cầm Hi không khỏi ngạc nhiên. Anh cũng có cách ư? Nhưng hung thủ có để lại chứng cứ và dấu vết gì đâu? Bây giờ, phương pháp điều tra truyền thống đi vào bế tắc mới đúng? Hơn nữa, vừa rồi anh chẳng nói gì, đợi cô nghĩ ra vấn đề, anh mới bộc lộ bản lĩnh, đúng là đồ xấu xa!

Hàn Trầm mỉm cười: “Hay là chúng ta đánh cược đi!”

“Cược gì cơ?”

“Cược tâm lý tội phạm và phương pháp điều tra truyền thống, bên nào tìm ra thủ phạm nhanh hơn.” Anh từ tốn mở miệng: “Nếu em thắng, anh sẽ nghe theo em. Nếu anh thắng... Em hãy cùng anh nằm mơ đi!”

Chín giờ sáng, phòng hội nghị của đội cảnh sát hình sự Công An tỉnh không còn một chỗ trống. Những người cảnh sát hình sự, bao gồm cả Tổ Khiên Đen đều tham gia cuộc họp về vụ án giết người hàng loạt “Đồng phục y tá” lần này.

Tần Văn Lang khái quát tính nghiêm trọng của vụ án. Lải Nhải và Từ Tư Bạch báo cáo dấu vết ở hiện trường và kết quả khám nghiệm tử thi. Những cảnh sát giàu kinh nghiệm trong đội cũng phát biểu ý kiến, sau đó mới đến phần báo cáo về chân dung tội phạm của Bạch Cầm Hi và điều tra tổng thể của Hàn Trầm.

Cầm Hi xem xét tư liệu trong tay, không nhận được ngẩng đầu đưa mắt về phía Hàn Trầm ngồi cách cô không xa.

Ai ngờ Hàn Trầm như có linh cảm, liền quay đầu, chạm mắt cô vài giây rồi lại nhìn đi chỗ khác.

Người đàn ông này đúng là tên lưu manh đáng ghét!

“Cầm Hi đến lượt em rồi kìa!” Lải Nhải mở miệng nhắc nhở.

Cô lập tức đứng dậy, Châu Tiểu Triện ngồi cạnh hưng phấn huých cánh tay cô: “Tiểu Bạch cố lên!”

Cầm Hi đi lên bục phía trước. Hàng đầu tiên ở bên dưới là lãnh đạo Cục, và mấy người cô không quen biết, chắc là lãnh đạo các đơn vị có liên quan. Cô đứng dưới ánh đèn, hắng giọng lên tiếng:

“Thứ nhất, nghi phạm từ 30-40 tuổi, tướng mạo tương đối xuất chúng, là một nhà quản lý trung hoặc cao cấp trong doanh nghiệp, có thu nhập khá. Trong mắt phụ nữ, hẳn là người đàn ông thu hút. Vì ba nạn nhân đều có học lực cao, công việc tốt, có nhan sắc, nghi phạm có thể thành công dụ dỗ, bắt cóc họ, chứng tỏ ngoại hình và thu nhập của hắn không tệ. Hơn nữa, trong dạ dày của nạn nhân có rượu và đồ ăn cao cấp, thể hiện sở thích và chất lượng cuộc sống của nghi phạm. Ngoài ra, từ thủ pháp gây án điều luyện và bệnh thái nhân cách ở mức độ nặng, có thể thấy, đây không phải lần đầu tiên hắn gây án. Vì vậy, tuổi tác của hắn không thể quá nhỏ. Tổng hợp những yếu tố trên, tôi đoán hắn từ 30-40 tuổi.”

Mọi người đều yên lặng lắng nghe. Cầm Hi mỉm cười, đảo mắt một vòng mới tiếp tục lên tiếng: “Thứ hai, cả ba nạn nhân đều làm việc ở khu CBD nên nghi phạm rất có thể cũng làm việc hoặc sinh sống trong khu vực này. Như thế, hắn mới có thể dễ dàng quan sát, tìm kiếm mục tiêu.

Hắn là kẻ giết người hàng loạt “có năng lực tổ chức” điển hình, có IQ cao. Trong quá trình phạm tội, hẳn có thể đề ra kế hoạch hoàn hảo và bình tĩnh thực hiện. Phần lớn những tên giết người có năng lực tổ chức đều sử dụng chất cồn trong quá trình hạnh hạ và giết hại nạn nhân. Điều này có liên quan đến cấu tạo bộ não và phương diện tình cảm bị tê liệt của chúng. Chúng cần chất cồn đánh thức sự kích thích. Báo cáo giám định thi thể nạn nhân cũng gián tiếp chứng minh điểm này. Nhà hắn chứa rất nhiều rượu, hẳn cũng có thói quen uống rượu, chỉ là bề ngoài, hắn che giấu rất tốt nên không ai phát hiện ra.

Thứ ba, về hai vật chứng quan trọng là bộ đồ y tá và túi xách nữ bị lấy mất. Hiện tại, tôi vẫn chưa thể phán đoán ra, tại sao hung thủ lại lấy đi túi xách của nạn nhân. Tuy nhiên, hành vi này có liên quan đến chấp niệm trong lòng hắn. Có thể hắn cho rằng, túi xách là vật phẩm đẹp nhất của người phụ nữ, hoặc là hắn căm ghét những người phụ nữ đeo túi xách cao cấp.

Ý nghĩa của bộ đồ y tá càng rõ ràng hơn. Đầu tiên, hung thủ bắt nạn nhân mặc đồng phục y tá rồi mới hạnh hạ và giết hại. Điều này đại diện cho sự căm hận và chế giễu chứ không phải là tình yêu. Ở đây xuất hiện một vấn đề, đối tượng mà hắn căm hận và chế giễu là ai? Tất nhiên không phải những cô y tá thật sự. Bởi nếu là vậy, hắn sẽ đi trực tiếp giết các y tá. Dụ dỗ những cô gái trẻ làm nghề này càng đơn giản hơn những cô gái văn phòng.

Người mà hắn căm giận vẫn là những người phụ nữ viên chức xuất sắc. Về phần bộ đồ y tá, rất có thể liên quan đến thời niên thiếu của hắn hoặc tình cảm trong quá khứ. Vì hung thủ không có hành vi xâm hại tình dục với nạn nhân nên tôi nghiêng về khả năng đầu tiên hơn.

Mục đích của hắn rất rõ ràng, hắn muốn trả thù “người phụ nữ mặc đồ y tá” chứ không phải “cô y tá thực sự”. Điều này chứng tỏ, khi xảy ra biến cố, hắn đã có khả năng phân biệt. Vì vậy, lúc bấy giờ, chắc chắn hắn đã ở độ tuổi thanh thiếu niên chứ không phải nhi đồng.

Chuyện gì khiến một thanh thiếu niên có mối hận sâu sắc với “người nữ viên chức mặc bộ đồ y tá?” đến thế?”

Ngừng vài giây, Cầm Hi nói tiếp: “Hoặc là hắn tận mắt chứng kiến sự phóng đảng của người thân như mẹ hắn; hoặc là hắn từng bị chịu sự thương tổn trực tiếp, ví dụ bị người khác bắt mặc trang phục y tá, rồi bị xâm hại tình dục.”

Cô vừa nói đến đây, một vị lãnh đạo tóc bạc ngồi hàng đầu suýt phụt nước trà khỏi miệng. Nhiều cảnh sát hình sự ở hàng ghế sau cũng lộ vẻ ngượng ngáp.

Cầm Hi rất bình tĩnh. Cô còn cảm thấy trường hợp sau có khả năng lớn hơn, vì hung thủ ngược đãi nạn nhân ở mức độ nghiêm trọng, chứng tỏ mối thù hận trong lòng hắn vô cùng sâu sắc.

Cô đưa mắt qua bên này. Hàn Trầm và Mặt Lạnh nhìn cô chăm chú, sắc mặt không chút biểu cảm, Từ Tư Bạch có ánh mắt ôn hòa, còn Lải Nhải và Châu Tiểu Triện lộ vẻ khâm phục.

Cầm Hi mỉm cười, tiếp tục phát biểu quan điểm của mình: “Từ sự tàn nhẫn, tỉnh táo, nhẫn nại và cực đoan của hung thủ để lại ở hiện trường, có thể thấy, mức độ biến thái trong tâm lý của hắn đã rất nghiêm trọng.

Vì vậy, hẳn có đặc trưng điển hình của những tên biến thái IQ cao sau đây:

Trong lúc tìm kiếm đối tượng tình nghi, mọi người cần chú ý, hẳn rất biết cách ăn nói, lời ăn tiếng nói sinh động và có sức truyền cảm. Bình thường, người mới gặp sẽ cảm thấy hẳn hết sức thu hút, nhưng tiếp xúc lâu ngày, bạn sẽ phát hiện sự biểu đạt của hẳn thiếu tính liên kết, nhiều chi tiết nhỏ có logic hỗn loạn. Nói chung, tư duy của những kẻ có tâm lý biến thái đều có khiếm khuyết chung là thiếu “sự tổ chức trung ương”. Hẳn vốn không có cách nào khiến những điều mình coi và nghĩ tập trung về cùng một hướng.

Đặc trưng thứ hai là dễ xúc động và nổi cáu. Những người hiểu rõ hẳn sẽ biết hẳn buồn vui thất thường, lúc nổi cơn thịnh nộ, hẳn dễ thực hiện hành vi phạm tội.

Hẳn không có tình cảm nên mới coi thường sinh mạng con người. Nhưng hẳn có thể trích dẫn người câu kinh điển, nói về tình cảm một cách trôi chảy.

Vì khiếm khuyết về mặt ngôn ngữ, tình cảm, cộng thêm trạng thái tinh thần đã ở mức độ bệnh hoạn nên hung thủ càng khao khát mãnh liệt sự kích thích. Ngoài ra, do có điều kiện kinh tế nên hẳn sẽ tham gia những hoạt động thể thao kích thích như nhảy bungee, nhảy dù, đua xe... Chứ không phải hoạt động nhẹ nhàng như chơi golf, xem nhạc kịch...

Điểm cuối cùng, cũng là vấn đề quan trọng nhất, giúp chúng ta có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm đối tượng tình nghi”.

Cẩm Hi cầm chai nước uống một ngụm, ngẫm nghĩ vài giây mới mở miệng: “Đối tượng tình nghi có thủ pháp gây án thành thạo và quy trình gây án ổn định, chứng tỏ đây không phải lần đầu hẳn phạm tội. Có lẽ, do một số nguyên nhân, những nạn nhân trước đó chưa được phát hiện. Tại sao lần này hẳn lại ném xác nạn nhân ở những chỗ dễ thấy, thu hút sự chú ý của cảnh sát?”

Đám đông ở bên dưới rì rầm bàn tán. Một người cất cao giọng: “Có phải hẳn muốn thách thức cảnh sát như tên T hay không?”

Cẩm Hi gật đầu: “Cũng có thể. Nhưng tại sao hẳn lại thách thức vào thời điểm này?”

Người đó không thể trả lời. Châu Tiểu Triện đi theo Cẩm Hi đã lâu nên cũng biết chút ít về tâm lý tội phạm, cậu ta liền phát biểu: “Chắc hẳn bỗng nhiên bị một đả kích nào đó, ví dụ người thân qua đời, người yêu bỏ rơi hoặc bản thân mắc bệnh hiểm nghèo đúng không ạ?”

Cẩm Hi lắc đầu: “Không phải.”

Châu Tiểu Triện ngậy ra, mọi người đều im lặng, Cẩm Hi dõi mắt về phía trước, trong đầu mường tượng ra vẻ mặt nham hiểm của hung thủ. Cô nói: “Dù nguyên lý gây ra hành vi của người kẻ tâm lý biến thái là tương đồng, nhưng những đối tượng có tính cách khác nhau, trước sự kích thích tương đồng cũng sẽ có phản ứng không giống nhau. Tên tội phạm này có đặc điểm rõ ràng: nhạy bén, cực đoan, tinh tế, tỉ mỉ, ăn miếng trả miếng. Một thời gian dài trong quá khứ, hẳn luôn né tránh cảnh sát, chứng tỏ hẳn vốn chẳng thêm để ý đến cảnh sát. Vì vậy, nếu là người thân qua đời, thất bại trong tình cảm hoặc mắc bệnh hiểm nghèo, hẳn sẽ gây án liên tục và tàn nhẫn hơn. Đó là thể giới của bản thân hẳn, không liên quan đến cảnh sát.

Nhưng bây giờ, hẳn cố tình để xác nạn nhân ở nơi dễ thấy, tức là công khai thách thức cảnh sát. Điều này chứng tỏ, sự đả kích mà hẳn gặp phải xuất phát từ phía cảnh sát. Nói cách khác, khoảng hai, ba tháng trước, hẳn từng bị cảnh sát sỉ nhục hoặc chọc giận. Có lẽ hẳn vi phạm giao thông nên bị khiển trách hoặc là từng bị thẩm vấn với tư cách là nghi phạm của một vụ án nào đó, khiến hẳn vô cùng tức giận. Vì vậy, tôi đề nghị lập tức rà soát hồ sơ và nhật ký công việc hằng ngày của các chi cục trong thành phố, tìm kiếm đối tượng phù hợp với tất cả các điều kiện nói trên.”

Cẩm Hi vừa dứt lời, bên dưới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Những người cảnh sát có tuổi vẫn tỏ ra bình tĩnh, còn đám cảnh sát trẻ biểu lộ sự nhiệt tình và hưng phấn, bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Chứng kiến cảnh tượng này, tâm trạng của Tần Văn Lang có chút phức tạp. Một mặt, anh ta cũng mừng cho Cẩm Hi, mặt khác... Trên thực tế, đúng là Đội trưởng Tần nhìn ra năng lực của Cẩm Hi về phương diện tâm lý tội phạm nên mới chọn cô vào Tổ Khiên Đen, nhưng chỉ là để bổ sung và trợ giúp cho phương pháp điều tra truyền thống của Hàn Trầm. Trong quan điểm của Tần Văn Lang và nhiều cảnh sát hình sự lớn tuổi, điều tra truyền thống mới là phương pháp chủ đạo của đội hình sự.

Ai ngờ, kể từ khi gia nhập Tổ Khiên Đen, biểu hiện của Cẩm Hi ngày càng xuất sắc. Đặc biệt, hôm nay gặp vụ giết người hàng loạt, cô cứ như được thêm sức mạnh, phân tích đầu ra đầy. Bây giờ thì hay rồi. Mấy cậu cảnh sát trẻ măng chưa tiếp xúc với đời mắt sáng rực như gặp được chân lý. Không được! Anh ta quyết không thể để bọn họ bị Bạch Cẩm Hi dẫn dắt chệch lối, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chân dung tội phạm mà coi nhẹ nền tảng căn bản của phá án hình sự.

Nghĩ đến đây, Tần Văn Lang quay đầu, đưa mắt ra hiệu cho Hàn Trầm. Ý tứ của anh ta rất rõ ràng: Mau giành lại sự chú ý cho tôi.

Nào ngờ, Hàn Trầm không những không để ý tới Đội trưởng Tần mà còn dán mắt vào Bạch Cẩm Hi cho đến khi cô ta đi xuống dưới như những thăng nhải khác. Tần Văn Lang cảm thấy tệ hại vô cùng...

Bạch Cẩm Hi đánh giá biểu hiện hôm nay của bản thân không tồi, tâm trạng của cô có chút xúc động. Vừa ngồi xuống, Châu Tiểu Triện liền túm lấy cánh tay cô, cười hì hì. Còn Lải Nhải gật đầu: “Em Bạch, làm tốt lắm! Hôm nay, anh thật sự có cái nhìn khác về em.”

Cẩm Hi không nhận được cười. Đảo mắt một vòng, cô phát hiện không ít cảnh sát hình sự đang quan sát mình, trong khi Hàn Trầm không có bất cứ biểu hiện nào khác.

Sáng nay khi anh đề xuất “đánh cược”, Cẩm Hi không nhận lời, nói là phải đi làm rồi chạy mất. Anh là “vua tính toán”, năng lực tìm ra sơ hở từ những chi tiết nhỏ vô cùng lợi hại, Cẩm Hi nghĩ mãi không ra, át chủ bài của anh là gì?

Đúng lúc này, điện thoại rung rung, báo hiệu có tin nhắn gửi đến, Cẩm Hi cầm lên xem, là tin nhắn của Từ Tư Bạch: “Em phân tích rất hay.”

Cô mỉm cười, nhướn mày nhìn Từ Tư Bạch, ngồi phía trước, cách mình mấy hàng. Ánh mắt dừng lại ở Hàn Trầm, cô liền gửi tin nhắn cho anh. Nội dung chỉ là một mặt cười, tựa như muốn anh khen ngợi.

Cẩm Hi vừa uống ngụm cười vừa len lén quan sát sắc mặt của anh. Anh rút di động ra xem, khoe miệng nhếch lên. Tin nhắn nhanh chóng được hồi đáp: Đừng làm nũng nữa, trừ khi em muốn anh đi đến hôn em ngay bây giờ.

“Khụ ..” Cẩm Hi liền bị sặc nước.

Đến lượt Tần Văn Lang lên bục phát biểu. Anh ta nói ngắn gọn vài câu, đại ý nhấn mạnh giá trị của bản chân dung tội phạm do Bạch Cẩm Hi phác họa, là nhân tố tham khảo quan trọng cho việc phá án. Sau đó, anh ta kêu Hàn Trầm lên báo cáo. Hàn Trầm liền bỏ di động vào túi quần, đứng dậy. Tất cả mọi người bao gồm Cẩm Hi đều đổ dồn ánh mắt vào anh.

Hàn Trầm đứng dưới ánh đèn, áo jacket phanh ngực, khiến anh càng để lộ thân hình cao lớn. Thần sắc của anh rất bình tĩnh, thậm chí có phần lãnh đạm, khác hoàn toàn khi chỉ có hai người.

“Chưa cần đưa ra giả thiết tuổi tác và ngoại hình hung thủ, nhưng hẳn có thể vác cái xác nặng hơn 50kg từ đường cái vào rừng cây mà không để lại dấu chân hay dấu vết nào, chứng tỏ việc này vô cùng nhẹ nhàng. Do đó, hẳn sẽ là một người đàn ông trưởng thành khỏe mạnh, có thân hình rắn chắc.”

Nghe câu đầu tiên “chưa cần đưa ra giả thiết về tuổi tác và ngoại hình của hung thủ”, Cẩm Hi cười tủm tỉm, cô đoán anh cố ý nói vậy. Nhưng ngay sau đó, cô nghe rất nhập tâm. Cô chợt phát giác, mạch máu não của Hàn Trầm đúng là khác với mình. Anh có sở trường nắm bắt quan hệ logic ẩn giấu trong từng chi tiết nhỏ, đưa ra phân tích không trùng lặp với cô, nhưng cũng rất hợp tình hợp lý.

Hàn Trầm nói tiếp: “Thứ hai, thủ pháp gây án của hung thủ rất thành thạo và ổn định, chứng tỏ đây không phải lần đầu tiên hắn phạm tội. Vì vậy, chúng tôi đã rà soát lại những vụ án mất tích hoặc chưa được phá trong năm năm qua ở phạm vi toàn thành phố, phát hiện ra bốn vụ tồn tại những nét tương đồng. Vì thời gian tương đối dài, rải rác khắp chi cục, có vụ lại không tìm thấy xác nạn nhân nên các chi cục không báo cáo cho Công An tỉnh, chúng ta mới không biết đến sự tồn tại của một vụ giết người hàng loạt.”

Nghe đến đây, Cẩm Hi lập tức hiểu ý Hàn Trầm. Hung thủ gây ra 4 vụ trong năm năm, nhưng bởi vì thời gian và địa điểm phân tán, hơn nữa, tội phạm có IQ cao, chắc chắn hẳn không để lộ sơ hở, vậy thì rất có khả năng hắn đã lọt lưới, bởi cảnh sát không liên hệ những vụ này với nhau.

Hàn Trầm là người vô cùng nhạy bén, lại có ba vụ án để so sánh đối chiếu, vậy thì anh dễ dàng lần ra manh mối của những vụ trước đó, đồng thời có thể xác định xem đó có phải là cùng một đối tượng gây án hay không? Điều này có nghĩa là, số nạn nhân của hung thủ rất có thể lên đến 7 người.

“Ba vụ án hiện tại không thu được hình ảnh và nhân chứng có giá trị. Chúng ta sẽ mở rộng phạm vi điều tra, rà soát tư liệu liên quan đến bốn vụ án trước đó.” Hàn Trầm nói.

Mọi người đều gật đầu tán thành, Cẩm Hi thầm tán thưởng trong lòng. Chiêu này của Hàn Trầm nghe ra có vẻ đơn giản nhưng lại rất hữu dụng, suy một ra ba. Ba vụ án lần này, hung thủ không để lại dấu vết, nhưng 4 vụ án trước đó thì sao? Hẳn có thể đảm bảo không một lần để lộ sơ hở? Đặc biệt gây án ở thời kỳ đầu, dù là tội phạm có IQ cao cách mấy cũng khó tránh khỏi tình trạng bỡ ngỡ, kiểu gì mà chẳng lưu lại dấu vết?

Chỉ cần tìm ra sơ hở hay manh mối nhỏ, Hàn Trầm có thể lần tới tận gốc, tóm được tên tội phạm? Nghĩ đến đây, Bạch Cẩm Hi, người theo trường phái tâm lý tội phạm đột nhiên cảm thấy chua xót trong lòng. Cô phân tích nhiều như vậy, còn vất óc đưa ra lý luận sách vở, mới có thể phác họa ra chân dung của kẻ tình nghi. Đây đâu phải chuyện dễ dàng? Thế mà Hàn Trầm chỉ phát biểu vài câu, là đã có thể khoanh vùng đối tượng.

Cẩm Hi nhìn người đàn ông đang đứng trên bục. Cứ đà này, anh sẽ tìm ra hung thủ nhanh hơn cô cũng không biết chừng. Người đi theo phương pháp điều tra truyền thống thật đáng ghét.

”Thứ ba, căn cứ vào vết thương thi thể nạn nhân, có thể thấy, nạn nhân bị ngược đãi một thời gian trước khi chết. Vì vậy, hung thủ cần có một nơi độc lập để nhốt nạn nhân. Sau khi nạn nhân chết, hẳn cần dội nhiều nước để rửa sạch vết máu dưới nền nhà. Vì vậy, nếu sống ở khu chung cư, hẳn sẽ ở tầng thấp nhất.

Trước khi tắt thở, chắc hẳn nạn nhân sẽ la hét, khóc lóc. Nhưng báo cáo khám nghiệm cho thấy, mặt và miệng nạn nhân không có dấu vết của băng dính hay vải bông. Điều này chứng tỏ, nơi ở của hung thủ cách âm rất tốt. Kể cả hẳn sống trong biệt thự thì xung quanh vẫn còn hàng xóm. Vì vậy, hoặc là hung thủ sống ở khu vực ngoại ô hẻo lánh, hoặc là căn phòng của hẳn đã được tiến hành cải tạo đặc biệt, để tăng hiệu ứng cách âm.

“Chúng tôi sẽ điều tra tư liệu về tất cả những ngôi nhà độc lập ở khu vực ngoại ô, tìm hiểu toàn bộ công ty trang trí nội thất của thành phố, xem ba tháng trước khi xảy ra vụ án đầu tiên vào năm năm trước, có người nào yêu cầu sửa chữa nhà cửa hay không. Đối tượng tình nghi chắc hẳn có yêu cầu rất cao, khác với người bình thường, thế nào công ty trang trí nội thất cũng có ấn tượng sâu sắc về hẳn.”

Những người cảnh sát ở bên dưới đều chăm chú lắng nghe. Cẩm Hi nghĩ thầm: Đúng rồi, nạn nhân không bị bịt miệng nên nhất định la hét trong quá trình bị hành hạ. Đây chỉ là nghịch lý logic mà Hàn Trầm nhắc đến trước đó. Chỉ là một chi tiết rất nhỏ, nhưng cũng chính nghịch lý nhỏ nhoi này đã chỉ ra chân tướng vụ việc.

Thật ra Cẩm Hi muốn đứng dậy phát biểu: Nhất định là ngôi biệt thự đã được cải tạo. Bởi căn cứ vào chân dung của kẻ tình nghi sẽ không có chuyện hẳn sống trong căn hộ nhỏ. Nhưng cô biết, người theo trường phái điều tra truyền thống như Hàn Trầm sẽ không bỏ qua bất cứ chi tiết hay khả năng nào. Hừm, cùng lắm khi nào gặp riêng, cô sẽ khuyên anh tìm mấy ngôi biệt thự trước.

“Thứ tư, một trong những vật chứng quan trọng của vụ án là đồng phục y tá. Ba bộ có kiểu dáng và kích cỡ như nhau, kết quả giám định sơ bộ cũng cho thấy là đồ mới, chưa giặt qua nước lần nào. Phòng giám định đang tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng và đối chiếu với đồng phục y tá có trên thị trường, cố gắng xác định nơi sản xuất, hy vọng có thể tìm ra nguồn mua. Trước mắt, chúng tôi mới chỉ nắm từng ấy thông tin.”

Anh vừa dứt lời, một người cảnh sát mở miệng hỏi: “Tổ trưởng Hàn, ba chiếc túi xách vừa rồi đồng chí Bạch Cẩm Hi nhắc tới liệu có phải là vật chứng quan trọng không?”

Cẩm Hi nhìn anh chăm chú. Anh còn chưa nói đến vật chứng quan trọng là mấy chiếc túi xách.

Kết quả, Hàn Trầm mỉm cười, “Túi xách là sản phẩm đắt tiền nên chúng tôi tìm thấy hóa đơn mua sắm ở nhà nạn nhân, đồng thời lấy được hình ảnh từ camera giám sát ở trung tâm thương mại. Ba nạn nhân hoặc là đi một mình, hoặc là cùng bạn bè là nữ giới đi mua túi. Tuy nhiên, thời gian và địa điểm mua hàng, kiểu

dáng túi hoàn toàn khác nhau. Trước mắt, mấy chiếc túi xách không tồn tại bất cứ mối liên quan nào nên chúng tôi tạm thời không coi đó là phương hướng phá án trọng tâm.”

Mọi người đều gật đầu, Cẩm Hi hơi thất vọng bởi cô vẫn đang mong sẽ tìm ra manh mối từ những chiếc túi này. Ví dụ, chúng đều là màu đỏ, đều là sản phẩm của Gucci. Nhưng xem ra, hung thủ chỉ đơn thuần mang nó đi như một món đồ lưu niệm, không có giá trị phá án.

Cô đang chìm trong suy tư, Châu Tiểu Triện bỗng dưng ghé sát, nói nhỏ: “Tiểu Bạch, bạn trai của chị giỏi thật đấy!”

Cẩm Hi mỉm cười liếc cậu ta một cái: “Giữa tôi và anh ấy, cậu thấy ai lợi hại hơn?”

Châu Tiểu Triện tỏ ra khó xử, ngẫm nghĩ một lát mới trả lời: “Hai người không giống nhau. Lập luận của chị khiến người nghe sôi sục nhiệt huyết, còn phân tích của lão đại có thể khiến người nghe bình tĩnh lại.”

Cẩm Hi trầm mặc một lát, cuối cùng thì thào: “Tiểu Triện, nhiều lúc cậu nói chuyện... Chẳng giống phong cách của cậu gì cả.”

Châu Tiểu Triện ngây ra vài giây mới có phản ứng, sắc mặt lộ vẻ vui mừng: “Thế nào? Cậu này uyên thâm lắm đúng không?”

53. Chương 53: Sư Huynh Nam Bách

Cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt đứng dậy, Bạch Cẩm Hi ngẩng đầu, liền nhìn thấy Hàn Trầm đang trao đổi với các vị lãnh đạo ở hàng ghế phía trước.

“Hàn Trầm phân tích rất chuẩn.” Một giọng nói khàn khàn vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người trong giây lát.

Người vừa thốt ra câu này là một cảnh sát hình sự lớn tuổi, họ Tuân. Ông sắp về hưu, rất có uy danh trong đội nên vừa mở miệng, lãnh đạo Cục, Tàn Văn Lang, Hàn Trầm cùng các thành viên Tổ Khiên Đen đều quay về phía ông.

“Vụ này tuy hơi khó, nhưng chỉ cần bỏ tinh lực vào công tác điều tra chi tiết như Hàn Trầm, chẳng mấy ngày nữa là có thể phá án.” Lão Tuân nói.

“Đúng! Đúng!” Mọi người đều vỗ tay hoan hô, Bạch Cẩm Hi cũng mỉm cười, vỗ tay theo mọi người. Nào ngờ, Lão Tuân bỗng dưng chuyển đề tài: “Về việc, phát họa chân dung gì đó, chỉ dựa vào suy đoán để tìm kiếm đối tượng tình nghi tôi thấy nên thận trọng thì hơn. Người Mỹ còn chưa nghiên cứu thấu đáo lĩnh vực này, chúng ta đã đòi cầm đèn chạy trước ô tô? Điều tra hình sự là môn khoa học chặt chẽ, cẩn thận, sai một ly sẽ đi một dặm, mà theo tôi thấy, tâm lý tội phạm chẳng chặt chẽ chút nào.” Ông quay sang Hàn Trầm, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng: “Tuổi trẻ các cậu nên học theo Hàn Trầm, rèn luyện nền tảng vững chắc mới tính đến chuyện phá vụ án lớn. Ví dụ, đã học được cách theo dõi và truy lùng chưa? Đã có thể phục hồi dấu vân tay chưa? Vấn đề cơ bản cũng không biết, đòi phá án kiểu gì?”

Ông vừa dứt lời, phòng hội nghị im phăng phắc trong giây lát. Có người quay đầu nhìn Cẩm Hi. Cô “xì” một tiếng trong lòng. Lúc này, Hàn Trầm cũng dõi mắt về phía Cẩm Hi, phát hiện thần sắc cô vẫn rất bình thản.

Tuy tính cách có chút cao ngạo nhưng cô không phải là người nông nổi. Vào thời khắc này, nghe lời phê bình thẳng thắn của Lão Tuân, điều cô nghĩ đến không phải cố sống cố chết tranh luận với ông, mà là: Hừ, ông già bảo thủ chứ gì? Tôi sẽ dùng tâm lý tội phạm bắt hung thủ cho ông xem! Đến lúc đó, tôi sẽ tặng ông một câu: Hành động đáng giá hơn lời nói.

Những lời vừa rồi của Lão Tuân rất đúng ý Tàn Văn Lang, bởi anh ta cũng muốn bảo vệ địa vị của phương pháp điều tra truyền thống. Cô gái nhỏ kia đành chịu ầm ục rồi, vì dù sao phân tích của cô cũng rất khá, ngay bản thân anh ta cũng thấy có lý.

Tàn Văn Lang ho khan một tiếng. Anh ta vừa định mở miệng dàn hòa, Hàn Trầm đã lên tiếng trước: “Sao tôi lại cảm thấy... lập luận của cô ấy xuất sắc hơn của tôi.”

“Khụ...” Tần Văn Lang suýt sắc nước. Anh ta quay sang Hàn Trầm, phát hiện vẻ mặt của anh vẫn hết sức trầm tĩnh. Người khác có thể không nhận ra, nhưng Đội trưởng Tần rất hiểu tâm phúc của mình. Thăng nhóc này rõ ràng cố ý đối chọi với Lão Tuân. Trong đầu vụt qua một ý nghĩ, anh ta hết nhìn Hàn Trầm lại liếc Bạch Cẩm Hi.

Trong đội hình sự, Hàn Trầm luôn để lại ấn tượng là một người cao ngạo, bất cần nên nghe anh nói vậy, không ít người tỏ ra kinh ngạc. Nhưng cũng có một số người bật cười thành tiếng, trong đó có các thành viên tổ Khiên Đen.

“A... bình thường lão đại trông có vẻ lạnh lùng, vậy mà vào thời khắc then chốt lại có nghĩa khí ra phết!” Lải Nhải lộ vẻ xúc động, “Em Bạch, lão đại đang bảo vệ em đấy! Có một lão đại như vậy là vinh hạnh của chúng ta! Quả thực anh ấy rất đàn ông.”

Mặt Lạnh mỉm cười, không lên tiếng. Châu Tiểu Triện ghé tai sát Cẩm Hi: “Bây giờ, chị đang vô cùng cảm động và hạnh phúc đúng không? Lão đại quả là yêu thương chị, che chở chị tới nơi tới chốn. Chị nhất định phải đối xử thật tốt với anh ấy, rõ chưa?”

Cẩm Hi: “Tiểu Triện, tôi phát hiện cậu đã hoàn toàn đứng về phía Hàn Trầm rồi.”

Châu Tiểu Triện cười hì hì. Cẩm Hi quay sang Hàn Trầm, được anh đứng ra bảo vệ, một chút không vui vừa nãy đã tan biến hoàn toàn, thay vào đó là sự cảm động và buồn cười. Người đàn ông này... anh không sợ người khác nhận ra hay sao?

Trong số những người kinh ngạc, tất nhiên có cả Lão Tuân. Chắc ông không ngờ Hàn Trầm sẽ cãi lại lời mình nên nhất thời không phản ứng. Kết quả, Hàn Trầm nói tiếp: “Tốt là tốt, không tốt là không tốt. Lão Tuân, sao chú còn bảo thủ hơn cả cháu nữa.”

Cả đội hình sự, cũng chỉ có mình Hàn Trầm dám có thái độ như vậy với Lão Tuân. Ông tức giận, chỉ tay vào mặt anh: “Thằng nhóc này hôm nay sao thế?”

Tần Văn Lang vội đi đến giảng hòa. Anh ta nháy mắt với Hàn Trầm, đồng thời cất cao giọng: “Cậu ngậm miệng lại ngay cho tôi!” Nói xong anh ta quay sang mọi người: “Các cậu còn ở đây làm gì? Mau giải tán, đi điều tra vụ án đi.” Anh ta lại chạy đến bên Lão Tuân, vừa đưa điều thuốc vỗ về, vừa kéo ông ta ra khỏi phòng hội nghị.

Mọi người cũng lập tức giải tán, chỉ có mấy lãnh đạo ở hàng ghế đầu vẫn đang trao đổi điều gì đó. Đám Châu Tiểu Triện đi ra ngoài làm việc. Cẩm Hi đã hoàn tất công tác phát họa chân dung, giờ chỉ chờ kết quả điều tra nên trở thành người nhàn rỗi nhất. Vừa định rời đi, cô liền nhìn thấy Hàn Trầm đang tiến về phía mình.

Xung quanh không có ai khác, Cẩm Hi cười với anh: “Tổ trưởng, vừa rồi cảm ơn anh.”

Thật ra, Hàn Trầm lên tiếng giúp Cẩm Hi, về công hay tư đều đã cân nhắc kỹ càng. Về công, báo cáo của cô quả thực không tồi, thậm chí khiến anh hơi bất ngờ, rất có giá trị được việc phá án. Lão Tuân có thành kiến với cô, là người phụ trách, anh không thể khoanh tay đứng nhìn. Về tư, vào thời khắc này, bắt gặp gương mặt ửng hồng và đôi mắt ngời sáng của cô...

“Cảnh sát Bạch không cần khách sáo, đây là phận sự của tôi...”

Người bên cạnh nghe thấy, chỉ cho rằng anh đang làm tròn trách nhiệm của một Tổ trưởng, nhưng Cẩm Hi nghe ra ý khác, khóe miệng cong cong.

Anh liếc cô một cái rồi quay người đi ra ngoài. Cẩm Hi cũng đi theo anh. Đến cửa phòng hội nghị, cô đột nhiên dừng bước, bởi cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm mình ở phía sau. Cô vô thức quay đầu, phát hiện các vị lãnh đạo vẫn đang ngồi trò chuyện. Cẩm Hi không chậm trễ, lập tức rảo bước nhanh theo Hàn Trầm.

Văn phòng Tổ Khiên Đen không có một ai, hai người đi vào, Cẩm Hi thuận tay khép cửa.

“Vừa rồi, sao anh lại nói câu đó?” Cô trách móc: “Lộ liễu quá! Bình thường anh mặc kệ thiên hạ, bây giờ lại bảo vệ em...”

Hàn Trầm về phòng làm việc để lấy tài liệu rồi đi ngay. Nghe nói vậy, anh không nhiều lời, lập tức ôm eo Cẩm Hi, chặn miệng cô bằng nụ hôn. Nhưng anh nhanh chóng buông người cô: “Anh đi đây!”

Cẩm Hi “vâng” khẽ một tiếng. Ngược nhìn mặt nghiêng của anh, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh anh bảo vệ mình trước đám đông. Trong lòng cô vô cùng xúc động, Cẩm Hi kéo tay Hàn Trầm, kiểm chân hôn anh.

Hàn Trầm liền ôm cô vào lòng, đáp trả càng mãnh liệt hơn. Một lúc sau, anh rời khỏi đôi môi cô, nhưng vẫn đè người cô vào cánh cửa, đồng thời cất giọng dịu dàng: “Không nỡ để anh đi à?”

Cẩm Hi đỏ mặt, né tránh ánh mắt của anh: “Ai bảo thế? Anh đừng có tưởng bở.”

Hàn Trầm cười, cúi đầu hôn Cẩm Hi một cái, tay vẫn vòng qua eo cô: “Vừa rồi cô cảnh sát nào đó chủ động lao vào vòng tay anh cũng là do anh tưởng bở?”

Cẩm Hi phì cười, giơ tay ôm cổ anh. Hàn Trầm nhìn cô đắm đắm: “Nhớ đợi anh về.”

“Vâng.”

Tuy nói vậy nhưng không ai buông tay. Xung quanh rất yên tĩnh, không khí như tăng thêm mấy độ. Cẩm Hi nhìn sâu vào mắt anh, cảm thấy bản thân dường như đang chìm đắm trong đó.

Đột nhiên, Hàn Trầm dịch chuyển bàn tay đặt ở đang thắt lưng Cẩm Hi xuống dưới, dừng lại ở mông cô. Cẩm Hi đỡ người ngay tức thì. Giây tiếp theo, anh bóp nhẹ một cái. Cẩm Hi đỏ bừng mặt, lập tức đẩy người anh.

Hàn Trầm cười tủm tỉm, mở cửa đi ra ngoài. Cẩm Hi ngẩn ra hồi lâu, chỉ cảm thấy nơi anh chạm vào vừa tê tê vừa ngứa ngứa. Cuối cùng, cô không nhịn được cười, trong lòng thầm mắng một câu: “Khốn kiếp!”

Bạch Cẩm Hi đang xem tài liệu, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân và tiếng trò chuyện. Cục phó phụ trách đội hình sự cùng một người đàn ông lạ mặt đi qua. Cẩm Hi lập tức đứng dậy. Cục phó chỉ tay vào phòng, nói với người bên cạnh: “Đây là văn phòng Tổ Khiên Đen, mời giáo sư Hứa tham quan chỉ đạo. Tiểu Bạch, mau đi rót trà cho cậu ấy.”

Cẩm Hi lập tức vâng lời. Người đàn ông cười cười: “Không cần đâu. Cấp dưới của Cục phó bắt nạt người ngành tâm lý tội phạm chúng tôi, tôi đến để động viên cô ấy chứ không phải để uống trà.”

Cục phó cười lớn. Đúng lúc này, có người mang văn bản đến cho Cục phó ký tên, ông liền đi sang một bên. Người đàn ông lạ mặt tự mình đi vào phòng.

Cẩm Hi đoán anh ta ngoài 30 tuổi, mặc bộ ple nghiêm chỉnh, gương mặt không hẳn đẹp trai nhưng toát vẻ ôn hòa. Trông anh ta không giống Giáo sư như Cục phó gọi, mà giống giảng viên môn tâm lý tội phạm hay một đàn anh hơn.

Anh ta mỉm cười, giơ tay về phía cô: “Hứa Nam Bách.”

Cẩm Hi từng nghe qua tên này. Hứa Nam Bách là một trong người giáo sư ngành tâm lý tội phạm trẻ tuổi nhất cả nước. Anh ta đang giảng dạy tại một trường đại học nổi tiếng ở Bắc Kinh, được biết đến nhờ quan điểm sắc bén, không theo lý lẽ thông thường, lại hay đưa ra lý luận và phác họa chân dung theo lối táo bạo. Thỉnh thoảng, anh ta cũng giúp cảnh sát Bắc Kinh phá án. Nhưng có lẽ bởi tư tưởng cấp tiến nên đánh giá của giới cảnh sát và giới tâm lý tội phạm về Hứa Nam Bách chia làm hai thái cực trái ngược. Có người cho rằng anh ta hoang đường, cũng có người cảm thấy, anh ta là tương lai của ngành tâm lý tội phạm.

Cẩm Hi mỉm cười bắt tay đối phương, trong lòng nhủ thầm: Vị đại thần này đến đây làm gì không biết? Xem ra, người vừa nhìn cô chăm chăm ở phòng hội nghị chính là anh ta.

Tựa như phát giác sự nghi hoặc của cô, Hứa Nam Bách mỉm cười giải thích: “Thời gian gần đây, tôi có một dự án nghiên cứu ở tỉnh K nên ở lại một thời gian. Cục phó của các cô biết được kéo tôi đến nơi này. Ông ấy nói tỉnh K cũng có nhân tài ngành tâm lý tội phạm, bảo tôi đi gặp cô. Hôm nay được tận mắt chứng kiến khả năng của cô, quả thực không tồi. Báo cáo của cô rất tốt, thậm chí khiến tôi có chút cảm động. Không ngờ ở nơi này cũng có người kiên trì nghiên cứu tâm lý tội phạm và áp dụng vào thực tiễn.”

Cẩm Hi khiêm tốn đáp: “Giáo sư Hứa quá khen. Thật ra anh có thể đến đây, coi như tôi đã nhận được sự động viên rất lớn rồi.”

Cau nói thể hiện sự chân thành, vẻ mặt của Hứa Nam Bách càng trở nên ôn hòa hơn. Anh ta gật đầu, đảo mắt một vòng: “Hãy đưa tôi đi tham quan văn phòng của Tổ Khiên Đen.”

Lúc này, Cục phó cũng ký tên xong, đi đến vỗ vai Hứa Nam Bách: “Sư đệ, cậu cứ đi theo Tiểu Bạch nhé! Tôi có chút việc bận, lát nữa sẽ bảo thư ký đón cậu đi ăn cơm.”

Ông lại quay sang Cẩm Hi: “Tiểu Bạch, tôi đã hứa với cô, sẽ mời một giáo sư ngành tâm lý tội phạm về chỉ đạo cho Tổ Khiên Đen. Bây giờ người ở đây rồi, cô hãy nắm bắt cơ hội, biểu hiện thật tốt vào. Cậu ấy không phải là người dễ mời đâu. Ngoài ra, cô hãy trình bày toàn bộ vụ án của T cho giáo sư Hứa, cậu ấy rất có hứng thú về vụ đó. Tôi đi trước đây.”

Cục phó nhanh chóng rời đi, trong phòng chỉ còn lại Cẩm Hi và Hứa Nam Bách. Cẩm Hi giới thiệu qua về các thành viên của Tổ Khiên Đen. Hứa Nam Bách quan sát bàn làm việc của Hàn Trầm gật đầu: “Vừa rồi, tôi đã nghe tổ trưởng của các cô báo cáo, quả là danh bất hư truyền. Còn hai thành viên Trì Thâm và Thi Hoành nghe nói rất giỏi về giám định dấu vân tay và lần theo dấu vết tội phạm. Khi nào có cơ hội, tôi cũng hi vọng được mở mang kiến thức.”

Cẩm Hi mỉm cười: “Thế thì tốt quá. Lần sau phiên anh chỉ dẫn bọn họ”. Đây là câu nói lịch sự, ai ngờ Hứa Nam Bách cười cười, cởi áo ple vest lên tay: “Nói chuyện với tôi không cần khách sáo như vậy, nếu em không ngại thì có thể gọi tôi là sư huynh.”

Cẩm Hi: “Vâng Hứa sư huynh.”

Vì Cục phó đã có lời nên Cẩm Hi liền thuật lại chi tiết về vụ án của T với anh ta. Hứa Nam Bách chăm chú lắng nghe, hỏi han kỹ càng. Cẩm Hi còn chưa nói ra một số kết luận về chân dung của T, anh ta đã phát biểu trước, khiến cô vô cùng khâm phục, đồng thời cũng có cảm giác thân thiết như gặp được người cùng hội cùng thuyền.

Đến khi kết thúc, Cẩm Hi đã một câu “sư huynh” hai câu “Sư huynh” gọi rất thuận miệng. Cô ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Sư huynh, anh có đến Tổ Khiên Đen giúp bọn em không?”

Hứa Nam Bách cầm tách trà, từ tốn trả lời: “Chưa có gì mà em đã giúp Cục trưởng ”câu” người rồi.”

Cẩm Hi phì cười: “Vậy rốt cuộc anh có đến hay không?”

Hứa Nam Bách cũng cười: “Tôi sẽ tham gia giải quyết vụ ”trang phục y tá” cùng Tổ Khiên Đen, để mấy ông già cổ hủ trong đội hình sự sau này không dám mở miệng trước mặt em nữa.”

Tuy có vẻ bề ngoài nho nhã nhưng anh ta khá ngang tàng khi nói câu này. Cẩm Hi thầm nghĩ, tin đồn quả là không sai chút nào, có điều, cô cũng không muốn những người cảnh sát lâu năm bị mất mặt, chỉ cần họ chịu thừa nhận cô là được.

Cẩm Hi cười cười, không đáp lời. Hứa Nam Bách đặt tách trà xuống, đứng dậy: “Tổ bọn em còn bác sĩ pháp y đúng không?”

Cẩm Hi gật đầu: “Anh ấy có văn phòng riêng, để em dẫn anh đi.”

Văn phòng của Từ Tư Bạch nằm ở tầng dưới phòng làm việc của Tổ Khiên Đen, Cẩm Hi nhìn thấy Từ Tư Bạch mặc áo blouse trắng, đeo khẩu trang, đang cúi đầu bận rộn, Tiểu Diêu đứng bên cạnh, đưa dụng cụ cho anh.

Hứa Nam Bách liền dừng bước: “Xem ra bác sĩ pháp y đang bận. Chúng ta không nên làm phiền cậu ta nữa.” Anh ta quay sang Cẩm Hi: “Mục đích chính của tôi hôm nay là xem lý luận tâm lý tội phạm của em, coi như đạt được rồi.”

Cẩm Hi mỉm cười: “Vâng trình độ chuyên ngành của bác sĩ Từ rất uyên thâm. Lần sau, em sẽ đưa anh đến nói chuyện với anh ấy.”

Sau khi Hứa Nam Bách rời đi, cả buổi chiều Cẩm Hi ở cơ quan, trợ giúp các đồng nghiệp khác về việc điều tra tội phạm. Hàn Trầm, Mặt Lạnh, Lải Nhải và Châu Tiểu Triện đều không thấy bóng dáng.

Đến khi rời khỏi văn phòng đã là hơn 11 giờ đêm. Các thành viên Tổ Khiên Đen vẫn chưa trở về, Cẩm Hi đành một mình về ký túc. Nằm lên giường, cô phát hiện bên dưới kê cót kệt, chắc là do bị Hàn Trầm và cô làm hỏng. Cẩm Hi không nhịn được cười.

Cô dỗi mắt ra ngoài cửa sổ, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Cẩm Hi bị tiếng chuông di động đánh thức. Cô ngồi dậy, giơ tay lấy điện thoại. Là Châu Tiểu Triện gọi tới, giọng cậu ta lộ vẻ mừng rỡ: “Tiểu Bạch, bọn em về rồi, đã khoanh vùng được ba đối tượng tình nghi.”

Sáng sớm mùa thu, tiết trời se lạnh. Khi Bạch Cẩm Hi đến cơ quan, tòa nhà vẫn vắng lặng như tờ. Đi qua văn phòng của đội hình sự, cô nhìn thấy mấy người cảnh sát đang tựa vào thành ghế ngủ gật. Hiển nhiên, họ đã bận rộn cả đêm cùng Hàn Trầm.

Trong phòng làm việc của Tổ Khiên Đen, Lải Nhải ngồi úp mặt xuống bàn, ngáy khò khò. Châu Tiểu Triện vẫn đang ngồi trước máy tính, gõ bàn phím tạch tạch. Thấy cô đi vào, cậu ta mỉm cười: “Bây giờ vẫn còn sớm, lão đại nói, đợi đến giờ làm việc sẽ đưa đối tượng tình nghi về đây phỏng vấn, tránh rút dây động rừng.”

Bạch Cẩm Hi gật đầu. Không thấy Hàn Trầm và Mặt Lạnh đâu cả, cô liền đưa mắt vào phía gian trong.

“Hai người đều ở trong đó, vừa mới chớp mắt một lúc.” Châu Tiểu Triện nói nhỏ: “Lão đại đã làm việc cả đêm. Chị có vào trong với anh ấy một lát không? Để em canh chừng cho?”

Cẩm Hi liếc qua Lải Nhải, trừng mắt với Châu Tiểu Triện rồi làm động tác suyt. Sau đó, cô mới rón rén đi tới cửa, thò đầu vào quan sát bên trong. Hàn Trầm đang nằm trên chiếc sofa đối diện cửa ra vào, anh vẫn đi giày, áo jacket đắp trên người. Ánh ban mai hắt vào gương mặt anh, đường nét tĩnh lặng như bức họa.

Chợt nhớ đến giấc mơ hồi sáng, Cẩm Hi đứng cạnh cửa trầm mặc hồi lâu. Một lúc sau, Hàn Trầm đột nhiên chau mày, giơ tay ấn huyệt thái dương. Sau đó, anh từ từ mở mắt, nhìn lên trần nhà.

Cẩm Hi yên lặng quan sát anh. Hàn Trầm móc lọ thuốc từ túi quần, lấy ra hai viên bỏ vào miệng, nuốt xuống cổ họng. Tiếp theo, anh thở một hơi dài, giơ tay che mắt, động tác tựa như nhắm nhện, lại có vẻ buồn bực không yên.

Cẩm Hi đi vào phòng, nghe tiếng động Hàn Trầm liền bỏ tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô. Cẩm Hi ngồi xồm cạnh sofa, hỏi anh: “Vừa rồi anh uống thuốc gì vậy?”

Hàn Trầm không đáp, nắm lấy tay cô: “Ngồi lên đây đi!”

Cẩm Hi chẳng nói chẳng rằng, thò tay vào túi quần anh. Anh không hề ngăn cản cô. Đọc được dòng chữ trên lọ thuốc, Cẩm Hi có chút xót xa: “Sao anh lại uống thuốc giảm đau? Anh bị đau đầu à?” Cô chợt nhớ tới, hồi ở thành phố Giang, cô cũng từng nhìn thấy biểu hiện bất thường này của anh.

“Không có gì đâu. Sau khi mất trí nhớ, thỉnh thoảng anh bị như vậy.” Hàn Trầm ngồi dậy, kéo cô vào lòng. Cẩm Hi cọ cọ trán vào cằm anh, nhất thời im lặng.

“Kể từ hôm đó, chứng đau đầu của anh đã đỡ đi nhiều.” Anh thì thầm bên tai cô.

“Hôm nào cơ?”

Hàn Trầm đưa tay cô lên môi hôn: “Hôm đứng dưới bệnh viện ấy.”

Cẩm Hi không biết lời anh nói là thật hay giả, cô ngẩng đầu hôn lên má anh: “Sau này anh đừng thức đêm nữa. Nghe nói, bệnh đau đầu không thể thức thâu đêm.”

“Ừ.” anh đáp khẽ.

Cô ngẫm nghĩ rồi rút di động mở trang web mua sắm: “Bây giờ em sẽ đi mua ít thiên ma^[1] về hầm óc lợn. Sau này, mỗi ngày anh phải ăn một cái, không được từ chối đâu đấy.”

[1] Thiên ma: vị thuốc đông y có tác dụng chữa hoa mắt, chóng mặt, đau đầu, chân tay tê...

Hàn Trầm cười cười, đoạt điện thoại từ tay cô ném sang một bên: “Anh không ăn thứ đó.”

Cẩm Hi định kháng nghị, nhưng anh đã cúi xuống hôn cô. Trong phòng vẫn chưa sáng hẳn, ngoài cửa tiếng chim hót líu lo. Hai người hôn rất lặng lẽ, chỉ có hơi thở quấn quýt hòa quyện.

“Đừng mà... mọi người đang ở bên ngoài...” Cẩm Hi nói ngất quăng.

“Không sao...” Hàn Trầm hàm hồ đáp, “ Họ sẽ không vào trong này.”

“Mặt Lạnh nằm ở kia kìa.”

“Cậu ấy sẽ không tỉnh dậy bây giờ đâu.”

Mặt Lạnh đã thức giấc từ nãy, muốn đi vệ sinh nhưng cố nhịn, nằm trên chiếc sofa nhỏ bất động. Anh ta biết bản thân không thể tỉnh dậy vào thời khắc này. Đây là lần ông với nhau, anh ta cần giữ thể diện cho lão đại.

Ở phòng ngoài thấy Cẩm Hi mãi không ra, Châu Tiểu Triện liền rón rén đi tới khép cửa, sau đó quay trở về chỗ ngồi, làm việc với tâm trạng phấn chấn.

Còn Lải Nhải nằm úp mặt xuống bàn... Là một chuyên gia giám định dấu vết, nhãn lực và thính lực của ta nhạy bén hơn người bình thường. Anh ta phát hiện bản thân hình như đã nghe được âm thanh không nên nghe thì phải. Anh ta vô cùng xúc động, bản khoăn không biết liệu có nên tiết lộ với Châu Tiểu Triện và Mặt Lạnh hay không?

Không! Anh ta phải giữ bí mật cho lão đại và Tiểu Bạch mới được. Trời ơi, anh ta sắp chịu không nổi rồi, tại sao lại bắt anh ta biết chuyện này cơ chứ.

9 giờ sáng. Ba đối tượng tình nghi được mời về Cục Công An tỉnh. Tuy nhiên, bọn họ không tới đội hình sự mà đến phòng thẩm vấn của đội trị an. Cảnh sát mời bọn họ với lý do “hợp tác điều tra” chứ không nhắc đến vụ giết người hàng loạt.

Phía cảnh sát làm vậy là vì chưa xác định được nghi phạm lớn nhất nên không thể tiết lộ quá nhiều với bọn họ. Hơn nữa, đây chỉ là một động thái thăm dò mà thôi.

Giáo sư tâm lý tội phạm Hứa Nam Bách cũng vừa vặn tới nơi. Cục phó đích thân đưa anh ta đi giới thiệu với Tổ Khiên Đen. Từ trước đến nay, Hàn Trầm đều không quan tâm đến chuyên gia hay giáo sư, anh lịch sự bắt tay với Hứa Nam Bách rồi quay trở về công việc của mình. Phản ứng Mặt Lạnh cũng giống anh, chỉ có Lải Nhải và Châu Tiểu Triện là nhiệt tình, vừa rót trà vừa hàn huyên, tạo ra bầu khí thoải mái. Cẩm Hi chỉnh lý lại hồ sơ vụ án rồi đưa cho anh ta.

Khi Hứa Nam Bách thoát ra từ “Tiểu sư muội”, tất cả mọi người trong đó có Hàn Trầm đều đổ dồn ánh mắt về phía hai người. Hứa Nam Bách thấy vậy mỉm cười: “Ngành tâm lý tội phạm của chúng tôi vốn ít người, có trình độ lại càng hiếm hoi. Coi như tôi đã nhận sư muội này rồi.”

Bên ngoài phòng thẩm vấn, các thành viên Tổ Khiên Đen và Hứa Nam Bách quan sát đối tượng tình nghi qua tấm kính thăm màu.

Người thứ nhất tên Kim Lan Hanh, 32 tuổi, còn độc thân, là Tổng Giám Đốc một doanh nghiệp tư nhân, cũng là con trai duy nhất của Chủ tịch hội đồng quản trị công ty. Anh ta có tướng mạo bình thường, thân hình cao lớn, mặc bộ ple phẳng lì, phụ kiện như đồng hồ, giày da, ca táp đều là hàng hiệu. Tuy nhiên, nước da ngăm đen, giọng nói thô lỗ và ánh mắt của anh ta khiến Cẩm Hi có cảm giác không ăn nhập, tựa hồ anh ta chỉ là một tên nhà giàu mới nổi.

Tư liệu Châu Tiểu Triện vừa mang đến đã chứng thực điều này: Bố Kim Lan Hanh làm nghề buôn bán vật liệu xây dựng, mười mấy năm trước mới phát tài, lúc anh ta còn nhỏ, gia đình rất nghèo khó. Ba tháng trước, vì vi phạm luật giao thông một cách nghiêm trọng, anh ta bị cảnh sát giao thông tạm giam 5 ngày. Hai tháng qua, anh ta cũng phạm luật mấy lần và phải nộp tiền phạt, nhưng tình hình không mấy nghiêm trọng. Ngoài ra, Kim Lan Hanh có mối quan hệ với nạn nhân thứ hai. Camera giám sát ghi được hình ảnh anh ta đi đón cô gái tan ca. Anh ta lái một chiếc Porsche Cayenne màu đen, phù hợp với chi tiết đối tượng tình nghi đi xe SUV.

“Ngoài ra...” Châu Tiểu Triện đóng tập tài liệu, “Anh ta còn đứng tên nhiều bất động sản, bao gồm hai ngôi biệt thự riêng.”

Mọi người im lặng quan sát Kim Lan Hanh. Bên trong, người cảnh sát phụ trách thẩm vấn hỏi anh ta: “Anh có quen Diệp Tường Tình không?” Diệp Tường Tình là tên nạn nhân thứ hai.

Kim Lan Hanh ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Tôi không có ấn tượng về cái tên này.”

Người cảnh sát ném tấm ảnh chụp từ camera giám sát lên bàn: “Ngày 3 tháng 8, camera dưới tòa nhà làm việc của cô ấy ghi lại được hình ảnh xe của anh đón cô ấy tan sở, anh còn nói không quen biết người ta?”

Kim Lan Hanh lộ vẻ kinh ngạc, cầm tấm ảnh lên xem: “Hình như cũng có chút ấn tượng. Nhưng mà tôi có rất nhiều bạn bè và tiếp xúc với nhiều người trong công việc, làm sao tôi có thể nhớ hết. Đồng chí cảnh sát, cô ấy có vấn đề gì à?”

Ở phòng bên này, Hứa Nam Bách lên tiếng: “Anh ta đang nói dối.”

Cầm Hi gật đầu. Đúng thế, vẻ mặt của Kim Lan Hanh rất không tự nhiên. Ngoài ra, hơn một tháng trước, anh ta đến tận công ty đón một cô gái xinh đẹp. làm gì có chuyện không ấn tượng cơ chứ?

Người cảnh sát không trả lời câu hỏi của Kim Lan Hanh, mà tiếp tục truy vấn: “Vào thứ Sáu tuần trước, tức ngày 11 tháng 9, trong khoảng thời gian từ 7h - 9h tối anh làm gì, ở đâu? Đây là thời điểm nạn nhân thứ ba Châu Tự Cẩm mất tích.”

“Để tôi nghĩ xem nào... Thứ Sáu à? Hôm đó hết giờ làm là tôi về nhà ngay.” Kim Lan Hanh đáp.

“Anh ở nhà suốt cả buổi tối sao?”

“Đúng thế.”

“Buổi tối ngày cuối tuần, anh một mình ở nhà làm gì? Điều này không giống tác phong của một ông chủ độc thân như anh.” Người cảnh sát từ tốn hỏi.

Kim Lan Hanh cười cười: “Đồng chí cảnh sát, bình thường tôi phải quản lý cả doanh nghiệp, khá là vất vả. Cuối tuần, tôi chỉ muốn ở nhà nghỉ ngơi, thỉnh thoảng mới đi đánh bóng, uống trà. Tôi lúc nào cũng hưởng đến cuộc sống lành mạnh.”

Người phụ trách thẩm vấn lại hỏi thêm vài câu, nhưng có lẽ phát giác sự việc không đơn giản, Kim Lan Hanh đều thận trọng trả lời. Từ tối ngày 13 tháng 9 đến sáng sớm ngày 14 tháng 9, cũng là thời điểm Châu Tự Cẩm bị giết hại rồi bị giấu xác, anh ta khai mình ngủ ở nhà, vì vậy không có chứng cứ vắng mặt.”

Sau khi kết thúc cuộc thẩm vấn, người cảnh sát đi ra ngoài xin ý kiến: “Tổ trưởng Hàn, chúng ta xử lý đối tượng này như thế nào đây?”

“Cứ để anh ta một mình ở đó, chúng ta thẩm vấn nốt hai đối tượng còn lại rồi tính sau.” Hàn Trầm đáp.

Đối tượng tình nghi thứ hai tên Tưởng Tử Dịch. Khác với Kim Lan Hanh, Tưởng Tử Dịch là người đàn ông độc thân giàu có chính hiệu. Anh ta ột mét tám, đeo cặp kính gọng vàng, tướng mạo trắng trẻo nho nhã. Trang phục của anh ta cũng rất chỉnh chu, tuy không phải hàng hiệu như Kim Lan Hanh, nhưng cũng rất lịch sự.

Anh ta là kỹ sư cao cấp của một công ty IT, mặc dù không phải cấp bậc quản lý nhưng thu nhập và địa vị không hề thua kém một ông chủ bình thường.

“Tưởng Tử Dịch từ Mỹ trở về, bố mẹ anh ta đều sống ở nước ngoài.” Châu Tiểu Triện lên tiếng, “Tiểu Bạch, trong ba đối tượng, anh ta là người phù hợp chân dung tội phạm nhất. Trẻ tuổi, đẹp trai, nhiều tiền, xem trọng tiểu tiết trong cuộc sống, bình thường thích uống rượu vang và phụ nữ. Được biết, cuộc sống riêng của anh ta rất phóng túng, thường hay la cà ở các hộp đêm và các buổi tiệc tùng. Năm tháng trước, anh ta bị cuốn vào một vụ án kinh tế nên tạm thời bị đình chỉ chức vụ để tiếp nhận điều tra của công an kinh tế. Nhưng nghe nói vì không có chứng cứ nên ngay sau đó được thả ra. Cuối cùng, Tưởng Tử Dịch cũng có một ngôi biệt thự và xe SUV.”

Mọi người quan sát người đàn ông trong phòng. Người cảnh sát phụ trách thẩm vấn đang hỏi một số câu giống đối tượng đầu tiên. Nhưng khác với Kim Lan Hanh, anh ta tỏ ra bình tĩnh, thỉnh thoảng còn mỉm cười. Về cơ bản, người phụ trách hỏi câu nào, anh ta trả lời câu đó. Tuy nhiên, ánh mắt của anh ta từ đầu đến cuối có chút u ám.

“Tổng Tử Dịch có mối quan hệ với nạn nhân đầu tiên và nạn nhân thứ ba à?” Lải Nhải vừa xem tư liệu vừa kinh ngạc thốt lên.

Châu Tiểu Triện gật đầu: “Đúng thế, công ty của nạn nhân đầu tiên là khách hàng của Tổng Tử Dịch nên hai người quen biết nhau. Nạn nhân thứ ba được anh ta đến đón đi ăn cơm vào tối thứ Tư hai tuần trước, camera giám sát đã thu được hình ảnh.”

“Hừm...” Lải Nhải thở dài, “Công nhận thế giới này nhỏ thật đấy. Cậu đừng nói với tôi, đối tượng tình nghi thứ ba cũng có liên quan đến mấy cô gái bị giết hại đấy nhé!”

Châu Tiểu Triện gật đầu: “Anh đoán đúng rồi đấy! Trong di động của nạn nhân thứ hai và thứ ba đều lưu số điện thoại của đối tượng tình nghi thứ ba.”

Hàn Trầm và Cẩm Hi đưa mắt nhìn nhau, Hứa Nam Bách lặng thinh.

Cuộc thẩm vấn tiến triển kết thúc như dự định. Buổi tối hôm nạn nhân thứ ba Châu Tự Cẩm mất tích, khoảng thời gian từ 7h-9h anh ta đang làm thêm ở công ty có người làm chứng. Nhưng khoảng thời gian sau đó không có nhân chứng nên anh ta vẫn thuộc dạng tình nghi.

Nghi phạm thứ ba tên Tư Đồ Dập, là một người đàn ông hết sức đẹp trai, thân hình cao lớn. Khác với vẻ cục mịch của Kim Lan Hanh và nho nhã của Tổng Tử Dịch, anh ta mang lại cảm giác dễ chịu cho người đối diện. Bộ ple cát may rất khéo, tư thế ngồi thẳng tắp, nụ cười lịch sự. Khi tiến hành thẩm vấn anh ta, người phụ trách vô thức tỏ ra khách khí hơn.

“Tổng Tử Dịch, Tổng Giám Sát thị trường của công ty Thông tin kỹ thuật ITO, đồng thời cũng là con riêng của vợ Chủ tịch Hội đồng quản trị Tư Đồ Thừa Húc của công ty Hongkong này. Năm anh ta lên tám tuổi, mẹ anh ta tái giá với Tư Đồ Thừa Húc. Tiểu Bạch, Tư Đồ Dập cũng phù hợp với chân dung tội phạm của chị.” Châu Tiểu Triện nói, “Anh ta có biệt thự và xe SUV. Bốn tháng trước, do đánh người bị thương, anh ta bị đưa về đồn cảnh sát, sau đó được thả ra.”

“Đánh người bị thương ư?” Cẩm Hi hỏi.

Châu Tiểu Triện gật đầu: “Vâng theo ghi chép của đồn cảnh sát, do vấn đề tình cảm, anh ta đã đánh người bạn trai chính thức của cô gái kia.”

Lải Nhải cười: “Nhìn không ra công tử nhà giàu như vậy lại đi giết người yêu của kẻ khác.”

Châu Tiểu Triện tiếp lời: “Chúng ta sẽ mời những người có dính dáng đến ba đối tượng tình nghi, gồm chủ xe bị Kim Lan Hanh đâm phải, đại diện pháp nhân cậu ta có tranh chấp kinh tế với Tổng Tử Dịch và người bạn trai cũ bị Tư Đồ Dập đánh về điều tra. Tuy nhiên, trong số bọn họ có người đang ở nước ngoài, có người đã thay đổi địa chỉ nên cần thời gian liên hệ.”

Trong phòng thẩm vấn, người phụ trách hỏi Tổng Tử Dịch về chứng cứ vắng mặt. Anh ta nói cuối tuần nghỉ ngơi ở ngôi biệt thự nên không có người làm chứng.

Sau cuộc thẩm vấn sơ bộ, ba đối tượng tình nghi bị đưa vào ba căn phòng khác nhau. Còn trong phòng thẩm vấn, năm thành viên Tổ Khiên Đen tiến hành cuộc trao đổi ngắn gọn với Hứa Nam Bách,

Châu Tiểu Triện mở miệng trước: “Tôi xin bổ sung một điểm, theo tư liệu tôi nắm được, Tư Đồ Dập là người có tiếng tăm tốt nhất, trong cuộc sống khiêm tốn hòa nhã, không có quan hệ nam nữ bừa bãi, hòa đồng với đồng nghiệp, trong công việc cũng rất chịu khó. Mấy năm qua, dưới sự chỉ đạo của anh ta, công ty phát triển rất tốt. Người này không giống đối tượng có tâm lý bị méo mó.”

Mọi người còn chưa phản ứng, Hứa Nam Bách đã lên tiếng trước: “Cậu sai rồi!”

Châu Tiểu Triện ngượng ngùng sờ đầu: “Giáo sư, tôi chỉ đoán bừa, anh đừng để ý.”

Hứa Nam Bách mỉm cười: “Chúng ta không thể dựa vào bề ngoài để phán đoán một người có tâm lý bình thường hay không. Cậu xem tôi có bình thường hay không?”

Tất cả mọi người đều nhìn anh ta. Châu Tiểu Triện đáp: “Tất nhiên anh bình thường rồi!”

Hứa Nam Bách lắc đầu, thần nhiên đáp: “Rất nhiều phương diện về hành vi và tâm lý của tôi sau khi trải nghiệm đều cho thấy đạt mức cố chấp vượt quá người bình thường. Ngoài ra, tôi còn mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế[1] ở mức độ trung bình. Lấy ví dụ, nếu trong hàng ghế ột chiếc xếp không ngay ngắn, tôi nhất định sẽ đi chỉnh lại. Nếu không làm vậy, rất có thể cả ngày tôi sẽ luôn nghĩ đến chuyện đó. Một ví dụ khác, khi đỗ xe vẫn còn chút sai lệch khỏi vị trí, tôi sẽ điều chỉnh đi điều chỉnh lại, cho đến lúc ngay ngắn mới thôi. Mặc dù vậy, người ngoài không hề biết đến những trạng thái tâm lý này của tôi.”

[1] Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (Obsessive Compulsive Disorder OCD): Là rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do cụ thể và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến stress.

Mọi người nhất thời im lặng, Hứa Nam Bách cầm cốc trà uống một ngụm: “Tuy nhiên, mức độ méo mó của tôi còn lâu mới đạt đến độ biến thái, các cậu không cần lo lắng.”

Châu Tiểu Triện và Lải Nhải nở nụ cười gượng gạo. Bạch Cẩm Hi nhếch môi: “Sư huynh, câu chuyện cười của anh nhạt quá đi.”

“Làm thế nào bây giờ?” Mặt Lạnh hỏi.

Hứa Nam Bách đáp: “Quan điểm của tôi là tiếp tục theo dõi quan sát ba đối tượng tình nghi, từ góc độ tâm lý tội phạm, chúng ta cần nhiều chứng cứ hành vi hơn mới có thể phán đoán, ai là thủ phạm. Trong giả có thật, trong thật có giả. Người nhìn có vẻ giống nhất chưa chắc đã phải, người không giống nhất nhiều khi lại là kẻ che giấu giỏi nhất. Chúng ta không thể căn cứ vào cuộc thẩm vấn ngày hôm nay rồi nhận định một cách qua loa. Đó là một việc hoàn toàn sai lầm.”

Cẩm Hi gật đầu tán thành, vô thức quay sang Hàn Trầm. Tình hình bày ra trước mắt họ bây giờ là:

Ba đối tượng tình nghi dù có tính cách và lối sống khác nhau nhưng ít nhiều cũng phù hợp với chân dung tội phạm.

Đều từng có mối quan hệ với nạn nhân.

Vì sự việc xảy ra vào buổi tối cuối tuần nên họ đều không có chứng cứ vắng mặt.

Vô hình trung, dường như bọn họ tồn tại một mối liên quan nào đó.

Điều này khiến Cẩm Hi có cảm giác, sự việc không đơn giản chỉ là vụ án giết người hàng loạt như ban đầu. Hơn nữa, quá trình tìm ra ba đối tượng tình nghi nói trên có vẻ hơi “thuận lợi”.

Đang chìm trong suy tư, cô chợt nghe Hàn Trầm lên tiếng: “Mặt Lạnh, cậu hãy sắp xếp để ba người tình cờ gặp nhau nhưng không cho họ cơ hội nói chuyện.”

Cẩm Hi sáng mắt, đây là cách hay.

Những người khác cũng tỏ ra phấn chấn, còn Hứa Nam Bách cười cười, nhìn Hàn Trầm bằng ánh mắt tán thưởng,

Tổ Khiên Đen ngồi trong phòng giám sát, dõi mắt lên màn hình. Kim Lan Hanh, Tưởng Tử Dịch, Tư Đồ Dập được cảnh sát đưa từ những căn phòng khác nhau ra ngoài, cùng đi tới một chỗ rẽ hành lang. Thần sắc họ có vẻ bình thường. Kim Lan Hanh trò chuyện với người cảnh sát bên cạnh, hòng dò hỏi thông tin vụ án, còn Tưởng Tử Dịch và Tư Đồ Dập đều lặng thinh.

Cả ba nhanh chóng chạm mặt. Nhìn thấy nhau, họ đều ngẩn người, nhưng không lên tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

“Lão đại, không phải tập thể gây án như vụ lần trước đấy chứ?” Lải Nhải mở miệng hỏi.

Hàn Trầm im lặng. Châu Tiểu Triện tiếp lời: “Lẽ nào có người mô phỏng T, âm thầm tiết lộ tội ác của ba đối tượng này?”

Hứa Nam Bách cười cười: “Nếu lại xuất hiện một gã T thứ hai, vậy thì thành phố Lam năm nay quá không yên bình.”

Hàn Trầm nghiêm giọng: “Việc đưa ra giả thiết chẳng có gì ý nghĩa cả, chỉ khiến chúng ta đi chệch hướng thôi. Phải tiếp tục tìm chứng cứ, hãy cứ người theo dõi bọn họ 24/24.”

54. Chương 54: Sự Nghi Ngờ Đầu Tiên

Buổi tối, Hàn Trầm và Cẩm Hi về đến nhà là hơn 8 giờ. Cảnh sát đã bố trí theo dõi ba đối tượng tình nghi, ngày mai hai người sẽ trực luân phiên. Vụ án có tính đột phá nhanh chóng hay không đều phải dựa vào tiến triển tiếp theo.

Hai ngày không về nhà, căn hộ tỏa ra không khí lạnh lẽo. Có lẽ đã vô cùng mệt mỏi nên Hàn Trầm cởi áo khoác rồi ngồi bất động trên sofa. Cẩm Hi có chút xót xa trong lòng, không làm phiền anh. Hai ngày nay, cô có thời gian chợp mắt nên tinh thần vẫn tương đối tỉnh táo. Cô cởi áo khoác và áo len mỏng mang ra máy giặt. Khi cô quay lại phòng khách, Hàn Trầm vẫn ngồi yên, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thật ra, việc đội hình sự, dưới sự chỉ đạo của Hàn Trầm tìm ra đối tượng tình nghi trong vòng hai ngày đã là thu hoạch rất lớn. Cẩm Hi cũng coi như được nghiệm chứng tin đồn, một khi phá án, Hàn Trầm làm việc như bán mạng. Anh thức hai ngày liền, khi nào đau đầu thì uống thuốc giảm đau.

Trong cuộc sống ít nhiều có tính cách “công tử” nhưng lúc làm việc, anh hoàn toàn là người nghiêm túc và chính trực. Cẩm Hi đang chìm trong suy tư, Hàn Trầm chợt nhường mỳ nhìn cô, sau đó, anh lại đưa mắt xuống áo thun đen bó sát trên người cô.

“Em định đi tắm bây giờ, hay là anh tắm trước đi?” Cẩm Hi lên tiếng.

“Chúng ta cùng tắm nhé!” Hàn Trầm nói nhỏ.

“Anh đừng mơ...”

Hàn Trầm dựa vào thành ghế, mỉm cười với cô. Cẩm Hi vội vã quay người đi vào phòng tắm rồi khóa trái cửa. Chính trực gì chứ? Đã mệt đến mức này rồi mà anh còn có ý đồ với cô.

Cẩm Hi vừa tắm vừa lắng nghe động tĩnh ngoài phòng khách. Bên ngoài im lặng như tờ, chắc anh đã ngủ rồi. Cô nhanh chóng tắm xong, lấy khăn mặt lau đầu. Lúc này, cô mới phát hiện mình quên không mang quần áo để thay.

Vừa rồi bị Hàn Trầm trêu ghẹo, cô nhanh chóng chạy vào đây, hoàn toàn quên mất khoản này. Lại nhìn bộ quần áo bản mình vừa thay ra, cả ngày hôm nay đổ đầy mồ hôi nên cô không nghĩ đến chuyện lại mặc nó lên người.

Đắn đo một lúc, Cẩm Hi chỉ còn cách đến bên cửa, mở hé hé, gọi nhỏ: “Hàn Trầm!”

“Ơi!” tiếng anh truyền tới.

Cẩm Hi đỏ mặt, cố cất giọng bình thản: “Em quên không mang quần áo, anh lấy giúp em đi, ở bên góc phải tủ quần áo trong phòng anh đó!”. Nói xong cô liền khép cửa.

Hàn Trầm lặng thinh. Giây tiếp theo, Cẩm Hi nghe thấy tiếng bước chân đi về phía phòng ngủ. Không bao lâu sau lại có tiếng bước chân mỗi lúc một gần nhà tắm.

“Em mở cửa ra đi!” Hàn Trầm cất giọng trầm trầm.

Cẩm Hi mở hé cánh cửa. Anh đưa quần áo, cô liền giơ tay ra lấy. Cô chợt nhanh chóng khép cửa, đồng thời cười nói: “Cảm ơn anh.”

Hàn Trầm không đáp lời, trong đầu anh bất chợt hiện ra cảnh tượng vừa rồi. Qua khe cửa hẹp, cánh tay trắng nõn mềm mại của người phụ nữ thò ra ngoài, mang theo hơi nước ẩm ướt. Rõ ràng chỉ nhìn thấy cánh tay trần nhưng trong lòng anh cũng không tránh khỏi nhộn nhạo.

Sau khi mặc quần dài, Cẩm Hi chợt có cảm giác lạ thường. Cô ngẩng đầu, phát hiện hình bóng của Hàn Trầm vẫn in trên cánh cửa. Anh vẫn đứng ngoài hay sao?

Tim đập thành thịch, Cẩm Hi giơ tay khóa trái cửa theo phản xạ. Hàn Trầm liền lên tiếng: “Em cho rằng khóa cửa có tác dụng hay sao? Anh có chìa khóa đấy.”

Cẩm Hi hết nói nổi. Cô chưa bao giờ gặp người nào vô lại như vậy.

“Anh đứng ngoài cửa làm gì?”

Hàn Trầm yên lặng một lúc mới trả lời: “Cẩm Hi, về chuyện đánh cược, anh chịu thua có được không?” Giọng anh toát ra vẻ dịu dàng chưa từng thấy.

Cẩm Hi ngạc nhiên: “Tại sao?”

Đề nghị này không giống phong cách của anh, không hiểu anh định bày trò gì?

Hàn Trầm lập tức trả lời: “Vì anh muốn có kết quả ngay bây giờ.”

Cẩm Hi ngẩn người. Một luồng khí nóng bao trùm gương mặt rồi nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân cô trong giây lát. Anh nói... Anh muốn cùng em nằm mơ... Anh muốn có kết quả ngay bây giờ...

Thổ lộ của anh giống như sóng nước đập dềnh trong trái tim cô. Im lặng vài giây, Cẩm Hi mở cửa, đi thẳng ra ngoài.

“Anh đừng có nằm mơ”. Lúc đi ngang qua Hàn Trầm, cô thốt ra câu này. Giây tiếp theo, cô bị anh kéo vào lòng, ôm chặt đến mức không thể động đậy.

“Anh cứ mơ đi” Hàn Trầm cúi đầu nhìn cô.

Cẩm Hi hơi căng thẳng, nhưng câu nói của anh khiến cô buồn cười. Bất gặp vết bùn đất dính trên áo sơ mi của anh, cô như tìm được “viên bình” trong giây lát, lập tức đẩy người anh: “Anh mau đi tắm đi, hôi chết đi được ấy.”

Câu này quả nhiên có tác dụng, Hàn Trầm nhìn người mình, rồi lại liếc Cẩm Hi một cái, bóp nhẹ thắt lưng cô rồi mới chịu rời đi.

“Đợi anh nhé!” Anh quay người đi vào nhà tắm

Cẩm Hi đỏ mặt, tim đập nhanh hơn bình thường. Cô đi lại một vòng, quyết định sang thư phòng mở máy tính.

Lúc từ nhà tắm đi ra ngoài, Hàn Trầm thấy Cẩm Hi đang trong thư phòng, thần sắc rất tập trung. Ngọn lửa trong thân thể đã bị dập tắt không ít, nhưng khao khát trong nội tâm vẫn tràn đầy. Anh lặng lẽ đi ra sau lưng cô, chống hai tay xuống bàn: “Em đang làm gì vậy?”

Người anh có mùi sữa tắm thoang thoảng, Dù cách lớp áo mỏng, Cẩm Hi cũng có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ lồng ngực anh. Mọi tế bào trên thân thể cô trở nên vô cùng nhạy cảm, cổ cũng cứng đờ.

“Em đã nói sẽ mua thiên ma rồi còn gì?” Cô tạm thời không nhắc đến óc lợn.

Hàn Trầm chẳng nói chẳng rằng, cúi đầu hôn một đường từ mái tóc xuống cổ Cẩm Hi. Đây là nụ hôn vô cùng dịu dàng, Cẩm Hi không biết mình rời tay khỏi con chuột từ bao giờ, máy tính cũng bị đẩy sang một bên. Cô chỉ cảm giác môi lưỡi mềm mại của người đàn ông di chuyển xuống dưới, cúc áo ngủ bị anh cởi ra, bàn tay ấm nóng khám phá cơ thể cô. Cô tựa vào thành ghế, toàn thân như không còn thuộc về mình.

Một lúc sau, Hàn Trầm bế Cẩm Hi về phòng ngủ. Anh đặt cô dưới giường rồi đè người xuống. Quần áo vẫn còn nguyên trên người, anh chỉ tập trung ôm ấp, vuốt ve, hôn lên từng tấc da thịt của Cẩm Hi. Một tâm tình và khao khát bị đè nén đã lâu dường như được đốt cháy. Hai người có cảm giác quyền luyện thân thể đối phương một cách mãnh liệt chưa từng thấy.

“Chẳng phải anh rất mệt hay sao?” Cẩm Hi hỏi nhỏ.

“Ừ...” Hàn Trầm đúng là vô cùng mệt mỏi, “Cho anh hôn một lát. Khi nào tỉnh dậy rồi làm được không em?”

Cẩm Hi không trả lời, hàng mi rung rung. Anh lại cúi đầu hôn cô. Trong lúc hai người ý loạn tình mê, di động của cô bất ngờ đổ chuông, Hàn Trầm liền buông người cô, thở dài một hơi, nằm thẳng bên cạnh. Cẩm Hi vội vàng giơ tay lấy điện thoại, là Hứa Nam Bách gọi tới.

Cẩm Hi bình ổn hơi thở xong mới ngồi dậy bắt máy: “Chào sư huynh!”

Giọng Hứa Nam Bách vẫn ôn hòa như thường lệ: “Sư muội, em đã học qua về trắc nghiệm nói dối chưa?”

“Chưa ạ.” Cẩm Hi đáp.

“Tốt quá, tôi có thể cho em cùng làm. Tôi đã thiết kế ra một cuộc trắc nghiệm nói dối, gửi vào hộp thư của em đây. Nếu em đang ngồi trước máy tính thì xem luôn đi!”

“Vâng ạ!” Cẩm Hi quay sang Hàn Trầm, anh nhìn cô chăm chú. Khi hai người chạm mắt nhau, khóe mắt anh ẩn hiện ý cười.

Nụ cười của anh khiến tim Cẩm Hi đập loạn nhịp. Cô liền đứng dậy đi sang thư phòng, cầm laptop qua phòng ngủ rồi mở hộp thư.

Hứa Nam Bách kiên nhẫn chờ đợi, một lúc sau mới hỏi: “Em nhận được chưa?”

“Rồi ạ.” Cẩm Hi đáp.

“Em xem rồi trả lời tôi ngay tối nay được không? Tôi nghĩ cuộc trắc nghiệm này có thể tiến hành với ba đối tượng tình nghi.”

Vừa đọc, Cẩm Hi lập tức bị thu hút: “Vâng ạ, cảm ơn anh.”

Vừa gác máy, cô liền nghe thấy tiếng Hàn Trầm ở sau lưng: “Tiểu sư muội?”

Khóe miệng Cẩm Hi cong cong: “Thế thì sao? Không được à?” Cô vừa di chuyển con chuột vừa nói: “Anh thích gọi em là gì? Tiểu Bạch? Tiểu Hi?”

“Bà xã!”

Cẩm Hi liền dừng động tác. Cách xưng hô hết sức phổ biến nhưng lại khiến trái tim cô rung động. Có phải trước kia anh cũng gọi cô như vậy? Vì cô và anh đã sớm coi đối phương là một nửa của mình.

Sau khi thốt ra hai từ “bà xã”, trong lòng Hàn Trầm tựa hồ dâng tràn một luồng khí nóng. Người mà anh tưởng đã mất đi, cuối cùng cũng tìm lại đối với, bây giờ còn ở ngay trước mặt anh, từng giây từng phút đều có thể ngắm nhìn, chạm vào và ôm hôn cô.

Hàn Trầm đặt tay lên trán, nhìn đắm đắm bóng lưng người yêu, khóe miệng mỉm cười. Một lúc sau, anh mở miệng: “Em phải sớm dập tắt ý đồ của Từ Tư Bạch đi, anh không vừa mắt anh ta chút nào.”

Cẩm Hi không ngờ tự dưng anh lại nhắc đến đề tài này. Cô chợt nhớ ra hôm Từ Tư Bạch gia nhập Tổ Khiên Đen, Hàn Trầm có vẻ không vui. Cẩm Hi có chút đau đầu, ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Chắc anh ấy cũng biết rồi.”

Hàn Trầm im lặng. Một lúc sau, Cẩm Hi xem xong tài liệu, lập tức trả lời email cho Hứa Nam Bách. Khi quay đầu, cô mới phát hiện Hàn Trầm đã ngủ say.

Cẩm Hi ngồi ngắm Hàn Trầm một lúc lâu mới đứng dậy kéo chăn đắp lên người anh, sau đó nằm bên cạnh ôm anh.

Hôm sau, hai người ngủ đến 8 giờ sáng mới thức giấc. Ở trong chăn, Hàn Trầm lại cùng cô thân mật một hồi rồi mới chịu đi làm. Vừa vào văn phòng, hai người liền nghe Mặt Lạnh báo cáo một tin quan trọng: “Đã điều tra ra cả ba đối tượng tình nghi đều là hội viên VIP của một hộp đêm trong thành phố.”

Khi màn đêm buông xuống, con phố bar nằm gần khu CBD tựa như được nhuộm một màu xa hoa lộng lẫy. Đèn điện hai bên đường không đến nỗi nhức mắt, âm nhạc cũng không quá âm ỉ. Vì có hàng cây che khuất nên cả con phố tựa như ảo mộng phồn hoa.

Lải Nhải, Mặt Lạnh và Châu Tiểu Triện ngồi trong xe của Hàn Trầm, dõi mắt về phía câu lạc bộ tư nhân Tinh Đô. So với các quán bar xung quanh, câu lạc bộ này có vẻ yên tĩnh hơn, chỉ có đại sảnh ở tầng một

bật đèn sáng trưng. Trước cửa không ngừng có ô tô dừng lại, những người xuống xe phần lớn là đàn ông ăn mặc chỉnh tề, thỉnh thoảng mới có phụ nữ.

Lải Nhải quan sát bãi đỗ xe của Tinh Đô, chặc chặc hai tiếng: “Toàn là xe sang trọng, Cayenne, BMW, Cadillac... bết cũng là Passa. Đúng là làm gái còn muốn lập miếu thờ.”

Sau khi biết ba đối tượng tình nghi đều dính dáng đến hộp đêm này, cảnh sát lập tức tiến hành điều tra, đồng thời triệu tập người phụ trách câu lạc bộ. Một điều đáng nói là, sau khi điều tra, cảnh sát phát hiện mô hình kinh doanh của nơi này hoàn toàn hợp pháp. Ở đây không có các cô gái “ôm”, cũng không có các hoạt động mại dâm, mà chỉ là nơi uống trà, trò chuyện và khiêu vũ.

Tuy nhiên, câu lạc bộ đề ra yêu cầu khắt khe đối với hội viên, đàn ông phải có tài sản trên 3 triệu nhân dân tệ, phụ nữ cần có học vấn cao, nhan sắc ưa nhìn, nghề nghiệp tử tế.

Về việc, sau khi rời khỏi câu lạc bộ, các hội viên nam nữ sẽ làm gì...” Chúng tôi không có quyền có thể thiệp vào cuộc sống riêng tư của khách hàng.”

Vì vậy, trong xã hội này, nhiều chuyện bạn thích nói nó là đen thì sẽ đen, thích nói là trắng thì nó sẽ trắng. Càng ở tầng lớp cao, sự vẫn đục này càng đường đường chính chính, càng rõ ràng hơn.

Để tránh rút dây động rừng, cuộc điều tra của cảnh sát được giữ bí mật hoàn toàn. Vì vậy tối nay, câu lạc bộ vẫn kinh doanh bình thường, thậm chí vẫn tổ chức hoạt động “ngày hội viên” của tháng như thường lệ. Theo lịch hẹn trước, cả Kim Lan Hanh, Tưởng Tử Dịch và Tư Đồ Dập đều tham gia.

Mọi người đợi thêm một lát, Châu Tiểu Triện lẩm bẩm: “Sao Tiểu Bạch vẫn chưa đến nhỉ?”

Lải Nhải cười khê: “Chắc cô ấy còn phải đi thay váy, trang điểm. Nếu cứ như bình thường mà đi vào hộp đêm, chắc cô ấy sẽ trở thành tâm điểm chú ý mất.”

Mọi người đều cười, Hàn Trầm cũng mỉm cười dôi mắt ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên, ánh mắt anh dừng lại ở người phụ nữ vừa xuống taxi. Cô mặc một bộ váy màu lam thẫm dài đến đầu gối, bên ngoài diện áo khoác ngắn màu trắng, Cô đi giày cao gót, để lộ bắp chân thon thả, mái tóc dài xõa xuống bờ vai, trên mặt là cặp mắt kính râm khá lớn.

Hàn Trầm gõ gõ tay xuống vô lăng, nhìn cô tiến lại gần. Lải Nhải ngồi ghế sau, cảm thán khi thấy người phụ nữ: “Cô gái kia trông cứ như ngôi sao ấy, xinh quá!”

Mặt Lạnh và Châu Tiểu Triện đều đưa mắt qua bên đó. Châu Tiểu Triện phụ họa: “Khí chất rất thu hút!”

Hàn Trầm nhếch miệng. Sau đó, bốn người cùng quan sát cô gái uyển chuyển đi về phía ô tô, mở cửa bên ghế phụ, ngồi vào trong xe, sau đó tháo kính râm, cười híp mắt với bọn họ: “Thế nào? Các anh có nhận ra tôi không?”

Lải Nhải, Mặt Lạnh và Châu Tiểu Triện: “...”

Cầm Hi quay sang Hàn Trầm: “Anh có nhận ra em không?”

“Làm sao anh không nhận ra em chứ?” Anh thản nhiên trả lời, khoe miệng Cầm Hi cong cong.

Ba người ngồi phía sau giả vờ không phát hiện ra thái độ thân mật của hai người. Đặc biệt là Lải Nhải, anh ta tự cảm thấy bản thân phải có trách nhiệm bảo vệ và che giấu bí mật, thế là anh ta đánh trống lảng: “Tiểu Bạch, em mượn đâu ra bộ váy đẹp thế? Anh chưa thấy em mặc bao giờ?”

Cầm Hi “xì” một tiếng: “Mượn á? Lải Nhải, anh coi thường người khác quá đấy. Là phụ nữ, tốt xấu gì tôi cũng phải có mấy bộ đồ tử tế để diện trong những trường hợp quan trọng chứ.”

Nghe cô nói vậy mọi người đều phì cười.

Nhiệm vụ của Tổ Khiên Đen ngày hôm nay là đột nhập vào câu lạc bộ với tư cách hội viên VIP, để xem trong đó có gì bất thường, đồng thời quan sát ba đối tượng tình nghi ở cự ly gần. Vì câu lạc bộ phân thành hai nơi cho đàn ông và phụ nữ nên cần hai người tham gia.

Khách nữ đương nhiên là Bạch Cầm Hi, còn khách nam thì... Hàn Trầm là tổ trưởng nên không cần đích thân ra mặt. Tuy nhiên, Cầm Hi phân tích: “Mặt Lạnh thoát nhìn cũng biết là nhân vật ”trượng nghĩa

hành sự” khó gần, chỉ thiếu ba chữ “Bao Thanh Thiên” khắc trên trán. Lải Nhải trông thanh tú như sinh viên đại học. Còn Châu Tiểu Triện thì miễn bàn, cậu ấy nói chuyện thật thà, dễ bị đuổi ra ngoài không biết chừng.”

Câu này khiến Châu Tiểu Triện vô cùng phẫn nộ, nhưng không cách nào phản bác. Cuối cùng, ngẫm nghĩ lại, cũng chỉ có Hàn Trầm là thích hợp nhất.

“Đến giờ rồi.” Lải Nhải nhắc nhở.

Cầm Hi gạt đầu, kiểm tra lại camera mini và máy nghe lén gắn ở sau cổ áo, sau đó quay sang Hàn Trầm. Anh cởi áo jacket, cũng cài thiết bị tương tự lên người rồi đẩy cửa xe: “Chúng ta đi thôi.”

Cầm Hi đi bên cạnh Hàn Trầm, bắt giác liếc anh vài cái. Thật là... cô cắt công trang điểm nửa ngày, còn anh chỉ cần cởi áo khoác, mặc áo sơ mi màu tối như bình thường là lập tức giống một công tử nhà giàu ngay. Hai người đi theo hai lối dành cho khách nam và khách nữ vào câu lạc bộ. Cầm Hi đi tới nơi dành cho khách nữ phát hiện nơi này rất đẹp, có cây xanh nước chảy, khiến con người có cảm giác lạc vào khuôn viên thời cổ đại. Đi dọc theo bức tường chạm trổ màu trắng là đến khu nghỉ ngơi. Lúc này, nơi đó không đông, có khoảng hai chục cô gái trẻ ăn mặc thời thượng đang ngồi bên bàn vuông uống trà trò chuyện. Cầm Hi vừa xuất hiện, họ đều hướng mắt về phía cô. Xung quanh phòng nghỉ có rất nhiều quần áo và túi giày dép, bên trong đều là hàng hiệu. Các cô gái có thể tùy ý chọn đồ, sau đó đi “gặp khách”.

Chứng kiến cảnh tượng này, Cầm Hi thầm cảm thán trong lòng. Có thể biến việc “dẫn mối” trở thành có đẳng cấp đến mức này, ông chủ câu lạc bộ cũng thật sự đúng là một nhân tài kinh doanh,

Ba nạn nhân bị sát hại cũng là hội viên ở đây. Những người phụ nữ xinh đẹp trước mặt cũng không biết, bản thân đã trở thành mục tiêu của tên biến thái giết người lúc nào không hay.

Đến 9h tối, bên ngoài vang lên tiếng nhạc xập xình. Các cô gái từng tốp vui vẻ rời đi, Cầm Hi cũng đi theo bọn họ ra ngoài. Bên ngoài là đại sảnh rộng lớn, ánh đèn rực rỡ, sàn nhảy ở giữa có bốn, năm đôi đang khiêu vũ. Xung quanh là bàn uống nước, cũng không khác quán bar là bao. Chỉ có điều, ngọn đèn pha lê trên trần, bàn ghế kiểu hoàng gia Châu Âu, tấm thảm nhung trải sàn, và những chai rượu đặt trên bàn đều toát ra vẻ xa hoa vô tận.

Vì đông người, ánh đèn nhấp nháy nên Cầm Hi nhất thời không tìm thấy Hàn Trầm. Cô đến quầy bar ngồi xuống, gọi đồ uống.

Một lúc sau, Cầm Hi phát hiện ra Hàn Trầm. Anh ngồi ở một góc, tuy nhiên ghế bên cạnh có một phụ nữ. Cầm Hi ngậm ống hút, quan sát họ từ xa, chỉ thấy người phụ nữ vừa nói chuyện vừa nở nụ cười dịu dàng với Hàn Trầm, còn anh tựa người vào thành ghế, dáng vẻ biếng nhác, nhìn rất thu hút. Thảo nào chưa gì đã có phụ nữ đến bắt chuyện với anh.

Hàn Trầm nói câu gì đó với người phụ nữ. Cô ta cười cười đứng dậy đi mất. Giây tiếp theo, như có giác quan thứ sáu, anh liền quay về phía Cầm Hi. Cô cười tủm tỉm. Xem ra, về việc từ chối phụ nữ, anh đã vô cùng thành thạo.

Hàn Trầm cúi xuống cầm điện thoại. Cầm Hi nhanh chóng nhận được tin nhắn, chỉ vắn vện hai từ: Lại đây

Hôm nay, nhiệm vụ của hai người chỉ quan sát ở ngoài chứ không cần “thâm nhập” vào đám nam nữ đang “đi săn” kia. Cầm Hi đương nhiên bằng lòng ở bên anh. Vừa đứng đứng dậy, cô chợt nghe giọng nói khá quen thuộc: “Hình như tôi chưa từng gặp em. Có thể hân hạnh cùng uống một ly không?”

Cầm Hi giật mình, quay đầu. Người vừa xuất hiện mỉm cười với cô, chiếc đồng hồ vàng trên tay anh ta sáng lấp lánh. Đó chính là đối tượng tình nghi thứ nhất Kim Lan Hanh.

Bạch Cầm Hi chớp chớp mắt. Đối phương tự mình dâng đến tận cửa, cô chẳng có lý do gì né tránh. Thế là cô nở nụ cười lịch sự với anh ta: “Được thôi!”

Trong chiếc Land Rover ở bên ngoài hộp đêm, ba thành viên Tổ Khiên Đen đề cao cảnh giác khi nhìn thấy gương mặt của Kim Lan Hanh phóng to trên màn hình. Còn ở bên trong, Hàn Trầm vẫn ngồi yên bất động.

Kim Lan Hanh ngồi xuống cạnh Cầm Hi rồi gơ tay cởi cúc cổ áo. Cùng một động tác, bình thường Hàn Trầm làm, cứ gọi là vô cùng gợi cảm. Vậy mà bây giờ, nhìn nước da ngăm đen và cái cổ ngắn ngu ngẩn của

anh ta... Cẩm Hi lặng lẽ cầm cốc nước ngọt lên uống một ngụm.

“Tôi họ Kim, tên Lan Hanh, làm quản lý ở công ty vật liệu xây dựng Kim Thị.” Kim Lan Hanh cất giọng thân nhiên, sau đó nhìn Cẩm Hi, tựa hồ chờ phản ứng của cô.

Cẩm Hi cũng không phụ lòng mong đợi của anh ta, giờ tay ôm miệng, tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Anh chính là Kim thiếu của Kim Thị sao?”

Kim Lan Hanh hưởng thụ thái độ của cô. Lại quan sát người phụ nữ bên cạnh từ đầu đến chân, anh ta càng hài lòng hơn: “Em còn chưa giới thiệu tên mình.”

“Vâng.” Cẩm Hi ngậm ống hút, “Em tên Châu Tiểu Triện.”

Trong xe Land Rover, Châu Tiểu Triện đang uống nước liền phun hết ra ngoài: “Tại sao chị ấy lại lấy tên tôi?” Mặt Lạnh nhếch miệng, Lải Nhải cười ha hả. Trên màn hình, Kim Lan Hanh cười rất tươi: “Tiểu Triện... Tiểu Triện... Đúng là cái tên dễ nghe vô cùng.”

Cẩm Hi gật đầu: “Anh quá khen.”

Hai người đều mang mục đích riêng, anh một câu, tôi một lời nhanh chóng trở nên thân thiết. Trong lúc tán gẫu với anh ta Cẩm Hi cũng chú ý đến một hình bóng quen thuộc ở sàn nhảy phía trước. Đó là đối tượng tình nghi thứ hai Tưởng Tử Dịch. Cô lập tức đưa mắt ra hiệu cho Hàn Trầm, lúc này vẫn đang ngồi yên ở chỗ cũ.

“Tiểu Triện! Tôi có thể mời em khiêu vũ không?” Kim Lan Hanh hỏi.

Cẩm Hi đã hiểu được tương đối. Cảm thấy không cần tiếp tục dây dưa, cô liền chống cằm, cười nói với đối phương: “Kim thiếu, vừa rồi anh nói mời tôi uống rượu. Rượu vẫn chưa uống đã muốn khiêu vũ sao?”

“Chuyện nhỏ. Tiểu Triện muốn uống rượu thì cứ gọi thoải mái đi.” Anh ta búng tay, gọi nhân viên pha chế.

Anh chàng nhân viên mang tờ menu đến, mặc dù trên đó không ghi giá nhưng trước khi đi đến đây, Cẩm Hi đã xem qua tư liệu về hộp đêm này, giá các loại rượu là từ một trăm đến hơn một ngàn tệ một ly, mở chai càng mắc hơn. Cô lướt từ trên xuống dưới, Kim Lan Hanh lên tiếng: “Gọi hai ly Margarita nhé?”

Cẩm Hi có chút ấn tượng về loại rượu này, hình như hai trăm tệ một ly. Cẩm Hi không trả lời mà chỉ tay vào loại có tên “Carnival mộng ảo” ở cuối tờ menu: “Kim Thiếu nếu anh thật sự muốn mời tôi uống rượu thì chọn loại này đi. Uống xong tôi sẽ cùng anh khiêu vũ.”

Kim Lan Hanh dường như có chút bất ngờ, nhất thời lặng thinh. Cẩm Hi nhìn anh ta bằng ánh mắt đợi chờ.

Thật ra “Carnival mộng ảo” không phải là một loại rượu, mà là người yêu cầu phải thanh toán toàn bộ tiền rượu cho tất cả những người đang uống vào thời khắc này, tổng cộng cũng lên đến vài chục ngàn, nhiều thì cả trăm ngàn tệ. Nghe nói, trước kia có đại gia vì nụ cười của giai nhân đã chơi trò ném tiền qua cửa sổ này. Nếu là một cô gái thích hư vinh, muốn câu được “rùa vàng” hào phóng thì yêu cầu này cũng không phải là quá đáng.

Chỉ có điều... Kim Lan Hanh tỏ ra khó xử. Anh ta nhìn cô và giây cười nói: “Em gái, tôi còn chưa được lợi lộc gì đâu. Muốn tôi móc hầu bao thì em phải bày tỏ thành ý trước đã.”

Cẩm Hi nở nụ cười chế giễu, cất giọng không mặn không nhạt: “Kim Thiếu, loại đàn ông ra vẻ ta đây tôi gặp nhiều rồi, đến Carnival cũng không chơi nổi thì đừng nói chuyện với tôi. Nếu không có khả năng, anh cũng đừng miễn cười bản thân. Anh tưởng người phụ nữ nào cũng bám lấy anh sao? Anh tưởng phụ nữ ai cũng thích anh sao? Nói thật, những người đàn ông bo bo mà lúc nào cũng tự mình là nhất thật sự rất buồn nôn.”

Câu nói này biểu lộ sự sỉ nhục rõ ràng, nhưng đến bất thành lời khiến Kim Lan Hanh ngây người trong giây lát.

Bên ngoài hộp đêm, ba thành viên Tổ Khiên Đen cũng bất ngờ, Lải Nhải lẩm bẩm: “Tiểu Bạch muốn làm gì vậy? Định vượt râu hùm hay sao?”

Bạch Cẩm Hi đúng là đang vuốt râu hùm. Mắng xong cô vẫn giữ nụ cười thản nhiên, nhưng trên thực tế toàn thân đầy cảnh giác. Ngộ nhờ Kim Lan Hanh hắt nước vào người, cô sẽ lập tức né tránh.

Nào ngờ, Kim Lan Hanh trầm tư trong giây lát, không tức giận mà chỉ lắc đầu: “Tiểu Triện, em nói như vậy là không đúng rồi. Những người đàn ông ở đây đều có tiền, nhưng chẳng mấy ai thật lòng như tôi. Tôi không chịu chơi carnival thì có gì không đúng? Tôi và em chẳng quen biết, tự dưng vun tiền bữa bãi, nếu đổi lại là em, em có bằng lòng không? Phải đặt mình vào trong hoàn cảnh người khác chứ em gái. Tất nhiên tôi phải thấy sự chân thành của em, mới có thể tiêu tiền vì em, có đúng không?”

Phân tích của anh ta khiến Cẩm Hi không biết nói gì hơn. Thấy cô im lặng, có lẽ lòng tự trọng cũng bị tổn thương nên Kim Lan Hanh đứng dậy: “Nếu đã bắt đồng quan điểm, tôi đành coi như chúng ta không có duyên phận. Chúc em chơi vui vẻ!” Nói đến mức này mà Cẩm Hi vẫn không giữ lại, anh ta đành bỏ đi.

Cẩm Hi mỉm cười, quay đầu gọi anh ta: “Khoan đã, Kim Lan Hanh, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi anh.”

Kim Lan Hanh vẫn giữ thái độ lịch sự: “Tiểu Triện nói đi.”

“Anh có thích môn thể thao nhảy bungee hay nhảy dù không?”

Kim Lan Hanh lắc đầu: “không. Tôi thích những môn thể thao nhẹ nhàng như chơi golf và bơi lội hơn.”

Cẩm Hi nở nụ cười ngọt ngào với anh ta, đồng thời vẫy tay: “Được rồi, chào anh.”

Kim Lan Hanh có chút nghi hoặc, cũng không đành lòng, đi một đoạn vẫn quay đầu. Chờ anh ta đi xa, Cẩm Hi mới nhảy xuống, cầm cốc đồ uống đi về phía Hàn Trầm.

Lúc này, cô đã cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc bộ váy màu xanh lam. Thân hình cô uyển chuyển sinh động, đôi mắt đen lấp lánh dưới ánh đèn, khoe mát cong cong, lộ vẻ vừa thông minh, lanh lợi vừa đặc ý.

Hàn Trầm mỉm cười, dõi theo hình bóng của cô. Cẩm Hi đảo tròn mắt, quan sát xung quanh rồi mở miệng: “Anh chàng đẹp trai, tôi có thể ngồi ở đây không?”

“Có thể.”

Cẩm Hi đã sớm bài xích và phản cảm với nơi trong có vẻ tao nhã và cao quý nhưng thực chất bản thủ này, thế là cô ngồi thẳng vào lòng Hàn Trầm. Anh liền khoác vai cô một cách tự nhiên.

Hai người yên lặng một lúc, Cẩm Hi chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng. Thôi xong rồi, cô quên mất trên người mình và Hàn Trầm đều gắn camera, mà đầu kia ngoài Châu Tiểu Triện, Mặt Lạnh còn có Lải Nhải.

Trong xe ô tô chứng kiến cảnh hai người ôm nhau, Mặt Lạnh và Châu Tiểu Triện đều lặng thinh. Lải Nhải cố nhịn một lúc, không chịu nổi lên tiếng: “Lão đại và Tiểu Bạch đóng kịch giống thật đấy, đúng là có kinh nghiệm quá đi mất.”

Mặt Lạnh: ” ... Ủ”

Châu Tiểu Triện phụ họa :“Đúng thế.”

Trong hộp đêm ánh đèn nhấp nháy, ngày càng nhiều đôi nam nữ bước ra sàn nhảy, tiếng nhạc cũng trở nên dồn dập hơn. Cẩm Hi đảo mắt một vòng, thấy các đôi nam nữ khác đang ngồi trên bàn uống nước, thì thầm to nhỏ, còn có một vài cô gái vô cùng xinh đẹp ngồi giữa mấy ông đàn ông, trò chuyện vui vẻ. Tuy nhiên, cả đại sảnh không xuất hiện bất cứ hình ảnh đáng xấu hổ nào, mọi người đều quần áo chỉnh tề, thái độ lịch sự.

“Em có thu hoạch gì không?” Hàn Trầm nói nhỏ bên tai cô.

“Có. Qua cuộc nói chuyện vừa rồi, em cũng gạt hái được tương đối.”

Ở đây tai vách mặt rừng, Hàn Trầm không tiện hỏi nhiều.

Cẩm Hi thì thầm: “Nếu anh coi nơi này chỉ là chốn uống rượu trò chuyện, nó chính là quán bar. Còn nếu anh coi nó là nơi tìm kiếm người cuộc gặp gỡ bất ngờ, hay cung cấp những người phụ nữ tươi mới thì nó chính là như thế.”

“Ừ.”

“Trước kia ở Bắc Kinh anh đã từng đến những nơi như thế nào chưa Hàn Thiếu?” Cẩm Hi cười cười hỏi anh. Hàn Trầm nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm.

Anh đột nhiên di chuyển tay xuống thắt lưng Cẩm Hi, véo cô một cái ở chỗ mọi người không nhìn thấy. Cẩm Hi nhói đau nhưng không thể có phản ứng mạnh, chỉ trừng mắt với anh.

“Em thử nói xem? Liệu bạn gái trước đây của anh có cho anh đi hay không?”

Cẩm Hi cười tủm tỉm. Đúng lúc này, sàn nhảy bỗng dưng vang lên một âm thanh huyền ảo, hai người liền quay đầu về hướng đó.

Một người phụ nữ ở bên cạnh cười nói: “Ồ là Tưởng điên khùng.” Người đàn ông khác cất giọng khinh miệt, “Anh ta đúng là điên thật, tưởng nơi này là quán bar hay sao?”

Hộp đêm đang phát ra một bản nhạc có tiết tấu rất nhanh, Tưởng Tử Dịch hôm qua chỉnh tề lịch sự bây giờ đang điên cuồng lắc lư trong sàn nhảy, thu hút sự chú ý của mọi người. Không chỉ Cẩm Hi, ba thành viên Tổ Khiên Đen bên ngoài cũng suýt rớt cằm khi chứng kiến bộ dạng của Tưởng Tử Dịch. Vì anh ta nhảy rất nhập tâm, cũng rất chuyên nghiệp. Anh ta đã tháo kính, để lộ gương mặt trắng trẻo, thân hình lắc lư theo điệu nhạc, động tác vừa bạo dạn, vừa gợi cảm.

Khách của hộp đêm phần lớn có địa vị trong xã hội, đều tỏ ra nghiêm chỉnh, làm gì có ai suồng sã như anh ta. Rất nhiều người dõi theo Tưởng Tử Dịch như thể xem trò vui, nhưng anh ta không hề bận tâm, nhảy càng cuồng nhiệt hơn. Ngay sau đó, một cô gái tiến vào sàn nhảy, bắt đầu vũ điệu quán quýt đầy thách thức, khiến mọi người ồ lên tán thưởng.

“Anh ta chẳng biết ngại là gì.” Cẩm Hi cảm thán. Hàn Trầm nhìn chằm chằm Tưởng Tử Dịch, sắc mặt không chút biểu cảm.

Điệu nhạc sôi nổi kết thúc, một bản nhạc buồn da diết vang lên. Người phụ nữ nhảy cùng Tưởng Tử Dịch bỏ đi, để lại một mình anh ta, cúi thấp đầu, lặng lẽ đứng yên. Tất cả mọi người vẫn dõi theo anh ta bằng cặp mắt đầy hứng thú.

“Tên đó lại lên cơn điên rồi.” Người đàn ông bên cạnh tiếp tục nhận xét.

Lúc này, điệu nhạc càng trở nên bi tráng. Tưởng Tử Dịch bỗng ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng, gương mặt lộ vẻ bi thương. Trước mặt bao nhiêu người, anh ta đột nhiên mở miệng:

”Tôi ở đây đợi mặt trời mọc

Tôi ở đây chờ bình minh tới

Phía trước tôi một khoảng không tĩnh mịch

Giấc mộng của tôi không một chút âm thanh

Tôi muốn được ôm em một lần

Nhưng lại không thể nắm bắt được ảo ảnh cuối cùng của em.

A!

Tất cả đều vô cùng nực cười, nực cười nhất là bản thân tôi.

Bị lưu đày ở thế giới không có em!”

Sau khi anh ta đọc xong, xung quanh rộ lên tiếng ồn ào và tràng vỗ tay giòn giã.

“Hay lắm! Tưởng điên khùng!”

“Đúng là tài tử có khác, lại làm thơ rồi!”

Mọi người cười nói, nhưng Tưởng Tử Dịch ngược nhìn trần nhà, khóe mắt ngấn lệ. Sau đó, anh ta quay người, nhanh chóng khuất dạng.

Cầm Hi quay sang Hàn Trầm. Nếu bài thơ này đúng là do anh ta viết thì quả thực không tồi. Thêm vào đó là giọng đọc chứa chan tình cảm và vẻ mặt bi thương của anh ta, khiến Cầm Hi cũng có chút xót xa trong lòng.

Cô nghĩ bụng: Tối nay đúng là thu hoạch rất lớn. Đúng lúc này, Hàn Trầm bóp nhẹ tay cô một cái. Thuận theo ánh mắt của anh, cô phát hiện đối tượng tình nghi thứ ba Tư Đồ Dập đang ngồi ở một góc. Anh ta cùng cô gái thanh tú đứng dậy, cô gái khoác tay anh ta, còn anh ta cúi đầu cười với cô ta. Sau đó, hai người đi về phía cửa ra vào.

Đi một đoạn, như thể có linh cảm, Tư Đồ Dập đột nhiên quay đầu về phía Hàn Trầm và Cầm Hi. Hàn Trầm bình tĩnh đối mặt anh ta, còn Cầm Hi nở nụ cười thản nhiên như không.

Tư Đồ Dập không đổi sắc mặt, ôm người phụ nữ đi ra ngoài.

10 phút sau, Hàn Trầm và Cầm Hi quay về xe ô tô.

“Thế nào rồi lão đại? Có phát hiện gì không?” Lải Nhải hỏi, “Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì? Có cần tiếp tục theo dõi bọn họ không ạ?”

Hàn Trầm quay sang Cầm Hi. Cô hắng giọng, cố ý liếc Hàn Trầm một cái mới lên tiếng: “Căn cứ vào phân tích tâm lý tội phạm, chúng ta đã có thể loại trừ hai đối tượng tình nghi. Hiện tại chỉ còn một người mà thôi!”

55. Chương 55: Bộ Mặt Thật Của Hắc

”Kim Lan Hanh không phải hung thủ. Khác biệt rõ ràng nhất giữa anh ta và tên giết người biến thái là khi tôi cố ý dùng lời lẽ chọc giận anh ta, anh ta chỉ tỏ ra kinh ngạc, lại còn nhẫn nại giải thích với tôi. Anh ta không quá mạnh động, có thể nói, trạng thái tâm lý của anh ta khá tốt, khả năng tự điều tiết bản thân cũng rất mạnh.

Nếu là một người oán hận phụ nữ giống hung thủ của chúng ta, thì khi bị phụ nữ sỉ nhục, hắc tuyệt đối không thể bình tĩnh như vậy. Ngoài ra, Kim Lan Hanh không mấy thích mấy trò kích thích, không nở mồm hầu bao vì một người phụ nữ. Các anh có thấy tên giết người biến thái nào trong lúc “săn mồi” còn tính toán so đo, giảng giải đạo lý, phải được lợi ích mới chịu chi tiền hay không?”

Ô tô lao nhanh trong đêm tối, lời phân tích của Cầm Hi khiến mọi người cười ồ. Châu Tiểu Triện hỏi: “Liệu có phải anh ta đóng kịch không?”

Cầm Hi đáp: “Không thể! Các đối tượng không hề hay biết cuộc điều tra của chúng ta nên khả năng đóng kịch là rất nhỏ. Thứ hai, một số chuyện có thể ngụy trang, ví dụ, khi tôi hỏi anh ta có thích nhảy bungee nhảy dù không, nếu có tâm lý đề phòng, anh ta sẽ trả lời không thích. Nhưng tôi vừa nhắc đến điểm then chốt nhất, khi đột nhiên bị kích thích tâm trạng, phản ứng tâm lý, vẻ mặt và ngôn ngữ cơ thể là thứ anh ta không thể khống chế hay che giấu. Nhưng vừa rồi, chúng ta không nhìn thấy phản ứng của kẻ tâm lý biến thái trên người Kim Lan Hanh.”

Châu Tiểu Triện gật đầu, Lải Nhải cười nói: “Tiểu Bạch, trước đây tôi tưởng em chỉ thạo về tâm lý tội phạm nói chung, không ngờ em cũng có nghiên cứu riêng về lĩnh vực tâm lý biến thái.”

Cầm Hi mỉm cười, dời mắt ra ngoài cửa sổ. Hàn Trầm không lên tiếng mà chỉ chăm chú lái xe.

“Người bị loại khỏi diện tình nghi thứ hai là ai hả chị?” Châu Tiểu Triện hỏi tiếp, “Em đoán là Tư Đồ Dập. Trông anh ta rất phong độ, để lại ấn tượng tốt với mọi người. Còn tên Tưởng Tử Dịch điên điên khùng khùng, nhìn là biết tâm lý méo mó. Bình thường anh ta luôn tỏ ra đứng đắn, vậy mà vừa rồi như bị thần kinh vậy. Chắc chắn là anh ta.”

Lải Nhải gật đầu: “Đúng, Tiểu Triện ”tiểu thư” cho rằng Tư Đồ Dập rất có phong độ thì nhất định không phải là anh ta.”

Cầm Hi bật cười thành tiếng. Hàn Trầm và Mặt Lạnh cũng tủm tỉm. Châu Tiểu Triện tức giận đấm Lải Nhải một cái rồi trừng mắt với Cầm Hi: “Tiểu Bạch, tại chị cả đấy.”

Cẩm Hi chấp hai tay: “Tôi xin lỗi. Tại tôi không thể nói tên mình là Hàn Trầm, vì cái tên này quá nam tính. Trong khi tôi lại không nhớ tên thật của Lải Nhải và Mặt Lạnh.”

Mặt Lạnh và Lải Nhải: “...”

Châu Tiểu Triện: “Thì ra là vậy.”

“Nhưng cậu nói sai rồi, đối tượng bị loại trừ thứ hai chính là Tưởng Tử Dịch.” Cẩm Hi lên tiếng, “Tạm thời chúng ta không bàn đến chuyện anh ta điên điên khùng khùng. Đặc điểm đáng chú ý nhất của anh ta là điệu nhảy và biểu hiện tràn đầy tình cảm trong quá trình đọc thơ. Tuy tôi không biết tại sao anh ta lại có tâm trạng đó, nhưng tình cảm của anh ta vô cùng mãnh liệt và chân thành. Logic trước sau của bài thơ cũng rất rõ ràng.

Tôi từng nói, một tên biến thái thật sự thường không có tình cảm. Hắn không cảm nhận được tình cảm của con người nên mới tê liệt cảm giác, thiếu sự đồng tình. Bình thường hắn có thể đóng giả làm người có tấm lòng như đi làm từ thiện, bày tỏ sự bi thương, nhưng hắn không biểu hiện tới mức độ mãnh liệt và có cá tính riêng như Tưởng Tử Dịch. Nếu cố tình làm, hắn cũng biến thành máy móc, cũng rất bức bối.

Hơn nữa, theo lời của những người khách ở hộp đêm, Tưởng Tử Dịch thường xuyên như vậy. Một tên biến thái muốn đóng giả làm người có tình cảm mãnh liệt còn khó hơn lên trời. Hắn cũng không cần thiết làm vậy. Liệu các anh từng gặp tên biến thái giết người nào thể hiện bản thân như một thằng điên trước mặt công chúng chưa? Bọn họ đều không muốn tỏ ra khác người bình thường, rất biết che giấu bản thân. Nếu nhắc đến điên khùng, Tưởng Tử Dịch là giả vờ điên, còn tên biến thái giết người là tâm lý méo mó thật sự.

“Tưởng Tử Dịch thì sao?” Mặt Lạnh hỏi.

“Căn cứ vào tình hình trước mắt, Tư Đồ Dập hoàn toàn phù hợp với mọi điều kiện của đối tượng tình nghi như đẹp trai, lịch sự, độc thân, nhiều tiền, thời niên thiếu gia đình xảy ra biến cố, từng xung đột với cảnh sát. Anh ta có đặc điểm âm thầm tìm kiếm con mồi. Tối nay, anh ta không hề gây sự chú ý của mọi người, đến và rời khỏi hộp đêm một cách lặng lẽ. Anh ta cũng có giác quan nhạy bén, phát hiện tôi và Hàn Trầm khác mọi người.” Cẩm Hi nói, “Liệu anh ta có phải là hung thủ mà chúng ta đang tìm kiếm hay không, vẫn cần tiếp tục chứng thực. Nhưng theo tình hình khách quan hiện tại, anh ta là người duy nhất ở thành phố Lam phù hợp với tội phạm. Giống như câu nói của Conan Doyle[1]...”

[1] Arthur Conan Doyle là một nhà văn người Scotland nổi tiếng với tiểu thuyết trinh thám Sherlock Holmes, tác phẩm được cho là một sáng kiến lớn trong lĩnh vực tiểu thuyết trinh thám. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều là của người dịch.)

Cô quay sang Hàn Trầm, phát hiện khóe miệng anh cười cười: “Loại trừ mọi nhân tố không thể, kết quả còn lại dù khó tin thì cũng là sự thật.”

Buổi tối hôm đó, cả ba đối tượng tình nghi lại được mời về cơ quan công an. Kim Lan Hanh bị cảnh sát chặn lại khi một mình rời khỏi hộp đêm. Hôm nay, anh ta chẳng có thu hoạch gì, cảnh sát lại đột ngột xuất hiện, anh ta giật mình kinh ngạc, ủ rũ đi theo họ. Tưởng Tử Dịch bị cảnh sát gọi đi khi đang ôm ấp một người phụ nữ trên xe ô tô. Về phần Tư Đồ Dập, khi cảnh sát đến ngôi biệt thự của anh ta, anh ta đang cùng một cô gái uống rượu vang, nhảy điệu valse.

Tại phòng thẩm vấn lúc 1 giờ sáng, người đầu tiên bị hỏi chuyện vẫn là Kim Lan Hanh. Nhìn anh ta qua tấm kính thẩm màu, Cẩm Hi vừa buồn cười, vừa có chút áy náy. Cô nói với Hàn Trầm: “Chúng ta cùng thẩm vấn anh ta đi.”

Hàn Trầm gật đầu. Hai người đi vào phòng. Nhìn thấy Cẩm Hi, Kim Lan Hanh biến sắc trong giây lát.

Cẩm Hi nở nụ cười nhã nhặn: “Xin lỗi Kim Thiếu. Vừa rồi do công việc yêu cầu nên tôi mới làm vậy.”

Kim Lan Hanh hơi đỏ mặt. Vài giây sau, anh ta đáp: “Không sao, người dân chúng tôi đương nhiên hết lòng ủng hộ công việc của các đồng chí cảnh sát.”

“Chúng ta bắt đầu thôi.” Hàn Trầm nói xen ngang, “Tên họ của anh?”

Lần này, Hàn Trầm đi thẳng vào vấn đề, cho biết lý do điều tra anh ta là vì do liên quan đến một vụ án giết người. Có lẽ do thần sắc của Hàn Trầm vô cùng lạnh lẽo, khí thế bức người nên Kim Lan Hanh tỏ ra thành

thật, anh ta còn khai báo tại sao lần trước mình lại giấu giấu giếm giếm: “Chắc đồng chí nữ cảnh sát cũng thấy rồi. Tôi thường kết bạn ở hộp đêm đó. Nhưng người trong giới của chúng tôi có một quy tắc ngầm là âm thầm lặng lẽ, để tránh gây phiền phức. Tối ngày 11 tháng 9 mà các anh đề cập, tôi ở cùng người bạn gái mới quen ở hộp đêm nên mới không nhắc tới.”

Hàn Trầm và Cẩm Hi đưa mắt nhìn nhau. Hàn Trầm hỏi: “Đối phương tên gì?”

Kim Lan Hanh ho khan một tiếng, khai ra tên hai người phụ nữ. Bên ngoài phòng thẩm vấn, các thành viên Tổ Khiên Đen hết nói nổi. Lải Nhải hạ giọng: “Người này chẳng biết xấu hổ là gì cả”.

Cuộc thẩm vấn Kim Lan Hanh nhanh chóng kết thúc. Hàn Trầm nói với anh ta: “Anh hãy đi làm thủ tục, lát nữa có xe cảnh sát đưa anh về nhà.”

Kim Lan Hanh xua tay: “Không cần đâu, tôi tự bắt taxi là được.” Nói xong, anh ta đứng dậy, đồng thời liếc Cẩm Hi một cái.

“Đồng chí nữ cảnh sát, tôi có thể hỏi cô một câu không?”

Cẩm Hi mỉm cười với anh ta, cất giọng đặc biệt ôn hòa: “Có vấn đề gì Kim Thiếu cứ hỏi đi.”

“Cô có bạn trai chưa?”

Cẩm Hi hơi bất ngờ. Cô vừa định trả lời, Hàn Trầm ngồi bên cạnh ném cây bút xuống bàn, ngẩng đầu nhìn Kim Lan Hanh: “Anh thử nói xem?”

Kim Lan Hanh: “Hả?” Anh ta hết nhìn Hàn Trầm lại quay sang Cẩm Hi, khóe mắt vụt qua tia ngại ngùng. Sau đó, anh ta lặng lẽ đi ra ngoài, cùng với một người cảnh sát rời khỏi Cục công an.

Căn phòng trở lại trạng thái yên tĩnh, Cẩm Hi chống tay lên trán, che tầm nhìn của người khác, hỏi nhỏ Hàn Trầm: “Sao anh lại nói như vậy?”

Hàn Trầm cúi xuống giỏ quyển sổ ghi chép: “Anh đã nói gì nào?”

Đúng là anh chẳng nói gì, tuy nhiên...

Cẩm Hi: “Anh đồ khôn kiếp!” Cô không muốn trò chuyện với anh nữa.

Ở phòng bên cạnh, ba thành viên Tổ Khiên Đen đưa mắt nhìn nhau. Cuối cùng, Lải Nhải quyết định tiết lộ bí mật: “Được rồi, chắc hai người cũng nhìn ra điều bất thường. Hôm nay, hai người cuối cùng cũng biết chuyện, tôi cũng hết cách. Là một thành viên Tổ Khiên Đen, tôi nghiêm túc đề nghị: Tuyệt đối không thể tiết lộ chuyện này với người ngoài”.

Khác với Kim Lan Hanh, Tưởng Tử Dịch trầm mặc hơn nhiều, thái độ cau kỉnh hơn, vì dù sao anh ta cũng bị gọi đi trong lúc thân mật trên xe ô tô. Sau khi Hàn Trầm và Cẩm Hi nói rõ nguyên do, anh ta nở nụ cười tự giễu: “Chúng cứ vắng mặt ư? Cho dù tôi nói thật, tối hôm đó làm gì, thì cũng chẳng có chứng cứ vắng mặt. Bởi vì người làm chứng cho tôi vốn không thể ra mặt, tôi cũng chẳng muốn các anh làm phiền cô ấy. Vì vậy, nói hay không có ý nghĩa gì đâu?”

Cẩm Hi im lặng vài giây rồi lên tiếng: “Tôi ở đây đợi mặt trời mọc. Tôi ở đây chờ bình minh tới. Phía trước tôi một khoảng không tĩnh mịch...”

Sau khi đọc hết bài thơ cô nhận xét: “Anh viết rất hay.”

Tưởng Tử Dịch ngẩn người, trầm tư hồi lâu mới mở miệng: “Ngày 11 tháng 9 là sinh nhật bạn gái tôi. Năm nay cô ấy 28 tuổi, con trai chúng tôi nếu còn cũng đã ba bốn tuổi rồi. Cả buổi tối, tôi ở nhà cùng cô ấy.”

Mặc dù không có nhân chứng nhưng kết quả điều tra cho thấy, bạn gái Tưởng Tử Dịch gặp tai nạn giao thông, qua đời vào 3 năm trước. Hôm đó, đúng là sinh nhật của cô ấy. Vì vậy, Tổ Khiên Đen quyết định tin lời anh ta.

Tuy nhiên, Bạch Cẩm Hi có đánh giá mới về Tưởng Tử Dịch: “Bây giờ, anh ta mới chỉ có biểu hiện điên điên khùng khùng, nhưng từ lời nói và cử chỉ của anh ta, có thể thấy đã xuất hiện dấu hiệu tâm thần phân liệt và chứng hoang tưởng.”

Châu Tiểu Triện: “Có nghĩa là gì thế?”

“Có nghĩa là cách biến thái không còn bao xa.”

Mọi người đều im lặng. Trong thành phố phồn hoa này có rất nhiều linh hồn trống rỗng, có người sống bình thường, có người sống buông thả trầm luân. Nhưng cuối cùng, chúng ta đều đánh mất bản thân.

Bên ngoài phòng thẩm vấn, năm thành viên Tổ Khiên Đen quan sát Tư Đồ Dập qua tấm kính, anh ta mặc ple chỉnh tề, gương mặt điển trai vẫn hết sức bình tĩnh. Dù bị đưa đi lúc nửa đêm, dù phải đợi mấy tiếng đồng hồ, anh ta cũng không hề tỏ ra sốt ruột.

Lần này, Cẩm Hi quan sát Tư Đồ Dập kỹ lưỡng. Anh ta có gương mặt sạch sẽ, trắng trẻo, căng mịn, thoát nhìn cũng biết phải thường xuyên chăm sóc mới có làn da đẹp như vậy. Cổ áo sơ mi của anh ta sạch bong, ple thẳng nếp, móng tay cắt gọn gàng. Bên trong đôi giày da Prada là đôi tất đen thượng hạng. Toàn thân anh ta toát ra vẻ lịch thiệp và tinh tế.

Trước mắt Tư Đồ Dập là ly trà đen do Châu Tiểu Triện vừa pha. Trà đã nguội lạnh nhưng anh ta không hề động đến.

Vì hai người kia đã có chứng cứ vắng mặt nên Tư Đồ Dập thành đối tượng tình nghi lớn nhất của vụ án này.

“Lão đại, làm thế nào bây giờ?” Lải Nhải hỏi.

“Cứ để mặc anh ta một lúc nữa.” Hàn Trầm đáp.

Buổi đêm yên tĩnh, Cẩm Hi và mọi người bận chỉnh lý tư liệu và khẩu cung, Hàn Trầm từ văn phòng đi ra ngoài, đứng ở hành lang ngược nhìn bầu trời. Yên lặng một lát, anh rút di động ra xem. Trong điện thoại có tin nhắn Quý Bạch vừa gửi tới.

Quý Bạch chính là người bạn trước đó Hàn Trầm nhờ tìm tư liệu về vụ án giết người xảy ra 5 năm trước.

“Anh đã gửi tài liệu vào hộp thư của cậu. Bất kể muốn làm gì, cậu hãy cẩn thận, nhớ bảo vệ bản thân và người bên cạnh - Quý Bạch”.

Hàn Trầm mở hộp thư. Đầu tiên là một đoạn do Quý Bạch viết: “Năm đó, Bắc Kinh và khu vực phụ cận có tổng cộng 64 vụ chết người không được đưa vào thống kê tội phạm của Bộ Công an. Trong hồ sơ công khai với bên ngoài, những vụ này đều không rõ nguyên nhân, không tìm ra hung thủ. Tuy nhiên, trong một hồ sơ nội bộ của Bộ Công An, những vụ án này đã được xử lý thành” Đã giải quyết“, người nhà của nạn nhân cũng được cơ quan chức năng vô về. Báo cáo cụ thể được xếp vào hàng cơ mật, anh không đủ quyền hạn xem chúng.”

Hàn Trầm đọc tin nhắn, suy tư hồi lâu. Anh xem tiếp bên dưới, là tư liệu chi tiết về 64 nạn nhân và báo cáo khám nghiệm của bên pháp y về nguyên nhân cái chết...

Sau khi xem xong, anh bỏ điện thoại vào túi quần, chống hai tay lên lan can. Vài phút sau, anh thò tay vào túi quần tìm thuốc lá nhưng chẳng có điều nào. Ánh mắt anh càng tối hơn.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Bạch Cẩm Hi đến bên Hàn Trầm, cùng anh dõi mắt về phương xa.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Cô hỏi. Hàn Trầm không trả lời, gơ tay ôm vai cô.

Cẩm Hi lập tức ngoái đầu, phát hiện mọi người vẫn đang bận rộn làm việc. Thế là cô không phản đối, thậm chí còn tựa vào người anh. Một lúc sau, cô lên tiếng: “Hàn Trầm, em cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao em lại có nhiều cảm xúc về kẻ giết người biến thái như vậy?”

“Có lẽ trước kia em là chuyên gia xuất sắc ấy chứ.” Ngữ khí của anh vô cùng dịu dàng.

Cẩm Hi nhướn miệng cười, lẩm bẩm: “Cảm giác này khác hoàn toàn, giống như một thứ rất quen thuộc với bản thân em đang từ từ thức tỉnh. Những thứ mơ hồ trong bộ não của em đang dần trở nên rõ ràng.”

“Anh cũng từng có cảm giác giống em.” Hàn Trầm đáp, “Lúc mới tỉnh lại vào bốn năm trước, khi tiếp xúc với vụ án anh đều thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc. Tuy nhiên, chỉ mấy tháng sau, tất cả đã trở nên thông suốt.”

“Anh hồi phục rồi sao?” Cẩm Hi hỏi.

Hàn Trầm không đáp mà nói: “Em ở đồn cảnh sát xoàng xĩnh như đồn Quan Hồ suốt mấy năm, cả ngày chỉ đi truy quét văn hóa đồi trụy, xử lý mấy vụ án bé bằng mắt muỗi nên hồi phục chậm cũng là lẽ thường tình.”

Cẩm Hi trừng mắt: “Hừ các anh mới xoàng xĩnh thì có. Anh coi thường người khác vừa thôi.”

Hàn Trầm cười, lại dỗi mắt về phía trước. Trong khi đó, nụ cười dần tan biến trên gương mặt Cẩm Hi. Câu nói vừa rồi của Hàn Trầm như hòn đá nhỏ khiến lòng cô gợn sóng. Nếu đúng là vì ở đồn cảnh sát nhỏ nên sự phục hồi của cô mới trở nên chậm chạp như rùa bò, vậy thì sự nhạy cảm và kiến thức liên quan đến những vụ án giết người biến thái được tôi luyện từ đâu ra? Từ trường cảnh sát Sa Hồ không có tên tuổi trong cả nước hay sao?

Có lẽ đây chính là “nghịch lý logic” mà Hàn Trầm thường nhắc tới. Trong lòng tràn ngập nỗi ngờ vực nhưng nhất thời không lần ra manh mối, Cẩm Hi đành ngẩn đầu nhìn Hàn Trầm.

Ánh đèn phòng làm việc, hắt vào mặt Cẩm Hi. Đôi mắt trong veo của cô hàm chứa muôn vạn điều muốn nói. Cô vẫn mặc bộ váy đi hộp đêm, đường cong cơ thể hiện rõ, màu xanh càng tôn thêm nước da trắng ngần của cô..

Hàn Trầm nhìn cô đăm đăm, đột nhiên mở miệng: “Cho anh hôn một cái.”

Cẩm Hi phì cười: “Anh có nhớ chúng ta đang ở đâu không? Còn đòi hôn nữa.”

Hàn Trầm quay đầu, quả nhiên phát hiện có người rụt vào sau cánh cửa. Anh lập tức kéo tay Cẩm Hi đi về một đầu hành lang.

“Chúng ta đi đâu thế?” Cẩm Hi thắc mắc.

“Đi tìm chỗ không người.” Anh trả lời dứt khoát.

Vừa định kháng nghị, Cẩm Hi bị anh kéo vào lòng. Hai người trốn ở góc cầu thang vắng lặng, Hàn Trầm tựa vào bờ tường, cúi xuống hôn cô.

“Chúng ta không phải trẻ con, sao lại làm chuyện này?” Cô hàm hồ nói. Kết quả, anh ngậm môi cô, mút mạnh một cái rồi thì thầm: “Em vẫn chưa thực hiện lời hứa đầu đấy nhé.”

Cẩm Hi đỏ mặt đáp khê: “Em không quên. Hôm trước không thể tiến hành, chẳng phải là do anh không đủ thể lực hay sao?”

Hàn Trầm liền rời môi, nhìn cô chăm chú. Cẩm Hi cười híp mắt với anh. Giây tiếp theo, miệng cô đột nhiên bị bóp mạnh một cái.

“Ồi!” Cẩm Hi hít một hơi, “Anh làm gì vậy?”

“Thể lực có tốt hay không...?” Hàn Trầm cắn vành tai cô, “Em thử là biết ngay mà.”

Lời nói quá lộ liễu, khiến hai má Cẩm Hi nóng ran. Anh lại một lần nữa chặn miệng, không cho cô phát ngôn linh tinh.

Góc cầu thang tối mờ mờ, hai người hôn nhau nồng nàn, quên hết mọi thứ xung quanh. Họ đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này vô cùng quen thuộc. Trong quá khứ, họ cũng từng lẫn trốn vào chỗ không ai quấy rầy, ôm hôn mãnh liệt. Họ đều kiêu ngạo, đều yêu cuồng nhiệt như nhau. Đang ở độ tuổi thanh xuân hừng hực, nên họ không chút băn khoăn hay lưỡng lự. Trong mắt chỉ có đối phương, nguyện bên nhau đến đầu bạc răng long.

Tâm tình ở nơi sâu trong nội tâm bị đánh thức, Cẩm Hi bất giác rơi lệ: “Hàn Trầm... Năm đó tại sao chúng ta lại xa nhau?” Cô hỏi.

Hàn Trầm dùng ngón tay lau đi nước mắt trên gương mặt cô. Sau đó, anh ôm cô vào lòng, hai người bất động hồi lâu, cho đến khi bên dưới cầu thang đột nhiên sáng đèn, có người đi lên.

Hàn Trầm buông người Cẩm Hi nhưng vẫn nắm tay cô. Vì mắt còn ngấn nước nên Cẩm Hi không quay đầu. Người đang đi lên là Hứa Nam Bách. Nhìn thấy bọn họ, anh ta hơi bất ngờ. Ánh mắt dừng lại ở hai bàn tay nắm chặt, anh ta cười nói: “Tổ trưởng Hàn, tiểu sư muội.”

Cẩm Hi vội rút tay về, quay người, mỉm cười chào hỏi đối phương: “Sư huynh, sao nửa đêm nửa hôm anh lại đến đây?”

Hứa Nam Bách như không có chuyện gì xảy ra, đến bên cạnh hai người: “Cả ngày hôm nay tôi bận chuyện trường học, nghe nói tổ của em đã xác định được nghi phạm, tôi đoán sẽ thẩm vấn thấu đêm nên mới đến đây.”

Hàn Trầm và Cẩm Hi dẫn anh ta vào phòng thẩm vấn. Hứa Nam Bách hỏi: “Mọi người thông qua việc phát họa chân dung tội phạm, xác định anh ta là hung thủ, nhưng cũng cần thu thập chứng cứ phạm tội của anh ta phải không?”

Cẩm Hi gật đầu. Hứa Nam Bách nói tiếp: “Vậy thì để tôi cung cấp một chứng cứ gián tiếp trước.”

Cẩm Hi mỉm cười: “Được ạ.”

Hứa Nam Bách quan sát Tưởng Tử Dịch: “Đợi mọi người thẩm vấn xong, tôi sẽ tiến hành một cuộc kiểm tra nói dối với anh ta.”

4 giờ sáng, cuộc thẩm vấn Tư Đồ Dập mới chính thức bắt đầu. Về việc Hàn Trầm chọn thời điểm này, Cẩm Hi cho rằng hơi vô sỉ nhưng cũng rất hợp lý, phù hợp với tác phong thường thấy của một cảnh sát hình sự xuất sắc. Bởi sau khi bỏ mặc anh ta cả buổi tối. Bây giờ là lúc con người buồn ngủ nhất.

Tuy nhiên, Tư Đồ Dập khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên. Dưới ánh đèn sáng trưng, Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi ngồi xuống phía đối diện anh ta. Anh ta mỉm cười với họ, dù sắc mặt có chút mệt mỏi nhưng ánh mắt của anh ta vẫn rất tỉnh táo, phòng tuyến tinh thần không có dấu hiệu lơ lửng.

“Chào hai vị!” Tư Đồ Dập thậm chí lên tiếng chào hỏi trước.

Cẩm Hi ngẩng đầu liền chạm ánh mắt anh ta. Đó là đôi mắt đen đầy ý cười, đầu mày toát lên vẻ dịu dàng. Bị một người đàn ông như vậy “chiếu tướng”, Cẩm Hi cảm thấy không thoải mái. Đúng là... đồ yêu nghiệt.

Hàn Trầm bắt đầu cuộc phỏng vấn: “Họ tên?”

“Tư Đồ Dập.” Anh ta đáp, “Họ Tư Đồ, chữ Dập là chữ ghép của Hỏa, Vũ và Bạch.”

Hàn Trầm lại hỏi một số câu cơ bản theo nguyên tắc, anh ta nhún vai trả lời.

“Diệp Tử Tình và Châu Tự Cẩm bị giết hại vào ngày 7 tháng trước và ngày 11 của tháng này. Danh sách cuộc gọi trong di động của anh có số của hai cô gái đó, anh có quan hệ gì với bọn họ?”

Tư Đồ Dập hơi ngẩn người, lông mày khẽ chau lại, ánh mắt thất thần trong khoảnh khắc. Tất cả những biểu hiện này của anh ta tương đối tự nhiên.

“Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.” Anh ta đáp, “Tại sao họ lại bị giết hại? Các anh đã bắt được hung thủ chưa?”

Hàn Trầm không bận tâm đến câu hỏi của anh ta. Anh tựa vào thành ghế cười cười: “Chúng tôi nghi ngờ anh giết bọn họ.”

Cẩm Hi không ngờ Hàn Trầm không thêm vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề. Tuy nhiên, cách này khá có tác dụng, bởi vẻ mặt của Tư Đồ Dập rất đáng để suy ngẫm.

Anh ta vẫn khá bình tĩnh. Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, anh ta nhếch miệng cười. Cẩm Hi rõ ràng nhìn thấy tia đắc ý vụt qua đáy mắt anh ta, giống như một bí mật che giấu đã lâu cuối cùng cũng bị phát hiện. Nhưng anh ta không những không căng thẳng, mà còn cảm thấy vui vẻ trước phản ứng của đối phương.

Nụ cười xảo quyệt, thậm chí có phần thích thú khi bày ra trò đùa quái đản này hoàn toàn ngược lại với vẻ nho nhã, trầm ổn của anh ta trước đó. Cẩm Hi biết rõ, chính sự thay đổi vô cùng nhỏ bé này mới là phản ứng tâm lý mà một kẻ biến thái không thể che giấu.

Tư Đồ Dập lên tiếng: “Tôi biết các anh nghi ngờ, bằng không cũng chẳng đưa tôi về đây vào lúc nửa đêm thế này. Nhưng tôi thật sự không hiểu, tại sao các anh lại liên tưởng chuyện đó với tôi? Đúng là từng có một số phụ nữ bộc lộ tình ý với tôi, nhưng mối quan hệ không phải sâu sắc. Thậm chí tôi còn không nhớ rõ diện mạo của bọn họ. Tôi vô cùng thất vọng trước hành động của cảnh sát ngày hôm nay, bởi vì các anh đã nghi ngờ một người vô tội. Cô gái ở cùng tôi hôm nay thế nào rồi? Các anh không đưa cô ấy về đây đây chứ? Chắc cô ấy rất hoảng sợ. Tóm lại, hai vụ giết người của các anh không liên quan đến tôi. Tôi hoàn toàn vô tội nên chẳng sợ, mời các anh cứ điều tra thoải mái.”

Hàn Trầm liếc Cẩm Hi một cái. Cô lập tức hiểu ý lên tiếng: “Tư Đồ tiên sinh, người không phải do anh giết, vậy thì anh thử nghĩ xem, tại sao hung thủ lại giết bọn họ?”

Tư Đồ Dập nhìn cô mỉm cười: “Tôi không rõ. Nhưng tôi nghĩ, giết người chắc hẳn là do vài nguyên nhân như trả thù, tình cảm, tranh chấp kinh tế. Các anh nên điều tra theo góc độ này, không biết chừng sẽ tìm ra chủ nợ chung của cả hai cô gái ấy chứ.”

Cẩm Hi nở nụ cười đầy thâm ý: “Anh còn bỏ sót một điểm. Trên thế giới này còn một loại người thích hành hạ và cướp đoạt sinh mệnh của người khác. Không biết chừng hai nạn nhân bị hung thủ như vậy giết hại. Anh nghĩ như thế nào về vấn đề này?”

Hai bàn tay đang để trên bàn của Tư Đồ Dập đan vào nhau: “Đúng vậy. Tuy mỗi con người theo đuổi những giá trị nhân sinh không giống nhau, nhưng tôi cho rằng, sinh mệnh nên được trân trọng, chứ không phải để giết chóc. Đặc biệt là phụ nữ, tôi thật sự không hiểu nổi, tại sao hắn lại giết họ? Đúng là vô cùng đáng tiếc.”

Trong không gian bên cạnh phòng thẩm vấn, Hứa Nam Bách và ba thành viên Tổ Khiên Đen đều theo dõi cả quá trình. Lải Nhải cảm thán: “Đúng là điên thật rồi, bọn họ còn nói chuyện ôn hòa nhã nhặn với tên biến thái nữa chứ.”

Hứa Nam Bách cười: “Sư muội sẽ nhanh chóng khiến anh ta không thể ôn hòa nhã nhặn nữa.”

Mọi người đều giật mình. Như chứng thực câu nói của anh ta, Cẩm Hi nhìn vào mắt Tư Đồ Dập: “Đâu chỉ đơn giản là đáng tiếc. Hung thủ không ngừng ngược đãi thân thể nạn nhân, chứng tỏ nội tâm của hắn rất hỗn loạn. Hắn căm hận phụ nữ, nhưng cũng cảm thấy tự ti trong quan hệ nam nữ. Vì vậy, hắn mới trở nên biến thái. Trước khi chết, những người phụ nữ đó chắc chắn sẽ căm hận hắn, cảm thấy hắn không bằng loài cầm thú. Anh nói có đúng không?”

Nghe cô nói vậy, Tư Đồ Dập yên lặng một lúc. Anh ta không tức giận, ngược lại còn nở nụ cười tươi: “Bình thường tôi đọc sách tương đối tạp nham, nhưng cũng từng đọc về tâm lý học. Thật ra, vấn đề cô vừa nhắc tới có hai mặt. Tình cảm của con người vốn rất phức tạp, yêu và hận nhiều lúc không phân biệt rõ, đặc biệt là đối với phụ nữ. Chúng ta đều cảm thấy mấy tên giết người vô cùng tệ hại, nhưng đối với bản thân tên giết người, hắn không hề có ý nghĩ ”xấu xa“. Rất có thể trong nội tâm của hắn dấy lên một nỗi khát khao nào đó, hắn làm vậy nhưng không ý thức được mình đã sai lầm. Có lẽ, đứng từ góc độ quan niệm đạo đức thông thường chúng ta nên chỉ trích hắn, nhưng trong thế giới của hắn, hắn có tội tình gì chứ?”

Anh ta vừa dứt lời, mấy người ở gian bên cạnh đều ồ lên.

“Mẹ kiếp!” Lải Nhải lẩm bẩm, “Suy nghĩ của tên này cũng biến thái quá đi. Thế mà hắn dám nói ra miệng, đúng là ngông cuồng.”

Châu Tiểu Triện lên tiếng: “Giáo sư Hứa không hổ danh là chuyên gia, có thể dự liệu trước phương pháp thẩm vấn của Tiểu Bạch.”

Đúng lúc này, Cẩm Hi nở nụ cười lạnh lùng và khinh miệt: “Anh sai rồi, hung thủ ý thức được sai lầm của mình, cũng ý thức được mình đang làm gì, chứ không phải vô tội như anh nói. Tôi gần như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của hắn. Trong cuộc sống thường ngày, hắn luôn cẩn thận che giấu dục vọng của bản thân. Lúc giết người hắn điên cuồng ngang ngược trong khi bình thường thì sợ hãi rụt rè như con chuột.

Hắn không ngừng tìm kiếm con mồi giữa đám đông. Hắn có thể dựa vào diện mạo và tiền bạc để thu hút phái nữ, nhưng trong lòng hắn biết rõ, mình vĩnh viễn không giành được tình yêu chân thành của bọn họ. Bởi sau khi tiếp xúc lâu ngày, phụ nữ sẽ phát hiện hắn là kẻ tâm lý bệnh hoạn. Hắn như một kẻ tâm thần buồn vui thất thường. Hắn không sáng chói như biểu hiện bên ngoài, nội tâm hắn toàn là dục niệm như nhóp bảnh thiu. Vì vậy, lần nào đào sâu tìm hiểu, hắn cũng bị phụ nữ bỏ rơi, nhiều tiền đến mấy cũng vô dụng đúng không? Trước khi bị hành hạ đến chết, những cô gái đều cầu xin tha mạng, nhưng kỳ thực anh đều nhìn ra, trong mắt bọn họ, ngoài nỗi sợ hãi còn tràn ngập sự căm hận và buồn nôn. Bọn họ nhìn anh như thể nhìn con quái vật đúng không?”

Trong và ngoài phòng thẩm vấn im lặng như tờ. Mọi người đổ dồn ánh mắt vào Tư Đồ Dập. Anh ta vẫn ngồi yên, khỏe miệng thậm chí vẫn cười cười. Tuy nhiên, gương mặt điển trai của anh ta cuối cùng cũng có phản ứng, hết ửng đỏ lại tái nhợt. Anh ta mấp máy môi, nhưng cuối cùng không thốt ra lời. Ai cũng nhìn ra nỗi tức giận không thể che giấu trong mắt anh ta. Hai bàn tay đặt trên bàn dùng sức cuộn chặt, đến mức nổi rõ các khớp.

Cuối cùng, nụ cười trên gương mặt anh ta cũng biến mất. Sắc mặt anh ta rất bình lặng nhưng lại lộ vẻ hung ác.

“Cô mới là quái vật!” Tư Đồ Dập gầm lên, “Cô bị thần kinh à? Nói vớ vẩn. Tôi không giết bọn họ, có chứng cứ thì bắt người, không có thì cuốn xéo cho tôi.”

Sau khi rời khỏi phòng thẩm vấn, Cẩm Hi không về văn phòng mà một mình đứng ngoài hành lang, ngược nhìn bầu trời. Cô cảm thấy những kẻ biến thái, đặc biệt những người mắc bệnh về tinh thần là một sinh vật kỳ lạ. Giống như Tư Đồ Dập, bề ngoài là người đàn ông hoàn hảo, nho nhã, dịu dàng, chững chạc, phong độ, nhưng bóc đi lớp vỏ bên ngoài, tính cách chân thực của anh ta như: ấu trĩ, xảo quyệt, nóng nảy, hiểm ác... Sẽ được bộc lộ rõ nét, giống như một đứa trẻ.

Phân biệt những người mắc chứng thái nhân cách không phải việc làm quá khó khăn. Dù có IQ cao đến mức nào nhưng những đặc điểm kẻ trên đã khắc sâu vào tính cách họ, tạo thành nét đặc trưng mà họ không cách nào xóa bỏ hay chống cự.

Có phải trong quá khứ, cô cũng từng có cuộc đối kháng kịch liệt với những kẻ tâm lý biến thái, nên bây giờ dù bị mất trí nhớ, cô vẫn có cảm giác như đã từng đích thân trải nghiệm?

Lúc đi về văn phòng, Cẩm Hi thấy Hàn Trầm đang ngồi gọi điện thoại. Cô về chỗ của mình, mệt mỏi nằm bò ra bàn, nhìn anh chăm chú.

“Được, tôi biết rồi.” Hàn Trầm gác máy, đứng dậy đi tới chỗ cô.

“Em có kết luận gì không?” Anh hỏi.

Cẩm Hi đáp: “Anh ta đúng là kẻ tâm lý biến thái, có những đặc trưng điển hình như thoải mái tán gẫu nhưng logic hỗn loạn; thích máy trò đùa quái gở, thậm chí có thể thảo luận về môn tâm lý tội phạm với chúng ta nhưng không hề hối cải; tính cách dễ nổi giận, không kiềm chế... Khi chúng ta nhắc đến hai nạn nhân, anh ta có biểu hiện trầm tĩnh nhưng cũng rất hưng phấn. Nếu anh ta không phải là kẻ giết người biến thái thì em chặt đầu cho anh làm ghế ngồi.”

Câu cuối cùng hoàn toàn là ngữ khí hào sảng của người cảnh sát hình sự được cô thốt ra một cách tự nhiên. Hàn Trầm cốc vào đầu cô một cái: “Em ăn nói kiểu gì thế?”

Cẩm Hi lười nhác hất cằm: “Anh quản hơi nhiều rồi đấy.”

Hàn Trầm kéo ghế ngồi xuống cạnh Cẩm Hi rồi đặt tay lên vai cô hỏi nhỏ: “Em buồn ngủ rồi à?”

“Em vẫn chịu đựng được.” Cô nằm gối mặt xuống tay, “Chúng ta có thể khám xét nhà của Tư Đồ Dập chưa?”

“Vẫn đang đợi cấp trên phê chuẩn lệnh khám xét.”

Cẩm Hi gạt đầu, dịch người về phía anh, chớp chớp mắt: “Khám xét nhà anh ta chắc chắn có thu hoạch. Cuộc thẩm vấn ngày hôm nay có giá trị như vậy, nếu tìm được chứng cứ phạm tội có phải coi như em thắng rồi không?”

Hàn Trầm nhìn cô: “VẬY sao? Anh vừa nhận được điện thoại của Mặt Lạnh, cậu ấy thu thập được hai chứng cứ mới. Thứ nhất, camera giám sát của cửa hàng đã ghi được, vào tháng 6 năm nay, Tư Đồ Dập từng đi mua một bộ đồng phục y tá. Thứ hai, đã tìm ra manh mối từ công ty trang trí nội thất. Ngôi biệt thự ở khu ngoại ô núi Bạch Vân của Tư Đồ Dập từng được sửa chữa lại hiệu quả cách âm, người phụ trách công ty có ấn tượng sâu sắc về anh ta.”

Cẩm Hi không khỏi bất ngờ: “VẬY anh ta còn gì để nói nữa?”

Hàn Trầm mỉm cười: “Đây chỉ là chứng cứ gián tiếp, không thể khép tội anh ta. Bây giờ chỉ có thể nói, xác suất hẳn là hung thủ càng lớn hơn.”

Cẩm Hi đắm vào ngực anh: “Tốt quá!”

“Ừ, tốt thật!” Anh nắm tay cô, cất giọng trầm ấm đầy cuốn hút: “Người là do em thẩm vấn, còn anh tìm thấy chứng cứ. Nếu bắt được hung thủ thì coi như em thắng hay anh thắng?”

Cẩm Hi xấu hổ, định rút tay về, lại nghe anh tiếp tục dỗ dành: “Hay là... cả hai chúng ta cùng thắng?”

Sau một hồi trò chuyện tình cảm, Hàn Trầm quay về chỗ ngồi của mình, còn Cẩm Hi hai má đỏ bừng, mắt long lanh.

Các thành viên khác nhanh chóng quay về văn phòng, Lải Nhải báo cáo một tin quan trọng: “Bọn em đã mời những người có liên quan đến Tư Đồ Dập đến cơ quan hợp tác điều tra. Đó là đồng nghiệp ở công ty anh ta, bạn gái cũ từng được anh ta thừa nhận yêu đương, tên lần trước bị anh ta đánh và một số bạn bè quen thuộc trong hộp đêm. Ngoài ra, cuộc trắc nghiệm nói dối của giáo sư Hứa cũng gần chuẩn bị xong, chiều nay có thể bắt đầu.”

Tất cả mọi người đều phấn khởi. Việc thẩm vấn những người xung quanh Tư Đồ Dập càng có thể chứng thực đặc điểm của anh ta, đồng thời có khả năng tìm thêm nhiều chứng cứ trực tiếp khác, từ đó khép tội anh ta. Cuộc trắc nghiệm nói dối cũng tương đối quan trọng, bởi trắc nghiệm của Hứa Nam Bách nổi tiếng trong cả nước, độ chuẩn xác rất cao. Ai nấy đều hồi hộp chờ xem kết quả.

Hàn Trầm gật đầu: “Đi gặp bọn họ trước!”

Người đầu tiên được thẩm vấn là mấy đồng nghiệp của Tư Đồ Dập.

“Tư Đồ tiên sinh là người chịu khó và hòa nhã nhất mà tôi từng gặp. Mọi nhân viên đều yêu quý và kính trọng anh ấy.”

“Ai giết người cơ? Không thể nào, Tổng Giám sát Tư Đồ rất tốt, sao có thể liên quan đến vụ án cơ chứ?”

“Tuy tôi không rõ cảnh sát các anh làm việc kiểu gì, nhưng tôi có thể lấy danh dự ra bảo đảm, Tư Đồ Dập không có bất cứ vấn đề gì.”

Tất cả mọi người đều hết lời khen ngợi Tư Đồ Dập. Trong công việc lẫn cuộc sống, anh ta chẳng có bất cứ tỳ vết nào.

Người phụ trách hỏi chuyện bọn họ là Lải Nhải. Rời khỏi phòng thẩm vấn, anh ta có chút ủ rũ. Cẩm Hi đi tới vỗ vai anh ta: “Anh đừng nghĩ ngợi nhiều. Những điều mà phần lớn người trong công ty đều cho là chính xác thì nhất định là đúng hay sao? Ở công ty, để duy trì tầm mặt nạ hoàn hảo của mình, Tư Đồ Dập chắc chắn không quá thân thiết với bọn họ.” Cô mỉm cười, “Tuy nhiên, điều này càng chứng tỏ mức độ biến thái của anh ta...”

Đối tượng thẩm vấn thứ hai là mấy người bạn của Tư Đồ Dập. Bọn họ đều là khách VIP của hộp đêm, cũng là những người giàu có trong thành phố. Lời khai của họ cũng chẳng cung cấp thêm thông tin giá trị nào.

“Thật ra, tôi chỉ cùng Tư Đồ Dập uống rượu vài lần, cũng không phải quan hệ thân thiết. Nhưng con người anh ta không tồi.”

“Rộng rãi, thú vị, có đẳng cấp, được phụ nữ yêu thích. Nếu cứ phải đào bới cho ra khuyết điểm, thì là nhiều khi anh ta nghiêm chỉnh quá đáng. Áo sơ mi dính bẩn một chút cũng đi ngay về nhà thay áo mới. Một cô gái dù xinh đẹp đến mấy mà xảy ra sai sót trong việc phối đồ hoặc trang điểm, anh ta cũng sẽ bỏ qua luôn.”

“Người có quan hệ thân thiết nhất với Tư Đồ Dập ư? Tôi không rõ, hình như anh ta chẳng gần gũi với ai hết.”

Hai người cuối cùng bị mời đến hỏi chuyện là đối tượng là Tổ Khiên Đen quan tâm hơn cả.

Đầu tiên là người đàn ông bốn tháng trước đánh nhau với Tư Đồ Dập, gây âm ỉ đến tận đồn cảnh sát. Cũng bởi vì cảnh sát lưu lại hồ sơ nên Tư Đồ Dập mới được đưa vào danh sách đối tượng tình nghi. Người đàn ông này tên Thiệu Luân.

Thứ hai, là bạn gái cũ, vào năm ngoái từng hẹn hò hơn nửa năm với Tư Đồ Dập, tên Châu Ni Á. Cô ta có gia thế không tầm thường, là con gái của Chủ tịch hội đồng quản trị một tập đoàn có tên trên sàn chứng khoán.

Hàn Trầm và Mặt Lạnh phụ trách thẩm vấn Thiệu Luân. Cách lớp kính màu, Cẩm Hi, Châu Tiểu Triền và Lải Nhải dõi theo bọn họ. Thiệu Luân là nhân viên của một Viện nghiên cứu nào đó, có diện mạo bình thường, mặc bộ đồ giản dị, cầm cặp táp cũ kỹ. Thật khó có thể tưởng tượng anh ta lại dính đến loại người như Tư Đồ Dập. Nhưng Tổ Khiên Đen nhanh chóng tìm được đáp án.

“Theo ghi chép của đồ cảnh sát, hai người xung đột là do vấn đề tình cảm nhưng không rõ nguyên nhân.” Hàn Trầm hỏi, “Chúng tôi muốn biết lý do tại sao.”

Thiệu Luân im lặng một lúc mới lên tiếng: “Tôi nói ra sự thật liệu cảnh sát có tin không? Kiểu gì hấn cũng vẫn được thả ra...” Ngừng vài giây, anh ta hạ giọng: “Vẫn là ”người tốt” có tiền, có quyền thế.”

Ba người ở bên ngoài sáng mắt. Có manh mối rồi!

“Chúng tôi đã có một số phán đoán về Tư Đồ Dập.” Hàn Trầm nói, “Bằng không cũng chẳng mời anh đến đây hợp tác điều tra. Dù anh có tiết lộ hay không, chúng tôi cũng nhất định tìm ra chân tướng sự việc.”

Thiệu Luân im lặng một lúc, hai tay đặt trên bàn nắm chặt: “Tôi cho rằng, Tư Đồ Dập là kẻ giết người. Bạn gái mất tích của tôi đã bị hấn sát hại.”

Tiếp theo, Thiệu Luân kể lại câu chuyện của mình. Anh ta và người bạn gái tên Nguyễn Thiếu Song học cùng một trường đại học. Sau khi tốt nghiệp, anh ta vào Viện nghiên cứu, còn bạn gái làm việc ở một doanh nghiệp tư nhân. Anh ta cũng không rõ Nguyễn Thiếu Song quen Tưởng Tử Dịch như thế nào, chỉ biết trong một tháng ngắn ngủi, cô đã thay đổi thái độ với anh ta, trở nên hơi hợm, thiếu kiên nhẫn, còn viện hết cớ này đến cớ khác tránh mặt anh ta. Cho tới một ngày cuối tuần, Thiệu Luân ngồi xe buýt đến đón bạn gái, tận mắt chứng kiến cô lên ô tô của Tư Đồ Dập.

“Đó là chiếc Cayenne màu đen.” Anh ta nói, “Tôi chưa từng thấy cô ta ăn mặc đẹp và cười rạng rỡ như vậy bao giờ.”

Đây vốn là một câu chuyện về một cô gái bình thường ôm ấp giấc mộng giàu sang, bị công tử nhà giàu mê hoặc nên cuối cùng bỏ rơi người bạn trai nghèo khó của mình. Hai tháng sau khi chia tay, vào một buổi tối, Thiệu Luân nhận được điện thoại của Nguyễn Thiếu Song.

“A Luân...” Cô nói nhỏ, ngữ điệu run run, tựa hồ vô cùng đè nén và hoảng sợ: “Chúng ta có thể gặp nhau không? Em cảm thấy Tư Đồ Dập hình như có vấn đề...”

Lúc bấy giờ, anh ta vẫn còn trong trạng thái thất tình, uống rượu say khướt. Nghe giọng cô, bao nỗi uất ức và nỗi đau dội vào lòng trong giây lát, anh chỉ nhớ mình mắng cô một trận nên thân rồi dập máy.

Sau khi tỉnh rượu, anh ta rất hối hận, nhưng ki thể vứt bỏ thể diện đi tìm Nguyễn Thiếu Song. Kể từ thời đại học, anh ta đã yêu cô còn hơn cả sinh mệnh mình. Cô và người bạn trai giàu có xảy ra vấn đề, sao anh ta có thể nghe cô tâm sự?

Nhưng Thiệu Luân đã coi nhẹ một điều, Nguyễn Thiếu Song cũng là sinh viên ngành kỹ thuật xuất sắc như anh ta. Dù ham hư vinh, nhưng khả năng tư duy và khả năng quan sát của cô vẫn nhạy bén hơn những người phụ nữ khác. Nếu không phải phát hiện ra bí mật của Tư Đồ Dập, làm sao cô có thể khiếp sợ đến mức đó, sao có thể gọi điện thoại cho người bạn trai đã chia tay lúc nửa đêm?

Sau đó, cô không còn liên lạc với anh ta nữa. Một thời gian sau, anh ta nhận được điện thoại của bố mẹ Nguyễn Thiếu Song, nói cô đã mất tích hơn một tháng.

“Cô ấy đã xin nghỉ việc, nghe nói tự ra ngoài làm ăn riêng.” Thiệu Luân kể tiếp, “Cảnh sát điều tra ra, trước khi mất tích, cô ấy mua vé tàu hỏa đi Hàng Châu. Cảnh sát tìm thấy quần áo và ví tiền của cô ấy trong thùng rác, nhưng người chẳng thấy đâu. Sống không gặp người, chết không thấy xác. Hung thủ cũng chẳng điều tra ra.”

Anh ta ngẩng đầu nhìn Hàn Trầm và Mặt Lạnh, viền mắt đỏ hoe: “Cảnh sát Hàng Châu cho rằng, cô ấy bị tội phạm địa phương bắt cóc hoặc giết hại. Nhưng trực giác mách bảo tôi, vụ này chắc chắn liên quan đến Tư Đồ Dập. Cô ấy phát hiện ra điều gì đó nên bị hãm giết người diệt khẩu.”

Thiệu Luân đến công ty của Tư Đồ Dập tìm người. Tư Đồ Dập đã có bạn gái mới. Anh ta nhã nhặn nói với Thiệu Luân, anh ta đã chia tay Nguyễn Thiếu Song từ lâu.

“Cô ấy mất tích sao?” Anh ta tỏ ra hết sức kinh ngạc, “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tuy đã chia tay, nhưng nếu cần giúp đỡ thì anh cứ đề xuất. Nếu có thể giúp được, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Thiệu Luân không tin lời đối phương. Thù cũ hận mới khiến anh ta càng nghi ngờ người đàn ông ăn mặc chỉnh tề trước mặt. Thế là anh ta đã ra tay đánh Tư Đồ Dập. Kết quả. Anh ta bị bảo vệ của công ty tông cổ ra ngoài, bị nhân viên của Tư Đồ Dập nhìn bằng ánh mắt khinh thường và chế nhạo.

“Người này bị thần kinh à? Tự dưng đến công ty chúng ta tìm bạn gái.”

“Đúng thế, còn nói Tổng Giám Sát Tư Đồ giấu bạn gái của anh ta nữa. Tổng Giám Sát là người tốt, chắc anh ta định lừa đảo đấy.”

“Đúng là đồ không biết xấu hổ! Không giữ nổi bạn gái còn đi trách người khác. Nhìn bộ dạng của anh ta kìa, quê thật đấy!”

Thế giới này là vậy. Nếu bạn có tiền, có quyền thế, hoặc bạn có ngoại hình được mọi người yêu thích, ưu điểm của bạn sẽ được phóng đại thêm mấy phần, lời bạn nói dễ dàng được chấp nhận. Ngược lại, nếu bạn chỉ là nhân vật thấp cổ bé họng tầm thường, dù những lời bạn nói là sự thật, cũng chẳng có ai chịu lắng nghe.

Sau khi cuộc thẩm vấn kết thúc, các thành viên Tổ Khiên Đen đều trầm ngâm. Nếu Tư Đồ Dập là hung thủ giết người, thì bây giờ họ đã hiểu, tại sao ba tháng trước, anh ta lại thay đổi cách thức gây án. Bởi vì tội ác của anh ta đã bị phát giác, đứng trước nguy cơ bị vạch trần. Lúc đó, hai người bị đưa đến đồn cảnh sát, Thiệu Luân đã nói với cảnh sát trực ban những nghi ngờ của mình. Chắc chắn người cảnh sát sẽ hỏi Tư Đồ Dập về sự mất tích của Nguyễn Thiếu Song, đồng thời nhìn anh ta bằng ánh mắt hoài nghi không biết chừng.

Vì vậy, nội tâm của Tư Đồ Dập không còn bình tĩnh. Các anh nghi ngờ tôi, tôi sẽ ném xác ở nơi các anh có thể nhìn thấy. Đây chính là logic của tôi.

Tiền Thiệu Luân rời khỏi Cục Công An, Lải Nhải cảm thán: “Trong cuộc đời này, khổ nhất vẫn là những người đàn ông thấp cổ bé họng như chúng ta.”

Đối tượng thẩm vấn cuối cùng của ngày hôm nay là tiểu thư nhà giàu Châu Ni Á, bạn gái cũ của Tư Đồ Dập.

Năm nay, cô 26 tuổi, diện mạo xinh đẹp, ăn mặc thời thượng. Lúc cảnh sát đến mời hợp tác điều tra, cô ta tỏ ra khá kinh ngạc. Nhưng sau khi nghe Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện giải thích có liên quan đến Tư Đồ Dập, Châu Ni Á có chút hoảng hốt, ánh mắt lộ vẻ lưỡng lự.

“Con người anh ấy rất tốt.” Cô ta nói, “Chúng tôi chia tay do tính cách không hợp. Không biết anh chị muốn tìm hiểu điều gì?”

Cẩm Hi lên tiếng: “Chân tiểu thư, không giấu gì cô, chúng tôi đang điều tra vụ giết hại nhiều cô gái trẻ. Vì vậy, chúng tôi hi vọng có thể tìm hiểu một cách toàn diện về những người có liên quan. Chúng tôi sẽ giữ bí mật cuộc trò chuyện của chúng ta ngày hôm nay. Tôi muốn biết, trong khoảng thời gian hẹn hò với Tư Đồ

Dập, cô có thấy anh ta biểu hiện điều gì bất thường hay không? Chuyện này liên quan đến rất nhiều sinh mạng chứ không phải nói chơi đâu.”

Châu Ni Á vô cùng kinh ngạc khi nghe nhắc đến án mạng. Nhưng cô ta lại một lần nữa im lặng. Vài giây sau, cô ta đột nhiên hỏi: “Như thế nào được coi là bất thường?”

Cẩm Hi nhìn cô ta chăm chú: “Ví dụ, anh ta vô duyên vô cớ nổi giận, như biến thành con người khác. Ví dụ thỉnh thoảng anh ta bộc lộ khuynh hướng bạo lực. Hoặc tự nhiên, cô phát hiện trong lòng anh ta ẩn chứa một nỗi căm hận và tự ti đối với phụ nữ. Ở bên anh ta, cô cảm thấy rất đè nén, không thể tiếp tục mối quan hệ yêu đương.”

Châu Ni Á biến sắc mặt: “Sao cô biết điều đó?”

Vụ án tối giai đoạn này, lời khai của những người liên quan, bất kể là tốt hay xấu cũng trở thành chứng cứ gián tiếp, cho thấy Tư Đồ Dập chính là kẻ biến thái giết người hàng loạt. Sự khác biệt trong tính cách của anh ta là khi ở trước mặt và sau lưng mọi người đều phù hợp chân dung tội phạm.

Ngoài chuyện dính dáng đến ba vụ án này, anh ta còn có thể liên quan đến sự mất tích của Nguyễn Thiếu Song. Nhờ vụ Nguyễn Thiếu Song, cảnh sát sẽ tìm ra cách thức gây án của anh ta thời kỳ trước đó. Lời khai của Thiệu Luân và Châu Ni Á sẽ trở thành một trong những bằng chứng trước tòa.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Giọng đàn ông trầm thấp vang lên.

Bây giờ là buổi trưa, ba người đàn ông ra ngoài làm việc, trong phòng chỉ còn lại Cẩm Hi và Hàn Trầm. Đang dõi mắt ra ngoài cửa sổ, nghe câu hỏi của Hàn Trầm, cô liền xoay ghế về phía anh: “Mọi việc diễn ra quá thuận lợi, em cứ cảm thấy có gì đó không ổn.”

Tất nhiên, đây cũng có thể là sự thật. Dù Tổ Khiên Đen chỉ chưa mất đến hai ngày tìm ra Tư Đồ Dập, nhưng anh ta vẫn là một kẻ thái nhân cách che giấu rất giỏi. Nếu không có chân dung cho Cẩm Hi phác họa và sự suy luận chính xác của Hàn Trầm, việc tìm kiếm hung thủ chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Thấy anh trầm lặng cô liền đi đến bên bàn làm việc của anh: “Anh có cảm nhận giống em không?”

“Đây chính là điểm khác biệt giữa phương pháp điều tra truyền thống và tâm lý tội phạm.” Hàn Trầm tựa vào thành ghế phía sau, “Bọn anh không quan tâm đến cảm giác mà chỉ chấp nhận chứng cứ. Hiện tại có rất nhiều chứng cứ nhằm vào Tư Đồ Dập nên anh ta là đối tượng tình nghi lớn nhất. Nhưng chúng ta vẫn chưa tìm ra chứng cứ then chốt để khép tội anh ta. Vì thế, anh sẽ không coi anh ta là nghi phạm duy nhất. Anh sẽ không loại trừ sự tồn tại của những khả năng khác cho đến khi tìm thấy chứng cứ không thể chối cãi.”

Cẩm Hi nhìn anh, khẽ “hừ” một tiếng. Hàn Trầm cười, định nắm tay cô. Cô phản ứng nhanh, lùi ra sau một bước, đồng thời cất giọng kiên định: “Em sẽ chứng minh cho anh thấy, đối với kẻ giết người hàng loạt kiểu này, tâm lý tội phạm mới là lợi hại nhất.”

Trong lúc cô lên tiếng, Hàn Trầm liền túm tay cô. Lần này, Cẩm Hi không thể né tránh, bị anh kéo lại gần. Cô đứng còn anh ngồi, anh nắm tay, đồng thời ngẩng đầu nhìn cô.

“Đúng. Tâm lý tội phạm là lợi hại nhất, phương pháp điều tra truyền thống xin chịu thua.”

Cẩm Hi phì cười, “Hàn Trầm em phát hiện anh ngày càng không nghiêm chỉnh.”

Hai người trò chuyện một lúc, Cẩm Hi rút tay về, “Anh còn bận việc, để em đi lấy cơm về nhé.”

Hàn Trầm gật đầu. Cô mới đi vài bước, anh đột nhiên lên tiếng: “Em thay bộ đồ khác rồi hay đi.”

Bây giờ, Cẩm Hi chợt nhớ ra mình vẫn mặc bộ váy đi hộp đêm tối qua.

“Sao phải thay?” Cô cười híp mắt với Hàn Trầm.

Anh gồng hai tay ra sau gáy: “Anh sợ căng tin sẽ tắc nghẽn mắt.”

Một câu đủ khiến bất cứ người phụ nữ nào cũng phải vừa lòng. Cẩm Hi cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cô muốn cười nhưng giả vờ thản nhiên như thế: “Đây là chuyện hiển nhiên còn gì?”

“Nhưng bây giờ không có chỗ thay, em lười về ký túc.” Cô không muốn vào nhà vệ sinh thay bộ váy quan trọng như thế này.

Hàn Trầm đứng dậy: “Em thay ở đây đi.”

Cẩm Hi đỏ mặt: “Anh đừng mơ!”

Hàn Trầm vốn định ra ngoài, canh cửa để cô ở bên trong thay đồ. Nào ngờ, cô lại nghĩ lung tung. Bất gặp vẻ mặt thẹn thùng của cô, anh liền đi khóa trái cửa rồi quay về chỗ ngồi của mình.

“Chắc bọn họ sẽ về bây giờ, em thay nhanh lên đi!”

Bị anh “chiếu tướng”, Cẩm Hi vừa ngượng vừa buồn cười. Trước kia trong lúc cấp bách, cô cũng từng thay quần áo trong văn phòng. Bộ váy này mặc suốt từ tối qua, bây giờ dính nhờn nhớp khó chịu, hơn nữa, đi làm lại việc cũng không tiện. Thế là cô nói: “Anh mau quay mặt đi, không được nhìn đâu đấy.”

Hàn Trầm liếc cô một cái rồi quay ghế về phía tường, Cẩm Hi lấy bộ đồ thể thao từ ngăn kéo, cũng quay lưng về phía anh rồi nhanh chóng cởi váy áo. Về phần Hàn Trầm... Thật ra, những gì nên thấy anh đều thấy cả rồi, chỉ là cô vẫn thấy hơi xấu hổ mà thôi. Cẩm Hi biết, tuy anh hay giả trò lưu manh với cô, nhưng về cơ bản anh là người nói một là một, hai là hai, giữ lễ nghĩa và đáng tin cậy.

Hàn Trầm dỗi mắt lên tường, yên lặng chờ đợi. Cẩm Hi ở đằng sau nói: “Em vẫn chưa xong, anh đừng quay người vội.”

Hàn Trầm không đáp lời. Nghĩ thế nào anh lại âm thầm xoay ghế về phía Cẩm Hi. Cô nhanh chóng thay xong quần áo, quan sát một lượt mới quay người: “Em...”

Hàn Trầm vẫn gối hai tay sau gáy, đáng vẻ biếng nhác. Đôi mắt anh nhìn cô chăm chú, không biết bao lâu rồi.

Bốn mắt chạm nhau, khóe miệng anh từ từ nhếch lên. Cẩm Hi vừa tức vừa buồn cười, cầm quyển sách ném về phía anh: “Khốn kiếp!”

Cẩm Hi đến căng tin mua cơm, Hàn Trầm tiếp tục làm việc. Một lúc sau, điện thoại bất chợt đổ chuông. Anh cầm lên xem rồi bắt máy: “Mẹ!”

Bà Hàn gọi điện thoại hỏi thăm tình hình như thường lệ. Hàn Trầm cầm di động, đứng dậy đi vào phòng họp bên trong,

“Gần đây nhiệt độ xuống thấp, anh nhớ chú ý giữ ấm, đừng như bố anh, lúc nào cũng tưởng mình khỏe lắm. Hôm qua, ông ấy còn bị cảm lạnh kia kia.”

Hàn Trầm cười cười, dỗi mắt ra ngoài cửa sổ: “Mẹ hãy chăm sóc bố! Con trai không ở bên cạnh, mọi việc nhờ cả vào mẹ!”

Bà Hàn cũng cười, chuyển đề tài: “Hôm qua, Tân Giai gọi điện thoại ẹ. tâm trạng của con bé có vẻ ủ rũ, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Con không quan tâm đến chuyện của cô ấy nên không rõ ạ.” Anh trả lời dứt khoát, khiến bà Hàn có chút tức giận: “Con bé phải hi sinh cỡ nào mới rời Bắc Kinh đến thành phố Lam? Thành phố Lam làm sao có thể sánh bằng Bắc Kinh? Thằng này chả hiểu gì cả?” Thấy Hàn Trầm im lặng, bà cất giọng người đàn ông hàm ý sâu xa: “Hôm nay, Tân Giai nói, sau này nó không thể thay mẹ chăm sóc anh được nữa, nghe ngữ điệu có vẻ rất tủi thân. Chuyện này là thế nào vậy?”

“Mẹ, đây là điều tốt lành.” Hàn Trầm đáp.

“Tốt lành gì cơ?”

“Chúng tớ cô ấy đã thông suốt vấn đề rồi.”

“... Anh!” Bà Hàn vừa bực vừa buồn cười, vì hiểu tính con trai nên nhất thời chẳng biết khuyên nhủ thế nào.

Lúc quay về văn phòng, Cẩm Hi không trông thấy Hàn Trầm đâu. Vừa đặt hộp cơm lên bàn, cô liền bắt gặp anh ở trong phòng họp qua cánh cửa khe hở. Cẩm Hi mỉm cười đi tới đẩy cửa. Vừa định lên tiếng, cô chợt nghe anh nói: “Mẹ đừng bận tâm đến chuyện này nữa, con tuyệt đối không chấp nhận Tân Giai.”

Cẩm Hi ngậy ra trong giây lát. Cẩm giác có người ở đằng sau, Hàn Trầm liền quay đầu. Bốn mắt chạm nhau, Cẩm Hi liền lui ra ngoài, thuận tay khép cửa.

Ở đầu kia điện thoại, bà Hàn vẫn đang trách móc: “Nếu anh thật sự không thích Tân Giai, không muốn lấy nó cũng được, dù sao nhà họ Hàn chúng ta không bắt buộc phải kết thông gia nhà họ Tân. Nhưng anh đã hai mươi mấy tuổi đầu, tốt xấu gì cũng nên dẫn bạn gái về giới thiệu bố mẹ đi chứ? Cả ngày chỉ biết phá án, bao giờ bố mẹ mới được ôm cháu đây?”

Trong đầu Hàn Trầm chợt hiện lên bộ dạng vừa rồi của Cẩm Hi, im lặng vài giây, anh hỏi: “Mẹ, mấy năm qua mẹ đều nói với con, không có cô gái nào như thế. Bây giờ, con trai muốn hỏi mẹ thêm lần nữa, cô ấy có tồn tại không?”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng động nhẹ tựa như hô hấp bà Hàn không còn ổn định.

“Không tồn tại.” Ngữ khí của bà có vẻ tức giận, “Thằng này sao lại cố chấp như vậy? Tân Giai tốt thế mà không cần, toàn nghĩ chuyện đầu đầu như bị ma ám ấy. Ngay cả lời mẹ, anh cũng không tin sao?”

Hàn Trầm lặng thinh, nhìn chiếc nhẫn đeo trên tay một lúc mới phục hồi giọng điệu bình tĩnh: “Được rồi, mẹ cũng đừng lo nghĩ nhiều, sang năm con sẽ bế cháu nội về ẹ. Con còn bận việc, gác máy đây ạ.”

“Hả?” Bà Hàn còn chưa kịp tiêu hóa câu nói của con trai, anh đã tắt máy, quay người đi ra ngoài.

Cẩm Hi đang đứng bên bàn làm việc, trải tờ báo rồi sắp từng hộp thức ăn lên bàn. Hàn Trầm đi đến, cúi đầu nhìn cô.

Cẩm Hi coi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục bỏ hai đôi đũa lên.

“Em ghen đấy à?” Anh hỏi nhỏ.

Cẩm Hi “xì” một tiếng: “Cũng chỉ là nuôi con dâu từ nhỏ thôi mà, em ghen làm gì chứ?”

Hàn Trầm cười cười, ôm cô vào lòng, trong đầu chợt nhớ tới lời nói của mẹ vừa rồi: Không tồn tại. Thằng này toàn nghĩ chuyện linh tinh như bị ma ám. Anh nhìn vào mắt cô, lồng ngực nhói đau. Chỉ vì người phụ nữ trước mắt, nỗi đau này đã chôn sâu trong trái tim anh bao nhiêu năm rồi.

“Cẩm Hi, chuyện mà phần lớn mọi người đều cho là đúng, rất có thể là sai lầm.”

Cẩm Hi hơi ngẩn người. Đây là câu cô an ủi Lải Nhải sáng hôm nay. Vào thời khắc này, dường như cô hiểu được thâm ý của Hàn Trầm. Yên lặng trong giây lát, cô ôm anh. Hai người không ai lên tiếng.

Một lúc sau, anh mới buông cô: “Chúng ta ăn cơm thôi.”

Cẩm Hi gạt đầu. Nghĩ đến chuyện Tân Giai được mẹ anh yêu quý, trong lòng cô cần có chút khó chịu. Cô ngồi xuống, bình thần mở miệng: “Về chuyện Tân Giai, anh có giải quyết được với mẹ anh không?”

Nghe cô hỏi vậy, anh nhường mảy liếc cô một cái rồi đứng dậy, đi tới bàn làm việc. Cẩm Hi cắn đũa dõi theo nhất cử nhất động của anh.

Hàn Trầm cầm chìa khóa mở ngăn kéo, lục tìm một lúc, lấy ra một quyển sổ nhỏ màu xanh da trời rồi đi về bên này.

“Cái gì thế?” Cô hỏi.

Hàn Trầm chẳng nói chẳng rằng ngồi xuống, lấy túi xách của Cẩm Hi nhét quyển sổ vào trong. Cẩm Hi hiếu kỳ cầm lên xem, kết quả nhìn thấy hàng chữ “Sổ hộ khẩu” ở ngoài bìa.

Cô tròn mắt: “Sao anh lại bỏ hộ khẩu vào túi của em?”

“Vật đính ước cả đời.” Hàn Trầm bình thản đáp.

Cẩm Hi phì cười: “Em không cần, ai thèm hộ khẩu của anh chứ?”

Hàn Trầm mặc kệ, cầm hộp cơm lên anh. Cẩm Hi lại đẩy anh một cái, anh ngồi bất động.

“Anh cầm về đi! Làm gì có kiểu dính ước cả đời bằng cách nhét hộ khẩu cho người ta bao giờ... Anh nghe rõ chưa Hàn Trầm.”

2 giờ chiều. Tư Đồ Dập ngồi một mình trong phòng thẩm vấn trống trải. Lòng bàn tay, cổ tay và ngực anh ta đều được nối với thiết bị cảm ứng. Sắc mặt anh ta hết sức bình tĩnh. Thỉnh thoảng khẽ mắt vụt qua ý cười mang hàm ý sâu xa.

“Tư Đồ Dập đã ký tên chấp nhận cuộc kiểm tra nói dối.” Hứa Nam Bách ngồi sau màn hình máy tính ở gian bên cạnh. Đằng sau anh ta là Tần Văn Lang và các thành viên Tổ Khiên Đen.

Đội trưởng Tần tỏ ra hứng thú: “Giáo sư Hứa, nghe nói thiết bị kiểm tra nói dối có độ chuẩn xác rất cao. Là một chuyên gia, cậu đánh giá thế nào về kết quả của nó, liệu có đáng tin cậy không?”

Hứa Nam Bách mỉm cười gật đầu: “Tuy kết quả trắc nghiệm nói dối không thể làm chứng cứ định tội mà chỉ có tác dụng tham khảo, nhưng cá nhân tôi cho rằng, kết quả này rất có giá trị và đáng tin cậy.”

Thấy Châu Tiểu Triện và Lải Nhải lật giở tập câu hỏi trắc nghiệm, vẻ mặt hết sức mù mờ, Hứa Nam Bách liền giải thích: “Lúc nói dối, thân thể con người sẽ có nhiều sự thay đổi như ngôn ngữ cơ thể, vẻ mặt, lời nói, hô hấp, huyết áp, mạch đập, bài tiết mồ hôi, sự thay đổi trong phản ứng điện da... Một số yếu tố con người có thể chủ động kiểm soát, ví dụ như ngôn ngữ cơ thể và vẻ mặt. Nhưng cũng có một số thứ, dù là tội phạm có tố chất tâm lý mạnh đến mấy cũng không thể khống chế, bởi đó là phản ứng vô thức, ví dụ như huyết áp, mạch đập...”

“Vì vậy, thiết bị kiểm tra nói dối dùng để đo sự thay đổi các thông số này?” Châu Tiểu Triện tỏ ra hưng phấn.

“Đúng thế!”

“Quả này Tư Đồ Dập chạy không thoát rồi!” Lải Nhải cười hì hì, “Tên này rất kiêu ngạo, chắc chắn hẳn cho rằng bản thân mình có thể che giấu.”

Cẩm Hi quay sang Hàn Trầm, sắc mặt anh rất bình tĩnh.

Cuộc kiểm tra nói dối chính thức bắt đầu. Hứa Nam Bách lên tiếng: “Tôi sẽ hỏi ba câu, bất kể đáp án thật sự là thế nào, anh hãy trả lời ”Đúng“.”

Tư Đồ Dập ngồi thẳng người, dời mắt về phía trước: “Được.”

“Anh tên Tư Đồ Dập đúng không?”

“Đúng.”

Dữ liệu hiển thị trên màn hình không có gì bất thường, chứng tỏ các phản ứng trong cơ thể của Tư Đồ Dập đều bình thường, có nghĩa anh ta nói thật.

“Hôm nay là thứ bảy đúng không?”

“Đúng”. Thông số bình thường.

“Anh là phụ nữ phải không?”

“Đúng.”

Biểu đồ trên màn hình dao động mạnh. Trong phòng giám sát, Hàn Trầm và Cẩm Hi vằm bình thản, trong khi Châu Tiểu Triện và Lải Nhải há hốc mồm.

“Thần kỳ thật đấy!” Lải Nhải lẩm bẩm.

“Tiếp theo, tôi sẽ hỏi anh một loạt vấn đề.” Hứa Nam Bách lên tiếng, “Anh hãy trả lời theo tình hình thực tế.”

Tư Đồ Dập cười cười: “Được thôi.”

Hứa Nam Bách: “Hôm nay thời tiết có đẹp không?”

“Tôi không biết. Tôi bị cảnh sát bắt đến đây từ tối qua.” Ngữ khí của Tư Đồ Dập có chút chế giễu. Dữ liệu trên màn hình bình thường.

“Anh đảm nhận chức vụ Tổng Giám Sát thị trường phải không?”

“Đúng vậy.”

“Anh là con trai ruột của chủ tịch Tư Đồ Thừa Húc phải không?”

Tư Đồ Dập trầm mặc vài giây: “Không phải.”

“Anh là hội viên câu lạc bộ Tinh Đô phải không?”

“Đúng vậy.”

“Anh từng có quan hệ với nhiều người phụ nữ đúng không?”

“Khụ... đúng vậy.”

Hứa Nam Bách hỏi một loạt vấn đề không quan trọng, Tư Đồ Dập đều trả lời được ngay. Màn hình hiển thị duy nhất trạng thái bình thường.

“Anh có quen biết Hàn Sa không?” Hứa Nam Bách cất giọng đều đều.

Các thành viên Tổ Khiên Đen sáng mắt chăm chú về mặt của Tư Đồ Dập. Bởi vì Hàn Sa là tên của nạn nhân đầu tiên, bị sát hại vào ba tháng trước.

Tư Đồ Dập chớp mắt: “Có”. Dữ liệu bình thường.

“Anh có quen Diệp Tường Tình không?” Đây là tên nạn nhân thứ hai.

“Có.”

“Anh có quen Châu Tự Cẩm không?”

“Có.”

Hứa Nam Bách ngẩng đầu, nhìn Tư Đồ Dập qua tấm kính: “Anh bắt cóc ba cô gái đó đúng không?”

Hai gian phòng im lặng như tờ, Tư Đồ Dập trầm mặc ít nhất 10 giây, đột nhiên mỉm cười: “Không.”

Bên này, tất cả mọi người nín thở quan sát màn hình máy tính. Một phút sau...

“Làm sao có thể.” Lải Nhải ngỡ ngàng.

“Không phải anh ta bắt cóc nạn nhân?” Châu Tiểu Triện nghi hoặc.

Tần Văn Lang: “Thế là thế nào?”

Trên màn hình, biểu đồ các dữ liệu vẫn ở trạng thái bình thường, không hề dao động. Điều đó có nghĩa là, phản ứng cơ thể của Tư Đồ Dập không có gì bất thường. Anh ta không bị bất cứ áp lực nào từ việc nói dối, không có bất cứ phản ứng sinh lý nào. Điều này chứng tỏ anh ta nói thật.

Cẩm Hi nhìn chằm chằm vào màn hình không lên tiếng.

Hứa Nam Bách tiếp tục đặt câu hỏi: “Có phải anh lên kế hoạch mưu sát bọn họ hay không?”

“Không phải.” Số liệu vẫn bình thường.

“Có phải anh giam giữ rồi hành hạ bọn họ?”

“Không phải.”

“Có phải anh lấy mất túi xách của bọn họ?”

“Không phải.”

“Có phải anh mặc bộ đồ y tá cho bọn họ?”

“Không phải.”

“Có phải anh ném xác bọn họ ở ngoại ô thành phố hay không?”

“Không phải.”

...

Phòng Giám sát vô cùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng hỏi đáp của Hứa Nam Bách và Tư Đồ Dập. Khi Tư Đồ Dập liên tục trả lời “Không phải”, biểu đồ trên màn hình vẫn không một chút phản ứng.

Khi mọi vấn đề được hỏi xong, sắc mặt của các thành viên Tổ Khiên Đen tương đối khó coi. Đúng lúc này, Hứa Nam Bách hỏi thêm một câu không có trong tập trắc nghiệm.

“Có phải anh sai khiến, xúi giục, hoặc cùng người khác giết hại bọn họ hay không?”

Tư Đồ Dập im lặng vài giây. Sau đó anh ta ngoảnh đầu về gian bên này, tựa như muốn đối mắt với mọi người qua tấm kính thăm màu. Giấy tiếp theo, khóe mắt anh ta lại vụt ý cười tinh quái mà Cẩm Hi từng bắt gặp.

“Không phải.”

Số liệu đều bình thường. Cuộc kiểm tra nói dối kết thúc, Tư Đồ Dập được một người cảnh sát dẫn ra khỏi phòng thẩm vấn.

Hứa Nam Bách đứng lên, cất giọng lấy làm tiếc với mọi người: “Khiến các vị thất vọng rồi, nhưng tôi có thể khẳng định, Tư Đồ Dập không phải là hung thủ vụ án này.”

Tất cả đều im lặng. Bộ não của Cẩm Hi hiện lên vẻ mặt của Tư Đồ Dập trước khi rời đi, trong lòng rất khó chịu.

Mặt Lạnh đột nhiên mở miệng: “Giáo sư Hứa, tôi nghe nói, một số ít người có thể kiểm soát phản ứng của cơ thể, không chế kết quả kiểm tra nói dối. Liệu Tư Đồ Dập có phải loại người này không?”

Hứa Nam Bách lắc đầu: “Thật ngại quá, tôi từng kiểm tra vài trăm tên tội phạm, loại người như anh nhắc tới, tôi chưa từng gặp bao giờ. Vì vậy, tôi không thể cho anh câu trả lời xác đáng. Nhưng Tư Đồ Dập có tồn tại khả năng này hay không...” Anh ta mỉm cười, quay sang Cẩm Hi, “Tiểu sư muội, em thử nói xem.”

Cẩm Hi im lặng vài giây mới trả lời: “Không thể, anh ta không phải là loại người Mặt Lạnh vừa nói.”

Tư Đồ Dập đương nhiên không phải. Bất kể phản ứng của anh ta trong cuộc thẩm vấn tối qua hay lời khai của Thiệu Luân và Châu Ni Á cho thấy, tâm trạng của anh ta dễ xao động. Đặc biệt, hai người kia tiếp xúc trực tiếp với anh ta nên lời khai càng đáng tin cậy.

Vì vậy, kết quả kiểm tra nói dối là đáng tin cậy. Cẩm Hi ngẩng đầu nhìn Hứa Nam Bách. Chân dung mà cô phác họa chỉ ra một đối tượng duy nhất là Tư Đồ Dập. Nhưng bây giờ, tâm lý tội phạm lại cho cô biết, Tư Đồ Dập không phải là hung thủ.

P/s: Tối Ad lại sửa chương tiếp nhé. Giờ đói bụng quá, hihi. Dự định là tối nay sẽ có thêm 2 chương nữa.

56. Chương 56: Chân Dung Trong Chân Dung

Tầm chạng vạng, mấy người đàn ông của Tổ Khiên Đen từ phòng thẩm vấn đi về phòng làm việc. Hàn Trầm dẫn đầu, thần sắc vẫn rất điềm tĩnh. Lải Nhải đi theo sau, cảm thán: “Chúng ta vốn đã tìm ra một lô chứng cứ gián tiếp, bây giờ lại tự dừng xuất hiện kết quả kiểm tra nói dối của chuyên gia quyền uy, kiểu này chắc chắn sẽ không xin được lệnh bắt giữ Tư Đồ Dập. Sau 48 tiếng đồng hồ, chúng ta buộc phải thả anh ta.”

“Chúng ta sẽ tiếp tục theo dõi hắn.” Mặt Lạnh lên tiếng.

Châu Tiểu Triện ngó nghiêng xung quanh: “Tiểu Bạch đi đâu rồi nhỉ? Chị ấy biến mất từ khi này.”

Hàn Trầm đảo mắt một vòng trên hàng lang, không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Bốn người đi về văn phòng, liền nhìn thấy Bạch Cẩm Hi trong phòng họp. Cô đang ngồi trên bàn, quay lưng về phía họ, đầu hơi ngẩng lên, không biết đang nhìn lên trần nhà hay phong cảnh ngoài cửa sổ. Phòng họp không bật đèn nên tối mờ mờ, trên mặt bàn sau lưng cô là đồng tài liệu và ảnh chụp vút bừa bãi.

Cảnh tượng này tương đối đèn nén và hiu quạnh. Ba thành viên Tổ Khiên Đen tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, rồi đồng loạt quay sang Hàn Trầm.

Bọn họ đều có chung một ý nghĩ: Đối với người phác họa chân dung tội phạm lần này là Tiểu Bạch, kết quả trắc nghiệm nói dối là một sự đả kích nặng nề. Vào thời khắc này, cô cần người an ủi. Người đó đương nhiên là bạn trai này rồi.

Hàn Trầm không để ý đến bọn họ, chỉ dán mắt vào Cẩm Hi. Sau đó, anh đi vào trong, thuận tay đóng cửa ngay trước mặt ba người đàn ông.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Cẩm Hi ngẩng đầu nhìn anh. Cô nghĩ đến một số hình ảnh, nét mặt và người khoanh khắc nhất định.

Trong rừng cây ở gần con đường khu ngoại ô, thi thể người phụ nữ bầm dập như bông hoa bị giẫm nát. Nếu thủ đoạn hành hạ cũng phân cao thấp, vậy thì những cái xác đó chính là “tác phẩm nghệ thuật” của kẻ giết người hàng loạt. Những thi thể này rất hợp với cảm giác mà Tư Đồ Dập mang lại cho người khác.

Trong hộp đêm, anh ta nhạy bén chú ý đến cô và Hàn Trầm. Ánh mắt của anh ta lúc đó không mấy tự nhiên, thậm chí có phần cảnh giác.

Trong quá trình phỏng vấn, thỉnh thoảng, khoe mắt anh ta vụt qua ý cười tinh quái. Lúc kiểm tra nói dối, anh không hề sợ hãi, thậm chí còn thấp thoáng sự hưng phấn.

Cẩm Hi giật mình, đột nhiên nhảy xuống đất, bối rối nhìn ảnh ở trên bàn. Hàn Trầm im lặng theo dõi từng cử động của cô. Cô tìm ra mười mấy tấm hình, đều là ảnh đặc tả thi thể nạn nhân ở cự ly gần, rất đáng sợ. Cẩm Hi nhét ảnh vào túi, liếc Hàn Trầm một cái rồi đi ra ngoài.

Hàn Trầm nhếch miệng, lập tức đi theo cô. Ba người đàn ông ở bên ngoài bắt gặp Cẩm Hi lao nhanh ra trước, Hàn Trầm đi theo sau. Bọn họ không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, cuối cùng Châu Tiểu Triện đứng lên: “Tôi đi xem sao.”

Trên hành lang, Cẩm Hi hỏi Hàn Trầm: “Tư Đồ Dập đang ở phòng thẩm vấn trước đó à?”

Hàn Trầm gật đầu, Châu Tiểu Triện tiến lại gần: “Tiểu Bạch, chị định làm gì vậy?”

“Một lát nữa cậu sẽ biết ngay.”

Ba người đi nhanh vào phòng thẩm vấn. Cách tám kính, họ nhìn thấy Tư Đồ Dập ngồi yên một chỗ. Sau một ngày một đêm bị điều tra, cuối cùng, thần sắc anh ta cũng lộ vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt anh ta vẫn tỉnh táo như thường lệ. Nhìn anh ta không hề giống kẻ biến thái.

“Nếu kết quả trắc nghiệm nói dối của giáo sư Hứa không thể xác định anh ta là hung thủ.” Cẩm Hi lên tiếng, “Vậy thì em có một cách càng đơn giản và trực tiếp hơn, chỉ cần một giây là có thể kiểm tra anh ta có liên quan đến mấy vụ án này hay không?”

Cô đẩy cửa đi vào phòng. Nghe tiếng động, Tư Đồ Dập liền ngẩng đầu. Còn Hàn Trầm và Châu Tiểu Triện đứng dừng bước ở bên ngoài.

Cẩm Hi đứng, còn Tư Đồ Dập ngồi. Cô nhìn đối phương, anh ta đột nhiên mỉm cười.

Ngay sau đó, Cẩm Hi rút tập ảnh trong túi xách ra ném xuống trước mặt anh ta. Hình ảnh vết thương rách toạc, máu đỏ đến nhức mắt, đôi mắt vô hồn của nạn nhân... xuất hiện bất thành linh, Tư Đồ Dập vẫn đang cười, nhưng ánh mắt vô thức dừng lại ở những tấm ảnh này.

Cẩm Hi nhìn chằm chằm đối phương. Vào một khoảnh khắc, ánh mắt anh ta không còn tia ác ý, không có tự đắc hay phần nộ, mà rất tập trung và... say mê.

Lồng ngực Cẩm Hi bùng cháy một ngọn lửa. Làm sao anh ta có thể không liên quan vụ án chứ?

Sau giây phút ngẩn ngui, Tư Đồ Dập ý thức được Cẩm Hi đang quan sát mình nên cụp mi. Cẩm Hi lạnh lùng liếc anh ta một cái, thu tập ảnh rồi chống tay xuống bàn, ghé sát mặt anh ta.

“Tôi nhất định sẽ bắt được anh.” Cô nói chỉ đủ hai người nghe.

“Vậy sao? Tôi thật sự mong chờ đấy.” Anh ta cười đáp lại.

Cẩm Hi rời phòng, liền nhìn thấy Hàn Trầm, Châu Tiểu Triện và Hứa Nam Bách đứng ngoài cửa. Hứa Nam Bách cầm cặp ca táp, chắc chuẩn bị rời khỏi Cục Công An. Anh ta hiển nhiên cũng chứng kiến cảnh vừa rồi.

Cẩm Hi nói với Hứa Nam Bách: “Sư huynh ở đây thì tốt quá. Em vẫn cho rằng Tư Đồ Dập liên quan đến vụ án này. Chúng ta không thể thả anh ta như vậy.”

Hứa Nam Bách cau mày, giơ tay đẩy gọng kính: “Ý của em là kết quả trắc nghiệm nói dối có vấn đề?”

Cẩm Hi lắc đầu: “Em không thể xác định chắc chắn. Nhưng nhất định ở đâu đó xảy ra vấn đề, hoặc có ẩn tình mà chúng ta không biết đến.”

Hứa Nam Bách tiến lên một bước, cúi đầu nhìn cô: “Tại sao em nghĩ vậy?”

“Ánh mắt của Tư Đồ Dập.” Cẩm Hi đáp, “Tâm tình ở trong mắt anh ta là không thể che giấu.”

Cùng là người theo ngành tâm lý tội phạm, lúc trước, Hứa Nam Bách hết lời khen ngợi Cẩm Hi nên cô cho rằng, nhất định anh ta hiểu ý và ủng hộ quan điểm của cô.

Nào ngờ, Hứa Nam Bách im lặng vài giây rồi cất giọng ôn hòa, cũng có một chút mất kiên nhẫn: “Sư muội! Đây chỉ là trực giác không chắc chắn của em mà thôi, còn thứ có thể xác định là kết quả kiểm tra nói dối. Kết quả chỉ rõ, Tư Đồ Dập không liên quan đến vụ án này. Em còn muốn thế nào nữa?”

Cẩm Hi hơi ngẩn người, nhưng co trả lời ngay: “Em hy vọng anh hãy kiểm tra một lần nữa, hoặc dùng phương pháp trắc nghiệm tâm lý khác, nghiệm chứng vấn đề từ nhiều góc độ.”

“Tôi thấy không cần thiết làm vậy.” Hứa Nam Bách từ chối dứt khoát. Vì bị nghi ngờ nên anh ta có chút tức giận. Hai người nhất thời im lặng, bầu không khí trở nên nặng nề trong giây lát.

Trước tình cảnh này, Châu Tiểu Triện đứng cạnh sốt ruột liếc Hàn Trầm. Nhưng anh vẫn rất bình thản tựa vào lan can ở hành lang, dõi theo hai người. Anh không mở miệng giúp Cẩm Hi, cũng chẳng đứng ra dàn hòa, cứ như đây là một cuộc xung đột giữa các đồng nghiệp, còn anh không định nhúng tay vào.

Châu Tiểu Triện thấy vậy cũng yên lòng. Cậu ta nghĩ: Cũng đúng, Tiểu Bạch đâu phải người yếu đuối, cần gì dựa vào người khác để dành thắng lợi. Có điều, nếu đổi lại là người đàn ông khác, chắc chắn sẽ mở miệng giúp bạn gái, nhưng lão đại không như thế. Cậu ta cảm thấy lão đại rất hiểu Tiểu Bạch. Cô đâu cần sự bảo vệ của bất cứ ai. Đôi khi, cô chỉ cần có người lặng lẽ dõi theo mình là được rồi.

Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi về đến nhà là hơn 8 giờ tối. Trên đường Cẩm Hi không nói một lời, anh cũng im lặng. Ô tô vừa đỗ lại, cô liền đẩy cửa xuống xe: “Em đi mua chút đồ, anh lên nhà trước đi.”

Hàn Trầm rút chìa khóa, đi đến bên cô: “Em đi đâu?”

Cẩm Hi cười cười: “Em ra siêu thị ở ngay kia!”

“Anh đi cùng em.”

“Không cần đâu, em định mau đồ dùng của phụ nữ, anh đi làm gì? Anh mà đi em lại thấy không thoải mái. Anh mau về nhà tắm rửa trước đi.”

Hàn Trầm dừng bước, dõi theo bóng cô, miệng cười cười.

Cô mới dọn đến sống ở nhà ăn mấy ngày đã vứt “đồ dùng của phụ nữ” lung tung, bây giờ lại tỏ ra thẹn thùng, đòi tự mình đi mua.

Cầm Hi vào siêu thị nhỏ, thẳng tiến đến tủ thuốc lá. Cô nhân viên bán hàng nhiệt tình hỏi han: “Chị cần loại nào?”

Cầm Hi đảo mắt một vòng, mắt sáng rực, thầm nuốt nước bọt: “Cho tôi mua một bao Ngọc Khê”. Ngày hôm nay phải hút loại ngon mới được. Vừa định rút tiền thanh toán, cô tay cô đột nhiên bị nắm chặt.

“Cô ấy không cần nữa. Cầm ơn.”

Cầm Hi giật mình, ngẩng đầu về phía Hàn Trầm. Anh vẫn túm tay cô. Cầm Hi bị bắt tại trận nên hơi chột dạ, đành để mặc anh kéo ra khỏi siêu thị.

“Hàn Trầm, cho em hút một điếu được không?” Cô lắc tay anh.

“Không được.” Anh trả lời dứt khoát.

“Hừ!”

Một lúc sau, hai người đi về vườn hoa chung cư, Hàn Trầm kéo cô ngồi xuống. Cầm Hi lên tiếng: “Lẽ nào anh không thèm? Không phải hút lên sau lưng em đấy chứ?” Anh nghiện thuốc lá nặng hơn cô nhiều. Mấy ngày qua, thỉnh thoảng nhìn thấy đồng nghiệp hút thuốc, tim phổi cô vô cùng ngứa ngáy, vậy mà anh cứ coi như không có chuyện gì xảy ra.

“Thèm.” Anh đáp, “Nhưng anh đã nhận lời em, chắc chắn anh sẽ làm được.”

Câu này khiến Cầm Hi vô cùng hổ thẹn, cơn thèm thuốc cũng tan biến trong giây lát. Nhưng cô vẫn cảm thấy phiền muộn, ngược nhìn anh bằng ánh mắt ám ức: “Nhưng mà em khó chịu thật đấy!”

Hàn Trầm mỉm cười ôm cô vào lòng.

“Anh cười gì thế?” Cầm Hi hỏi.

“Không có gì.”

Không có gì, chỉ là mỗi khi ngẩng đầu liền phát hiện, từng biểu cảm của em vô cùng sinh động và chân thực, chứ không phải chỉ là ảo ảnh giấc mơ.

Cầm Hi ngẫm nghĩ rồi mở miệng: “Anh có từng nghe nói đến vụ án giết hại hai gia đình ở khu Đại Hán, Bắc Kinh vào hai năm trước không?”

Hàn Trầm tựa người vào thành ghế, tay vẫn ôm vai cô: “Anh có nghe nói.”

Hung thủ của vụ án ở Đại Hán là kẻ mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng. Trong một đêm, hắn giết hại hai gia đình, để lại hiện trường hỗn loạn, máu me và không hề có logic.

Cầm Hi nói tiếp: “Người phụ trách vụ án là Giáo sư Bạc Cận Ngôn chỉ cần mất một ngày một đêm là bắt được hung thủ. Vì tội phạm là tên giết người ”không có năng lực tổ chức” điển hình, gồm các đặc điểm như tinh thần hỗn loạn, IQ thấp, không biết lái xe, vứt xác bừa bãi. Trong báo cáo, giáo sư Bạc nhận xét đây là “vụ án điển hình đơn giản như trong sách giáo khoa.”

Còn nghiêng đầu nhìn Hàn Trầm: “Nếu đó là vụ án ”không có năng lực tổ chức” điển hình, vậy thì chúng ta gặp bây giờ, bề ngoài là “có năng lực tổ chức” điển hình. Hiện trường và đối tượng tình nghi thể hiện mọi đặc trưng của thể loại này, giống hệt trong giáo trình: IQ cao, có sức hút, hành hạ và ngược đãi nạn nhân một thời gian dài, dễ bị chọc giận, tình cảm hồi hợt...” Cầm Hi buồn bực đặt tay lên trán, “Tuy nhiên, cùng một chân dung tội phạm điển hình, tình hình chúng ta gặp phải lại phức tạp hơn nhiều.”

Không đợi cô nói hết câu, Hàn Trầm kéo tay cô đứng dậy: “Đi thôi!”

“Đi đâu cơ?”

“Chúng ta đi dạo một lát.”

Cầm Hi không ngờ Hàn Trầm lại đưa cô tới trường đại học cảnh sát của tỉnh để “giải khuây”. Nơi này cách Cục Công an Tỉnh và nơi ở của Hàn Trầm không xa, lái xe chỉ mất tầm 10 phút. Buổi tối, khuôn viên trường học vô cùng tĩnh mịch, khu ký túc xá thừa thớt ánh đèn. Hàn Trầm xuất trình thẻ công tác, bảo vệ liền cho hai người vào trong. Xem ra, anh thường xuyên đến nơi này.

Hai người sánh đôi đi dưới hàng cây. Có lẽ do xung quanh vắng lặng, tâm trạng của Cẩm Hi dần hồi phục sự bình tĩnh. Trong đầu cô có một số ý nghĩ mơ hồ liên quan đến vụ án nhưng tạm thời chưa rõ ràng.

Trầm tư một lúc, cô mới phát hiện Hàn Trầm cũng im lặng từ nãy đến giờ. Cô không nhin được, mở miệng hỏi: “Anh đang nghĩ gì thế?”

Hàn Trầm quay sang Cẩm Hi: “Nghĩ đến tương lai.”

“Tương lai?”

Hàn Trầm lại dõi mắt về phía trước: “Sau này già rồi, chúng ta có thể về trường cảnh sát dạy học. Em dạy môn tâm lý tội phạm, anh dạy môn Điều tra hình sự, thế cũng không tồi.”

Cẩm Hi liền dừng bước. Hàn Trầm ngẩng đầu nhìn cô. Cả hai nhất thời im lặng. Cẩm Hi cắn môi, mỉm cười: “Hàn Trầm, anh công em đi.”

Hàn Trầm không theo kịp tư duy của cô nên ngẩn người ra trong giây lát. Anh nhếch miệng, cúi thấp người: “Em lên đi!”

Cẩm Hi cười híp mắt, leo lên lưng người đàn ông, ôm cổ anh. Hàn Trầm đứng dậy, công cô tiếp tục đi về phía trước. Cẩm Hi thổi khí vào cổ anh, anh lập tức nghiêng đầu né tránh. Cô bật cười vui vẻ, liền bị anh bóp nhẹ móng một cái, khiến cô không dám động đậy.

“Hàn Trầm!” Cẩm Hi dõi mắt lên bầu trời: “Anh thử nói xem, trước kia anh từng công em bao giờ chưa?”

“Chắc chắn công rồi.”

“Sao anh biết.” Cô tỏ ra hiếu kỳ.

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.” Anh từ tốn đáp.

Cẩm Hi phì cười, thì thầm bên tai anh: “Anh nói ai cơ? Anh hay em?”

“Cả hai chúng ta.”

Trên trời sao sáng lấp lánh, mặt đất chỉ có một hình bóng đồ dài. Cẩm Hi gối đầu vào vai Hàn Trầm, cảm nhận rõ mạch đập ở cổ anh, từ từ nhắm mắt.

“Cẩm Hi!”

“Vâng.”

“Nếu em tin bản thân là đúng thì hãy mạnh tay chứng minh nó, không phải sợ hãi.”

Giọng nói trầm ấm của anh như làn gió đêm thổi vào trái tim cô. Cẩm Hi cười: “Còn lâu em mới sợ. À, anh nói vậy có nghĩa là anh tin vào phán đoán của em rồi?”

“Anh chỉ tin chứng cứ. Em sai cũng không sao, còn có anh ở đây.”

“Có ai động viên bạn gái như anh không? Cho em xuống đi, không cần anh công nữa! Anh mau buông tay ra...”

Cũng trong một buổi tối, ngôi biệt thự của Tư Đồ Dập vô cùng yên tĩnh. Biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố, gần núi non sông hồ, xung quanh lác đác vài khu nhà dân, khung cảnh vô cùng thơ mộng.

Bây giờ đã hơn một giờ sáng, hai người cảnh sát hình sự, ngáp dài ngáp ngắn, ngồi trong chiếc xe màu đen, theo dõi biệt thự cách đó không xa.

“Kể từ lúc được thả, anh ta trong nhà suốt.” Một người cảnh sát lên tiếng, “Cũng không biết đang làm gì?”

“Đã kiểm tra anh ta không phải là hung thủ, sao Hàn Trầm còn đề nghị theo dõi 24/24.” Người kia hỏi.

“Ừ! Tuy Giáo sư Hứa rất nổi tiếng nhưng Hàn Trầm cũng là thần thám ở tỉnh ta. Ai mà biết được người nào phán đoán đúng? Cần thận vẫn hơn mà.”

Hai người yên lặng một lúc. Cẩm thấy tinh thần mệt mỏi và bụng hơi đói, một người nói: “Tôi đi kiểm ít đồ ăn. Vừa rồi, tôi nhìn thấy gần đây có hai quán ăn bình dân, không biết giờ này còn mở không?”

Anh ta nhanh chóng đi bộ ra khỏi khu biệt thự. Quán ăn ở bên ngoài vẫn mở cửa, ông chủ còn chưa đi ngủ. Ông ta nói: “Hết thức ăn rồi, chỉ còn thịt khô do nhà làm và cơm thôi. Để tôi hâm nóng rồi mang cho các cậu.”

“Cám ơn chú.”

Hơn nửa tiếng sau, một thanh niên trẻ đội mũ lưỡi trai xách hai hộp cơm mang đến bên cạnh xe ô tô của bọn họ. Trời tối đen như mực nên hai người cảnh sát cũng không chú ý, nhận hộp cơm, nhanh chóng ăn hết.

Đêm dài tĩnh mịch, ngôi biệt thự vô cùng vắng lặng. Trong chiếc xe hơi màu đen, hai người cảnh sát tựa vào thành ghế, ngủ say như chết. Cho đến khi trời sáng, họ mới giật mình tỉnh giấc, liếc qua hộp cơm vứt trong thùng rác bên cạnh ô tô rồi đưa mắt nhìn nhau.

Cùng trong một buổi sáng sớm, Hàn Trầm và Cẩm Hi nhận được cuộc điện thoại: “Lại phát hiện thêm một thi thể nữa!”

Chiếc Land Rover phóng như bay trên con đường ngoại thành. Hàn Trầm dõi mắt về phía trước, thần sắc tập trung. Sau khi nghe tin lại có một người phụ nữ bị giết hại, sắc mặt anh trở nên u ám. Bạch Cẩm Hi ngồi ở trên ghế phụ, không nói một lời. Vừa liếc qua Hàn Trầm, cô liền thấy anh thò tay vào túi quần, vài giây sau lại đặt tay lên vô lăng.

Chứng kiến hành động vô thức này của anh, Cẩm Hi mỉm cười, tạm thời gạt hết muộn phiền sang một bên. Cô mở miệng hỏi: “Anh muốn hút lăm sao?” Trong lòng cô cũng có cảm giác đồng bệnh tương lân.

“Muốn, nhưng không bằng em.” Anh thần nhiên đáp.

Cẩm Hi “hừ” một tiếng rồi cúi đầu lục tìm trong túi xách. Sau đó, cô vui vẻ lấy ra một gói cau khô Châu Tiểu Triện mua để giúp cô chống lại cơn thèm thuốc vào mấy ngày trước.

Cẩm Hi bỏ một miếng vào miệng, nhai chậm rãi, tuy không bằng thuốc lá nhưng ít nhất cũng đỡ cơn thèm.

“Cho anh một miếng.” Hàn Trầm lên tiếng.

Cẩm Hi bỏ gói cau vào túi xách, vắt chéo chân: “Anh đừng mơ, hôm qua tước mất thuốc lá của em, hôm nay còn đòi ăn cau nữa.”

Bất gặp bộ dạng đặc ý của cô, Hàn Trầm mỉm cười, cũng không đòi bằng được. Lái xe thêm một đoạn, anh đột nhiên nói: “Giúp anh nhìn xem có phải gương chiếu hậu bị lệch rồi không?”

“Bên này à?”

Lúc này, phía trước là đèn đỏ, ô tô từ từ đỗ lại, Cẩm Hi ngoác đầu về phía Hàn Trầm, cách anh rất gần: “Để em xem...”

Còn chưa dứt lời, Hàn Trầm đã cúi xuống hôn cô. Anh không hề kiêng dè, đầu lưỡi trực tiếp thâm nhập, thưởng thức mùi vị trong khoang miệng cô.

Cẩm Hi nhanh chóng hiểu ra vấn đề, đẩy người anh: “Làm gì có chuyện không cho thì cướp...” Thất lưng cô bị anh ôm chặt hơn, môi lưỡi không thể trốn tránh, bị anh tấn công càng sâu hơn.

“Anh mau lái xe tử tế đi.” Cô kháng nghị.

“Không sao...” Hàn Trầm cắn môi cô một cái: “Chẳng phải anh là ”Thập tam lang à? Con đường này nhắm mắt anh cũng có thể lái.”

“Em sai rồi! Em sai rồi!” Cẩm Hi khóc dở mếu dở, “Em cho anh cả gói đấy.”

Lúc này, Hàn Trầm mới buông người cô, đặt hai tay lên vô lăng, nhìn thẳng về phía trước. Vừa vặn đèn xanh bật sáng, ô tô từ từ lăn bánh. Cẩm Hi “hừ” một tiếng, lấy miếng cau nhét vào miệng anh. Hai người yên lặng nhai cau, bầu không khí trở nên nhẹ nhàng hơn.

Di động của Hàn Trầm chợt đổ chuông, Cẩm Hi cầm lên xem: “Là Mặt Lạnh gọi.”

“Em nghe đi!”

Mặt Lạnh gọi điện báo tình hình, thì ra hai người cảnh sát hình sự phụ trách theo dõi Tư Đồ Dập đã bị bỏ thuốc mê vào hộp cơm nên ngủ một giấc đến sáng, Vì vậy, Tư Đồ Dập không có chứng cứ vắng mặt, hoàn toàn có thể gây án. Ngoài ra, nhân viên đưa cơm của quán ăn vừa ra ngoài liền bị đánh ngất, tội phạm mới có cơ hội bỏ thuốc mê vào hộp cơm và thay cậu ta mang đến cho hai người cảnh sát. Lúc đó, trời rất tối, tội phạm lại đội mũ lưỡi trai che mặt, nên camera chỉ ghi lại được bóng lưng mà thôi.

Sau khi gác máy, Cẩm Hi trầm tư suy nghĩ. Hiện tại, Tổ Khiên Đen đang đứng trước một thực tế là: Đối tượng tình nghi phù hợp chân dung tội phạm chỉ có một mình Tư Đồ Dập. Hơn nữa, ngôn ngữ cử chỉ của anh ta cũng rất đáng nghi. Nhưng anh ta đã vượt qua cuộc thi trắc nghiệm nói dối của chuyên gia nổi tiếng. Vào buổi tối anh ta được thả, một vụ án mới lại xảy ra, mọi manh mối đều hướng về anh ta.

Sự thật dường như đã được vạch trần. Cảnh sát chỉ còn thiếu chứng cứ mang tính quyết định là có thể khép tội Tư Đồ Dập. Tuy nhiên, Cẩm Hi có cảm giác bọn cô vẫn còn cách chân tướng một lớp sương mù dày đặc, điều bí ẩn vẫn còn nằm sâu trong đó.

Trầm mặc trong giây lát, Cẩm Hi lên tiếng: “Anh bảo em hãy kiên định với phán đoán của mình, mạnh dạn tìm cách chứng thực. Lát nữa xem xong hiện trường, em sẽ rà soát lại một lượt vụ án và chân dung tội phạm. Em không tin không tìm ra sự thật.”

Hiện trường ném xác nạn nhân thứ tư vẫn là rừng cây bên đường ở ngoại ô thành phố. Lần này, thi thể ở gần đường cái hơn, ô tô chạy qua cũng dễ dàng phát hiện bóng người nằm trong bụi cây. Do đó, trời vừa sáng, xác chết đã được phát hiện.

Các thành viên Tổ Khiên Đen trầm ngâm quan sát thi thể. Châu Tiểu Triện giở báo cáo vừa nhận được, đồng thời lên tiếng: “Nạn nhân tên Triệu Hảo Hảo, 25 tuổi, làm việc ở khu CBD. Dựa vào giấy tờ trên người nạn nhân, tôi đã liên hệ với nơi cô ta làm việc, được biết ba ngày nay, cô ta không đi làm.”

“Thế có nghĩa là nạn nhân đã mất tích từ bốn ngày trước” Lải Nhải tiếp lời, “Cũng là một ngày trước khi chúng ta bắt Tư Đồ Dập. Lúc đó, hắn vẫn có thời gian gây án.”

Từ Tư Bạch đang kiểm tra tử thi, Cẩm Hi ngồi xổm bên cạnh quan sát. Xác chết này không khác gì so với mấy người trước. Thân thể cũng đầy vết bầm tím, dấu vết bị đánh, vết cắt và nhát dao chí mạng ở ngực. Nạn nhân mặc bộ đồ y tá, còn quần áo và vật dụng tùy thân được gói trong túi nilon màu đen. Chỉ có điều, Triệu Hảo Hảo có thân hình cao lớn nên cùng một bộ đồ y tá mặc trên người cô vừa ngắn vừa chật. Ngoài ra, nạn nhân vẫn đi đôi giày cao gót của mình, chiếc túi xách nữ biến mất.

“Vết thương của cô ta có nặng hơn mấy nạn nhân trước hay không?” Cẩm Hi hỏi.

“Nhìn từ bề ngoài thì không có gì khác biệt. Vết thương bên trong thì phải chờ giải phẫu mới có thể kết luận.” Từ Tư Bạch đáp.

Cẩm Hi gật đầu. Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng bước chân, cô ngoảnh đầu, bắt gặp Tần Văn Lang và Hứa Nam Bách đang đi tới.

Cẩm Hi và Hứa Nam Bách chỉ là có chút mâu thuẫn trong vấn đề học thuật nên cô không nghĩ ngợi gì nhiều. Nhìn thấy anh ta, cô vẫn chào hỏi như thường lệ. Hứa Nam Bách mỉm cười, gọi cô “Tiểu sư muội”, đồng thời hỏi han tình hình ở hiện trường.

“Bác sĩ Từ, tôi xin giới thiệu với cậu.” Tần Văn Lang cười nói với Từ Tư Bạch: “Vị này là Hứa Nam Bách, giáo sư đến từ Bắc Kinh. Giáo sư Hứa, đây là Từ Tư Bạch, bác sĩ pháp y có tiếng nhất của tỉnh chúng tôi.”

Từ Tư Bạch liền đứng dậy, tháo găng tay. Hai người đàn ông bắt tay, khách khí chào hỏi. Tần Văn Lang đặc ý mở miệng: “Tổ Khiên Đen chúng tôi tập hợp toàn tinh anh trong ngành cảnh sát của tỉnh, lại có bác sĩ pháp y lợi hại và chuyên gia tâm lý tội phạm nổi tiếng tham gia phá án nên càng không lo. Công việc là công việc, con người vẫn phải ăn cơm, lần trước chưa tổ chức được buổi liên hoan chào mừng bác sĩ Từ, hôm nay nhân dịp Giáo sư Hứa cũng có mặt, mọi người cùng ăn một bữa. Trưa nay đặt phòng riêng ở cơ quan nhé, tôi mời mọi người.”

Các thành viên Tổ Khiên Đen đều mỉm cười, Lải Nhải lẩm bẩm: “Được thôi! Sớm biết Đội trưởng Tần mời ăn trưa, tôi đã nhịn bữa sáng.”

Hứa Nam Bách gật đầu: “Cung kính không bằng tuân mệnh!”

“Xin lỗi, tôi không cùng ăn cơm với mọi người được rồi!” Một giọng đàn ông trầm tĩnh vang lên. Mọi người đều quay về hướng đó, Từ Tư Bạch tháo khẩu trang, nói với Tần Văn Lang: “Tôi còn nhiều công việc cần giải quyết nên đi trước đây”. Anh lại nhìn Cẩm Hi: “Lát nữa, anh sẽ gửi báo cáo khám nghiệm tử thi cho em.”

Cẩm Hi: “Vâng.”

Biết tính Từ Tư Bạch nên Tần Văn Lang không nài ép, mà chỉ vỗ vai anh: “Có thời gian, cậu hãy tham gia cùng mọi người cho vui.”

“Được.” Từ Tư Bạch trả lời ngắn gọn rồi dẫn Tiểu Diêu rời đi.

Hiện trường lại khôi phục sự yên tĩnh và bận rộn. Hứa Nam Bách và Tần Văn Lang đứng một bên nói chuyện, những người cảnh sát hình sự đi đi lại lại. Cẩm Hi dõi theo bóng Từ Tư Bạch. Cô biết anh chỉ viện cớ bận việc. Trước kia ở thành phố Giang, dù bận đến mức nào, anh cũng bỏ thời gian, tự tay nấu cơm mang đến cho cô. Trong đầu Cẩm Hi chợt hiện lên hình ảnh, hồi cô điều tra vụ án Trần Ly Giang, Từ Tư Bạch đội nắng mang nước và hoa quả đến cho cô. Sau đó, anh cũng một mình rời đi, để lại bóng lưng cô độc như bây giờ.

Vì trường học có việc đột xuất nên Hứa Nam Bách bị gọi đi, bữa liên hoan không thành. Buổi chiều, Tổ Khiên Đen quay về cơ quan. Nung nấu quyết tâm bắt bằng được hung thủ, Cẩm Hi một mình đi tới phòng họp lớn của đội hình sự. Cô nhìn thấy Hàn Trầm đang nói điều gì đó với Mặt Lạnh ở hành lang. Mặt Lạnh gật đầu, nhanh chóng rời đi, còn Hàn Trầm quay về phòng làm việc.

Cẩm Hi cũng không bận tâm, đẩy cửa đi vào phòng họp không người. Cô cầm bút đi tới tấm bảng trắng.

Nghe nói Bạch Cẩm Hi một mình ở phòng họp cả buổi chiều, Hàn Trầm liền đi tìm cô. Vừa đẩy cửa, anh liền nhìn thấy tấm bảng trắng phía trước chỉ chít chữ, mặt bàn ở hàng đầu tiên đặt chồng ảnh và tài liệu.

Cẩm Hi ngồi ở giữa phòng họp, tay chống cằm, bộ dạng rất tập trung. Nhìn thấy Hàn Trầm đi vào, cô chỉ nhướn mày rồi lại dõi mắt lên tấm bảng.

Hàn Trầm đi đến bên Cẩm Hi ngồi xuống: “Em đã nghĩ ra chưa?”

Cẩm Hi mỉm cười: “Em đã viết toàn bộ chi tiết có liên quan đến tâm lý tội phạm của vụ án lên bảng. Em luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng vẫn còn khá mơ hồ.”

Hàn Trầm dõi mắt lên tấm bảng. Đầu tiên là hàng chữ Chân dung chi tiết của Tư Đồ Dập, bên dưới liệt kê đặc điểm của anh ta:

IQ cao;

Có sức hút;

Trong cuộc sống tương đối cầu kỳ, gần như khắt khe;

Tối qua, sau khi được thả ra, tâm trạng của đối tượng chắc chắn phần nộ, có động cơ gây án;

....

Tấm bảng thứ hai viết Chân dung tâm lý tội phạm, chính là nội dung lần trước Cẩm Hi báo cáo, để đối chiếu với Tư Đồ Dập.

Tấm bảng thứ ba viết Đặc trưng của xác chết.

Nhiều vết thương;

Mặc đồng phục y tá cùng một kiểu dáng, kích cỡ;

Vấn đi đôi giày vốn có;

Trong dạ dày có thức ăn thượng hạng;

Túi xách biến mất.

Tám bảng liệt kê địa điểm ném xác bốn nạn nhân, tình hình về các nạn nhân, nội dung thẩm vấn đối tượng tình nghi...

Thấy Hàn Trầm xem chăm chú, Cẩm Hi lên tiếng: “Anh ra ngoài đi, ở đây ảnh hưởng đến em. Đây là công việc thuần túy về phương diện tâm lý tội phạm, em cần yên tĩnh một mình.”

Hàn Trầm nhìn cô: “Em vẫn chưa nghĩ ra sao? Anh có cách đây.”

Cẩm Hi: “Cách gì cơ?”

“Cảm giác của em không đúng, nhất định là trong đó tồn tại vấn đề logic. Chỉ cần tìm ra nghịch lý logic là sẽ thông suốt ngay.”

Cẩm Hi yên lặng nhìn vào đôi mắt đen của anh. Cô đã từng chứng kiến anh thể hiện điều này vô số lần. Trong vụ án Trần Ly Giang, ngay từ đầu anh đã tìm ra ba vấn đề ở hiện trường: Tại sao tội phạm lại đập phá đồ đạc? Tại sao hấn dùi miêng với nạn nhân? Tại sao lại mở ra cửa sổ? Sau đó, điểm thứ ba trở thành đầu mối phá án quan trọng. Vụ của T cũng tương tự, anh phát hiện T lau sạch mồ hôi ở hiện trường, nhưng để lại vô số vỏ đạn, chứng tỏ hẳn có kế hoạch ngăn hạn, đồng thời có ý định từ bỏ sinh mạng. Sự việc diễn ra sau đó cũng chứng thực suy luận của anh.

Bây giờ, anh bảo cô dùng phương pháp điều tra truyền thống để nhìn nhận vấn đề của tâm lý tội phạm? Không hiểu tại sao, đề nghị của anh khiến cô cảm thấy có chút hưng phấn.

“Được, em thử xem thế nào.” Cẩm Hi nói.

Khóe mắt Hàn Trầm hiện lên ý cười.

“Này, anh đừng cười. Không phải em chịu thua trước phương pháp điều tra truyền thống đâu đấy.” Cô nhấn mạnh.

Hàn Trầm nhướn người về bên này: “Thế thì là chịu thua anh sao?”

Cẩm Hi không nhịn được cười: “Anh cho rằng có khả năng đó không?”

Bốn mắt nhìn nhau, hai trái tim hòa chung một nhịp. Hàn Trầm kéo tay Cẩm Hi đặt lên đùi mình, cùng cô dõi mắt lên tám bảng.

Một lúc sau, còn đang chìm đắm trong suy tư, cô chợt nghe anh lên tiếng, “Anh đã tìm thấy một điểm.”

Cẩm Hi liền quay sang Hàn Trầm. Đây là vấn đề của tâm lý tội phạm, trên bảng đều viết về tâm lý và hành vi của hung thủ và nạn nhân, anh tìm thấy điều gì chứ?

Hàn Trầm hất cằm về tám bảng đầu tiên: Đặc điểm của Tư Đồ Dập: Trong cảnh sát tương đối cầu kỳ, gần như khắt khe.

Cẩm Hi giải thích: “Đây là kết luận có được từ việc quan sát Tư Đồ Dập và lời khai của bạn bè anh ta. Anh có để ý không? Móng tay anh ta cắt rất gọn gàng, da mặt có vẻ thường xuyên được chăm sóc, rất mịn màng trơn láng. Khi thẩm vấn, chúng ta rót trà đen cho anh ta, anh ta từ đầu đến cuối không động tới. Bạn của Tư Đồ Dập cũng nói, phụ nữ mà phối đồ không ăn nhập, dù xinh đẹp đến mấy anh ta cũng chẳng thêm để ý; quần áo bẩn một chút anh ta về thay ngay...”

Sau khi nói một thôi một hồi, Cẩm Hi phát hiện Hàn Trầm nhìn mình chăm chú.

“Sao thế?” Cô hỏi.

“Thật sự không nhìn ra vợ anh thông minh như vậy.” Giọng nói kiêu ngạo vang lên.

Trong lòng Cẩm Hi như được rót mật ngọt, nhưng cô lập tức bưng tỉnh, đẩy vai anh: “Cái gì gọi là ”không nhìn ra” chứ? Lễ nào bình thường em rất ngờ ngẩn hay sao?”

Hàn Trầm cười cười, đưa mắt về tám bảng thứ hai: “Chân dung tội phạm của em vừa nhắc đến chi tiết, ”đồng phục y tá” có ý nghĩa đặc biệt với hung thủ?”

“Đúng thế.”

“Chỗ này nảy sinh nghịch lý logic.” Anh nói, “Nếu Tư Đồ Dập là người cầu kỳ, khắt khe; nếu bộ đồng phục y tá có ý nghĩa đặc biệt với anh ta, vậy tại sao...” Anh nhìn lên tấm bảng thứ ba, “Anh ta lại để nạn nhân đi đôi giày của mình mà không thay bằng giày y tá hay đôi giày riêng?”

Cầm Hi ngăn người. Cô cầm tấm ảnh chụp thi thể nạn nhân trên bàn. Hình ảnh người phụ nữ xinh đẹp mặc bộ đồ y tá lại đi đôi giày da cao cấp của các cô gái văn phòng quả thực không hề ăn nhập.

“Em cũng đã lưu ý điểm này.” Cô lên tiếng, “Liệu có phải người phụ nữ tạo thành bóng đen tâm lý ở thời niên thiếu của Tư Đồ Bạch cũng đi đôi giày của giới văn phòng nên anh ta mới cố tình giữ lại?” Sự giải thích này tương đối hợp lý bởi trước đó cô quy đoán, đối tượng hung thủ cầm hận là người phụ nữ mặc đồ y tá chứ không phải y tá thật sự.

Hàn Trầm im lặng trong giây lát mới trả lời: “Nếu để anh phân tích, thì càng có khả năng sợ phiền phức hơn. Bàn chân phụ nữ có kích cỡ khác nhau, quần áo lớn hay nhỏ hơn một chút vẫn có thể miễn cưỡng mặc vào người, còn giày dép không như thế, giày nhỏ không thể đi vào chân, giày lớn quá dễ bị rơi ở dọc đường, sẽ càng gây phiền toái lớn hơn.”

Cầm Hi sửng sốt. Cô chưa từng nghĩ đến điều này nên nhất thời không thể phản bác Hàn Trầm, nhưng đúng là tồn tại khả năng mà anh vừa nhắc tới.

Nếu hung thủ vì muốn tránh phiền phức nên mới không thay giày cho nạn nhân, thì điều này không phù hợp với chân dung Tư Đồ Dập. Cố đè nén nghi hoặc trong lòng, Cầm Hi đứng dậy đi đến trước tấm bảng, xóa đi một phần nội dung, viết ra mấy từ: “Sợ phiền phức, bớt việc.”

Sau đó, cô ngẩng đầu nói: “Ở đây lại xuất hiện nghịch lý logic thứ hai. Ban đầu, em tưởng hung thủ cho bốn nạn nhân mặc bộ đồng phục y tá cùng kích cỡ dù không vừa người họ là bởi vì người phụ nữ năm xưa cũng mặc cỡ này. Nhưng theo như anh đề cập, rất có thể hung thủ cho nạn nhân mặc đồ như nhau để giảm bớt phiền hà.”

Hàn Trầm ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Cùng một kích cỡ chứng tỏ hẳn đã mua một lô trong một lần. Size M là tiện nhất, thân hình phụ nữ dù có khác biệt nhưng về cơ bản đều có thể mặc cỡ đó”

Cầm Hi giật mình, lập tức viết lên bảng: “Mua cả lô.”

Dù không chắc chắn suy đoán của Hàn Trầm có chính xác hay không, cô vẫn cảm thấy phần chấn. Dùng tư duy của phương pháp điều tra truyền thống tìm kiếm nghịch lý trong chân dung hành vi của tội phạm, cô bỗng có cảm giác được mở rộng tầm mắt.

“Thật ra, còn có một nghịch lý nữa mà trước đó em không xác định được.” Cầm Hi gạch chân từ “túi xách”: “Hung thủ lấy đi túi xách của các nạn nhân làm đồ lưu niệm. Chúng ta đã biết, túi xách đều do bốn nạn nhân tự bỏ tiền mua, kiểu dáng, nhãn hiệu khác nhau, giá cả có đắt có rẻ. Em luôn cảm thấy, người có tính khắt khe như Tư Đồ Dập sẽ không tùy tiện coi túi xách phụ nữ là vật kỷ niệm. Hơn nữa, với mức độ biến thái của anh ta, nếu muốn sưu tầm đồ lưu niệm, anh ta sẽ lấy thứ mang tính chất cá nhân hơn, càng có thể đánh thức ký ức phân tích của anh ta như đồ lót, tóc hay nội tạng gì đó.”

Nói đến đây, cô đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn mấy chữ vừa viết: “Sợ phiền phức, bớt việc, mua cả lô, đồ lưu niệm không đủ tính chất cá nhân.”

Cô đang làm gì vậy? Rõ ràng cô muốn tìm chứng cứ chứng minh Tư Đồ Dập là hung thủ. Nhưng sau khi cùng Hàn Trầm phát hiện ra mấy nghịch lý, thì...

Cầm Hi liền ngoảnh đầu, thấy Hàn Trầm nhìn mình chăm chú, không biết anh đang nghĩ gì.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi!” Cầm Hi cất cao giọng.

Tiểu Diêu vừa đẩy cửa đi vào, đưa tập báo cáo cho cô: “Chị Cầm Hi! Tổ trưởng Hàn! Đã có báo cáo khám nghiệm tử thi rồi!”

Cầm Hi vội vàng nhận lấy rồi mở ra xem, đồng thời lên tiếng: “Nạn nhân hôm nay có bị ngược đãi và hành hạ nghiêm trọng hơn mấy người trước không?”

Tiểu Diêu lắc đầu: “Không ạ, cũng tương tự ba nạn nhân trước. Thầy em nói, các vết thương tiêu chuẩn như cùng một lò đúc ra ấy.”

Cầm Hi lặng thinh. Tiểu Diêu nhanh chóng đi ra ngoài thuận tay khép cửa. Hàn Trầm đứng dậy, đi tới lấy tập báo cáo trong tay cô, cúi đầu xem xét. Cầm Hi dõi mắt lên hàng chữ đầu tiên trên tấm bảng.

“Hàn Trầm, đã xuất hiện nghịch lý thứ tư rồi.” Cô hít một hơi sâu, “Còn là nghịch lý quan trọng nhất.”

Đúng lúc này, di động Hàn Trầm đổ chuông. Anh bắt máy: “Ừ! Cậu nói đi! Được, trong danh sách có anh ta không? Tôi biết rồi.”

Cầm Hi đứng một bên, trong lòng sôi sục. Đợi anh kết thúc cuộc điện thoại, cô lập tức lên tiếng: “Hàn Trầm, anh bảo cần tìm ra nghịch lý. Nếu kết luận chủ yếu của vụ án lại mâu thuẫn với một số chi tiết nhỏ thì phải làm thế nào?”

“Chi tiết mới là chân tướng sự việc.” Hàn Trầm đáp.

Cầm Hi yên lặng nhìn anh một lúc mới mở miệng: “Em có một suy nghĩ táo bạo. Anh có cảm thấy, trong vụ án này còn ẩn giấu chân dung của một người khác hay không? Giống như vẽ trước đó của chúng ta đã ghép xong rồi, bây giờ lại phát hiện ra mấy miếng không thể ghép vào.”

Khóe mắt Hàn Trầm thấp thoáng nụ cười: “Ừ!”

“Em... hình như em đã biết hung thủ là ai rồi.”

“Anh cũng biết rồi.”

57. Chương 57: Mô Phỏng Giết Người

Bạch Cầm Hi cười cười: “Sao anh biết được?”

Sau khi được Hàn Trầm gợi ý, những chứng cứ của tâm lý tội phạm học trước mặt cô đã chỉ ra hung thủ. Hàn Trầm làm thế nào biết được nhỉ?

“Anh từng nói, anh chỉ tin vào chứng cứ. Dù Tư Đồ Dập hoàn toàn phù hợp chân dung mà em phác họa...” Hàn Trầm từ tốn nói, “Nhưng đó cũng chỉ là chân dung mà thôi, không thể kết luận anh ta là hung thủ, cũng không loại trừ khả năng tồn tại đối tượng tình nghi khác. Sau cuộc kiểm tra nói dối, khả năng này càng lớn hơn.”

Cầm Hi chớp mắt. Anh cũng thật là... Cái gì gọi là “chỉ là chân dung mà thôi”? Có điều, cô phát hiện bất cứ lúc nào Hàn Trầm cũng tỏ ra hết sức lý trí.

“Sau khi xảy ra vụ án thứ tư, anh tiếp tục điều tra theo hai khả năng đó.” Anh nói.

“Khoan đã.” Cầm Hi nói xen ngang, “Anh bảo Mặt Lạnh đi điều tra gì vậy?” Cô chợt nhớ tới cảnh hai người thì thầm ở hành lang hồi này.

Hàn Trầm mỉm cười: “Điều tra hai việc. Thứ nhất, nếu hung thủ không phải là Tư Đồ Dập, vậy thì hẳn phải rất quen thuộc tình hình xung quanh của ngôi biệt thự của Tư Đồ Dập, mới có thể tiến hành một loạt hành vi phạm tội. Trước đây, anh đưa ra suy đoán: hung thủ hoặc là sống ở ngôi biệt thự độc lập hoặc là sống trong căn nhà ở ngoại ô hẻo lánh. Gần biệt thự có mất ngôi nhà dân phù hợp điều kiện này?”

Cầm Hi lập tức hiểu ra vấn đề: “Anh bảo Mặt Lạnh đi điều tra những người sống ở nhà dân gần đó?”

Hàn Trầm gật đầu: “Thứ hai, bất kể hung thủ có phải là Tư Đồ Dập hay không, mấy nạn nhân đều có liên quan đến câu lạc bộ Tình Đồ. Chúng ta mới chỉ rà soát danh sách khách hàng của câu lạc bộ. Hôm nay, anh bảo Mặt Lạnh đi điều tra danh sách nhân viên, đặc biệt là nhân viên không chính thức. Hiện tại, Mặt Lạnh đã điều tra ra, cả hai việc đều rơi trúng một người.”

“Thiệt Luân!”

“Thiệt Luân!”

Cẩm Hi gần như đồng thời cùng anh thốt ra cái tên này. Hàn Trầm nhếch miệng, giơ tay ôm vai cô: “Vì vậy, Thiệu Luân là đối tượng tình nghi quan trọng thứ hai. Anh đã báo cảnh sát địa phương xuất phát, lập tức bao vây nơi ở của anh ta.”

Cẩm Hi gật đầu: “Rất tốt!”

Hàn Trầm nói tiếp: “Mặt Lạnh còn điều tra ra một chuyện. Trước đó, chúng ta phải mất một thời gian mới tìm ra Thiệu Luân, bởi anh ta thay đổi chỗ ở. Bây giờ thì rõ rồi, mấy tháng trước, anh ta bán ngôi nhà bố mẹ để lại. Ngôi nhà này có giá thị trường trên 1 triệu nhân dân tệ.”

Cẩm Hi sáng mắt: “Thảo nào...”

Hàn Trầm nhìn cô đắm đắm. Vào thời khắc này, đôi mắt trong veo của cô sáng lấp lánh. Rõ ràng đang thảo luận vụ án, vậy mà ma xui quỷ khiến thế nào, anh cúi đầu hôn chụt lên môi cô một cái.

Thấy cô dờ người, mãi vẫn không có phản ứng, anh liền cười tủm tỉm: “Anh nói xong rồi. Bà xã anh suy đoán bằng cách nào vậy?”

Cẩm Hi phát hiện anh lên cơn nghiện gọi cô là “bà xã” hay “vợ”. Một người đàn ông trưởng thành đôi khi cũng có lúc rất ấu trĩ. Cô đứng dậy, đi đến trước tấm bảng, cầm bút lên.

Sau đó, cô quay đầu, nở nụ cười đắc ý: “Em nói cho anh nghe nhé!” Rồi viết từ đầu tiên trên bảng: Tâm trạng.

”Đây là nghịch lý lớn nhất ở thời điểm hiện tại. Nếu hung thủ là Tư Đồ Dập, quá trình thẩm vấn đã chứng minh, hắn là người dễ nổi giận, tâm trạng xao động rất lớn. Nếu 4 tháng trước bị mời về đồn cảnh sát một lần, đã có thể khiến hắn thay đổi cách thức gây án, công khai thách thức cảnh sát, vậy thì lần này chúng ta thẩm vấn một ngày một đêm với tư cách đối tượng tình nghi, tâm trạng của hắn sẽ càng dao động lớn hơn. Hắn sẽ trở nên vô cùng phần nộ, oán hận và manh động. Cũng chính vì vậy, thủ đoạn ngược đãi nạn nhân sẽ tàn nhẫn hơn, vết thương trên người nạn nhân phải kinh khủng hơn mới đúng.

Nhưng sự thật không phải như vậy. Tiểu Diêu cho biết, vết thương của nạn nhân thứ tư không khác mấy người trước là bao nhiêu, giống như là một lò đúc ra. Điều này có nghĩa là gì? Thủ pháp của hung thủ ổn định, chứng tỏ tâm trạng của hắn hết sức bình tĩnh, không phù hợp với tính cách và tâm lý của Tư Đồ Dập.”

“Cũng hơi có lý đấy.” Hàn Trầm gật gù.

Cẩm Hi: “Đâu chỉ ”hơi có lý” thôi”.

Hàn Trầm cười: “Em nói tiếp đi!”

Cẩm Hi khoanh tròn mấy nghịch lý tìm ra trước đó: Sợ phiền phức, bớt việc, mua cả lỗ, đồ lưu niệm không đủ tính chất cá nhân. Cô quay sang Hàn Trầm: “Tâm trạng cộng thêm mấy nghịch lý này, rõ ràng nhằm và nhân cách của người khác. Mà trong một vụ án giết người hàng loạt xuất hiện hai nhân cách thì tức là có ba khả năng xảy ra.”

“Thứ nhất: Hung thủ là hai người.” Cô mỉm cười, “Nhưng trong vụ án này, khả năng đó không tồn tại. Bởi vì nếu là liên kết gây án, kể cả khi hai tội phạm phân biệt chủ thứ, đặc trưng tính cách và hành vi của họ cũng sẽ thể hiện rõ trong quá trình phạm tội. Ví dụ, một người thích đánh bằng roi, một người thích lột da; hoặc một người phụ trách hành hạ, giết hại, một người phụ trách bắt cóc và xử lý thi thể nạn nhân. Nhưng vụ án này từ đầu đến cuối đều thể hiện đặc trưng của tội phạm ”có năng lực tổ chức”, giống như một cá nhân hoàn chỉnh, chỉ tồn tại một vài chi tiết bị bỏ sót và cho thấy sự mâu thuẫn. Điều này không phải kỳ lạ hay sao?

Hung thủ cũng không phải là người đa nhân cách. Bởi nếu Tư Đồ Dập có hai nhân cách thay thế lẫn nhau, hiệu quả cũng sẽ giống liên kết gây án.

Vậy thì chỉ còn lại khả năng thứ ba: Một nhân cách là giả, do hung thủ ngụy tạo để đánh lạc hướng chúng ta. Nhân cách còn lại mới là thật. Vừa rồi anh cũng nói, chi tiết mới là chân tướng sự việc.”

Hai người lặng thinh nhìn nhau. Cẩm Hi tựa người vào tấm bảng, mắt sáng như sao trời. Vài giây sau, cô tiếp tục phân tích: “Trước đó, em luôn có cảm giác, vụ án này quá thuận lợi. Mượn một câu của giáo sư Bạc Cận Ngôn là: Vụ án này chuẩn như trong sách giáo khoa. Tội phạm để lại nhiều chứng cứ ở hiện trường như: lái xe sang dự đồ bắt cóc nạn nhân, ngược đãi, và giết hại nạn nhân, thay đồng phục y tá, rượu vang và bút tét, 4 tháng trước bị lôi đến đồn cảnh sát... Tất cả những điều này giúp ta phác họa ra chân dung của một tên tội phạm “có năng lực tổ chức” điển hình, đồng thời đều nhắm vào Tư Đồ Dập.

Tổng hợp tất cả những yếu tố trên, tuy kết luận khó tin, nhưng lại là sự giải thích hợp lý nhất. Đây không phải là vụ án “có năng lực tổ chức” điển hình mà là vụ án mô phỏng chân dung. Hung thủ mô phỏng chân dung đặc điểm tội phạm có năng lực tổ chức từ giáo trình, sau đó tạo ra chân dung của Tư Đồ Dập rồi tiến hành giết người, từ đó đổ tội cho Tư Đồ Dập. Mà người có thể làm ra tất cả những điều này chỉ có thể là Thiệu Luân.”

Giọng nói của Cẩm Hi rất mạnh mẽ. Cô cầm bút, đi đi lại lại trước tấm bảng thành thói quen.

“Thứ nhất anh ta có động cơ. Thứ hai anh ta hiểu rõ bộ mặt thật của Tư Đồ Dập. Thứ ba, anh ta và bạn gái đều là sinh viên xuất sắc ngành kỹ thuật nên có khả năng linh hoạt tốt. Thứ tư, anh ta ẩn nấu ở hộp đêm thì có thể tìm hiểu sở thích của Tư Đồ Dập, thí dụ biết Tư Đồ Dập thích bộ đồ y tá, thích uống rượu vang. Em nghĩ, chắc anh ta thường xuyên theo dõi Tư Đồ Dập. Thứ năm, việc anh ta bán nhà đã giải thích nguyên nhân tại sao anh ta có thể dễ dàng dụ dỗ các cô nhân viên văn phòng. Người đàn ông phong độ lịch sự và lái xe hơi sang trọng rất dễ thu hút các cô gái. Chắc anh ta đã nói dối mình là giáo sư hay công tử nhà giàu. Thứ sáu, anh ta không tin tưởng cảnh sát. Thứ bảy, trong cuộc thẩm vấn, anh ta đã bộc lộ sự chán ghét đối với phụ nữ và những người như Tư Đồ Dập. Thậm chí, anh ta còn trần thuật nguyên vẹn những lời chế nhạo mà mấy nhân viên “cổ cồn trắng” nói với anh ta. Có thể ghi nhớ đến mức đó, tâm lý của anh ta đã có dấu hiệu méo mó rồi. Vì vậy...”

Cô dừng bước, ánh mắt trở nên vô cùng sắc bén: “Trên đây chính là chân dung của Thiệu Luân, chân dung trong chân dung. Anh ta rất thông minh, cũng rất cố chấp, tự mình đạo diễn tất cả.”

Phân tích xong, Cẩm Hi ném chiếc bút xuống bàn, quay đầu về phía Hàn Trầm. Anh vẫn nhìn cô chăm chú, giống như rất nhập tâm.

Cẩm Hi khẽ nhún mày: “Sao thế? Em phân tích không đúng sao?”

Lúc này, anh mới cup mi: “Em nói không chệ vào đâu được.”

Khóe miệng Cẩm Hi cong cong.

“Đi thôi! Chúng ta đến nơi ở của Thiệu Luân, chắc mọi người đã bắt được anh ta rồi!” Hàn Trầm nói.

Cẩm Hi gật đầu: “Đợi em một lát, để em xóa đi đã”. Nói xong cô cầm tấm mút, xóa hết chữ trên bảng. Hàn Trầm cũng đi đến giúp cô xóa tấm bảng bên cạnh rồi quay sang cô.

Vừa rồi trong lúc nghe cô phân tích, anh bất giác thất thần. Bởi vì chứng kiến dáng vẻ hăng hái của cô, bộ não anh chợt vụt qua một số cảnh tượng mơ hồ. Anh lơ mơ nhìn thấy cô mặc bộ váy tinh tế, đi giày cao gót đứng trong phòng hội nghị, phân tích chân dung tội phạm, mà thỉnh giả chỉ có mình anh mà thôi.

Cô lúc đó có điểm khác bây giờ, gương mặt non nớt và bầu bĩnh hơn. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng ánh mắt cô đầy nhuệ khí và cao ngạo, giống như chẳng bận tâm bất cứ điều gì. Lúc bấy giờ, anh ngồi ở dưới, mỉm cười nhìn công chúa của anh tỏa sáng.

Cô bây giờ tuy sắc bén và cao ngạo nhưng đã bị năm tháng mài mòn đi nhiều. Hiện tại, cô không còn mặc bộ váy đẹp đẽ, đi đôi giày cao gót lấp lánh nữa, mà chỉ mặc bộ đồ thể thao bình thường, buộc tóc đuôi ngựa bằng dây thun. Lồng ngực Hàn Trầm bỗng nhói đau.

“Cẩm Hi, lúc nào rảnh, anh đưa em đi mua váy nhé?” Anh lên tiếng.

Cẩm Hi ngoảnh đầu về phía anh: “Tại sao?”

“Em không cần à?”

“Vâng, em không cần.” Cẩm Hi tiếp tục lau bảng: “Trước đây em cũng thích mặc váy, nhưng nghề cảnh sát mặc váy rất bất tiện, lâu ngày rồi không thích nữa.”

“Làm thế nào bây giờ?” Anh nói khẽ, “Anh thích nhìn em mặc váy.”

Cẩm Hi phì cười: “Váy thì phải xem biểu hiện của anh thế nào đã!”

Hàn Trầm nhanh chóng lau xong. Anh cũng không giúp cô mà đứng một bên, dõi theo bóng lưng người yêu.

Một lúc sau, anh lên tiếng: “Cẩm Hi, anh đã điều tra ra một số manh mối liên quan đến vụ án 5 năm trước.”

Cẩm Hi liền dừng động tác: “Anh nói đi.”

“Lúc đó có 64 người chết. Qua thời gian và địa điểm gây án, cũng như nguyên nhân tử vong, có thể đoán, hung thủ không phải chỉ có một người. Nạn nhân có thân thể và tuổi tác khác nhau, có người bị phanh thây, có người bị chết ngạt, có người bị trúng độc mà chết... Vì hồ sơ vụ án đã được liệt vào dạng cơ mật cho nên anh không rõ tình hình tội phạm, cũng không rõ chúng ta có quan hệ thế nào với vụ án đó. Anh định dùng phương thức đi ngược từ dưới lên, bắt đầu từ nạn nhân để điều tra ra hung thủ. Vì vậy, trong thời gian tới, rất có thể em sẽ phải phác họa nhiều chân dung...”

Nói đến đây, Hàn Trầm đột nhiên dừng lại. Đang chăm chú lắng nghe, đột nhiên anh im bật, Cẩm Hi liền quay người, bắt gặp anh nhìn chằm chằm cửa ra vào, sau đó đưa mắt ra hiệu cho cô.

Cẩm Hi giật mình. Ý anh là... Ngoài cửa có người nghe trộm.

Lúc này, Hàn Trầm đã lặng lẽ đi ra cửa. Cẩm Hi hiểu ý, lập tức cất giọng bình thản, “Được, khi nào cần phác họa chân dung, anh cứ nói...”

Cô còn chưa dứt lời, Hàn Trầm đã đẩy cánh cửa, Cẩm Hi nhanh chóng chạy đến bên anh, nhưng ngoài hành lang không một bóng người. Cẩm Hi và Hàn Trầm đưa mắt nhìn nhau. Vừa rồi cô đứng hơi xa nên không để ý, nhưng cô biết, với thính lực của anh, không có chuyện nhầm lẫn. Nhưng đây là Cục Công an, người nào cũng đều quang minh chính đại, có ai tự dưng đi nghe lén cuộc trò chuyện của cô và anh chứ?

“Không biết là ai nhỉ?” Cẩm Hi hạ giọng thăm thềm. Hàn Trầm lắc đầu.

Đúng lúc này, một đầu hành lang vang lên tiếng động, có người từ nhà vệ sinh đi ra ngoài. Hàn Trầm và Cẩm Hi quay đầu, liền nhìn thấy Lải Nhải đang vẩy nước trên tay, mỉm cười chào hỏi bọn họ: “Lão đại, em Bạch.”

“Anh ở đây làm gì vậy?” Cẩm Hi hỏi anh ta.

Lải Nhải hơi ngây ra: “Tôi đi vệ sinh.”

“Vừa rồi cậu có thấy ai ở hành lang không?” Hàn Trầm hỏi.

Lải Nhải lắc đầu: “Không. Vừa rồi, em ở trong nhà vệ sinh.” Thần sắc anh ta trở nên cảnh giác: “Xảy ra chuyện gì à?”

Hàn Trầm đáp: “Không có gì, cậu mau xuống dưới chuẩn bị xuất phát đi.”

“Vâng!” Lải Nhải lập tức đi ra cầu thang. Hàn Trầm kéo Cẩm Hi về phòng họp. Anh đóng cửa rồi cúi đầu nhìn cô, Cẩm Hi yên lặng nắm tay anh. Hàn Trầm đỡ gáy cô, để cô tựa vào vai mình, rồi hôn lên mái tóc dài của cô: “Không sao đâu, em đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Mấy chiếc xe cảnh sát phóng như bay trên con đường tới ngôi biệt thự của Tư Đồ Dập, cũng là nơi ở của Thiệu Luân. Mặt Lạnh đã tới hiện trường từ trước, bốn thành viên Tổ Khiên Đen ngồi trên một chiếc ô tô. Ngoài bọn họ, Tần Văn Lang, Hứa Nam Bách, Từ Tư Bạch và những người cảnh sát hình sự khác cũng đi cùng.

“Tiểu Bạch, em kể cho chị nghe chuyện này.” Châu Tiểu Triện nhào người về phía trước, nói với Cẩm Hi đang ngồi ở ghế phụ: “Sáng hôm nay, Hứa Nam Bách còn đề nghị với Đội trưởng Tần, tiếp tục điều tra những đối tượng tình nghi khác phù hợp chân dung tội phạm. Bây giờ, chúng ta tìm ra hung thủ, anh ta coi như tạt vào mặt mình.”

Cẩm Hi nở nụ cười đắc ý. Lải Nhải cất giọng ngờ vực: “Tư Đồ Dập không còn bị tình nghi nữa sao?”

Anh ta vừa dứt lời, trong xe trở nên yên tĩnh. Hàn Trầm vừa lái xe, vừa từ tốn trả lời: “Căn cứ vào tình hình hiện tại, có lẽ anh ta không phải là hung thủ của 4 vụ giết người gần đây, nhưng chắc chắn có liên quan đến những vụ mất tích trước đó. Anh ta cũng không thể thoát khỏi lưới trời.”

Lải Nhải và Châu Tiểu Triện gật đầu. Cẩm Hi trầm tư suy nghĩ, Hàn Trầm nói đúng, bây giờ cần phải phán đoán theo lý trí, Tư Đồ Dập không liên quan đến vụ án lần này. Tuy nhiên, nghi hoặc trong lòng cô vẫn chưa có lời giải đáp.

Ngoài miệng, cô vẫn tỏ ra thản nhiên: “Anh ta không phải thì thôi, tôi đâu phải là người không dám thừa nhận sai lầm. Không trải qua giông tố, sao có thể nhìn thấy cầu vồng.”

Ba người đàn ông đều cười. Có lẽ vụ án sắp được giải quyết, nên Châu Tiểu Triện vô cùng phấn chấn, cậu ta hết nhìn Hàn Trầm rồi lại quay sang Cẩm Hi: “Theo lời Tiểu Bạch, chị và lão đại đồng thời khoanh vùng hung thủ. Trong cuộc cá cược của hai người, coi như ai thắng?”

Cẩm Hi muốn khâu miệng Châu Tiểu Triện. Trước đó, cô không thể kiềm chế được tâm trạng, đã kể cho Châu Tiểu Triện chuyện cùng Hàn Trầm đánh cược, tất nhiên không nói rõ là cược thứ gì. Bây giờ, Hàn Trầm nghe thấy, chắc nghĩ cô là người không kín miệng.

Cẩm Hi lập tức nháy mắt với Hàn Trầm, sau đó lên tiếng: “Ai thắng ai thua mà chẳng được, dù sao cũng chỉ là một bữa cơm thôi.”

Châu Tiểu Triện: “Thế à?”

Cẩm Hi cười cười, đang định chuyển đề tài liền nghe thấy giọng nói bình thản ở bên cạnh: “Ừ, dù sao bữa cơm này, chúng tôi cũng ăn chắc rồi.”

Cẩm Hi đỏ mặt, quay đầu về bên cửa sổ. Sớm biết vậy, để anh “ăn” cho xong, bây giờ cô như miếng thịt trên thớt, suốt ngày bị anh mang ra chòng ghẹo, không được sống yên ổn.

Nghe cuộc trò chuyện giữa hai người, Lải Nhải và Châu Tiểu Triện lắc đầu bất lực. Lão đại và Tiểu Bạch “buồn nôn” quá đi, có mỗi bữa cơm mà cược đi cược lại, giống như trẻ con ấy, chỉ tổ kích thích những thanh niên độc thân như bọn họ mà thôi.

Tại một ngôi nhà độc lập cách biệt thự của Tư Đồ Dập chưa đến hai cây số, Cẩm Hi đeo găng tay đứng bên ngoài quan sát xung quanh. Đằng sau ngôi nhà là dãy núi cao, đằng trước có sân nhỏ và một bức tường thấp bao quanh. Ngoài cổng là đường đất chật hẹp, mọc đầy cây cỏ, khoảng cách từ nhà này đến nhà khác cũng hơn 100m, nơi này hoàn toàn phù hợp điều kiện gây án.

Cảnh sát hình sự của chi cục đã phong tỏa ngôi nhà, thu hút sự chú ý của người dân xung quanh. Tổ Khiên Đen phụ trách hiện trường nên trong sân không quá đông người, ngoài thành viên Tổ Khiên Đen chỉ có Tần Văn Lang, cùng ba cảnh sát hình sự, hai nhân viên giám định, Từ Tư Bạch, Tiểu Diêu và Hứa Nam Bách.

“Lúc chúng tôi đến đây, trong nhà không có người, đối tượng tình nghi vẫn chưa về.” Mặt Lạnh đi tới báo cáo, “Chúng tôi đã xin lệnh bắt giữ Thiệu Luân, đồng thời cử người đến nơi hắn thường xuất hiện để bắt hắn.”

Hàn Trầm và Tần Văn Lang gật đầu.

“Tôi đã xem dấu vết bánh xe trên con đường đất.” Lải Nhải chạy tới, “Chiếc xe tương đối lớn, chắc là loại SUV.”

Mọi người đi vào trong nhà. Nhìn từ bên ngoài, ngôi nhà hai tầng này không khác những ngôi nhà dân bình thường là bao: tường trắng, gạch đen, nền xi măng, đồ đạc trong nhà cũng rất đơn giản. Khi cảnh sát phá khóa cửa, đi theo cầu thang nhỏ tới mở xuống tầng hầm, tất cả đều kinh ngạc khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Nơi này chẳng khác nào địa ngục trần gian. Rõ ràng Thiệu Luân đã mô phỏng hiện trường phạm tội trong các phim truyền hình Âu Mỹ. Là gian phòng kín mít được cải tạo cách âm. Trần nhà có một ngọn đèn sáng chói mắt, bốn bức tường xung quanh treo đầy những con dao lớn nhỏ, gậy sắt, lưới rìu... Có thứ trên thân

vẫn còn vết máu. Giữa phòng là chiếc ghế rất lớn, trên có mấy sợi dây thừng dùng để trói nạn nhân. Nền nhà xuất hiện những dấu vết thẫm màu, khi nhân viên giám định dùng đèn tử ngoại chiếu vào, mới thấy cả vũng máu loang lổ, khiến mọi người đều rùng mình.

Cầm Hi đi đến chiếc bàn vuông nằm sát tường, trên đó có mấy chiếc túi xách nữ, cô liền cầm lên xem. Khác với cảnh tượng hỗn loạn trong phòng, mấy chiếc túi xách được bọc bằng nilon sạch sẽ, xếp ngay ngắn trong phòng. Bề ngoài túi nilon còn dán một miếng giấy nhỏ, ghi rõ thông tin nạn nhân. Chiếc cô đang cầm viết: “Châu Tự Cẩm, 29 tuổi, rất xinh đẹp”.

Cầm Hi đặt chiếc túi xách xuống bàn, quay sang Hàn Trầm, “Thiệu Luân muốn vốn muốn trả thù Tư Đồ Dập và những người phụ nữ văn phòng nên mới gây ra tội ác. Về bản chất, anh ta cũng đã trở nên biến thái rồi.”

Cảnh sát hình sự và nhân viên giám định ở lại hiện trường một lúc lâu. Đến lúc vật chứng và dụng cụ gây án chuyển ra ngoài, trời đã sẩm tối. Cầm Hi vẫn ở dưới tầng hầm. Nhìn thấy Lải Nhải bò xuống cạnh lối lên xuống cầu thang, cầm đèn pin chiếu vào tường, cô liền hỏi: “Sao thế?”

“Ở đây hình như có thứ gì đó, cầm đèn pin giúp tôi với!” Lải Nhải nói.

Cầm Hi nhận lấy đèn pin, chiếu đèn pin vào chỗ anh ta chỉ. Kết quả, hai người nhìn thấy một thứ rất nhỏ màu đen gắn trên tường. Lải Nhải không hổ danh là chuyên gia giám định dấu vết, vị trí kín đáo như vậy cũng bị anh ta phát hiện.

“Là camera sao?” Cô hỏi.

“Ừ! Hàng của Mỹ, đồ tốt đấy. Loại này chắc là thu phát tín hiệu không dây.”

Lúc này, Hàn Trầm cũng đi xuống cầu thang, cùng bọn họ quan sát chiếc camera. Lải Nhải lẩm bẩm: “Loại camera thu phát vô tuyến chỉ có tác dụng trong vòng 5 cây số. Ngôi nhà này không có máy phát tín hiệu, Thiệu Luân xem hình ảnh giám sát ở đâu nhỉ? Trong xe ô tô sao?”

Cầm Hi nhú mày, Hàn Trầm lên tiếng: “Đi tìm xem chỗ khác có gắn camera không?”

“Vâng.”

Lải Nhải lập tức rời đi, Hàn Trầm gọi nhân viên giám định đến gỡ đầu camera. Cầm Hi vẫn đứng yên một chỗ, quan sát chiếc camera đó. Dưới ánh đèn, trông nó vừa đen vừa sáng, giống như mắt dã thú nhìn chăm chăm vào cô.

Lải Nhải nhanh chóng phát hiện nhiều camera khác, chúng đều được gắn ở chỗ kín đáo nhưng quan trọng, ví dụ trên cành cây ngoài sân, xà nhà màu tối, góc tường bị chân bàn che khuất ở tầng hầm... Nếu không quan sát ở khoảng cách gần, rất khó có thể phát hiện.

Camera ghi lại hình ảnh gì? Cần tìm ra máy tính ở đâu kia mới biết được. Mấy người cảnh sát hình sự đi hết ra ngoài, bắt đầu kiểm tra xung quanh ngôi nhà. Nhớ đến lời giải thích tính năng và phân bố camera của Lải Nhải, Cầm Hi cảm giác có gì đó không đúng, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ. Cô tiếp tục đi đi lại lại dưới tầng hầm, trầm tư hồi lâu.

Đúng lúc này, Lải Nhải hét lớn: “Tôi có phát hiện mới đây này.”

Cầm Hi quay đầu, thấy anh ta cầm ba chai nước khoáng trên bệ đưa cho Hàn Trầm: “Lão đại, trong mỗi chai nước đều có thuốc ngủ.”

Hàn Trầm nhận chai nước, đưa lên mũi ngửi ngửi, Lải Nhải tỏ ra đắc ý: “Hôm qua hai người cảnh sát theo dõi Tư Đồ Dập bị bỏ thuốc nên trưa nay, em có nghiên cứu qua về thuốc ngủ, uống một ngụm là nhận ra ngay.”

“Nhưng...” Cầm Hi cầm lên xem, “Trong cơ thể nạn nhân không có thành phần thuốc ngủ.”

Lải Nhải ngẩn người. Hàn Trầm lên tiếng: “Không phải cho các nạn nhân mà chính là bản thân anh ta uống.”

Cầm Hi nhìn chằm chằm mấy chai nước, không nói một lời. Hàn Trầm liếc cô một cái, cười cười rồi đi sang một bên.

Di động của anh bỗng đổ chuông, tín hiệu dưới tầng hầm không tốt nên anh đi lên trên nghe máy. Nơi này chỉ còn lại Cầm Hi và Lải Nhải. Lải Nhải như cái rada, ngó nghiêng xung quanh xem xét để tránh bỏ sót. Cầm Hi vẫn ngồi xõm nhìn nền nhà chằm chằm.

Cô chìm đắm trong suy tư. Những ý nghĩ trong đầu dần dần sâu chuỗi với nhau:

Ngôi nhà được gắn camera vô số một cách bí mật, phạm vi năm cây số, hình ảnh thu được từ camera, thuốc ngủ...

Trả lời biến thái và hưng phấn, nhìn trộm từ góc tối, nụ cười vụt qua...

“Tôi xong rồi, em có lên trên không?” Lải Nhải hỏi.

Cầm Hi vẫn dán mắt xuống nền nhà, tùy tiện “ừ” một tiếng, dù câu hỏi của anh ta không hề lọt vào tai cô.

Không biết bao lâu sau, xung quanh trở nên công việc yên tĩnh. Khóe miệng Cầm Hi cuối cùng cũng nhếch lên: “Lải Nhải, tôi đoán ra rồi.” Cô ngẩng đầu, “Tôi đã biết ngọn nguồn vụ án này rồi.”

Tầng hầm trống không, Lải Nhải đã đi từ lúc nào, chỉ có ngọn đèn chiếu sáng trên đỉnh đầu Cầm Hi. Vừa định chống đầu gối đứng dậy, cô đột nhiên phát hiện, phía sau chiếc bóng của mình còn một hình bóng khác. Chiếc bóng đó lặng lẽ tiến đến sau lưng cô mà không gây một tiếng động. Cầm Hi giật mình vô thức lao đầu về phía trước nhưng đã quá muộn. Người đó ra tay nhanh như chớp, kẹp chặt cổ cô. Cổ họng cô phát ra tiếng thở gấp. Giây tiếp theo, hai chân cô rời khỏi mặt đất, bị người đó xách lên cao.

Cầm Hi ra sức giãy dụa, dùng hết sức kéo tay đối phương, nhưng không thành công. Bàn tay to lớn của người đàn ông đeo găng màu trắng, giống như gọng kìm siết chặt cổ cô, hơi thở hắt vẫn bình ổn, động tác dứt khoát, rõ ràng muốn giết chết cô.

Trước mắt Cầm Hi tối sầm, cô muốn hét lớn nhưng cô không thể phát ra âm thanh. Cô liên tục đá về phía sau nhưng đối phương vừa né tránh vừa siết tay mạnh hơn.

Người này là ai? Hắn là ai mà có thân thủ nhanh như vậy?

Xung quanh đều là cảnh sát, hắn làm cách nào để chui vào tận đây?

Tại sao hắn muốn giết cô?

Hàn Trầm! Hàn Trầm!

Hô hấp của Cầm Hi ngày càng trở nên khó khăn, cổ họng đau như lửa đốt, ý thức dần trở nên mơ hồ. Cuối cùng cô không còn sức lực cự quây. Đối phương một tay giữ cổ, một tay bịt miệng cô, chuẩn bị bẻ gãy cổ cô.

Trong lúc choáng váng, Bạch Cầm Hi cảm thấy bàn tay đang bóp cổ mình đột nhiên buông lỏng. Thân thể mất thăng bằng, cô liền ngã xuống đất, há miệng thở hồng hộc. Dù cổ họng đau rất như lửa đốt, đến mức không có cảm giác, dù ý thức mơ hồ nhưng Bạch Cầm Hi vẫn cố gắng đứng lên rồi quay người. Tuy nhiên, trước mắt cô chỉ còn căn phòng trống không. Đối phương đã biến mất.

Cầm Hi vừa ôm cổ vừa bám vào tay vịn cầu thang, lão đảo leo lên trên. Lúc này, trời đã tối đen, trong nhà không có ai, bóng mấy người cảnh sát hình sự thấp thoáng ngoài sân. Cầm Hi chậm chậm bước ra ngoài, ánh đèn pha ô tô sáng chói, khiến cô lóa mắt. Cô giơ tay lên che, loạng choạng đi về phía Hàn Trầm.

Vừa rồi, Hàn Trầm nhận được điện thoại của Cục trưởng. Sau khi gác máy, anh đưa mắt qua mấy người cảnh sát hình sự đang đào bới góc sân. Họ vừa đào được xác chó, mèo, đều trong tình trạng gãy xương ở mức độ khác nhau. Rất có khả năng đây là công cụ mà Thiệu Luân dùng để tập luyện trước đó. Vô tình quay đầu, ánh mắt anh dừng lại trong giây lát. Cầm Hi đang lê từng bước về phía anh. Dưới ngọn đèn sáng, sắc mặt cô trắng bệnh như không còn huyết sắc, trên cổ xuất hiện vết bầm rõ ràng.

Hàn Trầm lao nhanh đến, nhưng phía trước có một hình bóng còn nhanh hơn anh. Từ Tư Bạch ném quyển sổ ghi chép và chiếc bút, giơ tay đỡ Cầm Hi, đồng thời cất giọng lo lắng: “Em sao thế?”

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cô. Cẩm Hi khẽ lắc đầu, “Em không sao. Vừa rồi...” Giọng cô khản đặc.

Giây tiếp theo, một đôi tay rắn chắc giàng cô khỏi Từ Tư Bạch. Cẩm Hi nhướn mày, bắt gặp vẻ mặt ngưng trệ và ánh mắt sắc lạnh của Hàn Trầm. Anh bế ngang người cô lên.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Ngữ khí của anh vô cùng nghiêm nghị.

Giọt lệ tràn khoe mi. Cẩm Hi liền ôm cổ anh. Mọi người vây quanh, ai nấy đều hoảng hốt. Giọng nói lo lắng của Châu Tiểu Triện vọng tới: “Tiểu Bạch! Chị làm sao thế? Cổ chị bị làm sao vậy?”

Hứa Nam Bách cũng tiến lại gần: “Sư muội! Em có sao không?”

Tần Văn Lang gầm lên: “Mau phong tỏa xung quanh cho tôi! Tiểu Bạch, có phải Thiệu Luân quay về, tấn công cô không?”

Cẩm Hi đảo mắt một vòng. Những người có mặt ở đây gồm. Tần Văn Lang, Từ Tư Bạch, Lải Nhải, Châu Tiểu Triện, Hứa Nam Bách, Tiểu Diêu, ba người cảnh sát hình sự và hai nhân viên giám định.

“Vừa rồi...” Cô gần như không thể thốt ra lời, nhưng vẫn cố gắng nói rành rọt từng từ một: “Ai vừa xuống tầng hầm? Là ai? Mau ra đây cho tôi?”

Tất cả mọi người ngây ra trong giây lát. Đều là tinh anh trong ngành, sao bọn họ không hiểu ý của Cẩm Hi? Trong ngôi nhà này đã bị cảnh sát phong tỏa, xung quanh bố trí lực lượng tuần tra, người ngoài rất khó lọt vào trong này.

Không một ai lên tiếng. Vài giây sau, Châu Tiểu Triện lẩm bẩm: “Tiểu Bạch, mọi người đều ra ra vào vào. Vừa rồi, bọn em cũng vào nhà, tuy nhiên... đều là người đăng mình cơ mà.”

Cẩm Hi thở hắt ra, túm áo Hàn Trầm. Hàn Trầm cúi xuống nhìn cô rồi lên tiếng: “Tiểu Triện!”

“Có em.”

“Hãy chăm sóc cô ấy.” Hàn Trầm giao Cẩm Hi cho Châu Tiểu Triện, cậu ta liền đỡ lấy. Cẩm Hi vội xua tay: “Thả tôi xuống, tôi vẫn ổn.” Hàn Trầm đưa mắt ra hiệu cho Mặt Lạnh, hai người một trái, một phải, lặng lẽ đi vào nhà. Những người khác cũng trở nên căng thẳng, Tần Văn Lang gọi điện cho lực lượng ở bên ngoài, Hứa Nam Bách và một người cảnh sát hỏi Cẩm Hi về kẻ đánh lén cô, Lải Nhải gọi xe cấp cứu...

Hàn Trầm và Mặt Lạnh vào nhà, quan sát một lượt, không phát hiện ra dấu hiệu bất thường. Họ lại xuống tầng hầm, nơi đó trống không, ngay cả dấu chân cũng không thấy.

“Chắc kẻ đó tấn công Cẩm Hi ở chỗ này.” Mặt Lạnh nói, “Nếu là tầng một, chúng ta sẽ chú ý ngay.”

Hàn Trầm lặng thinh. Trong đầu anh vụt qua hình ảnh Cẩm Hi ngồi xồm xuống đất, trầm tư suy nghĩ, rồi bị một người đánh lén từ phía sau, siết chặt cổ cô. Trái tim anh dường như có một luồng khí lạnh thổi qua.

Hai người lại lên trên, xem xét kỹ lưỡng một lượt.

“Lão đại, ở đây.” Mặt Lạnh đứng ở gian chứa đồ trong phòng ngủ, chỉ tay vào cửa cổ mở toang.

“Lúc chúng ta đến đây, mọi cửa sổ đều đóng chặt.” Hàn Trầm lên tiếng.

Hai người ngó qua cửa sổ, chỉ thấy cây cối và cánh đồng, chứ chẳng có bóng dáng con người. Nhưng nền đất ngay bên cửa sổ xuất hiện một hàng dấu chân.

Hai người liền nhảy qua cửa sổ xuống đất. Hàn Trầm đi men theo dấu chân về phía trước, nhưng chỉ tầm bốn năm mét, tới gần chỗ cây cối, dấu vết liền biến mất. Mặt Lạnh bò xuống đất, quan sát dấu chân rồi mở miệng: “Là đàn ông, hần mang bao nilon bọc giày, nên không thể nhìn ra hoa văn dưới gót giày. Chỉ biết hần cao từ 1m70-1m80, nặng 70-75 kg. Qua khoảng cách bước chân, có thể thấy, hần là một người đàn ông trẻ tuổi, khỏe mạnh. Tôi không có cách nào suy đoán nhiều hơn. Mặt Lạnh đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Hàn Trầm: “Phần lớn những người có mặt ở đây đều phù hợp điều kiện này.”

Im lặng vài giây, Hàn Trầm lên tiếng: “Đi thôi!”

Cầm Hi ngồi ở ghế phụ trên một chiếc xe cảnh sát, Châu Tiểu Triện và Từ Tư Bạch đứng bên cạnh. Xe cấp cứu còn chưa đến nơi, anh kiểm tra qua vết thương trên cổ cô trước.

Từ Tư Bạch đã tháo găng tay, dè dặt chạm vào cổ Cầm Hi. Bắt gặp vẻ mặt xót xa của anh, trong lòng Châu Tiểu Triện cũng lo mấy dễ chịu. Nhìn thấy vết thương của Cầm Hi, cậu ta càng bức bối không nói nên lời.

Cầm Hi tựa vào thành ghế, để mặc Từ Tư Bạch kiểm tra, đầu óc cô không ngừng suy tư.

Là ai? Ai đã đột nhập xuống tận tầng hầm để đánh lên cô? Rõ ràng muốn giết chết cô, tại sao hắn bỏ cuộc giữa chừng?

Trong khoảng thời gian cô mê man đã xảy ra những gì?

Là Tư Đồ Dập hay Thiệu Luân?

...

Tôi là một trong số những sát thủ của vụ giết người hàng loạt năm đó.

Anh đã điều tra ra, năm đó có 64 người chết, hung thủ không phải chỉ có một người.

Liệu có phải kẻ tấn công cô hôm nay cũng liên quan đến vụ án năm đó? Sống lưng lạnh toát, Cầm Hi cuộn chặt hai bàn tay.

“Bà xã!” Trong đầu cô đột nhiên vang lên tiếng nói. Là giọng Hàn Trầm, giống như được phát ra từ nơi sâu thẳm của não bộ. Đầu đau như búa bổ, cô lập tức giơ tay đỡ trán.

“Vợ yêu!” Lại một âm thanh nữa vang lên.

“Em sao thế?” Phát hiện ra tình trạng bất thường, Từ Tư Bạch liền nắm tay cô. Cầm Hi liền rút tay về theo phản xạ có điều kiện, tiếp tục ôm trán.

Một cảm giác vô cùng quen thuộc lại một lần nữa bao trùm toàn thân cô. Đó là cảm giác u ám, đè nén, hỗn loạn... khiến cô sợ hãi đến nghẹt thở, giống như lúc bị bóp cổ.

Ánh lửa, làn khói mù mịt, tiếng nổ... vô số hình ảnh vụn vặt qua bộ não Cầm Hi, tuy mơ hồ cũng đủ khiến cô đau nhói.

“Bà xã!” Cô lại một lần nữa nghe thấy giọng nói khàn khàn, đau đớn của Hàn Trầm.

Viễn mắt bỗng ngân ngấn nước, cô liền nhắm mắt, để hình ảnh trong ký ức càng rõ nét hơn. Tuy nhiên, cô phát hiện mình chẳng nhớ ra điều gì.

Khi mở mắt, Cầm Hi liền bắt gặp vẻ mặt đầy quan tâm của Từ Tư Bạch và Châu Tiểu Triện. Trong đôi mắt tĩnh lặng của Từ Tư Bạch thấp thoáng ánh lệ. Anh không nói một lời nhưng cô biết rõ, vào thời khắc này, nhất định anh vô cùng lo lắng.

Nghĩ đến cảnh anh định ôm cô nhưng lại bị Hàn Trầm giằng ra ngay trước mặt mọi người, vừa rồi anh muốn nắm tay cô, nhưng bị cô cự tuyệt, trong lòng Cầm Hi nhói đau. Cô vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh: “Em không sao. Vừa rồi... Hàn Trầm nóng ruột nên mới có phản ứng đó, anh đừng để bụng.”

Từ Tư Bạch im lặng vài giây mới đáp khẽ: “Anh biết anh ta nóng ruột, vì anh cũng thế.”

Cầm Hi chẳng biết nói gì hơn.

“Em đừng nói chuyện nhiều.” Anh dặn dò, “Trong khoảng thời gian này, em chỉ có thể ăn đồ ăn mềm và nhạt. Khi nào đến bệnh viện, em nhớ bảo bác sĩ dùng thuốc chống sưng nhé!”

Cầm Hi gật đầu. Lúc này, Hàn Trầm và Mặt Lạnh từ trong nhà đi ra ngoài. Anh vừa tháo găng tay vừa tiến về phía cô.

Tần Văn Lang đi tới vỗ vai anh: “Ở đây tương đối hẻo lánh nên xe cấp cứu mãi vẫn chưa đến nơi. Cậu hãy đưa Cầm Hi đến bệnh viện trước. Việc khám xét ngôi nhà, về cơ bản đã hoàn tất, tôi sẽ theo dõi nốt công việc tiếp theo.”

“Vâng” Hàn Trầm đi đến bên ô tô, Từ Tư Bạch liền đứng thẳng người. Hai người đàn ông nhìn nhau, Từ Tư Bạch không nói một lời đi vào trong sân.

Hàn Trầm cúi xuống thắt dây an toàn cho Cẩm Hi, sau đó đóng cửa xe rồi sang vị trí tài xế.

“Em thấy đỡ hơn chút nào chưa?” Anh hỏi cô.

Cẩm Hi gật đầu: “Em đỡ hơn nhiều rồi.”

Anh liền khởi động xe, phóng như bay ra khỏi ngôi nhà. Bầu trời đêm mờ mịt, hai bên đường tối om, Cẩm Hi cất giọng khản đặc: “Liệu có phải người liên quan đến vụ án năm xưa không anh?”

“Anh sẽ tìm ra người này.” Hàn Trầm đáp.

Cẩm Hi quay sang Hàn Trầm, phát hiện vẻ mặt anh đầy sát khí, áo jacket của anh dính vết bùn đất, cổ áo sơ mi mở ra, đầu tóc lòa xòa, mắt dôi về phía trước. Trái tim Cẩm Hi như bị co giật nhẹ. Đã từ lâu rồi không thấy dáng vẻ này của anh. Hình như lúc hai người mới gặp nhau ở thành phố Giang, lúc đi tìm cô khắp nơi, anh mới có bộ dạng này thì phải.

Cẩm Hi ngẫm nghĩ, chuyển đề tài: “Tư Đồ...”

Hàn Trầm lập tức ngắt lời: “Em không cần nói nữa. Anh biết, camera là do Tư Đồ Dập lắp, thuốc ngủ cũng là tác phẩm của anh ta. Thiệu Luân nhiều lần theo dõi Tư Đồ Dập nên đã thu hút sự chú ý của anh ta. Sau đó, anh ta tiến hành cuộc giám sát ngược lại. Hành động ngược đãi nạn nhân nhiều khả năng có phần của Tư Đồ Dập mà Thiệu Luân không hề hay biết. Chỉ có điều nhát dao chí mạng cuối cùng không phải của anh ta, cả quá trình cũng không phải do anh ta lên kế hoạch thực hiện. Vì vậy, anh ta mới thoát khỏi cuộc kiểm tra nói dối. Anh đã xin lệnh khám xét và bắt giữ cả Thiệu Luân lẫn Tư Đồ Dập, em đừng bận tâm nữa.”

Cẩm Hi ngẩn người, gật đầu. Trong xe khôi phục bầu không khí yên tĩnh. Thấy sắc mặt anh vẫn chưa hết u ám, cô càng đau lòng, lại một lần nữa mở miệng: “Hàn Trầm, anh đừng như vậy mà.”

Hàn Trầm không trả lời. Một lúc sau, ô tô giảm tốc độ, đỗ lại bên lề một dốc núi hiểm trở. Cẩm Hi ngạc nhiên quay sang anh, chỉ thấy anh dôi mắt về phía trước, không biết đang nghĩ gì. Xung quanh vô cùng vắng lặng, chỉ có ô tô của hai người.

Sau đó, Hàn Trầm tháo dây an toàn, nhào người ôm cô vào lòng. Anh không dám dùng sức, chỉ lặng lẽ vòng tay qua thắt lưng Cẩm Hi, để cô tựa vào ngực mình.

Cẩm Hi mềm lòng, lên tiếng vỗ về: “Anh đừng như vậy mà. Anh nhìn em đi, chẳng có chuyện gì cả.”

Hàn Trầm đáp khẽ: “Nếu em có chuyện gì, bây giờ anh đã lái xe thẳng xuống dưới kia rồi.”

Ngữ khí của anh rất bình thản nhưng khiến Cẩm Hi chấn động. Lái thẳng xuống dưới... là chỉ vực sâu sao?

Cô nhất thời không thể thốt nên lời. Hành động đánh lén bất ngờ khiến cô kinh ngạc hơn hoảng sợ. Đầu óc cô vẫn còn trống rỗng. Vừa rồi lập đi lập lại một ý nghĩ, không phải tình cảnh hôm nay đáng sợ như thế nào, mà là cô nhất định tìm cho ra thủ phạm. Nhưng bây giờ, đột nhiên nghe Hàn Trầm nói câu này, trong lòng cô một nỗi sợ hãi dâng trào càng lúc càng dữ dội.

Không phải Cẩm Hi sợ chết. Đặt chân vào nghề cảnh sát hình sự, cô đã không nghĩ đến sống chết từ lâu. Bây giờ, cô mới phát hiện, bản thân có thể hoảng sợ đến mức này. Vừa rồi nếu người đó không buông tay, nếu cô chết, Hàn Trầm sẽ ra sao? Anh nói, anh sẽ lái xe thẳng xuống vực.

“Hàn Trầm...” Cẩm Hi nghẹn ngào, giơ tay ôm cổ anh rồi hôn lên má anh. Hàn Trầm im lặng, để mặc cô hôn mình, nỗi day dứt trong lòng vẫn khó có thể bình ổn.

Cùng thời gian đó, những người cảnh sát ở lại hiện trường gây án cũng nhận được tin vui: Thiệu Luân đã bị bắt giữ trên đường tan sở về nhà, còn Tư Đồ Dập bị chặn lại khi đang ở trên đường cao tốc. Hai người đã được đưa về Cục Công an, chờ bọn họ về xét hỏi.

P/s: Chương cuối cùng của ngày hôm nay nhé. Mai Ad sẽ gặp lại mọi người. Ôi ngày nào cũng quất cả nùi chương thế này thì có phải nhanh không...

Chúc mọi người ngủ ngoan :)

58. Chương 58: Nửa Đời Vứt Bỏ Tình Yêu

Hàn Trầm và Cẩm Hi từ bệnh viện về đến nhà là đã hơn 10 giờ đêm. Cẩm Hi nằm trên giường nghỉ ngơi, còn Hàn Trầm đi tắm. Cô chợt nhớ đến hình ảnh và giọng nói hiện lên trong đầu trước đó. Nếu cô bị mất trí nhớ do ngạt thở trong trận hỏa hoạn cháy nhà, tại sao tiếng của Hàn Trầm lại xuất hiện nơi ký ức vụn vặt của cô? Hoặc giả, đó chỉ là ảo giác của cô.

Cẩm Hi đang chìm trong suy tư, Hàn Trầm đã ra khỏi phòng tắm. Anh chỉ mặc quần dài, thân trên để trần, còn đọng vài giọt nước. Dù đã từng đụng chạm thân mật, nhưng Cẩm Hi vẫn hơi ngượng ngùng, liền quay sang một bên. Độc tác nhỏ này của cô lập tức bị anh phát hiện. Anh ngồi xuống giường, cúi đầu nói: “Em trốn tránh làm gì chứ? Tối nay, anh sẽ không động vào em”. Nói xong anh nâng cằm cô, giống như tán tỉnh, cũng như muốn xem xét vết thương trên cổ cô.

Cẩm Hi lên tiếng: “Là anh nói không đụng đấy nhé! Thật ra, em chẳng có vấn đề gì hết, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.”

Thế nào được gọi là “được đăng chân, lân đàng đầu”, chính là chỉ người phụ nữ trước mặt anh. Bất gặp ánh mắt tinh nghịch và đặc ý của Cẩm Hi, Hàn Trầm chỉ cười cười, nằm xuống bên cạnh cô. Anh tắt đèn, hai người lặng yên bên nhau. Một lúc sau, anh cầm tay Cẩm Hi hôn nhẹ lên các ngón, lòng bàn tay và mu bàn tay của cô. Cuối cùng, anh ôm cô, đặt nụ hôn lên mái tóc.

“Cẩm Hi!”

“Gi cơ?”

“Anh sẽ không bao giờ để em rời xa anh!”

Sáng hôm sau, Hàn Trầm tỉnh giấc, Cẩm Hi vẫn đang ngủ say. Anh gọi điện cho Châu Tiểu Triện. Đợi cậu ta đến nhà, anh dặn dò một hồi mới đi đến Cục Công an.

Bây giờ vẫn còn sớm, tòa nhà văn phòng vô cùng yên tĩnh. Trong phòng làm việc của đội hình sự, không ít người nằm bò ra bàn hoặc tựa vào thành ghế ngủ gật. Biết Tư Đồ Dập và Thiệu Luân chính thức bị bắt giữ, chứng cứ định tội về cơ bản đã thu thập đầy đủ, Hàn Trầm cũng không vội đi thăm vấn bọn họ, mà mở ngăn kéo của đồng nghiệp, lấy nửa bao thuốc lá và bật lửa rồi đi ra ngoài.

Hành lang không một bóng người. Hàn Trầm châm thuốc, hít một hơi. Nghĩ đến Cẩm Hi, anh nhếch miệng. Buổi tối về nhà nghĩ thấy mùi thuốc lá trên người anh, không biết cô sẽ châm chọc anh đến mức nào đây?

Đầu kia hành lang chợt vang lên tiếng bước chân. Hàn Trầm quay đầu, liếc qua người đang đi đến rồi lại tiếp tục hút thuốc, dỗi mắt về phía trước.

Từ Tư Bạch dừng bước ở sau lưng Hàn Trầm, cất giọng từ tốn: “Cô ấy sao rồi?”

Hàn Trầm gảy tàn thuốc: “Cô ấy vẫn ổn.”

Trong đầu Từ Tư Bạch vụt qua hình ảnh Bạch Cẩm Hi bị thương tối qua, anh hít sâu một hơi: “Anh hãy bảo vệ cô ấy, đừng bao giờ để cô ấy bị thương.”

Hàn Trầm im lặng vài giây, sau đó hít một hơi thuốc rồi trả lời: “Anh khỏi cần bận tâm”. Nói xong, anh liền quay người bước đi.

Từ Tư Bạch dõi theo bóng lưng đối phương, đầu ngón tay hơi run rẩy. Anh ngược nhìn không trung. Bầu trời xanh biếc, gợn mây trắng xóa, tia nắng vàng tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

8 giờ sáng, cuộc thẩm vấn Thiệu Luân chính thức bắt đầu. Người phụ trách xét hỏi anh ta là Hàn Trầm và Lải Nhải. Hứa Nam Bách dự thính với tư cách chuyên gia tâm lý tội phạm.

“Chúng tôi nắm được rất nhiều chứng cứ phạm tội của anh, chứng thực anh đã bắt cóc, hành hạ bốn nạn nhân Hàn Sa, Diệp Tường Tình, Châu Tự Cẩm và Triệu Hảo Hảo. Anh có chịu nhận tội không?” Lải Nhải hỏi.

Thiệu Luân như bị rút hết sinh khí, ngồi tựa vào thành ghế, cúi đầu bất động.

“Là tôi làm.” Anh ta nói khẽ.

“Tại sao anh lại làm vậy?” Lải Nhải hỏi tiếp.

Thiệu Luân ngẩng đầu, gương mặt đỏ bừng, ánh mắt lóe lên tia căm hận: “Cảnh sát cũng như tất cả mọi người đều không tin Tư Đồ Dập là hung thủ. Tôi làm vậy để người đời nhìn rõ bộ mặt thật của hắn.”

“Anh điên rồi sao?” Lải Nhải đập bàn, “Anh đã giết những người phụ nữ vô tội. Mạng sống của họ thì tính thế nào đây? Rốt cuộc anh muốn người đời nhìn thấy bộ mặt thật của anh ta hay của anh? Anh đã giết người, bốn mạng người, anh có biết tội mình nặng đến cỡ nào không?”

Thiệu Luân mấp máy môi, ánh mắt lộ vẻ không phục, nhưng cuối cùng anh ta vẫn lặng thinh.

“Là tự ti đúng không?” Giọng nói trầm tĩnh của Hứa Nam Bách vang lên. Anh ta nhìn thẳng vào gương mặt ủ rũ của Thiệu Luân: “Oán hận, tự ti, áy náy... thậm chí còn có cả khao khát? Thật ra, anh không cần biện minh, bởi trong lòng anh biết rõ hơn ai hết?”

Thiệu Luân giật mình, hết nhìn người đàn ông xa lạ lại đưa mắt qua Lải Nhải, cuối cùng dừng lại ở Hàn Trâm. Đúng vậy anh ta không cần nhiều lời, những người cảnh sát này đã nói trúng tâm tư, sự mâu thuẫn và khao khát trong nội tâm anh ta.

Từ nhỏ đến lớn, Thiệu Luân luôn cảm thấy tự ti về bản thân. Thật ra, anh cũng như nhiều đứa trẻ có diện mạo và gia thế bình thường khác, thứ duy nhất đáng nhắc tới là thành tích học tập xuất sắc. Tuy nhiên, không có nữ sinh nào vì ưu điểm này mà thích và chấp nhận anh ta. Sau khi vào trường đại học hàng đầu, ưu điểm này không còn sót lại chút gì. Anh ta lại trở thành nam sinh bình thường nhất, ít được chú ý đến nhất.

Thu hoạch lớn nhất trong cuộc đời Thiệu Luân có lẽ là tìm được người bạn gái vừa xinh đẹp vừa thông minh như Nguyễn Thiều Song. Trường đại học không có ít nữ sinh cặp kè với đại gia giàu có, ngoài cổng trường thường xuyên xuất hiện xe hơi sang trọng. Vì vậy nhiều người không hiểu tại sao Nguyễn Thiều Song lại chọn Thiệu Luân. Anh ta cũng từng hỏi cô, cô chỉ cười đáp: “Em cảm thấy anh khác mọi người. Em thăm quan sát anh. Anh rất trầm tĩnh, làm việc gì cũng tập trung. Anh làm thí nghiệm cũng nhanh nhất lớp. Anh chỉ không thích xuất đầu lộ diện thôi.” Cô kéo tay anh ta, “Em thấy yên lòng khi ở bên anh.”

Rất lâu sau này, Thiệu Luân mới biết, trên đời tồn tại một số người đàn ông có thể khiến phụ nữ yên lòng, nhưng cũng có những người đàn ông sẽ khiến phụ nữ yêu điên cuồng, can tâm tình nguyện đốt cháy bản thân vì anh ta.

Nguyễn Thiều Song đúng là có yêu anh ta, chỉ là yêu không đủ mà thôi. Trong mối quan hệ của hai người, cô tương đối tỉnh táo. Nhưng cô không hề hay biết, anh là người yêu điên cuồng.

Cho đến khi Nguyễn Thiều Song vào làm việc ở công ty tài chính hàng đầu toàn quốc, trở thành nhân viên văn phòng “cổ vàng”[1], sự tự ti của Thiệu Luân mới trở nên càng nghiêm trọng. Có lúc đón cô tan sở, đồng nghiệp nói: “Bạn trai giáo sư của chị đến rồi kìa”. Anh ta muốn giải thích mình chỉ là một nhân viên nghiên cứu quèn, năm sáu năm nữa mới may ra phấn đấu lên được chức giáo sư. Nhưng cô bóp tay ra hiệu, anh đành phải giữ im lặng.

[1] Cổ vàng: Là những người làm công ăn lương có trình độ đại học, cao đẳng hoặc tốt nghiệp các trường dạy nghề, trường kỹ thuật... Theo các nhà nghiên cứu xã hội học Mỹ năm 2007: “công nhân cổ vàng” bao gồm các kỹ thuật viên, phi công, điều khiển viên, y sĩ, y tá...

Thiệu Luân cũng cảm thấy áy náy. Bởi trước khi tốt nghiệp, Nguyễn Thiều Song đã có cơ hội ra nước ngoài, nhưng do anh ta ra sức khẩn cầu, cuối cùng cô cũng mềm lòng, chấp nhận ở lại. Lần đó, cô nói: “A Luân, anh nợ em đấy nhé! Sau này nhất định phải đối xử tốt với em, rõ chưa? Dù một ngày nào đó chúng ta chia tay, anh cũng vẫn phải đối xử tốt với em đấy.”

Anh ta cười hì hì: “Làm sao có chuyện chia tay cơ chứ?”

Sau đó, Nguyễn Thiếu Song phản bội anh ta. Hôm cô gọi điện thoại cầu cứu, anh ta không thèm để ý đến cô. Tới khi cô bị mất tích, hồi tưởng lại quá khứ, nhìn những dấu vết cô để lại ở nhà, anh ta mới nhận ra sai lầm của mình.

Nếu bắt đầu, anh ta không cầu xin cô đừng ra nước ngoài, thì làm gì có chuyện cô sống không thấy người, chết không thấy xác.

Nếu không phải anh ta suốt ngày chúi mũi vào công việc nghiên cứu, ít dành thời gian bên cô, thì làm gì có chuyện, vì cô đơn nên cô mới ngã vào lòng trước một người đàn ông khác.

Nếu không phải gia thế của anh ta bần hàn, tướng mạo bình thường, tính cách cũng không tâm lý, hài hước, làm sao cô có thể rơi vào tấm lưới do Tư Đồ Dập dệt nên?

Nếu không phải... Anh ta không giữ lời hứa, thì bây giờ đâu đến nỗi ngày đêm nhớ nhung cô, nhìn bất cứ cô gái vẫn phong xinh đẹp nào cũng đều tưởng nhầm là cô?

Sau đó, cuộc đời anh ta cũng chỉ còn lại mục đích duy nhất. Làm thế nào để trả thù? Con đường phía trước mờ mịt, trên đời này ai chú ý đến nỗi hận của người thấp cổ bé họng.

“Sao anh lại nghĩ đến chuyện mô phỏng chân dung tâm lý tội phạm của Tư Đồ Dập rồi đi giết người?” Hàn Trầm hỏi.

“Tôi đọc sách.” Thiệu Luân cười gượng gạo, “Tôi xem rất nhiều sách về tâm lý tội phạm.”

Bắt đầu, anh ta chỉ muốn theo dõi Tư Đồ Dập để thu thập chứng cứ phạm tội của anh ta, nhưng bận rộn mấy tháng trời cũng không thu được kết quả. Một ý nghĩ luôn quanh quẩn trong đầu anh ta: Thu thập chứng cứ thì có tác dụng gì? Nhà Tư Đồ vừa có quyền thế vừa có tiền, đến lúc đó họ cũng tìm người gánh tội thay cho hắn mà xem.

Anh ta cũng không biết ý tưởng điên rồ này xuất hiện từ bao giờ, chỉ biết có quá nhiều lý do thôi thúc anh ta hành động. Những cô gái ở hộp đêm vốn nhơ nhớp bẩn thỉu, nhìn thấy họ, giống như nhìn thấy Nguyễn Thiếu Song khi bị cảm dỗ. Chỉ cần tạo ra chứng cứ, tạo ra vụ án lớn có thể khiến cảnh sát vạch trần tấm mặt nạ của Tư Đồ Dập. Hơn nữa, vì Nguyễn Thiếu Song, anh ta đã quyết định từ bỏ tất cả.

Đối với một người xuất thân ngành kỹ thuật như Thiệu Luân, kế hoạch tiếp theo như một bàn toán đang chờ được giải đáp. Vô số buổi đêm, anh ta nhốt mình trong phòng nghiên cứu nguyên lý tâm lý tội phạm, đặt ra nhiều vấn đề từ các góc độ khác nhau, vượt qua muôn vàn khó khăn vất vả mới có thể tạo ra được chân dung Tư Đồ Dập, để từ đó đưa ra một kế hoạch phạm tội mà anh ta sẽ thực thi trong tương lai.

“Anh tiến hành quá trình phạm tội như thế nào? Đề nghị kể lại chi tiết.” Lải Nhải lên tiếng. Lời khai của Thiệu Luân khiến ba người đàn ông có mặt đều trầm mặc.

“Sau khi bán nhà bố mẹ để lại, tôi mua một chiếc xe trả góp giống y hệt Tư Đồ Dập.” Thiệu Luân nói, “Xác định mục tiêu xong, tôi sẽ tạo ra cơ hội gặp gỡ tình cờ trong cuộc sống hằng ngày. Ví dụ, chạy thể dục buổi sáng, không cẩn thận đâm phải xe đối phương... thế là quen biết bọn họ một cách tự nhiên.”

Bắt đầu, anh ta chỉ định dè dặt thử nghiệm. Nhưng vì anh ta lái xe sang, mặc ple đắt tiền, tự xưng là giáo sư nên các cô gái không một ai nghi ngờ, hiệu quả đạt được rất tốt. Dần dần, anh ta trở nên thành thực hơn, thậm chí có thể tiếp xúc với các cô gái xinh đẹp một cách dễ dàng. Không những thế, anh ta còn tương đối thích quá trình này.

Bình thường, Thiệu Luân hay dùng ê-te, khiến các cô gái ngất xỉu trên ô tô, hoặc trực tiếp đánh vào đầu bọn họ. Sau đó, anh ta bắt họ về ngôi nhà nhỏ ở ngoại ô thành phố.

“Anh có nhớ rõ quá trình hành hạ từng nạn nhân không?” Lải Nhải hỏi.

Thiệu Luân im lặng một lúc rồi trả lời: “Tôi chỉ nhớ người cuối cùng thôi. Còn ba cô gái đầu tiên, tôi đều uống rượu trắng trước khi ra tay. Hễ uống rượu vào là tôi không thể khống chế bản thân, chuyện gì cũng chẳng nhớ rõ”.

Nhưng như vậy thật ra cũng tốt. Anh ta vẫn còn nhớ tường tận, khi bắt cóc nạn nhân đầu tiên về nhà, bắt gặp đôi mắt khiếp sợ của các cô gái, trong lòng anh ta cũng hoảng loạn và mâu thuẫn.

“Xin hãy thả tôi ra! Giáo sư, tôi xin anh! Anh cần bao nhiêu tiền, tôi cũng cho anh!” Cô gái ra sức khẩn cầu.

“Câm miệng!” Anh ta ngồi ở phía đối diện, mặt mày u ám. Cảm thấy cổ họng khô rát, anh ta uống một ngụm nước lớn rồi bắt đầu tu rượu ừng ực. Thiệu Luân nghĩ, làm thế nào bây giờ? Nếu thả người phụ nữ kia về, chắc chắn anh ta sẽ bị tổng vào tù, toàn bộ kế hoạch sẽ trở thành công cốc.

Anh ta không nhớ sau khi say rượu, bản thân đã làm gì. Vài tiếng sau, anh ta mới tỉnh dậy, đầu nhức như búa bổ. Vừa mở mắt, Thiệu Luân liền nhìn thấy người phụ nữ giống con búp bê bị vỡ thoi thóp ngồi ở đó, toàn thân đầy vết thương, mặt đất máu tươi lênh láng. Còn anh ta nằm sấp bên chân cô gái, tay cầm con dao dính đầy máu.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, anh ta chết sững trong giây lát. Anh ta là ác quỷ nên sau khi say rượu, mới hành hạ cô gái thê thảm đến mức này. Người phụ nữ không thể thốt ra lời, ánh mắt càng lộ vẻ kinh hoàng khi thấy anh ta đứng dậy. Thiệu Luân bất động hồi lâu, cuối cùng, ánh mắt chỉ còn lại sự bình tĩnh. Anh ta cầm dao, đâm thẳng vào tim cô gái.

Tối hôm Tư Đồ Dập bị cảnh sát đưa đi, Thiệu Luân loay quanh bên ngoài Cục Công an cả đêm. Anh ta hi vọng Tư Đồ Dập bị bắt giữ và chịu tội trước pháp luật, nhưng cũng lo bản thân bị bại lộ.

Hai ngày sau, thấy Tư Đồ Dập được thả về, trong lòng anh ta rất bình tĩnh. Thật ra, anh ta đã sớm tiên liệu trước kết quả này. Nhưng không sao, anh ta đã sớm chuẩn bị món quà hậu hĩnh khác tặng Tư Đồ Dập.

Chỉ là tối hôm đó, sau khi tỉnh dậy từ cơn say, anh ta phát hiện người phụ nữ vẫn bị trói ở ghế, trên người không một vết thương, nhìn anh ta bằng cặp mắt kinh hãi. Thiệu Luân lại tiếp tục uống rượu. Tiếp theo, anh ta bắt đầu lựa chọn công cụ tra tấn treo xung quanh căn phòng. Anh ta đã quan sát từng vết thương trên cơ thể các nạn nhân trước đó vô số lần, trong đầu nhớ rõ mòn một như được đóng dấu. Cuối cùng, anh ta nhắm mắt, vung gậy gỗ và con dao sắc nhọn xuống thân thể người phụ nữ... cho đến khi cô gái tắt thở.

“Tôi đã khai hết mọi chuyện.” Thiệu Luân ngắt đầu, “Tôi có thể cầu xin các anh một việc được không?”

“Anh nói đi!” Hàn Trầm lên tiếng.

“Tôi đã thất bại, không thể kéo Tư Đồ Dập xuống địa ngục. Tuy nhiên, tôi xin các anh hãy điều tra các chết của Thiếu Song. Chắc chắn Tư Đồ Dập là kẻ giết người hàng loạt, xin các anh nhất định phải bắt hắn.”

Hàn Trầm nhướng mày nhìn anh ta: “Mấy vụ án mà anh phạm tội, Tư Đồ Dập cũng có liên quan.”

Thiệu Luân sững sốt. Lải Nhải tiếp lời: “Có một chuyện chắc anh không biết. Thật ra, người hành hạ ba nạn nhân đầu tiên chính là Tư Đồ Dập. Việc anh theo dõi hắn một thời gian dài đã thu hút sự chú ý của hắn. Có lẽ nhất cử nhất động của anh đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn. Tư Đồ Dập lắp camera theo dõi ở nhà anh, còn bỏ thuốc ngủ vào nước và rượu của anh, đặc biệt là chai rượu. Vì vậy, mỗi lần uống rượu xong, anh đều ngủ say như chết. Thế là hắn liền đột nhập vào nhà anh, thay anh ngược đãi những người phụ nữ kia. Sau đó, hắn bỏ hung khí vào tay anh, khiến anh lầm tưởng bản thân ra tay. Chỉ có nạn nhân cuối cùng, hôm đó hắn bị cảnh sát theo dõi nên đành ở lại ngôi biệt thự xem anh gây án.”

Thiệu Luân trừng mắt.

“Chúng tôi đã tìm thấy đoạn băng ghi lại toàn bộ quá trình ở nhà Tư Đồ Dập.” Hàn Trầm nói, “Vì vậy lần này, anh ta cũng sẽ bị trừng trị trước pháp luật. Ngoài ra, chúng tôi cũng sẽ điều tra mấy vụ mất tích trước đó, bao gồm cả vụ của Nguyễn Thiếu Song. Chắc chắn anh ta sẽ không thoát tội.”

Thiệu Luân để lộ ánh mắt phức tạp, kinh ngạc, tự giễu, oán hận, thư thái... cuối cùng là bình thản. Anh ta nhếch miệng cười.

“Tôi muốn hỏi anh một vấn đề cuối cùng.” Hứa Nam Bách lên tiếng, “Lúc hành hạ, giết hại các cô gái, nội tâm của anh có cảm thấy vui vẻ không?”

Thiệu Luân im lặng hồi lâu mới trả lời: “Không, tôi chỉ cảm thấy thần kinh tê liệt.”

Cuộc thẩm vấn Thiệu Luân mất khá nhiều thời gian, tổ Khiên Đen nghỉ ngơi một lúc mới tiếp tục xét hỏi tội phạm thứ hai Tư Đồ Dập.

Trong thời gian nghỉ ngơi, mọi người ngồi xem lại đoạn video thu được từ camera giám sát. Tối qua, sau khi nhìn thấy cảnh sát khám xét nhà Thiệu Luân, đồng thời phát hiện camera, Tư Đồ Dập đã lập tức xóa những đoạn băng này, phá hỏng máy tính xách tay rồi lái xe bỏ trốn.

Sáng sớm hôm nay, nhân viên kỹ thuật của Cục Công an đã khôi phục thành công dữ liệu trong ổ cứng máy tính của anh ta. Ngoài những đoạn băng về mấy vụ án lần này còn có cả video ghi lại toàn bộ quá trình anh ta ra tay với những nạn nhân trước kia. Chứng cứ rành rành, anh ta không thể nào thoát tội.

Lải Nhải cảm thán: “Tiểu Bạch từng cho biết, đối với Tư Đồ Dập, vật lưu niệm như túi xách phụ nữ không đủ tính cá nhân hóa. Xem ra, cô ấy nói không sai chút nào. Tên này đúng là biến thái, ghi lại toàn bộ quá trình phạm tội để thưởng thức. Đây mới là đồ lưu niệm tốt nhất. Còn túi xách phụ nữ thích hợp với Thiệu Luân hơn.”

Mấy đoạn băng ghi hình ở nhà Thiệu Luân phần lớn đều không có nội dung, vì anh ta hầu như không có ở nhà, trừ lúc mang “con mồi” về. Mặt Lạnh tua nhanh đến đoạn Thiệu Luân uống rượu xong liền gục xuống nhà nằm ngủ. Nạn nhân tiếp tục hoảng loạn cầu cứu, nhưng không ai hồi đáp. Cho đến khi Tư Đồ Dập đi vào, ánh mắt nạn nhân tỏ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ trong giây lát. Tuy nhiên, cô ta nhanh chóng chuyển sang vẻ mặt khó tin và hoảng sợ, bởi Tư Đồ Dập vừa mỉm cười vừa cầm dụng cụ tra tấn tiến lại gần cô ta...

Người phụ trách thẩm vấn Tư Đồ Dập là Tần Văn Lang và Mặt Lạnh. Hứa Nam Bách vẫn ngồi bên cạnh dự thính.

Trong phòng thẩm vấn, Tư Đồ Dập vẫn tỏ ra phong độ và bình thản như thường lệ. Mọi người vừa yên vị, anh ta liền mở miệng: “Tôi thừa nhận những chuyện đó đều do tôi làm. Tôi xin nhận tội. Tôi cũng sẽ nói cho các anh biết nơi giấu xác những người chết trước đó, phối hợp điều tra với các anh. Có điều tôi không muốn nhắc tới quá khứ của mình. Tôi cũng sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào liên quan đến vấn đề cá nhân.”

Trong mấy tiếng đồng hồ sau đó, bất kể Tần Văn Lang và Mặt Lạnh truy vấn kiểu gì, anh ta cũng đều trả lời ngắn gọn về hành vi phạm tội, chứ không hề dă động đến quá khứ.

Cuối cùng, trước khi bị cảnh sát còng tay dẫn đi, Tư Đồ Dập nói: “Xin hãy chuyển lời giúp tôi đến Thiệu Luân, anh ta mô phỏng rất lợi hại. Các anh cũng bảo anh ta đừng hận tôi nữa, bởi vì không phải tôi chọn Nguyễn Thiếu Song mà là số phận.”

Ngay tối hôm đó, cảnh sát dựa vào lời khai của Tư Đồ Dập, tiến hành tìm kiếm ở mấy khu vực ngoại ô thành phố, đào được năm bộ xương phụ nữ. Một tháng sau, Tư Đồ Dập và Thiệu Luân bị tuyên án tử hình. Nhưng đó là chuyện của sau này.

Sau nhiều đêm căng thẳng, cuối cùng vụ án cũng tạm kết thúc. Lúc Tổ Khiên Đen từ hiện trường tìm thấy xác nạn nhân ở ngoại ô quay về thành phố, đã là sáng sớm tinh mơ hôm sau.

Trong xe ô tô của Hàn Trầm, Mặt Lạnh và Lải Nhải chợp mắt phía sau, còn anh yên tĩnh lái xe. Thỉnh thoảng anh cúi đầu liếc di động đặt bên cạnh. Điện thoại có mấy tin nhắn Cẩm Hi gửi tới qua. Đầu tiên, cô báo cáo với anh, vết thương đã đỡ nhiều, tiếp theo hỏi anh tiến triển của vụ án. Tối muộn, cô lại nhắn tin chúc ngủ ngon. Vì bận rộn cả ngày, anh không có thời gian nói chuyện với cô, chỉ nhắn lại một tin: Công việc thuận lợi. Đợi anh về. Ngoan.

Nghĩ đến người phụ nữ đang ở nhà đợi mình, trong lòng anh rất ngọt ngào, khóe miệng bất giác mỉm cười. Lúc đi ngang qua siêu thị, bộ não Hàn Trầm chợt vụt qua một ý nghĩ: Có lẽ hôm nay nên đi mua thứ đó.

Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông. Tiếng chuông lạnh lạnh đánh thức hai người ở đằng sau. Họ giật mình, ngồi thẳng dậy. Liếc thấy cái tên nhấp nháy trên màn hình, sắc mặt Hàn Trầm trở nên lạnh lùng trong giây lát. Chuông điện thoại kêu mãi, cuối cùng, anh cũng đeo tai nghe, bấm nút nhận cuộc gọi, đồng thời nghiêm giọng: “Có chuyện gì vậy?”

Tô Miên... Tô Miên... Tô Miên của anh...

Giọng đàn ông trầm thấp vang vọng mãi trong đầu cô. Cô nhắm chặt mắt, khẽ chau mày. Anh đang gọi tên ai nhỉ? Ai là Tô Miên? Cô... lại là ai?

Trong giấc mơ hỗn loạn, cảm giác đau đớn nghệt thở lại ủa về. Lần này, hình ảnh mà cô nhìn thấy càng rõ nét hơn.

Cô nhìn thấy ngọn lửa cháy rừng rực, che chắn mọi tầm nhìn, thấy luồng khí từ vụ nổ như đại dương đủ để nuốt chửng tất cả đang ập về phía cô.

Thế giới đang sụp đổ, linh hồn của cô kêu gào trong nỗi tuyệt vọng... Sau đó, cô nhìn thấy Hàn Trầm.

“Tô Miên!” Anh chạy về phía cô, trên người mặc bộ cảnh phục, gương mặt tuấn tú lộ vẻ đau đớn.

Sau đó, anh ôm chặt người cô. Giây tiếp theo, một luồng khí cực lớn hất văng bọn họ.

“Aaaaa...” Cô nghe thấy tiếng hét của mình. Khi ngẩng đầu, cô nhìn thấy Hàn Trầm đang nhắm nghiền hai mắt.

“Hàn Trầm! Hàn Trầm!” Cô ra sức gọi tên anh nhưng không thể phát ra âm thanh. Dần dần, cảm giác đau đớn hỗn độn nhắm chìm toàn thân cô. Cô cũng từ từ nhắm mắt.

Nhưng cô thật sự không cam lòng, không cam lòng cứ chết đi như vậy, không cam lòng khi cả Hàn Trầm cũng mất mạng. Dù bản thân có chết, cô cũng hi vọng anh sẽ sống sót.

Trong lúc mê man, cô nhìn thấy ngọn lửa dần tắt lụi. Có bóng hình từ đằng sau, luồng sáng đang chậm chậm đi tới.

...

“A!” Theo tiếng kêu đề nén, Bạch Cẩm Hi giật mình tỉnh giấc. Nhìn thấy căn phòng quen thuộc, cô mới thở phào, đồng thời phát hiện đôi mắt mình đã ướt đầm.

Đây là giấc mơ gì vậy? Cẩm Hi lau nước mắt, gơ tay bóp trán, Kể từ lúc bị đánh lén ở nhà Thiệu Luân, những hình ảnh và âm thanh vụn vặt đó luôn thường trực trong đầu cô. Có lẽ, chính cảm giác nghệt thở khi ở giữa ranh giới sinh tử đã đánh thức ký ức ngủ quên từ lâu trong đại não của cô. Vì vậy, chúng mới ngày càng rõ mồn một trong giấc mơ, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng Hàn Trầm gọi mình.

“Tô Miên?” Cẩm Hi nghi hoặc nhắc lại tên này. Đầu cô lại đau như búa bổ. Năm xưa, bác sĩ nói, cô và bố mẹ cùng gặp vụ hỏa hoạn. Vậy mà trong mơ, cô chỉ nhìn thấy Hàn Trầm và hình bóng xa lạ.

Sự thật này quá khủng khiếp, dù đang ở trong căn phòng ấm áp, Cẩm Hi cũng thấy lạnh toát sống lưng.

Một lúc lâu sau, cô mới đi ra ngoài phòng khách. Bắt gặp Châu Tiểu Triện đang ngáy khò khò trên sofa, cô mỉm cười, đi vào bếp, tùy tiện nấu hai bát mì ăn liền rồi mới ra ngoài gọi cậu ta: “Dậy ăn sáng đi!”

Châu Tiểu Triện ngồi dậy: “Lão đại vẫn chưa về sao? Em phải ở đây trông chị đến bao giờ?” Nghe cậu ta hỏi vậy, Cẩm Hi nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn 9 giờ sáng.

“Chắc anh ấy vẫn chưa xong việc.” Cô nói, “Chẳng phải bọn họ đào thi thể thâu đêm sao?”

Hai người ngồi xuống ăn mì. Châu Tiểu Triện nhanh chóng phát hiện hôm nay Cẩm Hi đặc biệt kiệm lời. Cậu ta cho rằng có thể vết thương trên cổ cô vẫn còn đau, hay do bị tấn công nên tâm trạng của cô không tốt. Cậu ta liền cười híp mắt với cô: “Tiểu Bạch, cảm giác bị lão đại ”kim ốc tàng kiều“[2] có vui không?”

[2] Nhà vàng cất giấu người đẹp. Điển tích này bắt nguồn từ câu chuyện Hán Vũ Đế Lưu Triệt cho xây dựng nhà vàng dành riêng cho hoàng hậu Trần A Kiền.

Cẩm Hi phì cười: “Giấu cái đầu cậu ấy! Bọn tôi rất quang minh chính đại.”

“Hi! Quang minh chính đại mà ở văn phòng suốt ngày giấu giấu giếm giếm. Buổi sáng đi làm, cách hai con phố chị đã xuống xe rồi.” Châu Tiểu Triện cố tình trêu chọc cô, “Lão đại đúng là người đàn ông tốt. Chị xem, anh ấy vừa đẹp trai, vừa giỏi giang, gia thế tốt, lại chung thủy với chị. Chậc chậc... Một công tử Bắc Kinh hôn bay phách lạc vì chị bao nhiêu năm liền!”

Nghe cậu ta nói vậy, trong lòng Cẩm Hi quả nhiên vui hơn nhiều. Châu Tiểu Triện ngẫm nghĩ rồi thu lại nụ cười, đồng thời cất giọng nghiêm túc: “Em cảm thấy lão đại thích chị đến cực hạn rồi. Sau này, chị phải đối xử tốt với anh ấy, gỡ thói tiểu thư ít thôi!”

Cẩm Hi từ tốn hỏi: “Sao cậu biết anh ấy thích tôi đến cực hạn rồi?”

Châu Tiểu Triện: “Sáng hôm qua, trước khi đi làm, anh ấy ngồi bên giường chị một lúc lâu. Ánh mắt đó... Thật khó diễn tả. Anh ấy cầm tay chị hôn mãi. Không phải em cố tình nhử trộm đâu, tại anh ấy không đóng cửa, cũng chẳng thèm để ý, cứ coi em như không tồn tại. Trước đây, em cho rằng bác sĩ Từ tương đối si tình. Hôm qua em mới phát hiện, dường như bác sĩ Từ bình thường ngạo nghễ, thật ra còn si tình hơn cả bác sĩ Từ ấy chứ. Chị đến với lão đại mới là một quyết định đúng đắn.”

Cẩm Hi lặng thinh. Cô chợt nhớ đến lúc mới ở bên nhau, Hàn Trầm từng nói: “Anh luôn nhớ đến sự tồn tại của em, tìm em hết ngày này đến ngày khác. Tại sao em chưa bao giờ nhớ tới anh?”

Hình như anh yêu cô nhiều hơn cô yêu anh thì phải. Trong tim dội lên cảm giác mềm mại nói khẽ: “Thật ra, tôi thấy bản thân ngày càng thích anh ấy, thích vô cùng.”

Câu này hơi buồn nôn, Châu Tiểu Triện bật cười thành tiếng. Cẩm Hi liền cầm hộp giấy ăn đánh cậu ta.

“Đúng rồi!” Chợt nhớ đến một chuyện khác, sắc mặt cậu ta lại trở nên nghiêm túc: “Em muốn báo với chị một tin xấu. Chẳng phải chúng ta phát hiện camera trong nhà Thiệu Luân, rồi đi khám xét nhà Tư Đồ Dập hay sao? Nhưng mọi người phát hiện đoạn phim chị bị đánh lén đã bị xóa mất. Hôm qua, người của phòng kỹ thuật nói là không thể khôi phục. Tư Đồ Dập khẳng định không phải anh ta xóa. Lúc đó, anh ta bận rộn thu dọn hành lý để bỏ trốn nên chẳng kịp để ý xem đối tượng trong hình ảnh thu được là ai.”

Cẩm Hi ngoáy đôi đũa trong bát hồi lâu.

“Chị không nhìn thấy mặt mũi kẻ tấn công mình sao?”

Cẩm Hi lắc đầu: “Thân thủ của hắn cũng ngang tôi.” Ngừng vài giây, cô cất giọng lạnh lùng: “Thù này không báo, tôi sẽ không ngừng nghĩ!”

Châu Tiểu Triện đập bàn: “Đúng! Đây mới là tác phong của Tổ Khiên Đen chúng ta!”

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên reo vang. Hai người nhìn nhau, Châu Tiểu Triện hỏi nhỏ: “Ai đấy nhỉ?”

“Tôi làm sao biết được! Đây là nhà Hàn Trầm chứ có phải nhà tôi đâu!”

Châu Tiểu Triện đi đến cửa, quan sát bên ngoài qua lỗ mắt mèo: “Ồ, là một đồng nghiệp của phòng Giám Định, hình như họ Đàm, anh ta đến đây làm gì nhỉ?”

“Tổ trưởng Hàn!” Người đó vừa gõ cửa vừa gọi lớn tiếng.

Cẩm Hi cũng đứng dậy, đi đến mép tường rồi đưa mắt ra hiệu cho Châu Tiểu Triện. Cậu ta mở hé cánh cửa, cười hì hì với người bên ngoài: “Anh Đàm, anh tìm lão đại có chuyện gì thế?”

Đồng nghiệp họ Đàm bắt gặp khi thấy Châu Tiểu Triện: “Là Tiểu Triện đúng không? Cậu làm gì ở đây vậy?”

“À, lão đại đang bận việc ở cơ quan, bảo em đi qua nhà lấy ít tài liệu ấy mà.” Châu Tiểu Triện đáp rất trôi chảy.

Người đồng nghiệp lại nói: “Vừa rồi, tôi đi qua văn phòng của các cậu, chẳng thấy một ai, gọi điện thoại cho Tổ trưởng Hàn không được nên tôi mang đến nhà.” Anh ta đưa một chiếc hộp nhỏ cho Châu Tiểu Triện: “Cậu mang vào trong cất giúp tôi nhé!”

Châu Tiểu Triện nhận lấy: “Gì vậy anh?” Nhìn thấy chiếc hộp, Cẩm Hi hơi ngẩn người.

“Mấy ngày trước, Tổ trưởng Hàn mang đến văn phòng chúng tôi nhờ kiểm nghiệm ấy mà. Thấy anh ấy có vẻ coi trọng nó nên vừa ra kết quả, tôi liền mang cho anh ấy ngay. Được rồi, cậu nhờ giúp tôi, tôi về đây!”

Cầm Hi mở chiếc hộp, bên trong quả nhiên là sợi dây chuyền đen sì sì của cô. Mặt dây chuyền đã được cắt thành 5 mảnh nhỏ, vỏ ngoài tuy đen, nhưng bên trong là màu trắng bạc. Trong hộp còn có một tờ kết quả giám định.

Châu Tiểu Triện cầm lên đọc: “Thành phần: Platinum (bạch kim). Do bị va đập nghiêm trọng và xảy ra phản ứng với các chất hóa học khác nên đã bị đổi màu và biến dạng.”

Cầm Hi cầm nắm mảnh vụn, đưa đến dưới ngọn đèn, quan sát kỹ lưỡng. Cô lơ mơ có thể nhìn thấy chữ cái khắc trên bề mặt.

“S... My... Hea...” Cô lẩm nhẩm.

Châu Tiểu Triện đọc tiếp: “Qua xác nhận, bề mặt vật thể bạch kim có khắc chữ...”

“S&H My Heart.” Cầm Hi đọc ra trước cậu ta. Cô cúi đầu nắm chặt mảnh vụn trong tay.

S&H My Heart.

H&S Forever Love.

Tô Miên và Hàn Trầm, trái tim của tôi.

Hàn Trầm và Tô Miên, yêu nhau mãi mãi.

Châu Tiểu Triện hơi hoảng hốt khi thấy bộ dạng này của cô: “Sao mắt chị đỏ thế?”

Cầm Hi hít hít mũi: “Tôi không sao”. Vừa nói, cô vừa lấy di động gọi cho Hàn Trầm. Bây giờ, cô chỉ muốn gặp anh ngay lập tức.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...” Cầm Hi gác máy. Vừa rồi đồng nghiệp cũng nói không gọi được cho anh, mà anh cũng không ở văn phòng. Lẽ nào có việc đột xuất sao?

Cô lại gọi cho Mặt Lạnh. Lần này, đầu kia có tín hiệu, Mặt Lạnh bắt máy ngay, giọng nói khàn khàn như đang ngủ: “Tiểu Bạch, có chuyện gì vậy?”

“Mặt Lạnh, Hàn Trầm có ở chỗ anh không?”

“Lão đại chưa về sao? Bốn tiếng trước, anh ấy đã lái xe về nhà rồi mà.” Mặt Lạnh đáp.

Cầm Hi chờ người trong giây lát: “Chưa, anh ấy vẫn chưa về. Chuyện này là thế nào?”

Mặt Lạnh hồi tưởng lại cảnh tượng ban sáng: “5 giờ sáng hôm nay, chúng tôi từ ngoại ô trở về, tôi và Lải Nhải ngồi xe ô tô của lão đại. Đến cổng cơ quan, anh ấy thả chúng tôi xuống, nhưng cũng không thấy nói đi nơi khác. Hay là anh ấy về văn phòng rồi?”

“Không đâu.” Cầm Hi đột nhiên cảm thấy bất an, “Vừa rồi Tiểu Đàm ở phòng Giám định đến nhà, nói văn phòng không có người. Anh ấy đi đâu nhỉ? Lúc đó, anh ấy không nói gì với các anh sao?”

Mặt Lạnh chau mày: “Tôi nhớ lúc đó, lão đại nhận được một cuộc điện thoại, hình như là Tân Giai gọi tới. Anh ấy hầu như không nói gì, cuối cùng chỉ đáp ”Được!” rồi đập máy.”

Cầm Hi tròn mắt: “Tân Giai ư?”

Sau khi gác máy, Cầm Hi có chút thất thần. Châu Tiểu Triện liền an ủi: “Chị đừng lo, chắc chắn Tân Giai bám lấy lão đại nên anh ấy đi gặp để nói rõ ràng với cô ta, bảo cô ta sau này đừng quấy rầy hai người nữa.”

Cầm Hi lắc đầu: “Không thể có chuyện đó. Hàn Trầm vốn chẳng để ý Tân Giai. Hơn nữa, với tính cách của Tân Giai, Hàn Trầm có nói chuyện thì cũng có tác dụng sao?”

“Vậy...”

Cầm Hi cắn môi. Sự việc này hết sức kỳ quặc. Tại sao Hàn Trầm đột nhiên mất tích? Tại sao điện thoại của anh không có tín hiệu? Hôm trước cô mới bị tấn công, hôm nay Hàn Trầm lại mất liên lạc. Cho dù hai sự việc không liên quan nhưng cô vẫn có dự cảm chẳng lành vô cùng mãnh liệt.

“Hàn Trầm có khả năng xảy ra chuyện rồi!” Cô cầm áo khoác chạy ra ngoài cửa: “Tôi phải đi tìm anh ấy.”

Một tiếng sau, tại văn phòng Tổ Khiên Đen. Ngoài Cẩm Hi và Châu Tiểu Triện, Mặt Lạnh và Lải Nhải cũng vừa đến nơi. Điện thoại của Hàn Trầm vẫn không thể kết nối, tâm trạng của Cẩm Hi ngày càng trở nên nặng nề.

“Tìm thấy rồi!” Châu Tiểu Triện mừng rỡ leo lên. Mọi người đều vây quanh máy tính của cậu ta. Màn hình hiển thị hình ảnh thu được từ camera giám sát trên đường. Thời gian là 6 giờ 10 phút sáng nay, vì xe cộ thưa thớt nên có thể thấy rõ chiếc Land Rover của Hàn Trầm, bao gồm cả biển số xe.

Người ngồi vị trí tài xế là Hàn Trầm, hàng ghế sau xuất hiện một cô gái. Dù ống kính tương đối xa và không rõ dung mạo của cô gái nhưng vẫn có thể nhận ra, đó là Tân Giai.

“Con đường này đi ra ngoại ô phía Nam thành phố. Nơi đó, ngoài nhà máy cũng chỉ là khu vực núi non, bọn họ đến đó làm gì nhỉ?” Châu Tiểu Triện tỏ ra nghi hoặc.

“Tiểu Triện, tiếp tục tìm kiếm.” Cẩm Hi dán mắt vào màn hình, “Nhất định phải tìm cho ra bọn họ đi đâu, bây giờ đang ở nơi nào?”

“Vâng.”

Ngoài Cẩm Hi, sắc mặt ai nấy đều tương đối nặng nề. Đúng lúc này, một người cảnh sát hình sự đi vào, báo cáo: “Chúng tôi đã cử người đến nhà Tân Giai và trường học nhưng không tìm thấy cô ta. Lãnh đạo nhà trường cho biết, hôm qua Tân Giai đến trường xin nghỉ phép.”

Cẩm Hi im lặng, trong đầu Châu Tiểu Triện chợt hiện lên ánh mắt ai oán và mãnh liệt của Tân Giai mỗi khi nhìn Hàn Trầm.

“Cô ta xin nghỉ phép làm gì?” Châu Tiểu Triện hỏi.

Người cảnh sát không đáp mà nói tiếp: “Ngoài ra, còn một chuyện, không biết có liên quan đến cuộc điều tra của mọi người hay không? Nhà trường vừa tiết lộ với chúng tôi, họ vừa phát hiện phòng thí nghiệm mất một bình khí vào tối hôm qua?”

Lải Nhải lập tức mở miệng hỏi: “Khí gì cơ?”

Người cảnh sát giở tập tài liệu: “Là HKN5-3, chủ yếu dùng trong nghiên cứu bệnh ung thư. Bản thân nó cũng có độc tính, tuy không đến nỗi mất mạng nhưng con người hít vào sẽ hôn mê, bất tỉnh, buồn nôn, hít nhiều sẽ bị tổn thương trung khu thần kinh, trở thành người thực vật. Tuy nhiên, loại khí này lan tỏa rất nhanh, về cơ bản cần không gian khép kín mới có hiệu quả. Chúng tôi đã báo cáo lên cấp trên, lập tức tiến hành biện pháp phòng ngừa ở những nơi công cộng có không gian đóng kín như tàu điện ngầm, xe buýt, đồng thời tìm bình khí độc bị đánh cắp.”

Sau khi người cảnh sát rời đi, các thành viên Tổ Khiên Đen im lặng nhìn nhau.

“Sao lại có sự trùng hợp như vậy? không phải liên quan đến Tân Giai chứ?” Lải Nhải hỏi.

“Rất có khả năng đó.” Cẩm Hi đáp.

“Nhưng Tân Giai thích lão đại cơ mà.” Châu Tiểu Triện biến sắc mặt, “Lẽ nào không chiếm được nên cô ta định hủy hoại anh ấy?”

Cẩm Hi cầm chìa khóa xe cảnh sát ở trên bàn, đi nhanh ra ngoài. Lải Nhải và Mặt Lạnh lập tức đứng dậy, đi theo cô.

“Tiểu Triện khi nào xác định được vị trí cụ thể của bọn họ, hãy thông báo ngay cho chúng tôi!” Mặt Lạnh vừa đi vừa lên tiếng.

“Vâng.”

Cẩm Hi chạy nhanh xuống dưới. Đối với Hàn Trầm, Tân Giai luôn tỏ ra cố chấp. Sau khi cô đến với anh, Tân Giai bị đả kích rất lớn. Nếu tâm trạng đó mà tích tụ đến bờ tuyệt vọng và sụp đổ, Tân Giai sẽ làm gì?

Cẩm Hi dường như có thể dễ dàng phân tích ra: Tân Giai nhất định dùng điều kiện nào đó dụ Hàn Trầm đi theo cô ta. Tiếp theo, cô ta sẽ giăng bẫy để Hàn Trầm trúng độc, biến thành người thực vật.

Sau đó thì sao? Tân Giai sẽ đưa anh đi, rời khỏi cô, và biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Vì mất đi ý thức, trở thành cái xác không hồn, Hàn Trầm sẽ mãi mãi thuộc về cô ta.

Dù biết rõ Hàn Trầm không phải là người dễ dàng trúng kế nhưng nghĩ đến khả năng này, hô hấp của Cẩm Hi cũng đã trở nên khó nhọc.

Đúng là 4 tiếng trước, Hàn Trầm đã nhận được điện thoại của Tân Giai và đi gặp cô ta. Nội dung cuộc điện thoại hoàn toàn nằm ngoài cuộc dự liệu của anh.

“Hàn Trầm, em muốn gặp anh. Em sẽ đợi anh ở phố XXX trong 3 phút nữa.”

Anh chẳng thêm để ý đến cô ta, nhưng vừa định dập máy, lại nghe cô ta nói tiếp: “Hàn Trầm, đến gặp em là cơ hội duy nhất của anh, cũng là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau. Em nắm được toàn bộ vụ việc năm xưa, cũng biết tại sao hai người bị mất trí nhớ. Em biết tại sao anh và cô ta mỗi người một ngã, cũng biết... ai đã hại hai người.”

Hàn Trầm chấn động, hô hấp trở nên dồn dập. Im lặng trong giây lát: “Dựa vào cái gì bảo tôi tin em?”

Tân Giai dường như nở nụ cười tự giễu. Sau đó, cô ta đáp khẽ: “Dựa vào sự thật, em cũng là một trong số những sát thủ của vụ giết người hàng loạt.”

P/s: Khởi động buổi sáng nhé, xong chương nào Ad sẽ up lên liền, mọi người đừng nóng. Ad cũng chưa đọc xong hết bộ này, muốn đọc cùng mọi người cho có khí thế :)

59. Chương 59: Giác Mộng Của Tân Giai

Con đường núi buổi sáng sớm ngồn ngộn và yên tĩnh, hai bên là hàng cây xanh mượt. Trên đỉnh núi là bầu trời trong vắt.

Hàn Trầm lái xe được một đoạn thì lên tiếng: “Đã đến núi Hạc Minh rồi. Em có chịu nói không?”

Tân Giai ngồi ở ghế sau, từ đầu đến cuối dõi theo gương mặt nghiêng của anh bằng cặp mắt si mê và quyến luyến. Nghe hỏi vậy, cô ta đáp: “Anh cứ đi thêm một đoạn nữa, khi nào nhìn thấy căn nhà màu trắng thì dừng lại.”

Hàn Trầm lặng thinh. Từ góc nhìn của Tân Giai, gương mặt anh không chút biểu cảm, đôi mắt đen vẫn cuốn hút như thường lệ. Sóng mũi cay cay, cô ta khịt khịt, mỉm cười nói: “Hàn Trầm! Tối nay em lên máy bay về Bắc Kinh rồi. Em đã nhận lời bố mẹ, gả cho con trai của vị quan chức đó. Anh không thích em nên sau này không lo em làm phiền anh nữa.”

Hàn Trầm vẫn không lên tiếng. Trong khu rừng phía trước đã thấp thoáng bóng dáng ngôi nhà.

“Nguyện vọng lớn nhất của cuộc đời em là bên anh. Bây giờ, cô ta đã quay về, ước mong của em cũng tan thành mây khói. Nhưng ít nhất, anh hãy để em nằm mơ một lần.” Tân Giai dõi mắt ra ngoài cửa, “Anh hãy ở bên em một ngày, em sẽ kể hết chuyện năm xưa với anh. Anh đừng lo, em không bắt anh làm chuyện có lỗi với cô ta, chỉ là ăn cơm, trò chuyện, giống như hai người bạn bình thường, được không anh?”

Hàn Trầm đã dừng xe trước ngôi nhà. Anh không quay đầu, cũng không chấp nhận lời đề nghị của Tân Giai, mà chỉ cất giọng lạnh lùng: “Nếu em thật sự là một trong những sát thủ, em cho rằng tôi có thể để cho em đi sao?”

Tân Giai cười cười, đẩy cửa xuống xe, đi về phía căn nhà màu trắng.

“Tùy anh thôi. Anh sẽ không tìm thấy gì đâu. Chứng cứ năm đó bị tiêu hủy sạch sẽ rồi.”

Hàn Trầm chau mày, dõi theo cô ta. Hôm nay, Tân Giai mặc áo khoác trắng, quần dài màu café, nhìn từ phía sau vẫn là người phụ nữ diễm đạm và duyên dáng. Bây giờ ngẫm lại mới thấy, trong vòng bốn năm

qua, anh chưa bây giờ để ý đến cô ta, hay nói cách khác, chưa một lần nhìn thẳng cô ta, cũng chẳng nói chuyện nhiều. So với những người phụ nữ bám lấy anh khác, Tân Giai chẳng có gì khác biệt.

Hàn Trầm xuống xe, Tân Giai móc chìa khóa từ túi xách mang theo người, mở cửa rồi quay đầu nhìn anh. Viên mắt cô ta đỏ hoe, nhưng miệng vẫn nở nụ cười ngọt ngào: “Hàn Trầm, chuyện đầu tiên em muốn nói với anh là, Bạch Cẩm Hi không phải là Bạch Cẩm Hi, tên thật cô ta là Tô Miên. Những chuyện khác anh vào nhà với em, em sẽ từ từ nói cho anh biết.” Vừa dứt lời, cô ta liền đi vào trong.

Hàn Trầm sững sờ. Tô Miên. S[1]

[1] Tô Miên phiên âm Tiếng trung là Su Mian.

Anh đưa mắt quan sát ngôi nhà. Nhà vẫn còn mới, chắc vừa xây chưa được bao lâu. Trước nhà là bãi cỏ, đằng sau là vườn hoa, ở đó đặt một chiếc xích đu. Bên cạnh xích đu dựng hai chiếc xe đạp, kiểu nam và kiểu nữ. Cửa sổ mở toang, có thể thấy ban công bên ngoài trồng đầy hoa.

Yên lặng vài giây, Hàn Trầm đi vào nhà, đồng thời đảo mắt một vòng. Bậc cửa đặt một đôi dép nam và một đôi dép nữ. Tân Giai thay đôi dép nữ rồi cúi xuống đặt đôi dép nam đến trước mặt anh. Hàn Trầm không thay giày, mà đi vòng qua cô ta vào trong. Tân Giai ngẩn ngơ nhìn đôi dép trong tay mình rồi đặt về chỗ cũ.

“Tuần nào em cũng đến đây.” Cô ta đứng sau lưng anh, nói nhỏ, “Hôm nay, cuối cùng anh cũng chịu đến rồi.”

Hàn Trầm đi thẳng vào phòng khách, đột nhiên dừng bước khi nhìn thấy nhiều khung ảnh treo trên tường. Đó đều là hình ảnh chụp chung giữa anh và Tân Giai.

Đầu tiên là ảnh hai người hồi nhỏ. Hàn Trầm từng nhìn thấy mấy tấm ảnh này trong album nhà mình nên không bất ngờ. Ví dụ, tụi trẻ chơi trong sân, cô ta ngoan ngoãn đứng cạnh anh. Ví dụ, ảnh chụp gia đình anh, cô ta cũng đứng một bên, được mẹ anh ôm vào lòng. Tiếp theo là ảnh lúc đã trưởng thành, anh đang nằm trên giường bệnh, chắc là trong thời gian hôn mê. Còn cô ta ngồi bên cạnh, nắm chặt tay anh, ánh mắt si mê.

Liếc xuống bên dưới, Hàn Trầm không khỏi kinh ngạc, bởi tất cả đều là ảnh ghép. Anh và Tân Giai đứng sóng đôi bên bờ sông, vẻ mặt của anh tương đối nghiêm túc, còn cô ta mỉm cười ngọt ngào. Ở trong khách sạn, hai người cùng ngồi trên giường hoặc ở ngoài ban công, anh ôm cô ta từ phía sau... Những tấm ảnh ghép này trông vừa nực cười vừa cứng nhắc, bởi vì hình ảnh của anh hoặc là lấy từ thẻ công tác, hoặc là ảnh đời thường từ thuở niên thiếu. Thậm chí trong tấm ảnh hai người ôm nhau, đầu của anh được ghép vào thân thể người khác.

Không hiểu tại sao, Hàn Trầm cảm thấy có chút buồn nôn, sắc mặt càng lạnh lùng hơn: “Em bày ra trò này làm gì?”

Tân Giai như không nghe thấy, cô ta quay người đi vào bếp, cất giọng dịu dàng: “Em đã nấu đồ ăn từ hôm qua, để trong tủ lạnh, hâm nóng là có thể dùng được, đều là món anh thích. Anh ngồi đây đợi em một lát.”

Hàn Trầm vẫn đứng yên, lại quan sát một lượt. Cuối cùng, ánh mắt anh dừng lại ở phòng ngủ. Nơi đó đặt một chiếc giường đôi, bên cạnh là giường trẻ sơ sinh. Trên giường trẻ sơ sinh đặt hai con búp bê to bằng người thật, một trai một gái. Đôi mắt chúng làm bằng đá núi lửa sáng lấp lánh, miệng như đang cười với anh.

Trong đầu Hàn Trầm chợt vang lên câu của Cẩm Hi thường nói: “Tâm lý của người này đã trở nên biến thái rồi.”

Trên con đường ngoại thành cách đó mấy chục cây số, xe cảnh sát đang phóng như bay.

“Núi Hạc Minh.” Lải Nhải gác máy nói với cô, “Tiểu Triện điều tra ra rồi, xe của lão đại xuất hiện lần cuối ở lối vào núi Hạc Minh.”

Cẩm Hi lại gọi cho Hàn Trầm nhưng vẫn không có tín hiệu. Cô nắm chặt điện thoại, dõng ra ngoài cửa sổ bằng ánh mắt sắc lạnh.

Tân Giai! Nếu cô dám gây tổn thương cho Hàn Trầm, tôi nhất định không tha cho cô!

Trong ngôi nhà màu trắng, Hàn Trầm và Tân Giai ngồi đối diện bên bàn ăn. Hàn Trầm im lặng nhìn mấy đĩa thức ăn đủ màu sắc. Tân Giai xới một bát cơm nóng hổi, đặt xuống trước mặt anh.

Cô ta cầm bát đĩa của mình, miệng nở nụ cười hạnh phúc. “Anh đã đến đây rồi thì hãy cùng em ăn cơm đi. Đây là yêu cầu thứ hai của em.”

Hàn Trầm vất tay lên thành ghế: “Tôi sẽ không ăn bữa cơm này. Tân Giai, sự nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn.”

Tân Giai cười cười, cúi đầu ăn cơm, “Không sao, anh không ăn thì ngồi cạnh em cũng được.” Cô ta tiếp tục lên tiếng: “Tô Miên là sinh viên xuất sắc của ngành tâm lý tội phạm khóa 05, đại học Công an quốc gia.”

Hàn Trầm chỉ nhìn cô ta chằm chằm chứ không lên tiếng. Tân Giai ăn một chút rồi buông đĩa bát, sau đó ném cả đĩa thức ăn vào thùng rác. Cô ta đi rửa tay, quay đầu nói với anh: “Được rồi, em ăn xong rồi. Anh cùng em đi chơi xích đu được không? Đây là chuyện thứ ba em muốn làm cùng với anh.”

Hàn Trầm đi theo cô ta ra vườn hoa. Trên giá xích đu mọc dây leo xanh mướt, còn nở mấy bông hoa màu trắng, tạo thành hình ảnh yên bình, đẹp đẽ. Tân Giai ngồi lên xích đu, ngoái đầu nói với anh: “Có thể đẩy giúp em không?”

“Không thể.” Hàn Trầm đứng cách cô ta khoảng hai, ba mét, thần sắc lãnh đạm.

Tân Giai đành tự đẩy xích đu, đồng thời cất giọng bình thản: “Anh không làm, em sẽ không nói cho anh biết.”

“Đủ rồi!” Hàn Trầm đi đến túm tay Tân Giai, kéo cô ta đứng dậy: “Mau theo tôi về Cục Công an.”

Tân Giai bị anh ta lôi ra xe ô tô, bước đi loạn choạng. Cô ta bật cười: “Hàn Trầm và Tô Miên gặp vụ nổ vào 5 năm trước, cùng bị hôn mê một năm mới tỉnh lại, hơn nữa, cùng bị mất trí nhớ. Mong muốn duy nhất của em là anh ở bên em một ngày. Nếu đến Cục Công an, em sẽ ngậm miệng. Hàn Trầm, anh hãy từ bỏ ý định đó đi!”

Hàn Trầm lập tức dừng bước, quay người về phía cô ta. Anh siết chặt cổ tay, khiến Tân Giai đau đến mức chau mày, nhưng nụ cười càng tươi rói.

“Tại sao tôi và cô ấy rơi vào tình cảnh như nhau?” Anh lạnh lùng hỏi.

Tân Giai lắc đầu: “Đây là vấn đề mà chính bọn em cũng không thể lý giải nổi. Có lẽ bởi lúc đó hai người cùng ở nơi phát nổ, cùng bị chấn động và tổn thương như nhau; hoặc là, anh và cô ta cùng được tiêm một loại thuốc tê liệt thần kinh.”

Ánh mắt Hàn Trầm vô cùng lạnh lẽo, anh hất tay, khiến Tân Giai ngã xuống đất. Sau đó, anh đi tới, cúi đầu nói với cô ta: “Kẻ chủ mưu là ai? Thủ lĩnh của các người là ai?”

Tân Giai đứng dậy, ngẩng đầu nhìn anh. Bộ dạng của Hàn Trầm lúc này rất đáng sợ, nhưng lại khiến cô vừa đau xót, vừa mê đắm. Sắc mặt anh vô cùng băng giá, toàn thân tỏa ra sát khí, dường như không ai có thể tiếp cận.

“Em sẽ vĩnh viễn không tiết lộ đáp án.” Cô ta nói, “Trong vụ án năm đó, hai người bị trọng thương, chúng em cũng tan rã. Đó là cuộc chiến đầu mà hai bên cùng bị tổn thất nặng nề, chết rất nhiều người, thất bại không chỉ mình bọn anh.”

Tân Giai nói chẳng đâu vào đâu, Hàn Trầm nhìn cô ta chằm chằm. Cô ta phúi bụi trên quần, vuốt lại mái tóc rồi đi đến bên chiếc xe đạp.

“Hãy cùng em làm việc thứ tư.” Cô ta ngồi lên xe, “Em dẫn anh đi một chỗ.” Ngừng vài giây, cô ta nói tiếp: “Nơi chắc chắn anh muốn đi.”

Hàn Trầm theo dõi bóng lưng cô ta, cuối cùng cũng đi tới, ngồi lên chiếc xe đạp còn lại, đồng thời mở miệng: “Tân Giai! Tại sao em gia nhập cùng bọn họ? Tại sao em trở thành kẻ giết người hàng loạt?”

Tân Giai im lặng vài giây mới lên tiếng: “Đúng vậy! Một người phụ nữ như em, gia thế tốt, diện mạo xinh đẹp, cái gì cũng ổn. Trong con mắt người khác, có lẽ em như một viên minh châu luôn tỏa sáng, tại sao lại biến thành người giống bọn họ cơ chứ? Hàn Trầm, thật ra nhiều chuyện không hề giống bề mặt của nó. Nhiều người sống không vui vẻ như biểu hiện bề ngoài của mình. Là họ phát hiện em, cứu rỗi em. Những chuyện này, và cả sự tồn tại của bọn họ, anh không bao giờ có thể hiểu được đâu. Em là thành viên yếu nhất, kém bản lĩnh nhất, chỉ có tác dụng phụ trợ. Thật ra em không phải là sát thủ đạt yêu cầu, nhưng bọn họ vẫn đối xử với em rất tốt. Em bằng lòng ở cùng họ. Đó mới là linh hồn được tự do thật sự.”

Buổi trưa, núi rừng tràn ngập nắng ấm, Tân Giai thông thả đạp xe, trên đường đi còn chỉ cho Hàn Trầm xem cây cối và hoa cỏ. Hàn Trầm không nói một lời, đạp theo sau, quan sát nhất cử nhất động của cô ta.

Dần dần, hai người càng ngày càng cách xa ngôi nhà màu trắng, đi sâu vào trong rừng. Trước mặt họ không còn con đường bằng phẳng chỉ có thể đi một cách khó nhọc trên cành lá rậm rạp. Cuối cùng, phía trước xuất hiện một căn nhà gỗ nhỏ. Ngôi nhà có vẻ cũ kỹ, giống như của kiếm lâm. Trên một lối vào cách đó không xa đỗ một chiếc ô tô kiếm lâm, có lẽ đi đường núi từ đầu bên kia tới.

Tân Giai dựng xe đạp bên cạnh một thân cây lớn, ngẩng đầu cười với Hàn Trầm: “Đây là ngôi nhà bỏ hoang, sẽ không có ai đến đây. Cảm ơn anh Hàn Trầm. Chắc anh không còn nhớ, lần chúng ta đạp xe trước đó là năm 12 tuổi. Mẹ anh bảo anh đi cùng em, anh không mấy tình nguyện, nửa đường biến mất. Lần này, cuối cùng chúng ta cũng đến đích. Mỗi chuyện anh làm cùng em hôm nay đều có ý nghĩa rất lớn với em. Dù sau này trở thành vợ người khác, em cũng sẽ ghi nhớ suốt đời.”

Về mặt cô ta rất ôn hòa, giống như thật sự mãn nguyện. Hàn Trầm đứng bên cạnh quan sát Tân Giai, ánh mắt không còn lạnh lẽo như trước, mà trở nên trầm tĩnh khó đoán.

“Em còn muốn làm gì nữa?” Anh cất giọng lãnh đạm.

Tân Giai cuộn chặt hai bàn tay, buông thõng bên người, gương mặt hơi ửng hồng: “Hàn Trầm! Em hy vọng anh làm nốt chuyện cuối cùng, hãy ôm em đi!” Cô ta rút ra một chìa khóa từ trong túi xách: “Đây là chìa khóa của ngôi nhà kia, bên trong có tài liệu về vụ án năm xưa. Em không thể tiết lộ với anh, họ là ai, nhưng có thể để anh tìm hiểu đại khái về vụ án.”

Hàn Trầm đưa mắt về phía ngôi nhà rồi lại nhìn cô ta: “Em có mục đích gì?”

Tân Giai tự giễu: “Em chỉ hi vọng anh biết khó mà tự rút lui, bởi em không muốn anh chết, cho dù anh có quay về với Tô Miên cũng chẳng sao.” Cô ta ôm hai vai mình, cúi đầu: “Ôm em đi Hàn Trầm! Anh hãy coi như ôm một người bạn mà thôi!”

Bốn bề vô cùng tĩnh mịch. Trái tim Tân Giai đập liên hồi, như chờ phán quyết cuối cùng. Liệu anh có đồng ý không? Liệu anh ta có rủ lòng thương, cho cô ta một cái ôm dù chỉ với tư cách là bạn bè?

Hàn Trầm im lặng trong giây lát rồi mở miệng: “Tân Giai, tôi vĩnh viễn không ôm em. Em đưa chìa khóa cho tôi, hay để tôi tự lấy?”

Tân Giai mím môi rồi đột nhiên ngẩng đầu: “Anh thích Tô Miên đến vậy sao? Thích đến mức bất chấp tính mạng? Thích đến mức không muốn để ý đến người phụ nữ khác? Em yêu anh nhiều năm như vậy, yêu từ lúc em hiểu chuyện, đã hơn 20 năm rồi. Anh không có một chút cảm nhận nào sao?”

Tân Giai vừa định ném chìa khóa ra đằng sau, Hàn Trầm phản ứng rất nhanh, lao đến đoạt khỏi cô ta. Cô ta ngã ngồi xuống đất, nước mắt tràn khóe mi, hai tay ôm mặt.

Hàn Trầm không để ý đến Tân Giai, cầm chìa khóa đi lên bậc tam cấp. Ngôi nhà cũ kỹ dường như bỏ hoang từ lâu. Có lẽ trước đó, cô ta đã đến đây dọn dẹp, bởi trước cửa trái một tấm thảm lông cừu trắng muốt, cửa sổ đóng chặt, song cửa rất mới, tấm kính cũng sạch sẽ. Qua tấm kính, anh có thể thấy trong nhà có một chiếc giường và một giá sách. Theo lời Tân Giai, chắc tài liệu vụ án được giấu ở trên đó.

Hàn Trầm quan sát ngôi nhà một lúc rồi buông thõng cánh tay cầm chìa khóa. Anh quay người về phía Tân Giai. Cô ta ngược nhìn anh, nước mắt giàn dụa.

Hàn Trầm bỏ chìa khóa vào túi, cất giọng lạnh nhạt: “Tân Giai, những điều em vừa nói, bất cứ người nào liên quan đến vụ án năm xưa đều biết. Hôm nay, em bày ra nhiều chuyện, diễn nhiều màn kịch như vậy,

chẳng qua chỉ là muốn dụ tôi tin em có tài liệu về vụ án, mục đích là dụ tôi đến ngôi nhà này đúng không?”

Tân Giai chờ người trong giây lát. Hàn Trầm đi xuống cầu thang, từng bước lại gần cô ta.

“Chắc em không đến nỗi định giết tôi, mà chỉ muốn giành được tôi mà thôi. Em biết rõ thân thủ của tôi nên phải giở thủ đoạn khổng chế tôi. Vậy trong nhà có bẫy hay hơi độc?”

Khu rừng vô cùng tĩnh mịch, Tân Giai ngồi trên đồng lá khô, tựa vào thân cây. Nước mắt làm mờ tầm nhìn của cô ta, nhưng hình bóng Hàn Trầm vẫn hiện lên rõ mồn một.

“Hàn Trầm... Hàn Trầm...” Cô ta ghen ngào gọi đi gọi lại cái tên này, mỗi lần gọi là cảm thấy nỗi ngọt ngào và đau khổ khắc sâu trong tim. Hàn Trầm chỉ đứng cách xa cô mấy mét, sắc mặt vẫn hết sức lạnh lẽo và cảnh giác. Điều này khiến lần đầu tiên trong đời, cô ta nhận ra một sự thật: Lòng dạ anh sắt đá biết bao.

Trái tim Tân Giai dần chìm xuống đáy bể giá lạnh, vĩnh viễn không còn ngọn sóng. Cô ta nhìn anh, vẻ mặt như đang khóc, cũng giống đang cười.

“Sao anh biết được, đây mới là mục đích thật sự của em?”

Hàn Trầm bình tĩnh đi đến: “Vừa gặp em, tôi đã phát hiện ra điều bất thường. Mọi ngày em chỉ mặc váy, bất kể lúc gặp tôi hay trong những bức ảnh trước kia, kể cả anh ghép, cũng chỉ có váy mà thôi. Nhưng hôm nay em lại mặc quần...” Anh đảo mắt qua chiếc quần dài của cô ta, “Nếu hôm nay là một ngày có ý nghĩa đặc biệt với em, tại sao em không mặc bộ váy mình yêu thích? Về lý chỉ có một cách giải thích, đó là mặc quần tiện hành động hơn.”

Tân Giai ngẩn người vài giây rồi nở nụ cười tự giễu: “Ngay cả điều này... cũng không thể lọt qua mắt anh.”

Hàn Trầm cúi đầu nhìn cô ta: “Cửa sổ ngôi nhà màu trắng vừa rồi đều mở toang, còn ngôi nhà này, cũng là do em dọn dẹp nhưng lại đóng kín. Hơn nữa cửa sổ được thay mới hoàn toàn. Tại sao thế? Em thay khung cửa chắc hơn để không cho tôi chạy thoát? Đồ càng mới càng phải mở ra cho thoáng khí chứ? Ngoài ra...” Anh hất cằm về chiếc xe kiểm lâm đỗ cách đó không xa: “Ồ đây còn có cả ô tô, chẳng phải đáp án quá rõ rồi còn gì?”

Bị anh nói trúng tâm tư, Tân Giai cắn môi, chống hai tay xuống đất. Hàn Trầm ngồi xổm trước mặt cô ta: “Em lợi dụng chuyện của Cẩm Hi để lừa gạt, khổng chế tôi? Em rất thông minh, cho rằng tôi sẽ hoảng loạn, luống cuống? Em nhầm rồi, việc yêu cô ấy chỉ khiến tôi càng thêm tỉnh táo, bởi tôi không thể để mất cô ấy một lần nữa.”

Câu nói vô cùng tàn nhẫn, giống như từng nhát búa nện vào trái tim của Tân Giai. Cô ta cảm thấy một nỗi đau không gì diễn tả bao trùm toàn thân trong giây lát. Cô ta hét lên một tiếng thê lương, đột ngột rút khẩu súng trong túi xách mang theo người, chìa thẳng vào Hàn Trầm.

Hàn Trầm có thân thủ nhanh hơn cô ta nhiều. Anh lập tức túm cổ tay cô ta, tay kia định giật lấy khẩu súng. Tuy nhiên, Tân Giai liền xoay một cách khéo léo, né tránh chiêu đoạt súng mà một người cảnh sát hình sự bình thường cũng khó lòng thoát khỏi.

Hàn Trầm sa sầm mặt. Giây tiếp theo, anh liền đập mạnh vào cổ tay cô ta. Lần này, Tân Giai không thể né tránh, đau đến mức kêu lên một tiếng, khẩu súng rơi vào lòng bàn tay Hàn Trầm. Anh nhanh chóng túm cả hai tay cô ta, rút còng số tám từ thắt lưng ra, khóa cổ tay cô ta lại.

“Theo tôi về Cục Công an!”

Tân Giai ra sức giãy dụa: “Em không đi... Không đi!” Cô ta ngẩng đầu nhìn Hàn Trầm, nước mắt lại chảy dài xuống má, “Anh đừng điều tra nữa! Em xin anh, đừng điều tra nữa! Họ sẽ không tha cho anh đâu...”

Hàn Trầm lạnh mặt, chẳng nói chẳng rằng kéo cô ta đứng dậy, Vừa định đi về phía trước, anh đột nhiên có cảm giác lạ thường. Anh hơi dừng bước nhưng không quay đầu. Xung quanh vẫn rất yên tĩnh, nhưng trực giác báo cho anh biết một mối nguy hiểm đang rình rập. Hàn Trầm nín thở. Giây tiếp theo, anh nghe thấy rừng cây ở đằng sau vang lên tiếng lá cây sột soạt khe khẽ. Vào thời khắc ánh lửa lóe lên, anh lập tức kéo tay Tân Giai, nằm rạp xuống sau một thân cây lớn, đồng thời nhả đạn về phía đối phương. Đúng lúc này, Tân Giai đột nhiên lao ra trước mặt anh, không cho anh nổ súng, đồng thời ngăn chặn viên đạn của đối phương.

“Pằng!” Tiếng nổ giòn giã vang lên, thân hình Tân Giai co giật, sau lưng xuất hiện một lỗ thủng ứa máu. Hàn Trầm lập tức kéo cô ta ra sau cành lá rậm rạp, đồng thời nhả hai phát đạn về phía rừng cây đối diện. Tuy nhiên, nơi đó không hề có động tĩnh. Không biết đối phương đang yên lặng chờ đợi hay đã trốn mất.

Tân Giai há mồm thở hồng hộc, hai tay ôm ngực. Mắt vẫn nhắm lè, cô ta gọi tên anh bằng một giọng nghẹn ngào và yếu ớt: “Hàn Trầm...”

Hàn Trầm lập tức cởi áo khoác, bịt vào vết thương của Tân Giai: “Em đừng nói nữa, hãy hít một hơi sâu đi!”

Cô ta nắm lấy cổ tay anh: “Hàn Trầm... Anh hãy nghe em. Mỗi câu của em hôm nay đều là thật lòng... Em không đóng kịch, cũng không nói dối. Đối với em... hôm nay thật sự là ngày kỷ niệm cuối cùng... Em muốn cùng anh làm những việc đó...”

“Di động của em đâu rồi? Mau đưa đây, để tôi gọi xe cấp cứu!” Hàn Trầm lục túi xách của cô ta nhưng không tìm thấy điện thoại.

“Không... Không cần đâu...” Tân Giai phun ra một ngụm máu: “Chắc em... em không thể sống nổi nữa. Anh hãy nghe em, bọn họ... có bảy người...”

Hàn Trầm dừng động tác, ôm thân thể đầy máu của cô ta: “Em nói gì cơ?”

Ánh mắt Tân Giai có chút ngây dại, miệng nở nụ cười thê lương: “Bảy người... bảy người còn sống... Em không nói dối anh, em cũng là một trong số đó, chỉ phụ trách chế tạo chất độc... không trực tiếp giết người. Em không dám... Còn nữa, em có thể lợi dụng mối quan hệ của gia đình, cung cấp tin cho bọn họ. Hiện tại, em và T chết rồi... còn lại 5 người...”

Cô ta rên lên một tiếng đầy đau đớn. Hàn Trầm cẩn thận bịt vết thương của cô ta: “Tân Giai, họ là ai?”

Tân Giai khẽ lắc đầu: “Em không thể tiết lộ... Em không thể... phản bội họ.” Cô ta túm ngực áo Hàn Trầm, thều thào: “Hàn Trầm, cẩn thận người ở bên cạnh anh. Em yêu anh. Trong bao năm qua, không có ai yêu anh hơn em.”

Tay Tân Giai cuối cùng cũng buông lỏng, mi mắt từ từ khép lại. Hàn Trầm ôm thi thể cô ta, bất động một lúc mới nhẹ nhàng đặt xuống đất. Sau đó, anh ngẩng đầu, quan sát rừng cây phía đối diện, nhưng đối phương đã bỏ trốn từ lâu.

Lúc các thành viên Tổ Khiên Đen theo tiếng súng tìm đến nơi, Hàn Trầm toàn thân đầy máu đang ngồi sau thân cây, sắc mặt lạnh lẽo. Tân Giai bị viên đạn bắn xuyên qua người, nằm bên cạnh.

Lải Nhải và Mặt Lạnh vội lao tới.

“Lão đại, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Lão đại, anh có bị thương không? Tân Giai...”

Cầm Hi dán mắt vào người đàn ông, chậm chậm đi tới, tâm trạng vẫn chưa hết căng thẳng. Nhìn thấy bọn họ, anh đứng dậy, đồng thời lên tiếng: “Tôi không sao. Mặt Lạnh anh hãy tìm kiếm xem có dấu vết nào không. Lải Nhải, cậu hãy thông báo về cơ quan, lập tức phong tỏa mấy con đường quanh đây, hung thủ giết Tân Giai vẫn chưa chạy xa...”

Nói đến đây, anh đột nhiên im lặng, vì Cầm Hi vừa ôm chặt thắt lưng anh. Lải Nhải lập tức nháy mắt ra hiệu cho Mặt Lạnh, đồng thời lên tiếng: “Bọn em đi làm việc đây. Lão đại, lần này anh mất tích, khiến Tiểu Bạch lo chết đi được.” Tình hình khẩn cấp, bọn họ không hỏi nhiều mà lập tức làm theo chỉ thị của Hàn Trầm.

Không gian rộng lớn chỉ còn lại hai người. Đây là lần đầu tiên trong đời, Hàn Trầm bị một người phụ nữ ôm chặt đến như vậy. Đôi cánh tay mảnh mai của cô vòng qua thắt lưng anh, gương mặt nhỏ nhắn áp vào ngực anh, còn đôi mắt trong veo chứa đầy vẻ lo lắng, trách móc, niềm vui khi trút được gánh nặng và cả sự quyến luyến vô bờ. Hàn Trầm như bị hút vào đôi mắt đó, anh liền giơ tay ôm cô. Cầm Hi hít một hơi sâu, hai chân đã rời khỏi mặt đất, bị anh bế lên cao.

“Lo lắng cho anh đến thế cơ à? Còn dám ôm anh trước mặt bọn họ?”

Lúc này còn trên cô, Cẩm Hi trừng mắt với anh: “Tại sao anh không gọi điện thoại nói với em một tiếng?”

“Tín hiệu di động đã bị Tân Giai gây nhiễu.” Anh đáp ngắn gọn, nắm tay cô, hai người nhìn thi thể Tân Giai nằm dưới đất. Sắc mặt anh trở nên nghiêm nghị. Sau đó, anh kéo áo khoác đắp lên người Tân Giai.

Cuộc tìm kiếm dấu vết ở hiện trường và truy bắt hung thủ không đạt kết quả. Đối phương không để lại bất cứ dấu vết nào. Xung quanh lại là khu vực núi non rộng lớn nên hẳn dễ dàng thoát khỏi vòng vây của cảnh sát.

Một tiếng sau, mọi người rời khỏi hiện trường. Hàn Trầm lái chiếc Land Rover của anh, trên xe chỉ có mình Cẩm Hi.

“Bảy người cơ à?” Cẩm Hi hỏi.

Hàn Trầm gật đầu. Về cái chết của Tân Giai, anh không kể hết mọi chuyện với đồng nghiệp. Anh chỉ nói Tân Giai tìm anh là hi vọng anh ở bên cô ta ngày cuối cùng trước khi rời khỏi thành phố Lam. Còn khi độc trong ngôi nhà gỗ, chuyện Tân Giai thừa nhận từng chế tạo chất độc giết người và sự tồn tại của tổ chức sát thủ, anh không hề đề cập tới.

Hai người nhất thời im lặng. Một lúc sau, Cẩm Hi lên tiếng: “Năm người hay bảy người cũng thế, chúng ta nhất định phải tìm ra bọn họ.”

Ngữ khí của cô có phần tàn nhẫn, Hàn Trầm đáp: “Được.”

Tuy anh chỉ trả lời ngắn gọn nhưng lập tức in sâu vào nột tâm cô. Cô mỉm cười: “Còn nữa, sau này anh không được hành động một mình. Hôm nay nhờ xảy ra sơ suất, anh trở thành người thực vật thì em sẽ ra sao?”

“Không vấn đề gì hết. Dù một ngày nào đó thành người thực vật, anh cũng sẽ nhận ra em.” Hàn Trầm cất giọng chắc nịch.

Cẩm Hi lập tức chau mày: “Xì, anh đừng nói chuyện xúi quẩy thế.”

Hàn Trầm mỉm cười, vừa lái xe vừa giơ tay kéo cô vào lòng. Cẩm Hi tựa vào người anh, đôi mắt lên bầu trời ngoài cửa sổ, nhất thời yên lặng.

“Lát nữa, anh đưa em về nhà!” Hàn Trầm khẽ thì thầm bên tai cô, “Anh còn phải về cơ quan lấy khẩu cung.”

Cẩm Hi ngồi thẳng người: “Không được, em sẽ đi cùng anh. Đến đó, em ngồi ngoài đợi anh.”

Hàn Trầm hôn lên mái tóc dài của cô: “Ngoan, cổ họng em vẫn chưa lành hẳn. Hơn nữa, bố mẹ Tân Giai sẽ từ Bắc Kinh đến ngay bây giờ.”

Cẩm Hi ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Đúng như Hàn Trầm dự liệu, về đến Cục Công an anh phải đối diện với sự than khóc vật vã của người nhà Tân Giai. Họ không ngừng chất vấn cảnh sát về việc truy tìm hung thủ. Kỳ thực Hàn Trầm biết rõ, chỉ khi nào điều tra nhóm sát thủ bảy người mới có thể bắt hung thủ về trị tội trước pháp luật.

Bận đến hơn 3 giờ đêm, Hàn Trầm đi ra ngoài hành lang, tựa vào tường nghỉ ngơi. Qua cửa kính, anh có thể nhìn thấy bố mẹ Tân Giai và nhiều đồng nghiệp đang bận rộn như Tần Văn Lang, Từ Tư Bạch, Lải Nhải, Mặt Lạnh... Ánh mắt của anh trở nên thâm trầm.

Có người cảnh sát hình sự đi qua, đưa cho Hàn Trầm điều thuốc nhưng anh xua tay, không nhận. Đêm tối giá lạnh, anh kéo khóa áo jacket lên cao, sau đó nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay. Nhớ tới dáng vẻ của Cẩm Hi ngày hôm nay, trong lòng anh vô cùng ảm áp, anh rút điện thoại, tìm đến số cô nhưng mãi vẫn không gọi đi. Muộn như vậy chắc cô đã ngủ say.

Hàn Trầm không biết, cách đó không xa, Cẩm Hi vẫn còn thức, cũng yên lặng ngắm nhìn mấy mảnh dây chuyền. Bây giờ cô mới chợt nhớ ra, cô vẫn chưa đưa sợi dây cho anh xem, chưa kịp tiết lộ với anh tên thật của cô.

Cô là Tô Miên của anh. Cuối cùng, cô cũng tìm thấy cái tên khắc trên chiếc nhẫn của Hàn Trầm. Cô rất nhớ anh, nhớ nụ cười nhàn nhạt, nhớ vòng ôm dịu dàng và kiên định của anh ngày hôm nay. Bình thường, cô vô tư quen rồi, trong khi giữa anh và cô, anh luôn là người đòi hỏi và khát khao nhiều hơn. Hôm nay, anh gặp nguy hiểm, cô mới nhận ra, không biết từ lúc nào, cô cũng không thể rời xa anh. Đối với cô, người khác không thể động đến Hàn Trầm dù chỉ một cọng lông, càng không thể làm tổn thương anh.

Trần trọc một lúc lâu, Cẩm Hi cầm điện thoại nhắn tin cho Hàn Trầm: Khi nào anh mới về?

Hàn Trầm đứng ở hành lang, cúi đầu trầm tư. Đột nhiên điện thoại rung rung, anh lôi ra xem, lập tức quay về văn phòng lấy chìa khóa ô tô rồi rời đi.

Anh về ngay bây giờ.

Đọc được tin nhắn Hàn Trầm, khoe miệng Cẩm Hi cong cong, cô liền nhảy xuống đất, chạy ra ban công.

Hàn Trầm phóng xe như bay về nhà. Trên trời tinh tú lấp lánh, không khí giá lạnh.

Các vụ án chẳng bao giờ hết, trong khi cuộc đời con người có giới hạn. Bất kể phía trước là khổ đau hay hạnh phúc, đời này kiếp này, giờ này phút này, anh chỉ muốn ở bên em.

60. Chương 60: Người Yêu Dấu

Từ trên cao nhìn xuống, thành phố yên tĩnh và đẹp đẽ như một giấc mộng, ba giờ sáng vẫn thấp thoáng ánh đèn, con đường thưa thớt xe cộ, tựa như một dòng sông tối mờ dưới ánh sao trời.

Bạch Cẩm Hi đứng ngoài ban công, cảm thấy thời gian trôi sao mà chậm thây. Cơ quan cách nhà không xa mà mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng của Hàn Trầm. Buổi đêm giá lạnh, cô vào nhà lấy áo khoác rồi xuống dưới đợi anh.

Hàn Trầm đỗ xe rồi đi vào tòa chung cư. Từ xa, anh đã nhìn thấy bóng hình người phụ nữ. Cô quay mặt vào bờ tường, cúi thấp đầu, không biết đang nghĩ gì. Trong lòng dâng trào tình cảm dịu dàng, Hàn Trầm chậm chậm đi về phía cô.

Gần đến nơi, anh chợt nghe Cẩm Hi lẩm bẩm: “Hàn Trầm, anh có thể thực hiện lời cá cược được rồi.”

Hàn Trầm lập tức dừng bước

“Này! Hàn Trầm, em là người chịu chơi thì chấp nhận kết quả”. Dường như không hài lòng với ngữ khí vừa rồi, cô chuyển sang giọng điệu nhẹ nhàng, nũng nịu.

Hàn Trầm đứng đằng sau theo dõi cô, khoe mắt cười cười.

“Hừm!” Cẩm Hi thở dài, chống tay lên bờ tường, đồng thời cất giọng bá đạo: “Hàn Trầm! Chị đây muốn trao tất cả cho em! Mau lại đây đi!”

Nói xong, cô không nhịn nổi, phì cười thành tiếng. Có lẽ do “diễn xuất” quá nhập tâm nên cô không hề phát giác ra có người đứng sau lưng.

Cuối cùng, cô tựa trán vào bờ tường, vừa lúc lắc vừa nói nhỏ: “Hàn Trầm, em muốn cùng anh nằm mơ!”

Nói xong, Cẩm Hi vỗ ngực từ từ quay lại. Phát hiện đằng sau có người, cô giật bắn mình. Khi nhìn ra Hàn Trầm, cô dờ ra trong giây lát.

Ngọn đèn trên đầu chiếu xuống khoảng không giữa hai người. Gương mặt anh sáng bừng, khoe miệng cười cười, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú.

Cẩm Hi bất giác thốt lên: “Mẹ ơi!” Anh càng cười tươi hơn.

Cô đỏ mặt, lập tức quay người bước đi, liền bị anh nắm lấy cổ tay.

“Chuyện em nghĩ, anh cũng đang nghĩ tới. Điều em muốn, anh cũng muốn hơn bao giờ hết.”

Mặt Cẩm Hi nóng ran. Sau đó, anh dắt cô đi vào trong thang máy.

Lúc mở cửa nhà, Cẩm Hi có chút hoảng hốt vô có. Vừa định đi vào phòng, cô liền bị Hàn Trầm kéo lại. Anh đóng cửa rồi lập tức bế cô lên. Cũng là tư thế như ở trên núi, hai tay anh đỡ hông cô, rồi ngẩng đầu hôn cô.

Cẩm Hi bị bế lên cao, hai chân vô thức vòng qua thắt lưng Hàn Trầm, hai tay ôm siết cổ anh. Cô cũng không thể kiềm chế nổi xúc động, hơi thở trở nên gấp gáp.

Hàn Trầm nhanh chóng cùng cô đi vào phòng ngủ rồi đặt cô xuống giường. Lưng Cẩm Hi vừa tiếp xúc với tấm đệm mềm mại, anh đã phủ người xuống. Anh cởi áo jacket ném xuống đất, rồi giúp cô cởi áo khoác ngoài.

Cẩm Hi đột nhiên cảm thấy không chân thực. Một số hình ảnh trong quá khứ tự động nhảy vào não bộ của cô. Lại nghĩ người cùng cô làm những chuyện đó lại là Hàn Trầm, tim cô càng đập nhanh hơn.

“Khoan đã!” Cô chống tay lên ngực anh: “Anh bận rộn mấy ngày liền, có cần ngủ bù một giấc không?”

“Không cần! Lúc ở cơ quan, anh đã tranh thủ chợp mắt rồi.” Giọng Hàn Trầm có chút khàn khàn. Anh cầm ngón tay cô lên miệng hôn.

Cẩm Hi bị hôn đến mức toàn thân khô nóng, nhưng vẫn cố tranh đấu lần cuối. Cô lại đẩy ngực anh: “VẬY... công việc giải quyết xong chưa? Một mình anh về thôi à?”

Hàn Trầm nhướng mày nhìn cô. Đáy mắt anh thấp thoáng một ngọn lửa đang chờ bùng cháy, khiến trái tim Cẩm Hi thổn thức trong lồng ngực.

“Bạch Cẩm Hi!” Anh khẽ gọi tên cô.

“Gì cơ?”

“Bây giờ, bất cứ điều gì cũng không thể ngăn cản anh có được em.” Hàn Trầm nói rất nhẹ nhàng nhưng vẫn mang vẻ ngang ngược quen thuộc. Giây tiếp theo, anh giữ chặt hai tay cô, rồi áp môi xuống.

Không thể không thừa nhận, Hàn Trầm là cao thủ trong lĩnh vực này. Hai người còn chưa cởi quần áo, anh mới chỉ có hôn lên mặt, cổ, cánh tay của cô, toàn thân cô đã bủn rủn. Đợi đến khi anh cởi cúc áo ngủ, vùi đầu xuống chỗ nhạy cảm, đồng thời nắn bóp, vuốt ve, hô hấp của Cẩm Hi ngắt quãng, trong lòng vừa xúc động, vừa căng thẳng.

Khi anh cởi thắt lưng của mình, Cẩm Hi có chút xấu hổ buột miệng nói: “Anh mau tắt đèn đi!”

Hàn Trầm dừng động tác: “Em muốn anh mò mẫm trong bóng tối à?”

Vào thời khắc này, gương mặt anh cũng ửng đỏ, cúc áo sơ mi đã cởi hết, để lộ bộ ngực rắn chắc. Cẩm Hi cất cao giọng: “Tắt đèn thì sao chứ?”

“Được. Lần đầu tiên, tối cũng được.” Hàn Trầm bình tĩnh đáp.

Cẩm Hi làm sao không nhận ra đây là câu nói ngược. Nhưng đã quá muộn, Hàn Trầm cởi xong, nhào người lấy điều khiển ở cạnh giường, bấm liên mấy nút.

Vô số ngọn đèn được bật sáng. Trước đó, trong phòng vốn chỉ bật đèn ngủ, còn bây giờ, nào là đèn trần, đèn trang trí ở gương, đèn sàn, thậm chí cả ngoài hành lang cũng bật lên. Cả căn phòng sáng trưng như ban ngày trong giấy lát.

Hàn Trầm ném điều khiển ra xa, lại túm lấy hai tay cô: “Chúng ta tiếp tục!”

Cẩm Hi vừa tức vừa buồn cười: “Anh đúng là đồ khốn kiếp!”

“Rõ ràng anh vẫn chưa bắt đầu làm chuyện khốn khiếp.” Hàn Trầm thản nhiên đáp.

Cẩm Hi: “...”

Thấy cô trề môi, Hàn Trầm cúi đầu cười. Dáng vẻ của anh lúc này vô cùng gợi cảm, khiến Cẩm Hi bất giác nín thở. Cô ngơ ngẩn nhìn anh, cũng mỉm cười.

Hàn Trầm xoa hông cô: “Em xoay người lại đi.”

Cầm Hi túm chặt ga trải giường, không chịu vâng lời: “Hàn Trầm... Anh... Vừa bắt đầu anh đã đòi tư thế này? Cũng phải cho em thời gian thích ứng chứ!”

Nụ cười trong khóe mắt Hàn Trầm càng sâu hơn: “Bạch Cầm Hi!” Anh cúi xuống hôn lên vành tai cô, “Mấy năm qua, em toàn đi truy quét mấy hoạt động đòi truy phải không?”

Cầm Hi: “... Anh mới toàn truy quét hoạt động đòi truy ấy.”

Anh lật người cô, sau đó vừa cởi áo ngủ Cầm Hi, vừa hôn dọc theo sống lưng cô: “Anh chỉ muốn hôn em thôi!”

Cầm Hi thở phào nhẹ nhõm, để mặc môi lưỡi và tay anh khám phá cơ thể mình. Nào ngờ anh nói tiếp: “Có điều, em đã muốn, hôm nay anh nhất định sẽ làm được!”

Cầm Hi ôm mặt: “Em đâu có muốn.”

Dưới ánh đèn sáng, làn da người phụ nữ trắng nõn nà, khiến Hàn Trầm không thể rời mắt. Chân anh dè vào đùi cô, không cho cô động đậy, hai tay vuốt ve tấm lưng trần của cô. Dần dần, hơi thở của anh cũng trở nên gấp gáp.

Cầm Hi nằm sấp, tay túm ga trải giường. Không khí hơi lạnh tựa hồ khiến xúc giác ở sau lưng càng trở nên nhạy cảm hơn. Môi lưỡi của anh, hơi thở và đầu ngón tay anh kích thích cô mãnh liệt. Cô có thể cảm nhận rõ ràng, anh cũng khó có thể kiềm chế bản thân, cũng như đang chìm đắm với cô.

Cuối cùng, Hàn Trầm lật người Cầm Hi lại, để cô đối diện với anh. Lúc này, hai người đã cởi hết quần áo, chỉ có thân thể nóng bỏng gần kề.

Hàn Trầm từ từ nhấn người: “Anh muốn khiến em nhìn rõ, cảm nhận anh. Người có được em vẫn là anh.”

Cầm Hi hơi ngậy ra, đột nhiên muốn khóc. Cô liền gơ tay ôm chặt anh.

Bầu trời lộ tia sáng nhàn nhạt, sáng sớm mùa thu yên tĩnh như một bức họa. Bên ngoài cửa sổ, làn gió thổi qua cành cây trơ trọi tiêu điều. Còn trong căn phòng, không khí nóng bỏng không khác gì ngọn lửa. Cầm Hi tựa như đi vào một hồ nước, nơi đó có dòng chảy ngầm và xoáy nước muốn cuốn trôi tất cả. Hàn Trầm chính là hồ nước đó, quán quăn cô, đưa cô vào xoáy nước cuộn cuộn, đưa cô tới đáy hồ đẹp đẽ. Cô chính là con cá nhỏ trong hồ cùng anh xao động, cùng anh hô hấp, cùng anh run rẩy.

Đáy sâu hồ nước có tia sáng thuần khiết chói mắt thu hút cô, khiến cô si mê, dần trầm luân, dần cuồng loạn. Cô ôm chặt người đàn ông, nghẹn ngào gọi tên anh: “Hàn Trầm! Hàn Trầm!” Cái tên rất đổi thân quen nhưng mỗi lần cất lên, vẫn khiến cô rung động.

“Hàn Trầm! Em yêu anh!”

Hàn Trầm hơi dừng động tác. Ánh mắt anh sâu như đáy bể, nhưng cũng vô cùng xán lạn. Anh hạ thấp người, cùng cô ở tư thế thân mật nhất.

Lúc thân thể Cầm Hi lại một lần nữa bùng nổ, anh ghé sát tai cô hỏi nhỏ: “Vào trong được không em?”

Dù ý thức mơ hồ, nhưng cô vẫn hiểu ý, lập tức lắc đầu: “Đừng, lỡ có con thì làm thế nào?”

“Có con thì sinh ra.” Anh cất giọng trầm khàn và dịu dàng, “Nếu chúng ta không xa nhau, bây giờ con chúng ta đã biết chạy rồi ấy chứ.”

Dù là câu nói bông đùa, nhưng trong lòng Cầm Hi vẫn có chút chua xót. Nhớ đến lời hứa tốt nghiệp rồi kết hôn, nội tâm cô dâng trào những cảm xúc mãnh liệt.

“Được thôi!” Cô lên tiếng.

Hàn Trầm siết chặt vòng tay, vùi đầu vào hõm vai cô, càng vận động điên cuồng hơn. Mãi đến thời khắc cuối cùng, Bạch Cầm Hi mới thật sự hiểu, tại sao anh muốn làm vậy. Bởi vì, cô thật sự cảm nhận được anh, cảm nhận một cách chân thực sự tồn tại của anh, run rẩy và chiếm hữu của anh.

Thì ra, thân thể và trái tim hòa tan làm một mới là phương thức bộc lộ tình yêu tuyệt vời nhất.

“Anh yêu em!” Hàn Trầm thì thầm bên tai cô, “Cuộc đời này, có chết anh cũng không hối tiếc.”

Mắt cô ngấn nước. Hôm nay, cuối cùng cô cũng biết, anh yêu cô đến nhường nào. Một lúc sau, Hàn Trầm mới buông người Cẩm Hi, nằm xuống bên cạnh cô. Mặc dù toàn thân nhức mỏi nhưng trong lòng vô cùng hạnh phúc, cô lặng yên tựa đầu vào vai anh.

Hàn Trầm bồng gơ tay che mắt, khóe miệng nở nụ cười tươi.

“Anh cười gì thế?” Cẩm Hi hỏi.

Anh bỏ tay xuống, nhìn cô chăm chú: “Không có gì. Anh cười vì ”nó” thật chẳng dễ dàng.”

Cẩm Hi ngẩn ra vài giây mới có phản ứng. Cô đỏ mặt, “hừ” một tiếng: “Đâu đến nỗi đó. Anh xem, ”nó” có hai lần đầu tiên, trong khi người khác chỉ có một. Rõ ràng “nó” lắm quá còn gì.”

Hàn Trầm véo mũi cô: “Vậy sao? Những năm năm trời, anh cảm thấy ”nó” chịu thiệt cả ngàn lần ấy chứ!”

Cẩm Hi phì cười, đẩy ngực anh: “Ai lại tính kiểu đó!”

Anh lại ôm cô vào lòng: “Ngày mai đi mua tấm băng trắng treo ở phòng ngủ.”

Cẩm Hi không hiểu: “Mua làm gì cơ?”

Anh nhếch mép: “Sau này mỗi ngày đánh dấu vào.”

“Anh vô lại...”

Trời đã sáng hẳn, ánh ban mai lọt qua rèm cửa chiếu vào phòng, Hàn Trầm đi tắm trước, Cẩm Hi mặc bộ đồ ngủ, kéo rèm cửa sổ, tắt hết đèn phòng. Sau đó, cô nằm xuống giường đợi anh. Có lẽ do quá hưng phấn và mệt mỏi, cô liền chìm vào giấc ngủ. Không biết bao lâu sau, Cẩm Hi giật mình tỉnh giấc, phát hiện Hàn Trầm đã tắm xong nhưng không quay về chỗ cô mà đứng ở cửa sổ bên phòng khách. Anh không mặc quần áo, chỉ quấn khăn tắm ngang hông, thân hình cao lớn yên tĩnh như một pho tượng.

Cẩm Hi xuống giường, rón rén, ôm anh từ phía sau, Hàn Trầm liền nắm tay cô.

“Em muốn nói với anh một chuyện.” Cô áp mặt vào lưng anh, “Đồng nghiệp phòng giám định đã cắt mặt dây chuyền của em, bên trong có khắc chữ S & H My Heart”.

Hàn Trầm bất động, ánh mắt thâm trầm khó đoán.

“Em cũng có một giấc mơ. Trong mơ, anh không gọi em là Bạch Cẩm Hi, mà gọi là Tô Miên. Chữ Tô trong từ Liên Xô, Miên của từ ”ngủ say” ấy.”

Hàn Trầm lập tức quay người về phía cô. Cẩm Hi mím môi cười cười: “Bây giờ, em không biết, người thân thật sự của mình đang ở đâu? Thân phận thật sự của em là gì? Nếu em không phải là Bạch Cẩm Hi, vậy thì cô gái có cái tên này đã đi đâu? Rốt cuộc ai đã tạo ra tất cả những chuyện này?”

Cô còn chưa dứt lời, Hàn Trầm đột nhiên kéo cô vào lòng.

“Cẩm Hi, em có từng nghĩ đến, sự xuất hiện bất ngờ của kẻ trộm ngoài phòng họp, người đánh lén em ở nhà Thiệu Luân, và hung thủ giết chết Tân Giai ngày hôm qua đã nói lên điều gì không?”

Cẩm Hi nhướn mày: “Điều gì cơ?”

“Chúng tôi bọn họ đã hoảng hốt và vô cùng sợ hãi. Bọn họ sợ chúng ta lại ở bên nhau, cùng nhau điều tra ra chân tướng sự việc.”

Cẩm Hi yên lặng trong vài giây rồi gật đầu: “Anh nói đúng, em hiểu rồi.”

Hàn Trầm cúi xuống nhìn cô. Đôi mắt cô ngời sáng, tỏa ra một vẻ kiên định vô cùng. Anh không nhịn được, lại áp môi hôn cô.

Một lúc sau, anh bế cô vào phòng ngủ. Cẩm Hi hàm hồ kháng nghị: “Anh muốn làm gì? Lẽ nào còn chưa đủ hay sao?”

Anh đè cô xuống giường: “Đủ thế nào được?”

Khi Cẩm Hi tỉnh giấc đã là buổi trưa. Căn phòng tràn ngập ánh nắng, không khí vẫn còn thoang thoảng mùi vị mờ ám. Cô quan sát người đàn ông nằm bên cạnh. Anh vẫn chưa thức giấc, một tay duỗi ngang để cô gối đầu, một tay đặt ở thắt lưng cô. Gương mặt anh cách cô rất gần, đường nét rõ mồn một.

Cẩm Hi yên lặng ngắm Hàn Trầm một lúc rồi nghiêng người đặt nụ hôn lên má anh. Sau đó, cô lại hôn lên sống mũi anh, tiếp theo là miệng, rồi đến cổ, cuối cùng tới lòng bàn tay. Vì không muốn làm anh tỉnh giấc nên nụ hôn của cô chỉ như chuồn chuồn lướt nước. Hôn xong, cô đang định xuống giường, nhưng cổ tay bị giữ chặt.

“A!” Cẩm Hi kêu khẽ một tiếng, lập tức bị Hàn Trầm kéo về, nằm sấp trên ngực anh. Không biết anh tỉnh dậy từ lúc nào, một tay gối sau gáy, ánh mắt đầy vẻ biếng nhác. Chấn chỉ đập đến bụng anh, để lộ khuôn ngực gợi cảm.

“Thế là xong rồi à? Đêm qua anh hôn như thế nào nhỉ?”

Cẩm Hi đẩy người anh: “Anh giả vờ ngủ đấy à?”

Nhắc đến đêm qua, Cẩm Hi chợt nhớ đến cảnh anh hôn tỉ mỉ lên từng tác da thịt trên cơ thể mình. Cô đỏ mặt “hừ” một tiếng: “Em làm sao có thể dọ với anh? Cứ làm như ai cũng đói khát như anh ấy?”

Ánh mắt Hàn Trầm tối lại, anh hơi dùng sức, kéo cô nằm hẳn lên người mình.

“Xem ra, tối qua anh chưa đủ nỗ lực?” Anh cất giọng trầm khàn.

Cẩm Hi đâu dám chọc tức người đàn ông này, liền mở miệng nịnh nọt: “Đâu có, đâu có! Anh rất nỗ lực, đủ rồi, đủ rồi.”

Hàn Trầm cười cười, nhưng vẫn không chịu buông tay cô. Cẩm Hi thầm mắng “đồ lưu manh”, ngoài miệng vẫn ngọt ngào: “Hơn nữa, anh xem, thân thể anh lớn hơn em nhiều, em hôn kiểu gì? Đến lúc nào mới xong? Chúng ta mau xuống giường, đi ăn cơm thôi!”

Ứng với câu “tự đào hố nhảy xuống”, vừa dứt lời, anh liền mở miệng: “Vậy thì em hôn một nửa đi.”

Cẩm Hi hết nói nổi. Được thôi, hôn thì hôn, sợ gì chứ? Ngắm thân hình anh, cô không thể không thừa nhận, thật ra bản thân cũng bị anh mê hoặc. Thật ra... cũng muốn hôn anh.

Cẩm Hi trực tiếp ngồi vắt qua người Hàn Trầm. Ánh mắt anh biến đổi trong tích tắc. Anh gối cả hai tay sau gáy, nhìn cô đắm đắm. Cẩm Hi cúi xuống, bắt đầu hôn cổ anh.

“Chỗ này có gì đáng hôn đâu?” Hàn Trầm cất giọng lười nhác.

Cẩm Hi: “...”

Đúng là lưu manh! Cô ngồi thẳng dậy, định xuống giường, nhưng đời nào Hàn Trầm chịu buông ta. Anh lập tức ôm cô, đồng thời kéo chăn trùm kín hai người. Cho đến khi điện thoại ở đầu giường reo vang, anh mới buông Cẩm Hi, nằm xuống bên cạnh. Cô chui ra khỏi chăn, trừng mắt với anh, còn anh nở nụ cười mãn nguyện.

Cẩm Hi với lấy di động, liếc qua màn hình rồi đưa cho Hàn Trầm: “Là Châu Tiểu Triện gọi!”

Hàn Trầm nhàn hạ đáp: “Anh không muốn nghe. Em tự giải quyết đi!”

Cẩm Hi tròn mắt. Người đàn ông này lúc ở trên giường đâu còn giữ dáng vẻ của thần thám, mà trái lại vừa ngang ngược, vừa lưu manh, lại còn giở thói công tử khó chiều.

Dù sao cũng là cuộc gọi của Châu Tiểu Triện nên cô chẳng ngại mà bắt máy luôn: “Alo! Tiểu Triện đấy à?”

Hàn Trầm đột nhiên nói xen ngang: “Bảo cậu ta, Hàn Trầm không rảnh.”

Cẩm Hi lườm anh một cái, nhưng lặp lại lời anh: “... Hàn Trầm không rảnh.”

Hàn Trầm: “Có chuyện gì cứ nói với vợ anh ấy.”

Cẩm Hi: “Có chuyện gì cứ nói với vợ... Với tôi đi.” Cô mắng khẽ một tiếng, “Vô lại!”

Hàn Trầm cười tủm tỉm.

Người ở đầu kia im lặng một chút, sau đó ho khan một tiếng. Cẩm Hi trợn mắt há miệng, chưa kịp phản ứng đã nghe thấy giọng sang sảng của Tần Văn Lang truyền tới: “Cẩm Hi đấy à? Di động của tôi hết pin nên tôi lấy máy của Châu Tiểu Triện gọi.”

Cẩm Hi lập tức ném điện thoại xuống giường, chui vào trong chăn. Chứng kiến bộ dạng này của cô, Hàn Trầm cười cười, cầm di động đưa lên tai: “Đội trưởng Tần, cô ấy ở chỗ tôi... để thảo luận công việc.”

Tần Văn Lang nhất thời không biết nói gì, lắp bắp: “Thằng này... Thằng này...” Cuối cùng, anh ta vừa tức vừa buồn cười: “Công việc là quan trọng hơn cả. Hai người tạm thời đừng lộ liễu, nghe rõ chưa?”

Hàn Trầm cười đáp: “Tôi rõ rồi.”

“Trong vụ án Tân Giai, cậu coi như cũng là một nạn nhân có liên quan. Tạm thời cậu đừng nhúng tay vào! Cho cậu nghỉ ngơi ba ngày!”

“Vâng.” Sắp xếp này nằm trong dự liệu của Hàn Trầm. Anh liếc người phụ nữ bên cạnh, đồng thời mở miệng: “Cẩm Hi cũng nghỉ ba ngày.”

Tần Văn Lang không biết nói gì hơn.

Hàn Trầm vừa gác máy, Cẩm Hi liền chỉ tay vào người anh: “Thật quá đáng! Tại sao anh nói với Đội trưởng Tần, em cũng nghỉ phép ba ngày? Chúng ta nghỉ cùng một lượt thì không hay cho lắm.”

Hàn Trầm ôm cô, bình thản đáp: “Chẳng có gì không tốt cả. Anh vào sinh ra tử, bán mạng phá án bao nhiêu năm trời, kiểu gì Đội trưởng Tần chẳng nể mặt.”

Đầu bên kia, Tần Văn Lang nghiêng răng, nghiêng lợi. Thật quá đáng! Hàn Trầm vừa nhận lời anh ta sẽ không phô trương, mà chưa gì đã đòi cùng Cẩm Hi nghỉ phép, hai người định đi hưởng tuần trăng mật chắc?

Trầm ngâm một lúc, anh ta quay về văn phòng Tổ Khiên Đen thản nhiên nói với ba người đàn ông: “Tôi cho Hàn Trầm và Bạch Cẩm Hi nghỉ mấy ngày tới, có nhiệm vụ khác cho họ. Các cậu hãy trực tiếp báo cáo với tôi, đừng làm phiền họ rõ chưa?”

Buổi trưa nắng đẹp, Cẩm Hi ngồi vắt chân bên bàn ăn, đợi Hàn Trầm nấu mì. Vừa rồi, anh nói sẽ xuống bếp, khiến cô không khỏi kinh ngạc. Bình thường, hai người toàn ăn ở ngoài. Lúc cô mới dọn đến đây, nhà bếp sạch sẽ mới coóng, không dính một chút khói dầu.

“Anh nấu được không đấy?” Cô nghi hoặc hỏi: “Nếu không thì để em nấu mì ăn liền. Riêng món này em nấu ngon lắm.”

Hàn Trầm cười cười, vỗ vào hông cô một cái, rồi đuổi cô ra ngoài. Lại đợi thêm một lát, cô chợt ngửi thấy mùi thơm thức ăn bay ra ngoài. Cẩm Hi nhảy xuống ghế, đi vào, thấy anh đang thái cà chua, tay áo sơ mi xắn lên cao, đôi tay rắn chắc đang chuyển động nhịp nhàng trên thớt, nhìn rất gợi cảm. Bàn bếp bên cạnh có hai quả trứng rán, một bát thịt băm xào. Trên bát thịt có cả ớt thái nhỏ, màu đỏ bắt mắt.

Tuy không rành nấu nướng nhưng Cẩm Hi cũng là người biết thưởng thức. Chứng kiến động tác của Hàn Trầm, cô biết anh tương đối thành thạo khoản này. Cô liền ôm anh từ phía sau: “Nhìn có vẻ rất ngon, xem ra, em đã lược được báu vật rồi!”

Hàn Trầm mỉm cười: “Em đừng vui mừng quá sớm, anh chỉ biết nấu mỗi món mì này thôi!”

Cẩm Hi lè lưỡi: “Anh học ở đâu vậy?”

“Nghe nói học từ mẹ anh. Bà nấu rất ngon.”

Nghe anh nhắc đến mẹ mình, Cẩm Hi chỉ cười cười, càng ôm chặt anh hơn.

Đến khi nấu xong mì, Hàn Trầm dọn lên bàn, hai người ngồi đối diện nhau. Cẩm Hi đói bụng nên ăn thử một miếng, ngon đến mức cô suýt cắn phải đầu lưỡi.

“Anh giỏi quá!” Cô cảm thán, “bị mất trí nhớ mà vẫn không quên cách làm, còn nấu ngon như vậy.”

Hàn Trầm ăn từ tốn: “Anh nghĩ, có lẽ do người nào đó trước kia thích ăn nên anh mới thành thạo.”

“Sao anh biết?”

“Năm đầu tiên sau khi tỉnh lại, anh thường nấu hai bát mì theo thói quen. Nhưng anh chỉ ăn một bát, bát còn lại để nguội lạnh rồi đổ đi.”

Cầm Hi ngăn người, nhìn anh ăn mì ngon lành, trong lòng có chút xót xa. Có lẽ bây giờ đã đạt được ý nguyện, Hàn Trầm tựa hồ có chút xúc động, liền nắm tay cô: “Em thì sao? Em có cảm giác tương tự không?”

Hả?

Trong đầu Cầm Hi vụt qua vô số hình ảnh, nhưng đều là cô và Châu Tiểu Triện hay Từ Tư Bạch, hay cùng các đồng nghiệp ăn uống tương bình...

“Khụ...” Dưới ánh mắt thâm trầm của anh, cô miễn cưỡng mở miệng: “Có chứ. Những lúc... ăn cánh vịt, dù đã no bụng nhưng em luôn có sự thôi thúc kỳ lạ phải ăn thêm một cái. Bây giờ em mới hiểu, nhất định là em ăn hộ anh đó mà.”

Hàn Trầm nhìn cô chằm chằm, Cầm Hi đưa mắt đi chỗ khác, cầm cốc nước uống một ngụm.

Anh gõ gõ tay xuống mặt bàn: “Ừm, mấy năm nay anh không được ăn cánh vịt, hóa ra đều nhờ em cả.”

Cầm Hi buồn cười, nhưng cố nhịn. Cô đặt cốc nước xuống bàn, lườm anh một cái: “Hàn Trầm em phát hiện anh rất có tố chất làm oán phu đấy. Anh là đàn ông, so đo với em làm gì chứ?”

“Có người phụ nữ vô tâm vô tư, không nhắc tới món nợ mà cô ấy phải trả...” Hàn Trầm cười cười “Cô ấy sẽ không giác ngộ một điều, đó là phải lấy thân báo đáp.”

Cầm Hi: “Em lấy thân báo đáp rồi còn gì?”

“Mới có một đêm mà thôi!” Anh đáp.

Cầm Hi: “Hả?”

Cái gì gọi là “mới có một đêm mà thôi”? Tội qua... sao có thể dùng một từ mà thôi để hình dung?

Kết quả, lại nghe anh nói tiếp: “Từ ngày, từng tháng, từng năm đều ở bên anh mới gọi là lấy thân báo đáp.”

Cầm Hi sững sờ. Bốn mắt chạm nhau, ánh mắt anh sâu hun hút, còn trái tim cô rung động. Cô liền nắm lấy tay anh, nói rành rọt từng tiếng: “Hàn Trầm, em sẽ ở bên anh từng ngày, từng tháng, từng năm.”

Anh mỉm cười. Cô cũng nở nụ cười rạng rỡ, vui vẻ ăn mì. Kết thúc bữa ăn. Cô tranh đi rửa bát, còn Hàn Trầm ngồi ở sofa xem tin thời sự. Rửa bát xong, Cầm Hi nhìn đồng hồ, mới hơn 2 giờ chiều. Cô ngồi tựa lòng anh: “Được nghỉ những ba ngày. Chúng ta làm gì bây giờ?”

Hàn Trầm ôm vai cô: “Chúng ta về Bắc Kinh một chuyến.”

Cầm Hi lặng thinh. Cô đã nghe Hàn Trầm nói, Tân Giai tiết lộ cô là sinh viên khóa 05 của Trường đại học Công an. Nếu điều này là sự thật, thì cô học đại học ở Bắc Kinh chứ không phải ở Sa Hồ. Mọi chuyện năm xưa, bao gồm cả việc rời xa Hàn Trầm, rất có thể đều xảy ra ở Bắc Kinh.

Về chuyện tại sao những người xung quanh “Bạch Cầm Hi” đều tưởng cô là cô ấy, Hàn Trầm phân tích: “Hàng xóm của Bạch Cầm Hi kể, cô ấy còn có một người chị họ. Nếu Tô Miên và Bạch Cầm Hi là chị em họ, diện mạo giống nhau cũng chẳng có gì lạ. Ngoài ra, cũng có thể tồn tại khả năng em hoặc Bạch Cầm Hi đã từng chỉnh hình.”

Suy đoán này khiến Cầm Hi không mấy dễ chịu. Đầu tiên, do không biết người phụ nữ mà cô thay thế thân phận đang ở đâu? Thứ hai, cứ nghĩ bộ mặt này có thể không phải của mình, làm sao cô thoải mái nổi?

“Được, chúng ta về Bắc Kinh.” Cầm Hi cất giọng dứt khoát.

Khi Hàn Trầm đặt xong vé bay chuyến ngày hôm sau, lúc từ thư phòng đi ra ngoài, Cầm Hi đang ngồi ở sofa, ngược nhìn bầu trời, vẻ mặt đầy tâm sự. Anh tiến lại gần, kéo cô đứng dậy: “Đi thôi!”

“Đi đâu cơ?”

“Thực hiện lời hứa.”

Cẩm Hi hiểu kỳ: “Lời hứa nào cơ?”

Hàn Trầm quan sát cô từ đầu đến chân: “Đi mua váy.”

Cho đến lúc lên ô tô, Cẩm Hi vẫn còn cần nhắc: “Em không thích mặc váy đâu.”

Hàn Trầm thân nhiên đáp lời: “Nhất định em sẽ thích.”

“Tại sao?”

Tại sao ư? Khóe mắt anh thấp thoáng nụ cười. Bởi vì người phụ nữ trước mặt anh ngày càng trùng khớp với cô gái thích mặc váy, đằm dáng và hay làm nũng trong ký ức. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, làm sao cô không thích những bộ đồ yếu điệu thướt tha đó?

Y như rằng. Đến khu bán đồ nữ ở khu trung tâm thương mại, Hàn Trầm đưa bộ váy dài màu đỏ cho cô: “Em có thích không?”

Cẩm Hi liền sáng mắt: “Em thích.”

Anh lấy bộ váy dây màu xanh nước biển, vắt lên tay mình: “Còn bộ này thì sao?”

Mắt Cẩm Hi càng sáng hơn: “Em cũng thích. Em thích kiểu dáng này.”

Cuối cùng, Hàn Trầm chọn hơn chục bộ váy cho cô, Cẩm Hi vui vẻ đi vào phòng thử đồ. Cô ngẫm nghĩ rồi quay đầu nói với anh: “Bây giờ em đã hiểu tại sao trước đây em không thích mặc váy rồi. Bởi vì Tiểu Triền chẳng làm tròn trách nhiệm của người bạn thân gì cả, gu quá chán. Gần mực thì đen, em ở bên cậu ấy lâu ngày nên mới thành ra quê mùa như thế này.”

Trong phòng thử đồ, Cẩm Hi đứng trước chiếc gương cỡ lớn. Trên người cô là bộ váy dài màu đỏ mềm mại, áo khoác ngắn màu đen. Cô tháo dây buộc tóc, xoa mái tóc dài xuống vai, thay đôi giày cao gót trong phòng thử đồ rồi ra ngoài.

Cô nhân viên bán hàng nhiệt tình đi đến: “Chị mặc có vừa không ạ? Ôi, đẹp quá! Mau cho bạn trai chị xem đi!”

Cẩm Hi nhướng mày bắt gặp Hàn Trầm đang ngồi ở sofa cách mình vài mét, đang nhìn cô chăm chú. Không biết là do ánh đèn hay ảo giác mà cô cảm thấy ánh mắt của anh như rực cháy một ngọn lửa.

Trong lòng dâng trào cảm xúc ngọt ngào và vui vẻ, Cẩm Hi lại soi gương, để mặc anh ngắm mình.

“Chị mặc đẹp quá!” Cô bán hàng cảm thán, “Không mua thì thật có lỗi với vẻ đẹp này.”

Cẩm Hi cong cong khóe môi, bình thản đáp: “Cũng tạm tạm!” Cô liếc mắt, phát hiện anh vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn mình không chớp mắt.

Cô quay người, vừa đi về phía Hàn Trầm, vừa nói với cô nhân viên, “Để tôi hỏi bạn trai tôi đã!” Cô chấp hai tay ra sau lưng, cúi xuống hỏi nhỏ: “Anh nhìn gì mà nhập tâm thế?”

Hàn Trầm ngẩng đầu: “Em thử nói xem?”

Giọng nói trầm ấm của anh khiến Cẩm Hi rung lên một nhịp. Cô vừa quay người đi về phòng thay đồ, vừa đáp: “Em làm sao biết được.”

Hàn Trầm không rời mắt khỏi bóng lưng cô. Nếu hai người không rời xa... chắc cô đã có một cuộc sống rực rỡ sắc màu như thế này. Là sinh viên xuất sắc của trường cảnh sát danh tiếng nhất Trung Quốc, cô sẽ có một công việc tốt đẹp và cuộc sống yên ổn hạnh phúc trong sự yêu thương, che chở của anh, chứ không phải lẩn lẻ ở đồn cảnh sát dưới đáy giai tầng như một người đàn ông, cả ngày giải quyết những công việc vụn vặt suốt quãng thời gian qua.

Nhưng dù trong hoàn cảnh như vậy, cô vẫn hoàn toàn thích ứng, vẫn rất vui vẻ. Hàn Trầm cúi đầu cười, trong lòng tràn ngập tình cảm dịu dàng. Giây tiếp theo, anh đứng lên đi theo cô.

Nghe tiếng bước chân, Cẩm Hi liền quay đầu, ngạc nhiên hỏi: “Anh đi theo em làm gì?”

Hàn Trầm dứt hai tay vào túi quần, bình thản đáp: “Chẳng làm gì cả.”

Cầm Hi đã sớm lĩnh hội sự ngông nghênh của người đàn ông này. Cô liếc qua cô nhân viên bán hàng, rồi chui vào phòng thử đồ, nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác: “Anh đừng có vào đây đấy!”

“Anh đâu có dối khác đến mức đó.” Hàn Trầm tựa người vào bức tường đối diện.

“Vậy anh ở đây làm gì?”

“Đợi em!”

“Cũng không cần thiết phải đứng ở cửa chờ như thế!”

“Anh cứ muốn chờ em ở đây đấy.” Anh thản nhiên như không.

Cầm Hi phì cười: “Thật ra, nhiều lúc anh cũng rất kỳ cục!”

Mua váy xong, hai người đi ăn tối. Lúc từ nhà hàng bước ra ngoài, trời đã tối đen, Cầm Hi kéo tay Hàn Trầm: “Chúng ta đi đâu bây giờ?”

Hàn Trầm ngẫm nghĩ rồi đáp: “Đi Anh Hồ nhé!”

“Được ạ!”

Anh Hồ là một trong những danh lam thắng cảnh của thành phố Lam. Hồi mới chuyển công tác đến đây, cô từng cùng Châu Tiểu Triện đi một lần. Trong buổi tối mùa thu dịu dàng như hôm nay, ngồi ngắm cảnh bên bờ hồ cũng là ý tưởng không tồi.

Ô tô chạy dọc theo bờ hồ đèn sáng lấp lánh. Xung quanh tĩnh lặng, chỉ có vầng trăng tròn vành vạch trên đỉnh đầu, cảnh vật vô cùng đẹp đẽ và thanh bình.

Hàn Trầm dỗi mắt ra ngoài cửa xe, trông có vẻ thất thần. Cầm Hi hỏi: “Anh nghĩ gì thế?”

“Không có gì” Hàn Trầm cười cười, đỗ xe lại cùng cô xuống đi dạo.

Không có gì, chỉ là có một điểm, anh cũng giống Tân Giai. Nấu mì cho cô, mua váy cho cô, đi dạo Anh Hồ, về Bắc Kinh ... Thì ra, anh cũng muốn cùng cô làm nhiều việc như vậy.

P/s: Tối giờ Ad làm việc lại rồi. Chiều gặp lại mọi người nhé :)

61. Chương 61: Nỗi Đau Của Em - P1

Hơn mười giờ đêm, Bạch Cầm Hi xách mấy hộp đồ nướng, cùng Hàn Trầm đến cơ quan. Về chuyện cô mang đồ ăn đêm cho tổ Khiên Đen, Hàn Trầm không có ý kiến. Dù sao sớm muộn gì anh và cô cũng kết hôn. Cô có ý thúc làm chị dâu, đương nhiên anh tán thành.

Cầm Hi không nghĩ sâu xa như vậy. Cô chỉ đơn giản muốn chia sẻ món ngon với mọi người mà thôi.

Buổi đêm tĩnh mịch, ku văn phòng vẫn bật đèn sáng choang. Hai người dắt tay nhau đi vào, thấy các thành viên tổ Khiên Đen đang bận rộn bên bàn làm việc. Cầm Hi hơi bất ngờ khi Hứa Nam Bách cũng có mặt. Anh ta cầm tập tài liệu đứng bên Lải Nhải, đang thảo luận vấn đề gì đó. Anh ta đeo cặp kính gọng vàng, tay áo sơ mi xắn lên cao, để lộ chiếc đồng hồ và vòng hạt, toàn thân toát ra vẻ nho nhã trí thức.

Nghe tiếng động, mọi người đều ngẩng đầu.

“Ôi! Lão đại, Tiểu Bạch! Không phải hai người đang hưởng tuần trăng mật sao?” Châu Tiểu Triện chạy đến bên Cầm Hi, sờ cổ cô, “Vết thương khỏi chưa chị?”

Nghe cậu ta nói vậy, Cẩm Hi hơi xấu hổ, còn những người an ông khác không đổi sắc mặt, Hứa Nam Bách mỉm cười đầy thiện chí.

Mối quan hệ của cô và Hàn Trầm hiển nhiên là một bí mật mà ai cũng biết.

Cẩm Hi đưa túi đồ ăn cho Châu Tiểu Triện, “Mau ngậm cái miệng của cậu lại. Còn nóng đấy, tranh thủ ăn đi!” Châu Tiểu Triện hoan hô, tìm tờ báo trải bàn.

Hàn Trầm đi đến chỗ Mặt Lạnh, “Công việc có thuận lợi không?”

Mặt Lạnh đáp, “Chúng tôi đã hoàn tất việc thu thập chứng cứ ở hiện trường và tiến hành điều tra về Tân Giai. Kết quả đúng như chúng ta dự liệu.”

Điều này có nghĩa là, hung thủ có tố chất của một sát thủ chuyên nghiệp, tìm ra hãn không phải chuyện dễ dàng.

Hàn Trầm đã lường trước sự việc, bởi họ không phải đối phó chỉ một người, mà là cả một tổ chức. Anh gạt đầu rồi quay sang Hứa Nam Bách, “Giáo sư Hứa cũng đến đây à?”

Hứa Nam Bách nhận xâu tôm viên từ Lải Nhải, cười nói, “Nhà tôi và nhà Tân Giai là chỗ quen biết. Lần này cô ấy xảy ra chuyện, về tình về lý, tôi cũng nên góp chút sức lực.” Nhắc đến Tân Giai, ánh mắt anh ta lộ vẻ bi thương.

Lải Nhải lập tức tiếp lời, “Giáo sư Hứa đã giúp chúng ta an ủi người nhà Tân Giai, còn làm bản báo cáo phân tích tâm lý của cô ta, giúp ích rất lớn cho công tác của tổ.”

Cẩm Hi cười nói với anh ta, “Cảm ơn sư huynh.”

Hứa Nam Bách gạt đầu, xoay xoay chuỗi vòng hạt trên cổ tay.

Hàn Trầm và Cẩm Hi ở lại chơi một lúc rồi ra về, Lúc xuống cầu thang, Cẩm Hi nhận được tin nhắn của Châu Tiểu Triện: Em có dự cảm, em sắp được làm cậu nuôi rồi. Đường như hai người có gì đó khác hoàn toàn.

Cẩm Hi phì cười. Vừa định nhắn lại, “Cậu biến đi!” di động đã bị Hàn Trầm lấy mất. Anh nhanh chóng bấm hàng chữ: Khác chỗ nào?

Cẩm Hi vội giật điện thoại về, “Đáng ghét! Anh hỏi cậu ấy làm gì?”

Trong văn phòng, Châu Tiểu Triện đứng bên cửa sổ, dõi theo bóng hai người đang rời đi. Cậu ta không nhin nổi, cảm thán một câu, “Họ xứng đôi thật đấy!”

Nghe cậu ta nói vậy, mọi người đều ngẩng đầu mỉm cười. Lải Nhải phụ họa, “Đúng thế, mỗi lần nhìn thấy đôi đó, tôi chỉ mong họ sớm kết hôn, hạnh phúc đến đầu bạc răng long.” Anh ta ngẫm nghĩ, lại nói, “Thật là, hoàng đế còn chưa vội, thái giám chúng ta vội gì chứ?”

Mọi người phì cười. Mặt Lạnh nói, “Anh là thái giám thì có.”

Lải Nhải vả vào miệng mình, “Tôi nói sai rồi, được chưa nào? Tôi đi mua café chuộc tội. Ai muốn uống gì nào? Mặt Lạnh chắc chắn uống, Tiểu Triện là đứa trẻ ngoan nên không cần, Giáo sư Hứa có uống không?”

Sáng hôm sau, trên chuyến bay đi Bắc Kinh, Cẩm Hi ngồi cạnh cửa sổ, ngắm nhìn mây trắng bên ngoài, có chút thần thần.

Hàn Trầm đặt tay lên vai cô, “Em đang nghĩ gì thế?”

Cẩm Hi quay đầu về phía anh, thật thà đáp, “Em đang nghĩ, trước đây mình là người thế nào? Bố mẹ em là ai? Nếu bây giờ gặp lại em, liệu họ có nhận ra không?”

Ngữ điệu của cô có vẻ buồn bã. Hàn Trầm đáp, “Em của ngày xưa hay làm nũng hơn bây giờ. Mức độ thẳng thắn và thô lỗ chắc cũng như nhau cả.”

Cẩm Hi bị anh chọc cười, “Quá đáng!”

Hàn Trầm cười, nắm tay cô, “Bố mẹ em chắc chắn yêu thương em, mới có thể nuôi dưỡng được một cô con gái đáng yêu như vậy.”

Cẩm Hi “ừm” một tiếng rồi trầm mặc.

Máy bay nhanh chóng hạ cánh, hai người đi ra ngoài. Cẩm Hi quan sát dòng người phía sau, hỏi nhỏ, “Anh nói thử xem, liệu tổ chức sát thủ có bám theo chúng ta không?”

Hàn Trầm không trả lời, kéo cô đi ra taxi. Khi taxi lái đến đường Nhị Hoàn, Hàn Trầm bảo tài xế dừng xe rồi dẫn Cẩm Hi lên chiếc xe bus chật ních người,

Cẩm Hi hỏi nhỏ, “Tuyến xe này đi đâu thế?”

“Nhà anh.”

Cẩm Hi ngẩn người, “Chúng ta đi về nhà anh bây giờ ư?”

“Không, anh tung hỏa mù thôi.”

Xe bus dừng lại ở một trạm nào đó. Đợi mọi người xuống và lên hết, cửa xe khép lại, chuẩn bị chuyển bánh, Hàn Trầm đột nhiên cất cao giọng, “Chú tài xế, cho bọn tôi xuống!”

Cửa xe lại một lần nữa mở ra, người tài xế cần nhẫn, “Sao không xuống từ nãy, giờ mới nói!”

Hàn Trầm kéo tay Cẩm Hi nhanh chóng nhảy xuống đất, sau đó đứng yên quan sát chiếc xe bus. Không có ai xuống theo.

Đợi xe bus đi xa, anh nắm tay cô đi bộ tới ga tàu điện ngầm đông đúc. Qua mấy lần như vậy, bất kể “cái đuôi” bám dai đến mấy chắc cũng bị “cắt” sạch sẽ. Một tiếng rưỡi đồng hồ sau, hai người xuất hiện ở cổng trường Đại học Công an nhân dân.

Mùa thu Bắc Kinh, gió rất lớn, sắc trời u ám. Lối kiến trúc của trường Đại học Công an toát ra vẻ trang nghiêm, khuôn viên trường vô cùng tĩnh mịch.

Cẩm Hi im lặng quan sát một lượt. Hàn Trầm hỏi, “Em có ấn tượng gì không?”

Cô không nhớ cảnh vật nơi đây nhưng vẫn có cảm giác quen thuộc.

“Em cảm thấy như kiếp trước đã từng đến nơi này.” Cô đáp.

Trước khi tới Bắc Kinh, Hàn Trầm đã nhờ lãnh đạo Cục Công an ký giấy công tác. Hai người nhanh chóng được vào phòng Lưu trữ hồ sơ. Họ tìm một góc không người rồi đem hết tài liệu về sinh viên ngành Tâm lý tội phạm khóa 05 qua chỗ đó.

Cẩm Hi xem một lượt. Đến khi gần xong, cô chau mày, giở lại từ đầu, nhưng vẫn không thấy tên Tô Miên.

Cô quay sang Hàn Trầm. Anh cũng buông tài liệu, nhìn cô chăm chú.

Cẩm Hi, “Anh đã tìm thấy chưa?”

“Chưa.” Anh cầm tập hồ sơ khác, “Chúng ta tiếp tục xem sao!”

Cẩm Hi gật đầu, tiếp tục lật giở tập tài liệu khác. Tâm trạng của cô ngày càng trở nên nặng nề. Cô đã xem hết ảnh chụp tốt nghiệp, ghi chép hoạt động của khóa, nhật lý công tác của thầy giáo, băng video... nhưng đều không tồn tại bất cứ dấu vết gì về một nữ sinh tên Tô Miên. Tình trạng của Hàn Trầm cũng tương tự.

Hai tiếng sau, họ rời phòng Lưu trữ hồ sơ. Gương mặt Hàn Trầm không có bất cứ biểu cảm nào, trong khi Cẩm Hi cúi thấp đầu. Tới chỗ vắng người, cô hỏi anh, “Tại sao lại như vậy? Tại sao không có em?”

Cô thật sự không ngờ, chuyến đi này lại chẳng có thu hoạch gì. Hàn Trầm nắm tay cô, cất giọng bình tĩnh, “Không có thu hoạch tức là thu hoạch lớn nhất. Nếu lời của Tân Giai là đáng tin cậy, vậy thì chuyện gì khiến hồ sơ của một sinh viên trường cảnh sát bị xóa bỏ?”

Hai người vào nghỉ tạm ở một khách sạn gần Bộ Công an. Lúc này đã tầm chạng vạng, Hàn Trầm đi tắm trước. Khi ra ngoài, anh thấy Cẩm Hi ngồi trên giường, thần thờ ngắm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Bộ dạng của cô khiến lòng anh đau nhói. Anh liền đi tới ôm cô từ phía sau, “Anh đã nhờ người điều tra tư liệu về Tô Miên thời kỳ trước khi vào đại học rồi. Sự việc còn chưa được làm rõ, em cũng đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Nhưng làm sao Cẩm Hi có thể không nghĩ ngợi cơ chứ? Sự việc ngày càng trở nên bí hiểm như lớp sương mù dày đặc, còn cô bị lạc trong đó, nhất thời không rõ phương hướng. Trong lòng ngột ngạt, cô gỡ tay anh ra, “Em muốn một mình đi dạo, anh cứ nghỉ ngơi trước đi.”

Hàn Trầm lấy áo phong dài tay mặc vào người, “Anh đi cùng em.”

“Không cần đâu!” Cẩm Hi nhanh chóng bước ra cửa, “Anh đừng đi theo em đấy.” Bây giờ cô chẳng rõ thân phận của mình, làm sao có thể hứa hẹn tương lai với anh? Cẩm Hi cảm thấy vô cùng tệ hại. Vì vậy, cô nhất thời không muốn đối mặt với Hàn Trầm, chỉ muốn ở một mình.

Hàn Trầm ngồi bất động theo dõi bóng lưng cô.

Tầng dưới khách sạn là một khoảng sân nhỏ, trồng mấy cây hoa, bên ngoài là khu dân cư sầm uất. Cẩm Hi cứ thế bước đi mà không có mục tiêu cụ thể. Nhưng nghe tiếng chuông xe đạp leng keng, tiếng người nói chuyện, tiếng rao hàng lanh lảnh và mùi thức ăn thơm phức từ nhà dân bay tới, cô có cảm giác dần từ trong sương mù quay về cuộc sống hiện thực, tâm trạng cũng dần trở nên bình tĩnh.

Sau đó, Cẩm Hi kiểm điểm thái độ vừa rồi của mình đối với Hàn Trầm. Cô mỉm cười, quyết định quay về khách sạn tìm anh. Nhưng vừa quay người, cô chợt sững sờ trong giây lát. Bởi vì... cô không rõ mình đang ở đâu?

Hàn Trầm đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, trời sắp tối đen mà Cẩm Hi vẫn chưa quay về. Anh liền mặc áo khoác, xuống dưới đi tìm cô.

Khu vực này an ninh rất tốt, anh không lo lắng đến vấn đề an toàn, chỉ sợ cô đi xa rồi không tìm được đường về. Đúng lúc này, điện thoại trong túi quần anh đổ chuông, màn hình hiện hai từ “Bà xã”.

Anh lập tức bắt máy, “Sao thế?”

Giọng cô có vẻ đáng thương, “Hàn Trầm, em bị lạc đường rồi.”

Anh cười khẽ, “Em cứ đứng yên đó, nói cho anh biết xung quanh như thế nào, anh sẽ tới đón em.”

Cẩm Hi chỉ đợi khoảng bảy, tám phút, đã thấy Hàn Trầm từ một đầu đường đi tới. Lúc này, trời đã tối hoàn toàn, anh mặc áo gió màu đen, nổi bật dưới ánh đèn đường. Cô dõi mắt ngắm nhìn anh, miệng cười tủm tỉm. Khóe mắt anh cũng thấp thoáng nụ cười.

Anh dừng lại trước mặt cô, “Lần sau nếu tâm trạng không vui, em hãy đổi phương thức điều tiết khác đi. Đi dạo hơi khó, không thích hợp với em.”

Cẩm Hi “hừ” một tiếng. Anh chỉ mất có bảy, tám phút đã đến đây, chứng tỏ khách sạn cách nơi này không xa. Hơn nữa, có anh ở bên, không sợ bị lạc, thế là cô hào hứng mở miệng, “Anh cứ đợi đấy! Để em thử lại một lần. Em không tin không tìm được đường về. Mau nói cho em biết khách sạn nằm ở hướng nào đi.”

Mười phút sau, lại tới một ngã tư, Cẩm Hi ngập ngừng quay sang Hàn Trầm, định tìm một chút manh mối từ vẻ mặt của anh. Nhưng anh vô cùng xấu xa, từ đầu đến cuối chỉ giữ nụ cười nhàn nhạt trên môi, bất kể cô đi về hướng nào, sắc mặt anh cũng không thay đổi.

Cẩm Hi nghiêng rặng, quyết định rẽ về bên phải theo linh cảm. Hàn Trầm thông thả đi theo cô. Một lúc sau, nhìn những tòa kiến trúc xa lạ trước mặt, Cẩm Hi hoàn toàn mờ mịt. Nghĩ đi nữa cũng chỉ uống phí công sức, cô đành quay đầu hỏi anh, “Chúng ta còn cách khách sạn bao xa? Hướng này chắc không sai đâu chứ?”

Hàn Trầm cúi xuống nhìn đồng hồ, “Cứ đi theo hướng này, chắc tháng sau là chúng ta có thể về đến thành phố Lam.”

“Đáng ghét!” Cẩm Hi ngồi xuống tảng đá trên vỉa hè, không thèm để ý đến anh.

Hàn Trầm ngồi cạnh, cầm tay cô rồi lên tiếng, “Người mù đường thường đi về bên phải theo thói quen. Đàn ông có khuynh hướng chọn xuống dốc, phụ nữ thích chọn lên dốc...”

Cẩm Hi chưa từng nghe qua điều này, lẽ nào Hàn Trầm định truyền thụ bí quyết không lạc đường cho cô? Cẩm Hi nhất thời có hứng thú, chủ động ôm cánh tay anh, “Anh nói tiếp đi!”

“Lúc chạy, người thuận tay phải thường rẽ bên trái và ngược lại. Trong tiềm thức của mỗi người đều lựa chọn tuyến đường có sức hút đối với bản thân. Ví dụ, phong cảnh hai bên đường, mặt đường dễ đi hay đồ ăn ngon ở trên đường.” Anh nói.

Cẩm Hi vô cùng xúc động, lập tức truy vấn, “Nghe có vẻ hay nhỉ? Một khi nắm được quy tắc này, em có thể khắc phục tình trạng mù đường hay sao?”

“Không thể!” Anh trả lời dứt khoát.

Cẩm Hi chau mày, “Vậy tại sao anh còn nói với em những điều này?”

Hàn Trầm đứng lên, “Chẳng vì sao hết. Nghe nói những người mù đường thường đi theo cảm giác, hôm nay anh đã may mắn được tận mắt chứng kiến.”

Cẩm Hi nghiêng răng, “Anh đúng là khôn kiếp.”

62. Chương 62: Nỗi Đau Của Em - P2

Hai người ăn tối ở ngoài, về khách sạn đã là hơn bảy giờ. Trước đó đầy tâm sự nhưng sau khi điều chỉnh tâm trạng, Cẩm Hi tạm thời gạt bỏ nỗi phiền muộn sang một bên. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hơn nữa, cô có linh cảm, hai người đang dần tiến đến sự thật.

Cả buổi tối, hai người không bước ra khỏi cửa, ở trong phòng khách sạn ân ái triền miên. Cẩm Hi dần thả lỏng bản thân. Đối với khai lút và đòi hỏi không ngừng nghỉ của Hàn Trầm, tâm tình và thân thể cô cũng có phản ứng mãnh liệt tương tự. Cô ngày càng thích cảm giác kích thích và rung động đến tận tâm can khi cùng anh hòa làm một. Thế gian dường như chỉ còn lại hai người, cùng tận hưởng sự ngọt ngào riêng tư. Điều này cũng khiến cô quên đi tất cả, chỉ còn sót lại sự tồn tại của anh.

Sáng hôm sau, hai người vừa tỉnh giấc liền nghe thấy tiếng gõ cửa. Cẩm Hi lập tức vào nhà vệ sinh tránh mặt. Qua khe cửa, cô nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt, đội mũ lưỡi trai. Anh ta đưa tập tài liệu cho Hàn Trầm, vỗ vai anh rồi rời đi.

Cẩm Hi đoán, đây là người Hàn Trầm nhờ tìm tư liệu về cuộc sống trước kia của Tô Miên.

Đội Hàn Trầm đóng cửa, cô liền đi ra ngoài, hỏi anh, “Thế nào rồi? Có thu hoạch gì không anh?”

Hàn Trầm nhìn chằm chằm tập tài liệu trên tay. Một lúc sau, anh đưa nó cho cô. Trống ngực đập thành thịch, Cẩm Hi lập tức mở ra xem. Đây là hồ sơ của bộ phận hộ tịch, được làm theo mẫu bảng biểu, dòng đầu tiên là tên của cô.

Họ tên: Tô Miên

Ngày sinh: ngày 17 tháng 3 năm 1989

Nguyên quán: Thành phố Giang tỉnh K

Hộ khẩu thường trú: Tập thể X, đường Y, khu Đông Thành

...

Tim Cẩm Hi đập liên hồi, một cảm giác khó diễn tả cuộn cuộn trong lòng. Bất gặp sắc mặt tái nhợt của cô, Hàn Trầm liền ôm vai, cùng cô xem tư liệu.

Từ tháng 9 năm 1995 đến tháng 7 năm 1998 học ở trường tiểu học Số 1, thành phố Giang, tỉnh K. Làm lớp trưởng, đại đội trưởng, học sinh “ba tốt”.^[1]

[1] Ba tốt là tiêu chuẩn phấn đấu của học sinh, gồm hạnh kiểm, thành tích và sức khỏe.

Từ tháng 9 năm 1998 đến tháng 7 năm 2001, theo bố mẹ chuyển đến Bắc Kinh học ở trường tiểu học thực nghiệm Số 2 Bắc Kinh.

Từ tháng 9 năm 2001 đến tháng 7 năm 2007 học ở trường trung học 179 khu Đông Thành. Thành tích tốt nghiệp: Xếp thứ mười toàn khóa, học sinh “ba tốt” của thành phố Bắc Kinh.

Mỗi một thời kỳ, ở bên cạnh cột thông tin đều dán một tấm ảnh 3x4. Ngón tay cô run run khi chạm vào những tấm ảnh ố vàng đó: bé gái đeo khăn quàng đỏ và huy hiệu đại đội trưởng, buộc tóc đuôi gà; hay cô gái nhỏ mặc đồng phục cấp hai, cắt tóc ngắn; còn ảnh tốt nghiệp cấp ba và ảnh thẻ chứng minh thư nữa.

Dù từ nhỏ đến lớn, đường nét gương mặt có chút thay đổi, nhưng khuôn mặt, làn da, đôi mắt và thần thái của Tô Miên giống cô hoàn toàn, thậm chí còn giống hơn cả tấm ảnh “Bạch Cẩm Hi” ở trường cảnh sát Sa Hồ. Bây giờ nhìn kỹ mới thấy, đường nét của “Bạch Cẩm Hi” thanh tú hơn một chút, đôi mắt cũng hơi khác biệt.

Cẩm Hi sững sờ, nhìn chằm chằm bản thân trên tấm ảnh.

“Là em...” Cô nghẹn ngào, “Đúng là em.” Nói xong, cô giở tiếp sang trang sau, là hồ sơ về các thành viên trong gia đình.

Đôi nam nữ trên ảnh rất xa lạ nhưng cũng có thể nhìn ra, cô có nét giống họ. Đây là ảnh lúc họ còn trẻ, người đàn ông có diện mạo sáng sủa và nghiêm chỉnh; người phụ nữ có gương mặt nhỏ nhắn, mái tóc dài xõa xuống bờ vai, đôi mắt đen to tròn, rất giống Tô Miên.

Bên dưới là thông tin về hai người:

Tô Duệ Thành, nam, sinh năm 1962, nguyên quán Bắc Kinh.

Nghề nghiệp: Cảnh sát, hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ vào tháng 4 năm 1997, hưởng dương 35 tuổi.

Triệu Lan Tình, nữ, sinh năm 1965, nguyên quán: thành phố Giang, tỉnh K.

Nghề nghiệp: Giáo viên tiểu học, qua đời vì bệnh tật tháng 9 năm 2010, hưởng dương 45 tuổi.

Đọc những dòng này, nước mắt chảy dài xuống gò má Cẩm Hi. Cô nghẹn ngào, “Hàn Trầm... đây là bố mẹ em. Bố em là cảnh sát... mẹ em... đã qua đời năm 2010, tức là một năm sau khi em xảy ra chuyện.”

Hàn Trầm ôm Cẩm Hi, để cô tựa vào người mình, đồng thời lau đi những giọt nước mắt trên gương mặt cô.

“Em đừng khóc nữa.” Đây là người phụ nữ trong lòng anh. Nỗi đau của cô cũng là nỗi đau của anh.

Nước mắt tuôn ra như suối, Cẩm Hi ôm mặt, khóc nức nở. Cô đã tìm thấy bố mẹ ruột của mình. Cô nghĩ, chắc chắn cô rất yêu họ, bằng không vào thời khắc này, cô cũng chẳng đau thất ruột, thất gan như vậy. Đây mới là bố mẹ cô, người đã sinh ra và nuôi dưỡng cô, yêu thương cô. Vậy mà lúc mẹ cô qua đời, cô lại sống vô tư ở thành phố Giang với thân phận Bạch Cẩm Hi. Liệu mẹ cô có biết con gái mình đang ở một nơi nào đó? Trước khi nhắm mắt, liệu bà có vì cô mà đau đớn khôn nguôi?

Tại sao cô phải rời xa những người thân yêu của mình?

Một lúc lâu sau, Cẩm Hi mới ngừng khóc. Cô bóc tấm ảnh bố mẹ trong tập hồ sơ, cẩn thận bỏ vào ví của mình. Tiếp theo, cô ngẩng đầu nhìn Hàn Trầm, ánh mắt đã trở nên bình tĩnh, thậm chí có phần sắc lạnh.

“Hồ sơ này dừng lại ở năm 2007, tức là lúc em tốt nghiệp cấp ba. Sau đó không có bất cứ tư liệu nào, cũng không có ghi chép em học lên đại học, đúng không?”

Hàn Trầm gật đầu, “Điều này chỉ có một khả năng...”

Cẩm Hi cắn môi, “Nhưng bình thường, nội gián của cảnh sát đều là những người làm việc nhiều năm, có kinh nghiệm thực tiễn, thân phận đơn giản. Lúc đó, em còn đang học đại học, lại là con gái, làm sao có thể đi nằm vùng, để bị xóa sạch tư liệu ở trường cảnh sát? Hơn nữa còn là bị án lớn như vậy? Điều này hoàn toàn hợp lý. Ngoài ra, tại sao sau đó em lại sống với thân phận Bạch Cẩm Hi?”

Hàn Trầm im lặng trong giây lát mới trả lời, “Điều này chứng tỏ, năm đó còn xảy ra những chuyện mà chúng ta chưa biết.”

Buổi chiều, Hàn Trầm cùng Bạch Cẩm Hi, hay từ bây giờ trở đi nên gọi là Tô Miên ngồi dưới bóng cây bên ngoài trường trung học.

Hàn Trầm vặn nắp chai nước đưa cho cô, “Chúng ta đã đi hết trường cấp một và cấp hai rồi, em có cảm nhận gì không?”

Tô Miên cầm chai nước uống một ngụm lớn, dỗi mắt về phía trước, “Cảm giác hơi mơ hồ nhưng rất đổi thân quen.”

Hàn Trầm không nói gì thêm. Nếu có thể khiến cô được an ủi, anh nguyện cùng cô đi bất cứ nơi đâu.

Một lúc sau, Tô Miên lục túi áo, móc ra một thứ đặt lên đùi. Cô lại tiếp tục lục tìm túi bên kia, lấy ra vài thứ. Hàn Trầm đang uống nước, nhìn thấy những thứ này, anh liền dừng động tác.

Tô Miên chỉ tay vào tấm ảnh, “Đây là ảnh lưu niệm chụp lúc tốt nghiệp cấp hai, em đứng ở hàng thứ hai, không ngờ trong tủ trưng bày của trường vẫn còn lưu lại. Đây là ảnh chụp học sinh tốt nghiệp xuất sắc của trường cấp ba, em thấy ở trong phòng truyền thống của nhà trường. Không ngờ, em cũng là học sinh xuất sắc cơ đấy. Đây là huy hiệu bán tại căng tin của trường...”

Hàn Trầm nhìn cô chăm chăm. Huy hiệu mua được thì không sao, nhưng ảnh ở tủ trưng bày và phòng truyền thống thì...

“Em lén lấy đấy à?”

Đây không phải là lần đầu Tô Miên làm chuyện này, cô gật đầu, “Không sao, chắc chắn bọn họ còn lưu một bản, có thể rửa lại hoặc photo. Hiện tại, em vẫn là một cảnh sát nằm vùng chưa được công khai thân phận. Em lấy danh nghĩa gì để xin ảnh? Chỉ có thể ăn trộm thôi.”

Giọng điệu của cô rất đáng thương, Hàn Trầm cất giọng bình thản, “Lấy thì lấy, nó vốn là của em mà.”

Tô Miên cười tủm tỉm. Cô biết, người đàn ông này còn ngang ngược hơn cô, chắc chắn sẽ dung túng cho hành vi này của cô. Thế là cô lại thò tay vào túi áo, lấy ra một món đồ ăn vặt, đưa đến trước mặt anh, “Em mua ở căng tin đấy. Tự dưng em có cảm giác thân quen khi thấy nó, chắc chắn hồi nhỏ em thích ăn.”

Hàn Trầm chỉ cười cười mà không lên tiếng.

“Tén ténn ténn!” Cuối cùng, Tô Miên rút từ túi quần ra một lá cờ nhỏ. Cô cười híp mắt, “Cờ treo trong sân thể dục, em lấy một lá về làm kỷ niệm.”

Hàn Trầm bất động vài giây rồi vừa uống nước vừa mỉm cười.

Tô Miên tựa đầu vào vai anh, “Anh cười gì thế?”

Hàn Trầm đặt chiếc chai sang một bên, quay sang nói với cô, “Trước kia, gu của anh chắc là rất kỳ quặc nên mới chọn một người vợ như vậy.”

Tô Miên phì cười, đẩy vai anh, “Anh kỳ quặc thì có.”

Điểm đến tiếp theo là nhà Tô Miên. Đây là khu chung cư lâu đời, đều là những tòa nhà nhỏ sáu, bảy tầng, xung quanh rợp bóng cây xanh, vừa sạch sẽ vừa tĩnh mịch. Hôm nay là ngày thường, mọi người vẫn phải đi làm, buổi chiều ở khu chung cư không một bóng người. Hàn Trầm và Tô Miên tránh nơi có camera giám sát, âm thầm lên vào tòa nhà.

Đến trước cửa căn hộ, Tô Miên nhìn thấy ổ khóa phủ lớp bụi dày, chứng tỏ đã lâu không có ai ra vào. Cô bảo Hàn Trầm canh chừng, còn mình lấy từ trong túi xách ra một sợi dây thép nhỏ, bắt đầu mở khóa. Vài phút sau, một tiếng “tạch” vang lên, cửa được mở ra.

Vào trong nhà, Hàn Trầm liếc cô một cái, “Em học trò này ở đâu thế?” Tô Miên cất đồ vào túi, “Em học từ Lão Vương ở đồn Quan Hồ. Đồn của bọn em phải làm hết mọi việc, nhiều lúc còn phải giúp mấy bà nội trợ quên không mang chìa khóa mở cửa nhà.”

Hai người vừa nói chuyện cửa quan sát căn phòng một lượt. Đây là căn hộ hai phòng ngủ, một phòng khách cũ kỹ. Trong nhà nồng nặc mùi ẩm mốc, chỗ nào cũng phủ đầy bụi. Hai người đeo khẩu trang, đi xung quanh xem xét. Thứ đầu tiên thu hút họ là di ảnh treo trên bức tường đối diện, ảnh bố bên trái, mẹ bên phải. Tô Miên đứng bất động nhìn ảnh họ hồi lâu.

Bàn ăn được làm từ gỗ thịt vẫn còn nguyên vẹn màu sắc. Góc bàn khắc hàng chữ xiêu vẹo bằng mũi dao, “Tô Miên đã từng ở đây.” Trải qua năm tháng, hàng chữ đã biến thành màu đen cũ kỹ.

Trên cửa lưới ở nhà bếp treo tấm vải hoa văn màu gạo, gian chứa đồ vẫn còn một số đồ chơi trẻ em, trong đó có con ngựa gỗ nhỏ. Đang chăm chú quan sát những thứ này, Tô Miên đột nhiên cảm thấy đầu đau từng cơn, lập tức bắm vào mép cửa. Hàn Trầm liền ôm cô, “Em sao thế?”

Tô Miên nhắm rồi lại mở mắt. Có lẽ do tức cảnh sinh tình, trong đầu cô hiện lên một số ký ức mơ hồ, một tâm tình nặng nề nào đó bắt đầu nảy nở.

Cô nhìn thấy mình lúc nhỏ chạy đi chạy lại trong nhà; nhìn thấy mẹ quần tạp dề nấu nướng trong bếp; nhìn thấy bố vẫn mặc bộ cảnh phục, làm con ngựa gỗ cho cô ở ngoài ban công. Cô cũng nhìn thấy mình đeo cặp sách, cùng bạn học đi từ trường về nhà; nhìn thấy mình cầm di ảnh, tham gia lễ truy điệu của bố, băng rôn treo trong hội trường viết hàng chữ “Tưởng nhớ liệt sĩ Tô Duệ Thành”; nhìn thấy mẹ nở nụ cười rạng rỡ khi tham gia lễ tốt nghiệp cấp ba của cô...

Cuối cùng, Tô Miên nhìn thấy cảnh mình ở bên cửa sổ phòng ngủ, ngó ra bên ngoài. Dưới nhà, Hàn Trầm mặc đồng phục cảnh sát, tựa vào thân cây, ngẩng đầu cười với cô.

Tô Miên nhắm mắt vài giây rồi ngoảnh đầu về phía Hàn Trầm. Anh vẫn cao lớn tuấn tú như ngày nào, nhưng đường nét không còn vẻ non nớt, ánh mắt cũng trở nên sắc bén. Cô liền giơ tay ôm anh, “Hàn Trầm, bây giờ em chỉ còn mình anh mà thôi.”

Hàn Trầm ôm chặt Tô Miên vào lòng rồi cúi xuống hôn cô. Một lúc sau, anh mới buông người cô.

Tiếp theo, Tô Miên tìm thấy mấy quyển album trong phòng ngủ, đều là ảnh ghi lại quá trình trưởng thành của cô, trong đó có nhiều tấm chụp chung với bố mẹ. Cô liền bỏ album vào túi xách.

Cuối cùng, cô phát hiện trong tủ quần áo có rất nhiều bộ váy màu sắc sặc sỡ nhưng đã cũ và bám đầy bụi.

“Em có mang đi không?” Hàn Trầm hỏi.

Tô Miên ngẩng một lúc rồi lại đóng cửa tủ, “Em nghĩ nên để lại ở đây. Chúng thuộc về Tô Miên năm mười tám tuổi.”

Hai người về đến khách sạn mới hơn bốn giờ chiều. Việc đầu tiên Tô Miên làm là mở vali, lấy ra bộ váy mà Hàn Trầm mua cho hôm trước. Cô đóng kín rèm cửa sổ, mặc vào người. Sau đó, cô bật đèn, đứng soi gương, hài lòng gật đầu.

Hàn Trầm ngồi ở mép giường, cười hỏi, “Sao tự nhiên em lại mặc váy?”

Tô Miên đi đến bên cạnh anh, chống một chân lên giường, đặt một tay lên đùi. Rõ ràng là trang phục đầy nữ tính nhưng bộ dạng của cô lại rất lưu manh.

“Em muốn trả thù.” Cô nói rành rọt từng từ một, “Em phải sống thật tốt mới được.”

Hàn Trầm cười cười, kéo Tô Miên ngã xuống giường. Người con gái vừa ngọt ngào vừa kiêu ngạo càng khiến đàn ông say mê. Trong căn phòng ảm cúng lại diễn ra cảnh quần quýt nóng bỏng, anh khiến cô thở hổn hển, khiến cô tạm thời quên đi phiền não, chỉ nhớ đến sự chiếm hữu của anh mà thôi.

Hơn sáu giờ tối, Tô Miên dậy đi tắm, Hàn Trầm ngồi trên giường trầm tư một lúc rồi bấm di động.

“Hầu Tử! Tôi là Hàn Trầm. Tôi đã về Bắc Kinh rồi.”

Ở đầu kia điện thoại là một trong những người anh em thân thiết nhất của Hàn Trầm năm xưa. Nhận được điện thoại của anh, người đàn ông có biệt hiệu “Hầu Tử” vừa kinh ngạc vừa xúc động.

“Trầm, sao tự nhiên cậu lại gọi điện cho tôi.”

Hàn Trầm cười cười, “Không được sao?”

“Được! Tất nhiên được quá đi chứ!” Hầu Tử cười ngoác miệng, “Cậu đang ở đâu? Tôi sẽ lập tức đi đón.”

“Không cần đâu! Cậu hãy chọn địa điểm, gọi cả mấy anh em cùng ăn cơm.” Hàn Trầm nói.

“Tôi biết rồi! Bây giờ được không? Tôi sẽ nhắn địa chỉ cho cậu.” Hầu Tử tỏ ra nhiệt tình.

Hàn Trầm, “Được.”

Hai người im lặng vài giây, Hầu Tử lên tiếng, “Chúng ta phải mấy năm không gặp rồi nhỉ?”

Hàn Trầm nhú mày, đúng là đã mấy năm rồi. Lần gặp trước đó là bốn năm trước, mấy tháng sau khi anh tỉnh lại từ trận hôn mê. Anh vẫn còn nhớ cảnh tượng gặp Hầu Tử và Đại Vĩ hôm đó.

Đại Vĩ là một người bạn thân khác của anh. Bố mẹ cả hai đều là người có địa vị, nhất là bố Đại Vĩ, là quan chức của Cục hình sự thuộc Bộ Công an.

Lúc bấy giờ, sức khỏe của anh đã hoàn toàn bình phục, cũng bắt đầu đi làm. Anh ngày càng xác định sự tồn tại của người phụ nữ trong mơ, nhưng mỗi lần hỏi hai người, Hầu Tử áp a áp ứng còn Đại Vĩ toàn nói không biết. Sau đó, bọn họ đều né tránh câu hỏi của anh.

Thế là một hôm, Hàn Trầm hẹn bọn họ đến nhà hàng uống rượu. Hầu Tử ra sức nốc rượu cũng không chịu mở miệng tiết lộ bất cứ chuyện gì về người phụ nữ kia, còn Đại Vĩ sa sầm mặt, cuối cùng quay sang một bên, né tránh ánh mắt của anh. Anh ta nhấn mạnh, “Trầm, tôi phải nói bao nhiêu lần nữa cậu mới tin, người phụ nữ đó không tồn tại. Việc gì cậu phải tự hành hạ bản thân như thế?”

Cả buổi tối hôm đó, lồng ngực Hàn Trầm tựa như bị khí lạnh lấp đầy. Cuối cùng, anh đập chai rượu xuống đất, ngay trước mặt hai người anh em rồi bỏ đi, đầu không ngoảnh lại. Kể từ lúc đó, anh không một lần liên lạc với bọn họ.

Hàn Trầm cất giọng từ tốn với người ở đầu kia điện thoại, “Đúng rồi, tôi dẫn bạn gái đi cùng.”

Hầu Tử ngẩn người, nở nụ cười vui vẻ, xuất phát từ đáy lòng, “Tốt, tốt quá! Thằng này cuối cùng cũng hết cấm dục rồi. Tôi sẽ đợi gặp em dâu, cậu nhất định phải dẫn đến đấy nhé!”

Sau khi gác máy, Hàn Trầm ngẩng đầu. Tô Miên đã từ phòng tắm đi ra ngoài, đang cầm khăn mặt lau khô tóc.

“Anh gọi cho ai thế?” Cô trèo lên giường, tựa vào người anh.

Hàn Trầm cúi xuống hôn lên má cô, “Một người anh em trước kia.”

Tô Miên phản ứng rất nhanh. Cô sáng mắt, hỏi anh, “Họ có quen em không?”

Hàn Trầm bình tĩnh đáp, “Chúng ta cứ chờ xem sao?”

Hầu Tử đặt chỗ tại một nhà hàng có kiến trúc cổ xưa nằm ở phía tây thành phố. Ngoài cửa rợp bóng cây xanh, nhìn từ bên ngoài như một phủ đệ nào đó.

Tô Miên khoác tay Hàn Trầm đi vào trong. Ngược nhìn đèn lồng treo trên mái hiên, cô cảm thán, “Nơi này đẹp thật đấy!”

Hàn Trầm thần nhiên hỏi lại, “Đây cũng coi là đẹp sao? Sau này anh sẽ dẫn em đến những nơi đẹp hơn. Tối lúc đó chỉ sợ em hoa hết cả mắt.”

Tô Miên cười tủm tỉm.

Nhân viên phục vụ dẫn hai người vào phòng ăn riêng. Bên trong trang trí càng cổ điển, tinh tế và bắt mắt hơn. Đúng lúc có hai thanh niên trẻ tuổi đi ra ngoài, nở nụ cười tươi rói với bọn họ:

“Ồ! Hàn thiếu đến rồi!”

“Cuối cùng, hôm nay cũng có dịp gặp anh Hàn!”

Hai thanh niên này cũng là con nhà gia thế như Hàn Trầm và họ không mấy thân quen, chắc Hầu Tử gọi đến góp vui. Hàn Trầm cười cười, chào hỏi bọn họ.

Nhìn thấy Tô Miên, họ cnagf cười tươi hơn, “Anh Hàn, đây là bạn gái anh đúng không ạ?”

“Anh Hàn đúng là anh Hàn, bạn gái xinh quá đi!”

Tô Miên nở nụ cười lịch sự, “Các anh quá khen!” Hàn Trầm nhận điều thuốc do một người mời, nhưng không hút mà bỏ vào túi áo, đồng thời cất giọng bình thản, “Cô ấy luôn xinh đẹp như vậy.”

63. Chương 63: Nỗi Đau Của Em - P3

Hai thanh niên không nghe ra ý tứ của anh, nhiệt tình mời hai người vào phòng. Đi qua tấm bình phong là tới một chiếc bàn ăn bằng gỗ sưa đủ ngồi mười người. Trên bàn mới chỉ bày bát đĩa và ấm trà tinh xảo. Có hai người đàn ông ngồi bên cửa sổ, đang trò chuyện vui vẻ. Nghe tiếng động, họ đều đứng dậy, dõi mắt về bên này.

Hàn Trầm lặng thinh. Tô Miên đứng bên cạnh anh, quan sát hai người đàn ông. Một người mặc ple màu đen, một người khoác áo gió. Họ tầm tuổi Hàn Trầm, khi thấy anh, thần sắc có chút xúc động.

“Trầm!”

“Trầm!”

Cả hai đồng thời mở miệng, sau đó đưa mắt qua Tô Miên.

Tô Miên không biết dùng từ nào để hình dung vẻ mặt của hai người đàn ông vào thời khắc này. Họ như gặp phải ma quỷ, sững sờ trong giây lát, kinh ngạc đến mức không thể thốt ra lời.

Tim Tô Miên đập nhanh một nhịp. Có lẽ do sắc mặt của họ quá kỳ lạ nên những người khác cũng dờ ra, cả phòng ăn im lặng như tờ trong giây lát.

Tô Miên nhìn chằm chằm hai người đàn ông, như muốn tìm ra manh mối nào đó trên gương mặt họ. Đột nhiên, tay cô bỏ Hàn Trầm siết chặt. Sau đó, anh vòng tay qua thắt lưng Tô Miên, đưa cô đi đến chỗ Đại Vĩ và Hầu Tử.

“Lâu rồi không gặp. Đây là Đại Vĩ và Hầu Tử, bạn thân của anh.” Anh cất giọng thản nhiên như không, “Còn đây là Bạch Cẩm Hi... bạn gái tôi.”

Mọi người trong phòng đều nhìn ra thái độ bất thường của Đại Vĩ và Hầu Tử. Sắc mặt Đại Vĩ tái nhợt, còn Hầu Tử đỏ mặt tía tai, nhưng vẫn gật đầu với Tô Miên, “Chào cô!”

Lúc này, bên cạnh có người lên tiếng, phá vỡ bầu không khí căng thẳng, “Hai người ngồi đi. Anh Vĩ, em mở chai rượu vang Burgundy mà anh cất ở đây nhé?”

“Mở đi!” Đại Vĩ đáp.

Mọi người lần lượt ngồi vào vị trí, Hàn Trầm không nói một lời, dắt tay Tô Miên ngồi xuống cạnh Đại Vĩ và Hầu Tử. Một lúc sau lại có hai cô gái xuất hiện, là bạn gái của Hầu Tử và một người đàn ông khác. Người đông đáng ra phải náo nhiệt, nhưng bữa ăn này tương đối kỳ lạ. Ngoài hai cô gái không ngừng tìm đề tài trò chuyện, ba nhân vật chính của buổi tụ tập tối nay là Hàn Trầm, Đại Vĩ và Hầu Tử đều im lặng từ đầu đến cuối, sắc mặt rất khó coi.

Đến khi bữa cơm kết thúc, bầu không khí vẫn còn khá căng thẳng. Một cô gái đề nghị, “Hay là tới quán bar bên bờ hồ ngồi đi. Em biết một chỗ rất thú vị.”

Cô ta vừa dứt lời, Đại Vĩ liền cầm áo ple đứng dậy, “Tôi có chút việc nên về trước. Các cậu hãy chiều dài Hàn Trầm cho tốt nhé!” Anh ta vỗ vai Hàn Trầm rồi mặc áo.

Những người khác đều ngoảnh mặt về bên này. Hầu Tử hết nhìn Đại Vĩ rồi lại liếc Hàn Trầm và Tô Miên bằng ánh mắt phức tạp.

Hàn Trầm đặt mạnh chiếc bát sứ xuống bàn. Đại Vĩ liền dừng động tác. Tô Miên quay sang người đàn ông bên cạnh. Gương mặt nghiêng của anh không chút biểu cảm, ánh mắt như được phủ một lớp băng lạnh lẽo.

“Tất cả cùng đi quán bar. Hôm nay, ai không đi là không nể mặt Hàn Trầm tôi.”

Đại Vĩ đứng bất động, còn Hầu Tử cúi thấp đầu. Tô Miên nắm tay anh ở dưới gầm bàn. Ngón tay thô ráp của anh nắm chặt tay cô.

Quán bar nằm gần nhà hàng nên cả nhóm đi bộ qua bên đó. Trên đường, không một ai lên tiếng. Hàn Trầm và Tô Miên đi cuối cùng. Cô khoác tay anh, cũng chẳng biết nói gì. Chỉ là bắt gặp dáng vẻ này của anh, cô có chút đau lòng.

“Hàn Trầm!” Cô gọi khẽ tên anh.

Anh cúi xuống hôn lên tóc cô rồi cất giọng trầm tĩnh, “Em đừng bận tâm, cứ giao hết cho anh.”

Quán bar nằm ngay bên bờ hồ. Hàn Trầm đi thẳng vào góc sâu nhất, đồng thời nói với một người phụ nữ, “Bạn gái tôi chưa đến Thập Sát Hải bao giờ, phiền cô dẫn cô ấy đi dạo quanh một lát.”

Người phụ nữ lập tức nhận lời, tươi cười kéo tay Tô Miên. Tô Miên đối mắt với Hàn Trầm rồi cùng cô ta đi ra ngoài.

Hai cậu thanh niên thấy vậy cũng tìm một chiếc bàn ở bên ngoài ngồi xuống, nói to với Hầu Tử, “Anh Hầu Tử, bọn em ngồi ở đây uống rượu nhé!”

Hầu Tử và Đại Vĩ không lên tiếng. Lúc này, Hàn Trầm đã đi vào chiếc bàn ở trong cùng, ngồi đợi bọn họ. Đã năm năm trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày cưới hờ khó xuống, hai người đưa mắt qua nhìn nhau rồi đi về phía Hàn Trầm.

Sau khi yên vị, cả ba nhất thời im lặng. Một lúc sau, Đại Vĩ rút bao thuốc, châm một điếu. Hầu Tử cũng lấy một điếu thuốc, đưa cho Hàn Trầm, “Cậu hút thuốc không?”

Hàn Trầm từ tốn trả lời, “Không! Tô Miên không thích tôi hút thuốc.”

Đại Vĩ và Hầu Tử chờ người. Bầu không khí trở nên yên lặng trong giây lát. Hàn Trầm gọi nhân viên phục vụ, lấy một két bia Corona rồi rót đầy cốc cho cả ba người. Sau đó, anh đặt chai bia xuống bàn, đồng thời mở miệng, “Hầu Tử, Đại Vĩ, tôi có lỗi với các cậu ở chỗ nào? Tại sao các cậu lại giấu nhem, để tôi phải vất vả đi tìm cô ấy suốt mấy năm nay. Ai sẽ chịu trách nhiệm về nỗi vất vả mà cô ấy phải chịu đựng?”

Sắc mặt của hai người đàn ông ngày càng trở nên khó coi, Hầu Tử cầm cốc bia tu ừng ực.

“Đây là kết quả mà các cậu mong muốn hay sao?” Hàn Trầm nói tiếp, “Tôi và người phụ nữ mà tôi yêu thương đến chết cũng không thể gặp nhau?”

Ngữ khí của anh vô cùng lạnh lùng, Hầu Tử không nhịn nổi, cất cao giọng, “Cô ta là Tô Miên thật sao? Vậy thì người phụ nữ đã chết giống hệt cô ta là ai?”

Bên ngoài bờ hồ, Tô Miên và hai cô gái tựa vào lan can trò chuyện, nhưng từ đầu đến cuối, cô không rời mắt khỏi Hàn Trầm ở trong quán bar.

Chỗ anh càng yên tĩnh và tối tăm hơn. Anh và hai người bạn ngồi ở sâu bên trong quán bar, trên đầu chỉ có ngọn đèn vàng mờ mờ tỏ tỏ. Cô không nhìn rõ mặt anh, nhưng vẫn có thể thấy, anh đột nhiên túm cổ áo Hầu Tử, toàn thân tựa hồ tỏa ra luồng khí lạnh.

Trong lòng Tô Miên dội lên dự cảm chẳng lành. Cô thở dài một hơi, ánh mắt hướng về phía anh càng chăm chú và kiên định hơn.

Trong quán bar, Hầu Tử vừa dứt lời, Đại Vĩ liền găm lên, “Hầu Tử!”

“Cậu cầm miệng cho tôi!” Hàn Trầm nghiêm giọng, túm cổ áo Hầu Tử, “Cậu nói gì cơ? Người chết là ai?”

Hầu Tử ấp úng, “Năm năm trước... Năm năm trước, cậu và cô ta cùng gặp nạn trong một vụ nổ. Cậu bị hôn mê bất tỉnh, còn cô ta mất tích. Hơn nửa năm sau, mọi người mới đào được một thi thể dưới vực sâu gần đó. Thi thể có diện mạo giống hệt người phụ nữ hôm nay cậu dẫn đến đây. Bọn tôi đều tưởng cô ta đã chết rồi! Người ở ngoài kia là Tô Miên thật sao? Cậu có chắc chắn không? Không phải tướng mạo giống nhau đấy chứ?”

Hàn Trầm cười nhạt, “Họ đã giám định DNA chưa? Đối chiếu vân tay chưa? Người chết lúc đó có thật là Tô Miên không?”

“Lúc đó không thể giám định dấu vân tay.” Đại Vĩ đột nhiên mở miệng, “Bởi vì thi thể đã bị chặt mất hai bàn tay, chỉ có thể xét nghiệm DNA. Kết quả xét nghiệm hoàn toàn phù hợp với mẫu tóc được lấy từ nhà Tô Miên.”

Hàn Trầm nhìn anh ta chăm chăm. Mọi manh mối và nghi ngờ được xâu chuỗi trong giây lát. Bộ não của anh đã hiện lên khái quát toàn bộ sự việc.

Năm đó, anh cũng tham gia điều tra vụ án liên quan đến tổ chức sát thủ. Vì một nguyên nhân nào đó, Tô Miên trở thành nội gián. Vì vậy, hai người mới cùng gặp nguy hiểm, rơi vào vụ nổ. Cũng chính lúc đó, cô bị “trộm long tráo phụng”, bị giấu đi trong một năm hôn mê bất tỉnh.

Xác chết xuất hiện sau đó là Bạch Cẩm Hi thật sự. Anh còn nhớ, mấy tháng trước đi điều tra về Bạch Cẩm Hi, nhiều người quen đều nói, cô ta ngày càng trở nên xinh đẹp, cũng thích trang điểm. Vì vậy, lúc bấy giờ, có lẽ Bạch Cẩm Hi đã bị tổ chức sát thủ khống chế. Chị em họ vốn có diện mạo giống nhau, Bạch Cẩm Hi dễ dàng phẫu thuật thẩm mỹ giống Tô Miên, cuối cùng trở thành kẻ chết thay.

Sợi tóc tìm được ở nhà Tô Miên rất có thể bị đánh tráo, nó cũng là của Bạch Cẩm Hi. Vì diện mạo và DNA nên cảnh sát cũng không nghi ngờ, trực tiếp kết luận Tô Miên đã chết.

Sau đó, Tô Miên tỉnh lại nhưng đã bị mất trí nhớ, được sắp xếp thay thế thân phận của Bạch Cẩm Hi, bắt đầu cuộc sống mới.

Vào thời khắc này, vẻ mặt của Đại Vĩ và Hầu Tử cũng tràn đầy nghi hoặc và bi thương. Nhưng đây là một âm mưu to lớn, Hàn Trầm không định giải thích cụ thể với họ mà tiếp tục truy vấn thắc mắc to lớn nhất trong lòng, “Cho dù các cậu tưởng cô ấy đã chết đi chẳng nữa, tại sao mấy năm qua lại giấu tôi về sự tồn tại của cô ấy?”

Đại Vĩ dờ người trong giây lát. Hầu Tử đang tự rót bia ỉnh, nghe hỏi vậy liền đập mạnh cái chai xuống nền đất, đồng thời gầm lên, “Là cô ta có lỗi với cậu! Trước khi xảy ra chuyện, cô ta đã chia tay cậu. Cô ta thôi học, chơi bời lãng nhăng. Cô ta không phải là một cô gái tốt. Cậu đã quên cô ta, việc gì bọn tôi phải nhắc lại với cậu?”

Hàn Trầm chau mày, nhìn Hầu Tử chăm chăm, đợi anh ta nói tiếp.

Sau khi thốt ra những lời này, Hầu Tử có chút hối hận. Anh ta quay ra mặt hồ, cất giọng lạnh lùng, “Thật ra, về cái chết của cô ta, tôi cũng chỉ nghe người khác kể lại. Nhưng lúc đó, cậu và cô ta đã chia tay là sự thật. Cậu phải điều tra một vụ án lớn nên cắt đứt liên lạc với bên ngoài mấy tháng liền. Tô Miên thôi học vào khoảng thời gian đó. Trước khi đi, cậu nhờ bọn tôi trông nom và chăm sóc cô ta. Bọn tôi đi thăm, thấy cô ta được một chiếc mũ trần trị giá mấy triệu đón đi. Sau đó, tôi nghe nói hai người đã chia tay. Cậu cũng chẳng kể gì với bọn tôi cả. Chuyện của cậu và cô ta...” Ngừng vài giây, anh ta nghiêng rằng, “Loại an bà này đáng để cậu làm vậy không? Bọn tôi đều cảm thấy không đáng.”

Cuối cùng cũng có thể thốt ra bí mật bị đè nén trong lòng nhiều năm, nên sau khi nói những lời này, Hầu Tử hoàn toàn trầm mặc, lại mở một chai bia tu ừng ực.

Hàn Trầm lặng thinh, còn Đại Vĩ cúi đầu hút thuốc. Một lúc sau, Hàn Trầm rút ví, ném vài tờ tiền lên bàn rồi đứng dậy.

“Tôi sắp kết hôn với cô ấy. Tôi sẽ không gửi thiệp mời cho hai cậu, để hai cậu đỡ bực mình.”

Ngữ khí của anh rất bình thản nhưng Đại Vĩ và Hầu Tử đều đau nhói trong lòng. Lúc này, Hàn Trầm cầm cốc bia đã rót đầy trước đó, uống một hơi cạn sạch.

Thấy Hàn Trầm chuẩn bị rời đi, Hầu Tử nhướng mày nhìn Đại Vĩ. Hàn Trầm vừa đi vài bước, Đại Vĩ cuối cùng cũng lên tiếng, “Hàn Trầm, nếu còn nể tình anh em thì cậu mau quay lại đây cho tôi! Cậu không thể cưới, cũng không thể ở bên cô ta.”

Hàn Trầm dừng bước, đứng bất động vài giây rồi quay người, hỏi rành rọt từng từ một, “Tại sao?”

Đại Vĩ nhìn người anh em thân thiết trước mặt nhưng trong đầu lại hiện ra cảnh tượng năm năm trước. Lúc bấy giờ, Hàn Trầm vừa được cứu từ hiện trường vụ nổ nhưng rơi vào tình trạng hôn mê bất tỉnh, sinh mệnh ngàn cân treo sợi tóc, khiến họ hết sức lo lắng. Vào một buổi tối, anh ta lên vào thư phòng của bố,

lén lút xem tư liệu về vụ án mà Hàn Trầm tham gia. Anh ta muốn biết, ai đã hãm hại người anh em của mình.

Tuy nhiên, Đại Vĩ không tìm được tư liệu về vụ án, mà nhìn thấy một tập hồ sơ khác. Tổ chuyên án phụ trách điều tra lúc đó có được bằng chứng phạm tội của một người.

...

Đại Vĩ nhắm rồi lại mở mắt, nói chậm rãi, “Bất kể Tô Miên là thật hay giả, cậu cũng không thể cưới cô ta. Vì lúc đó, tôi đã tìm thấy một tập tài liệu trong thư phòng của bố tôi, trong đó ghi rõ, Tô Miên đã bị cuốn vào một vụ án mạng. Cô ta là một kẻ giết người!”

Hầu Tử đỏ bừng mặt, hiển nhiên cũng biết sự việc nhưng không có dũng khí tiết lộ với Hàn Trầm.

Nghe xong, Hàn Trầm chỉ cười nhạt một tiếng, “Chỉ vì chuyện này mà các cậu lo lắng bao nhiêu năm nay? Chỉ vì chuyện này thôi sao?” Anh quay đầu đôi mắt ra hồ rồi lại nhìn Đại Vĩ, trên khóe miệng vẫn giữ nụ cười lạnh lùng, “Bởi vì lúc đó cô ấy là nội gián! Nội gián đáng thương nhất! Thôi học là giả, chia tay tôi là giả, án mạng đương nhiên cũng là giả. Cô ấy làm vậy là để đi nằm vùng trong tổ chức tội phạm!”

Đại Vĩ đẩy bàn, đứng dậy, xông đến túm cổ áo Hàn Trầm, “Mẹ kiếp! Tôi cũng biết cô ta là nội gián. Hồ sơ viết rất rõ ràng, ban đầu cô ta nằm vùng, còn đóng giả thành một kẻ biến thái, thâm nhập vào tổ chức tội phạm, nhưng sau đó... cô ta đã thay đổi, bị bọn chúng đồng hóa. Cô ta đã tẩu hỏa nhập ma, trở thành một phần tử của bọn chúng, trở thành kẻ giết người hàng loạt!”

Hàn Trầm ra tay nhanh như chớp, bẻ quặt cổ tay Đại Vĩ. Đại Vĩ đau đớn “hừ” một tiếng, buông tay khỏi người Hàn Trầm. Hàn Trầm túm cổ áo anh ta, cất giọng vô cùng lạnh lẽo, “Cô ấy là kẻ giết người hàng loạt ư? Cậu có điên không đấy?”

Đại Vĩ không hề có ý nhượng bộ, anh ta trừng mắt với Hàn Trầm, gầm lên, “Tôi không biết người chết năm đó là ai, cũng chẳng biết cậu tìm ở đâu ra người đàn bà kia. Tôi chỉ biết, tôi đã xem và nhớ rõ nội dung tài liệu. Bởi vì cô ta đã chết nên cuộc điều tra về cô ta khép lại mà không có kết luận cuối cùng. Nhưng mỗi chứng cứ mà tài liệu đề cập đều nhằm vào cô ta. Bằng không, cậu nghĩ tại sao vụ án này lại được bảo mật lâu như vậy? Tại sao đã bao năm trôi qua, cảnh sát vẫn không công khai thân phận nội gián của cô ta? Tại sao bọn tôi phải giấu cậu? Tại sao bố mẹ cậu lại cho rằng sự tồn tại của người đàn bà đó lại là một mối họa? Năm xưa cậu yêu cô ta như vậy, lẽ nào họ không biết? Sau khi tỉnh lại, cậu bị mất trí nhớ, còn cô ta là một tội phạm đã chết, làm sao bọn tôi có thể nói với cậu sự thật tàn nhẫn này?”

Mặt hồ yên ả, phía xa xa có một con thuyền chạy qua, khiến sóng nước dập dềnh.

Có người đang ca hát, có người đang cười nhạo, có người đang rình trộm, có người đang đau khổ. Cũng có người mở to đôi mắt bị phủ bụi đã lâu, quan sát đối thủ không thể xem thường ở phía trước.

Cái được gọi là lừa dối, chẳng qua chỉ là trò cười mà chọc tay một cái đã bị vạch trần. Vậy mà vẫn có người giấu giếm giấu giếm, cuối cùng giành được sự dối trắng thay đen ngấm ngui. Mà thứ không bao giờ thay đổi vì bất cứ người nào, bất cứ việc gì, bất cứ chấp niệm nào là sự thật cũng sẽ có ngày được đưa ra ánh sáng.

64. Chương 64: Mãi Mãi Không Buông Tay

Trong quán bar, ba người đàn ông đều im lặng đối mặt nhau. Cuối cùng, Đại Vĩ mở miệng một cách khó nhọc: “Trầm, nếu người cậu dẫn đến đây hôm nay mới là Tô Miên, vậy thì... hoặc là cậu bắt cô ta chịu tội trước pháp luật, hoặc là cậu để cô ta vĩnh viễn biến mất. Coi như bọn tôi chưa từng gặp cô ta, tuyệt đối không tiết lộ với người khác”.

Hầu Tử gật đầu. Cả hai nhìn Hàn Trầm, chờ câu trả lời của anh.

Hàn Trầm hơi cúi xuống, cất giọng kiên quyết chưa từng thấy: “Không cần thiết. Cô ấy không phải kẻ giết người hàng loạt. Chúng tôi sẽ tìm ra sự thật về vụ án năm xưa”.

Đại Vĩ há hốc mồm, Hầu Tử sốt ruột: “Nhờ cô ta phải thì sao?”

“Không có khả năng đó.” Hàn Trầm ngẩng đầu, ánh mắt tối thẫm như bầu trời đêm đằng sau lưng anh.

“Nếu... thật sự tồn tại khả năng đó, dù chỉ rất nhỏ thì sao?” Đại Vĩ lên tiếng, “Cậu vẫn chưa hồi phục trí nhớ đúng không? Cậu không hề nhớ chuyện xảy ra năm đó. Nếu cô ta thật sự lầm đường lạc lối thì cậu sẽ xử lý thế nào?”

Trước lời chất vấn này, cuối cùng Hàn Trầm cũng im lặng. Bầu không khí lại một lần nữa rơi vào bế tắc.

“Vậy thì cô ấy sẽ nhận tội. Còn tôi sẽ đợi cô ấy.” Nói xong Hàn Trầm liền quay người đi ra ngoài.

Tô Miên đợi một lúc mới thấy Hàn Trầm đi về phía mình. Ở đằng sau, Đại Vĩ và Hầu Tử đứng bất động vài giây rồi đi về hướng khác. Những người khác liền đi theo họ.

Bây giờ chỉ còn lại cô và Hàn Trầm. Tô Miên lặng lẽ nhìn anh tiến lại gần. Sắc mặt anh vẫn rất bình tĩnh, nếu không phải tóc hơi lòa xòa thì chẳng ai biết anh vừa xảy ra xung đột gay gắt với bạn bè. Anh dừng lại bên cô, một tay chống lên lan can, một tay đặt lên vai cô: “Em có lạnh không?”

Tô Miên lắc đầu, nắm tay anh: “Anh mau nói đi! Có vẻ anh đã hỏi ra chuyện lớn rồi!”

“Khả năng suy đoán không tồi, đúng là chuyện lớn.” Anh kể vắn tắt suy đoán về vụ Bạch Cẩm Hi và Tô Miên trao đổi thân phận, lược bỏ tiết lộ của Đại Vĩ sau đó.

Tô Miên trầm tư suy nghĩ. Sự thật này không khiến cô cảm thấy bất ngờ. Chỉ là nghĩ tới Bạch Cẩm Hi thật sự, trong lòng cô khó tránh khỏi tâm tình phức tạp. Cô gái đó rất có thể bị tổ chức sát thủ khống chế nên mới phẫu thuật thẩm mỹ giống cô, dù trở thành vật hi sinh nhưng vẫn cam tâm tình nguyện.

“Còn nữa...” Cô chau mày, “Nếu tất cả do tổ chức sát thủ sắp xếp, vậy thì tại sao họ không giết em, mà giữ lại mạng sống của em, chẳng khác nào giữ lại mầm mống tai họa? Hơn nữa, dù tưởng em đã qua đời nhưng tại sao Đại Vĩ và Hầu Tử lại giấu anh về sự tồn tại của em bao nhiêu năm nay?”

Cô nhảy bèn nắm bắt được hai vấn đề then chốt, khiến Hàn Trầm nhất thời không biết trả lời sao. Xuất phát từ bản năng của người cảnh sát hình sự, một ý nghĩ vụt qua não bộ anh.

Nếu năm đó, cô thật sự lầm đường lạc lối, vậy thì vấn đề đầu tiên trở nên thông suốt. Vì tổ chức sát thủ coi cô là một thành viên nên mới không giết cô, thậm chí còn đem cô giấu đi, cho cô thân phận và cuộc sống mới.

Loại trừ mọi nhân tố không thể, kết quả còn lại dù khó tin đến mấy cũng là chân tướng sự việc. Đây là đạo lý mà anh và cô đang tôn thờ. Nhưng lần này, anh không tin.

Hàn Trầm ôm Tô Miên vào lòng: “Em quên em từng là nội gián à? Đại Vĩ và Hầu Tử hiểu nhầm em đi theo bọn chúng nên mới không nhắc đến sự tồn tại của em”.

Tô Miên ngẩng đầu: “Vậy thì anh không thể trách bạn anh đấy nhé!”

“Ừ, anh không trách họ.”

Hai người đối mặt ra mặt hồ.

“Chúng ta chẳng rõ nội tình.” Hàn Trầm lên tiếng, “Tại sao em lại trở thành nội gián? Anh và em gặp vụ nổ trong tình thế nào? Tại sao bọn chúng không giết em? Hay là chúng có mục đích khác? Tất cả những vấn đề này không thể điều tra rõ trong một sớm một chiều. Vì vậy, chúng ta cũng không cần vội vàng tìm kiếm câu trả lời của từng vấn đề riêng rẽ trong số đó. Khi chúng ta điều tra rõ toàn bộ vụ án, các nghi vấn tự nhiên sẽ có lời giải đáp”.

Tô Miên thở dài rồi cất giọng dứt khoát: “Được thôi! Bất kể chúng có mục đích gì, chúng ta cũng sẽ đánh bại chúng!”

Buổi đêm tĩnh mịch, cô chống hai tay lên lan can, ngược nhìn bầu trời. Gương mặt nghiêng trắng ngần và đôi mắt lấp lánh của cô thật sự cuốn hút. Một lúc sau, cô ngoảnh đầu, mỉm cười với anh.

Hàn Trầm nhìn cô đắm đắm. Giây tiếp theo, anh đột nhiên nâng cằm cô lên rồi áp môi xuống.

Nụ hôn cuồng nhiệt đến bất thành linh khiến Tô Miên không kịp phản ứng. Hàn Trầm đẩy người cô vào thân cây bên cạnh, một tay chống lên cây, một tay đỡ cằm cô, hôn ngấu nghiến.

Tô Miên giãy giụa: “Hàn Trầm... xung quanh có người đấy...”

“Mặc kệ thiên hạ”.

Hơi thở của Hàn Trầm cũng bắt đầu trở nên gấp gáp, môi lưỡi nóng bỏng khiến cô ý loạn tình mê.

“Anh sao thế?” Cô kiên quyết kháng nghị.

Hàn Trầm chẳng hề bận tâm, anh từ từ rời môi, khẽ thì thầm: “Tô Miên, hôn anh đi!”

Tô Miên tròn mắt: “Hả?”

Sau khi đưa ra yêu cầu, Hàn Trầm cúi đầu, cọ cọ vành tai và một bên má vào môi cô, ra hiệu cô hãy chủ động hôn anh, còn mình tiếp tục thưởng thức từng tấc da trên cổ cô...

Khi hai người quay về khách sạn, sự nhiệt tình của Hàn Trầm mới thật sự được giải phóng. Cửa phòng khép lại, anh lập tức bế Tô Miên lên, để cô tựa vào tường. Đây là tư thế cuồng dã chưa từng có, bởi vì anh tiến vào quá nhanh nên Tô Miên hít một hơi sâu rồi kêu đau. Ánh mắt đã cuộn sóng ngằm nhưng anh vẫn giảm tiết tấu, dịu dàng hôn cô.

Đêm đã về khuya, Tô Miên nằm sấp trên giường, còn Hàn Trầm áp vào người cô từ phía sau, hôn lên lưng cô. Tư thế này tựa như anh hoàn toàn chiếm hữu cả con người cô.

Tô Miên mệt mỏi rã rời, mở miệng chất vấn: “Hôm nay, anh làm sao thế?”

Hàn Trầm cầm tay cô bóp nhẹ, cất giọng biếng nhác: “Anh muốn đổi khẩu vị”.

Tô Miên hết nói nổi. Cô quay người đối diện Hàn Trầm. Anh kéo chăn đắp lên hai người, cúi đầu nhìn cô.

“Em biết, cuộc gặp với bạn anh ngày hôm nay không được vui vẻ cho lắm có đúng không?”

Ngữ khí vô cùng dịu dàng khiến Hàn Trầm im lặng trong giây lát, nỗi thương xót trong lòng anh càng nồng đậm hơn. Nào ngờ, cô lập tức chuyển đề tài, khoe miệng nhếch lên, để lộ nụ cười trêu chọc: “Đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.” Sau đó cô đặt tay anh lên ngực mình: “Nào, lại đây! Trong lòng có bao nỗi buồn bực thì hãy trút vào em đi! Em chịu được hết! Vào thời khắc quan trọng này, đương nhiên em phải có nghĩa khí rồi!”

Nhìn gương mặt ửng hồng lanh lợi và ánh mắt tinh nghịch của Tô Miên. Hàn Trầm có chút thất thần. Sau đó, anh cúi đầu phì cười một tiếng rồi giơ tay ôm thắt lưng cô, khiến cô hơi cong người, áp vào thân thể anh.

Trong đầu bỗng vụt qua vô số hình ảnh.

Tại căn phòng trong hộp đêm ở thành phố Giang, cô đứng bên kia tấm bình phong, ngạo mạn nói: “Hãy theo chúng tôi về đồn cảnh sát. Nếu anh không làm chuyện phạm pháp, chúng tôi sẽ không xử oan cho anh.”

Trong vụ án của T, khi hắn yêu cầu anh và cô không mang vũ khí, tham gia cuộc thi CS, dù phía trước là mối nguy hiểm liên quan đến sinh tử, cô vẫn nhẹ nhàng trả lời: “Tôi đồng ý!”

Còn nữa, hôm ra viện, cô ngồi trong ô tô của anh, cùng anh thốt ra câu: “Đợi em tốt nghiệp rồi kết hôn. Cuộc đời này, ngoài em ra, anh sẽ không lấy ai khác.”

...

Lý do không tin cô có hàng ngàn, hàng vạn. Nhưng lý do tin cô, chỉ cần một là đủ, để tất cả những thứ gọi là “chứng cứ” và “kết luận logic” đều trở nên nhạt nhòa.

Mất trí nhớ, cô độc, trở thành dân đen sống dưới đáy xã hội... cô đã mất tất cả, quên đi mọi chuyện, không ngừng theo đuổi niềm tin. Một người phụ nữ như vậy làm sao có thể tha hóa biến chất?

Anh cúi đầu hôn cô nồng nàn.

“Hãy hứa với anh một chuyện.”

“Gì cơ?”

“Em bảo, bây giờ em chỉ có một mình anh đúng không?” Hàn Trầm hỏi khẽ.

“Đúng... Nhưng sao thế?”

“Vây thì nghe anh.” Hàn Trầm cất giọng dứt khoát: “Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng hãy tin anh, tin vào bản thân mình, rõ chưa?”

Tô Miên chớp chớp mắt. Cô định nói điều gì đó nhưng cuối cùng gật đầu: “Được ạ”.

Hàn Trầm mỉm cười, nằm xuống cạnh cô: “Ngoài ra, chuyện em làm nội gián vẫn chưa được công khai nên vẫn tồn tại nguy hiểm. Sau này, em vẫn là Bạch Cẩm Hi, đừng tiết lộ thân phận thật sự với bất cứ ai.”

Tô Miên ngẫm nghĩ, lại nói: “Kể cả Châu Tiểu Triện cũng không được sao?”

“Không được.”

“Vâng, em biết rồi.”

Thứ Hai tuần tiếp theo. Vừa đi vào văn phòng, Tô Miên liền thấy mọi người đều đã có mặt. Vẫn chưa đến giờ vào làm, Châu Tiểu Triện đang ăn bánh bao, Mặt Lạnh đứng cạnh bàn pha trà, còn Lải Nhải đang đọc báo.

Mấy ngày không gặp, dù đây là cảnh tượng hết sức bình thường nhưng cũng khiến cô cảm thấy ấm áp trong lòng. Thật ra, cô không chỉ có một mình Hàn Trầm, mà còn có bọn họ, các đồng nghiệp ở đồn Quan Hồ và đội hình sự hiện tại.

Quá khứ dù sao cũng đã qua, có gì đáng để buồn phiền chứ?

Tô Miên vừa ném mấy túi vệt quay lên bàn Châu Tiểu Triện, vừa nói lớn tiếng: “Ôi, đồ gì mà ngon thế?”

Ba người đều ngoảnh đầu, mỉm cười khi thấy cô. Châu Tiểu Triện cầm túi vệt quay, hai mắt sáng rực: “Tiểu Bạch có nghĩa khí quá! Đi hưởng tuần trăng mật còn nhớ đến mọi người, mua đồ ăn cho chúng ta!”

Lải Nhải vội lấy một túi, cười ngoác miệng: “Là nhãn hiệu Toàn Tụ Đức cơ đấy! Cuối cùng, tôi cũng được thưởng thức món vệt quay Toàn Tụ Đức trong truyền thuyết rồi. Cảm ơn Tiểu Bạch! Em hãy thay tôi cảm ơn cả lão đại nữa nhé!”

Bị họ công khai trêu chọc, Tô Miên tuy có chút xấu hổ nhưng vẫn vui vẻ và đắc ý. Cô ngồi về chỗ của mình, ánh mắt trở nên ôn hòa và trầm tĩnh.

Vừa đến cơ quan, Hàn Trầm liền đi thẳng tới phòng làm việc ở tầng trên cùng của tòa nhà. Nơi này bài trí đơn giản, phù hiệu cảnh sát lấp lánh trên tường.

Cô thư ký ngoài cửa hỏi anh: “Tổ trưởng Hàn đã có hẹn chưa?”

Hàn Trầm gật đầu: “Tối qua tôi đã gọi điện cho Cục trưởng. Cục trưởng bảo tôi sáng nay đến đây!”

Cô thư ký gõ cửa rồi đi vào trong. Một lúc sau, cô ta ra ngoài, mỉm cười với anh: “Tổ trưởng Hàn vào đi, Cục trưởng đang đợi anh!”

Phòng làm việc rất giản dị. một người đàn ông trung niên đang ngồi ở sofa, tay cầm tập hồ sơ. Nghe tiếng động, ông liền ngẩng đầu, để lộ gương mặt chính trực, ánh mắt sắc ném và bình tĩnh.

Bức tường phía sau ông treo một bức thư pháp, là câu thơ nổi tiếng của Lỗ Tấn: Ngã dĩ ngã huyết tiến hiên viên.⁽¹⁾

[1] Nghĩa là: Tôi hiến máu đỏ cho nhân dân.

Hàn Trầm nhìn hàng chữ vài giây rồi ngồi xuống phía đối diện người đàn ông.

“Cục trưởng, tôi muốn điều tra vụ án giết người hàng loạt xảy ra năm năm trước mà phía Bắc Kinh đã xếp vào hàng cơ mật”.

Người đàn ông trung niên đặt tài liệu xuống bàn, nhắc ấm trà rót vào chén của anh: “Cậu hãy uống trà đi đã, có gì từ từ bàn sau”.

Nửa tiếng sau.

“Tôi cũng nghe qua về vụ án này. Nó đã được giải quyết đưa vào hồ sơ lưu trữ, năm đó cũng đã bắt được tội phạm.” Người đàn ông lên tiếng, “Theo như cậu nói, một số tội phạm đã trốn thoát, tiếp tục nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật?”

Hàn Trầm gật đầu. Anh lặp lại những lời của Tân Giai, tất nhiên không nhắc bất cứ chuyện gì liên quan đến Tô Miên.

“Tôi cho rằng, lời nói của Tân Giai là đáng tin cậy. Trong số những người xung quanh tôi có sát thủ của vụ án năm đó.” Anh đáp, “Xét về phương diện này, tôi cho rằng phía Bắc Kinh không thích hợp để tiếp nhận vụ án. Phần tử tội phạm vô cùng xảo quyệt, chỉ cần người của Bắc Kinh xuất hiện là sẽ rút dây động rừng ngay. Đến lúc đó, chúng ta sẽ chẳng điều tra được gì. Tôi xin Cục trưởng bây giờ cho phép tôi điều tra vụ này.”

Người đàn ông từ tốn uống một ngụm trà: “Tôi biết năm đó cậu là nạn nhân. Bây giờ cậu thuyết phục tôi để cậu điều tra, có phải muốn trả mối thù cũ?”

Hàn Trầm im lặng vài giây mới lên tiếng: “Bọn chúng giết bao nhiêu người, đổi trắng thay đen, tội ác tày trời. Tôi muốn tự tay bắt chúng, báo thù rửa hận thì có gì không đúng?”

Trước thái độ chấp nhất của anh, Cục trưởng mỉm cười, xua tay. “Chuyện này để tôi suy nghĩ thêm. Cậu cứ về trước đi!”

Hàn Trầm không nhiều lời, chỉ đáp một tiếng “Vâng” rồi đứng dậy đi ra ngoài. Đi đến cửa, anh chợt nghe người đàn ông gọi: “Khoan đã!”

Hàn Trầm quay người, mỉm cười: “Cục trưởng đã suy nghĩ xong rồi à?”

Cục trưởng phì cười: “Tôi muốn phê bình cậu! Tổ Khiên Đen mới thành lập chưa bao lâu, cậu đã qua lại với thành viên nữ duy nhất rồi, còn ở mức độ ai cũng biết nữa chứ. Chẳng phải từ trước đến nay, cậu luôn là người khó gần hay sao?”

Hàn Trầm chỉ cười cười.

“Cùng một phòng ban cần phải né tránh chuyện yêu đương. Cậu thì ngược lại. Cậu có biết mấy vị lãnh đạo phụ trách đội hình sự đau đầu lắm không? Thời buổi bây giờ, theo lĩnh vực tâm lý tội phạm hết sức hiếm hoi, tìm đâu ra nhân tài vừa trẻ vừa nhiệt tình như Bạch Cẩm Hi?” Cục trưởng tiếp tục khiển trách.

Hàn Trầm lắc đầu: “Không cần tìm. Đợi sau khi vụ án này kết thúc, lãnh đạo điều tôi sang phòng Quản lý hồ sơ đi, giữ cô ấy ở lại tổ Khiên Đen là được. Cô ấy tích cực hơn tôi nhiều”.

Cục trưởng: “Thằng này... Mau biến đi! Có việc tôi sẽ tìm cậu sau!”

Sau khi Hàn Trầm rời đi, Cục trưởng trầm tư trong giây lát rồi đi đến bàn làm việc, cầm máy bàn gọi đến số của Bắc Kinh.

Điện thoại vừa kết nối, ông liền cười nói: “Lãnh đạo, tôi là Lão Tiết ở tỉnh K. Tôi có một việc quan trọng muốn xin chỉ thị của anh”.

...

Hàn Trầm về văn phòng, chào mọi người. Anh âm thầm liếc qua Tô Miên, đúng lúc cô nhìn anh. Anh khẽ gật đầu với cô.

Buổi chiều, gần đến giờ tan sở, Hàn Trầm nhận được điện thoại của cô thư ký, bảo anh lên tầng trên cùng. Lần này, Lão Tiết đi thẳng vào vấn đề, đặt một tập tài liệu lên bàn: “Tôi báo cáo với cấp trên, có dấu hiệu cho thấy, tỉnh K nhiều khả năng tồn tại tội phạm lọt lưới của vụ án năm đó. Vì đây chỉ là suy đoán chưa được chứng thực nên phía Bắc Kinh cũng không tiện lật lại vụ án. Họ đã đồng ý để tỉnh ta tiến hành điều tra xác nhận trước, nhưng phải bí mật. Ngoài ra, họ chỉ cho chúng ta một phần hồ sơ vụ án, còn phần liên quan đến vấn đề nhạy cảm khác, họ không thể giao cho chúng ta.”

Hàn Trầm cầm tập hồ sơ lên: “Đã đưa thì phải đưa hết, họ có ý gì vậy?”

Lão Tiết nghiêm mặt: “Cậu đừng nhiều lời nữa. Trời thì cao hoàng đế thì xa, cậu đã có Thượng phương bảo kiếm trong tay, còn đòi hỏi gì hơn? Ngoài ra, tuy vụ án tạm thời do chúng ta phụ trách, nhưng chắc cấp trên cũng sẽ giám sát, hãy dẹp sự kiêu ngạo thường ngày của cậu, làm tốt công việc cho tôi”.

Hàn Trầm gật đầu. Lão Tiết nhìn lên bức thư pháp treo trên tường, ánh mắt trở nên nặng nề: “Hàn Trầm, tôi giao việc này cho cậu là bởi vì, nếu trong đội ngũ chúng ta thật sự có tội phạm ẩn náu... thì cậu hãy làm theo cách của mình, nhất định phải bắt bằng được bọn chúng. Công an nhân dân có nhiệm vụ bảo vệ công bằng, chính nghĩa, đạo đức và sự thật. Chúng ta là hòn đá tảng bảo vệ cuộc sống yên ổn của người dân, là mũi dao nhọn chống lại phần tử phạm tội. Nếu trên mũi dao có vết bẩn, dù phải nắm lấy lưỡi dao, chúng ta cũng phải lau sạch nó.” Ông quay sang Hàn Trầm: “Không muốn tận tay bắt tội phạm để trả mối thù cũ thì không phải là người cảnh sát tốt. Hy vọng thanh “bảo kiếm” tổ Khiên Đen không làm tôi thất vọng”.

Hàn Trầm im lặng vài giây rồi giơ tay chào hành lễ theo kiểu nhà binh: “Vâng!”

Lão Tiết cười cười: “Hiện tại, cậu đã nghi ngờ đối tượng nào chưa?”

“Trước mắt có một người ạ”.

Vừa xuống văn phòng, Hàn Trầm liền gặp Châu Tiểu Triện đi tới, trên tay cầm một tập tài liệu: “Lão đại, lại có vụ án rồi!”

Hàn Trầm nhận tập tài liệu, mở ra xem. Châu Tiểu Triện báo cáo: “Sáng hôm nay, trong khu dân cư ở phía tây thành phố xảy ra một vụ giết người. Nạn nhân là người tình của một thương gia có địa vị xã hội. Tuy vụ án không lớn nhưng có ảnh hưởng tương đối lớn, không thích hợp “giống trống khua chiêng” điều tra. Vì vậy, Đội trưởng Tần bảo người đưa qua đây, hỏi xem chúng ta có tiếp nhận không?”

Hàn Trầm không trả lời ngay, mà về chỗ ngồi, thông thả lật giở tài liệu, sắc mặt hết sức lãnh đạm.

Vì liên quan đến công việc tiếp theo nên các thành viên tổ Khiên Đen đều im lặng chờ đợi quyết định của anh. Tô Miên không rời mắt khỏi Hàn Trầm, người đàn ông này lúc tập trung vào một việc gì đó, nhìn vô cùng thu hút.

Một lúc sau, anh ngẩng đầu, ánh mắt không bộc lộ bất cứ biểu cảm nào: “Chúng ta sẽ nhận vụ án này. Một khi nó quan trọng như vậy, Tiểu Triện, cậu hãy xin Đội trưởng Tần cho thành lập tổ chuyên án, mời bác sĩ pháp y Từ Tư Bạch, giáo sư Hứa Nam Bác cùng tham gia. Ngoài ra, cậu cũng giúp tôi đề nghị đội trưởng Tần điều thêm mấy cảnh sát hình sự và nhân viên giám định từng tham gia khám xét nhà Thiệu Luân vào tổ chuyên án”.

Bây giờ đã là nửa đêm, Tô Miên một mình ngồi trong thư phòng, nhìn tập tài liệu dày trước mắt. Đây là hồ sơ về vụ án lớn năm năm trước mà Hàn Trầm lấy từ chỗ Cục trưởng ngày hôm qua. Anh đã xem qua, còn cô vẫn chưa động đến.

Tô Miên hít một hơi sâu rồi mở tài liệu. Tiêu đề màu đen ở trang đầu khiến cô hơi sững người: “Hồ sơ giản lược về vụ án giết người hàng loạt nghiêm trọng 4.20- Số 001 năm 2009, Bộ Công an.”

Mới chỉ là hồ sơ “giản lược” nhưng cũng đã dày nguyên một tập. Tô Miên giở tiếp sang trang sau:

“Từ tháng 1 năm 2008 đến tháng 1 năm 2009, thành phố chúng ta liên tiếp xảy ra hơn mười vụ án giết người, hung thủ sử dụng các phương thức như chất độc, chất nổ, phanh thủy để sát hại nạn nhân. Nạn nhân gồm thương gia giàu có, nhân viên văn phòng, người dân bình thường... Tài sản bị cướp đoạt trị giá hơn một trăm triệu nhân dân tệ. Tội phạm rất thận trọng và cẩn mật nên việc phá án gặp nhiều khó khăn. Sở Công an thành phố nghi ngờ tồn tại một tổ chức tội phạm nên đã thành lập tổ chuyên án để tiến hành điều tra”.

Bản báo cáo dùng từ ngữ ngắn gọn và đơn giản, nhưng Tô Miên vẫn có thể tưởng tượng ra, sự xuất hiện bất ngờ của tổ chức sát thủ khiến giới cảnh sát bị chấn động đến mức nào. Một tội phạm giết người không chớp mắt, hành sự lão luyện như T cũng chỉ là một thành viên ít kinh nghiệm nhất trong tổ chức này.

“Các thành viên tổ chuyên án gồm: Chi cục phó Trần Vĩ Lương, Đội trưởng Đại đội Hai đội hình sự thành phố Mã Bác Đào...” Danh sách những người cảnh sát hình sự tham gia tổ chuyên án ở bên dưới có tên Hàn Trầm.

Nhìn thấy cái tên quen thuộc, trong lòng Tô Miên thoáng muộn phiền, giống như chạm phải nỗi đau của quá khứ đã bị che lấp từ lâu.

“Sau nhiều tháng vất vả điều tra, tổ chuyên án đã xác định sơ bộ cơ cấu của tổ chức tội phạm: thành viên nòng cốt khoảng từ bảy đến chín người, thành viên phụ trợ vòng ngoài từ mười đến mười lăm người. Vì tổ chức này sử dụng vũ khí hạng nặng nên tổ chuyên án dự định tiến hành kế hoạch truy quét và bắt giữ các thành viên vào trước hoặc sau ngày 20 tháng 4, một mẻ hết gọn.

Báo cáo không hề đề cập đến công việc cụ thể của tổ chuyên án. Tiếp theo là nội dung chấn động:

“Ngày 20 tháng 4, đội vũ trang số Hai và tổ chức tội phạm xảy ra cuộc đọ súng bất ngờ tại cứ điểm của chúng khiến năm điều tra viên hi sinh, hơn mười người bị trọng thương, đồng thời bắn chết ba phần tử phạm tội.

Tối ngày 20 tháng 4, địa điểm phục kích của tổ chuyên án đột nhiên xảy ra nhiều vụ nổ liên tiếp, làm hơn mười người dân thường bị chết hoặc bị thương, Chi cục phó Trần Vĩ Lương và ba điều tra viên hi sinh tại trận, cảnh sát Hàn Trầm bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh. Tổ chức tội phạm có năm người bị thương vong. Hang ổ của chúng bị phá hủy, nhiều phần tử tội phạm bỏ trốn.

Từ ngày 21 tháng 4 đến ngày 24 tháng 4, nhiều nơi trong thành phố xảy ra nhiều vụ giết người hàng loạt, thủ pháp tương tự các vụ trước. Chỉ trong mấy ngày, hơn mười người dân vô tội thiệt mạng. Rất có thể đây là hành vi thách thức và trả thù cảnh sát của những phần tử phạm tội sống sót.

Từ cuối tháng 4 đến trung tuần tháng 6, phía cảnh sát liên tục bắt giữ hai tên tội phạm, bắn chết ba tên. Khi thẩm vấn, chúng đã thừa nhận hành vi giết người trong các ngày từ 21 đến 2 tháng 4. Dụng cụ gây án và chứng cứ tại hiện trường cũng đã chứng thực điều đó, không có đối tượng tình nghi khác.

Trong vòng một năm sau đó, cảnh sát liên tục tiến hành điều tra, rà soát, nhưng không phát hiện ra dấu vết của các phần tử phạm tội khác. Những vụ án tương tự cũng không xảy ra. Vụ 4.20 coi như hạ màn, được đưa vào hồ sơ lưu trữ”.

...

Đang đọc rất nhập tâm, đột nhiên Tô Miên bị ôm từ phía sau. Hàn Trầm vừa tắm xong nên trên người vẫn còn hơi nước. “Em xem đến đâu rồi?” Anh hỏi.

Tô Miên vẫn nghiền ngẫm báo cáo: “Cuộc truy bắt tội phạm năm đó sao lại thành ra thế này? Sao lại nhiều thương vong như vậy?”

Hàn Trầm đáp: “Chắc chắn hành động truy bắt xảy ra biến cố bất ngờ”. Anh lấy tập hồ sơ ra khỏi tay cô, trầm tư trong giây lát mới lên tiếng: “Anh đã kiểm tra, sau vụ 4.20 không lâu, Đội trưởng đội hình sự và một vị Phó giám đốc Sở công an thành phố đã từ chức.”

Tô Miên im lặng. Ban đầu, cô còn tưởng hơn sáu mươi người chết đều là nạn nhân của tổ chức sát thủ, không ngờ sự thật lại thảm khốc như vậy. Đây là cuộc chiến đẫm máu giữa cảnh sát và tội phạm. Câu “hai bên đều tổn thất nặng nề” mà Tân Giai nhắc tới trước khi qua đời quả không sai một chút nào. Rốt cuộc năm đó, hai bên đấu trí, đấu dũng thế nào để rồi cùng bị rơi vào vòng xoáy? Thảo nào phía cảnh sát đã xếp hồ sơ vụ án này vào hàng cơ mật.

Một lúc sau, cô nói nhỏ: “Từ đầu đến cuối hồ sơ đều không nhắc đến tên em”.

Hàn Trầm đặt tập tư liệu xuống bàn, xoay mặt cô về phía mình: “Em không thấy họ đề là “Hồ sơ gián lược” hay sao? Tất nhiên không có tên của người nằm vùng rồi. Hơn nữa bây giờ, họ đâu biết em vẫn còn sống?”

Tô Miên gật đầu: “Nếu đúng là có năm sát thủ còn sống như lời Tân Giai, thì mấy năm qua, chắc chắn bọn chúng chưa bao giờ ngừng giết người. Đó là bản chất của chúng, không thể thay đổi. Chỉ có điều, chúng ẩn mình và che giấu thành công mà thôi. Nếu chúng ta có thể tóm được một tên trong số đó, những kẻ còn lại chắc chắn sẽ ra mặt đánh trả.”

Hàn Trầm gật đầu. Hai người nhất thời lặng thinh. Trong đầu Tô Miên chợt hiện ra hình ảnh: Năm kẻ giết người hàng loạt từ bóng tối đi ra ngoài sáng. Còn cô, Hàn Trầm và các thành viên tổ Khiên Đen ở phía đối diện, cùng chúng sống mái một phen.

Bất kể đó có phải là một cuộc chiến đẫm máu mới hay không, cô cũng sẽ lao vào với toàn bộ sức lực của mình. Không thể để chúng lọt lưới pháp luật, tiếp tục giết người.

“Bây giờ, em đã có thể phác họa một số chân dung chưa?” Hàn Trầm hỏi.

Tô Miên tiếp tục lật những trang sau của tập tài liệu. Phần này có nội dung cụ thể, như hồ sơ cá nhân của tất cả các nạn nhân, bao gồm lý lịch và ảnh chân dung; thủ pháp gây án của tội phạm, hình chụp tại hiện trường và báo cáo khám nghiệm tử thi... tư liệu cũng căn cứ vào phương thức tử vong mà chia thành mấy loại như: dùng chất nổ giết người, giết người bằng chất độc, phanh thây moi tim, bắn chết người... Vụ bắn chết người chắc chắn là tác phẩm của T, dùng chất độc giết người có liên quan đến Tân Giai. Còn lại đều là “kết tặc” của những sát thủ biến thái khác.

Cô gật đầu: “Em có thể phác họa sơ bộ một số chân dung”.

“Được. Sáng mai anh cần.”

Nghĩ đến quyết định thành lập tổ chuyên án của anh, Tô Miên thở dài: “Anh sẽ kiểm tra một lượt mọi người sao?”

“Đúng”. Hàn Trầm đáp.

Tô Miên ngẫm nghĩ: “Người khác em không dám nói, nhưng Châu Tiểu Triện chắc chắn không phải”.

Hàn Trầm cười cười: “Tại sao?”

Tô Miên tựa vào lòng anh: “Cậu ấy gốc như vậy, làm sao có thể là kẻ giết người hàng loạt? Tổ chức sát thủ nhất định phải chọn lựa kỹ lưỡng chứ.”

“Em cũng gốc, không phải anh vẫn chọn em đấy sao?” Hàn Trầm hỏi ngược lại.

Tô Miên: “... Em đâu có gốc như cậu ấy!”

Hai người cười nói vui vẻ, tâm trạng nặng nề vơi đi rất nhiều. Một lúc sau, Tô Miên cảm thán: “Tuy mới tiếp xúc với Mật Lạnh và Lải Nhải không lâu, nhưng em hi vọng bọn họ không phải”.

Hàn Trầm không bình luận về hai cấp dưới này mà đột nhiên hỏi: “Từ Tư Bạch thì sao?”

Tô Miên ngẩn người, trong đầu chợt hiện lên gương mặt Từ Tư Bạch và ánh mắt nhìn cô chăm chú của anh. Cô lắc đầu: “Nếu để em phán đoán, anh ấy nhất định không phải. Mấy năm qua, em thường xuyên tiếp xúc với anh ấy, không thấy có gì bất ổn. Anh ấy đặt toàn bộ tâm trí và sức lực vào công việc, đúng là chẳng có bất cứ nhu cầu gì. Trong cuộc sống, nhiều chuyện có thể đóng kịch, cũng có những phương diện không ngụy trang nổi. Ví dụ, trái tim thuần khiết, ý chí kiên định và sự theo đuổi lý tưởng thuần túy”.

Tô Miên cất giọng dứt khoát, ánh mắt lộ vẻ dịu dàng. Hàn Trầm cười cười, lập tức cúi xuống hôn cô, còn cắn môi cô một cái, khiến cô đau điếng. Bị anh chặn miệng, Tô Miên chỉ lúng búng là không thể thốt ra lời.

65. Chương 65: Gậy Ông Đập Lưng Ông - P1

Sáng hôm sau. Nắng vàng rực rỡ, gió thổi nhẹ nhẹ, máy phun sương ở cửa sổ phun ra hơi nước mỏng, tất cả cho thấy một buổi sáng yên bình, đẹp đẽ.

Vừa vào văn phòng, Tô Miên liền nhìn thấy một người ngồi ở chỗ của mình. Đó là Từ Tư Bạch. Anh đang cầm quyển sách của cô lên xem. Châu Tiểu Triện và Lải Nhải đang tán gẫu với Hứa Nam Bách ở đằng sau. Anh ta ngồi ở vị trí của Lải Nhải. Nghe tiếng động, bọn họ đều ngẩng đầu.

Tô Miên cười hí hóp mắt, chào hỏi Hứa Nam Bách, “Sư huynh.”

Hứa Nam Bách mỉm cười, gật đầu với cô. Tô Miên đi đến bàn làm việc của mình, thấy Từ Tư Bạch định đứng dậy, cô liền ấn vai anh, “Anh cứ ngồi đi, anh là khách mà.”

Từ Tư Bạch cười cười, khoé mắt lấp lánh. Tính ra, hai người đã nhiều ngày không gặp. Anh vẫn chẳng có chút gì thay đổi so với trước, chỉ là ánh mắt càng thâm trầm hơn. Tuy nhiên, Tô Miên bỗng có cảm giác hơi xa lạ.

Cảm giác này khiến cô không mấy dễ chịu, nên cứ nhìn anh đăm đăm mà không lên tiếng. Từ Tư Bạch dường như thấu hiểu suy nghĩ của cô, ánh mắt càng trở nên dịu dàng. Anh hỏi, “Em vừa đi Bắc Kinh về? Có vui không?”

Vừa định trả lời, tim Tô Miên đột nhiên đập nhanh một nhịp. Cô chợt nhớ tới cuộc thảo luận với Hàn Trầm tối qua. Liệu Từ Tư Bạch có phải là thành viên của tổ chức sát thủ hay không?

Cô tập trung quan sát nét mặt của anh. Thần sắc Từ Tư Bạch vẫn rất ôn hòa, không có dấu hiệu lạ thường. Cô cất giọng bình tĩnh, “Em đi chơi ấy mà, có mua vịt quay về làm quà ọi người đấy, anh đã được thưởng thức chưa? Em bảo Tiểu Diêu mang cho anh nhé?”

Từ Tư Bạch hơi chau mày, “Chẳng ngon chút nào cả.”

Tô Miên phì cười. Anh cũng tủm tỉm. Bầu không khí này khiến Tô Miên cảm thấy rất thoải mái. Hai người dường như lại thân thiết như xưa. Trò chuyện vài câu, cô đảo mắt một lượt quanh phòng. Ngoài Từ Tư Bạch và Hứa Nam Bách, mấy người cảnh sát hình sự và nhân viên giám định cũng vừa có mặt. Căn phòng nhỏ trở nên chật chội trong giây lát, mọi người đều chờ đợi vụ án mới.

Đúng lúc này, Hàn Trầm và Mặt Lạnh từ bên ngoài đi vào, trên tay Mặt Lạnh cầm tập tài liệu khá dày. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào họ, không khí trở nên căng thẳng.

Hàn Trầm bảo Châu Tiểu Triện đóng cửa rồi mới phát tài liệu ọi người. Tô Miên âm thầm quan sát nét mặt của họ. Tất cả đều sững sốt khi nhìn thấy tiêu đề “Hồ sơ giản lược về vụ án giết người hàng loạt nghiêm trọng 4.20” ở trang đầu tiên.

Đây là kế hoạch mà Hàn Trầm quyết định ngày hôm qua. Không nói bóng nói gió, cũng chẳng có kiểu bên ngoài theo dõi, bên trong dò la. Anh đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp ném vụ án vào mặt đối tượng tình nghi, khiến hần trở tay không kịp.

Hàn Trầm nhanh chóng giới thiệu ngắn gọn về vụ án rồi kết luận, “Đây là vụ án từ mấy năm trước, nhưng vì gần đây tỉnh ta có dấu vết của tội phạm bỏ trốn năm đó nên cấp trên cho phép chúng ta tiến hành điều tra xác nhận trước. Tiến triển của cuộc điều tra lần này sẽ được báo cáo trực tiếp với Cục trưởng và phải tuyệt đối giữ bí mật. Vì vậy, bên ngoài, chúng ta lấy danh nghĩa điều tra vụ giết cô nhân tình. Bên trong, chúng ta tập trung toàn bộ tinh lực vào vụ án này. Tôi cũng đặc biệt mời giáo sư Hứa và bác sĩ Từ trợ giúp cho công việc của chúng ta.”

Hứa Nam Bách đang chăm chú theo dõi tài liệu trong tay, nghe Hàn Trầm nói vậy, anh ta chỉ gật đầu. Từ Tư Bạch giở ngay đến phần báo cáo khám nghiệm tử thi ở cuối tập hồ sơ, vẻ mặt rất tập trung. Có lẽ thông tin này đến quá đột ngột nên mọi người nhất thời không có phản ứng.

Mấy đồng nghiệp ở phòng Giám định và đội hình sự cũng chỉ trợ giúp vòng ngoài nên mở miệng trước, “Tổ trưởng Hàn, có việc gì anh cứ nói. Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ được giao.”

Hàn Trầm gật đầu, liếc qua bọn họ. Mặt Lạnh vẫn lặng thinh. Châu Tiểu Triện lờ mờ đoán ra, vụ án có liên quan đến Tô Miên và Hàn Trầm. Cậu ta lặng lẽ nắm tay ở dưới gầm bàn, biểu đạt sự căng thẳng và xúc động từ trong nội tâm. Lải Nhải vừa giở tài liệu vừa lên tiếng, “Lão đại, vụ án này lớn thật đấy. Chúng ta phải điều tra thế nào? Bắt đầu từ đâu?”

Hàn Trầm đáp, “Tôi đã nắm được một số manh mối có giá trị.”

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn anh. Hàn Trầm rút ra hai tấm ảnh chụp T và Tân Giai đặt xuống trước mặt bọn họ, “Tôi đã xác minh được, hai người này là thành viên của tổ chức sát thủ.”

Nghe anh nói vậy, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc. Lải Nhải lẩm bẩm, “Mẹ ơi! Không ngờ Tân Giai lại là sát thủ.” Hứa Nam Bách cũng rất bất ngờ, “Tân Giai ư?” Từ Tư Bạch không quen biết Tân Giai nên chẳng có phản ứng. Châu Tiểu Triện quay sang Tô Miên, “Không phải đấy chứ?”

Hàn Trầm kể lại vắn tắt nội dung trò chuyện giữa anh và Tân Giai hôm ở trong rừng. Anh nói, “Trước khi bị giết hại, Tân Giai đã tiết lộ với tôi, sau khi vụ án năm đó khép lại, tổ chức còn bảy người sống sót. Bảy giờ, ngoại trừ cô ta và T, vẫn còn năm người nữa.”

Căn phòng lặng im như tờ, không một ai lên tiếng. Tô Miên quan sát vẻ mặt từng người nhưng vẫn không nhìn ra bất cứ manh mối nào.

“Tân Giai nói, đám người này lẩn trốn... ở một tỉnh miền Nam.” Hàn Trầm tiếp tục lên tiếng, “Bởi vì cái chết của T, cộng thêm sự điều tra của chúng ta nên rất có thể, chúng đã tới tỉnh K. Vì vậy, cô ấy nhắc tôi hãy cẩn thận.”

Vẫn không có ai phát biểu, Hàn Trầm bắt đầu phân công việc, “Giáo sư Hứa! Bạch Cẩm Hi đã căn cứ vào nội dung hồ sơ vụ án, phác họa một số chân dung tâm lý tội phạm đơn giản. Tôi muốn nhờ anh giúp cô ấy, hoàn thiện những chân dung này.”

Hứa Nam Bách nhìn Tô Miên, vô thức xoay xoay vòng hạt ở cổ tay, “Được.”

“Bác sĩ Từ.” Hàn Trầm quay sang Từ Tư Bạch, “Anh hãy nghiên cứu báo cáo khám nghiệm tử thi, xem có thể giúp gì chúng tôi hay không?”

Từ Tư Bạch đáp, “Được thôi!”

Hàn Trầm hướng ánh mắt về phía mấy người cảnh sát hình sự và nhân viên giám định, “Các anh hãy lập tức điều tra những người từ các tỉnh miền Nam đến thành phố chúng ta trong vòng ba tháng trở lại đây, đặc biệt là đối tượng phù hợp với chân dung của Bạch Cẩm Hi và giáo sư Hứa, đồng thời thu thập mọi tư liệu và mẫu DNA của họ.”

Bọn họ đều gật đầu.

“Mặt Lạnh!” Hàn Trầm mở tấm bản đồ Bắc Kinh, treo lên tấm bảng trắng sau lưng, “Cậu hãy cùng tôi vẽ lại sơ đồ gây án của hung thủ dựa theo vị trí địa lý xảy ra các vụ án mạng năm xưa, từ đó khoanh vùng phạm vi hoạt động của tội phạm ở Bắc Kinh, tìm kiếm đối tượng tình nghi.”

“Vâng.”

Manh mối do Tân Giai để lại, chân dung tâm lý tội phạm, báo cáo khám nghiệm tử thi, điều tra người ngoại tỉnh, khoanh vùng địa lý... Anh nói rõ ràng, đâu ra đấy, khiến mọi người đều thấy sôi sục. Châu Tiểu Triện cảm thán, “Tốt quá! Lải Nhải còn sợ không có manh mối thì điều tra kiểu gì. Anh xem, tốt Khiên Đen chúng ta một khi “hợp bích”, mọi con đường đều dẫn đến thành Rome luôn.”

Lải Nhải gật đầu, “Không sai, bây giờ tôi đã thông suốt cả rồi.”

Lúc này, Hàn Trầm nhận một chiếc túi đựng vật chứng nhỏ từ tay Mặt Lạnh, bên trong chứa một dấu vân tay. Nói một cách chính xác hơn, là dấu vân tay đã bị mất đi một miếng.

Hàn Trầm lên tiếng, “Cuối cùng là nhiệm vụ của Lải Nhải và Châu Tiểu Triện. Đây là một nửa dấu vân tay quý giá được lấy từ hiện trường gây án năm đó, tôi đã đem từ Bắc Kinh về đây. Lúc bấy giờ, điều kiện kỹ thuật còn hạn chế, chuyên gia giám định dấu vân tay cũng không thu được kết quả. Lần này, chúng ta khoanh vùng đối tượng tình nghi, một lần nữa kiểm nghiệm và đối chiếu dấu vân tay. Lải Nhải, tất cả trông chờ vào cậu. Kỹ thuật giám định của cậu không thua kém các chuyên gia Bắc Kinh. Chỉ cần công việc của cậu đạt kết quả, chúng ta có thể tìm ra một sát thủ trong số đó. Châu Tiểu Triện, cậu hãy giúp Lải Nhải. Hai người nhất định phải giữ gìn dấu vân tay này, không được đánh mất hoặc làm tổn hại.”

Lải Nhải thận trọng nhận túi vật chứng, hai mắt sáng rực.

Trong khuôn viên Cục Công an tỉnh, ngoài tòa văn phòng chính còn có mấy tòa nhà nhỏ như khu lưu trữ hồ sơ, nơi giám định, phòng nghiên cứu hình sự... Đâu đâu cũng rợp bóng cây xanh, ngăn nắp và trang nghiêm.

Ở góc khuôn viên cách tòa nhà chính mấy trăm mét còn có một ngôi nhà hai tầng màu trắng cũ kỹ, bình thường dùng để chứa đồ. Hôm nay, ngôi nhà này được quét dọn sạch sẽ, chính thức treo biển “Tổ Khiên Đen”, trở thành địa điểm làm việc bí mật tạm thời của họ.

Đầu giờ chiều, Tô Miên ôm một chồng sách, sóng đôi cùng Hàn Trầm đi dưới tán cây. Anh đang ôm một chiếc thùng lớn, hầu hết là đồ dùng văn phòng của cô. Đi như thế này lại có cảm giác quay về thời còn đi học, Tô Miên quay sang người đàn ông bên cạnh, anh cũng nhìn cô, thần sắc thoải mái.

Tô Miên lại dõi mắt về ngôi nhà nhỏ cách đó không xa, Lải Nhải và Châu Tiểu Triện cũng đang chuyển đồ. Cô nói nhỏ, “Hàn Trầm, công nhận anh thâm hiểm thật đấy. Tân Giai nói “bọn họ đang ở miền Nam” bao giờ? Còn nữa, anh kiếm đâu ra dấu vân tay giả thế?”

Hàn Trầm đi chậm lại, “Lẽ nào, anh là một kẻ lỗ mãng hay sao? Nếu có gì nói đấy, em còn trông chờ anh bắt được tổ chức tội phạm chắc?”

Tô Miên cười hì hì, liếc xung quanh rồi thì thầm, “Công nhận chiêu này độc quá đi! Những chuyện khác mà Tân Giai tiết lộ đều là sự thật, ví dụ, cô ta là thành viên nhóm sát thủ, cô ta sử dụng chất độc, tổ chức có bảy người còn sống, duy nhất “ở miền Nam” là giả. Một điều giả lẫn lộn trong bao nhiêu điều thật thì giả cũng biến thành thật. Anh còn sai mấy cảnh sát hình sự đi điều tra ngoại tỉnh nữa. Tên sát thủ chắc sẽ tin là thật, cho rằng trước khi chết, Tân Giai không tiết lộ về mình, từ đó lơ là cảnh giác.”

Hàn Trầm cười cười. Tô Miên nói tiếp, “Dấu vân tay cũng có đạo lý tương tự. Anh bảo em phác họa chân dung tội phạm là thật; anh và Mặt Lạnh tìm kiếm phạm vi địa lý là thật; Từ Tư Bạch xem xét báo cáo khám nghiệm tử thi cũng là thật nốt, chỉ có dấu vân tay giao cho Lải Nhải là giả. Năm xưa, tuy tổ chức sát thủ rất thận trọng và kín kẽ nhưng sau đó xảy ra cuộc chiến đẫm máu và hỗn loạn, cũng có khả năng lưu lại nửa dấu vân tay. Chỉ có điều... Anh nói thử xem, liệu người đó có mắc mưu không? Liệu hắn có mạo hiểm đi đánh cắp dấu vân tay hay không?”

“Bây giờ hắn còn nửa tin nửa ngờ nên sẽ không mạnh động.” Hàn Trầm đáp, “Vì vậy, chúng ta cần tiếp tục đánh lừa cho đến khi hắn tin là thật, cuối cùng ra tay. Tới lúc đó, chúng ta sẽ “bắt baba trong rọ”.”

Tầng một khu làm việc tạm thời của tổ Khiên Đen thật ra là một căn phòng lớn, nền xi măng, bức tường loang lổ, tuy cũ kỹ nhưng rất rộng và thoải mái. Tầng hai có mấy căn phòng riêng biệt nhưng vẫn còn chứa đầy đồ.

Tô Miên và Hứa Nam Bách phụ trách mảng tâm lý tội phạm, chiếm một góc phòng, đặt hai chiếc bàn làm việc và một tấm bảng trắng. Hàn Trầm, Mặt Lạnh, Lải Nhải, Châu Tiểu Triện, Từ Tư Bạch và những người khác mỗi người một chỗ, bận rộn sắp xếp.

Tô Miên dán mắt vào màn hình máy tính, nghiên cứu hồ sơ vụ án. Hứa Nam Bách ở phía đối diện dường như rất nhập tâm. Đúng lúc này, giọng nói oang oang của Châu Tiểu Triện vang lên, “Các vị! Tài liệu mà các vị đọc được hôm qua chỉ là giới thiệu vắn tắt về vụ án thôi. Hôm nay, tôi đã phân loại tất cả các hồ sơ thành các mục: Báo cáo của cảnh sát, hồ sơ về nạn nhân, phân tích thủ pháp gây án của tội phạm, tư liệu về những người cảnh sát tham gia tổ chuyên án, báo cáo về cuộc lùng bắt tội phạm sau đó... Tôi đã đăng hết lên mạng nội bộ có bảo mật, để mọi người tiện theo dõi. Ngoài ra, dựa theo yêu cầu của Hàn lão đại, tôi cũng đã thiết lập một trang công tác của mỗi nhóm nhỏ, mọi người có thể cập nhật thành quả công việc mới nhất của mình bất cứ lúc nào, bao gồm chân dung tâm lý tội phạm của Tiểu Bạch, kết luận mới về khám nghiệm tử thi của bác sĩ Từ, hay báo cáo giám định dấu vân tay của Lải Nhải. Đây là trang chung, mọi người đều có thể truy cập.”

Tất cả đều gật đầu. Thành quả của các nhóm nhỏ vốn cũng cần trao đổi để tham khảo, bây giờ được điện tử hóa, rõ ràng có thể nâng cao hiệu suất làm việc của cả tổ chuyên án.

Tô Miên mở mạng nội bộ, quả nhiên nhìn thấy hồ sơ được chia thành từng mục riêng. Cô mở thư mục về nạn nhân và thủ pháp gây án của tội phạm, bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng.

Những nạn nhân vô tội thiệt mạng trong cuộc giao tranh giữa cảnh sát và tổ chức sát thủ năm đó và những vụ giết người lê tẻ không nằm trong phạm vi quan tâm của cô. Ngoài vụ bắn chết người của T và những vụ sử dụng chất độc để giết người mà Tân Giai đứng đằng sau, còn có ba kẻ giết người hàng loạt khác có đặc điểm hết sức rõ ràng. Hai sát thủ còn lại trong nhóm bảy người tạm thời không nhìn ra manh mối.

Tô Miên hết tư liệu về những vụ dùng chất nổ vào một thư mục con rồi mở ra xem.

Vụ thứ nhất: Nạn nhân 48 tuổi, là Phó tổng Giám đốc một công ty đã lên sàn chứng khoán. Hôm bị bắt cóc, kết sắt ở nhà anh ta cũng bị mất trộm, không rõ mất đi bao nhiêu tài sản, số tiền mặt lên đến hàng chục triệu nhân dân tệ trong tài khoản của anh ta bị chuyển ra nước ngoài. Sau đó, xác nạn nhân được phát hiện tại một nhà kho ở ngoại thành. Nói đúng hơn là mảnh vụn thi thể, bởi người anh ta đã bị nổ tung thành bảy mảnh.

Bàn tay cầm chuột máy tính của Tô Miên bất động. Hung thủ dùng thuốc nổ tự chế, thủ pháp điêu luyện. Điều này chứng tỏ trong tổ chức tội phạm tồn tại một cao thủ về chất nổ. Năm đó, cô và Hàn Trầm gặp nạn, rất có thể do người này gây ra.

Nạn nhân thứ hai là một nhà sư tầm đồ cổ. Cùng với việc ông ta bị bắt cóc, số đồ cổ mà ông ta cất giữ trong nhà cũng bị mất sạch. Kết cục của ông ta càng thảm khốc hơn so với nạn nhân đầu tiên. Ông ta bị bịt miệng rồi bị ném vào khu phố xá sầm uất. Mọi người nhìn thấy nhưng không ai dám tiến lại gần cứu giúp. Khi cảnh sát đến nơi, ông ta đã bị nổ banh xác.

Vụ án thứ ba, thứ tư, thứ năm... Tô Miên chau mày. Những nạn nhân sau đó tuy phần lớn đều là những người giàu có nhưng cũng xuất hiện cả người làm công ăn lương bình thường, hoặc dân nghèo. Họ đều bị sát hại bằng thuốc nổ. Có người bị ném vào khu dân cư đông đúc, có người bị ném lên nóc tòa nhà chọc trời, có người bị ném vào trường đại học. Phương thức cũng rất đa dạng: có người bị nổ tung bụng, có người phân thành năm mảnh, có người nổ thành tám mảnh, cũng có người thành thịt vụn.

66. Chương 66: Gậy Ông Đập Lưng Ông - P2

Xem đến đây, Tô Miên trầm tư trong giây lát. Hứa Nam Bách đứng dậy, chống hai tay xuống mặt bàn, mỉm cười hỏi cô, “Tiểu sư muội, thế nào rồi? Có thu hoạch gì không?”

Tô Miên tựa người vào thành ghế, vươn vai cho đỡ nhức mỏi, “Em mới xem hết tư liệu về vụ án chất nổ thôi. Sư huynh thì sao?”

“Tôi cũng thế.” Anh ta đi vòng qua bàn làm việc, đến bên cô, “Trao đổi một chút. Tôi muốn nghe chân dung của em!”

Tô Miên gật đầu, đứng lên, cầm cây bút viết lên bảng trắng, “Sư huynh, vật em xin mua rìu qua mắt thợ, có gì nhờ anh chỉ giáo.”

Hứa Nam Bách đẩy gọng kính, vẫn giữ nụ cười trên môi, “Em mồm mép thật đấy!”

“Đây là một kẻ giết người hàng loạt có cá tính rõ ràng.” Tô Miên đứng trước tấm bảng trắng, “Đặc điểm rõ nét nhất là, hắn giống một đứa trẻ.”

Hứa Nam Bách lộ vẻ mặt hứng thú, im lặng lắng nghe.

“Bắt kể từ việc lựa chọn nạn nhân, hay lựa chọn phương thức và địa điểm gây án đều thể hiện đặc điểm này. Hắn không chỉ giết mục tiêu đã định, mà còn cả dân chúng vô tội, cả người già lẫn trẻ em, nam lẫn nữ, hoàn toàn không có mối liên hệ hay quy luật nhất định nào. Điều này thể hiện sự tùy tiện của hắn. Hắn nhiều lần thay đổi phương thức và địa điểm gây án, chắc chắn không phải do tổ chức yêu cầu. Hắn không ngừng thử thách sự việc mới mẻ, giống như coi chết chóc chỉ là một trò chơi.”

Hứa Nam Bách gật đầu. Tô Miên nói tiếp, “Thứ hai, năm đó, hắn khoảng từ 20-30 tuổi. Hắn đã thành niên, tuổi tác không quá nhỏ, bởi vì quá nhỏ rất khó nắm bắt được kiến thức về chất nổ. Hắn không quá lớn tuổi, vì nếu lớn tuổi, từng gây án nhiều năm, thủ pháp sẽ ổn định hơn, hắn sẽ lựa chọn cách thức khiến bản thân dễ chịu hơn. Còn hung thủ lại biểu hiện như một nhà thám hiểm mới vào đời. Vì vậy hiện tại, hắn khoảng từ 25-35 tuổi.”

Thứ ba, tuy giống một đứa trẻ nhưng đây là đứa trẻ tàn nhẫn, thiếu sự cảm thông. Hắn nhiều lần vứt nạn nhân còn sống ở chỗ đông người, rồi cho bọn họ nổ tung. Điều này có nghĩa là, hắn thích đùa giỡn nạn nhân, cùng như đùa giỡn cảnh sát. Nói một cách khác, đây là tâm lý tàn ác của một đứa trẻ. Vì vậy, bản thân hắn chắc chắn từng bị tổn thương về tâm lý, từng bị ruồng bỏ.

Thứ tư, vì có trạng thái tâm lý như vậy nên em đoán, trong lúc gây án, hắn nhất định lẫn trốn trong đám đông, quan sát vẻ mặt tuyệt vọng của nạn nhân, dương dương tự đắc. Cảnh sát vẫn không bắt được hắn, chứng tỏ hắn che giấu bản thân rất tốt. Hắn có tướng mạo không thu hút sự chú ý của thiên hạ, dễ dàng đóng giả làm sinh viên hay người qua đường. Ngoài ra, hắn có khả năng quan sát và kiểm soát tâm trạng rất mạnh.

Cuối cùng, em cho rằng, năm đó, hấn và T có chung một số đặc điểm như ít tuổi, tính cách bất định, nội tâm tương đối dữ dội. Còn một điểm tương đồng nữa là hấn rất trung thành với tổ chức.”

Nói đến đây, Tô Miên mỉm cười, “Không biết chừng khi chúng ta triển khai hành động truy bắt, hấn sẽ là người đầu tiên ra mặt thách thức tổ Khiên Đen ấy chứ.”

Hứa Nam Bách gật đầu, “Em phân tích rất tốt, nhưng vẫn bỏ sót một điểm.”

Tô Miên tỏ ra hứng thú, đi đến trước mặt anh ta, “Là gì thế ạ?”

Hứa Nam Bách cầm cốc trà uống một ngụm mới trả lời, “Tâm lý tội phạm đa phần tìm kiếm chứng cứ từ hành vi “đã có” của tội phạm, nhưng nhiều lúc cũng có thể tìm từ những hành vi “không có”.”

Tô Miên chau mày. Hứa Nam Bách đặt cốc xuống bàn, tiếp tục phân tích, “Các vụ nổ và nạn nhân đều có một đặc điểm chung: không có trẻ em bị thương vong. Một lần, hai lần còn có thể coi là trùng hợp. Nhưng nhiều lần như vậy, nên chỉ có thể kết luận, tên giết người hàng loạt này cố tình né tránh, hấn không muốn sát hại trẻ em.”

Tô Miên lập tức cầm con chuột, lướt trên màn hình máy tính. Đúng là không có thật.

“Vì vậy...” Cô ngừng đầu nói với Hứa Nam Bách, “Tên sát thủ này còn sót lại một chút lòng nhân từ, nhưng chỉ đối với trẻ em.”

Hứa Nam Bách gật đầu tán thành. Tô Miên ngẫm lại lời nói của anh ta, cảm thấy học hỏi được không ít, trong lòng khâm phục đối phương. Cô liền cười nói, “Sư huynh, em đã được thụ giáo. Thật sự phục anh sát đất!”

Hứa Nam Bách nói đùa, “Không cần “phủ phục” sát đất, đi rót cho tôi cốc nước là được.”

“Sát thủ thứ hai dùng chất độc, chắc là cộng sự của Tân Giai.” Hứa Nam Bách cất giọng từ tốn.

Tô Miên xem qua tư liệu về sát thủ thứ hai nhưng chưa kịp phác họa chân dung nên bây giờ, cô im lặng lắng nghe Hứa Nam Bách.

So với phân tích của cô, lập luận của anh ta ngắn gọn hơn nhiều, “Đầu tiên, trong số các sát thủ thuộc tổ chức, hấn giết người ít nhất, hơn nữa toàn là mục tiêu đã ssinh chứ không giết người vô tội. Như đã đề cập trong hồ sơ, tổ chức chỉ có hấn và T là thực hiện được điều này. Sau ngày 20 tháng 4, hấn mới giết người dân vô tội để trả thù. Điều này có nghĩa là, khả năng tự kiểm chế của hấn rất mạnh, thậm chí cũng giống T, hấn vẫn chưa hoàn toàn đánh mất lương tâm. Thứ hai, tuy giết ít người nhưng tâm lý của hấn lại méo mó nhất.” Hứa Nam Bách chỉ tay vào ảnh trên màn hình máy tính, “Em xem, mỗi nạn nhân của hấn khi bị phát hiện, sắc mặt vẫn hồng hào. Không chỉ có vậy, cảnh sát còn phát hiện bàn là và mỹ phẩm ở hiện trường. Hấn là quần áo phẳng phiu rồi mặc lên người nạn nhân, chải tóc cho nạn nhân. Ở mấy thi thể cuối cùng, hấn thậm chí còn trang điểm cho người chết, bất kể là nam hay nữ.”

Tô Miên quan sát kỹ lưỡng. Quả nhiên là vậy! Nạn nhân được trang điểm nhẹ nhàng, nên sau khi tắt thở vẫn giữ được gương mặt đầy sức sống, giống người diễn viên đứng dưới vô số ngọn đèn chiếu sáng. Cô bắt giác sờ gai ốc.

Hứa Nam Bách tiếp tục lên tiếng, “Việc tên sát thủ này trang điểm cho thi thể sau khi gây án cũng thể hiện phẩm vị và sở thích nhất định của hấn. Vì vậy, tôi đoán, năm đó hấn khoảng 25-35 tuổi, có nghề nghiệp ổn định. Sự kiểm soát nghiêm ngặt và tâm lý méo mó dần xuống cùng xuất hiện ở một con người nên trong cuộc sống bình thường, hấn rất nghiêm túc, nhưng cũng rất dè dặt.”

Sát thủ thứ ba có ít tư liệu hơn cả, cũng là nhân vật thần bí nhất. Hấn không bày ra nhiều trò, mà chỉ moi tìm nạn nhân. Theo báo cáo khám nghiệm tử thi của bên pháp y, nạn nhân bị moi tìm sống.

Thủ pháp của hung thủ rất chuyên nghiệp và dứt khoát, chứng tỏ hấn đã được huấn luyện bài bản.” Hứa Nam Bách nói, “Nghề nghiệp của hấn là bác sĩ, quân nhân, cảnh sát,... hoặc ít nhất từng trải qua một thời gian huấn luyện và học tập về phương diện này.”

Tô Miên gật đầu, vừa xem tư liệu trên máy tính vừa lên tiếng, “Ngoài mục tiêu đã định, những người hấn giết đều là những cô gái trẻ trung xinh đẹp. Hấn moi tìm của họ làm vật lưu niệm, đại diện ột sự cướp đoạt.

Còn về nguyên nhân tại sao lại cướp đoạt quả tim của phụ nữ, điều này có ý nghĩa như thế nào đối với hắn, hiện tại chúng ta vẫn chưa thể nắm rõ.”

“Quả tim...” Hứa Nam Bách tiếp lời, “Cũng có thể làm tiêu bản... hoặc đem ra ăn tươi.”

Tô Miên lặng thinh. Trong lịch sử tội phạm, nhiều khi phương thức gây án của hung thủ càng đơn giản thì lại càng tàn nhẫn và biến thái. Hắn không để lại bất cứ dấu vết nào ở hiện trường, chỉ lấy đi quả tim, đúng là có khả năng dùng để gây ăn.

Vì tư liệu có hạn nên hai người cũng chỉ phác họa chân dung sơ bộ. Tô Miên nói, “Sư huynh, em tạm thời nhập phân tích vừa rồi vào máy tính. Khi nào có phát hiện mới, chúng ta lại tiếp tục thảo luận.”

“Được thôi.” Hứa Nam Bách lại quay về chỗ ngồi của mình.

Tô Miên nhanh chóng nhập dữ liệu vào hệ thống nội bộ. Cảm thấy hơi mệt mỏi, cô tựa người vào thành ghế, nhắm mắt lại mở ra, vẻ mặt có chút thất thần.

Năm đó có một tên tội phạm bị xử bắn. Khác với những kẻ râu ria ở vòng ngoài, hắn là một kẻ giết người hàng loạt thật sự, chuyên phụ trách các vụ gây ngạt. Trước khi chết, hắn nói một câu thế này, “Thật ra, cuộc đời tôi đã sớm kết thúc. Sau đó, nó mới thật sự được đốt cháy.”

Hơn ba giờ chiều, ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào, khiến phòng làm việc rộng lớn vừa sáng sủa vừa tĩnh mịch. Tô Miên ngồi sau máy tính, âm thầm quan sát mọi người.

Thấy xung quanh không có người, Tô Miên liền nhập mật mã vào khu vực quản lý hệ thống. Đây là phần mềm giám sát đã được cài từ trước, nhằm mục đích ghi lại nội dung truy cập của mọi người trong ngày hôm nay.

Đầu tiên là Lải Nhải. Anh ta đọc một lượt toàn bộ tư liệu trong khoảng ba mươi phút, sau đó tắt hệ thống. Tô Miên ngẩng đầu nhìn anh ta và Châu Tiểu Triện ở góc đằng kia. Cả buổi chiều, anh ta ngồi trước một sổ thiết bị máy móc như kính hiển vi... tập trung tinh thần vào việc hồi phục dấu vân tay.

Tiếp theo là Châu Tiểu Triện. Tuy Hàn Trầm giao cho cậu ta nhiệm vụ giúp Lải Nhải nhưng Tô Miên biết rõ, cậu ta hoàn toàn mù tịt về công việc đòi hỏi kỹ thuật cao này. Mỗi lần để ý, Tô Miên đều thấy cậu ta dọn đồ, sắp xếp tài liệu. Thời gian truy cập của Châu Tiểu Triện cũng dài nhất. Cậu ta bỏ ra hai tiếng đồng hồ xem một lượt hồ sơ, từ báo cáo của cảnh sát, hồ sơ về nạn nhân, phân tích thủ pháp gây án của tội phạm, tư liệu về cảnh sát tham gia, báo cáo về cuộc truy bắt sau đó... Thời gian xem mỗi một thư mục là như nhau. Cuối cùng, cậu ta đọc lại từ đầu hai lần. Tô Miên mỉm cười, hành vi này phù hợp với phong cách ham học hỏi của Châu Tiểu Triện.

Mấy người cảnh sát hình sự và nhân viên giám định tập trung điều tra về người ngoại tỉnh theo yêu cầu của Hàn Trầm nên thời gian đăng nhập hệ thống rất ngắn. Họ chỉ xem qua hai thư mục là báo cáo của cảnh sát và phân tích thủ pháp gây án của tội phạm rồi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Tiếp theo là Hứa Nam Bách. Anh ta truy cập một khoảng thời gian không dài. Đầu Tiên, anh ta mất nhiều thời gian xem hết báo cáo của cảnh sát, rồi nhảy sang mục báo cáo truy bắt sau đó. Về hồ sơ nạn nhân và phân tích thủ pháp gây án của tội phạm, anh ta chỉ lướt qua. Cuối cùng, anh ta lại xem tư liệu về những người cảnh sát tham gia hành động.

Về phần Mặt Lạnh, vì anh ta cùng làm việc với Hàn Trầm nên dấu vết truy cập của hai người là như nhau. Đầu tiên, hai người xem qua báo cáo của cảnh sát, sau đó dành nhiều thời gian nghiên cứu hồ sơ nạn nhân và phân tích thủ pháp gây án. Tô Miên phát hiện họ không ngừng đánh dấu trên tấm bản đồ, thỉnh thoảng lại xem báo cáo về cuộc truy bắt sau đó.

Sau khi lướt qua dữ liệu của tất cả mọi người, tim Tô Miên bắt giác đập thành thịch. Cô tắt máy tính, đứng dậy, quyết định đi dạo một vòng.

Điểm tham quan đầu tiên là nhóm khôi phục dấu vân tay. Đúng như cô dự liệu, Châu Tiểu Triện chẳng giúp được gì cho công việc của Lải Nhải. Khi cô đến, cậu ta đang sắp xếp lại đồ vật, Lải Nhải mặc áo blouse trắng, đeo găng tay, đang cúi đầu nhìn vào kính hiển vi, thần sắc hết sức nghiêm túc và tập trung. Ngay cả khi Tô Miên tiến lại gần, anh ta cũng không hề phát giác.

“Tiểu Triện, điều chỉnh ánh sáng cho tôi.” Anh ta ra lệnh.

“Ok.” Châu Tiểu Triện lập tức chạy đến phụ giúp anh ta.

Tô Miên đứng một bên quan sát. Một lúc sau, Lải Nhải thở dài một hơi, tựa vào thành ghế, “Nghỉ một lát rồi chiến đấu tiếp. Tiểu Triện, nước!” Châu Tiểu Triện lập tức đưa chai nước khoáng cho anh ta.

Tô Miên cười cười, “Lải Nhải, anh biết sai bảo Tiểu Triện thật đấy!”

Lải Nhải quay đầu về phía cô, mỉm cười, “Tiểu Bạch, tôi cũng muốn thử ném trái mìn vị làm lão đại ấy mà.”

Châu Tiểu Triện vội tiếp lời, “Anh đừng mơ! Tôi chỉ giúp anh thôi, còn lâu mới là đàn em của anh. Tôi sống là người của Tiểu Bạch, chết là ma của lão đại.”

Tô Miên phì cười, lại hỏi, “Công việc tiến triển đến đâu rồi?”

Nhắc đến công việc, Lải Nhải lập tức bày ra vẻ mặt thâm sâu khó dò, nhưng ánh mắt khó che giấu tia đắc ý, “Em nên biết, kỹ thuật phục hồi dấu vân tay của tôi cũng thuộc dạng hàng đầu cả nước. Chuyện khác không bàn đến, trước giờ tan sở hôm nay, ít nhất tôi cũng sẽ khôi phục được đường nét cơ bản.”

Tô Miên cất giọng mừng rỡ, “Tốt quá!”

Mấy gian phòng nhĩ trên tầng hai đã được dọn dẹp. Từ Tư Bạch thích yên tĩnh một mình nên cùng Tiểu Diêu tự động dọn vào một phòng mà không thông báo với ai. Khi Tô Miên đẩy cửa đi vào, anh đang ngồi trước bàn làm việc, xem ảnh chụp thi thể trên màn hình máy tính. Anh đang chăm chú đến mức không nghe thấy tiếng cô gõ cửa.

“Này!” Tô Miên gọi khẽ.

Từ Tư Bạch ngẩng đầu nhìn cô, “Cầm Hi, có chuyện gì sao?”

“Không có gì, em lên đây xem anh thế nào ấy mà.” Tô Miên đi đến bên anh, “Có phát hiện gì không anh?”

Từ Tư Bạch mỉm cười, di di con chuột, đồng thời nói giọng ôn hòa, “Em xem này!”

Tô Miên cúi xuống, lập tức ngửi thấy một mùi nhàn nhạt tỏa ra từ người anh, đó là mùi formalin pha trộn với mùi tanh, khiến cô cảm thấy yên lòng.

“Em hãy xem những thi thể ở hiện trường vụ nổ.” Anh chỉ vào mấy tấm ảnh trên màn hình, “Tư thế của bọn họ có đặc điểm chung gì?”

Tô Miên quan sát một lúc mới trả lời, ngữ khí không mấy chắc chắn, “Lẽ nào... đều là nằm sấp?”

Từ Tư Bạch gật đầu, “Đúng thế!”

Tô Miên kinh ngạc, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, tiếp tục dán mắt vào màn hình. Các nạn nhân trên ảnh dù quay mặt sang một bên hay chúc đầu xuống đất cũng đều có tư thế nằm sấp.”

Từ Tư Bạch giải thích, “Anh đã kiểm tra tất cả ảnh chụp của vụ án sử dụng chất nổ. Đa số nạn nhân, kể cả nửa người bị nổ tan tành cũng có tư thế này. Con người khi bị nổ tung từ tư thế đứng, thông thường, tỷ lệ nằm sấp về phía trước và nằm ngửa ra đằng sau là 1:1”

Tô Miên sáng mắt, “Lẽ nào hung thủ cố tình sắp xếp, để nạn nhân nằm úp khi bị sát hại?”

Từ Tư Bạch lấy một tờ giấy và cây bút chì, vẽ phác họa vài đường, “Anh đã thử mô phỏng trên máy tính rồi. Nếu buộc chất nổ vào thắt lưng phía sau, đồng thời buộc một trái bom nhỏ ở trước ngực, thì rất có khả năng tạo thành lực đẩy về phía sau, khiến nử thân trên bay đi, tạo thành tư thế nằm rạp xuống.”

Tô Miên cầm tờ giấy anh vẽ, quan sát kỹ lưỡng. Từ Tư Bạch ngắm gương mặt nghiêng vẫn rung động lòng người như ngày nào của cô. Anh vô thức buông cây bút chì, đặt tay lên thành ghế sau lưng cô, người hơi ghé sát.

Nhưng cũng chỉ đến mức đó mà thôi. Xung quanh cô dường như có một bức tường vô hình, trên bức tường đó khắc tên người đàn ông khác, dễ dàng chặn anh lại.

Nghe nói, hai người đã sống chung. Nghe nói, họ công khai bộc lộ tình cảm thắm thiết trước bàn dân thiên hạ.

Từ Tư Bạch cố gắng đè nén nỗi đau trong lòng, mở miệng hỏi, “Phát hiện này có giúp ích gì cho công việc của em không?”

Tô Miên gật đầu, “Giúp ích rất lớn đấy ạ.” Cô cầm con chuột, phóng to một tấm ảnh trên màn hình, “Em có một suy đoán tương đối táo bạo. Hôm qua, em đã trao đổi với giáo sư Hứa và đưa ra một kết luận: tên sát thủ này thích đùa giỡn nạn nhân và cảnh sát vì hắn từng bị bỏ rơi, từng bị tổn thương. Hắn thiết kế tư thế nằm úp cho nạn nhân, nhiều người lúc bị nổ banh xác nhưng vẫn chưa chết hẳn, sẽ vô thức nhích người về phía trước.

Em nghĩ, cảnh tượng này hẳn có ý nghĩa tượng trưng mãnh liệt đối với hắn. Trên mặt đất đầy máu vừa bắn thủ vừa thảm khóc, con người đau đớn muốn tiến về phía trước, nhưng cuối cùng vẫn chết trong tuyệt vọng.”

Từ Tư Bạch nhìn cô chăm chú. Tô Miên nói tiếp, “Vì vậy, chân dung hắn cần bổ sung thêm một điều: hắn có tuổi thơ khó khăn vất vả, nghèo khó, quần bách, chịu mọi sự ức hiếp. Chắc chắn hắn lớn lên trong một gia đình dưới đáy xã hội. Bởi nếu hắn trưởng thành ở một gia đình trung lưu hoặc giàu có, thì cho dù bị bóng đen của quá khứ đè nặng đến đâu cũng không đến mức hình thành tâm lý nặng nề và có ý nghĩa hiện thực như vậy. Có một số việc, nếu không phải đích thân trải nghiệm, cảm giác của hắn sẽ không mãnh liệt đến mức đó.”

Từ Tư Bạch gật đầu tán thành. Về sát thủ thứ hai, anh cũng có phát hiện quan trọng. Anh cầm con chuột, phóng to lòng bàn tay của nạn nhân, “Đây là ảnh chụp thi thể lúc mới được phát hiện. Báo cáo khám nghiệm tử thi không nhắc tới, nhưng em có để ý không, màu sắc lòng bàn tay của họ hơi có sự khác biệt.”

Tô Miên hoàn toàn bị câu nói của anh thu hút. Cô ghé sát vào màn hình, nhìn chăm chú, “Hình như... hơi đỏ hơn thì phải?”

Từ Tư Bạch mỉm cười. Tô Miên cất giọng đặc ý, “Mắt em vẫn rất tinh mà.”

67. Chương 67: Gậy Ông Đập Lưng Ông - P3

“Ừ.” Anh mở vài tấm ảnh khác, cũng phóng to lòng bàn tay, “Nhưng khi được đưa về nhà xác, vết đỏ trong lòng bàn tay của nạn nhân đã tan biến. Bên pháp y không nhắc tới điều này trong báo cáo, chứng tỏ vết đỏ không phải do chất độc, cũng không phải bị thương.”

Tô Miên chớp mắt, “Thế có nghĩa là gì hả anh?”

Từ Tư Bạch xòe lòng bàn tay, “Đánh anh một phát đi!”

Tô Miên ngẩn người nhưng lập tức hiểu ra vấn đề. Cô liền phát mạnh vào tay anh, một tiếng “bốp” vang lên, lòng bàn tay cô hơi đau rất còn Từ Tư Bạch thì chau mày.

Tô Miên, “Làm anh đau rồi à?” Cô cả ngày ở cùng đám cảnh sát hình sự nên nặng chân nặng tay. Cô quên mất, người nhỏ nhắn như Từ Tư Bạch không chịu được lực mạnh.

“Anh không sao.” Từ Tư Bạch mỉm cười, lật lòng bàn tay cô lên, đặt cạnh tay mình, “Em xem, vết đỏ trong lòng bàn tay nạn nhân có giống dấu vết đánh người hay không? Vì nó biến mất rất nhanh nên bác sĩ pháp y mới không phát giác.”

Tô Miên quan sát kỹ lưỡng, đúng là giống hệt. Cô thắc mắc, “Nhưng như vậy thì sao chứ? Trước khi chết, nạn nhân đã đánh vào đâu nhỉ?”

Từ Tư Bạch thu tay về, im lặng nhìn cô. Là một bác sĩ pháp y, anh chỉ phụ trách phát hiện triệu chứng là thường trên thi thể nạn nhân, đồng thời tìm ra nguyên nhân và cơ chế hình thành triệu chứng đó. Còn về lý do tại sao hung thủ lại làm vậy, suy đoán ra điều gì... là công việc của cô và những người cảnh sát hình sự khác.

Bộ não Tô Miên xoay chuyển rất nhanh. Cô cũng nhớ tới chân dung mà Hứa Nam Bách đã phác họa: Tính kiềm chế rất mạnh, nhưng tâm lý đặc biệt méo mó, có một công việc ổn định, trang điểm cho thi thể nạn nhân, hai yếu tố tự kiềm chế và méo mó cùng xuất hiện trên một người...

“Nếu hung thủ bắt nạn nhân tát vào mặt mình, vậy thì mặt nạn nhân cũng phải có dấu vết, đằng này không có...” Trong đầu chợt vụt qua một ý nghĩ, cô nhướng mày nhìn Từ Tư Bạch, “Liệu có phải... người bị tát chính là hung thủ không? Hắn bắt nạn nhân tát mình trước khi giết họ?”

Từ Tư Bạch chưa kịp đáp lời, Tô Miên mừng rỡ reo lên, “Rất có khả năng này. Giáo sư Hứa nói, sự kiềm chế cực đoan và tâm lý méo mó điên cuồng cùng sự xuất hiện trên người hắn, chứng tỏ tính cách của hắn đã phân liệt, vô cùng mâu thuẫn. Để em nghĩ xem nào, đặc tính kỷ luật nghiêm ngặt của con người thường được rèn giũa từ gia đình hoặc nhà trường. Nhưng trường học bây giờ cũng quản lý không quá khắt khe, đâu đến mức ép con người trở nên biến thái. Vậy thì chỉ có thể là gia đình.

Do đó, chân dung của hắn cũng tăng thêm một điều: Hắn trưởng thành trong một gia đình nghiêm khắc quá đáng. Cái tát đại diện cho sự trừng phạt. Hắn bắt nạn nhân tát mình, là bởi vì thời niên thiếu, hắn hay bị xử phạt về thể xác tương tự. Giải thích này tương đối hợp lý. Thời buổi bây giờ, các thầy cô đâu dám tùy tiện đánh học sinh, nhưng phụ huynh thì có thể.”

Tô Miên càng nói càng hăng, Từ Tư Bạch chăm chú lắng nghe, khóe miệng nhếch lên.

“Anh cười gì thế?” Cô hỏi.

“Anh thấy em rất lợi hại.” Anh đáp.

Trong lòng vô cùng ấm áp, Tô Miên vỗ vai anh, “Tất nhiên rồi! Lão Từ, anh cũng không tệ!”

Về sát thủ thứ ba, người có ít manh mối nhất, kết luận của Từ Tư Bạch càng trực tiếp và chuẩn xác hơn, “Cùng nghề với anh. Nếu không phải bác sĩ pháp y thì là bác sĩ khoa ngoại.”

“Có thể xác định điều này sao?” Tô Miên hỏi.

“Có thể.” Anh chỉ vào tấm ảnh trên màn hình, “Đây là thủ pháp và thói quen dùng dao của bác sĩ khoa ngoại. Tội phạm phải hiểu rõ kết cấu cơ thể con người, vết cắt mới hoàn hảo như vậy.”

Tô Miên mừng rỡ, nắm lấy cánh tay anh, “Lão Từ, anh giỏi thật đấy!”

Từ Tư Bạch mỉm cười, không đáp lời. Hồi còn ở thành phố Giang, khi cô phá án, anh khám nghiệm tử thi, cũng thường đưa ra kết luận có giá trị đối với cô. Đây là vụ án lớn với vô số người chết nên anh càng có cơ hội phát huy tài năng. Những phát hiện chuyên nghiệp này của anh khiến chân dung tội phạm của cô càng trọn vẹn hơn.

Tô Miên hưng phấn tiếp tục xem những tấm ảnh bị moi tìm trên màn hình. Tuy hơi rùng rợn nhưng đúng như anh nói, thủ pháp vô cùng hoàn hảo... Từ Tư Bạch yên lặng ngồi bên cạnh cô.

Ánh hoàng hôn rọi vào phòng. Tô Miên vô tình ngẩng đầu, liền nhìn thấy bóng của hai người xuất hiện trên tường. Anh ngồi bên cạnh, đặt tay lên thành ghế sau lưng cô, quay đầu về bên này, như đang nhìn cô chăm chú. Trên thực tế, hai người cách nhau mười mấy centimet, nhưng hình bóng trên bức tường lại dính chặt vào nhau.

Phát hiện ra sự phân tâm của cô, anh liền ngẩng đầu, dời mắt lên hai cái bóng. Hai người nhất thời im lặng. Trong lòng Tô Miên có chút phiền muộn, cô liền buông con chuột, đứng lên mỉm cười với Từ Tư Bạch, “Em xem xong rồi. Cảm ơn anh, em đi trước đây.”

Anh cũng đứng dậy, “Ừ.”

Cô đi vài bước, anh liền mở miệng gọi, “Cầm Hi.”

Cô quay đầu, thấy anh nở nụ cười rất dịu dàng, “Đợi sau khi vụ án kết thúc, anh sẽ làm cơm ở nhà, mời mọi người đến liên hoan.”

Trong lòng Tô Miên nhói đau, nhưng cũng cảm thấy ấm áp. Cô lại đi về phía Từ Tư Bạch, nắm cánh tay anh lắc lắc, “Chúng ta nói rồi đấy nhé!”

Vừa quay về văn phòng, Tô Miên liền nhìn thấy Hàn Trầm cách đó không xa. Như có linh cảm, anh cũng ngẩng đầu, đưa mắt về bên này.

Ánh chiều tà nhuộm vàng cả căn phòng. Anh và Mặt Lạnh đứng trước tấm bản đồ, tay áo xắn lên cao, để lộ cơ bắp rắn chắc. Chiếc nhẫn bạch kim ở tay trái sáng lấp lánh. Dáng vẻ này của anh khiến trong lòng Tô Miên rung động. Tuy nhiên, ánh mắt của anh dường như hơi thâm trầm, có vẻ đang “ăn giấm” vì cô ở chỗ Từ Tư Bạch quá lâu chẳng?

Tô Miên nhoẻn miệng cười, tiến lại gần, “Công việc đến đâu rồi?”

Cô vừa xuất hiện, Mặt Lạnh liền đi sang một bên uống trà. Hàn Trầm khoanh tay, cùng cô xem bản đồ, “Cũng tương đối rồi. Mọi địa điểm quan trọng đã được đánh dấu xong xuôi, chỉ cần tiến hành phân tích là có thể khoanh vùng cứ điểm của tổ chức sát thủ năm đó.”

Tô Miên không biết nói gì hơn, bởi những thứ liên quan đến địa lý, cô hoàn toàn mù tịt. Hơn nữa, cô cũng biết, Hàn Trầm làm những việc này không phải để đưa ra suy đoán hay kết luận, mà để “bẫy” đối tượng tình nghi. Cô không hỏi nhiều mà cất giọng lạnh lạnh, “Anh hãy nghỉ ngơi một lát, ra ngoài dạo chút đi!”

Ngữ khí của cô rất thoải mái. Dù sao mọi người cũng biết cô và anh là một đôi, bây giờ công khai hẹn anh ra ngoài rồi bí mật trao đổi thông tin, chắc chắn sẽ không ai nghi ngờ.

Hàn Trầm đương nhiên hiểu ý, lập tức bỏ cây bút xuống bàn, “Được thôi!” Anh lại quay sang Mặt Lạnh, “Tôi với cô ấy ra ngoài một chút.” Mặt Lạnh gật đầu.

Đến nơi không một bóng người, Tô Miên liếc ngang liếc dọc rồi kéo Hàn Trầm ngồi xuống chiếc ghế dài. Anh quay sang cô, cất giọng trầm thấp, “Em lượn một vòng cứ như rada ấy, có thi hoạch gì không?” Vừa nói, anh vừa cuộn hai lọn tóc dài của cô vào ngón tay mình rồi lại rút ra.

Tô Miên kể hết với anh những phát hiện mới, đặc biệt nhấn mạnh biểu hiện của Từ Tư Bạch rồi nhìn vào mắt anh, “Anh xem, kết luận của lão Từ có giá trị biết bao! Toàn là điều chúng ta không nghĩ tới, đồng thời cũng rất hợp tình hợp lý. Nếu là kẻ giết người hàng loạt, anh ấy làm sao có thể kể hết với chúng ta? Vì vậy, chắc chắn anh ấy trong sạch.”

Hàn Trầm im lặng vài giây rồi gật đầu, “Tạm thời coi anh ta là người đáng tin cậy.”

Chợt nhớ tới câu anh từng nói, nếu Từ Tư Bạch không chịu buông tay, anh sẽ không bỏ qua, Tô Miên dựa vào người anh, dỗ dành, “Vừa rồi anh ấy còn nói, sau khi vụ án kết thúc, anh ấy sẽ vào bếp đãi mọi người. Điều này có nghĩa, anh ấy đã coi chúng ta là bạn tốt. Anh cũng đừng tỏ thái độ lạnh nhạt với người ta.”

Hàn Trầm đột nhiên cúi đầu, hôn chụt vào môi cô một cái, “Anh có chừng mực. Nếu em không bận tâm đến anh ta thì anh cũng sẽ bình thường.”

Câu nói đầy mùi “giấm chua”. Tô Miên trề môi, đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Hàn Trầm lập tức kéo cô ngồi xuống, ôm eo cô rồi phủ môi xuống.

Xung quanh vô cùng tĩnh mịch, chỉ có tiếng lá cây xào xạc ở trên đầu. Hai người lặng lẽ hưởng thụ nụ hôn nồng nàn. Một lúc sau, Hàn Trầm tựa vào thành ghế, ôm cô trong lòng. Vô tình ngẩng đầu, anh liền nhìn thấy một bóng hình đứng ở bên cửa sổ tầng hai của tòa nhà nhỏ màu trắng phía trước. Hai người đàn ông chạm mắt nhau, Từ Tư Bạch liền quay mặt đi chỗ khác.

Hàn Trầm kéo Tô Miên đứng lên.

“Sao thế?” Cô hỏi.

Anh cười cười, dẫn cô đi ra chỗ kín đáo hơn ở đằng sau thân cây rồi lại hôn cô ngấu ngiến.

“Không có gì...” Anh đáp, “Nơi này tốt hơn.”

Tô Miên tựa vào thân cây, đáp lại nụ hôn của anh. Một lúc sau, Hàn Trầm lại ngẩng đầu. Lần này, cả tòa nhà màu trắng lẫn Từ Tư Bạch đều khuất dạng.

Thật ra, giữa đàn ông với nhau, chỉ cần một ánh mắt là có thể đi guốc trong bụng đối phương. Anh ta nhìn em bằng ánh mắt cố chấp như vậy, làm sao có thể ngừng yêu em?

Anh ta mộng tưởng hào huyền, nhưng anh sẽ không cho anh ta cơ hội suy nghĩ viển vông, dù chỉ một chút.

Đây là vụ án lớn nên mọi người đều chuẩn bị sẵn tinh thần “trường kỳ kháng chiến”. Đến tầm chạng vạng, Hàn Trầm triệu tập mọi người, thông báo kết quả công việc của ngày hôm nay. Tô Miên báo cáo thành quả phác họa chân dung tội phạm, Hứa Nam Bạch bổ sung vài điều. Mọi người chăm chú lắng nghe, bầu không khí rất hứng khởi.

Mặt Lạnh báo cáo kết quả phân tích địa lý, sơ bộ xác định phạm vi hoạt động của tội phạm. Tiếp theo là Từ Tư Bạch. Khi anh phát biểu về phát hiện của mình, mọi người đều gật đầu tán thưởng. Hứa Nam Bạch lên tiếng, “Bác sĩ Từ quả là danh bất hư truyền.”

Từ Tư Bạch vẫn giữ vẻ mặt bình thản. Hàn Trầm không nhiều lời, chỉ nói một câu, “Rất có giá trị. Anh vất vả rồi.”

Cuối cùng, Lải Nhải vui vẻ báo cáo, “Tôi đã phục hồi được hơn một nửa dấu vân tay trong kho mẫu của cảnh sát. Tôi đã nhập thành quả vào hệ thống, mọi người hãy xem đi!”

Hàn Trầm vỗ vai Lải Nhải, “Rất tốt!”

Tô Miên đảo mắt một vòng, mọi người đều mỉm cười, không có điều gì bất thường. Hàn Trầm lại cảo Mặt Lạnh đi kiểm tra công việc sàng lọc những người ngoại tỉnh. Mặt Lạnh gật đầu, mọi người lập tức giải tán.

Tô Miên về chỗ ngồi, mở hệ thống, xem nửa dấu vân tay mà Lải Nhải phục chế. Khóe mắt vụt qua nụ cười, cô vừa chống cằm vừa âm thầm quan sát mọi người.

Người đầu tiên đương nhiên là Hứa Nam Bạch ở phía đối diện. Phần mềm giám sát trong máy tính của Tô Miên hiển thị anh ta đã mở hình ảnh dấu vân tay đó. Ánh sáng từ màn hình máy tính hắt vào mắt anh ta, dường như không có bất cứ biểu cảm nào.

Tô Miên lại đưa mắt về phía Mặt Lạnh. Phần mềm giám sát hiển thị, anh ta chẳng thèm xem dấu vân tay mà tiếp tục vẽ bản đồ trên máy tính.

Lúc này, Hàn Trầm cầm áo khoác ngoài, liếc cô một cái rồi đi khỏi văn phòng. Đây là ám hiệu anh sẽ đợi cô ở bãi đỗ xe. Tô Miên lại quay sang Châu Tiểu Triện. Cậu ta cũng không xem dấu vân tay mà đang nghiên cứu chân dung tội phạm cô tổng kết ngày hôm nay. Cô biết Châu Tiểu Triện rất sùng bái bộ môn này, lần nào cũng đọc đi đọc lại nhiều lần.

Về phần Lải Nhải... anh ta tựa vào thành ghế, gối hai tay sau gáy, dường như đang thưởng thức thành quả công việc của mình. Một lúc sau, anh ta đột nhiên ngồi thẳng người, mở to mắt nhìn màn hình ở cự ly gần. Tiếp theo, anh ta đứng lên, nhìn quanh phòng, ánh mắt dừng lại ở vị trí của Hàn Trầm. Tô Miên vội cup mi. Cuối cùng, anh ta chau mày, đi nhanh ra ngoài.

Tô Miên lại ngẩng đầu, quan sát văn phòng của Từ Tư Bạch. Đúng lúc cánh cửa mở ra, Từ Tư Bạch cầm điện thoại đi ra ngoài. Hai người chạm mắt nhau, anh hơi chau mày.

Vài giây sau, di động của Tô Miên đổ chuông, là anh gọi tới.

Cô bắt máy, “A lô, có chuyện gì hả anh?”

Từ Tư Bạch nói nhỏ, “Anh đã xem ảnh dấu vân tay rồi. Rốt cuộc mọi người định làm gì vậy?”

Tô Miên mỉm cười với anh, đồng thời nháy mắt vỗ về. Sau đó, cô gác máy rồi nhắn tin cho Hàn Trầm, trống ngực đập thình thịch.

Em biết đối tượng tình nghi là ai rồi.

Hàn Trầm nhanh chóng nhắn lại: Anh cũng thế.

Mười một giờ đêm, khuôn viên Cục Công an tỉnh vắng lặng như tờ. Ngôi nhà nhỏ của tổ Khiên Đen nằm ở vị trí hẻo lánh nên càng tĩnh mịch. Cách đó hơn trăm mét là khu ký túc, bây giờ hầu như đã tắt đèn. Một khi không bị bắt buộc phải làm đêm, đám hình sự đều về phòng đi ngủ.

Vì tính quan trọng và cơ mật của vụ án nên mọi người đều được sắp xếp ở ký túc, bao gồm Hứa Nam Bạch. Nhìn từ phía xa, phần lớn phòng của các thành viên tổ chuyên án vẫn sáng đèn.

Tô Miên lặng lẽ quan sát tòa nhà ký túc một lúc rồi lại dõi mắt về phía văn phòng của tổ Khiên Đen tối om. Sau đó, cô quay sang Hàn Trầm, “Anh đoán thử xem, tối nay hẳn có đến hủy dấu vân tay hay không?”

Nơi hai người đang đứng là một bụi cây rậm rạp. Từ bên ngoài không thể nhìn thấy họ, trong khi họ có thể quan sát bên ngoài qua kẽ hở cành lá. Hàn Trầm trả lời rất dứt khoát, “Có.”

Tô Miên lặng thinh, cùng anh tiếp tục chờ đợi. Hàn Trầm nắm tay cô, dõi mắt về phía trước, thần sắc vô cùng kiên nhẫn. Ý tưởng lắp camera theo dõi trong văn phòng bị Hàn Trầm gạt đi ngay, “Tội phạm là cao thủ, chắc chắn chú ý đến hoàn cảnh xung quanh. Một khi lắp camera mà bị hắn nhận ra, toàn bộ kế hoạch sẽ thành công cốc.” Thế là hai người ở đây canh chừng cả đêm.

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi qua. Bây giờ đã là mười hai giờ rưỡi, phòng ký túc của mấy thành viên tổ Khiên Đen đã tắt đèn. Xung quanh tối đen như mực, không một tiếng động.

Tô Miên iim miệng. Vừa định ngáp dài, cô đột nhiên nhìn thấy một bóng đen từ góc tối đi nhanh tới ngôi nhà màu trắng. Người đó quay lưng về phía họ, dừng lại ở trước cửa văn phòng, rút chìa khóa mở cửa rồi vào trong.

Các thành viên của tổ chuyên án đều có chìa khóa. Tô Miên và Hàn Trầm lặng lẽ tiến về phía ngôi nhà. Họ dõi mắt qua cửa sổ, thấy đối tượng khả nghi bật đèn pin, đi đến bàn làm việc của Lải Nhải, lục tìm một lúc rồi giờ miếng cán mỏng lên cao, hiển nhiên là bản gốc dấu vân tay.

Hàn Trầm nhanh như chớp lao đến, đẩy cửa văn phòng. Tô Miên cũng lập tức chạy vào trong, bật hết đèn điện.

Căn phòng sáng như ban ngày trong giây lát. Lải Nhải đứng dưới ánh đèn, cầm dấu vân tay, quay đầu nhìn bọn họ.

Hàn Trầm lặng thinh. Tô Miên lạnh mặt, nghiêm giọng nói với anh ta, “Lải Nhải! Tại sao anh lại ở đây?”

Bên này có động tĩnh quá lớn nên những người khác như Châu Tiểu Triện, Từ Tư Bạch, Tiểu Diêu, Hứa Nam Bách nhanh chóng xuất hiện. Chứng kiến cảnh ba người đứng bất động ở đó, bọn họ đều hết sức kinh ngạc.

68. Chương 68: Màn Kịch Hay Xuất Hiện

Đây thật sự là một cảnh tượng khó hiểu. Nửa đêm nửa hôm, Lải Nhải xuất hiện ở văn phòng, miệng ngậm đèn pin, tay cầm dấu vân tay quý giá. Còn Hàn Trầm và Tô Miên nhìn chăm chăm anh ta, sắc mặt rất khó coi.

Trước ánh mắt của mọi người, Lải Nhải lấy chiếc đèn pin khỏi miệng, lắp bắp hỏi: “Sao... Sao mọi người lại qua đây?”

Châu Tiểu Triện lên tiếng: “Lão đại, chuyện này là thế nào Lải Nhải, nửa đêm anh đến đây lấy dấu vân tay làm gì?”

Hứa Nam Bách và Từ Tư Bạch đều không lên tiếng.

Hàn Trầm cất giọng nghiêm nghị: “Lải Nhải, cậu hãy trả lời câu hỏi của Tiểu Triện. Cậu đến văn phòng lấy dấu vân tay để làm gì?”

Lải Nhải lập tức ném dấu vân tay lên bàn, gãi đầu: “Em đột nhiên có phát hiện quan trọng nên mới qua văn phòng xem dấu vân tay. Không ngờ lại làm kích động đến mọi người.”

“Anh còn đóng kịch nữa?” Tô Miên lạnh lùng mở miệng. “Lải Nhải, tôi thật sự không ngờ người đó lại là anh.” Cô quay sang mấy người đàn ông kia: “Tháng trước, lúc phá vụ án của Thiệu Luân và Tư Đồ Lập, có một hôm tôi và Hàn Trầm ở phòng họp thảo luận về tổ chức sát thủ, anh ta ở bên ngoài nghe trộm. Kể từ lúc đó, chúng tôi đã nghi ngờ anh ta.”

Lải Nhải dờ người, vội xua tay: “Tôi không nghe trộm. Hôm đó... Tôi nhớ ra rồi. Hôm đó, tôi chỉ tình cờ đi ngang qua thôi.”

Anh ta giải thích một hồi, những người khác biến sắc mặt, Châu Tiểu Triện vẫn chưa hiểu ra vấn đề: “Nghe trộm ư? Nghi ngờ Lải Nhải làm sao cơ?” Hứa Nam Bách cất giọng kinh ngạc: “Hai người... Lẽ nào hai người nghi ngờ cậu ta là thành viên của tổ chức sát thủ?”

Hàn Trầm gật đầu, tiến lên vài bước, khéo mắt vụt qua ý cười lạnh đậm: “Có một chuyện tôi chưa nói với các vị. trước khi qua đời, không phải Tân Giai tiết lộ “sát thủ ở miền Nam”, mà cho biết... sát thủ ở bên cạnh tôi.”

Mọi người đều trầm mặc. Lải Nhải há hốc mồm. Tô Miên phụ họa: “Đúng thế. Trước đó, chúng tôi không thông báo với các vị để tránh rút dây động rừng. Nửa dấu vân tay này hết sức quan trọng, tuy chúng tôi sợ kẻ đó đánh cắp, nhưng cũng muốn nhân cơ hội này thăm dò đối phương. Không ngờ hắn lại lộ diện thật. Nếu không phải là sát thủ, tại sao anh lại mò đến lấy dấu vân tay vào lúc nửa đêm? Lải Nhải, anh còn gì để nói nữa không? Một lần còn có thể gọi là trùng hợp, hai lần thì sao?” Ngữ khí của cô trở nên hết sức nặng nề: “Lải Nhải anh thật sự khiến chúng tôi vô cùng đau lòng. Không ngờ tổ Khiên Đen lại có sát thủ...”

Bây giờ, Châu Tiểu Triện mới hiểu rõ ngọn nguồn, cậu ta chỉ tay vào Lải Nhải: “Anh... Anh.. đừng nói với tôi, thật sự là anh đấy nhé!”

Lải Nhải nhìn hết người này sang người khác rồi vội vàng phủ nhận: “Không phải! Thật sự không phải tôi! Làm sao tôi có thể là sát thủ cơ chứ?”

“Vậy tại sao cậu mò sang đây vào lúc nửa đêm?” Hàn Trầm gầm lên.

Căn phòng rộng lớn trở nên yên tĩnh trong giây lát, Lải Nhải không dám mở miệng. Hàn Trầm bình thường tuy hơi khó gần nhưng rất hiếm khi nổi nóng. Vào thời khắc này, sắc mặt anh vô cùng lạnh lẽo. Lải Nhải tái mặt, ấp a ấp úng: “Em... Em... đột nhiên nhớ ra, dấu vân tay sau khi được khôi phục trông hơi quen quen... nên em muốn đến xem thế nào...”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Tô Miên hỏi: “Trông quen ư? Ý anh là gì?”

Lải Nhải gãi đầu, nôn nóng nhìn Hàn Trầm như muốn đối phương tin lời mình: “Chuyện là thế này, em là chuyên gia giám định dấu vân tay nên trong đầu em chứa ít nhất cả nghìn, thậm chí cả vạn tiêu bản. Não bộ của em có dấu vân tay của tất cả mọi người trong cơ quan. Em đã xem lại dấu vân tay của tội phạm truy nã toàn quốc nên cũng có ấn tượng. Hôm nay, trong quá trình phục hồi, em không nghĩ ngợi nhiều, cũng chẳng đối chiếu trên máy tính. Buổi tối đi ngủ, em mới chợt nhớ ra, hình như đã nhìn thấy nửa dấu vân tay đó ở đâu. Đúng rồi, nhất định là dấu vân tay của người nào đó mà em từng xem qua. Em nhất thời xúc động nên không thể chợp mắt...”

Mọi người sững sốt. Là người không mong Lải Nhải trở thành sát thủ nhất nên Châu Tiểu Triện mở miệng trước tiên: “Vì vậy, anh không phải đến đánh cắp dấu vân tay mà là làm việc?”

Lải Nhải gật đầu lia lịa. Hai người đàn ông đều quay sang Hàn Trầm, Hàn Trầm hất cằm về chiếc đèn pin trong tay anh ta: “Tại sao cậu không bật đèn mà lại lén lút vụng trộm như vậy?” Ngữ khí của anh đều đều nhưng chỉ đúng chỗ hiểm.

Lải Nhải vô cùng oan ức: “Bởi vì em sợ đánh thức mọi người. Nửa đêm bật đèn mọi người sẽ tưởng xảy ra chuyện gì nên em mới đem theo đèn pin...”

Châu Tiểu Triện một lòng muốn bảo vệ Lải Nhải nên nghe đối phương giải thích, thần sắc cậu ta nhẹ nhõm hơn nhiều, trong khi ngoài miệng quát mắng: “Anh đúng là ngu như heo! Tự dưng lén lút làm gì để bị hiểu nhầm?”

Hàn Trầm im lặng, Tô Miên cũng không biết nói gì hơn. Về giải thích của Lải Nhải, cô bán tín bán nghi nhưng cũng không muốn tin anh ta là sát thủ.

Đúng lúc này, Hứa Nam Bách lên tiếng: “Tôi đã hiểu đại khái toàn bộ sự việc. Lải Nhải, cậu đã nhớ ra dấu vân tay là của ai chưa? Một khi tìm thấy đáp án là có thể chứng minh cậu trong sạch.”

Lải Nhải lắc đầu: “Vẫn chưa. Bộ nào của tôi chứa nhiều như vậy nên tôi nhất thời chưa nhớ ra.” Anh ta ngẩng đầu nhìn Hàn Trầm: “Lão đại hãy cho em thêm một ít thời gian. Hai ngày... à không... chỉ cần một ngày thôi, một ngày là em có thể hoàn thành việc đối chiếu, xác định chủ nhân của dấu vân tay này!”

Mọi người nhất thời lặng thinh, Từ Tư Bạch đột nhiên mở miệng: “Cậu ta nói cũng có lý. Trong não bộ của tôi chứa vô số hình ảnh xác chết, có lúc nhìn thấy thủ pháp và vết thương tương tự, tôi sẽ cảm thấy quen thuộc nên cần thời gian mới có thể hoàn thành việc đối chiếu.”

Lải Nhải gật đầu: “Bác sĩ Từ! Anh tốt quá! Tuy nghề nghiệp của chúng ta khác nhau nhưng anh đã hoàn toàn hiểu tôi!”

Hàn Trầm hết nhìn Từ Tư Bạch lại nhìn anh ta, gương mặt tuấn tú không có bất cứ biểu cảm nào.

“Cẩm Hi, đưa Lải Nhải đến phòng thẩm vấn của đội.” Cuối cùng, anh lên tiếng: “Chúng ta phải làm rõ chuyện này rồi tính sau. Mặt Lạnh đâu rồi?”

Mọi người ngó nghiêng nhưng không thấy bóng dáng của Mặt Lạnh. Châu Tiểu Triện nói: “Buổi chiều chẳng phải anh bảo anh ấy đi kiểm tra việc sàng lọc người ngoại tỉnh hay sao? Chưa thấy anh ấy về, chắc phải làm việc thâu đêm.”

Hàn Trầm gật đầu: “Khi nào cậu ta về nhớ bảo cậu ta đi gặp tôi ngay. Tiểu Triện, đêm nay, cậu hãy gác ở đây, bảo vệ dấu vân tay”. Anh lại quay sang Từ Tư Bạch và Hứa Nam Bách, “Giáo sư Hứa, bác sĩ Từ, chuyện xảy ra tối nay, chúng tôi cần điều tra rõ ràng. Vì bất đắc dĩ nên mới giấu hai vị, mong hai vị đừng để ý. Lải Nhải có phải là sát thủ hay không, chúng tôi nhất định sẽ điều tra đến nơi đến chốn. Trước khi sự thật được phơi bày, mong hai vị hãy giữ bí mật chuyện này.”

Từ Tư Bạch gật đầu, chẳng nói chẳng rằng quay người đi ra ngoài. Hứa Nam Bách lên tiếng: “Có gì cần giúp thì mọi người cứ đề xuất.” Anh ta vỗ vai Tô Miên, cũng nhanh chóng rời đi.

Hàn Trầm nói với Lải Nhải: “Đi thôi! Chúng ta đến phòng thẩm vấn.” Châu Tiểu Triện ngó nghiêng, xác nhận hai người kia đã đi xa mới làm động tác tay “OK” với Hàn Trầm và Tô Miên. Sau đó cậu ta ngồi dựa vào thành ghế, bắt đầu nhiệm vụ canh gác.

Hai giờ sáng, tòa văn phòng tắt đèn tối om, không một bóng người. Hàn Trầm và Tô Miên cùng Lải Nhải đi vào phòng thẩm vấn rồi bật đèn sáng, như thể sẽ xét hỏi thâu đêm.

Vừa ngồi xuống ghế, Lải Nhải không kiềm chế nổi sự xúc động: “Vừa rồi em diễn thế nào? Mẹ ơi, em sắp thành Đậu Nga đến nơi rồi, còn bịa chuyện bộ não chứa hàng vạn dấu vân tay nữa chứ. Có phải máy tính đâu mà chứa nhiều thế? Hết giờ làm là em không bao giờ nghĩ đến dấu vân tay vân chân, làm gì có chuyện mất ngủ. Nhắc tôi mới nói, tay Từ Tư Bạch cũng chuyên nghiệp ghê, còn hiểu nhau gì đó. Em buồn cười chết đi được ấy!”

Anh ta lải nhải một hồi, Hàn Trầm và Tô Miên ngồi phía đối diện khóe miệng đều nhếch lên. Tô Miên cũng xúc động hỏi anh: “Còn em nữa, vừa rồi em đóng kịch thế nào?”

Hàn Trầm liếc cô một cái: “Khá đạt, vẫn hung hãn như thường ngày”.

Tô Miên đẩy người anh: “Anh biến đi!” Lải Nhải cười hì hì phụ họa, “Đúng thế! Tôi bị em truy vấn đến mức không biết đối đáp ra sao”.

Ba người cùng dỗi mắt về văn phòng của tổ Khiên Đen ở ngoài cửa sổ.

“Những việc cần làm đều làm cả rồi, liệu có cần câu không?” Lải Nhải hỏi.

“Có”.

“Có”.

Hàn Trầm và Tô Miên đồng thanh đáp. Cái gọi là cuộc chiến tâm lý, chẳng qua chỉ là một quá trình “nước chảy thành sông” mà thôi. Bây giờ, lửa đã đủ độ rồi.

Ba giờ sáng, Châu Tiểu Triện ngồi trước máy tính, ngáp dài ngáp ngắn. Văn phòng vừa rộng vừa trống trải, chỉ có ngọn đèn trên đầu cậu ta bật sáng, xung quanh tối om nên càng có cảm giác u ám. Cậu ta đứng dậy đi pha cốc cà phê rồi ngồi về vị trí, cố gắng mở to mắt xem tài liệu vụ án, đồng thời bảo vệ dấu vân tay “quý giá” nằm trong hộp vật chứng.

Không biết bao lâu sau, ngoài cửa dường như vang lên tiếng động khe khẽ. Châu Tiểu Triện nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy cành lá lay động trong đêm đen. Cậu ta cũng không để ý, kéo cổ áo khoác lên cao rồi vừa ngâm nga vừa dõi mắt vào màn hình máy tính.

Trong phòng thẩm vấn ở tòa nhà chính cách đây mấy trăm mét. Hàn Trầm, Tô Miên và Lải Nhải cầm ống nhòm hồng ngoại theo dõi ngôi nhà nhỏ có màu trắng. Một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh, Lải Nhải buông ống nhòm, hỏi: “Lão đại, sao anh và Tiểu Bạch lại đoán ra, giáo sư Hứa là người của tổ chức sát thủ?”

Tô Miên lên tiếng trước: “Thật ra, ngay từ lúc tiến hành trắc nghiệm nói dối với Tư Đồ Dập, tôi đã cảm thấy anh ta hơi lạ lùng. Rõ ràng Tư Đồ Dập có vấn đề, nhưng khi tôi nghi ngờ kết luận của anh ta, thái độ của anh ta mang lại một cảm giác rất khó diễn tả”.

“Cảm giác gì cơ?” Lải Nhải hỏi.

Tô Miên ngẫm nghĩ rồi đáp: “Tôi từng nói, nhiều kẻ biến thái nhân cách rất dễ nổi nóng, không thể khống chế tâm trạng, đó là bản tính của họ. Tuy lúc bấy giờ chỉ là phỏng đoán nhưng tôi vẫn cảm thấy thái độ thù địch của Hứa Nam Bách. Có điều, tôi chỉ nghĩ, tính tình anh ta bảo thủ, không thích người khác thách thức uy quyền của mình mà thôi, chứ không nghĩ anh ta là thành viên của tổ chức sát thủ. Tôi thật sự ngỡ sinh nghi ngờ với Hứa Nam Bách là từ chiều hôm qua, khi xem ghi chép truy cập mạng nội bộ của anh ta”.

Tô Miên hừ một tiếng: “Hứa Nam Bách có nằm mơ cũng không ngờ, chúng ta đã cài phần mềm giám sát, theo dõi ghi chép truy cập của từng người. Cứ đối chiếu so sánh là ra ngay kết quả. Tư duy của cảnh sát và tội phạm đương nhiên không giống nhau”. Cô nhìn Lải Nhải: “Anh chỉ đọc qua hồ sơ vụ án rồi đi nghiên cứu dấu vân tay. Điều này phù hợp với đặc điểm hành vi và yêu cầu công việc của anh.”

Lải Nhải: “Thế à?”

“Châu Tiểu Triện mục nào cũng xem nhưng cứ tà tà, Từ Tư Bạch tập trung vào phần thủ pháp gây án của tội phạm và báo cáo khám nghiệm tử thi. Ghi chép truy cập của Mật Lạnh cũng chỉ xung quanh công việc... Khi một tên tội phạm nhìn thấy hồ sơ vụ án mà hắn từng tham gia, hắn sẽ có tâm trạng như thế nào? Câu trả lời là: Hứa Nam Bách chủ yếu xem báo cáo của cảnh sát và tư liệu về những người cảnh sát tham gia phá án. Phần nạn nhân và thủ pháp gây án, anh ta chỉ lướt qua một lượt.” Tô Miên mỉm cười: “Chiêu “nhìn mằm biết cây” của tôi vận dụng không tồi đấy chứ?”

“Xuất hiện rồi!” Hàn Trầm đột nhiên mở miệng, Tô Miên và Lải Nhải lập tức cầm ống nhòm lên, hướng về ngôi nhà nhỏ. Lúc này, cửa ra vào xuất hiện một bóng đen, âm thầm lén vào văn phòng.

Trong phòng làm việc, Châu Tiểu Triện dán mắt vào màn hình máy tính, không hề phát giác có người đang tiến lại gần.

Đó là một người đàn ông cao lớn, mặc đồ đen, nhẹ nhàng di chuyển không phát ra tiếng động. Hắn từ từ đi đến sau lưng Châu Tiểu Triện.

Châu Tiểu Triện vẫn giữ nguyên tư thế. Cho tới khi người đàn ông dừng lại phía sau lưng, cậu ta mới phát hiện trên bức tường đối diện xuất hiện thêm một hình bóng. Cậu ta giật mình, vội cầm quyển sổ trên bàn định quăng về phía sau. Tuy nhiên, đối phương phản ứng nhanh hơn, đánh mạnh vào gáy Châu Tiểu Triện. Cậu ta chỉ cảm thấy một cơn đau buốt lan tỏa, trời đất quay cuồng, đến mặt đối phương cũng không nhìn thấy đã ngã vật xuống đất.

Người đàn ông ngẩng đầu ngo ngoe xung quanh. Xác định không có ai khác, hắn mới đeo găng tay, rút chìa khóa ở thắt lưng Châu Tiểu Triện rồi mở nắp hộp đựng vật chứng.

Tiếp theo, hắn lấy dấu vân tay ra ngoài, nhìn vài giây rồi nhếch miệng, đồng thời rút bật lửa đốt cháy. Đến khi chỉ còn lại tro tàn, hắn ném vào thùng rác bên cạnh.

“Chúng ta có hành động ngay bây giờ không ạ?” Lải Nhải cầm ống nhòm hồng ngoại cất giọng khẩn trương.

“Đợi thêm một lát nữa”. Hàn Trầm đáp khẽ, “Chúng ta vẫn chưa nhận được tín hiệu.”

Sắp bắt được đối tượng tình nghi của một vụ án lớn, lại là người có mối quan hệ mật thiết với cảnh sát, Tô Miên không khỏi xúc động, một tay cầm ống nhòm, tay kia túm cánh tay Hàn Trầm: “Liệu Tiểu Triện có

bị ăn đòn nặng không anh? Bắt cậu ta làm bia đỡ đạn, anh cũng tàn nhẫn thật đấy.”

Hàn Trầm thần nhiên đáp: “Cậu ta là người có thân thủ tệ nhất. Nếu đổi lại là người khác, liệu Hứa Nam Bách có yên tâm mạo hiểm không?”

Lải Nhải phì cười: “Sau này bảo Mặt Lạnh nấu canh bồi bổ cho Tiểu Triện là được”.

Ba người đợi thêm một lát nữa, Lải Nhải hỏi: “Vì ghi chép truy cập của giáo sư Hứa nên hai người mới nghi ngờ anh ta, sau đó giăng cái bẫy “dấu vân tay” à?”

Tô Miên gật đầu, hồi tưởng lại phản ứng của mọi người sau khi Lải Nhải cập nhật nửa dấu vân tay được phục hồi vào hệ thống. Đây chính là chủ ý của Hàn Trầm, một chiêu rất hay và bất ngờ, một mặt có thể tìm ra ai là kẻ tình nghi, mặt khác tung ra mồi nhử.

Vì lúc bấy giờ, sau khi đăng nhập hệ thống, dấu vân tay mà mọi người nhìn thấy là không giống nhau. Thứ mà họ nhìn thấy trên máy tính đều là nửa dấu vân tay của chính mình.

“Sau khi phát hiện ra điều đó, cậu lập tức chạy đi báo cáo với tôi.” Hàn Trầm nói.

Lải Nhải cười cười. Anh ta là chuyên gia nên đương nhiên biết rõ từng đường vân trên mười đầu ngón tay của mình. Ban đầu, anh ta không để ý nhưng sau khi quan sát kỹ, anh ta lập tức phát hiện ra điều bất thường. Tại sao lại là vân tay của mình? Lúc đó, anh ta hoàn toàn mù mờ nên mới chạy đi tìm Hàn Trầm.

Hàn Trầm bảo anh ta đừng sốt ruột, đồng thời tiết lộ toàn bộ kế hoạch, còn bảo anh ta làm “mồi nhử”.

“Mặt Lạnh và Châu Tiểu Triện không hề quan tâm đến dấu vân tay, có lẽ xem cũng chẳng hiểu.” Tô Miên lên tiếng, “Từ Tư Bạch tính tình cẩn thận, dấu vân tay lại liên quan đến công việc giám định nên anh ấy xem ngay. Khi nhận ra đây là dấu vân tay của mình...” Cô cười cười, “Anh ấy rất thông minh, lập tức đoán ta chúng ta đang bày trò gì đó. Anh ấy hơi bực mình, gọi điện cho tôi.”

Lải Nhải cảm thán: “Thì ra là vậy”.

Hàn Trầm liếc cô một cái.

“Chỉ duy nhất Hứa Nam Bách”. Tô Miên vừa chăm chú theo dõi ngôi nhà nhỏ qua ống nhòm vừa nói tiếp: “Sau khi nhìn thấy dấu vân tay của mình, anh ta giữ im lặng từ đầu đến cuối”.

Lải Nhải búng tay “tách” một cái: “Chiêu này đúng là hay tuyệt. Đánh vào tâm lý như vậy, anh ta biết làm thế nào? Sau đó, hai người mới đề ra kế hoạch tối nay, dụ anh ta ra tay?”

Tô Miên gật đầu, quay sang Hàn Trầm, Hàn Trầm nhếch miệng, bình thản mở miệng: “Cho dù nhìn thấy nửa dấu vân tay của mình, nhưng với tính cách của Hứa Nam Bách, anh ta cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, thậm chí nghi ngờ đây là một cái bẫy. Vì vậy, chúng ta lại thêm cho anh ta một mồi lửa nữa.”

Tô Miên tiếp lời: “Một mặt, để Hứa Nam Bách cho rằng đối tượng chúng tôi nghi ngờ là anh, cái bẫy mà chúng tôi giăng ra tối nay là để bắt anh. Điều này khiến toàn bộ câu chuyện càng tăng thêm độ tin cậy. Anh ta cũng cho rằng, sau khi bắt được anh, chúng tôi sẽ lợi là cảnh giác. Mặt khác, những lời anh nói cũng rất quan trọng, khiến anh ta tưởng, anh đúng là cảm thấy dấu vân tay quen thuộc nên mới mò đến văn phòng. Sự việc này càng tăng thêm mối nguy cơ cho anh ta. Hứa Nam Bách cho rằng anh sẽ nhanh chóng phát hiện ra, đó là dấu vân tay của anh ta.”

Lải Nhải gật đầu: “Vì đã lên kế hoạch từ trước nên lạo đại điều Mặt Lạnh đi chỗ khác. Như vậy, Châu Tiểu Triện nghiễm nhiên được cử ở lại trông coi dấu vân tay. Trong điều kiện thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Hứa Nam Bách đương nhiên không bỏ qua. Đây cũng là cơ hội duy nhất để anh ta thoát khỏi diện bị tình nghi. Cắm dõ quá lớn, có trách thì nên trách chúng ta đóng kịch quá đạt.”

Hàn Trầm và Tô Miên mỉm cười. Đúng lúc này, di động của Hàn Trầm tí tí báo hiệu có tin nhắn, màn hình hiển thị hai chữ: hành động. Người gửi là Mặt Lạnh.

Ba người không do dự, lập tức chạy xuống dưới, hướng ngôi nhà nhỏ.

Sau khi đốt dấu vân tay, Hứa Nam Bách lại mất mấy phút bố trí máy móc. Hắn mở thiết bị đo lường, điều chỉnh ánh sáng đến mức độ cao nhất rồi chiếu thẳng vào đồng giấy lộn ở trên bàn. Hắn ném cả chiếc bật

lửa của Lải Nhải lên trên. Khoảng mười mấy phút sau, giấy lộn chắc chắn sẽ bốc cháy, không biết chừng sẽ tạo ra trận hỏa hoạn nho nhỏ. Một khi tiến hành điều tra thì cũng chỉ có thể kết luận do máy móc trục trặc hoặc vận hành không đúng nên dẫn đến sự cố bất ngờ. Về phần Châu Tiểu Triện, cậu ta thần hồn nát thần tính, bị đánh ngất nên không thể cung cấp manh mối có giá trị, không biết chừng có trăm cái miệng cũng khó biện bạch như Lải Nhải.

Làm xong những việc này, Hứa Nam Bách chuẩn bị rời đi. Đúng lúc đó, hắn nghe thấy tiếng động nhẹ. Hắn từ từ quay đầu. Chiếc tủ chứa đồ bên cạnh đột nhiên mở tung, một người đàn ông chui ra ngoài, trong tay cầm camera mini, nhằm thẳng vào hắn.

Đó là Mặt Lạnh, người được cử ra ngoài làm việc, cả ngày không thấy bóng dáng. Không biết anh ta trốn trong tủ bao lâu rồi?

Mặt Lạnh đặt camera xuống bàn, lên tiếng: “Toàn bộ quá trình phạm tội của anh đã được ghi lại và lưu trong hệ thống nội bộ. Bây giờ, anh hãy đi theo tôi. Có gì muốn nói thì hãy nói với họ đi.”

Vào thời khắc này, Hứa Nam Bách mới bình tĩnh, nhận ra đây chỉ là cái bẫy dành ỉnh. Khóe miệng hắn nhếch lên, để lộ nụ cười thâm hiểm. Giấy tiếp theo, hắn liền cầm máy tính xách tay trên bàn, ném vào Mặt Lạnh rồi quay người chạy ra ngoài.

Trong tổ Khiên Đen, thân thủ của Mặt Lạnh chỉ thua Hàn Trầm, xuất sắc hơn Tô Miên và Lải Nhải nhiều. Anh ta phản ứng rất nhanh, nghiêng người né tránh rồi gơ tay chụp vai Hứa Nam Bách.

Nhưng Hứa Nam Bách cũng tránh được, tung nắm đấm về phía Mặt Lạnh. Mặt Lạnh có chút ngạc nhiên, không ngờ thân thủ của đối phương lại khá như vậy. Điều này khiến anh ta càng tin chắc, người đánh lên Tiểu Bạch hôm ở nhà Thiệu Luân chính là Hứa Nam Bách.

Trong lúc đánh nhau, hai người nghe thấy tiếng bước chân từ phía xa xa. Hứa Nam Bách giật mình, đưa mắt về phía cửa ra vào, kết quả bị Mặt Lạnh đâm một phát vào bụng. Hứa Nam Bách đau đớn gấp người, Mặt Lạnh nhanh như chớp bẻ quặt cánh tay đối phương, đồng thời đẩy hắn vào tường: “Anh chạy không thoát đâu.”

Hứa Nam Bách hít một hơi sâu. Một giáo sư luôn chỉnh tề và nho nhã, thời khắc này đầu tóc lòa xòa, kính trắng rơi xuống đất, đồng hồ và vòng hạt ở tay cũng xiêu vẹo.

Hắn ngoảnh đầu về phía Mặt Lạnh, đột nhiên bật cười, ánh mắt âm u khó dò, đồng thời cất giọng lạnh lùng: “Cậu tưởng cứ thế bắt được tôi sao?”

Mặt Lạnh thoáng ngẩn người.

Hàn Trầm, Tô Miên và Lải Nhải chạy thục mạng về phía văn phòng, lúc này cửa đang mở toang. Lải Nhải sôi sục ý chí chiến đấu, vừa chạy vừa lẩm bẩm: “Mẹ kiếp! Tên Hứa Nam Bách này rất cáo già nên chúng ta không thể lắp camera theo dõi, cũng không thể mai phục ngay bên ngoài. Hắn lại là người trong nội bộ nên không thể kinh động đến các đồng nghiệp khác. Có điều, người mai phục trong phòng là Mặt Lạnh, anh ta vốn thận trọng, lại giỏi đánh đấm, kiểu gì cũng hạ gục tên giáo sư? Chỉ e anh ta vì muốn trả thù cho Châu Tiểu Triện, ra tay quá tàn nhẫn...”

Ba người nhanh chóng chạy đến ngôi nhà nhỏ. Vừa vào phòng, Tô Miên liền bật đèn điện. Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, cô và Lải Nhải đều sững sờ. Hàn Trầm sa sầm mặt vội chạy đến chỗ Mặt Lạnh.

Vì trận độ sức vừa rồi nên căn phòng hơi hỗn loạn, ghế đổ chổng chơ. Châu Tiểu Triện vẫn bất tỉnh, Mặt Lạnh nằm dưới đất, bả vai cắm một con dao, máu tuôn ra như suối, còn Hứa Nam Bách đã biến mất.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bánh xe ma sát trên mặt đất. mọi người đều ngẩng đầu, thấy hai luồng đèn pha xuyên qua màn đêm, nhanh chóng di chuyển ra cổng lớn cơ quan.

“Gọi xe cấp cứu!” Hàn Trầm nghiêm giọng rồi lập tức chạy ra ngoài, Tô Miên vội vàng bám theo anh.

Buổi đêm yên tĩnh, gió lạnh từ ngoài thổi vào, Lải Nhải vô cùng sốt ruột, gọi 120 rồi vỗ vào mặt Châu Tiểu Triện: “Mau tỉnh lại đi!”

Châu Tiểu Triện từ từ mở mắt, lập tức ngồi dậy: “Thế nào rồi, thế nào rồi? Đã bắt được Hứa Nam Bách chưa?” Cậu ta ngoẹo đầu, bóp gáy: “Hắn đánh tôi đau chết đi được ấy!”

Thấy cậu ta không sao, Lải Nhải thở phào nhẹ nhõm: “Hắn chạy mất rồi! Lão đại và Tiểu Bạch đang đuổi theo. Không ngờ hắn lại đâm Mặt Lạnh một nhát”.

Hai người đồng thời quay sang Mặt Lạnh, may mà nhát dao không trúng chỗ hiểm. Châu Tiểu Triện vội chạy về chỗ ngồi của mình lấy hộp cứu thương, Lải Nhải vỗ vào má Mặt Lạnh: “Mặt Lạnh! Anh còn không chịu tỉnh? Hứa Nam Bách chạy thoát rồi kìa!”

Mặt Lạnh không bị hôn mê quá sâu, lông mi anh ta hơi động dậy, đôi mắt từ từ mở ra. Lải Nhải hết sức vui mừng: “Tốt quá!” Châu Tiểu Triện nhanh chóng đi đến, xử lý vết thương cho anh ta.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Tên Hứa Nam Bách sao có thể làm anh bị thương?” Lải Nhải hỏi: “Không phải hắn giở trò đánh lén đấy chứ?”

Mặt Lạnh nhận miếng vải băng từ tay Châu Tiểu Triện, ấn vào vết thương rồi đứng dậy. Anh ta hơi chau mày: “Tôi không biết!”

Lải Nhải và Châu Tiểu Triện không khỏi ngạc nhiên: “Anh không biết ư?”

Mặt Lạnh gật đầu, trong đầu hiện lên cảnh tượng trước khi anh ta hôn mê. Anh ta ấn người Hứa Nam Bách vào tường chuẩn bị còng tay đối phương. Đúng lúc này Hứa Nam Bách ngoảnh đầu về phía anh: “Mặt Lạnh, tay của tôi”.

Mặt Lạnh vô thức đưa mắt xuống cổ tay hắn. anh ta thấy mặt đồng hồ phát sáng, kim giờ, kim phút và kim giây đang từ từ di chuyển; còn chuỗi hạt đeo tay của Hứa Nam Bách cũng dường như tỏa ra ánh sáng kỳ dị dưới ánh đèn.

Mặt Lạnh chưa kịp phản ứng, Hứa Nam Bách đã bắt đầu xoay chuyển từng hạt tròn. Trong khi đó, tiếng tích tắc của kim đồng hồ lọt vào tai anh ta theo một nhịp điệu rõ ràng.

“One, two, three, four...” Giọng Hứa Nam Bách như từ một nơi rất xa truyền tới: “Cậu đã nghe thấy tiếng kim đồng hồ chưa? Có phải rất nhẹ nhàng, rất dễ chịu không?”

Mặt Lạnh không nhớ rõ chuyện xảy ra sau đó. Tuy nhiên, bản năng cơ thể vẫn còn nên khi mơ hồ cảm thấy mũi dao sắc lạnh chạm vào làn da của mình, anh ta liền xoay người né tránh. Sau đó, anh ta nghe thấy tiếng tích tắc lặp đi lặp lại bên tai, còn bản thân chìm vào bóng tối vô tận.

“Anh bị thôi miên rồi!” Châu Tiểu Triện tròn mắt.

Mặt Lạnh ngẫm nghĩ rồi gật đầu. Ba người từng nghe qua về thuật thôi miên nhưng chưa được chứng kiến bao giờ, không ngờ chuyện này lại xảy ra với Mặt Lạnh. Lải Nhải lập tức chửi bậy một câu.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân gấp gáp, Từ Tư Bạch và Tiểu Diêu xuất hiện. Từ Tư Bạch đảo mắt một vòng quanh phòng, mở miệng hỏi: “Bọn họ đâu rồi?”

Mặt Lạnh lên tiếng: “Tôi không sao! Chúng ta đuổi theo đi.”

Mấy người đàn ông không chậm trễ, lập tức lên hai chiếc xe cảnh sát, hú còi phóng đi.

Land Rover lao nhanh trong đêm tối. Ở con đường phía trước, ô tô của Hứa Nam Bách phóng với tốc độ cao nhất, hòng cắt đuôi Hàn Trầm, nhưng làm sao có thể? Khoảng cách giữa hai chiếc xe ngày càng gần, Hứa Nam Bách lập tức rẽ sang đường bao hướng ra ngoại ô thành phố. Vào thời điểm này, trên đường bao không có nhiều xe con, mà chỉ toàn xe tải chở hàng đường dài. Mặt đường nhiều chỗ đang thi công và tu sửa nên tương đối khó đi.

Hàn Trầm dõi mắt về phía trước, điều khiển ô tô lạng lách giữa những chiếc xe tải, bám theo Hứa Nam Bách. Tô Miên kết thúc cuộc điện thoại với Lải Nhải, quay sang nói với anh: “Là thuật thôi miên, Hứa Nam Bách đã thôi miên Mặt Lạnh. Nếu không phải Mặt Lạnh phản ứng nhanh, kíp né tránh có khi anh ta đã nguy hiểm đến tính mạng chứ không chỉ bị đâm vào vai”.

Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Mặt Lạnh nhắc đồng hồ và vòng hạt. Trước kia, em cũng có đọc sách về lĩnh vực này, chắc đây là công cụ dùng để thôi miên của Hứa Nam Bách. Thảo nào anh ta suốt ngày đeo vòng hạt, còn hay xoay đi xoay lại. Nghe nói, những cao thủ về thôi miên ngay cả trong cuộc sống thường ngày cũng có thể khiến đối phương rơi vào trạng thái lơ mơ một cách vô thức. Vì vậy, tối nay anh ta mới dễ dàng thành công”.

Sắc mặt Hàn Trầm càng trở nên lạnh lẽo: “Bám chắc vào!” Anh nói.

Tô Miên lập tức túm tay vịn. Anh liền rồ ga, chiếc xe lao đi như tên bắn. Tô Miên trợn mắt, lập tức quay đầu sang một bên. Một tiếng “ầm” lớn vang lên, Land Rover đã đâm thẳng vào đuôi xe của Hứa Nam Bách.

Ô tô của Hứa Nam Bách bắn về đằng trước, va chạm với lan can bên đường. Hấn vội đánh tay lái, tiếp tục phóng đi. Hàn Trầm nhếch miệng, để lộ nụ cười lạnh lùng. Anh khéo léo điều khiển ô tô luồn lách qua những chiếc xe tải ở bên cạnh rồi lại rồ ga đuổi theo, lại một lần nữa ép Hứa Nam Bách vào đường cùng giống như đang chơi trò mèo đuổi chuột.

Nếu việc Mặt Lạnh bị thương khiến Tô Miên vừa phẫn nộ vừa đau lòng, thì bây giờ chứng kiến Hàn Trầm thân nhiên lái chiếc ô tô trị giá hơn một triệu, đâm bẹp đầu mà không chớp mắt, cô vừa sảng khoái vừa xốt của.

Trước mặt là một ngã tư, ở giữa có bùng binh. Xe của Hứa Nam Bách chạy thẳng về con đường phía trước. Hàn Trầm né tránh một chiếc ô tô rẽ qua. Tô Miên lại túm chặt tay vịn. Đúng lúc này, cô chợt nhìn thấy tia sáng màu đỏ nhấp nháy trong bãi cỏ ở bùng binh.

“Đó là thứ gì thế?” Cô liền giơ tay chỉ.

Hàn Trầm liếc qua, lập tức đánh tay lái, chuyển hướng về bụi cây ở bên đường. Tô Miên chỉ cảm thấy thân xe văng đi, bánh xe ma sát trên mặt đường phát ra âm thanh sắc nhọn. Land Rover đâm vào hai thân cây nhỏ, lao xuống dốc rồi dừng lại.

“Ầm!” Đằng sau vang lên tiếng nổ cực lớn, ánh lửa chiếu sáng cả con đường. Hàn Trầm liền buông tay lái, ôm Tô Miên vào lòng, cúi thấp người. Do bị ảnh hưởng bởi vụ nổ nên cửa kính xe bị vỡ, rơi xuống sau lưng anh.

Tô Miên kinh hãi ngẩng đầu: “Anh không sao đấy chứ?”

“Không sao”. Hàn Trầm nhặt mảnh vụn thủy tinh bám trên tóc cô rồi mở cửa xuống xe. Tô Miên cũng bước xuống, cùng anh ngẩng đầu quan sát tình hình trên đường. Bùng Binh đang bốc cháy, vụ nổ có uy lực rất lớn nên đoạn đường xung quanh cũng bị phá hỏng. Rất nhiều xe tải đã dừng lại, các tài xế nhảy xuống xe, chạy thực mạng về phía sau. Còn ở con đường phía trước ô tô của Hứa Nam Bách đã biến mất.

Trống ngực Tô Miên đập thành thịch, cô đảo mắt một vòng. Sát thủ thứ tư, kẻ chuyên về chất nổ đã xuất hiện. Nhưng xung quanh vô cùng hỗn loạn, cô làm sao có thể phát hiện ra hắn?

“Lên xe!” Hàn Trầm lại ngồi vào ô tô, rút di động gọi đi, “Lập tức kiểm tra mọi camera theo dõi trên những con đường quanh đây. Mau tìm hắn cho tôi!”

Land Rover lại đi theo hướng Hứa Nam Bách biến mất, tiếp tục cuộc truy đuổi.

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng, xung quanh vô cùng tĩnh lặng, chỉ thỉnh thoảng có tiếng còi hú xe cảnh sát vụt qua.

Lúc này khoảng hơn năm giờ sáng, Hàn Trầm lái ô tô đi trên một con đường núi. Tô Miên đã nhìn thấy đuôi xe của Hứa Nam Bách thấp thoáng phía trước. Còn ở nơi xa xa, mấy chiếc xe cảnh sát đang xuyên qua khu rừng. Cuộc vây bắt đã được hình thành, Hứa Nam Bách mọc cánh cũng khó thoát.

Hai chiếc ô tô ngày càng thu hẹp khoảng cách. Khi chỉ còn cách xe của Hứa Nam Bách mười mấy mét, Hàn Trầm đột ngột kéo tay Tô Miên, đặt lên vô lăng: “Em lái đi”.

“Hả?” Tô Miên ngẩn người. Có lẽ vẻ mặt của cô quá buồn cười nên Hàn Trầm nhếch mép: “Anh giao mạng sống cho em đấy!” Nói xong, anh rút khẩu súng ở thắt lưng thò nửa người ra ngoài, nhắm thẳng vào lớp xe đối phương.

Lúc này mà anh còn có tâm trạng đùa cợt, Tô Miên thật sự muốn cho anh ăn đòn. Nhưng cô chỉ nghiêng rằng, tay nắm chặt vô lăng, tập trung lái xe.

“Pằng! Pằng! Pằng!” Mấy phát súng vang lên, hai lớp sau và một lớp trước xe của Hứa Nam Bách bị trúng đạn. Ô tô chạy ngoằn ngoèo thêm một đoạn rồi đâm vào thân cây bên lề đường, nằm im bất động. Bên cạnh thân cây là vực sâu, ở dưới có một con sông chảy cuộn cuộn, vô cùng nguy hiểm.

Tô Miên lập tức phanh gấp, Hàn Trầm nhảy xuống, cầm súng tiến lại gần xe của Hứa Nam Bách. Ở đầu kia con đường núi, mấy chiếc xe cảnh sát cũng nhanh chóng dừng lại. Lải Nhải, Mặt Lạnh và mấy người cảnh sát hình sự cầm súng nhảy xuống xe, đứng vây quanh chiếc ô tô đó.

Vừa xuống xe, Tô Miên liền bắt gặp Từ Tư Bạch đứng ở phía đối diện. Hai người nhìn nhau từ phía xa rồi lại ngoảnh đầu về hướng Hứa Nam Bách.

“Mau xuống xe!” Một người cảnh sát cất cao giọng. Vô số khẩu súng nhắm thẳng vào chiếc ô tô từ khoảng cách hàng chục mét.

Sau giây phút trầm mặc ngẩn ngui, cửa xe đã bị đâm biến dạng từ từ mở ra. Hứa Nam Bách bước xuống. Khác với vẻ nho nhã thường ngày, bộ dạng của hắn bây giờ rất thảm hại. Mái tóc lòa xòa, bộ đồ đen xộc xệch, vòng hạt trên cổ tay chỉ còn lại sợi dây và một vài hạt tròn. Sắc mặt hắn u ám, ánh mắt đầy vẻ chàm biếm và oán hận. Hắn đảo mắt qua các thành viên tổ Khiên Đen rồi từ từ giơ hai tay, đặt sau gáy.

“Ngồi xuống!” Mặt Lạnh ra lệnh.

Hàn Trầm vẫn giữ nguyên tư thế, theo dõi nhất cử nhất động của hắn. Hứa Nam Bách đột nhiên cười cười, lùi lại phía sau hai bước.

Đằng sau là vực sâu, trong khi hắn chỉ còn cách mép vực một bước chân. Mọi người nín thở, Hàn Trầm nghiêm giọng: “Mau dừng lại”.

Ánh mắt Hứa Nam Bách tựa hồ dõi về một nơi rất sâu xa. Sau giây phút thất thần ngẩn ngui, liền nhìn chằm chằm Tô Miên.

“Tiểu sư muội, em còn nhớ câu đó không?”

Tô Miên lạnh lùng nhìn hắn, không nói một lời.

Hứa Nam Bách tiếp tục mở miệng, nói rành rọt từng từ một, thanh âm vang vọng, tựa như tuyên bố với cả núi rừng, “Cuộc đời của tôi đã sớm kết thúc. Cho đến khi gặp được người đó, sinh mệnh mới thật sự được đốt cháy”.

Tô Miên chấn động. Vừa dứt lời, gương mặt Hứa Nam Bách để lộ ý cười kỳ dị, khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi.

“Hắn đã uống thuốc độc.” Lải Nhải hét lớn. Nhưng không còn kịp nữa. Hứa Nam Bách vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi đang hai tay ngả người về phía sau.

Hàn Trầm đã sớm có sự chuẩn bị, lập tức lao đến để túm lấy cánh tay hắn. Tuy nhiên, không biết có phải là ý trời, đất đá dưới chân Hứa Nam Bách bỗng bị sụt lún, khiến cả người hắn rơi xuống dưới trong giây lát.

Mọi người đều chạy đến mép vực. Từ Tư Bạch cũng đi lên, đứng cạnh Tô Miên, lặng lẽ quan sát. Ở dưới đáy vực sâu mấy chục mét, nước sông cuộn cuộn như vạn mã phi nhanh đã cuốn trôi tất cả.

69. Chương 69: Xin Chào Chị Gái

Bờ sông bùn lầy, cây cối rậm rạp, cảnh sát đã tỏa ra tìm kiếm nhưng tạm thời vẫn chưa phát hiện thi thể của Hứa Nam Bách. Có lẽ hắn đã bị rơi xuống dòng sông.

Hàn Trầm chỉ huy hiện trường, liên tục đi lại. Tô Miên một mình đi một vòng, cuối cùng quay lại bờ sông. Từ phía xa, cô đã nhìn thấy Từ Tư Bạch đứng dưới dòng nước, ngập đến tận đầu gối. Đường như anh đang chìm trong suy tư.

Tô Miên ngó nghiêng xung quanh, không thấy bóng dáng của Hàn Trầm mới nghênh ngang đi đến bên Từ Tư Bạch, vỗ vai anh: "Anh đang nghĩ gì thế?"

Từ Tư Bạch quay sang cô: "Anh đang nghĩ về Hứa Nam Bách".

Cùng lúc đó, ở đằng sau một thân cây lớn cách đó khoảng mười mét, Hàn Trầm và hai người cảnh sát vừa kết thúc cuộc tìm kiếm ở bên dưới, đang trèo lên dốc. Anh ngẩng đầu, liền bắt gặp hành động nhìn ngang nhìn ngửa của Tô Miên. Sau đó, cô yên tâm chạy đến bên Từ Tư Bạch, hỏi chuyện anh ta.

Dáng vẻ lạnh lợi của cô chỉ khiến lòng ngực Hàn Trầm đột nhiên có chút ngọt ngào. Trầm lặng trong giây lát, anh cười tủm tỉm. Chỉ cần không để ý là người phụ nữ này cho anh uống cả hũ "giấm", uống đến mức anh hơi mềm lòng.

"Tổ trưởng Hàn, có cần đi qua bên kia tìm kiếm không?" Một người cảnh sát hỏi.

Hàn Trầm lại liếc Tô Miên một cái rồi cùng các đồng nghiệp rời đi.

"Anh nghĩ gì về Hứa Nam Bách?" Tô Miên hỏi.

"Con người này khiến anh rất phản cảm và khó chịu." Từ Tư Bạch đáp.

Tô Miên có chút bất ngờ. Từ trước đến nay, anh luôn thờ ơ với mọi chuyện. Về những con người và sự việc không liên quan, anh thậm chí còn chẳng có hứng thú nhận xét, đánh giá. Bây giờ anh lại tỏ thái độ "căm ghét kẻ địch" như tổ Khiên Đen, điều này khiến cô cảm thấy được an ủi. Một người đàn ông luôn xa cách dười như đã bắt đầu trở nên gần gũi hơn.

"Chỉ đáng tiếc..." Từ Tư Bạch lấp lửng.

"Đáng tiếc gì cơ?"

Anh chạy mày: "Trước khi chết, Hứa Nam Bách đã uống chất độc được hydro hóa, lại rơi từ trên cao xuống rồi bị dòng nước chảy xiết cuốn đi. Bao nhiêu sự tổn thương cùng xuất hiện trên một thi thể là điều hiếm gặp. Đáng tiếc là họ vẫn chưa tìm thấy xác chết".

Tô Miên không nhịn được cười.

Lúc này, cuộc tìm kiếm ở hiện trường đã tiến hành tương đối, Lải Nhải gọi mọi người lên xe. Tô Miên quay đầu, liền nhìn thấy Hàn Trầm cùng mấy đồng nghiệp từ sau rừng cây đi tới. Cô chẳng nói chẳng rằng, lập tức chạy đến bên anh.

Hàn Trầm liếc cô một cái rồi nói với mọi người: "Các cậu lên xe kia trước đi!" Đợi các đồng nghiệp đi hết, anh liền khoác vai cô, đưa cô đi về chỗ đỗ xe của mình. Mối quan hệ của hai người không phải là điều bí mật, ở đây lại toàn người quen nên Tô Miên cũng không mấy bận tâm, để mặc anh ôm mình. Tuy nhiên, trong lòng cô vẫn cảm thấy hơi khó hiểu. Bình thường, ở những nơi công cộng, về cơ bản anh đều giữ khoảng cách với cô, sao hôm nay lại tỏ ra thân mật như vậy?

Cô ngoảnh đầu ngắm gương mặt nghiêng của Hàn Trầm. Sau một đêm bận rộn, đầu tóc anh hơi rối, áo sơ mi mặc bên mặc bên trong cũng có chút nhàu nhĩ. Nhưng vòng ôm của anh vẫn ấm áp và dễ chịu như vậy. Tô Miên tự hấn vào người anh, ngón tay không an phận còn kéo vạt áo sơ mi trước ngực anh. Động tác vừa thân mật vừa có chút làm nũng, Hàn Trầm cúi xuống liếc cô một cái.

Ở bờ sông cách đó không xa, Từ Tư Bạch vừa quay người liền nhìn thấy bóng lưng của đôi nam nữ ôm nhau rời đi. Anh đứng yên một lát rồi đi về phía chiếc xe cảnh sát cách xa bọn họ nhất.

Mấy chiếc ô tô ở lối ra con đường núi. Đi đến nơi, Lải Nhải lên tiếng: "Lão đại, xe anh còn lái được không? Hay là em giúp anh gọi xe đến kéo về nhé! Đằng sau còn một chiếc ô tô chỉ có mình bác sĩ Từ thôi".

Nhìn chiếc Land Rover bị vỡ kính và bẹp đầu, Tô Miên định đồng ý, nhưng Hàn Trầm đã buông người cô, mở cửa, ngồi lên xe.

"Không cần. Cô ấy thích ngồi xe của tôi hơn. Đổi xe khác, cô ấy sẽ không vui."

Tô Miên chờ ra, Lải Nhải lắc đầu: "Chắc... Chắc... Phụ nữ đúng là khó chiều". Nói xong, anh ta liền quay người rời đi.

Trên con đường quay về nội thành, Hàn Trầm một tay lái xe, một tay gác lên cửa sổ, dõi mắt về phía trước. Tô Miên im lặng ngắm anh, trong đầu thầm nghĩ: Dù lái chiếc xe rúm ró này, trông anh vẫn đẹp trai như thường lệ.

Ban đầu, cô còn không nghĩ ra, sao tự nhiên anh lại cố chấp đến thế. Sau đó, cô mới nghĩ thấy “vị” lạ thường. Tuy nhiên, cô không biết Hàn Trầm nhìn thấy cử chỉ của cô ở dưới bờ sông, mà chỉ nghĩ anh không muốn ngồi chung xe với Từ Từ Bạch.

“Hàn Trầm, anh là “hũ giấm” đấy à?” Tô Miên đột nhiên mở miệng hỏi.

Hàn Trầm không thừa nhận cũng chẳng phản bác: “Thì ra em biết điều đó”. Anh cất giọng không mặn không nhạt: “Biết rồi còn cố tình làm?”

Tô Miên hơi ngẩn người, phì cười thành tiếng. Cô ngắm nghĩ rồi tháo dây an toàn, quay sang hôn chụt má anh một cái.

“Trong lòng em chỉ có duy nhất một người. Em không hề để ý đến những người khác. Em yêu anh!”

Hàn Trầm ngoái đầu hôn lên môi cô. Mặt hai người cách nhau rất gần. Nhìn vào đôi mắt hun hút của anh, tim Tô Miên loạn nhịp.

“Em ngồi cho tử tế, thắt dây an toàn lại đi!” Anh nói nhỏ.

“Vâng!”

Hai người im lặng. Không khí trong xe trở nên ấm áp và dễ chịu, Tô Miên tựa vào thành ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Một lúc sau, chợt nghe anh nói: “Tô Miên! Anh đang nghĩ, Hứa Nam Bách là người của tổ chức sát thủ, trong khi bản thân anh ta lại là chuyên gia tâm lý tội phạm. Nhà họ Hứa cũng có vai vế trong giới nghiên cứu và ngành công an. Việc phía cảnh sát để xảy ra sai sót trong hành động truy bắt tổ chức sát thủ năm năm trước liệu có liên quan đến Hứa Nam Bách hay không?”

Ngày hôm sau, ngoài việc tiếp tục tìm kiếm thi thể của Hứa Nam Bách ở dưới sông, cảnh sát còn tiến hành điều tra toàn diện về cuộc sống của hắn. Kết quả đạt được đã chứng thực suy đoán của Hàn Trầm, đồng thời có thu hoạch bất ngờ.

Đầu tiên, năm năm trước, khi vụ án xảy ra, Hứa Nam Bách chỉ là trợ lý giáo sư ở trường đại học Công an quốc gia, nhưng bố hắn đã là một giáo sư đức cao vọng trọng của ngành Tâm lý tội phạm, không biết chừng Tô Miên cũng từng nghe ông giảng bài cũng nên. Trong gia tộc lại có mấy người họ hàng làm việc ở trường cảnh sát và ngành công an nữa. Vì thế, nếu hắn là kẻ phản bội từ lúc bấy giờ, đúng là có nhiều khả năng mang lại phiền phức lớn cho tổ chức chuyên án.

Tiếp theo, thông qua đồng nghiệp của Hứa Nam Bách ở trường đại học Công an, tổ Khiên Đen tìm hiểu được, tuy khá có tiếng nhưng mối quan hệ xã giao của hắn ở trong trường lại không tốt lắm. Nhiều người cho rằng, thái độ của Hứa Nam Bách đối với học thuật là hơi cấp tiến, thường đưa ra những phương pháp thực nghiệm mà pháp luật không cho phép. Tuy nhiên, hắn cũng có lý luận và quan điểm mới mẻ, nên mới được nhà trường dung nạp. Gần đây, lãnh đạo nhà trường có ý cho hắn nghỉ việc. Vì vậy, Hứa Nam Bách mới rời khỏi Bắc Kinh, đến tỉnh K phụ trách dự án nghiên cứu của trường cảnh sát.

Khi tiến hành khám xét nơi ở, đơn vị công tác và máy tính các nhân của Hứa Nam Bách, cảnh sát không tìm thấy bất cứ bằng chứng nào liên quan đến tổ chức sát thủ.

“Hứa Nam Bách rất bảo thủ và cố chấp trong lĩnh vực học thuật, lại không hòa đồng với các học giả khác nên điều này cũng có thể là một trong những lý do khiến anh ta gia nhập tổ chức tội phạm.” Tô Miên phân tích, “Ở cùng một đám người biến thái, là nhà tâm lý tội phạm, anh ta có thể thấu hiểu bọn chúng, có thể tìm được tiếng nói chung, được thừa nhận, thậm chí là được kính trọng và tán thưởng. Điều này mang đến cho anh ta cảm giác đạt được thành tựu và kích thích, như câu nói của anh ta trước khi chết: mới thật sự đốt cháy bản thân. Về việc anh ta đảm nhận vai trò gì trong tổ chức? Là nội gián ở bên cạnh cảnh sát? Là trụ cột tinh thần? Thôi miên giúp chúng giết người hay cũng đích thân giết chết người như bọn chúng? Chúng ta tạm thời chưa biết được”.

Sau khi cuộc điều tra kết thúc, Tô Miên và Hàn Trầm về đến nhà đã là tầm chạng vạng.

Tô Miên đã rất buồn ngủ nhưng Hàn Trầm còn đang tắm nên cô đành nằm trên giường, gắng gượng chờ anh. Một lúc sau, cửa phòng tắm mở ra, Hàn Trầm mặc bộ đồ ngủ, tay cầm dao cạo râu đi ra ngoài. Anh đứng bên bồn rửa mặt, vừa soi gương vừa cạo râu.

Tô Miên nảy ra một ý định, nhảy xuống giường chạy đến bên anh: "Để em cạo cho!"

Hàn Trầm liếc cô một cái: "Em biết à?"

"Không biết thì học chứ sao." Tô Miên đáp rất sảng khoái, nhìn anh bằng ánh mắt mong chờ.

Hàn Trầm cười cười, quay về người phía Tô Miên rồi đưa con dao cạo râu cho cô. Anh chống một tay lên bức tường phía sau, một tay dứt vào túi quần, cúi xuống nói với cô: "Em thử đi!"

Không gian ở chỗ ở chỗ này vốn chật hẹp, anh lại áp sát như vậy, rõ ràng chỉ là một hành động hết sức bình thường, nhưng đột nhiên trở thành... mờ ám và đầy cảm dỗ.

Hai má nóng ran, Tô Miên nói một câu không đầu vào đâu: "Anh đúng là... Tiểu Hàn Trầm".

Tiểu Hàn Trầm hiển nhiên không thích cách gọi này, lập tức cúi đầu hôn cô. Nụ hôn mang tính chất đùa ghẹo và trừng phạt, anh ngậm môi cô, cắn khẽ. Cho đến khi Tô Miên lúng búng xin tha, anh mới buông người cô, để cô cạo râu ỉnh.

Tuy bình thường Tô Miên tương đối tùy tiện nhưng lúc này, động tác rất tỉ mỉ và nhẹ nhàng. Sau khi phun bọt lên mặt Hàn Trầm, cô bắt đầu cạo dưới cằm anh. Cô rất tập trung, đôi mắt sáng lấp lánh. Hàn Trầm nhìn cô đắm đắm, trong đầu chợt vang lên tiếng gọi "tiểu sư muội" của Hứa Nam Bách trước khi nhảy xuống vách núi.

Lòng ngực của anh đột nhiên dâng trào cảm giác ngọt ngào và lạnh lẽo. Không còn nghi ngờ gì nữa, người phụ nữ trước mặt là một sự tồn tại đặc biệt đối với tổ chức sát thủ. Vì vậy, bọn chúng mới không giết cô. Vì vậy, Hứa Nam Bách trước khi chết còn gọi cô một tiếng "tiểu sư muội".

Ngay từ ngày đầu tiên gặp lại cô, anh đã biết, cô có khả năng lý giải nỗi bức bí và khao khát của những kẻ tâm lý biến thái. Nhưng cô cũng rất kiên định và thuần khiết. Liệu đây có phải là phẩm chất riêng khiến cô thu hút bọn chúng? Chúng từng cướp cô ra khỏi anh, cướp đoạt cuộc đời vốn thuộc về cô. Nhưng cuối cùng, anh vẫn có thể tìm được cô. Lần này, chúng lại muốn tái diễn nữa hay sao?

Hàn Trầm chìm trong suy tư, bàn tay đặt lên thắt lưng Tô Miên bắt giác siết chặt.

"Anh đang nghĩ gì thế?" Tô Miên hỏi.

Anh liền giật dao cạo râu khỏi tay cô, ném lên bồn rửa mặt rồi tiếp tục hôn cô, đồng thời hàm hồ đáp: "Anh nghĩ xem hôm nay có nên đánh dấu lên bằng không?"

"Con người phải ăn no, ngủ đủ mới có tâm tư nghĩ đến chuyện khác." Tô Miên ra sức đẩy người anh: "Em buồn ngủ quá!"

Hàn Trầm cười cười, tha cho cô, để cô quay về giường ngủ. Anh nhìn đồng hồ, bây giờ mới hơn tám giờ tối.

"Anh mang xe đi sửa đây!" Hàn Trầm thay quần áo, cầm chìa khóa xe rồi đi đến bên giường, xoa đầu cô: "Em ngủ trước đi!"

"Vâng, anh nhớ về sớm nhé!" Cô cất giọng nũng nịu.

Anh vừa đi vừa đáp: "Khi nào về, anh sẽ đánh thức em dậy".

Vài giây sau, Tô Miên mới hiểu ý. Hừm, người đàn ông này luôn giở trò lưu manh mà không biến sắc mặt.

Tô Miên ngủ rất say. Kể từ khi sống chung với Hàn Trầm, cô hiếm khi nằm mơ. Không biết bao lâu sau, vào một khoảnh khắc nào đó, chân cô đột nhiên co giật, tựa hồ cảm nhận thấy điều gì đó.

Tô Miên liền mở mắt. Căn phòng tối mờ mờ, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Vừa rồi trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô dường như nghe thấy tiếng động, nhưng tựa hồ đó cũng chỉ là ảo giác.

”Tác.” Lại một tiếng động rất khẽ vang lên. Lần này, cô nghe thấy rõ ràng. Âm thanh từ cửa ra vào phòng khách vọng tới. Lòng bàn tay rịn mồ hôi, cô nằm trên giường bất động, quan sát bên ngoài qua cánh cửa phòng ngủ khép hờ.

Tô Miên nhận ra âm thanh vừa rồi. Kể từ khi suýt nữa bị nhân vật thần bí, rất có thể là Hứa Nam Bách bóp chết, Hàn Trầm đã lắp thiết bị báo động hồng ngoại ở mọi cửa ra vào và cửa sổ. Chỉ cần có người nhập vào nhà, hệ thống sẽ lập tức báo động.

Âm thanh vừa rồi chứng tỏ có người đang tháo thiết bị báo động. Hần sẽ âm thầm len vào ngôi nhà này.

Nhưng chắc hẳn không biết một điều, Hàn Trầm còn lắp hệ thống báo động thứ hai tân tiến hơn ở cửa phòng ngủ. Mỗi khi ra ngoài, anh đều khởi động cả hai hệ thống. Người ngoài mà đặt chân vào phòng ngủ, còi báo động sẽ reo vang, không chỉ kinh động đến bảo vệ cả tòa nhà, mà tín hiệu cũng sẽ được gửi đến di động của Hàn Trầm và công an khu vực.

Kể đột nhập có thể là thành viên của tổ chức sát thủ, chỉ cần sai một ly là sẽ sinh tử cách biệt. Bây giờ Hàn Trầm không ở nhà, Tô Miên chỉ có thể dựa vào bản thân. Cô hít một hơi sâu, nhắm rồi lại mở mắt, tâm trạng đã hoàn toàn bình tĩnh.

Sau đó, cô lặng lẽ xuống đất, rón rén đi lấy cây gậy gỗ ở góc phòng rồi di chuyển đến sau cánh cửa, nép vào bờ tường chờ đợi.

Mười giây sau, cô nghe thấy tiếng “cạch” rất khẽ. Cửa ra vào đã bị mở ra. Không có tiếng bước chân, cũng không có bóng người, nhưng cô có thể khẳng định, đối phương đã đột nhập vào nhà. Lại đợi thêm mười mấy giây, qua khe cửa, Tô Miên nhìn thấy một người đang đi đến cửa phòng ngủ.

Dù trong nhà không bật đèn nhưng Tô Miên vẫn có thể nhận ra, kẻ đột nhập có thân hình cao gầy. Hần đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang nên không nhìn rõ mặt.

Chăn vẫn còn chất đống ở trên giường, trông giống có người đang nằm. Trống ngực đập thành thịch, Tô Miên nín thở. Sau đó, cô nhìn thấy một đôi giày thể thao bước vào phòng ngủ.

Đúng lúc này, tiếng còi báo động chói vang vọng khắp ngôi nhà. Kẻ đột nhập giật mình, lập tức dừng bước. Tô Miên nhanh như chớp, giáng cây gậy gỗ vào đầu hắn.

Một tiếng “bụp” vang lên, kẻ đột nhập “hự” một tiếng, vai bị trúng đòn. Tô Miên chẳng nói chẳng rằng, giơ cây tiếp tục tấn công. Ai ngờ, đối phương không né tránh mà ngẩng cao đầu nói với cô: “Chị Tô Miên! Khó khăn lắm em mới tìm được chị. Sao vừa gặp mặt, chị đã đánh em rồi?”

Giọng hắn rất trẻ trung và giòn giã, ngữ khí có phần tủi thân. Dù cảnh giác đến mấy, Tô Miên cũng không khỏi sững sờ trước câu nói của đối phương.

Chỉ trong giây cô thất thần, người đàn ông nhanh như điện xẹt, lập tức vặn cổ tay cô. Tô Miên nhói đau, cây gậy rơi xuống đất.

Hắn cười khẽ một tiếng, cất giọng lãnh đạm, khác hẳn vừa rồi: “Tô Miên, năm đó chính chị dạy em chiêu giả ngây giả dại này. Chị quên rồi sao?”

Tô Miên giật mình, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra bình thản: “Làm sao tôi quên được...” Trong lúc nói câu này, cô liền giơ chân đạp vào bụng đối phương, tay cũng giật mạnh, thoát khỏi sự khống chế của hắn. Hai người tạm thời ở trạng thái ngang bằng.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng còi hụ cảnh sát.

“Đến nhanh thật đấy!” Người đàn ông lần ra phòng khách. Tô Miên vừa định đuổi theo, hắn liền mở miệng: “Đứng lại! Nếu chị không muốn Hàn Trầm chết!”

Tô Miên liền dừng bước, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của người đàn ông: “Ý cậu là gì?”

Hắn lại cười khẽ một tiếng, giơ tay chỉnh lại cái mũ lưỡi trai: “Hôm nay em đến đây để đưa thư. Nhiệm vụ đã hoàn thành em phải đi đây. Từ trước đến nay, em chưa bao giờ đánh thắng chị nên đã lắp trộm một trái bom trên xe ô tô của Hàn Trầm để làm bùa hộ thân, chính là chiếc xe hôm nay bọn chị đâm bẹp ấy. Chị mà tiến tới một bước, em sẽ khiến anh ta nổ tung à xem”.

Những lời lạnh lùng và tàn nhẫn như vậy mà hắn nói ra một cách thản nhiên. Tô Miên nhất thời không phải phân biệt được thật giả, vì thế chẳng dám manh động. Người đàn ông đã đi tới cửa ra vào trong chớp mắt.

“Cậu là ai?” Tô Miên hỏi lớn tiếng.

Cứ tưởng hắn không trả lời, nào ngờ khi cánh cửa khép lại, giọng nói ồm ồm hòa lại một lần nữa vang lên: “Chị, em là A, người em trai chị từng yêu quý nhất!”

Tô Miên lập tức lao ra cửa, nhưng ngoài hành lang trống không, chẳng còn bóng dáng đối phương. Tô Miên liền quay vào nhà, bật đèn, tìm điện thoại gọi điện cho Hàn Trầm. Bây giờ, cô mới phát hiện màn hình có mấy cuộc gọi nhỡ của anh.

Điện thoại nhanh chóng kết nối.

“Anh không sao đấy chứ?”

“Tô Miên!”

Hai người đồng thời mở miệng, ngữ khí có chút sốt ruột.

Tô Miên vội nói: “Em không sao. Anh mau rời khỏi ô tô ngay, trên xe có bom đấy!”

Hàn Trầm đáp: “Không thể nào có chuyện đó. Trước khi dùng xe, anh đã kiểm tra kỹ lưỡng. Vừa nãy đưa đến chỗ sửa chữa, cũng không phát hiện điều gì bất thường. Anh sắp về đến nhà, em hãy ở nguyên đó”.

Sau khi gác máy, Tô Miên ném di động xuống sofa, thầm chửi thề một câu. Đúng là quan tâm quá nên mất đi khả năng phán đoán, cô đã bị hắn lừa. Tuy nhiên, hắn là cao thủ về chất nổ, lại có tâm lý biến thái, bất kể thật giả, cô cũng không thể đem mạng sống của Hàn Trầm ra mạo hiểm.

Trong nhà bật đèn sáng trưng, chỉ mất phút giao đầu ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến nội tâm của cô khó có thể bình tĩnh. Tô Miên vô thức đọc cái tên mà hắn để lại: “...A”.

Đúng lúc này cô chợt thấy phong bì màu trắng trên bàn uống nước. Vừa rồi A nói, hắn mang thư đến đây. Tô Miên vội đi lấy gắng tay đeo vào rồi mới cầm phong thư.

Đó là phong bì màu trắng viền vàng rất đẹp, thậm chí còn thoang thoảng mùi nước hoa. Trên phong bì xuất hiện bốn chữ viết tay bằng mực đen: Gửi tổ Khiên Đen

Cô cẩn thận mở phong bì, bên phong bì là tờ giấy trắng tinh xảo tương tự. Bức thư vẫn là nét chữ đó, chỉ có hai hàng. Nhưng Tô Miên tròn mắt trong giấy lát. Cô vô thức ngẩng đầu xem lịch, hôm nay đã là ngày 3.

Còn trong bức thư viết:

Chúng tôi sẽ đến

Vào lúc 7 giờ 7 phút ngày 7

Khi vào nhà, Hàn Trầm nhìn thấy Tô Miên đứng bất động dưới ánh đèn, tay cầm tờ giấy viết thư màu trắng. Anh liền đi đến xoay vai Tô Miên về phía mình, quan sát cô từ đầu đến chân. Xác nhận cô bình an vô sự, anh mới yên tâm ôm cô vào lòng.

“Em không sao.” Tô Miên nói nhỏ rồi vòng tay ôm lấy thắt lưng anh. Đến bây giờ, nỗi sợ hãi trong lòng cô mới vơi đi. Cô đưa lá thư cho Hàn Trầm. Anh liếc qua rồi lại cầm phong thư trên bàn lên xem, sắc mặt không đổi.

Đồng nghiệp ở phòng giám định nhanh chóng đến nơi nhưng người đàn ông trẻ tuổi tự xưng là A không để lại bất cứ dấu vân tay hay dấu vết vào hết. Camera giám sát trong khu chung cư cũng chẳng quay được hình ảnh của hắn, bởi hắn né tránh hầu hết camera, những cái còn lại đã bị hỏng.

Lúc các đồng nghiệp ở phòng Giám định rời đi, đã là ba, bốn giờ sáng. Tô Miên không hề buồn ngủ, ngồi ở sofa nghiền ngẫm từng câu nói của A. Hàn Trầm tiến bọn họ ra thang máy. Lúc quay về, nhìn thấy đồng chuông báo động bị tháo tung ở dưới đất, anh liền giơ chân, giẫm đạp mấy cái, gây tiếng động khá lớn. Tô Miên kinh ngạc ngẩng đầu, thấy anh lạnh mặt, quay người đi vào thư phòng.

“Anh nổi nóng với chuông báo động làm gì?” Tô Miên dõi theo bóng anh: “Nó cũng có muốn bị tháo ra đâu?”

Cũng khó trách Hàn Trầm, bởi việc lắp chuông báo động là do một đồng nghiệp thân quen của phòng Giám định phụ trách. Lúc bấy giờ, anh ta vỗ ngực đảm bảo, đây là thiết bị tiên tiến nhất trong nước, chất lượng không có gì để nói bla bla...

Một lúc sau, Hàn Trầm đi ra ngoài, đến bên cô ngồi xuống: “Từ ngày mai trở đi, anh sẽ cùng em dọn vào ký túc”.

“Vâng.” Tô Miên đáp. Nghĩ đến chiếc giường đơn cọt ca cọt kết, cô có chút ỉu rù. Buổi tối, hai người ngủ bằng tư thế nào đây? Ngộ nhờ giường sập thì sao?

Cô còn đang nghĩ ngợi lung tung, Hàn Trầm đột nhiên rút một thứ từ túi quần, đặt vào lòng bàn tay cô. Đó là một chiếc còi nhỏ màu vàng, treo trên sợi dây chuyền bạc.

Tô Miên sáng mắt, cầm cái còi lên xem, hơi bĩu môi: “Thủ công không được tinh xảo cho lắm”.

Hàn Trầm vừa mở móc khóa sợi dây chuyền vừa nói: “Anh được nhận từ hồi tốt nghiệp trường Công an. Khóa đó có hơn hai nghìn sinh viên tốt nghiệp mà chỉ có mỗi một chiếc còi vàng này thôi đấy. Em cúi đầu đi!”

Tô Miên cúi xuống, để anh đeo vào cổ mình. Một vật hàm chứa ý nghĩa kỷ niệm như vậy, đương nhiên cô cũng muốn sở hữu.

Đợi anh đeo xong, cô kéo hết tóc ra đằng sau, lại bày ra mấy tư thế: “Anh xem! Sợi dây chuyền xấu xí nhưng em đeo nhìn vẫn đẹp đấy chứ”.

Hàn Trầm cười cười, cầm cái còi đưa lên miệng cô: “Sau này, bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không rời khỏi phạm vi của tiếng còi cho đến khi bắt được tổ chức sát thủ. Nếu gặp nguy hiểm trong khi anh không ở bên cạnh, em hãy lập tức thổi còi báo hiệu”.

Tô Miên chớp chớp mắt. Thì ra đây mới là mục đích của anh. Nhưng đúng là ở cự ly gần, còi là công cụ báo động nguyên thủy nhất, cũng hữu hiệu nhất.

Tô Miên ngậm chiếc còi, thổi mạnh một cái. Tiếng còi ngân vang khắp căn phòng. Cô cười hì hì, nhào vào lòng anh: “Vật này rất có ý nghĩa. Tại sao hồi xưa anh không tặng em?”

Trên thực tế, Hàn Trầm cũng chẳng nhớ nổi. Khi về trường Công an, anh mới biết đến lai lịch của chiếc còi này. Có điều, anh thần nhiên đáp: “Anh làm sao biết được? Chắc năm xưa em chê nó xấu xí nên không thèm chẳng?”

Suy đoán này quả thực có sức thuyết phục, Tô Miên lập tức ngậm miệng. Hai người yên lặng một lúc, cô lại hỏi: “Một hôm nào đó em thổi còi, nếu anh không xuất hiện thì sao?” Vấn đề này không phải cô muốn bói lông tìm vết, mà có nghĩa là: Nếu thất hẹn thì anh phải bù đắp cho em.

Nào ngờ Hàn Trầm đáp: “Em ở đâu, anh sẽ ở đó. Kể cả vực sâu vạn trượng, anh cũng sẽ nhảy xuống. Trừ khi anh chết đi rồi thì mới không xuất hiện”.

Tô Miên lập tức ôm cổ anh: “Anh nói với vấn đề gì thế?” Nói xong, cô liền ghé môi hôn anh.

Hàn Trầm thuận thế bế cô đứng dậy, đi vào phòng ngủ.

Sáng hôm sau, văn phòng tổ Khiên Đen đóng chặt cửa, năm thành viên ngồi quanh bàn. Hàn Trầm từ tốn kể lại một lượt chuyện quá khứ. Tô Miên ngồi bên cạnh anh. Lải Nhải, Mặt Lạnh và Châu Tiểu Triện đều nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc, thương xót và nghi hoặc.

Đến khi Hàn Trầm nói xong, mọi người nhất thời im lặng. Hàn Trầm vừa nắm tay Tô Miên vừa lên tiếng: “Tôi quyết định kể với các cậu chuyện này là bởi vì, một khi tham gia phá án, các cậu cũng có quyền nắm rõ mối quan hệ trước sau, cũng như chúng ta đang phải đối mặt với kẻ địch như thế nào. Bọn chúng là tổ chức tội phạm khó nhằn nhất từ trước đến nay. Tôi cho rằng, một trong những nguyên nhân khiến chúng công khai thách thức tổ Khiên Đen là vì mỗi thủ cá nhân với tôi và Tô Miên. Vì vậy, các cậu có thể rút khỏi vụ án này. Chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác ở những lần sau”.

Anh nói rất bình thản, khiến mọi người tin rằng đây là những lời nói xuất phát từ đáy lòng, chứ không chỉ là khách sáo. Tô Miên cũng gật đầu: "Nếu mọi người cảm thấy ngại thì sau này, Mặt Lạnh nấu nhiều canh cho chúng tôi, Tiểu Triện đảm lưng cho tôi, Lải Nhải ít lời thôi là được".

Thái độ của hai người rất chân thành, Lải Nhải và Châu Tiểu Triện đưa mắt nhìn nhau, còn Mặt Lạnh vẫn giữ nguyên bộ mặt vô cảm vạn năm không đổi.

"Tôi không rút." Mặt Lạnh lên tiếng trước, không một lời thừa thãi.

Châu Tiểu Triện túm lấy cánh tay Tô Miên: "Tất nhiên em cũng không rút rồi. Tiểu Bạch, em là người của chị. Em sẽ mãi mãi chia sẻ hoạn nạn với chị!"

Tô Miên nắm tay cậu ta: "Tiểu Triện, tôi biết thế nào cậu cũng nói vậy! Thật ra, tôi chỉ khách sáo với cậu một chút thôi. Tại Hàn Trầm bảo, nên ọi người quyền lựa chọn".

Mọi người đều cười. Lải Nhải còn đang nghiền ngẫm bài phát biểu ở trong đầu, liền cảm thấy bản thân quá thất sách, đồng thời cũng không có nghĩa khí. Cậu ta vội lên tiếng: "Này, còn tôi nữa, tôi vẫn chưa phát biểu cơ mà. Kẻ thù của hai người cũng là kẻ thù chung của tổ Khiên Đen chúng ta, phân rạch rồi tôi với anh làm gì? Tôi cảm thấy, thu hoạch lớn nhất kể từ khi gia nhập ngành cảnh sát là cũng mọi người..."

"Lão đại hãy giao nhiệm vụ đi!" Mặt Lạnh ngắt lời anh ta.

"Lão đại mau giao nhiệm vụ đi!" Châu Tiểu Triện cất giọng oang oang.

Lải Nhải liền "bắn" vèo vèo: "Thu hoạch lớn nhất là cùng mọi người bắt tội phạm hung ác nguy hiểm, có thêm nhiều sinh mệnh được giải cứu, khiến chính nghĩa mãi mãi chiến thắng. Hơn nữa, Hàn lão đại còn là nam thần trong lòng tôi. Vì vậy, lão đại hãy giao nhiệm vụ cho tôi đi!"

Năm người đều cười. Tô Miên nhìn từng gương mặt kiên định, trong lòng vô cùng ảm áp. Vĩnh viễn không lùi bước, cùng chung hoạn nạn. Bọn họ là những cảnh sát thân thiết như anh em, có những lúc không cần phải nhiều lời.

Hàn Trầm quay sang cô, khẽ gật đầu. Tô Miên đứng dậy, cầm túi đựng vật chứng, bên trong có phong thư ra trước bọn họ.

"Tối qua, đối tượng tình nghi tự xưng là "A" đã mang bức thư này đến nhà chúng tôi." Cô viết lên bảng trắng chữ "A" rất lớn: "A vẫn còn trẻ. Từ giọng nói của hần, có thể đoán ra, hần không quá ba mươi tuổi. Hần gọi tôi là chị, rất xảo quyệt, ngữ khí có lúc trẻ con, có lúc lại thâm hiểm, lãnh đạm. Hần là người thích mạo hiểm nên mới dám đem thư đến nhà cảnh sát. Tất cả những điều này phù hợp với chân dung sơ bộ của tôi về tội phạm chuyên sử dụng chất nổ".

Lải Nhải lên tiếng: "Tiểu Bạch, hần gọi em là chị, trong khi năm xưa em lại là nội gián nên tên biến thái này có thể mang tâm trạng vừa yêu vừa hối hận đối với em. Em phải cẩn thận đấy!"

Trước ánh mắt quan tâm của mọi người, Tô Miên xúc động gật đầu. Tuy nhiên, cô có một trực giác kỳ lạ, rằng A sẽ không hại mình. Dù tối qua cô và hần ra tay đánh nhau, còn bị hần lừa một vỏ, nhưng cô không thấy sự thù địch và uy hiếp toát ra từ hần.

Tất nhiên, Tô Miên không nói ra suy nghĩ này mà tiếp tục phân tích: "Người viết bức thư chắc là tên sát thủ thứ hai. Kẻ giết người có khả năng tự kiểm chế cao và có tâm lý méo mó".

"Tại sao lại là hần?" Châu Tiểu Triện hỏi.

"Giấy viết thư được lựa chọn kỹ càng, nét chữ cũng rất đẹp." Tô Miên giải thích: "Hần dùng hình thức viết thư bỏ vào phong bì đảng hoàng để gửi cho chúng ta. Nội dung của bức thư khiêu chiến rất ngắn gọn, nhưng toát ra vẻ ngạo mạn. A sẽ không làm những chuyện như thế này, bởi hần đâu có đủ lòng kiên nhẫn và sự tỉ mỉ. Tên sát thủ moi tim cũng không. Năm xưa, ngoài moi tim, hần không có bất cứ hành động dư thừa nào, cũng chẳng để lại bất cứ dấu vết nào. Rất khó có chuyện, chỉ vài năm sau, hần trở nên cầu kỳ và màu mè như vậy. Hơn nữa, bức thư này hoàn toàn phù hợp với đặc điểm hành vi của sát thủ thứ hai".

Mọi người gật đầu tán thành. Lải Nhải mở miệng: "Nói như vậy, bây giờ chỉ còn lại tên sát thủ moi tim vẫn chưa xuất hiện?"

“Còn tên thứ tư nữa.” Hàn Trầm tiếp lời, “Tân Giai tiết lộ có bảy người, vẫn còn thiếu một tên.”

Cả tổ đều trầm ngâm. Về nhân vật cuối cùng, bất kể là cảnh sát năm xưa hay bọn họ không có chút manh mối nào.

“Tôi nói xong rồi.” Tô Miên ngồi xuống, “Hiện tại, chúng ta có quá ít manh mối. Chỉ dựa vào một lá thư thì khó có thể dự liệu hành động tiếp theo của chúng.”

Hàn Trầm lấy lá thư từ tay Châu Tiểu Triện: “Chúng tôi sẽ đến, là đến nơi nào?”

Mọi người ngây ra. Bởi vì khi đọc câu này, ai cũng cho rằng, ý đối của đối phương là: “Chúng tôi sẽ chính thức gây án”, chứ không nghĩ đến mặt chữ nghĩa.

Hàn Trầm nói tiếp: “Thư là gửi cho tổ Khiên Đen, từ ‘đến’ đường nhiên là nói với chúng ta. Đến Cục Công an tỉnh ư? Không thể có khả năng đó. Cơ quan chúng ta không mở cửa với bên ngoài, lại được bảo vệ nghiêm ngặt. Hơn nữa, vào ngày 7, xung quanh cơ quan sẽ bị giới nghiêm, một con nhặng cũng không lọt, chúng không có điều kiện gây án. Vậy thì từ ‘đến’ sẽ mang một hàm nghĩa khác.” Anh đảo mắt một vòng: “Đến trong tầm mắt của chúng ta, đến nơi chúng ta có thể nhìn thấy. 7 giờ 7 phút ngày 7 là thời gian chính xác đến con số phút. Chúng làm thế nào có thể bảo đảm, tội ác mà chúng gây ra vào thời điểm này sẽ được chúng ta nhìn thấy?”

“Chia sẻ trực tiếp trên các trang web chẳng?” Châu Tiểu Triện hít một hơi sâu.

“Rất có thể.” Hàn Trầm đáp, “Hoặc ở những nơi công cộng, cảnh sát sẽ chú ý ngay.”

Mấy ngày sau đó, lực lượng cảnh sát trong toàn thành phố rơi vào trạng thái cảnh giác cao độ. Các trang web chia sẻ video trực tuyến bị giám sát nghiêm ngặt, một khi xuất hiện hình ảnh phạm tội sẽ lập tức khởi động phần mềm theo dõi, tiến hành khoanh vùng và truy bắt bọn chúng. Mặt khác, cảnh sát tăng cường lực lượng ở những nơi công cộng, tập trung đông người vào lúc bảy giờ sáng. Chỉ là trong thành phố có quá nhiều nơi như vậy, muốn hoàn toàn phòng ngừa tội phạm không phải là việc làm dễ dàng.

Ngày thứ 7 cuối cùng cũng tới.

70. Chương 70: Vì Anh Mà Đến

6 giờ 00 phút sáng. Thời tiết giá lạnh, Tô Miên kéo cổ áo, cùng mọi người dán mắt vào mấy chục màn hình giám sát trước mặt.

Hôm nay là ngày hẹn của tổ chức sát thủ. Bọn họ đang theo dõi tình hình hiện tại của các trang web chia sẻ video trực tuyến lớn và camera giám sát ở những địa điểm đông người qua lại.

Đây mới chỉ là một bộ phận. Ở gian ngoài, hơn mười điều tra viên đang theo dõi tình hình tại những đoạn đường khác. Vào thời khắc này có hàng trăm cảnh sát đang tuần tra ở khắp mọi nơi trong thành phố.

Sự chờ đợi đúng là thử thách lòng kiên nhẫn. Tô Miên theo dõi một lúc, mắt hoa hết cả lên. Cô quay sang Hàn Trầm, vẻ mặt anh vẫn rất bình tĩnh, nhìn chăm chú vào màn hình. Anh luôn có một sự nhẫn nại hơn người. Tô Miên không nhịn được, nảy ra ý định trêu chọc anh. Nhân lúc mọi người không để ý, cô liền thò ngón tay út, gãi gãi vào mu bàn tay bạn trai. Hàn Trầm liền nắm lấy tay cô, Tô Miên mỉm cười, lại nhìn lên màn hình, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Trong khi hai người trêu đùa, các thành viên khác cũng tìm cách giúp bản thân tỉnh táo. Mặt Lạnh châm một điếu thuốc, Lải Nhải ghé sát xin lửa. Hai người từ từ nhả khói, sắc mặt trở nên thư thái. Châu Tiểu Triện lấy ra lọ kẹo cao su, bỏ một viên vào miệng, thở dài một hơi.

Trong phòng nhanh chóng tràn ngập mùi thuốc lá, chính là thuốc lá cao cấp mà Hàn Trầm đem cho Lải Nhải. Tô Miên hít hít ngửi ngửi, cảm thấy mùi thơm này tràn ngập lá phổi, lên đến cổ họng. Cô nuốt nước bọt, vô thức quay sang nhìn Hàn Trầm, phát hiện yết hầu anh chuyển động. Hừm, anh cũng lên cơn thèm thuốc rồi!

Tô Miên lập tức quên mất mình cũng đang thềm chết đi được, trừng mắt với hai người đàn ông, “Các anh hút thuốc thì lùi lại phía sau một chút, chẳng tự giác gì cả.”

Cô vừa dứt lời, khóe miệng Hàn Trần hơi nhếch lên. Lải Nhải và Mặt Lạnh đưa mắt nhìn nhau rồi đẩy ghế ngồi về phía sau. Lải Nhải cười cười, “Tiểu Bạch, em cứ nói thẳng ra là muốn làm một điều gì! Lão Đại ở đây, dù em thèm đến mấy, chúng tôi cũng không cho em”. Vừa là thói quen, cũng là vấn đề an toàn, bọn họ tiếp tục gọi cô là “Tiểu Bạch”.

Tô Miên không thèm để ý đến anh ta, quay người lấy hộp kẹo cao su trong tay Châu Tiểu Triện. Châu Tiểu Triện liền đòi lại, “Em chỉ còn lại mấy viên để chống đỡ căng thẳng trong ngày hôm nay. Chị tự mua đi!”

Tô Miên tự nhiên mở nắp, ăn một viên rồi đưa một viên lên miệng Hàn Trần. Anh lại nhai, lại nói: “Cho anh một viên nữa.” Tô Miên lập tức đưa cho anh rồi ném trả cho Châu Tiểu Triện.

Châu Tiểu Triện phẫn nộ: “Hai người đúng là kẻ cướp!”

Lải Nhải phụ họa: “Đúng thế! Bá đạo quá cơ!”

Mọi người đều bật cười, bầu không khí có chút nhẹ nhõm không ít.

6 giờ 30 phút. Các trang web chia sẻ video trực tuyến vẫn không có động thái bất thường. Trong màn hình các camera giám sát ở những nơi trọng điểm vẫn đông người đi lại. Sau khi hút hết điếu thuốc, Lải Nhải liền di chuyển ghế ngồi về phía Hàn Trần và Tô Miên, hỏi nhỏ: “Hai người thử đoán xem, lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì?”

Hàn Trần và Tô Miên đã từng thảo luận về vấn đề này, đi giải thích: “Cả ba tên sẽ xuất hiện. Vì trong lá thư, chúng nói ”chúng tôi”, có nghĩa là chúng sẽ ra mặt. Tuy nhiên, hiện tại vẫn chưa biết chúng sẽ liên kết một vụ án hay ba vụ án khác nhau. Tuy nhiên, tôi nghiêng về về sau hơn. Vì bất kể từ hành vi mạo hiểm mang thư đến nhà của A, hay là hành vi ra tối hậu thư thách thức của tên thứ hai, đều cho thấy chúng là người rất thích thể hiện bản thân. Vì vậy, tôi tin chúng thích phong cách gây án độc lập, để bộc lộ cá tính rõ ràng hơn”.

Lải Nhải gật đầu. Châu Tiểu Triện quay sang hỏi: “Tiểu Bạch, tại sao chỉ có ba người? Tên thứ tư sẽ không xuất hiện sao?”

Tô Miên lắc đầu: “Tôi nghĩ là không. Trong vụ án năm năm trước, tên thứ tư không để lại bất cứ hành vi gây án và chứng cứ nào. Tôi đoán người này hoặc là thủ lĩnh, hoặc là đóng vai trò khác trong tổ chức. Hẳn không trực tiếp gây án. Vì vậy lần này, hẳn cũng sẽ không xuất hiện trước mắt chúng ta”.

“Đây là đâu vậy?” Hàn Trần đột nhiên mở miệng, cắt ngang cuộc thảo luận của họ. Vừa nói, anh vừa giơ tay chỉ vào một màn hình.

Mọi người đều dõi theo hướng tay anh. Đó là hình ảnh phát triển một kênh địa phương của thành phố Lam. Màn hình xuất hiện bể nước cực lớn. Trong bể, đàn cá lớn nhỏ bơi lội tung tăng. Có mấy cô gái trẻ, trên người mặc bộ bikini đuôi cá đang nổi trên mặt nước tán gẫu. Phía trên bể là một số dụng cụ thể hình, khán giả đang đi vào từ hai bên cánh gà.

Châu Tiểu Triện giở tư liệu: “Đây là chương trình có tên Vượt qua thử thách đại dương phát sóng trực tiếp trên kênh Đời Sống, thật ra là mời các ông bà già đi tập thể dục tham gia hoạt động vào mỗi buổi sáng. Địa điểm thu hình là ở công viên Hải dương. Chắc bên đó muốn thu hút sự chú ý nên mới đồng ý cho quay chương trình”.

Lải Nhải: “Chắc chắn... Thời buổi này, chương trình của ông bà già còn đã mất như vậy, người cá bikini cơ đấy.”

Tô Miên tiếp lời: “Cũng hết cách! Vì khán giả nam các anh thích xem”.

Đúng lúc này, Hàn Trần đột ngột đứng dậy, tiến lại gần màn hình: “Tiểu Triện! Tựa lại một đoạn”.

Mọi người cũng đứng lên, cùng anh theo dõi màn hình. Châu Tiểu Triện lập tức điều chỉnh đoạn băng.

“Dừng lại!” Hàn Trần nói. Anh ngừng đầu, ánh mắt đặc biệt chăm chú. Mọi người nhìn chằm chằm màn hình đang đặc tả bể nước ở cự ly gần.

Tầm kính bóng loáng, mặt nước dập dềnh, năm “người cá” đang nổi lên trên. Vì chưa đến giờ biểu diễn nên họ cười nói rất vui vẻ. Bên trên bề nước là nóc hình vòng cung bằng kính trong suốt. Ánh mặt trời chiếu vào, tạo thành tia màu vàng óng ánh trên mặt nước.

Mọi người quan sát một lúc nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường, thế là tất cả quay sang Hàn Trầm. Mặt Lạnh hỏi: “Lão Đại, có vấn đề gì sao?”

Hàn Trầm chau mày: “Phóng to lên!”

Châu Tiểu Triện lập tức điều khiển máy tính. Sóng nước, đường nét thân thể của các cô “người cá” đều được phóng to và kéo lại gần trong giây lát.

“Tiếp tục phóng to!”

Châu Tiểu Triện lắc đầu: “Đây là hình ảnh phát triển trên truyền hình, phóng to nữa sẽ không rõ”.

Tô Miên liền túm lấy cánh tay anh: “Anh nhìn thấy gì thế?”

Hàn Trầm chau mày. Vừa rồi, không biết do hoa mắt hay do ánh sáng, dường như anh nhìn thấy thứ gì đó trong bể nước. Vì góc độ và độ phân giải có giới hạn nên anh không thể kết luận là ảo giác hay thực sự có vấn đề.

Nhưng là một người cảnh sát hình sự, anh biết rất rõ lúc nào nên tin vào trực giác của mình. Công viên Hải dương cách nội thành ít nhất một tiếng đồng hồ lái xe, tổ Khiên Đen mà đi bây giờ, chắc chắn không kịp. Hàn Trầm lên tiếng: “Mặt Lạnh, hãy thông báo cho chi cục, cho người qua đó kiểm tra kĩ càng”.

Mặt Lạnh lập tức gọi điện thoại. Tiết mục truyền hình đang tiếp tục, mấy thành viên lại ngồi về vị trí. Vì chuyện vừa xảy ra nên bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Tô Miên ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường. Bây giờ là 6 giờ 45 phút, còn cách thời gian đã hẹn hai mươi phút nữa. Khi quay sang Hàn Trầm, cô phát hiện anh vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình như cũ. Hồi này, Tô Miên thật sự chẳng nhận ra điều gì, nhưng mấy cô “người cá” đúng là vừa xinh đẹp vừa gợi cảm. Thấy anh vẫn dán mắt vào họ, cô liền ghé sát, hỏi nhỏ: “Thân hình người cá có đẹp không anh?”

Hàn Trầm cất giọng lãnh đạm: “Chuyện này cũng ghen à? Em đúng là không có tiền đồ”.

Tô Miên: “... Việc gì em phải có tiền đồ?”

Thời gian mỗi giây phút lại tiếp tục trôi qua. Tô Miên liếc nhìn đồng hồ, bây giờ là 6 giờ 55 phút. Vô số màn hình giám sát vẫn không có dấu hiệu bất ổn nào. Quảng trường, đường cao tốc, bến xe, các trang web chia sẻ video trực tuyến, các diễn đàn mạng... vẫn hoạt động bình thường, không có dấu hiệu xảy ra biến cố.

Lúc này, Mặt Lạnh quay về chỗ ngồi: “Người của chi cục đã xuất phát, họ sẽ đến công viên Hải dương ngay”.

Hàn Trầm gật đầu.

Mọi người nhìn lên màn hình đó. Kênh Đời Sống vẫn tiếp tục phát chương trình. Năm “người cá” lượn lờ, thân thể lác lác, người chủ trì đang phát biểu. Ở phía dưới, các ông bà già vui vẻ theo dõi chương trình.

6 giờ 57 phút. Chỉ còn mười phút nữa là đến thời gian đã hẹn.

“Có chuyện rồi”. Châu Tiểu Triện ngồi ở một góc đột nhiên hét lớn.

Sợi dây của mỗi người đang căng như dây đàn, nghe cậu ta thông báo, tất cả đều giật mình. Đó là quảng trường phía trước một trung tâm thương mại. Mấy con đường xung quanh nườm nượp xe cộ, trên quảng trường cũng rất đông người đi qua đi lại. Lúc này, ở một góc xuất hiện một đám đông, cũng hai mươi đến ba mươi người. Có nhiều người qua đường cũng bị thu hút, dừng bước theo dõi.

Vì đông người túm tụm nên các thành viên tổ Khiên Đen không nhìn rõ bên trong, nhưng vẫn không có ít người cười nhạo, thậm chí lôi điện thoại ra chụp. Đây là khu vực giám sát trọng điểm nên rất nhanh đã có ba công an khu vực chạy đến.

“Xảy ra chuyện gì vậy nhỉ?” Lái Nhái lăm lăm.

“Lẽ nào là án mạng?” Châu Tiểu Triện chau mày, “Nhưng cũng không đúng. Về mặt của họ đâu phải như vậy.”

Tô Miên nhìn chăm chăm màn hình.

“Tiểu Triện! Cậu hãy nghĩ cách kiểm hình ảnh gần hơn!” Hàn Trầm ra chỉ thị: “Mặt Lạnh! Liên lạc đi!”

Châu Tiểu Triện cúi dò tìm trước máy tính. Mặt Lạnh bấm điện thoại đối chiếu danh sách liên lạc, rồi gọi ột công an khu vực có mặt ở hiện trường.

7 giờ 00 phút sáng. Tô Miên mở to mắt còn Hàn Trầm cũng nghiêm mặt, đám đông trên màn hình cũng bất thành linh chứng kiến sự việc đáng sợ, tất cả đều tản ra, chạy về đằng sau, sắc mặt vô cùng kinh hãi.

“Được rồi!” Châu Tiểu Triện cất cao giọng.

Màn hình chuyển sang hình ảnh gần hơn, chắc là từ camera theo dõi trên một cột đèn nào đó. Tổ Khiên Đen cuối cùng cũng thấy rõ tình hình ở bên dưới.

Lúc này, đám đông chạy ra xa, nhưng vẫn dừng lại quan sát. Nỗi hoảng sợ như làn sóng đang dần dần lan tỏa với tốc độ nhanh. Mặc dù vậy, vẫn có nhiều người tụ tập ở một khoảng cách nhất định, tất cả đều cầm điện thoại quay phim, chụp ảnh. Trên đường cũng có không ít xe ô tô dừng lại hóng hớt, khiến toàn bộ khu vực trở nên tắc nghẽn.

Ở giữa đám đông, ngoài mấy cảnh sát có vẻ mặt khó coi còn có một người đàn ông rất kỳ dị. Anh ta mặc bộ đồ thẳng hệ rất sắc sỡ, đội chiếc mũ đỉnh nhọn đồng bộ, gương mặt trang điểm đậm nên nhìn khá khôi hài. Nếu không để ý kỹ, mọi người sẽ tưởng là nhân viên tiếp thị của cửa hàng đồ chơi trẻ em nào đó.

Tuy nhiên, anh ta cứ xoay tròn mãi, vừa quay người vừa múa may, động tác vụng về buồn cười, miệng há ra rồi lại ngậm vào, cứ như đang ca hát.

Điều quan trọng hơn là, giọt lệ không ngừng trào ra từ khóe mắt anh ta. Người đàn ông này vừa nhảy, vừa hát, vừa khóc? Nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt trát đầy son phấn, khiến anh ta vừa buồn cười vừa nhem nhuốc. Ngoài ra, ánh mắt người đàn ông chứa đầy vẻ sợ hãi và tuyệt vọng.

Đúng lúc này, điện thoại với công an ở hiện trường được kết nối. Mặt Lạnh bấm loa ngoài, mọi người đều nghe thấy giọng nói run run của anh ta: “Alô! Tổ Khiên Đen, tôi là Trương Tiểu Xuyên, Xảy... Xảy ra chuyện lớn rồi! Người đàn ông kia nói trên thân thể anh ta giấu bom, bảo chúng tôi cứu anh ta. Nhưng chúng tôi đâu biết gỡ bom!”

Người đàn ông đóng giả thẳng hệ vẫn tiếp tục nhảy múa, nước mắt tuôn như suối. Các thành viên tổ Khiên Đen nghe được những câu hát ngắt quãng từ miệng anh ta. Ngoài ra, đám đông ở xung quanh đã lơ mơ thấy hình dáng của một trái bom nằm trong bộ quần áo thẳng hệ trên người anh ta.

7 giờ 04 phút. Hàn Trầm đứng dậy, chống hai tay xuống mặt bàn, đưa ra một loạt mệnh lệnh: “Lải Nhải! Lập tức báo cáo tình hình với cấp trên!”

“Vâng.”

“Tiểu Triện, chuyên gia gỡ bom cần bao nhiêu thời gian mới có thể tới được vị trí đó?”

Châu Tiểu Triện lập tức kiểm tra bản đồ trên máy tính. Để chuẩn bị cho cuộc chiến ngày hôm nay, đội hình sự đã bố trí chuyên gia gỡ bom của toàn tỉnh đến các vị trí chờ đợi sẵn. Chỉ là thành phố tương đối rộng nên không có đủ chuyên gia cho tất cả các địa điểm.

Cậu ta nhanh chóng tính ra đáp án, sắc mặt hết sức căng thẳng: “Ít nhất ba phút!”

Thế thì không kịp. Tô Miên cuộn chặt hai tay thành nắm đấm, đến mức các khớp nhìn rõ. Hàn Trầm nhướng mày, nhìn “thẳng hệ” trên màn hình. Anh ta nói nhanh với công an khu vực: “Còn chưa đầy ba phút nữa quả bom sẽ nổ. Anh hãy đưa điện thoại cho anh ta rồi lập tức rời khỏi hiện trường, giải tán đám đông xung quanh.”

Mấy người công an như được đặc xá, lập tức nhét điện thoại vào tay “thẳng hệ” rồi quay người chạy mất. “Thẳng hệ” cầm điện thoại, dừng việc nhảy múa.

“Các anh không đến cứu tôi sao? Tại sao không cứu tôi? Hấn nói... Hấn nói, chỉ cảnh sát mới có thể cứu tôi! Mau cứu tôi với! Tôi không muốn chết! Tại sao tôi lại bị buộc bom vào người...”

Tổ Khiên Đen hoàn toàn trầm mặc. Hiển nhiên người đàn ông này là nạn nhân của A. Anh ta thậm chí bị hóa trang thành thằng hề, bị cười nhạo rồi cuối cùng, không ai cứu anh ta.

Hàn Trầm dõi theo người đàn ông trên màn hình, đồng thời nghiêm giọng: “Anh hãy ngay lập tức cởi bộ quần áo bên ngoài, để tôi xem có cách nào gỡ bom không?”

Tuy nhiên, người đàn ông đó đã hoàn toàn suy sụp tinh thần. Anh ta như không nghe thấy lời nói của Hàn Trầm, buông tay cầm điện thoại rồi chạy về đám đông.

“Hấn nói tôi bây giờ phải có mặt ở nơi này... phải múa vòng tròn, bằng không trái bom sẽ phát nổ... Hấn nói, cảnh sát sẽ đến cứu tôi. Tôi đợi mãi... Tại sao các anh không cứu tôi...” Những lời nói ngắt quãng từ đầu kia điện thoại truyền tới.

Các thành viên Tổ Khiên Đen gần như hóa đá trong giây lát. Giữa quảng trường đông như mắc cửi, người đàn ông bị hóa trang thành thằng hề giằng giụa nước mắt, loạng choạng lao về phía đám đông, miệng hét lớn “Cứu tôi! Cứu tôi với!”. Mọi người sợ hãi bỏ chạy tán loạn, la hét ầm ĩ.

Cuối cùng, Tô Miên ngược nhìn đồng hồ treo tường.

4,3,2,1...

“Bùm!” Tiếng nổ cực lớn vang lên.

Đang chạy như bay, vẫn chưa kịp tiếp xúc với bất kỳ ai, thân thể của người đàn ông trong bộ trang phục thằng hề bỗng nổ tung thành một quả cầu lửa, mảnh vụn thi thể văng lên không trung. Rất nhiều người bị ảnh hưởng bởi lực của vụ nổ, ngã dúi dụi xuống đất. Về mặt ai nấy đều kinh hoàng và hoảng loạn.

Tô Miên nhắm chặt rồi lại mở mắt. Vì không còn nhớ những chuyện quá khứ nên đây chính là vụ mưu sát tàn nhẫn nhất mà cô từng chứng kiến. Tội phạm không chỉ giết chết thân thể nạn nhân mà còn hủy hoại ý chí của anh ta. Hấn biến nạn nhân thành con rối, để mọi người chế giễu, chà đạp lên lòng tự trọng của nạn nhân. Cuối cùng, hấn để nạn nhân nổ tung trước bàn dân thiên hạ, mang đến sự sợ hãi lớn nhất cho con người.

Thì ra, đây mới là bản chất tàn nhẫn nhất, vô tình thật sự của A.

Giống như chứng thực suy nghĩ của cô, Lải Nhải đột nhiên mở miệng: “Trên mặt đất có gì thế kia?”

Trên màn hình, cảnh sát đang cố gắng duy trì hiện trường đã trở nên hỗn loạn. Ở nơi Lải Nhải chỉ tay, cũng là chỗ “thằng hề” nhảy múa trước đó có chữ viết trên mặt đất. Do lúc này anh ta giẫm chân lên nên mọi người mới không phát hiện ra. Đó là một chữ cái ‘A’ khá lớn, màu đỏ tươi.

“Mọi người mau nhìn đi!” Mặt Lạnh lên tiếng. Anh ta vừa nói vừa chỉ tay vào một màn hình giám sát khác. Trước đó, hình ảnh thu được chẳng có gì bất thường nên tổ Khiên Đen chẳng để ý.

Đây là một con phố dành cho người đi bộ. Bên phải có một sân khấu nhỏ màu trắng, treo băng rôn tuyên truyền của bảo tàng tượng sáp. Thời gian gần đây, bảo tàng này thường xuyên có những hoạt động PR ở các thành phố tuyến hai và ba nên sân khấu này hoàn toàn bình thường. Trên sân khấu đặt năm pho tượng sáp. Vào thời khắc này, không ít người vây quanh pho tượng sáp người đàn ông ngoài cùng bên trái, chỉ chỉ trỏ trỏ. Một nhân viên mặc đồng phục treo lên sân khấu, tiến lại gần pho tượng, sau đó giật mình kinh hãi, lập tức nhảy xuống đất.

“Phóng to hình ảnh!” Hàn Trầm nói.

Hình ảnh được kéo lại gần. Bây giờ các nhân viên tổ Khiên Đen đã có thể thấy rõ, pho tượng sáp đó không phải danh nhân quen thuộc, cũng chẳng biết là ai. Nguyên nhân khiến pho tượng đó hút ngưỡng qua đường vì có hai dòng chất lỏng màu đỏ từ hốc mắt chảy xuống, nhìn như máu tươi.

Không, đây nhất định là máu tươi. Trực giác mãnh liệt báo cho Tô Miên biết điều đó. Cô buột miệng: “Nhân vật thứ hai”.

Đó chính là tên sát thủ thứ hai, người có vẻ bề ngoài nghiêm túc nhưng nội tâm đè nén và méo mó, cổ tình hóa trang người chết thành minh tinh trên sân khấu. Hắn đã biến nạn nhân thành một pho tượng sáp.

Máu ở hố mắt pho tượng chảy ra càng nhanh hơn, nhỏ từng giọt xuống dưới chân, thành một vũng nhỏ. Đám đông vây quanh cũng lập tức lùi lại phía sau hiện trường vụ nổ, nhưng vẫn tiếp tục quan sát.

“Lập tức phong tỏa hiện trường!” Hàn Trầm ra lệnh.

Đúng lúc này, một chuyện ly kỳ xảy ra. Tấm vải trắng giăng trên sân khấu bỗng đổi màu, đường nét màu đỏ dần hiện lên ở giữa.

“Là phản ứng của hóa chất.” Lão Nhải cất cao giọng, “Tấm vải trắng chắc chắn được bôi một loại thuốc nào đó, bây giờ mới hiện lên, giống tình trạng kho tượng sáp chảy máu mắt.”

Đường nét trên tấm vải trắng ngày càng trở nên rõ ràng. Đó là chữ cái “L” viết hoa rất bay bướm.

Não bộ của Tô Miên trở nên trống rỗng trong giây lát. Đó chính là L, tên sát thủ thứ hai. Hai tên sát thủ... kèm theo hai sinh mạng.

Lúc này, phòng làm việc lớn ở bên ngoài cũng xôn xao. Mọi cảnh sát đều được chứng kiến hiện trường hai vụ hung án. Tần Văn Lang và các lãnh đạo Công An tỉnh đi vào, sắc mặt tương đối khó coi. Từ Tư Bạch cũng xuất hiện, chăm chú theo dõi màn hình giám sát.

Thì ra, thủ đoạn giết người của những tên sát thủ này chưa chắc tàn nhẫn hơn, phương thức phạm tội cũng không hãn cao siêu hơn người khác, nhưng hai vụ án mạng mà chúng gây ra mang lại nỗi khiếp sợ và giày vò tinh thần hơn bất cứ kẻ giết người hàng loạt nào mà Tô Miên từng gặp hoặc nghe qua.

Còn tên thứ ba nữa. Tô Miên liền quay sang Hàn Trầm, thấy anh nhìn chằm chằm màn hình phát chương trình truyền hình mà anh đã chú ý trước đó. Như có linh cảm, tất cả mọi người cũng đổ dồn ánh mắt vào một điểm.

Hàn Trầm đã yêu cầu đài truyền hình ngừng phát sóng trực tiếp, nhưng hình ảnh từ hiện trường vẫn được gửi về cho tổ Khiên Đen. Lúc này, cảnh sát hình sự của Chi cục đã khống chế hiện trường, khán giả đang lần lượt giải tán, mấy cô người cá leo lên thành bể nước, sắc mặt lộ vẻ không vui. Hai nhân viên hậu trường của đài truyền hình đang trao đổi với cảnh sát, nhân viên giám định đang leo lên bể nước, chuẩn bị kiểm tra bên trong.

Đúng lúc này, lớp bùn ở đáy bể bỗng động đậy. Hai nhân viên giám định sửng sốt, nhất thời không dám trèo xuống.

“Có gì đó bất thường!” Một người hét lớn. Tất cả những người có mặt ở hiện trường đều quay đầu. Các thành viên tổ Khiên Đen cũng nín thở theo dõi.

Sau đó, có một người từ dưới đáy, dần nổi lên mặt nước. Đó là một người phụ nữ trẻ tuổi mặc bikini đuôi cá, mặt trắng bệch vì ngâm lâu trong nước. Cô ta dang rộng hai tay, đầu hơi cúi xuống, tựa như đang ngủ say. Ở vị trí này trái tim lơ mơ rỉ máu.

Mấy cô người cá ở bên ngoài bể nước hét thất thanh.

“Mau tránh ra!” Một cảnh sát nghiêm giọng.

“Có sợi dây!” Lão Nhải ghé sát màn hình, chỉ vào sóng nước dập dềnh: “Hung thủ lắp đặt hệ thống dây dẫn, hẹn giờ hoạt động. Thứ Lão Đại nhìn thấy chắc chắn là sợi dây!”

Hàn Trầm không đáp lời, chỉ dán mắt vào cô gái trẻ trong bể nước. Lồng ngực Tô Miên như bị tắc nghẽn. Vì qua mấy yếu tố như thi thể, cô gái trẻ, hệ thống điều khiển... cô có thể hình dung, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc này, trong bể nước vang lên tiếng ‘xoạt’, những người có mặt ở hiện trường đều nghe thấy rõ ràng, Giây tiếp theo, xác chết đột nhiên mở mắt. Những ai tinh tường đều có thể phát hiện ra một sợi dây tơ màu bạc dính trên mắt cô gái, rõ ràng cũng được điều khiển kéo giật.

Sau đó, một cục thịt đầy máu bắn ra khỏi lồng ngực cô gái. Những người ở hiện trường đều chết sững.

Cảnh tượng tiếp theo còn kinh hoàng hơn. Xác chết vẫn nổi trên mặt nước, máu tuôn xối xả, quả tim dần chìm xuống, đàn cá bắt đầu bu lại rửa.

Dần dần, bề nước biến thành một màu đỏ nhàn nhạt. Mặt kính đối diện camera bỗng hiện lên chữ cái màu đỏ.

Tất cả mọi người, bao gồm cả tổ Khiên Đen, Tần Văn Lang, Từ Tư Bạch, các lãnh đạo, cảnh sát hình sự... đều nhìn thấy đó là chữ “R”.

Tôi là A

Kẻ hèn này là L

Hãy gọi tôi là R

Sớm sớm tối tối, sinh sinh tử tử, chúng tôi đã không còn tôn ngưỡng, chúng tôi vui vẻ hơn là đau khổ.

S - Người mãi mãi không bị lãng quên. Chúng tôi vì anh mà đến!

71. Chương 71: Cuộc Chạm Trán Đầu Tiên

Trên quảng trường đều hiu, Tô Miên đứng cạnh chữ cái “A”, trầm tư suy nghĩ. Bên ngoài sợi dây phong tỏa của cảnh sát, ở phía xa vẫn tụ tập rất đông người. Bọn họ giờ điện thoại chụp hình, đuổi cũng không đi. Còn sau lưng cô, Hàn Trầm và những người khác đang tìm kiếm dấu vết. Các nhân viên giám định đang lượn từng mảnh vụn thì thể nạn nhân.

Trong đầu Tô Miên chợt vụt qua hai câu nói: Một cuộc biểu diễn hoàn hảo, một vụ giết người hoang đường.

Cô lại đảo mắt xung quanh, lúc vụ giết người xảy ra... chắc chắn A đứng lẫn trong đám đông để thưởng thức và cảm nhận. Đây là cảm dỗ mà hắn không thể kháng cự. Một chuyện thú vị như vậy, nhất định hắn sẽ không bỏ qua. Chỉ là xung quanh quá đông nên hắn càng được an toàn.

Tô Miên “hừ” một tiếng, quay người rời đi. Đám đông đã chú ý đến cô cảnh sát xinh đẹp, liền giờ điện thoại chụp ảnh. Tô Miên vốn không để tâm, nhưng đi vài bước, cô chợt nhớ đến lời của A hôm đột nhập vào nhà Hà Trầm: “Em là A, người em trai chị từng yêu quý nhất!”

Tô Miên liền đứng lại, một ý nghĩ bỗng vụt qua trí óc: Bây giờ, liệu hắn có đứng lẫn trong đám đông, chứng kiến đáng về thất thân, phiên muộn của mình hay không?

Sống lưng Tô Miên lạnh toát. Câu trả lời rất rõ ràng, hoàn toàn có khả năng đó. Cô đột ngột quay người, chạy nhanh về phía đám đông. Thấy cô tiến lại gần, họ vừa lùi lại, vừa nhường lối, vừa chụp ảnh. Tô Miên không để ý đến họ, chỉ nhanh chóng đi xuyên qua, đảo mắt tìm kiếm.

Hắn là một thanh niên cao lớn, tóc ngắn, chân dài, giọng nói vang vang, có đôi mắt trong trẻo và hờ hững. Nếu gặp lại, kiểu gì cô cũng nhận ra hắn.

Xung quanh có người cao, người thấp, người béo, người gầy, ai nấy đều tò mò nhìn cô, nhưng không ai có đôi mắt như vậy.

Tìm kiếm một lúc, đám người vây quanh Tô Miên ngày một đông hơn, cô liền dừng bước, thở hắt ra.

“Đồng chí cảnh sát, cô đang tìm gì thế? Có phải kẻ tình nghi không?” Một người hỏi.

Câu này khiến đám đông có chút bất an: “Không phải đấy chứ? Tên giết người đang ở đây thật sao?”

Tô Miên quay sang người đàn ông vừa hỏi, chau mày đáp: “Không phải! Tôi vừa nhìn thấy một người bạn nên mới chạy đi tìm. Các vị có thấy một người đàn ông trẻ tuổi, cao cao, đội mũ lưỡi trai không? Vừa rồi cậu ta còn chụp ảnh tôi”.

Mọi người đều lắc đầu: “Tôi không để ý”, “Đông như vậy, ai mà chú ý”. Thậm chí có anh chàng còn nói đùa: “Rất nhiều người đi theo chụp ảnh cô đấy”.

Tô Miên đoán, chắc A đã bỏ đi. Thế là cô lên tiếng: “Mọi người mau giải tán đi, có gì đáng xem chứ?”

Đám đông liền tản mát. Vừa định quay về quảng trường, Tô Miên chợt nhìn thấy một thứ màu trắng ở ngọn núi giả bên đường. Cô sững người, toàn bộ tế bào trên cơ thể như bị đốt cháy. Giây tiếp theo, cô chạy như bay về bên đó, quả nhiên là một phong thư tinh xảo, đẹp đẽ, giống hệt phong bì lần trước. Trống ngực Tô Miên đập thình thịch. Cô ngẩng đầu quan sát xung quanh bằng cặp mắt cảnh giác. Không một ai chú ý đến cô.

Cô cầm lên, bóc ra, bên trong vẫn là tờ giấy mỏng quen thuộc, nhưng lần này, nét chữ khác hoàn toàn.

Chị, gã đó là một tên khốn kiếp, chết cũng không đáng tiếc. Chị đừng buồn nữa. – A

Nét chữ xiêu vẹo, tương đương trình độ học sinh tiểu học. Vì vậy, Tô Miên có thể khẳng định, đây là chữ viết của A.

Tô Miên cầm phong thư, đi chầm chậm về phía quảng trường.

“Em sao thế?” Một giọng đàn ông trầm thấp vang lên trên đầu cô.

Cô ngẩng lên, liền chạm mắt Hàn Trầm. Cô lập tức đưa phong thư cho anh. Anh cầm lên xem, sắc mặt không có bất cứ biểu cảm nào. Sau đó, Hàn Trầm gọi một nhân viên giám định, giao bức thư cho anh ta rồi quay đầu nhìn cô: “Nạn nhân tự mình đi đến quảng trường”.

“Thế à?”

Anh đút hai tay vào túi quần, dõi mắt về dòng người cách đó không xa: “Có nhân chứng nhìn thấy, vào khoảng bảy giờ, nạn nhân từ đằng kia đi tới. Lúc đó, trên người anh ta đã mặc bộ đồ thăng hê rồi”.

Tô Miên trầm tư: “Rốt cuộc A bắt cóc và uy hiếp anh ta bằng cách nào?”

“Chúng ta tiếp tục điều tra là sẽ rõ ngay.”

Tô Miên gật đầu: “Vâng!”

Hai người yên lặng một lúc. Hàn Trầm quay sang người con gái bên cạnh, tóc cô xõa xuống bờ vai, gương mặt trắng ngần, đôi mắt long lanh ngời sáng.

Anh khẽ nhếch môi rồi tháo găng tay, nắm lấy tay cô. Tô Miên nhìn vào mắt Hàn Trầm, cũng nắm chặt tay anh, không ai lên tiếng.

Nạn nhân đầu tiên tên Lưu Diệu Hoa, 42 tuổi, kinh doanh một siêu thị nhỏ. Anh ta có tiền, nhưng không phải triệu phú, mà chỉ là một người dân trung lưu trong thành phố.

Cuộc điều tra về anh ta nhanh chóng đạt được kết quả. Đúng như A nhắc đến trong bức thư, tuy Lưu Diệu Hoa không phạm tội tày trời nhưng trong cuộc sống, anh ta là một kẻ khốn nạn.

Anh ta có người vợ bằng tuổi và cô con gái mười mấy tuổi nhưng bình thường không chăm lo cho gia đình, mỗi lúc về nhà thường mắng chửi vợ con, về phương diện tiền bạc cũng rất keo kiệt. Ngoài ra, anh ta còn nuôi bồ nhí.

“Tôi coi như anh ta chết từ lâu rồi.” Người vợ nói, “Nếu không phải siêu thị có tiền của tôi, tôi phải nghĩ cách lấy về thì đã ly hôn với anh ta từ đời nào rồi.” Tuy nói vậy nhưng nghe tin chồng bị sát hại, chị ta vẫn rơm rớm nước mắt. Trong khi cô con gái học cấp hai tỏ ra lạnh lùng: “Cháu đã coi như không có người cha này từ lâu. Ông ấy chết thì mặc ông ấy”.

Kết quả cuộc điều tra về bố mẹ và bạn bè Lưu Diệu Hoa cũng tương tự. Mặc dù bố mẹ khóc lóc vật vã nhưng hàng xóm đều cảm thán: “Một người con bất hiếu như vậy, chết là phải!” Thì ra mấy năm qua, Lưu Diệu Hoa không một lần thăm nom bố mẹ. Bố mẹ có ốm đau thì cũng chỉ dựa vào sự giúp đỡ của bà con láng giềng, bởi tiền tích lũy của ông bà đã bị anh ta lấy hết.

Một người bạn từng hợp tác làm ăn với Lưu Diệu Hoa tỏ thái độ khinh thường và oán hận khi nhắc đến anh ta: “Chúng tôi cùng hợp tác mở cửa hàng, anh ta quản lý sổ sách tiền bạc. Năm đó, vợ tôi sinh con nên tôi cũng không có tâm tư lo việc làm ăn. Kết quả, anh ta bảo cửa hàng bị lỗ vốn, một trăm năm mươi ngàn của tôi đi tong. Năm sau, anh ta tự mình mở siêu thị. Dù muốn tổ cách anh ta nhưng cũng chẳng có chứng cứ. Con người anh ta rất xảo quyệt... Kể từ lúc đó, tôi không qua lại với anh ta nữa”.

Nhân tình của Lưu Diêu Hoa là một người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi có vẻ nhất gan. Chị ta cho biết, tám giờ tối qua, Lưu Diêu Hoa ra ngoài, nói là đi massage nhưng không thấy quay về. Chị ta tưởng anh ta chơi bời ở đâu đó nên chẳng bận tâm, cũng không gọi điện thoại hỏi, nào ngờ hôm nay lại nhận được tin về cái chết thảm khốc của anh ta.

Bên ngoài nơi ở của Lưu Diêu Hoa đậu hai chiếc xe cảnh sát. Bây giờ là buổi trưa, đã năm tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc xảy ra ba vụ án. Lải Nhải và Mặt Lạnh tựa vào thân xe hút thuốc, Châu Tiểu Triện cầm chai nước, còn Hàn Trầm và Tô Miên tựa vào chiếc xe bên cạnh. Năm người có cuộc trao đổi ngắn gọn.

“Haiz... Không biết điều tra phá án kiểu gì đây?” Lải Nhải lẩm bẩm một câu.

“Sao lại không biết điều tra kiểu gì?” Hàn Trầm nhướn mày nhìn họ, ánh mắt có chút lạnh lùng.

Lải Nhải lập tức ngậm miệng.

Hàn Trầm nói tiếp: “Bị chúng bày mấy trò giỡn mặt nên các cậu sợ rồi à?”

Mọi người không ai lên tiếng.

Tô Miên ngắc đầu: “Chẳng có gì đáng sợ cả. Dù chúng bày ra nhiều trò màu mè, tanh máu hay gây chấn động cũng thế, tôi chỉ quan tâm đến chứng cứ hành vi mà thôi. Chỉ cần là chứng cứ hành vi chân thực của chúng thì vĩnh viễn không thể đánh lừa mọi người, đồng thời có thể bắt được chúng. Về điểm này, dù bất tổ chức sát thủ hay bất tội phạm bình thường, công việc của tôi cũng chẳng có gì khác biệt”.

Lời nói và ngữ khí của cô khiến Lải Nhải và Châu Tiểu Triện hơi sững người.

Hàn Trầm lập tức tiếp lời: “Quan điểm của cô ấy cũng là suy nghĩ của tôi. Vật chứng cũng có lý lẽ tương tự. Vụ án khó khăn đến mấy, thủ đoạn của tổ chức tội phạm có cao siêu đến đâu, vật chứng cũng không thể đánh lừa người. Không có tội phạm hoàn hảo, chỉ có chứng cứ chưa được phát hiện mà thôi”.

Anh nhìn Tô Miên, lặp lại câu nói của cô: “Việc tôi làm cũng chẳng có gì khác biệt”.

Nghe những lời này, Tô Miên cảm thấy ấm áp trong lòng.

Mặt Lạnh đột nhiên mở miệng: “Hãy giữ vững niềm tin, cần phải bình tĩnh”.

Hàn Trầm phóng tầm mắt ra xa rồi lại quay sang bọn họ: “Đúng là bọn chúng sử dụng lắm chiêu trò, nhưng các cậu nên biết, càng nhiều trò sẽ càng để lại nhiều dấu vết và chứng cứ. Em có phát hiện gì không?” Ánh mắt anh dừng lại ở Tô Miên.

Tô Miên tiếp lời: “Dựa vào chân dung mà em phác họa trước đó về A, có thể đưa ra kết luận sơ bộ như sau. Thứ nhất, vào thời điểm xảy ra vụ án, chắc hẳn đứng lẫn trong đám đông theo dõi. Em đã nhờ mấy điều tra viên thu thập hình ảnh ở hiện trường. Em sẽ cố gắng tìm ra hắn, nhưng việc này cần chút thời gian”.

Mọi người gật đầu. Tô Miên nói tiếp: “Thứ hai, hắn lựa chọn nạn nhân để ra tay, tiêu chuẩn chọn lựa có điểm giống T, nhưng cũng có nét khác biệt. Đó không phải là người đàn ông phạm tội ác tày trời, mà là người tự tư tự lợi, ruồng rẫy người thân. Điều này trùng khớp với suy đoán của em: Hắn từng bị ruồng bỏ nên mới không thể chấp nhận hạng người này. Nếu lại gây án, em tin chắc hắn vẫn sẽ nhắm đến đối tượng như vậy”.

Hiện tại có quá ít manh mối nên cô chỉ có thể đưa ra suy đoán đơn giản. Hàn Trầm đột nhiên mở miệng: “Em thử đoán xem, ai là người trang điểm cho Lưu Diêu Hoa?”

Tô Miên trả lời ngay: “Là L”.

Hàn Trầm nhắc tới, cô mới nhớ đến gương mặt được trang điểm tinh tế của nạn nhân. Đây chắc chắn là tác phẩm của L, chứ A không làm được điều đó.

Cô lại nói: “Bao gồm cả chữ cái ‘A’ viết ở quảng trường, tuy không giống chữ cái viết hoa ‘L’ ở chỗ tượng sáp nhưng nét chữ rất ngay ngắn, chắc là do L viết. Chữ của A xấu hơn nhiều”.

“Vì vậy, trong quá trình A gây án vào tối qua, L đã giúp hắn.” Hàn Trầm kết luận.

Mọi người đều im lặng, tưởng tượng quá trình xảy ra vụ án. Sau khi rời khỏi nhà, Lưu Diệu Hoa bị A bắt cóc ở một nơi vắng người nào đó. Hắn sử dụng phương thức quen thuộc của tổ chức tội phạm là thuốc mê. Sau đó, A buộc trái bom rồi mặc bộ đồ thăng hê vào người nạn nhân, còn L trang điểm cho anh ta.

Sau khi tỉnh lại. Lưu Diệu Hoa nhận được một loạt chỉ thị, có thể qua điện thoại hoặc viết trên giấy. Cũng có thể, A ẩn mình trong bóng tối, dùng giọng nói đáng sợ để uy hiếp anh ta.

Anh phải đến quảng trường vào giờ này.

Anh phải không ngừng nhảy múa.

Anh phải đợi cảnh sát đến, chỉ bọn họ mới có thể cứu anh.

Đúng rồi, chúng tôi sẽ luôn theo dõi anh. Nếu anh không làm theo mệnh lệnh. Quả bom sẽ lập tức... Bùm!

Nạn nhân thứ hai khác hoàn toàn nạn nhân đầu tiên. Anh ta tên Trần Đắc Viên, 35 tuổi, là nhân viên làm công ăn lương bình thường, đồng thời là một người chồng, người cha tốt. Trong con mắt những người xung quanh, anh ta là người đàn ông trầm ổn, hiền lành, lương thiện. Chín giờ tối hôm qua, anh ta xuống nhà đổ rác rồi không thấy quay về. Camera giám sát trong khu chung cư bị phá hỏng. Sau khi Trần Đắc Viên mất tích, gia đình đã tìm anh ta cả đêm.

Nhận được tin về cái chết của chồng, vợ Trần Đắc Viên đã ngất xỉu ngay tại chỗ. Bạn bè bị sốc nặng: “Kể nào giết anh ấy? Một người tốt bụng như vậy có thù hằn với ai chứ? Con trai anh ấy mới tám tuổi, sau này nó sẽ ra sao?”

Các điều tra viên đều trầm mặc. Con trai nạn nhân được ông bà nội bế đứng một bên. Đôi mắt trong veo của cậu bé dường như hiểu chuyện, nhưng cũng rất mù mờ.

Camera ở ngoài đường bị phá hỏng, không để lại dấu vết, cũng chẳng có nhân chứng. Nhân viên của bảo tàng cho biết: “Sáng sớm hôm nay, tượng sáp đó đã được đặt trên sân khấu nên chúng tôi tưởng là đồ của bảo tàng”.

“Đối tượng mà L sát hại là người tốt.” Tô Miên kết luận, “Đặc biệt là một người cha tốt. Thời niên thiếu, L rơi vào hoàn cảnh gia đình rất nghiêm khắc và đè nén. Hắn chọn nạn nhân làm tượng sáp, liệu có phải với ý nghĩa, người bố tốt này sẽ mãi mãi được lưu giữ? Lúc gây án, chắc hắn cũng coi mình là một đứa trẻ tám tuổi.”

Nạn nhân thứ ba tên Bạch An An, mất tích khi trên đường từ cơ quan về nhà vào chiều hôm qua. Bạn bè cho biết, cô là một người phụ nữ hết sức vui vẻ và đáng yêu, chưa có bạn trai, cuộc sống giản dị.

Bể nước ở công viên Hải dương cũng đã được kiểm tra. Thì ra ở gần máy bơm đường khí được lắp thiết bị điều khiển nhỏ, được buộc bằng sợi dây kim loại vô cùng chắc và sắc, ngoài ra còn có thiết bị hẹn giờ.

Sau khi chết vì chất độc, Bạch An An bị vùi sâu dưới đáy bể, người được buộc bằng những sợi dây từ thiết bị điều khiển. Thi thể của cô có dấu vết bị xâm hại tình dục. Đến thời gian đã định, cô được kéo lên. Sợi dây dính vào mí mắt và ngực giật mạnh, nên cô mới mở mắt và quả tim bắn ra ngoài.

Camera giám sát của công viên Hải Dương cũng bị phá hỏng. Nhân viên phòng Giám định cho biết: Người làm ra thiết bị điều khiển và người đột nhập vào nhà Hàn Trầm gõ chuông báo động là một, cũng có nghĩa là sát thủ A.

“Việc R lựa chọn cô gái này phù hợp với thủ pháp quen thuộc của hắn.” Châu Tiểu Triện nói, “Vì trong quá khứ, nạn nhân của R đều là những cô gái ở độ tuổi thanh xuân phơi phới”.

Tô Miên gật đầu: “Cường hiếp, moi tim, hắn muốn chiếm đoạt những cô gái trẻ này một cách triệt để”.

Tổ Khiên Đen về đến cơ quan đã là mười một giờ đêm. Bây giờ là cuối thu, đến buổi tối, thời tiết vô cùng giá lạnh. Từ nhà vệ sinh đi ra ngoài, Tô Miên liền nhìn thấy Hàn Trầm đứng tựa vào lan can trên hành lang, phóng tầm mắt ra xa. Trong văn phòng, Mặt Lạnh và Lải Nhái đang nhả khói, xem lại tài liệu ngày hôm nay, còn Châu Tiểu Triện thu dọn hộp đồ ăn khuya trên bàn.

Tô Miên đi đến bên Hàn Trầm, tựa vào vai anh. Hàn Trầm cởi áo jacket, ôm cô vào lòng. Hai người im lặng một lát, Tô Miên hỏi: “Anh đang nghĩ gì thế?”

“Tô Miên, anh muốn hút một điếu thuốc.”

Cô liền ngẩng đầu nhìn anh: “Hả?”

“Được không em?” Hàn Trầm hỏi tiếp.

Trầm tư vài giây, Tô Miên liền đi vào văn phòng, lấy bao thuốc và bật lửa của Lải Nhải mang ra ngoài, rút một điếu đưa cho anh.

Hàn Trầm nhận lấy, nghiêng đầu châm lửa: “Chỉ một điếu này thôi”.

Tô Miên “vâng” khẽ một tiếng. Hàn Trầm cúi đầu, mí mắt hơi khép lại, hít một hơi rồi nhả ra làn khói trắng. Không hiểu vì sao, bất gặp dáng vẻ này của anh, cô lại cảm thấy xót xa trong lòng.

Hàn Trầm nhanh chóng hút hết điếu thuốc, khóe mắt cười cười: “Ngoài em ra, thuốc lá là phương thức giữ cho đầu óc tỉnh táo hữu hiệu nhất. Bọn chúng để lại nhiều manh mối, chúng ta có thể tìm ra nơi ẩn náu của chúng rồi”.

Tô Miên ngăn người: “Gì cơ?”

Anh ôm vai Tô Miên, đưa cô đi vào văn phòng: “Có điều, đây chỉ là nơi ẩn náu trong buổi tối hôm qua mà thôi. Chúng thận trọng như vậy, bây giờ chắc đã di chuyển đi chỗ khác. Chúng ta cứ đến đó rồi tính sau”.

Ngoài trời tối như hũ nút, phòng làm việc của tổ Khiên Đen bật đèn sáng trưng. Tấm bản đồ của thành phố Lam được treo trên tường, Hàn Trầm cầm cây bút, khoanh tròn ba địa điểm trên bản đồ.

Bốn thành viên ngồi yên, dõi theo nhất cử nhất động của anh. Tô Miên mờ mịt, quay sang hỏi Châu Tiểu Triện: “Những điểm anh ấy khoanh tròn là nơi nào vậy?”

“Biết ngay em không nhận ra mà, là nơi ở của ba nạn nhân.” Giọng nói trầm ấm vang lên.

Hàn Trầm vẫn đứng xoay lưng về phía các thành viên, anh lại vẽ một vòng tròn lớn bên ngoài ba điểm nói trên rồi mới quay người về phía họ.

Tô Miên bĩu môi, tỏ ý không hài lòng khi anh vạch trần khiếm khuyết của cô trước mặt các an hem. Hàn Trầm lên tiếng: “Tìm kiếm tất cả nhà xưởng hoặc nhà kho trong khu vực này, chú ý trước cửa đậu một chiếc xe tải. Đó chính là hang ổ của bọn chúng”.

Mọi người đều kinh ngạc. Trong tổ Khiên Đen, ngoài Hàn Trầm ra, chỉ Mặt Lạnh là có sở trường về phương pháp điều tra truyền thống, nên anh ta lập tức mỉm cười, gật đầu: “Tôi rõ rồi”.

Lải Nhải và Châu Tiểu Triện vẫn còn như đang lạc trong sương mù, Tô Miên nửa hiểu nửa không. Hàn Trầm ngồi xuống, từ tốn giải thích: “Dựa theo Nguyên tắc trao đổi của Locard[1], chỉ cần thực thi hành vi phạm tội, tội phạm chắc chắn sẽ trực tiếp hoặc gián tiếp để lại dấu vết trên người nạn nhân hoặc hiện trường xung quanh. Hành vi phạm tội càng phức tạp, lăm chèo trò, sẽ càng để lại nhiều dấu vết. Mà ba vụ án này, như Tô Miên nhận xét, là rất màu mè”.

[1] Edmond Locard (1877-1966): Là nhà hình sự học người Pháp nổi tiếng vào thế kỷ 19, là người tiên phong trong khoa học pháp y và tội phạm.

Mọi người đều gật đầu. Bất cứ cảnh sát hình sự nào cũng biết đến định luật này, chỉ là lý thuyết thường nói thì dễ, làm thì khó, nên về cơ bản không ai thêm để ý. Châu Tiểu Triện chau mày: “Nhưng chúng đã phá hỏng mọi camera giám sát, nửa đêm cũng chẳng lấy đầu ra nhân chứng, không lưu lại bất cứ dấu vân tay hay dấu vết nào ở hiện trường”.

Hàn Trầm cười cười: “Thứ chúng xóa đi là dấu vết trong tâm mắt chúng ta. Còn ngoài tâm mắt thì sao?” Anh gõ gõ ngón tay xuống thành ghế: “Ở đây xuất hiện quan hệ logic rất đơn giản. Tối qua, L xuất hiện ở hiện trường gây án của A, A có mặt ở tại hiện trường của R”.

Tô Miên gật đầu. Tối qua, L đã giúp A trang điểm cho “thằng hề”, chữ “A” ở quảng trường cũng là do L viết. Còn hệ thống điều khiển ở hiện trường gây án của R là do A lắp đặt.

“Lúc được phát hiện, tượng sáp của L tương đối hoàn chỉnh, không một khiếm khuyết, làn da cũng không lưu lại bất cứ dấu vân tay nào.” Hàn Trầm tiếp lời, “Một người khó có thể vận chuyển nạn nhân đến đó. Vì

vậy, tôi tin chắc L cũng có người trợ giúp. Điều này có nghĩa là, ba tên sát thủ không phải gây án riêng rẽ, mà là hành động cùng nhau”.

Nói xong, anh nhướn mày nhìn Tô Miên. Cô ngày ngày ở bên anh, bị nhiễm phương pháp truyền thống, nghịch lý logic gì đó nên hình như cũng đã hiểu ra vấn đề.

“Giống vụ án Thiệu Luân trước đó.” Cô lên tiếng, “Đêm hôm qua, nạn nhân Lưu Diệu Hoa vẫn còn sống thì không nói làm gì. Hai nạn nhân kia sau khi tắt thở không lâu sẽ xảy ra tình trạng thi thể cứng đờ. Nhưng lúc được phát hiện, thân thể của họ thẳng đứng, không một chút xây xước hay tổn thương. Vì vậy, phải là xe tải mới có thể chở cả ba hung thủ và ba nạn nhân.”

Hàn Trầm gật đầu: “Chiếc xe tải này chạy đi chạy lại giữa các địa điểm gây án. Nửa đêm nửa hôm bận rộn như vậy, chắc cũng chỉ có bọn chúng mà thôi. Chúng phá hỏng camera giám sát ở địa điểm bắt cóc nạn nhân và địa điểm gây án, nhưng không thể phá hết tất cả camera trên tuyến đường này. Vì vậy, chúng ta sẽ dễ dàng tìm ra xe tải của chúng”.

Mọi người đều tỏ ra phấn chấn. Vụ khủng bố có vẻ phức tạp nhưng Hàn Trầm đã bắt đúng chi tiết trọng tâm, nhanh chóng tìm ra manh mối quan trọng. Tô Miên không khỏi cảm thán, quả thực anh có khả năng phân tích logic tuyệt vời, bất kể vụ án khó khăn đến mức nào, anh cũng đều tìm ra điểm mấu chốt.

Hàn Trầm nói tiếp: “Ngoài vụ nổ không tính, làm tượng sáp hay moi tìm đều là công việc phức tạp. Vì vậy bọn chúng còn cần một nơi để tiến hành, mà địa điểm này phải là ngôi nhà độc lập, không thể nằm trong khu chung cư, bởi chúng còn phải bê xác chết lên xuống. Trong khu vực nội thành, ngôi nhà độc lập chỉ có thể là biệt thự hay nhà kho, nhà xưởng. Nửa đêm lái một chiếc xe tải ra vào biệt thự cũng dễ thu hút sự chú ý nên nhà kho hay nhà xưởng sẽ càng hợp lý hơn”.

Lải Nhải ngẫm nghĩ rồi thắc mắc: “Xe tải lớn như vậy, chúng có thể hành động ngay trong thùng xe chứ cần gì quay về hang ổ ắt công?”

Hàn Trầm cười cười, quay sang Tô Miên: “Em nghĩ có khả năng đó không?”

Tô Miên chớp mắt: Tất nhiên là không rồi. Có điều, Hàn Trầm hỏi câu này chứng tỏ bây giờ, anh cũng rất có cảm giác với lĩnh vực của cô. Anh đã bắt đầu đưa kiến thức tâm lý tội phạm của cô vào hệ thống suy luận của mình.

“Không thể.” Cô đáp, “A thì sao cũng được, nhưng bắt L chui rúc trong thùng xe đông người để làm pho tượng sáp tinh xảo ư? Bắt R cưỡng hiếp, giết chết rồi moi tìm cô gái ở trong thùng xe chật hẹp? Ở hoàn cảnh chẳng có tí nghệ thuật nào mà cứ như đang chạy trốn ấy, chúng lấy đâu ra hứng thú để mà hành sự. Vì vậy, chắc chắn chúng cần một nơi thoải mái và dễ chịu để gây án.”

Lải Nhải gật đầu tán thành.

“Nhưng tại sao lại nhất định ở trong khu vực này?” Châu Tiểu Triện hỏi. Mọi người đều nhìn vòng tròn lớn mà Hàn Trầm vừa khoanh trên tấm bản đồ.

Hàn Trầm bình thản trả lời: “Có ba nguyên nhân. Thứ nhất, bất kể tội phạm hung ác đến mức nào, chúng cũng là con người. Như Tô Miên từng nói, là con người sẽ có thói quen gây án ở nơi chúng cảm thấy dễ chịu.

Thứ hai, ba nạn nhân đều được tội phạm lựa chọn chứ không phải vợ bừa. Hiện tại, chúng ta vẫn chưa phát hiện ra bằng chứng cho thấy chúng tìm kiếm con mồi thông qua mạng internet như T. Vậy chúng làm thế nào để tìm ra nạn nhân? Tôi tin chắc, ba nạn nhân đều sống trong môi trường quen thuộc của chúng.

Nguyên nhân thứ ba càng đơn giản hơn. Chúng lái xe từ nơi này đến nơi kia cả đêm, nếu hang ổ nằm cách xa địa điểm gây án thì vừa mệt vừa mất thời gian”.

Ba rưỡi sáng. Nhờ sự phân tích của Hàn Trầm mà không khí trong văn phòng trở nên sôi sục. Tô Miên và Hàn Trầm cũng tham gia cuộc tìm kiếm. Năm người ngồi trước máy tính, kiểm tra hình ảnh từ camera giám sát trên những đoạn đường có liên quan.

“Tìm thấy rồi!” Châu Tiểu Triện hét lớn, xúc động đứng bật dậy.

Mọi người đều ngó sang máy tính của cậu ta. Đó là một con đường cách công viên Hải Dương không xa. Vào lúc nửa đêm, xe cô thừa thớt, một chiếc xe chở hàng cỡ trung sơn màu vàng, trên có dòng chữ “Công ty vận tải XX” chạy về hướng công viên. Châu Tiểu Triện tua nhanh. Nửa tiếng sau, cũng trên đoạn đường đó, chiếc xe tải chạy theo hướng ngược lại.

“Không chỉ ở gần công viên, em còn phát hiện ra chiếc xe tải này trên con đường đi tới quảng trường và gần khu phố dành cho người đi bộ.” Châu Tiểu Triện cất giọng hưng phấn, mở đoạn băng ghi hình ọi người xem.

Hàn Trầm vỗ vai cậu ta: “Làm rất tốt”. Tô Miên huých vào cánh tay cậu ta, tỏ ý khen ngợi.

Châu Tiểu Triện gãi đầu: “Em không biết suy luận nên đành bù đắp bằng khả năng quan sát”.

“Tiểu Bạch, em xem tài xế có phải là A không?” Lải Nhải chỉ vào màn hình.

Tô Miên ghé sát màn hình. Vì đây là hình ảnh từ camera giám sát bên đường nên mờ tịt. Cô chỉ nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông ngồi vị trí lái xe. Hắn đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang nên không rõ mặt. Một tay hắn đặt trên vô lăng, một tay gác lên cửa sổ, dáng vẻ nhàn nhã. Ngoài ra, hắn còn đeo đôi găng tay màu trắng.

“Nhìn có vẻ giống.” Cô đáp.

“Lập tức theo dõi chiếc xe này. Khi nào tìm ra vị trí của nhà kho, chúng ta sẽ xuất phát ngay.” Hàn Trầm nói.

Năm giờ sáng. Land Rover cùng hai chiếc xe cảnh sát lao nhanh trên con đường sương mù dày đặc. Cả đêm không ngủ, Tô Miên có chút mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn rất phấn chấn. Còn Hàn Trầm chuyên tâm lái xe.

Họ đã tìm ra vị trí nhà kho, quả nhiên nằm trong phạm vi dự đoán của Hàn Trầm. Chiếc xe tải màu vàng cũng đỗ ở cửa. Cảnh sát vũ trang đã xuất phát, bao vây xung quanh khu vực khả nghi. Tổ Khiên Đen đến để chỉ huy hiện trường.

Trời vẫn chưa sáng hẳn nên đường phố khá thừa thớt. Tuy nhiên, nhiều nhà hai bên đường đã sáng đèn, không ít người đang tập thể dục ngoài ban công.

Trong cả ba vụ án mạng ngày hôm qua, vụ tượng sáp không mấy thu hút sự chú ý dù có người đang tin trên mạng; vụ người cá do Hàn Trầm kịp thời yêu cầu ngừng phát sóng trực tiếp, khán giả cũng đã ra về nên không gây ra ảnh hưởng lớn; chỉ duy nhất vụ chất nổ, đã trở thành tin tức nóng hổi ở thành phố Lam trong hai ngày nay, tuy không gây ra nỗi kinh hoàng trên diện rộng nhưng cũng khiến lòng người bất an. Có người đoán xã hội đen gây án, có người đoán nạn nhân là tín đồ tà giáo... Tóm lại, “thằng hề” đã trở thành cụm từ khiến mọi người sợ hãi.

“Chúng đang tác động đến thành phố này.” Tô Miên lên tiếng, “Khoe khoang phương thức phạm tội của chúng, khiến thành phố chìm trong bóng đen của tổ chức sát thủ.”

Hàn Trầm im lặng. Cổ áo jacket kéo đến tận cằm khiến gương mặt anh càng trở nên lạnh nhạt. Trong đầu Tô Miên chợt hiện ra hình ảnh anh hút thuốc ngày hôm qua. Tại sao anh đột nhiên muốn hút thuốc?

Có phải vụ án này, vụ án liên quan đến quá khứ của cô và anh khiến anh cảm thấy áp lực nặng nề? Nhưng anh chỉ dung túng bản thân trong chốc lát. Đến khi tắt mẩu thuốc, anh lại khôi phục sự tỉnh táo và kiên định.

Tô Miên trầm tư trong giây lát. Tới ngã tư có đèn đỏ, Hàn Trầm từ từ dừng xe, cô liền quay người, túm cổ áo rồi hôn lên môi anh.

Nụ hôn bất thành linh của cô khiến Hàn Trầm hơi bất ngờ, nhưng anh nhanh chóng ôm eo cô, từ bị động trở thành chủ động, hôn càng mãnh liệt.

Một lúc sao, hai người kết thúc nụ hôn. Tô Miên thủ thỉ: “Hàn Trầm, sao em có thể thích anh đến mức này?”

Đúng lúc đèn xanh bật sáng, Hàn Trầm khởi động ô tô, nhìn về phía trước, khóe mắt ẩn hiện nét cười.

“Em nên thích anh như vậy.” Anh nói.

Anh chỉ hận không thể lấy trái tim ra trao cho em. Vì thế, em nên thích anh như vậy.

Đây là một nhà kho vô cùng sạch sẽ. Bốn bức tường, trần nhà, nền đất đều sạch như mới xây, thậm chí không một chút bụi bặm. Nhà kho trống không, chẳng có đồ đạc. Tổ Khiên Đen nhất thời im lặng. Cuối cùng, vẫn là Lải Nhải mở miệng trước: “Mẹ kiếp! Bọn này chơi chúng ta à”. Châu Tiểu Triện cũng “hừ” một tiếng.

“Đừng than vãn nữa.” Hàn Trầm cất giọng lãnh đạm, “Có giải quyết được vấn đề gì đâu?”

Hai người lập tức ngậm miệng. Tô Miên đứng bên cạnh Hàn Trầm, cũng có chút buồn bực trong lòng. Việc ba tên tội phạm di chuyển địa điểm đã nằm trong dự liệu của Hàn Trầm nhưng hành động dọn dẹp sạch sẽ hiện trường này chẳng khác nào thách thức bọn cô.

Một điều tra viên chạy vào, trên tay cầm phong thư màu trắng: “Tổ trưởng Hàn! Chiếc xe tải bên ngoài cũng không có bất cứ dấu vết hay dấu vân tay nào. Tuy nhiên, chúng tôi tìm thấy cái này”.

Hàn Trầm lập tức nhận lấy, bóc ra xem. Bên trong vẫn là tờ giấy trắng muốt, đẹp đẽ. Lần này, người viết thư là L.

Không có nghịch lý logic.

Cũng không có chứng cứ hành vi.

Chúng tôi sẽ không thua Nguyên tắc trao đổi của Locard.

Xin chào! Chúc các vị gặp nhiều may mắn.

Ký tên: A & L & R

72. Chương 72: Thiên Hoang Địa Lão

Bây giờ đã là buổi trưa. Nhà kho này thuộc về một trung tâm phân phối hàng hóa, ngoài cửa là phố xá náo nhiệt, đông người và xe qua lại. Khi ra khỏi nhà kho, Tô Miên nhìn thấy Hàn Trầm đứng một mình bên lề đường. Cô vừa định đi tới chỗ anh, bên cạnh có người gọi, “Cẩn Hi!”

Từ Tư Bạch đi tới. Anh mặc áo blouse trắng, đeo găng tay và khẩu trang.

“Sao anh lại đến đây?” Tô Miên hỏi.

“Anh đến xem thế nào. Anh đã tạm dừng công việc khác để theo vụ án này.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp, “Em đừng quá lo lắng!”

Nhìn vào đôi mắt đặc biệt ôn hòa của anh, Tô Miên chợt hiểu ra vấn đề. Tuy cô không kể cho anh nghe chuyện năm xưa nhưng chắc chắn anh đã biết tin A đột nhập vào nhà Hàn Trầm, đồng thời để lại bức thư gọi cô là “chị” ở quảng trường. Vì vậy, anh quyết định theo vụ án này là để bảo vệ cô sao?

Tô Miên mỉm cười với Từ Tư Bạch, đồng thời vỗ vai anh, “Anh không cần lo lắng quá, em luôn ở bên cạnh mọi người mà. Đối phương hết sức nguy hiểm, anh cũng phải cẩn thận đấy.”

Từ Tư Bạch gật đầu. Anh đang định lên tiếng thì Tô Miên mở miệng trước, bởi trong lòng cô còn đang bận để tâm đến Hàn Trầm, “Lúc nào rảnh nói chuyện sau.”

Nói xong, cô liền đi về phía người yêu. Còn Từ Tư Bạch vẫn đứng bất động, chăm chú dõi theo bóng lưng cô. Một lúc sau, anh mới quay người đi vào nhà kho.

“Anh đang nghĩ gì thế?”

Vừa quay đầu, Hàn Trầm liền bắt gặp ánh mắt đầy quan tâm của Tô Miên.

“Anh đang nghĩ, chúng hiểu rõ về chúng ta như vậy, còn chúng ta lại biết rất ít về chúng.”

Tô Miên im lặng, đứng sững đôi với anh, cùng nhìn dòng xe cộ tấp nập trên đường phố. Nhắc đến nghịch lý logic và chứng cứ hành vi chứng tỏ chúng hiểu rõ phương thức suy luận của cô và Hàn Trầm. Vì vậy, chúng mới quét dọn nhà kho sạch sẽ.

Chẳng phải anh rất mạnh về logic, chỉ cần một chút dấu vết, anh cũng có thể tìm ra nghịch lý để rồi bắt được tội phạm hay sao? Ok, tôi sẽ xóa hết dấu vết, để lại nhà kho trống không, xem anh tìm nghịch lý logic ở đâu?

Chẳng phải cô có sở trường lý giải và phân tích chúng tôi hay sao? Ngay cả một tờ giấy vệ sinh, tôi cũng không để lại, xem cô lý giải suy nghĩ của tôi kiểu gì?

Vì vậy, chúng mới không kiêng dè, để lại nhiều dấu vết về hành tung trong camera giám sát trên đường phố, bởi chúng chẳng thèm để tâm đến điều đó, cũng nắm chắc mình sẽ không bị bắt.

“Chúng ta phải làm thế nào bây giờ?” Cô hỏi.

“Chẳng thế nào cả. Chúng nghĩ một bước, chúng ta phải nghĩ hai bước.” Anh nói rất nhanh, mang theo sự lạnh lùng vốn có. Tô Miên không nhịn được, lại quay sang anh. Gương mặt cương nghị của người đàn ông dưới ánh mặt trời khiến cô không thể rời mắt.

Tô Miên chợt nhớ tới câu anh từng nói với cô. Anh nói, chúng sợ hãi khi chúng ta ở bên nhau. Một người thông minh và mạnh mẽ, lòng dạ tựa biển sâu như anh, một khi tìm thấy cô, cố bỏ hết khúc mắc, làm sao chúng không sợ hãi cơ chứ?

Tô Miên gật đầu, “Đúng vậy! Em cũng sẽ cố gắng.” Cô sẽ sát cánh bên anh, khiến đám sát thủ không còn chỗ nương thân.

Hàn Trầm liếc cô một cái, “Chồng hát vợ khen hay, em đã có dáng vẻ của một người vợ rồi đấy!”

Tô Miên, “Nói chuyện một hai câu là anh lại không nghiêm chỉnh rồi.”

Hàn Trầm mỉm cười, ôm vai cô cùng đi vào nhà kho.

Tô Miên không ngờ, Hàn Trầm lại quyết định mời cả tổ Khiên Đen đi ăn trưa. Hơn nữa, còn ăn ở nhà hàng trang nhã mà lần đầu tiên anh mời cô. Chắc anh muốn mọi người thoải mái tinh thần đây mà.

Lần trước không khí giữa cô và anh đầy mờ ám và rung động lòng người, còn lần này là cả đám ồn ào náo nhiệt. Trong phòng ăn riêng, chiếc bàn hình vuông đối diện cửa sổ, bên ngoài là dòng Trường Giang lung lờ, trên đầu là ngọn đèn trần ấm áp, ánh vàng chiếu xuống gương mặt của mỗi người.

Hàn Trầm và Tô Miên ngồi một bên, Châu Tiểu Triện và Mặt Lạnh ngồi một bên, Lải Nhải lăm mồm nhất nên chiếm hẳn một bên. Hàn Trầm một tay đặt lên thành ghế sau lưng Tô Miên, một tay gỡ thực đơn rồi đẩy đến trước mặt họ, “Các cậu thích ăn gì thì gọi, nhớ gọi cho cô ấy một phần tổ yến huyết. Cô ấy thích ăn.”

Tô Miên liếc anh một cái. Lại là tổ yến, cô thích ăn từ bao giờ thế? Rõ ràng... anh thích gọi cho cô ăn thì đúng hơn.

Hàn Trầm cũng nhìn cô. Tô Miên ngả vào lòng anh, gật đầu, “Vâng... Em thích nhất món này.”

Lải Nhải cầm thực đơn, cười hì hì, “Hôm nay lão đại khao, bọn em sẽ không khách sáo đâu đấy. Huyết yến đúng không? Lấy năm phần trước, không đủ cho xin một nồi!” Anh ta đặt thực đơn xuống bàn, “Lão đại, chúng ta nói rõ trước đã, anh có đủ tiền không đấy? Bây giờ là cuối tháng, bọn em đều nhẵn túi cả rồi.”

“Đủ.” Hàn Trầm không ngần ngại, “Các cậu cứ thoải mái đi.”

Lão đại đã có lời, Lải Nhải còn khách sáo làm gì? Anh ta cùng Chân Tiểu Triện chụm đầu nghiên cứu thực đơn. Ngay cả Mặt Lạnh cũng mỉm cười, thông thả mở quyển thực đơn, thỉnh thoảng chỉ tay vào một món, ra hiệu nhân viên phục vụ đứng bên cạnh ghi lại.

Tô Miên nhìn mà xót ruột. Ở những nhà hàng như thế này, một phần đồ ăn chỉ có chút xíu trong khi sức ăn của cảnh sát hình sự thì khỏi phải nói, có gọi hai mươi mấy món cũng không đủ no.

Thấy bọn họ gọi năm, sáu món, Tô Miên liền giơ tay lấy quyển thực đơn, “Đủ rồi đây! Chúng ta ăn không hết đâu. Đĩa thức ăn của nhà hàng này rất lớn, bấp cải xào cả cân ấy chứ.”

Nào ngờ, Hàn Trầm liền nắm tay cô rồi kéo vào lòng mình. Anh mỉm cười, một tay ôm chặt thắt lưng Tô Miên, không cho cô nhúc nhích rồi hất cằm với mấy người đàn ông, “Mặc kệ cô ấy, các cậu cứ gọi tiếp đi!”

Lải Nhải lập tức cười trên nỗi đau của người khác. Châu Tiểu Triện còn cầm quyển thực đơn, vẫy vẫy với Tô Miên. Tô Miên đẩy ngực Hàn Trầm nhưng không được, chỉ có thể nghiêng răng nói nhỏ vào tai anh: “Đúng là phá gia chi tử!”

Bữa cơm này rất vui vẻ và sản khoái. Tuy tiếc tiền nhưng khi đồ ăn được dọn lên, Tô Miên lại cảm thấy nhanh hơn ai hết. Ba người đàn ông cũng ăn rào rào, chỉ có Hàn Trầm là thông thả, từ tốn. Thỉnh thoảng, anh còn gỡ cua, bóc vỏ mấy con tôm bỏ vào bát cô.

Bữa ăn kết thúc, Tô Miên tựa vào thành sofa xoa bụng, Hàn Trầm ngồi bên cạnh cô. Còn mấy người đàn ông đi đi lại lại cho tiêu cơm.

Khi thấy bên cạnh không có ai khác Tô Miên thủ thỉ: “Trước kia có phải anh cũng hay đi bạn bè như thế này? Bên cạnh có cả đồng anh em đứng không?”

Hàn Trầm đã cởi áo khoác, chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng. Nghe câu hỏi của cô, anh chợt nhớ tới đồng album ở nhà, cười cười: “Chắc vậy”.

Tô Miên tựa đầu vào vai anh, để mặc anh xoa bóp thắt lưng mình. Cô bất giác nhớ đến kĩ thuật lái xe của anh, nhớ đến giọng điệu ngang ngược của anh lúc ở Bắc Kinh, đám bạn bè như Hầu Tử cũng không dám lên tiếng.

Anh chàng công tử đến từ Bắc Kinh này có cá tính đàn ông, cương quyết, khiến người khác dù bị anh bắt nạt và dạy bảo nhưng vẫn ngoan ngoãn phục tùng.

“Bây giờ anh có vẻ ít qua lại với bọn họ.” Sau khi thốt ra câu này, Tô Miên có chút hối hận.

Hàn Trầm cúi xuống nhìn cô. Cô chớp mắt. Một lúc sau, anh ngửa đầu tựa vào thành ghế, khóe miệng nhếch lên.

“Vì anh trọng sắc khinh bạn. Mấy năm qua, anh dành toàn thời gian rảnh rỗi để đi tìm em”.

Trái tim tan chảy, Tô Miên nhướng mày nhìn anh đắm đắm. Vào khoảng khắc đó, tiếng còi tàu ở ngoài mặt sông, tiếng người nói chuyện ở ngoài cửa dường như không tồn tại. Ngắm nhìn gương mặt lộ vẻ mệt mỏi của Hàn Trầm, cô rất muốn hôn anh nhưng cố kiềm chế vì trong phòng còn có những người khác. Yết hầu của Hàn Trầm cũng chuyển động, ánh mắt ngày càng thâm lại.

“Khò... khò...”

Tiếng ngáy giòn giã kéo hai người trở về thực tại trong giây lát. Cả hai cùng quay đầu, mỉm cười. Sau mấy ngày đêm làm việc liên tục, bây giờ được ăn uống no nê, có sofa mềm mại, ngọn gió hiu hiu từ bờ sông thổi vào nên Châu Tiểu Triện và Lải Nhải mỗi người một góc ngủ say sưa. Tiếng ngáy như kéo bể phát ra từ Châu Tiểu Triện. Còn Mặt Lạnh vẫn chưa ngủ, anh ta vừa hút thuốc, vừa ngắm cảnh sắc bên ngoài cửa sổ. Tựa như phát giác ánh mắt của Tô Miên và Hàn Trầm, anh ta không quay đầu, nhanh chóng dí mẩu thuốc vào gạt tàn rồi ngã người xuống sofa.

“Muốn hôn thì cứ hôn đi!” Mặt Lạnh lên tiếng: “Chúng tôi không nhìn thấy gì đâu”.

Tô Miên phì cười, mắng một câu: “Mặt Lạnh thôi!” Nói xong, cô dỗi dôi mắt ra ngoài cửa sổ. Hàn Trầm ôm vai cô, cùng cô yên lặng ngắm nhìn.

Bây giờ đã là buổi chiều, ánh nắng chiếu trên mặt sông sáng lấp lánh. Con sông chảy dài, chảy mãi như đến tận đường chân trời. Nơi đó sương mù mờ mờ, chỉ thấy thấp thoáng có bóng con thuyền, ngoài ra không còn thứ gì khác.

“Anh đang nhìn gì thế?” Tô Miên hỏi.

“Không có gì”. Hàn Trầm nhắm mắt, bóp trán. Một lúc sau, anh mỉm cười: “Hình như anh nhìn thấy thiên hoang địa lão mà anh vẫn hằng mong ước”.

Tô Miên im lặng hồi lâu. Anh lại mở mắt, cúi xuống hôn cô.

Khi đẩy cửa vào phòng ăn, nhân viên phục vụ không khỏi kinh ngạc. Cô ta mới rót thêm nước không bao lâu vậy mà bây giờ tất cả đã ngủ say. Lải Nhải và Châu Tiểu Triện, lúc này, Mặt Lạnh cũng đã ngáy khò khò. Hàn Trầm ngồi tựa vào thành ghế, hai mắt nhắm nghiền. Tô Miên nằm trên ghế, gối đầu lên đùi anh, ngủ say sưa.

Cô nhân viên phục vụ gọi người quản lý, hỏi nhỏ: “Làm thế nào bây giờ?”

Người quản lý nhìn mấy người nằm ngổn ngang trong phòng, trong đó Châu Tiểu Triện mặc bộ cảnh phục nên anh ta dễ dàng đoán biết thân phận của họ.

Trầm ngâm một lúc, người quản lý khép cửa, ra hiệu cho nhân viên rời đi: “Cứ để bọn họ nghỉ ngơi”.

Tầm chiều tối, khi quay lại văn phòng, các thành viên tổ Khiên Đen đều tràn đầy năng lượng. Lải Nhải đi sang phòng Giám định, quyết tâm rà soát lại một lần tất cả các dấu vết ở hiện trường; Châu Tiểu Triện rà soát hình ảnh từ camera giám sát. Hàn Trầm cùng Mặt Lạnh xem lại toàn bộ hồ sơ vụ án, đồng thời chỉ huy những người cảnh sát hình sự ở vòng ngoài, duy trì cuộc điều tra quy mô lớn.

Tô Miên nhót mình trong phòng họp nhỏ. Cô cần bình tâm để tìm thêm manh mối về ba tên sát thủ. Cô cởi giày, ngồi khoanh chân trên bàn, ngón tay không ngừng gõ gõ xuống mặt bàn. Trên tấm bảng trắng trước mặt dán đầy ảnh ba nạn nhân, từ ảnh hộ chiếu, chứng minh thư, ảnh chụp trong cuộc sống, thậm chí cả ảnh nghệ thuật của nạn nhân nữ. Những tấm ảnh này dường như phơi bày cuộc đời của mỗi người.

Không có nghịch lý logic.

Cũng không có chứng cứ hành vi.

Đây là câu nói châm biếm mà nhoms sát thủ để lại. Tô Miên “hừ” khẽ một tiếng. Bọn này khinh thường cô quá đấy.

Kể từ lần cùng Hàn Trầm hợp lực suy luận, Tô Miên đã có ý thức vận dụng phương pháp điều tra truyền thống của anh vào lĩnh vực của cô, để tìm kiếm nghịch lý logic trong hành vi của tội phạm.

Bây giờ, trước mặt cô đã xuất hiện một nghịch lý: ba nạn nhân đều được hung thủ lựa chọn, phù hợp với sở thích của hắn, vậy thì hung thủ làm thế nào để phát hiện và chọn nạn nhân từ đám đông mà không để lại vết cứ dấu vết hay chứng cứ nào?

Hồi tưởng lại vụ án Trần Ly Giang, tuy không để lại dấu vết ở hiện trường, nhưng hắn đã tiến hành theo dõi nạn nhân một thời gian. Đây cũng chính là manh mối cuối cùng bị Hàn Trầm lờ ra.

Vụ của T cũng tương tự. Dù là sát thủ chuyên nghiệp, hành sự thận trọng, nhưng hắn cũng phải tìm kiếm mục tiêu trên diễn an BBS.

Trong vụ của Thiệu Luân và Tư Đồ Dập, tuy cả hai đều là người thông minh nhưng cũng cần tiếp xúc với nạn nhân, mới có thể tiến hành dụ dỗ và bắt cóc. Chính vì vậy, xe ô tô của họ mới bị camera giám sát ghi danh được hình ảnh.

Còn lần này thì sao? Tô Miên nhướn mày, nhìn những tấm ảnh dán trên bảng trắng. Nạn nhân bị nổ tung Lưu Diệu Hoa cùng nhân tình đứng tựa vào thân xe, thân mật chụp ảnh; “tượng sáp” Trần Đắc Viễn cùng con trai đứng trước cổng trường học; “người cá” Bạch An An giơ ngón tay chữ V trước ống kính...

Nhóm sát thủ làm thế nào để phát hiện ra bọn họ? Tô Miên nhắm mắt, nằm xuống bàn. Nếu cô là A, là L, là R... cô sẽ làm thế nào để đảm bảo tìm được “con mồi” vừa ý, trong khi không cần tiếp xúc trực tiếp với đối tượng, không để lại bất cứ dấu vết nào?

Trời tờ mờ sáng. Tô Miên vuốt lại mái tóc lòa xòa, từ phòng họp nhỏ đi sang văn phòng. Lúc này, Hàn Trầm đang ngồi sau bàn làm việc, bộ dạng vẫn rất tỉnh táo. Mặt Lạnh không thấy bóng dáng, còn Lải Nhải và Châu Tiểu Triện đang nằm bò xuống bàn ngáy khò khò.

Tô Miên rảo bước nhanh đến bên Hàn Trầm, liền bị anh kéo vào giữa hai đùi.

“Anh đang đợi em.” Hàn Trầm cầm tay cô, “Chúng ta đi ăn sáng đi!”

Nghe anh nói vậy, Tô Miên mới phát giác bụng mình đói meo. Nhưng cô muốn chia sẻ suy nghĩ với anh ngay lập tức, nên lắc lắc tay người đàn ông, mắt sáng rực, “Em vừa có một phát hiện quan trọng.”

Hàn Trầm định lên tiếng, liền nghe thấy tiếng “ùng ục” phát ra từ bụng Tô Miên.

Tô Miên xoa bụng, mặt ngệt ra, “Thì ra em đói đến mức này.”

Hàn Trầm cười, đứng dậy cầm áo khoác, “Anh cũng có phát hiện quan trọng. Chúng ta vừa đi vừa nói.”

Bây giờ còn khá sớm, căng tin của Cục Công an chưa mở cửa, Hàn Trầm lái xe đưa Tô Miên đến quán phở bò mà cô thích. Quán ăn vừa mở cửa nên chưa có khách. Tô Miên chọn chiếc bàn trong cùng. Hai người ngồi xuống, cô vừa ăn xì xụp vừa nói về nghịch lý logic lớn nhất mà bản thân mới phát hiện.

Sau đó, cô giải thích, “Dễ tìm thấy đáp án nhất là L. Hắn có nghề nghiệp đáng hoàng, là người nghiêm túc, khả năng tự kiểm chế khá cao. Hắn có cơ hội tiếp xúc với nhiều loại người khác nhau, việc lựa chọn nạn nhân phù hợp với điều kiện của hắn dễ như trở bàn tay. Nhưng nếu làm vậy, nguy cơ bị bại lộ sẽ rất cao nên chắc chắn hắn không chọn cách này. Vậy thì hắn sẽ làm thế nào để tìm ra nạn nhân?”

Câu trả lời là “trường học”. Không sai. Đối tượng mà hắn giết hại là một “ông bố tốt”. Hắn luôn coi mình là đứa trẻ bị quản giáo nghiêm ngặt, cuộc sống chỉ bó buộc ở hai nơi chính là gia đình và trường học. Hắn đứng ngoài cổng trường quan sát vài ngày, xem ông bố nào thường xuyên đưa đón, chăm sóc con cái chu đáo. Vậy là hắn có thể tìm ra mục tiêu.”

Phân tích xong, Tô Miên mặt mày hớn hở, mắt sáng rực như sao. Hàn Trầm cười cười, “Ừ. Em nói có lý!”

Tô Miên buông đùa, tiếp tục lên tiếng, “Biết được điểm này, chúng ta có thể khoanh vùng điều tra, tìm kiếm đối tượng tình nghi từ những camera giám sát ở xung quanh trường học của con trai nạn nhân Trần Đắc Viễn. Ngoài ra, chúng ta sẽ bố trí lực lượng tuần tra ở những trường tiểu học trọng điểm và cao cấp, lọc ra những phụ huynh nam phù hợp điều kiện. Không biết chừng chúng ta có thể bắt được L ấy chứ!”

Sương mù dần tan biến, ánh ban mai tỏa sáng khắp không gian, Hàn Trầm đã ăn xong, chăm chú nghe Tô Miên phân tích. Tô Miên lại ăn một miếng lớn rồi nói tiếp, “A có tính cách khác hoàn L. Hắn tương đối ngạo mạn, hành động tùy ý. Hắn cũng rất tinh nghịch, lấy chuyện đùa giỡn nạn nhân làm trò vui. Nếu không phải dè chừng chúng ta, chắc hắn thích được tiếp xúc với nạn nhân, ví dụ, đi xem việc ở siêu thị của nạn nhân, kết bạn với nạn nhân... Như vậy, hắn mới có thể hưởng thụ khoái cảm khi giết chết họ.

Nhưng bây giờ, hắn không thể trực tiếp tiếp xúc với nạn nhân, vậy thì hắn làm thế nào để tìm ra mục tiêu?

Câu trả lời là: tin vĩa hè. Với tính cách của A, không biết chừng hắn nghe nói ở đâu đó, đức ông chồng của nhà nào chẳng ra sao, con trai của nhà ai bất hiếu... Hắn sẽ theo dõi đối phương vài ngày, một khi phù hợp điều kiện, hắn sẽ bắt cóc người ta.

Nhìn qua thì thấy phương thức “săn mồi” của A có vẻ khó nắm bắt, nhưng ngẫm nghĩ kỹ, nếu em coi bản thân là A, bây giờ cần phải “đi săn”, vậy thì em sẽ đến những nơi nào?”

Cô nhìn Hàn Trầm, “A là một đứa trẻ tùy hứng, nghịch ngợm tai quái. Vì vậy, cách thức lựa chọn của hắn sẽ đơn giản thôi. Hắn sẽ chọn những nơi mình thích để săn mồi.”

Hàn Trầm cảm cốc nước uống một ngụm, “Hắn thích những nơi như thế nào?”

Tô Miên cười hì hì, “Em không biết, nhưng có vài điểm như sau: cửa hàng chuyên bán nhả hiệu mũ lưỡi trai mà hắn thường đội, cửa hàng bán quần áo hắn mặc, đặc biệt là cửa hàng kim khí. Một cao thủ về chất nổ chắc sẽ thích nơi này. Chúng ta dựa vào chân dung để tiến hành điều tra, rất có khả năng sẽ tóm được hắn.”

Hàn Trầm gật đầu, nhìn Tô Miên chăm chú. Liệu có phải cô rất hiểu bọn chúng, nên chúng mới muốn đoạt lấy cô?

Tô Miên thở dài, “Chúng ta biết quá ít về tên R nên tạm thời không có phát hiện gì khác.”

“Như vậy đã rất tốt rồi.” Anh nói.

Tuy anh là bạn trai của cô nhưng những lời khen ngợi như vậy rất hiếm thấy, Tô Miên nở nụ cười rạng rỡ, chờ anh rút điện thoại gọi cho đội hình sự, bảo họ khoanh vùng điều tra theo suy đoán của cô.

Đến khi anh gác máy, Tô Miên vẫn chưa hết hưng phấn, tiếp tục kể công, “Anh xem, em đã nghĩ ra hai hướng đi rõ ràng, chỉ cần chúng ta bỏ thêm thời gian điều tra hay chờ hoạt động tiếp theo của bọn chúng, nhất định sẽ có thu hoạch.”

Hàn Trầm cười cười, rút ví tiền ra thanh toán, “Ừ, anh đã nói từ lâu rồi còn gì, suy luận của em hay hơn anh nhiều.”

Tô Miên đứng dậy, khoác tay anh, “Sao câu này chẳng có thành ý gì cả. Đúng rồi, anh bảo anh cũng có phát hiện mới, là gì thế?”

Hàn Trầm rút di động khỏi túi quần, mở một thư mục ghi âm nào đó rồi áp vào tai cô.

Tô Miên hơi ngẩn người khi nghe đoạn ghi âm này.

“Xảy ra chuyện rồi... Ở đây có người... Trên người anh ta cài bom! Nhưng chúng tôi đâu biết gỡ bom...”

“... K... y... b... bầu trời... màu trắng...” Tiếng hát mơ hồ xen lẫn âm thanh náo nhiệt vọng tới.

“Lập tức với bộ quần áo trên người anh, để tôi xem có thể gỡ bom hay không?” Giọng nói nghiêm nghị của Hàn Trầm vang lên.

...

Đây là đoạn ghi âm ghi lại nội dung cuộc trao đổi hôm xảy ra vụ nổ. Tô Miên hỏi, “Cái này có vấn đề gì sao?”

Hàn Trầm ôm cô đi ra ngoài, “Em có nghe thấy nạn nhân hát không?”

Tô Miên gật đầu, “Có, nhưng rất mơ hồ, em nghe không rõ.”

“Hôm qua, anh nghe đi nghe lại đoạn ghi âm này, phát hiện nạn nhân hát lặp đi lặp lại một đoạn. Ca từ loạn xạ, tìm ở trên mạng không ra nội dung tương tự. Em thử nghĩ xem nguyên nhân tại sao?”

Tô Miên hơi chau mày.

“Có nghĩa là... lời ca đó là do A chỉ định.” Cô buột miệng, “Nhưng tại sao hẳn lại bắt nạn nhân hát? Ca từ có ý nghĩa đặc biệt với hắn hay sao?”

Hàn Trầm, “Điều này cần phải vận dụng kiến thức tâm lý tội phạm của em rồi. Chẳng phải em nói, A thích đùa giỡn nạn nhân và cảnh sát sao? Báo cáo của phòng Giám định ngày hôm nay cho biết, trong mảnh vụn của trái bom có bộ phận thắng phanh, chắc là khóa mật mã. Cũng có nghĩa trái bom buộc trên người nạn nhân có lắp một cái khóa mật mã. Nếu A đã có ý giết nạn nhân thì khóa mật mã hoàn toàn không cần thiết. Trừ khi...”

Tô Miên lập tức hiểu ra vấn đề, “Em biết rồi! Lời ca mà nạn nhân hát chính là manh mối để tìm ra mật mã gỡ bom.”

Hàn Trầm mỉm cười gật đầu. Tô Miên tiếp tục suy luận, “Điều này mới phù hợp với chân dung của A và sở thích bày những trò tai quái của hắn. Hắn đã bảo “thằng hề” hát một bài liên quan đến mật mã mở khóa nhưng đáng tiếc không ai chịu nghe. Nhất định là vậy, bằng không, hắn chẳng cần lắp mật mã làm gì.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về nơi đỗ ô tô. Đúng lúc này, Hàn Trầm hơi dừng lại, bởi vì anh nhìn thấy, ông chủ quán bán đồ ăn sáng ở phía đối diện đang ngó nghiêng về một hướng. Hàn Trầm lập tức quay đầu, Tô Miên cũng dõi theo ánh mắt của anh.

Hai người liền dừng bước. Bây giờ trời đã sáng hẳn, phố xá bắt đầu đông đúc. Ở ngã tư cách đó mấy trăm mét đột nhiên xuất hiện mười mấy người đang chạy về hướng này. Bọn họ la hét điều gì đó nhưng vì khoảng cách khá xa nên Tô Miên và Hàn Trầm không nghe rõ.

“Chuyện gì thế? Bên đó có gì thế?” Người qua đường hóng hớt.

Hàn Trầm và Tô Miên đưa mắt nhìn nhau, lập tức chạy về ngã tư. Cũng có rất nhiều người chạy đi xem tình hình, nhưng ngay sau đó, càng có nhiều người chạy lại, sắc mặt hoảng hốt.

Lần này, Hàn Trầm và Tô Miên đã nghe rõ bọn họ nói gì.

“Thằng hề! Thằng hề!”

“Mẹ ơi! Phía trước có một thằng hề vừa khóc, vừa hát, vừa nhảy múa!”

Cũng có người qua đường không hiểu nên kéo người bên cạnh, hỏi, “Thằng hề làm sao cơ?”

Người bên cạnh lập tức hất tay anh ta, “Mau chạy đi! Có bom đấy!”

Tô Miên giật mình, cúi đầu nhìn đồng hồ. Bây giờ đã là 6 giờ 55 phút.

Hai người chẳng nói chẳng rằng chạy ngược lại dòng người, lao như tên bắn về nơi có thằng hề và trái bom.

Trong tiếng la hét ồn ào, tiếng bước chân rầm rập, Tô Miên cố gắng xuyên qua đám đông, vừa thở hổn hển vừa mở miệng, “Hàn Trầm, chúng ta nhất định phải cứu người này!”

Hàn Trầm vừa chạy vừa kéo tay cô, cũng cất giọng kiên quyết, “Nhất định!”

P/s: Mới có điện, để mọi người chờ vật vờ rồi, hic hic!

73. Chương 73: Điệu Vũ Của L

Lúc tỉnh lại, anh ta phát hiện mình đang ở một nơi tối đen như hũ nút, giờ tay không nhìn thấy năm ngón. Xung quanh rất lạnh, còn có mùi tanh tanh.

Đây là đâu nhỉ? Anh ta ôm đầu, đứng dậy. Đầu đau như búa bổ, ký ức trước khi hôn mê dần hiện về, ngày càng rõ ràng, khiến toàn thân anh ta lạnh toát.

Anh ta còn nhớ, lúc mình đang trên đường về nhà thì có một bóng người tiến lại gần nhưng anh ta không để ý. Sau đó, đầu anh ta bị giáng một cú rất mạnh. Trong cơn choáng váng, anh ta cảm thấy máu từ trên trán chảy xuống, chảy cả vào mắt. Anh ta chỉ nhớ, đối phương rất thô bạo và thiếu kiên nhẫn, kéo lê anh ta trên mặt đường. Sau đó, anh ta tỉnh lại ở nơi này.

Tại sao lại như vậy?

“Các người... Các người là ai?” Anh ta nghe thấy giọng nói run run của mình trong bóng tối.

Vài giây sau, xung quanh bỗng bật đèn sáng như ban ngày. Anh ta che mắt, mới miễn cưỡng thích ứng với ánh sáng. Tiếp theo, anh ta sợ đến mức tim suýt ngừng đập khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Trước mặt anh ta xuất hiện một người đàn ông, một người đàn ông mặc bộ đồ quần áo thằng hề sặc sỡ, đầu đội chiếc mũ khôi hài, gương mặt trang điểm đậm nhìn như ma quỷ.

Anh ta trừng mắt với thằng hề, hần cũng trừng mắt với anh ta. Trong đầu anh ta chợt nhớ đến tin tức có một thằng hề bị nổ tung trên đường phố mấy hôm trước. Anh ta vội quan sát đối phương, quả nhiên phát hiện trên người hần nhô lên một cái bọc. Thế là toàn thân anh ta run lẩy bẩy. Thằng hề dường như cũng bất chước anh ta, cả người run run.

Anh ta chỉ tay vào thằng hề: “Anh... Anh là ai?”

Thằng hề đồng thời chỉ vào anh ta, miệng mấp máy nhưng không phát ra âm thanh.

Một nỗi hoảng sợ kinh khủng dội vào lòng anh ta trong giây lát. Anh ta buông thõng cánh tay, thằng hề cũng làm theo, trong mắt toàn là nỗi sợ hãi.

Anh ta cúi đầu một cách khó nhọc. Thằng hề ở trong gương cũng cúi đầu. Anh ta nhìn thấy bộ trang phục thằng hề và bọc thuốc nổ buộc trên người mình. Nước mắt tuôn trào khóe mi, lúc này, anh ta mới nhận

ra, bản thân đang đứng trước cái gương trong một nhà vệ sinh công cộng nào đó. Ngoài trời tối đen, xung quanh không một tiếng động.

“Ha...” Đột nhiên có tiếng cười khê của đàn ông vang lên. Anh ta giật mình, vội vàng quay người ngó nghiêng nhưng không thấy bóng dáng của đối phương.

“Anh... Anh là ai? Xin hãy thả tôi ra! Tôi và anh đâu có thù oán gì? Anh hãy bắt cóc người khác ấy! Tôi sẽ trao toàn bộ tài sản của tôi cho anh!” Anh ta nghẹn ngào, đôi chân đứng không vững, quỳ sụp xuống đất.

Người đàn ông “hừ” một tiếng: “Tôi đâu phải vì tiền. Anh làm nhiều chuyện xấu xa như vậy, trong lòng chắc cũng biết rõ. Cho anh một bịch thuốc nổ cũng chẳng oan ức tí nào”.

Giọng nói của đối phương trầm thấp, dễ nghe, mang một vẻ tùy hứng như đứa trẻ, nhưng khiến anh ta càng sợ hãi hơn.

Anh ta kêu “A” một tiếng, định chạy ra khỏi nhà vệ sinh. Người đàn ông dường như tiên liệu trước hành động này, từ tốn mở miệng: “Đừng có chạy. Chỉ cần anh bước ra khỏi cánh cửa này, tôi sẽ khiến anh nổ tung. Nếu anh không nghe lời, tôi cũng sẽ lập tức bấm nút điều khiển. Làm theo lời tôi, may ra anh còn cơ hội sống sót.

Trước bảy giờ sáng ngày mai, anh phải đến nơi tôi chỉ định. Tôi sẽ theo dõi anh ở một nơi không xa. Anh phải vừa nhảy múa vừa ca hát. Yên tâm, tôi sẽ chụp ảnh lưu niệm cho anh. Đừng có dại dột thử gỡ thuốc nổ, vì nó là loại chạm vào là “bùm” ngay. Anh làm chuyện ngốc nghếch, chết thì thôi, nhưng sẽ làm hỏng kế hoạch của tôi.

Hãy nhớ đi cầu xin cảnh sát, chỉ bọn họ mới có thể cứu anh. Cuối cùng, tôi sẽ dạy anh hát bài này. Nếu anh không nhớ, tôi sẽ khiến anh nổ tung ngay bây giờ”.

“Thằng hề” ngồi ở dưới nền đất bẩn thỉu của nhà vệ sinh, hoàn toàn phục tùng người đàn ông: “Được! Được! Tôi sẽ học!”

Người đàn ông hắng giọng, lẩm bẩm một câu mà “thằng hề” không hiểu: “Đây là bài thơ L viết cho tôi, tôi rất thích. Đáng tiếc là không ai chịu nghe”.

Giây tiếp theo, hần cất giọng hát âm áp và tương đối dễ nghe:

Khi bầu trời đổi màu sắc.

Áng mây trên đỉnh đầu cậu bé.

Đôi cánh chim nhỏ bị gãy.

Nó dùng đôi chân bay cao.

Hôm đó, nó mới chỉ bảy tuổi.

Không người nào yêu nó.

Nó cũng không yêu mình.

Nó chậm chậm bò đi giữa đám đông.

Cho tới một ngày.

Nó được trả lại đôi cánh.

Không còn phiêu bạt nữa.

A, E, I, M, Q, Z, X, V, T...

Trong ánh nắng ban mai, dòng người như ong vỡ tổ ủa về phía Hàn Trầm và Tô Miên. Hai người bị kẹt ở giữa, tiến lùi đều không xong. Cách đó hơn một trăm mét, ở con đường phía đối diện là quảng trường Nhân Dân, xung quanh có nhiều tòa cao ốc. Hiện nay, quảng trường tổ chức hoạt động múa hát nên mới sáng sớm đã rất đông người. Muốn sang bên đó, Hàn Trầm và Tô Miên phải đi qua cây cầu vượt dành cho người

đi bộ. Dòng người vẫn đổ lên nườm nượp khiến cây cầu ùn tắc, cả hai đi theo chiều ngược lại nên càng khó khăn hơn. Dù họ hét lớn: “Cảnh sát đây! Mau tránh ra!” Nhưng cũng chẳng ai để ý.

Hàn Trầm ôm Tô Miên vào lòng, tựa vào lan can bên cạnh, mới có chút không gian để thở hắt ra. Tô Miên đã nhìn thấy thằng hề đang nhảy múa ở giữa quảng trường, trông ngược đập thình thịch. Hàn Trầm rút điện thoại gọi đi: “Tôi và Tiểu Bạch đang tiến gần tới quảng trường Nhân Dân. Hãy lập tức làm rõ nội dung bài hát của “thằng hề”. Đó chính là mật mã để phá giải trái bom”.

Sau khi dập máy, anh tiếp tục che chắn cho Tô Miên, đi xuyên qua dòng người hỗn loạn. Tô Miên nắm chặt tay anh, đồng thời giơ tay kia, ngăn những người đi ngược lại va vào anh.

Tại văn phòng của tổ Khiên Đen. Sự xuất hiện của thằng hề giữa chốn đông người đã tạo ra nỗi khiếp sợ to lớn. Tổ Khiên Đen lập tức nhận được tin dữ. Lúc này, Lải Nhải, Châu Tiểu Triện và Mặt Lạnh đều dán mắt vào hình ảnh giám sát thu được ở quảng trường.

Gần quảng trường có mấy công an tuần tra khu vực. Họ nhanh chóng giải tán quần chúng. Hai người công an tiếp cận thằng hề theo chỉ thị của tổ Khiên Đen.

“Đừng khóc nữa!” Hệ thống liên lạc truyền đến thanh âm an ủi của một người công an. Anh ta đưa di động đến trước mặt thằng hề: “Nhất định chúng tôi sẽ nghĩ cách cứu anh. Anh hãy bình tĩnh, phối hợp với chúng tôi, hát lớn tiếng vào điện thoại”.

Lải Nhải lập tức điều chỉnh âm lượng lên cao nhất, Châu Tiểu Triện cầm bút, Mặt Lạnh nhắm mắt, chăm chú lắng nghe. Cả ba người đều không dám thở mạnh.

Giọng hát nghẹn ngào của thằng hề truyền tới: “Khi bầu trời đổi màu...”

Châu Tiểu Triện múa bút rất nhanh, loáng một cái đã ghi xong ca từ, đưa cho Mặt Lạnh.

“Mau nhả cho lão đại đi!” Mặt Lạnh cầm tờ giấy, bắt đầu đọc to, còn Lải Nhải trầm tư suy nghĩ.

Sự việc xảy ra đột ngột, nhưng cũng đã kinh động đến cả đội hình sự và lãnh đạo Công an tỉnh. Tần Văn Lang lập tức cử một nhóm điều tra nhanh chóng tới hiện trường chi viện.

Vừa đặt chân vào văn phòng tổ Khiên Đen, Từ Tư Bạch liền nghe thấy Châu Tiểu Triện gọi điện cho Hàn Trầm: “Lão đại. Anh có nghe rõ không? Bọn em đã gửi ca từ cho anh rồi đây! Anh và Tiểu Bạch nhớ chú ý an toàn, đừng lại gần thằng hề!”

Từ Tư Bạch biến sắc mặt, lập tức chạy ra ngoài, lên ô tô của mình, lái theo xe cảnh sát, phóng như bay đến hiện trường.

“Kết quả kiểm nghiệm về khóa mật mã của phòng Giám định trước đó cho biết, mật mã là một dãy chữ số.” Lải Nhải lên tiếng, “Lão đại và Tiểu Bạch đang bị kẹt giữa đám đông. Bây giờ chỉ có thể dựa vào chúng ta mà thôi.”

Mặt Lạnh và Châu Tiểu Triện gật đầu.

“Tôi đoán ra rồi!” Châu Tiểu Triện đột nhiên hét lớn.

Hai người đàn ông kinh ngạc nhìn cậu ta. Châu Tiểu Triện chỉ vào mấy chỗ mình vừa khoanh tròn trên tờ giấy: “Mật mã liệu có phải là... 21719 hay không? Các anh xem, bài thơ này xuất hiện một vài con số: “Nó dùng đôi chân bay cao”, đôi là 2. Ngày hôm đó, nó chỉ có bảy tuổi, là số 1 và 7...”

Mặt Lạnh: “Chúng ta nghĩ tiếp đi!”

Lúc này, đồng hồ đã chỉ bảy giờ, còn bảy phút nữa là bom sẽ nổ.

“Bầu trời đổi màu...” Lải Nhải vò đầu bứt tai: “Tức là trời u ám chăng? Áng mây trên đỉnh đầu cậu bé... Đó là ngôi trước máy bay hay là leo núi đây? Trước đó, đối tượng A giết hại cũng là người có vấn đề về đạo đức. Liệu có phải mật mã liên quan đến một vụ án nào đó hay không?”

Suy đoán này có vẻ hợp lý. Mặt Lạnh hỏi: “Đã xác minh được thân phận của thằng hề chưa?”

“Rồi ạ.” Một cảnh sát hình sự từ gian ngoài đi vào: “Nạn nhân vừa nói với người công an có mặt ở hiện trường, anh ta tên Tào Dương, 38 tuổi. Đây là tư liệu của anh ta”.

Lải Nhải lập tức mở ra xem: “Anh ta mở cửa hàng bán đồ dùng dã ngoại. Trước đây, vì kinh doanh hàng giả, chất lượng kém, anh ta đã bị khách hàng kiện lên Cục Công thương. Anh ta vốn là một tên lưu manh nên giờ thói côn đồ, đánh một khách hàng đến trọng thương”.

“20140721?” Tô Miên đọc dãy số mà các thành viên tổ Khiên Đen vừa gửi đến: “Thời gian xảy ra vụ đánh người trọng thương?”

Lúc này, bọn họ đã lên đến đỉnh cây cầu vượt, vẫn đang len lỏi giữa dòng người. Hàn Trầm ôm cô đứng sát vào bờ tường, hai người vừa nhích lên vừa suy nghĩ.

“Không, không phải mật mã này.”

“Không phải!”

Hai người đồng thời mở miệng.

“Suy đoán về ngày tháng là đúng! Nhưng là một ngày khác!” Tô Miên sáng mắt, cất cao giọng.

Vừa nhìn thấy dãy số chỉ ngày tháng do Lải Nhải gửi đến, Tô Miên liền biết ngay không đúng. Đầu tiên, bài thơ chắc chắn không phải do A viết. Hẳn chẳng có khả năng văn chương tốt như vậy, do L sáng tác thì đúng hơn.

L không phải là người có lòng cảm thông, càng không có quan niệm trừ gian diệt ác. Hắn chỉ để ý đến cảm nhận của bản thân nên chẳng hơi đâu sáng tác thơ cho người vô tội. Ngay cả A cũng giết người dựa theo sở thích của mình, chứ không phải phát huy tinh thần chính nghĩa gì đó. Vì vậy, ngày tháng mà ba thành viên tổ Khiên Đen suy đoán là không chính xác.

Đọc kỹ lại bài thơ, chi tiết “bầu trời đổi sắc”, “áng mây trên đỉnh đầu” rất có thể tượng trưng cho vụ nổ. Thêm vào đó là hành vi “bò đi giữa đám đông”, nên có thể phán đoán, bài thơ này là về một vụ án do A gây ra.

“Đôi cánh chim nhỏ bị gãy” và “Dùng đôi chân bay cao” tượng trưng cho sự trầm luân và thay đổi. “Nó được trả lại đôi cánh” tượng trưng cho sự theo đuổi và hồi sinh của những kẻ tâm lý biến thái. Còn “ngày hôm đó” và “một ngày nào đó” đều là khái niệm thời gian. Vì mật mã là một dãy số nên Tô Miên đoán mật mã là ngày tháng xảy ra một vụ nổ.

Nhưng không biết là vụ nổ nào? Hiện tại có hai mốc thời gian phù hợp với điều kiện nói trên. Thứ nhất là ngày A lần đầu tiên gây án. Tô Miên đã xem đi xem lại hồ sơ nhiều lần nên nhớ rõ đó là ngày 30 tháng 06 năm 2008. Nếu điều mà bài thơ này ám chỉ là cuối cùng A cũng bắt đầu gây án, tìm kiếm ý nghĩa cuộc đời mới, giống như câu nói của Hứa Nam Bách trước khi rơi xuống vực “sinh mệnh bắt đầu đốt cháy” thì ngày tháng này phù hợp với điều kiện giải mật mã.

Mốc thời gian thứ hai là ngày 20 tháng 04 năm 2009. Nghĩ đến đây, Tô Miên hít một hơi sâu. Đó là ngày tổ chức tội phạm và cảnh sát diễn ra cuộc chiến đẫm máu, là ngày cô và Hàn Trầm chia ly, cũng là ngày nhóm sát thủ tan rã. Vì vậy, nếu bài thơ ám chỉ sự kiện này thì cũng hoàn toàn hợp lý.

Về mấy chữ cái La tinh, Tô Miên nhất thời không nghĩ ra. Nếu ghép chúng với nhau, cô cũng không nghĩ ra từ tiếng Anh hoặc phiên âm hợp lý nào.

Cô quay sang Hàn Trầm. Vừa định mở miệng, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng hét của một bé gái: “A... Đau quá!” Tiếp theo là tiếng khóc của một người phụ nữ: “Ôi, con tôi! Đừng giẫm lên người con bé!”

Tô Miên và Hàn Trầm đồng thời quay đầu, nhìn thấy giữa dòng người chen chúc có một bé gái khoảng bảy, tám tuổi bị ngã xuống đất. Mẹ cô bé bị đẩy đi cách đó vài mét, đang cố gắng tiến về phía con gái. Mọi người nhìn thấy bé gái, đều vô thức dừng bước hoặc né tránh sang một bên. Nhưng đằng sau lại có vô số người ùn ùn xô đẩy nên không ít bàn chân giẫm lên người cô bé.

Hàn Trầm và Tô Miên không một do dự.

“Tránh ra! Các anh giẫm chết người đến nơi rồi kia kìa!” Hàn Trầm đánh mặt, lập tức buông tay Tô Miên, đẩy người đàn ông cao lớn ở trước mặt rồi chen về đằng trước. Người đàn ông sa sầm mặt: “Đẩy gì mà đẩy? Muốn chết à?” Vừa nói, anh ta vừa giơ tay định đẩy Hàn Trầm, nhưng Hàn Trầm ra tay nhanh như chớp, tung nắm đấm vào mặt đối phương.

Người đàn ông bị đánh “bay” mặt, ngã vào người ở phía sau. Đám đông xung quanh cũng sờ dềng bước nhìn Hàn Trầm. Nhân cơ hội đó, Hàn Trầm và Tô Miên nhanh chóng nhích đến bên bé gái. Anh bế cô bé lên rồi giao tận tay mẹ nó.

Dòng người lại tiếp tục di chuyển. Hàn Trầm ôm Tô Miên, tựa vào bờ tường. Xung quanh vô cùng ồn ào, anh liền rút điện thoại gửi tin nhắn: “20090420”.

Tô Miên như trút được tảng đá đè nặng trong lòng, đồng thời cũng rất nghi hoặc, liền mở miệng hỏi: “Tại sao lại là ngày này mà không phải 20080630?”

Hàn Trầm trả lời ngắn gọn: “Thứ tự dãy chữ cái tiếng Anh”.

Ở hoàn cảnh này anh cũng không tiện giải thích dài dòng. Nhưng vừa liếc qua, anh đã nhận ra quy luật của dãy chữ cái.

Đầu tiên là hàng A, E, I, M, Q. Ở giữa hai chữ cái liền nhau cách ba chữ cái. Ví dụ, giữa chữ A và E cách B, C, D; giữa E và I cách F, G, H. Dựa vào quy luật này, chữ cái đứng sau Q là U, ở giữa cách R, S, T.

Tiếp theo là hàng Z, X, V, T. Nó có thứ tự đảo ngược từ dưới lên trên, giữa hai chữ cái liền nhau cách một chữ cái. Dựa theo quy luật này, chữ cái đứng sau T sẽ là R, ở giữa cách chữ S.

Tuy không rõ ý nghĩa của quy luật cách chữ cái này, nhưng Hàn Trầm có thể dễ dàng nhận ra, hai hàng chữ này đều xoay quanh chữ cái S làm trung tâm.

S đại diện cho cái gì? Ký hiệu của một tên sát thủ khác chăng?

Hoặc là chữ cái đầu tiên của từ tiếng Anh “Seven” (Số bảy)? Bài thơ cũng có câu: “Hôm đó, nó mới chỉ bảy tuổi”, cũng chính là kể từ ngày 20 tháng 04 năm 2004, tổ chức sát thủ chỉ còn lại bảy người. Vì vậy, Hàn Trầm xác định chính là ngày tháng này.

Nhưng chỉ hai giây sau khi tin nhắn được gửi đi, di động của anh lại đổ chuông. Hàn Trầm lập tức bắt máy, thanh âm sột rột của Lải Nhải ở đầu kia truyền tới: “Lão đại... Không kịp nữa rồi! Cục diện đã bị mất kiểm soát!”

Thì ra trong lúc Hàn Trầm và Tô Miên cứu bé gái, cách vụ nổ còn hơn hai phút, công an khu vực ở quảng trường lần lượt rút lui, để đảm bảo an toàn tính mạng cho bọn họ. Chỉ có một cảnh sát hình sự tình nguyện ở lại, không từ bỏ cơ hội cứu người cuối cùng. Nhưng có lẽ do tinh thần bị đè nén quá lâu nên bây giờ hoàn toàn suy sụp, “thăng hê” đột nhiên hất tay người cảnh sát, chạy nhanh về phía đám đông ở xa xa.

“Tôi không muốn chết một mình! Tại sao bắt tôi chết một mình? Các người cũng đừng hòng thoát thân!” Hần vừa hét vừa lao nhanh trên quảng trường, người cảnh sát vội đuổi theo, đồng thời cất cao giọng: “Chúng tôi có mật mã rồi! Mau quay lại đi!” Nhưng đối phương như không nghe thấy.

“Anh ta chạy về hướng nào?” Hàn Trầm vừa đi vừa hỏi.

Lải Nhải: “Hướng Đông Bắc!”

Hàn Trầm gác máy rồi ném điện thoại cho Tô Miên. Tô Miên liền túm tay anh: “Hướng Đông Bắc là chỗ nào? Chỉ e không kịp nữa rồi” Bây giờ chắc chỉ còn lại một phút.

Hàn Trầm chưa kịp trả lời, lối ra của cầu vượt ở bên dưới bỗng trở nên hỗn loạn.

“Trời ạ! Anh ta đang chạy về bên này!”

“Đồ điên! Một mình chết không đủ sao? Mau chạy đi!”

“Tô Miên, anh không thể khoanh tay đứng nhìn một sinh mạng mất đi ngay trước mắt mình!” Hàn Trầm cất giọng nghiêm nghị. Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã giật khỏi tay cô: “Em cứ ở đây, đừng đi đâu cả”. Nói xong, anh len lỏi về phía trước, mỗi lúc một xa.

Tô Miên thầm chửi thề một câu, cũng học theo Hàn Trầm, đẩy mạnh người chắn đường ở phía trước, đồng thời gọi cho Lải Nhải: “Lải Nhải, Hàn Trầm đi cứu nạn nhân rồi!”

Ở đầu kia điện thoại, Lải Nhải sợ tái xanh mặt: “Đừng để lão đại đi! Bom sẽ nổ bất cứ lúc nào!”

Quả tim như sắp rớt khỏi lồng ngực, nhìn bóng Hàn Trầm đã biến mất ở lối ra, Tô Miên nghiêng rằng, ra sức chen lấn về phía trước: “Tránh ra! Tránh ra! Hàn Trầm!”

Tô Miên bị chen lấn, xô đẩy đến mức sắp rã rời xương cốt. Vừa ra đến bên ngoài, đón ánh nắng chói chang, cô bất giác nheo mắt. Trong tầm nhìn mơ hồ, cô thấy một người đàn ông mặc bộ trang phục trắng hề đứng cách mình hơn trăm mét. Còn ở giữa cô và người kia là một bóng hình cao lớn, đang chạy nhanh về phía anh ta.

Toàn thân Tô Miên dường như hóa đá trong giây lát, hai bàn tay cuộn chặt. Năm giây, chỉ cần cho Hàn Trầm thêm năm giây là đủ. Nhất định anh sẽ cứu được nạn nhân!

Tuy nhiên, ở giây tiếp theo, cô nghe thấy tiếng nổ cực lớn. Tất cả âm thanh trên thế giới này dường như bị tiếng nổ đó che lấp. Cô nhìn thấy một quả cầu lửa bốc lên từ vị trí của thằng hề. Cô thậm chí còn nhìn thấy vẻ mặt đầm nước mắt của anh ta trước khi bị ngọn lửa nuốt chửng. Sau đó, một luồng khí cuộn cuộn dội về hướng này. Hàn Trầm nhanh như cắt nằm rạp xuống, Tô Miên cũng đồng thời ngã xuống né tránh. Tiếp theo, cô chỉ cảm thấy luồng khí nóng vừa mạnh mẽ đè áp lên thân thể. Trước mắt tối đen, cô liền ngất đi.

Thật ra, Tô Miên chỉ lịm đi khoảng hai phút. Chỗ cô đứng cách vụ nổ tương đối xa nên không ảnh hưởng. Trong lúc mơ hồ, cô cảm thấy có người ôm thân thể mình, gọi tên cô bằng một giọng đầy lo lắng: “Cầm Hi! Cầm Hi!”

Đầu óc quay cuồng nhưng ý chí mạnh mẽ khiến cô mở mắt. Đập vào mắt cô đầu tiên là gương mặt Từ Từ Bạch, anh nhìn cô chăm chú: “Em thế nào rồi? Không sao đấy chứ? Có nghe thấy anh nói gì không?”

Tại Tô Miên vẫn còn ù ù, chỉ có thể nghe thấy thanh âm rất nhỏ. Cô bám lấy tay anh đứng dậy, dời mắt về phía Hàn Trầm. Anh nằm sấp, bất động trên mặt đất, mấy người cảnh sát hình sự đang mang cáng chạy về phía anh. Tô Miên lão đảo bước đi.

Đến chỗ Hàn Trầm, Tô Miên không để ý đến bất cứ ai xung quanh, lao vào ôm lấy anh. Hai mắt anh nhắm nghiền, gương mặt đen sì, trán bị thương, máu chảy ròng ròng.

Buổi chiều cùng ngày, trong bệnh viện, Hàn Trầm nằm bất động trên giường bệnh, vẫn chưa tỉnh lại. Tô Miên ngồi bên mép giường, lặng lẽ nhìn anh. Ba thành viên tổ Khiên Đen đứng bên cạnh, Lải Nhải nói khẽ: “Tiểu Bạch, em đừng lo lắng quá. Bác sĩ nói lão đại chỉ bị thương ngoài da, với lại bị ngất do chấn động mạnh thôi. Anh ấy không có vấn đề gì đâu”.

“Tôi biết.” Tô Miên đáp.

Châu Tiểu Triện đặt tay lên vai cô: “Em và Lải Nhải về cơ quan trước, Mặt Lạnh chờ ở bên ngoài, chị hãy chú ý giữ gìn sức khỏe”.

“Ừ.”

Ba người đàn ông nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh. Tô Miên cầm tay Hàn Trầm, trong lòng nhói đau. Không phải cô lo lắng cho sức khỏe của anh. Chỉ là hình ảnh lúc Hàn Trầm chạy đi cứu nạn nhân vẫn còn in sâu trong ký ức cô. Anh nói, anh không thể khoanh tay đứng nhìn một sinh mạng mất đi ngay trước mắt mình. Vậy mà dù cố gắng hết sức, anh vẫn không cứu được nạn nhân. Với tính cách của anh, sau khi tỉnh lại, chắc sẽ rất đau lòng.

Nhớ đến chuyện xảy ra ban sáng, trong lòng Tô Miên có chút oán hận. Nếu không phải... lúc bé gái bị ngã, mọi người dừng tàn nhẫn giẫm đạp lên người con bé, Hàn Trầm đâu phải bỏ ra thời gian quý báu để cứu nó. Nếu không phải mọi người không nghe theo thời cảnh sát, nếu không phải bản thân nạn nhân nẩy ra ý định trả thù xã hội, chạy lung tung... Lúc đó rõ ràng còn có một người cảnh sát hình sự đứng cầm ở lại bên cạnh anh ta, vậy mà anh ta lại nổi cơn điên trước. Nghĩ đến đây, Tô Miên bất giác nghiêng rằng.

Nhưng làm sao có thể trách những người dân bình thường đó? Ai mà chẳng có khao khát sống mãnh liệt? Trong lúc hoảng loạn, làm gì có mấy người giữ được lý trí và đạo đức.

Tuy nhiên, cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cùng nụ cười chế nhạo của A và đồng bọn vào thời khắc này. Cảnh sát các anh chẳng phải là sứ giả của chính nghĩa bảo vệ nhân dân hay sao? Nhưng chính những người các anh muốn bảo vệ lại bộc lộ bản chất xấu xa, khiến các anh không thể cứu sống nạn nhân ở giây phút cuối cùng.

Giống như chứng thực suy nghĩ của Tô Miên, di động trong túi áo bất chợt rung rung. Cô lôi ra xem, là một đoạn video được gửi đến từ số điện thoại lạ. Trống ngực cô đập thình thịch, một dự cảm xấu ủa vào lòng.

Cô lập tức mở đoạn băng, tròn mắt kinh ngạc trong giây lát. Màn hình điện thoại xuất hiện một con hẻm, chỉ có ánh đèn mờ mờ từ trên cao chiếu xuống. Đầu hẻm rất hẹp, tối như hũ nút, chỉ có thể nghe loáng thoáng tiếng ô tô chạy qua. Trên bầu trời có vầng trăng khuyết tỏa ánh sáng nhàn nhạt xuống mặt đất.

Trong con hẻm xuất hiện ba người đàn ông. Một người đứng đằng trước, hai người đứng sau, họ đều có thân hình cao lớn. Người đứng trước mặc bộ đồ thẳng hẻ, mặt trang điểm đậm, nhìn không rõ diện mạo. Hắn đứng thẳng người bất động, trong khi hai người đàn ông ở đằng sau thoải mái hơn nhiều. Bọn họ tựa vào bờ tường bên trái hút thuốc, nơi đó tối mờ mờ nên cũng không nhìn rõ mặt. Còn bức tường bên phải trống không.

Vài giây sau, thằng hề đột nhiên cúi thấp người, động tác rất tao nhã. Khi hắn ngẩng đầu, Tô Miên nhìn thấy một đôi mắt hoàn toàn khác A, thấp thoáng nét cười.

Hắn chính là L. Nhận thức này khiến cô lạnh toát sống lưng dù đang ở trong căn phòng tràn ngập ánh nắng.

Sau đó, L bắt đầu khiêu vũ. Đó là một điệu Jazz rất phóng khoáng. Ánh mắt hắn trở nên vui vẻ và tập trung, từng cử động đều điều luyện và tao nhã. Có mấy lần, hắn còn giơ tay ra trước ống kính, như một động tác chào lịch sự, cũng giống một lời mời nào đó. Trong quá trình L nhảy, Tô Miên thậm chí còn nghe thấy tiếng cười khê của hai người đàn ông phía sau.

Cuối cùng, L cũng kết thúc điệu nhảy. Sau đó, hắn dang rộng hai tay, cúi người chào cảm ơn. A và R ở đằng sau vẫn hào hứng theo dõi. Tiếp theo, L ngẩng đầu, đại diện ba người, nhìn thẳng vào ống kính, đồng thời nở nụ cười xảo quyệt với Tô Miên. Đoạn băng kết thúc ở đây.

Tô Miên trầm ngâm một lúc lâu mới buông điện thoại. Cô cảm nhận được không chỉ là sự thách thức trắng trợn, mà điệu nhảy của L... rõ ràng là một lời mời, một lời mời kèm theo bốn mạng người gây chấn động, một lời mời nghiêm túc, không dễ chối từ.

Tầm chạng vạng, bầu trời mù mịt như mang một tấm mạng che. Trong căn phòng đèn điện sáng trưng, Tần Văn Lang, các thành viên tổ Khiên Đen, Từ Tư Bạch và mấy người cảnh sát hình sự đang chăm chú theo dõi màn hình.

Điệu nhảy của L nhanh chóng kết thúc, mọi người đều trầm mặc. Tần Văn Lang mở miệng trước tiên: “Các cậu có cảm nghĩ gì?”

“Biến thái quá đi!” Lải Nhải đáp, “Rõ ràng là thách thức trắng trợn mà.”

Châu Tiểu Triện tiếp lời: “Mấy tên này bị điên rồi!”

Từ Tư Bạch ngồi cạnh Tô Miên, vẻ mặt trầm tĩnh. Còn cô không có bất cứ biểu cảm nào ngoài ánh mắt lạnh lùng.

Hiện tại, Hàn Trầm vẫn còn hôn mê bất tỉnh nên mọi công việc của tổ Khiên Đen do Tần Văn Lang tạm thời chỉ huy. Anh ta hít vài hơi thuốc rồi đứng dậy: “Chúng ta đang phải đối mặt với bọn tội phạm xảo quyệt và tàn nhẫn nhất ở tỉnh ta kể từ trước đến nay. Lải Nhải, cậu hãy dẫn người đi tìm kiếm vị trí con hẻm đó. Mặt Lạnh, cậu tiếp tục chỉ huy hành động lùng bắt. Tôi không tin không tóm được bọn chúng”.

Mặc dù Tần Văn Lang nói vậy nhưng con hẻm nhỏ trong đoạn băng không hề có điểm đặc biệt. Toàn thành phố cũng có đến vài trăm con hẻm phù hợp điều kiện. Vì vậy, tới đêm khuya, công việc của tổ Khiên Đen vẫn chẳng có tiến triển.

Tô Miên lê tấm thân mệt mỏi về ký túc. Vừa vào phòng, cô liền nhìn thấy Hàn Trầm nằm bất động trên chiếc giường đơn, đắp chăn hoa của cô. Anh vẫn chưa tỉnh.

Hôm nay ở bệnh viện, cô bị gọi về cơ quan họp nên nhờ đồng nghiệp đưa anh về ký túc. Vì anh đã hứa, khoảng cách giữa hai người mãi mãi không vượt khỏi phạm vi của tiếng còi. Tô Miên ngồi xuống mép giường, cầm tay anh, đưa lên miệng hôn: “Hàn Trầm, anh vẫn chưa tỉnh sao? Hãy hứa với em, khi nào tỉnh lại, anh đừng nghĩ ngợi nhiều nhé. Em biết con người anh, bề ngoài có vẻ rất lạnh lùng nhưng thật ra chuyện gì cũng thích giấu ở trong lòng, còn cho rằng bản thân rất đàn ông, có đúng không?”

Tuy vụ án hôm nay khiến tâm trạng nặng nề nhưng bản chất Tô Miên là người lạc quan, hoạt bát nên cô tạm thời gạt bỏ phiền muộn ra khỏi đầu óc. Hàn Trầm chưa tỉnh, cô cảm thấy vô vị nên lẩm bẩm một hồi rồi tự nhiên chuyển sang nói lảm nhảm lúc nào không hay:

“Em thấy cái giường này cũng đâu chật mấy. Dù sao mỗi lần ngủ, chúng ta cũng chỉ chiếm một chỗ nằm mà thôi. Bây giờ mới biết, anh đắp cái chăn này trông hay ra phết. Hàn Trầm, anh mau tỉnh lại đi! Anh mà tỉnh lại, em sẽ...” Cô ghé sát tai anh: “... Cùng anh làm chuyện mà anh muốn”.

Anh vẫn nằm im, đến lông mi cũng không động đậy, gương mặt tuấn tú như pho tượng điêu khắc. Tô Miên thở dài, lẩm bẩm: “Em ra ngủ ở sofa vậy”.

Vừa đứng dậy quay người, cổ tay cô liền bị nắm chặt. Từ Miên lập tức ngoảnh đầu, thấy Hàn Trầm từ từ mở mắt.

“Anh lại giả vờ ngủ đấy à?” Tô Miên mừng rỡ, nhào vào lòng anh. Anh liền ôm cô, khóe mắt ẩn hiện ý cười.

“Ở đây có người phụ nữ ồn ào quá.” Anh cất giọng hơi khàn khàn: “Anh muốn ngủ cũng không nổi”.

Tô Miên cười hì hì, nằm sấp trên ngực anh. Anh vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân nhưng mùi hương mát rượi quen thuộc khiến cô rất dễ chịu. Cô giơ tay sờ trán rồi lại vuốt ve cổ anh: “Có thấy khó chịu chỗ nào không anh? Nếu mà bị di chứng như chấn động não gì đó thì không hay đâu”.

Anh liền túm cổ tay Tô Miên, lật người đè cô xuống dưới thân: “Được ngủ một ngày nên bây giờ anh tràn đầy tinh lực”.

Mối quan hệ của hai người bây giờ đã quá thân mật và ăn ý nên nhiều lúc gặp vấn đề không cần giải thích dài dòng. Anh đã nghe thấy những lời cô nói, biết được cô sợ mình phiền muộn, nên vào thời khắc này, anh lại khôi phục dáng vẻ điềm tĩnh như thường lệ.

Lúc từ từ tiến vào, động tác của anh đặc biệt dịu dàng, ánh mắt sâu thẳm. Tô Miên ôm thắt lưng anh, không ngừng gọi tên anh. Còn anh cũng khẽ thì thầm những lời âu yếm bên tai cô. Hai người cứ thế trải qua khoảng thời gian ngọt ngào và say đắm.

Lúc Tô Miên tỉnh dậy, ngoài trời vẫn tối om. Cô nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, mới bốn giờ sáng. Hàn Trầm nằm bên cạnh đang ngủ rất sâu, một tay đặt lên thắt lưng cô. Cô mỉm cười, tựa đầu vào ngực anh, nhắm mắt định ngủ tiếp. Tuy nhiên, hình ảnh L khiêu vũ cứ quanh đi quẩn lại trong đầu, khiến cô không tài nào chợp mắt.

Trần trọc một lúc, sợ đánh thức Hàn Trầm nên cô quyết định ngồi dậy, mặc quần áo, đi ra ngoài. Bầu trời như tấm thảm nhung dày dè nặng lên đỉnh đầu, ánh trăng mờ mờ tỏa ra ánh sáng yếu ớt, khiến con người có cảm giác như lạc vào hư vô, không nhìn thấy quá khứ và tương lai.

Tô Miên chống tay vào lan can, thở dài một hơi. Vừa quay sang bên này, cô chợt phát hiện ở đầu hành lang còn có một người đứng trong bóng tối hút thuốc, đốm lửa lập lòe ở giữa hai ngón tay anh ta.

“Cảm Hi!” Người đó khẽ gọi tên cô. Thì ra là Từ Tư Bạch.

Quen biết mấy năm, đây là lần đầu tiên Tô Miên nhìn thấy Từ Tư Bạch hút thuốc. Anh mặc bộ đồ ngủ, choàng áo khoác ở ngoài. Động tác hút thuốc của anh rất nho nhã và tự nhiên, khiến cô không nhịn được, lại liếc thêm vài cái.

Từ Tư Bạch quay sang cô, mỉm cười hỏi: “Sao thế? Em cũng muốn hút à?” Nói xong, anh rút bao thuốc từ túi áo, lấy một điếu đưa cho cô.

Đúng là Tô Miên muốn hút nhưng trong phòng còn một vị “tổ tông” nên cô xua tay: “Em không cần đâu. Sao anh nửa đêm không ngủ, mà lại ra ngoài hút thuốc?”

Từ Tư Bạch đưa điều thuốc lên miệng: “Chẳng hiểu tại sao anh không ngủ được.”

Tô Miên không muốn nghĩ tới việc anh mất ngủ và hút thuốc liệu có liên quan đến mình hay không. Cô chỉ gật đầu: “Em cũng thế. Trong đầu em toàn nghĩ đến đoạn băng đó nên rất khó chịu.”

Từ Tư Bạch nhìn cô chăm chú, ánh mắt lộ vẻ kiên định: “Anh sẽ bảo vệ em... như anh ta.”

Tô Miên hơi ngẩn người, mỉm cười: “Anh đừng lúc nào cũng nghĩ tới em. Anh hãy lo cho bản thân ấy. Đừng quên, lúc nào vụ án kết thúc, bọn em còn đến nhà anh ăn một bữa. Gần đây em rất thèm ăn lẩu, anh có biết nấu không?”

Từ Tư Bạch lại dỗi mắt lên bầu trời mờ mịt: “Anh chưa làm món lẩu bao giờ, nhưng anh có thể học.”

“Thế thì phiền anh rồi. Tay nghề nấu nướng của anh chuẩn như vậy, học cũng nhanh thôi. Món lẩu Trùng Khánh chắc sẽ rất ngon.”

“Được !”

Khi Tô Miên đẩy cửa vào nhà, Hàn Trầm đã thức dậy, đang ngồi ở sofa, trên đùi đặt máy tính xách tay.

“Sao anh không ngủ thêm một lát nữa?” Cô vừa hỏi vừa ngồi xuống cạnh anh.

Anh cầm cốc trà uống một ngụm, cất giọng không mặn không nhạt: “Trò chuyện rôm rả quá nhỉ?”

Tô Miên than thầm trong lòng: Đúng là một hũ giấm chua. Cô gơ tay ôm cổ, chủ động hôn anh, nhưng sắc mặt Hàn Trầm vẫn lãnh đạm. Tô Miên nhanh trí, nhìn màn hình máy tính, lập tức chuyển đề tài: “Anh đang xem đoạn băng khiêu vũ đấy à?” Trên màn hình, L đang cúi thấp người, chào cảm ơn. Ngõ nhỏ tối tăm, chỉ có vầng trăng khuyết trên bầu trời và ánh đèn điện rất nhạt không biết từ đâu chiếu xuống.

“Ừ.” Hàn Trầm ôm eo cô: “Mọi người đã có phát hiện gì chưa?”

Tô Miên lắc đầu: “Có phát hiện gì chứ? Hình ảnh không có điểm gì đặc biệt, con hẻm dạng này quá phổ biến. Bọn chúng đương nhiên không để lại bất cứ manh mối nào.”

Hàn Trầm rời tay khỏi người cô, thân thể nhướn về phía trước, xem rất chuyên tâm. Tô Miên ngẩng đầu hỏi anh: “Đừng nói với em rằng anh có phát hiện mới đấy nhé.”

Anh liếc cô một cái: “Nếu có thì sao? Sau này em sẽ ngoan ngoãn vâng lời à?”

Lúc này rồi mà vẫn còn “ăn giấm”? Có điều, Tô Miên từng bị vài lần nên đương nhiên thông minh hơn, lập tức cười ha ha: “Anh cũng thật là, chẳng phải từ trước đến nay em đều vâng lời hay sao? Em sắp thành Châu Tiểu Triện của anh, thuộc cấp vạn năng đến nơi rồi. Anh mau nói đi, rốt cuộc là phát hiện gì thế?”

Rõ ràng là một cô gái không mấy khéo léo nhưng mỗi khi giở trò lại luôn nói năng ngọt xớt, khiến anh đầu hàng. Hàn Trầm cười cười, lại gơ tay ôm cô vào lòng.

“Trong đoạn băng có ba manh mối.” Anh nói.

“Hả?” Lần đầu tiên trong đời, Tô Miên cảm thấy IQ của mình không đủ dùng. Những ba manh mối ư?

Hàn Trầm gõ gõ ngón tay lên màn hình: “Ánh trăng, ánh đèn và âm thanh”.

74. Chương 74: Suy Luận Của Anh

“Ánh trăng ư?” Tô Miên quan sát vầng trăng khuyết trên màn hình, “Lẽ nào căn cứ vào độ cong của ánh trăng có thể đoán ra là ngày nào trong tháng hay sao?”

Hàn Trầm nheo mắt, thần sắc lãnh đạm, “Nói như em có tác dụng gì chứ? Căn cứ vào độ cao và độ cong của ánh trăng, có thể suy đoán ra mấy giờ của ngày nào?”

Tô Miên sáng mắt, búng tay tách một cái, “Ừ nhỉ?” Trong lòng cô có chút xúc động. Đây chỉ là hình ảnh chẳng có gì đặc biệt nhưng Hàn Trầm vẫn có thể đưa ra kết luận chuẩn xác.

Khi Hàn Trầm cầm quyển sổ tay của cô ở trên bàn, Tô Miên mới chú ý, trang đầu toàn là nét bút của anh, viết đầy những con số và công thức, thậm chí anh còn vẽ sơ đồ phác thảo hàm số lượng giác.

“Khoảng ba giờ đến ba rưỡi sáng hai hôm trước.” Anh nói.

“Vâng.” Tô Miên vô cùng khâm phục. Càng ngắm dáng vẽ cầm bút của anh, cô càng thấy thu hút. Cô dám đánh cược, nếu không làm cảnh sát, chắc chắn anh sẽ trở thành thầy giáo dạy Toán xuất sắc.

“Còn gì nữa?” Cô hỏi.

Hàn Trầm cười cười, “Tiếp theo là ánh đèn. Con hẻm này tối đen như mực, chỉ chỗ bọn chúng đứng là có ánh sáng. Trên thực tế, trong thành phố không có nhiều nơi bật đèn vào lúc ba rưỡi sáng.” Anh lướt ngón tay trên màn hình, phóng to hình ảnh. Ánh đèn chiếu trên mặt đất cũng được phóng to.

Anh nói tiếp, “Từ chiều cao của thang hẻm và độ dài cái bóng của hẻm trên mặt đất, có thể tính được chiều cao của ngọn đèn và khoảng cách tới chỗ thang hẻm. Theo kết quả tính toán, khoảng cách là hai mươi mét, chiều cao của ngọn đèn là mười lăm mét. Ánh đèn màu trắng, sáng đều, không có hoa văn, không chiếu ra hình bóng của vật khác. Vì vậy, đây không phải là đèn thuộc hộ gia đình mà là ngọn đèn đường. Anh đã tìm hiểu, năm ngoái, toàn thành phố tiến hành thống nhất cải tạo các cột đèn đường, chiều cao chỉ có hai quy cách là tám mét và mười hai mét, không có mười lăm mét. Ngoài lắp trên cột, đèn đường còn được lắp trên các tòa nhà cao tầng ở bên hẻm phố. Như vậy, cách chỗ thang hẻm hai mươi mét có một tòa nhà năm tầng được lắp ngọn đèn trắng, chiếu sáng cả đêm.”

“Ôi chao!” Tô Miên buột miệng. Chỉ như vậy mà anh có thể suy đoán ra đặc trưng cụ thể của địa điểm. Độ dài của cái bóng và ánh sáng chứng tỏ là đèn đường, còn là ngọn đèn lắp ở trên tòa nhà cao tầng chiếu xuống. Logic của anh đúng là không chê vào đâu được.

Dựa theo yếu tố này, cảnh sát không cần mò kim đáy bể, mà có thể nhanh chóng tìm ra địa điểm trong đoạn băng. Nơi đó nhiều khả năng ở gần hang ổ của tội phạm, hoặc ít nhất cũng sẽ tìm ra hành tung của chúng. Bởi Hàn Trầm từng nói, tội phạm thường gây án ở những nơi mà chúng cảm thấy dễ chịu. Bọn chúng dám gửi đoạn băng này cho cô, chứng tỏ chúng cho rằng vị trí đó an toàn.

Chắc chúng không thể ngờ, Hàn Trầm lại tìm ra manh mối hết sức quan trọng từ đoạn băng có vẻ an toàn tuyệt đối này.

Tô Miên dang hai tay, ôm lấy thất lưng anh, “Anh giỏi thật đấy! Đúng là một “kỳ ba”[1]!”

[1] “Kỳ ba” nghĩa gốc là một bông hoa đẹp đẽ, bây giờ thường được dùng ở trên mạng, chỉ sự cổ quái, có những hành vi khác người.

Cách dùng từ của Tô Miên khiến Hàn Trầm hơi chau mày, nhưng trước ánh mắt đầy vẻ ái mộ và khâm phục của cô, anh chỉ cười cười, trong lòng như được một bàn tay mềm mại vuốt ve. Anh tựa vào thành ghế phía sau, đồng thời mở miệng, “Còn về âm thanh thì cần phòng Giám định phân tích tỉ mỉ, nhưng bước đầu có thể nhận ra hai âm thanh có độ phân biệt cao. Một là tiếng cười của A và R, dùng máy móc để phân tích đồ thị sóng âm là có thể phân tích được khoảng cách tiếng cười của chúng đến bức tường đối diện, từ đó suy đoán ra hình dáng cụ thể của nơi chúng đang đứng. Thứ hai là tiếng ô tô ở ngoài đường, từ đó tính được khoảng cách từ đường cái đến chỗ bọn chúng. Như vậy, chúng ta có thể dễ dàng tìm ra con ngõ này.”

Tuy chỉ nghe qua về phân tích đồ thị sóng âm nhưng Tô Miên cũng hiểu đại khái, sóng âm gặp phải chướng ngại vật sẽ dội trở lại, từ đó có thể xác định hình dáng của chướng ngại vật. Bây giờ Hàn Trầm chỉ ra ba manh mối, cô tin tưởng sẽ lần ra tội phạm.

Trưa hôm sau, tổ Khiên Đen nhận được tin tốt lành, mang tính chất đột phá.

Căn cứ vào kết luận của Hàn Trầm, sau nhiều tiếng đồng hồ nỗ lực, cảnh sát đã tìm ra con hẻm đó. Một cuộc điều tra quy mô lớn được triển khai. Cuối cùng, Châu Tiểu Triện đã tìm ra chiếc ô tô khả nghi trên camera giám sát.

Camera giám sát lắp ở bên ngoài ngân hàng ghi được hình ảnh lúc 3:40 – 3:41, địa điểm là đoạn đường cách con hẻm mấy chục mét. Vào khoảng thời gian đó, đường phố không một bóng người. Có ba người đàn ông từ trong hẻm đi ra, một người mặc bộ trang phục của thằng hề. Vì khoảng cách khá xa và bọn chúng đều cúi đầu nên không nhìn rõ mặt.

Bọn chúng lên một chiếc xe ô tô màu đen phổ biến trong thành phố. Người đàn ông mặc bộ đồ thằng hề tức L ngồi vào vị trí tài xế, A và R ngồi ở hàng ghế sau. Ô tô nhanh chóng phóng vụt đi. Camera giám sát đã ghi lại biển số xe, “KA7xxxx52.”

“Tội phạm rất có thể sử dụng biển giả, nhưng vì không ý thức được đã bị chúng ta phát hiện nên nhiều khả năng, hắn sẽ tiếp tục sử dụng chiếc xe này.” Hàn Trầm ra lệnh, “Hãy lùng chiếc xe này trong phạm vi toàn thành phố.”

Ba giờ chiều, ánh nắng gay gắt chiếu xuống đường phố thưa thớt người và xe cộ qua lại. Anh chàng cảnh sát giao thông Tiểu Phùng vừa đi bộ dọc trên hè phố, vừa chú ý tình hình giao thông xung quanh.

Ngã tư phía trước chuyển sang đèn đỏ, mấy chiếc ô tô dừng lại. Tiểu Phùng thông thả đi đến, liếc qua biển số xe theo thói quen. Anh ta chú ý tới một chiếc xe có biển số KA7xxxx52. Ồ, biển này hơi quen quen, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi thì phải.

Trong đầu chợt nhớ ra điều gì đó, trống ngực Tiểu Phùng đập thành thịch. Anh ta lập tức rút bộ đàm, đồng thời ngẩng đầu, quan sát người ngồi trong xe ô tô. Tuy nhiên, cửa kính được dán miếng phim chống nắng thẩm màu, nhìn không rõ diện mạo của đối phương, mà chỉ có thể nhận ra trong xe có duy nhất một người.

“Alô! Tôi là Tiểu Phùng!” Anh ta hạ giọng, “Tôi đã phát hiện ra chiếc xe khả nghi, biển số là...”

“Đã nhận!” Cấp trên cất giọng nghiêm nghị, “Cậu hãy theo dõi xem chiếc xe di chuyển về hướng nào, đừng manh động. Chúng tôi sẽ lập tức báo cáo tình hình cho đội hình sự.”

Sau khi ngắt bộ đàm, Tiểu Phùng thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, liếc qua chiếc xe ô tô đó lần nữa. Anh ta cho rằng, bản thân đứng cách hơn chục mét nên chắc người trên xe sẽ không để ý đến mình. Nào ngờ, đèn tín hiệu vừa chuyển sang màu xanh, chiếc xe đột nhiên rồ ga, lao đi như tên bắn. Tiểu Phùng vô thức chạy đuổi theo nhưng làm sao kịp. Loáng một cái, chiếc xe đã rẽ sang một con đường. Vào thời khắc ô tô chuyển hướng, Tiểu Phùng nhìn thấy cửa kính từ từ hạ xuống, một bàn tay mặc ple thò ra ngoài, giờ ngón giữa với anh ta.

“Mẹ kiếp!” Tiểu Phùng tức đến xanh mặt, liền nói vào bộ đàm, “Hắn chạy về phía đường Trung Sơn rồi! Tôi xin nhắc lại, đối tượng tình nghi đã chạy về đường Trung Sơn!”

Đúng bốn giờ chiều, căn phòng tổng thống của khách sạn Hilton đóng hết rèm cửa sổ, kín như bưng. Ngọn đèn trần pha lê sáng lấp lánh, trên chiếc bàn chân thấp kiểu hoàng gia đặt một đĩa hoa quả nhiệt đới và một chai rượu vang đã mở nắp.

A cầm ly rượu uống một ngụm lớn rồi mở miệng hỏi người đứng bên cửa sổ, “Sao L vẫn chưa đến nhỉ? Chẳng phải anh ta rất thích hẹn gặp ở nơi này hay sao?”

R vén rèm, dõi mắt xuống dòng xe cộ ở dưới đường. L vẫn chưa xuất hiện.

“Đi thôi!” R quay người đi ra cửa.

“Không đợi anh ta à?” A đứng dậy.

“Không đợi nữa. L chưa bao giờ đến muộn, lần này muộn mất hai phút, chắc là bị cảnh sát gây phiền phức rồi.”

A đội mũ lưỡi trai rồi lập tức đi theo đối phương, “Anh nói chí phải. L biến thái nhất, chỉ cần muộn một giây, anh ta cũng bực bội cả tuần.” Hắn mỉm cười, “Ai bảo anh ta tự luyện cơ, bày trò khiêu vũ nên mới bị cảnh sát lần ra nhanh như vậy. Chị gái tôi đúng là lợi hại thật đấy!”

R cúi đầu, né tránh camera giám sát trên hành lang, khước miệng hơi nhếch lên, “Cô ta đúng là khó đối phó!”

“Có cần đi giúp L không?” A lại hỏi.

R thản nhiên đáp, “Anh ta không phải là trẻ con, tự mình không thể thoát thân. Hơn nữa, cậu đừng quên, bất kể xảy ra chuyện gì, bất kể ai trong số chúng ta toi mạng, cũng không thể để ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo.”

“Ồ.”

Hai người im lặng đi xuống bãi đỗ xe, tự lái ô tô của mình rời đi.

Cùng thời gian đó, trên đường phố ở khu vực sầm uất nhất thành phố diễn ra cuộc truy đuổi gay cấn. Tô Miên nắm chặt tay vịn. Bây giờ, cô đã tương đối thích ứng với kỹ thuật lái xe của Hàn Trầm. Anh ta chăm chú nhìn về phía trước, đồng thời thực hiện một loạt động tác tăng, giảm tốc độ, rẽ ngang... Nhất cử nhất động của anh ta đều tao nhã mà cứng rắn.

Chiếc xe con màu đen ở đằng trước đang bị mấy chiếc xe cảnh sát do Hàn Trầm dẫn đầu ép vào con đường hẹp. Nếu đây không phải là phố xá đông đúc, cảnh sát đã bắt được đối tượng tình nghi từ lâu. Vì xung quanh đều là trường học, khu dân cư và siêu thị, sợ hấn “chó cùng rứt dậu”, làm hại đến dân chúng nên cảnh sát chỉ có thể bám riết tựa như một cuộc đi săn, thợ săn đuổi con mồi đến nơi an toàn rồi mới lao vào bắt giữ.

Tuy nhiên, kỹ thuật lái xe của L cũng không phải tầm thường. Đến một ngã tư, hấn làm động tác đánh lừa, khiến hai chiếc xe cảnh sát rẽ về một hướng khác. Chỉ có Hàn Trầm là phản ứng nhanh, bám đuôi hấn không rời. Đèn xanh đèn đỏ đã trở thành vật trang trí, mấy chiếc xe cứ thế lao vun vút, làm ô tô đi từ đường cắt ngang buộc phải phanh gấp, tiếng bánh xe ma sát với mặt đường vang lên chói tai. Tô Miên hết sức căng thẳng, mở to mắt, cảnh giác quan sát hai bên.

“Bên trái có xe!”

“Bên phải, bên phải!”

“Mau đuổi theo! Tên này cũng nhanh thật đấy!”

Đang tập trung tinh thần lái xe, nghe những lời này của cô, Hàn Trầm bất giác mỉm cười.

“Em cứ yên tâm đi!” Anh nói, “Về khoản đua xe, ông xã em chưa chịu thua ai bao giờ.”

Tô Miên cũng mỉm cười. Đúng lúc này, L đột nhiên đánh tay lái, rẽ vào một con ngõ nhỏ. Đây là hành động thông minh nhưng cũng rất nguy hiểm. Ngõ gác càng chật hẹp, cảnh sát càng phải dè chừng nhiều hơn, tội phạm sẽ có cơ hội bỏ xe lẩn trốn vào khu dân cư. Mặt khác, nếu gặp ngõ cụt hoặc quá chật hẹp, xe không qua được thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Hàn Trầm lạnh mặt, thò tay ra ngoài cửa sổ, ra hiệu với xe cảnh sát ở đằng sau, để bọn họ bám theo L, còn mình tăng tốc phóng vụt đi. Tô Miên lập tức hiểu ra vấn đề. Anh định chặn L ở đầu ngõ bên kia.

Tuy nhiên, một khi đã ở ngoài đường thì việc gặp phải những nhân tố không thể ngờ tới là rất dễ xảy ra. Vì là cảnh sát nên một người không sợ trời không sợ đất như Hàn Trầm cũng phải kiêng dè nhiều điều. Khi tới gần đầu ngõ, họ lại gặp đèn đỏ. Một đoàn học sinh cùng cô giáo đi bộ qua đường. Hàn Trầm vội phanh gấp, Tô Miên thò đầu ra ngoài cửa xe, hét lớn với họ, “Mau tránh ra! Chú ý an toàn! Cảnh sát đang bắt kẻ xấu!”

Trước kia Tô Miên thường đến trường học huấn luyện cho học sinh nên rất có kinh nghiệm. Chiều này quả nhiên hữu dụng, đám học sinh lập tức dừng bước, nhường đường cho xe của Hàn Trầm.

Đúng lúc ấy, chiếc xe màu đen phóng vọt ra khỏi ngõ. Không biết L dùng chiêu gì mà đằng sau trống không, chứng tỏ hấn đã cắt đuôi xe cảnh sát.

“Bám chắc vào!” Hàn Trầm nhún ga. Tô Miên biết anh lại định mạnh tay, một là đâm thẳng vào đối phương mà không hề xót của như lần trước, hai là ép hấn vào góc chết.

Tuy nhiên, một việc nằm ngoài dự liệu của Hàn Trầm lẫn Tô Miên bất ngờ xảy ra. Một cánh tay đàn ông đeo găng cao su cầm xấp đồ la Mỹ dày cộp thò ra khỏi cửa xe màu đen. Lúc hai ô tô còn cách nhau hơn hai chục mét, L liên tục tập tiền xuống đường.

Gần tới giờ cao điểm, đường phố nườm nượp xe cộ qua lại, xung quanh là khu dân cư, người đi bộ cũng rất đông. Hành động của L khiến mọi người hoàn toàn sửng sốt, nhưng nhanh chóng có người dừng xe ở giữa đường, bước xuống nhặt tiền. Người đi bộ hai bên vỉa hè cũng lập tức lao đến, vể mặt vô cùng phần phẩn.

Tô Miên tức đến nghiến răng ken két. Chỉ một chút nữa thôi là có thể bắt kịp đối phương, vậy mà chỉ trong chớp mắt, xe của Hàn Trầm đã bị tắc lại. Phía trước toàn là ô tô và người, không thể tiến lên. Lúc này, hai chiếc xe cảnh sát vừa vọt đi đến đầu ngõ nhưng cũng bị kẹt lại.

“Tránh ra cho cảnh sát làm việc!” Tô Miên hét lớn nhưng không ai để ý đến cô. Chỉ có đám học sinh đứng một chỗ chờ qua đường, hết ngó đồng tiền rơi dưới đất, lại nhìn Hàn Trầm và Tô Miên, không dám động đậy.

Không còn chướng ngại, chiếc xe màu đen ở phía trước chuẩn bị tăng tốc. Nếu lần này để hấn chạy thoát thì tương lai rất khó có thể tìm thấy hấn, lập tức rút khẩu súng đeo bên hông, mở cửa nhảy xuống xe, đồng thời nói với Tô Miên, “Em cứ ở lại đây!”

“Anh cẩn thận đấy!” Tô Miên nói với theo, nhưng Hàn Trầm đã chạy vọt đi, xuyên qua đám đông, hướng về chiếc xe màu đen.

Tô Miên giật mình, anh định nổ súng ở trên đường phố hay sao? Cô cũng xuống xe, chạy theo Hàn Trầm.

Tình tiết trong các bộ phim truyền hình tương đối khoa trương chứ trên thực tế, chẳng mấy cảnh sát hình sự dám làm điều này. Bởi tính cách quyết đoán và khả năng bắn súng xuất sắc, Hàn Trầm mới không một chút do dự, dám cầm súng đuổi theo đối tượng tình nghi.

Lúc này, chiếc xe màu đen chuẩn bị rẽ sang đường khác. Hàn Trầm chạy theo sau. Phát hiện tầm bắn không có người, anh liền dừng bước, hai tay nâng khẩu súng, nghiêng đầu, ngắm trúng mục tiêu và bóp cò. Một loạt động tác chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc. Từ góc độ của Tô Miên, cô chỉ thấy bóng lưng thẳng tắp và lạnh lẽo của anh.

“Pằng! Pằng! Pằng!” Ba tiếng súng liên tiếp vang lên. Cả con đường trở nên tĩnh lặng trong giây lát. Tất cả mọi người đều dờ ra. Huyết mạch trên toàn thân Tô Miên cũng sôi sục.

Giây tiếp theo, tiếng bánh xe ma sát mặt đường vang lên chói tai. Hai bánh sau của ô tô màu đen bị trúng đạn, khiến chiếc xe đi ngoằn ngoèo. Viên đạn thứ ba của Hàn Trầm bắn xuyên qua tấm kính phía sau. Tô Miên nhìn thấy rõ, người đàn ông ngồi ở vị trí tài xế đổ người vào vô lăng. Hấn đã bị trúng đạn.

Hàn Trầm lập tức đuổi theo. Tuy nhiên, thành viên của tổ chức sát thủ đầu phải hạ tầm thường. Mặc dù đã bị thương, lớp sau đã bị nổ, nhưng hấn vẫn rồ ga, đánh tay lái, rẽ sang đường cắt ngang, rời khỏi tầm mắt của bọn họ.

Hàn Trầm và Tô Miên chạy theo một đoạn. Cho đến khi không còn thấy bóng dáng chiếc xe đó, cô mới bám vào cột đèn, cúi thấp người thở hổn hển. Hàn Trầm kéo cô vào lòng, để cô tựa vào người mình nghỉ ngơi. Một lúc sau, anh buột miệng chửi thề, “Chó má thật!”

Buổi tối, trong phòng họp nhỏ của tổ Khiên Đen, mọi người ngồi quanh bàn chữ nhật. Tần Văn Lang cũng có mặt. Khác với vẻ u ám của mấy ngày trước, hôm nay, sắc mặt Đội trưởng Tần tươi tắn hơn, “Đáng tiếc là cuối cùng để tội phạm chạy thoát, nhưng ít nhất cũng khiến hấn bị thương. Làm suy yếu thế lực của chúng, việc phá án cũng có hy vọng hơn.”

Lải Nhải và Châu Tiểu Triện gật đầu. Vì dịch trong tối ta ngoài sáng nên phía cảnh sát luôn ở thế bị động. Bây giờ họ đã có thể xoay chuyển tình thế, giáng một đòn vào tổ chức tội phạm, coi như giành được bước đột phá to lớn.

Chỉ Hàn Trầm vẫn giữ sắc mặt lãnh đạm. Tô Miên nắm tay anh ở dưới gầm bàn. Anh tựa vào thành ghế, siết chặt tay cô, ngón cái cọ cọ lên mu bàn tay cô.

Hai người ở bên nhau lâu ngày, Tô Miên đương nhiên hiểu rõ tính Hàn Trầm, biết anh vẫn còn tức giận. Cô không nhịn được, mở miệng, “Đội trưởng Tần, chúng ta hãy tự bắt hết những kẻ nhặt tiền với tội cản trở người thi hành công vụ.”

Tần Văn Lang lắc đầu, “Tĩnh lại đi em gái, pháp luật không trách tội đám đông quần chúng.”

Hàn Trầm nheo mắt, “hừ” một tiếng, cũng không biết đang bực tức ai nữa. Tô Miên nắm tay anh dưới gầm bàn, thầm nhắc anh hãy giữ bình tĩnh.

Châu Tiểu Triện gác máy, nói, “Tôi vừa nhận được tin, số đô la mà người đi đường nhặt được đều là giả, chỉ là đạo cụ được mô phỏng y như thật mà thôi.” Lải Nhải phì cười, “Đáng đời!” Tô Miên thầm nghĩ: Người ở trên xe quả nhiên là L, bằng không, có ai mang theo đô la đạo cụ bên người bao giờ?

Một manh mối quan trọng bị đứt đoạn, tổ Khiên Đen lại phải điều tra từ đầu. Tô Miên lên tiếng, “Tuy L bị thương nhưng R là bác sĩ, chắc có thể chữa trị vết thương cho hắn mà không cần đi bệnh viện. Hơn nữa, với tính cách của bọn chúng, một khi chịu thiệt lớn, chỉ e chúng sẽ lập tức có những hành động trả đũa.”

“Thế à?” Hàn Trầm từ tốn mở miệng, “Hành động càng nhiều thì cũng sẽ càng để lộ bản thân nhiều hơn. Lần sau, chúng sẽ không được may mắn như vậy.”

Sau khi cuộc họp kết thúc, mọi người lê tấm thân mệt mỏi về ký túc xá nghỉ ngơi. Tô Miên đi sau cùng. Khi cô tắt đèn, đóng cửa ra ngoài, đã thấy Hàn Trầm đứng ở hành lang đợi mình.

Cô đi đến, cầm cánh tay anh đặt lên vai mình, “Anh đừng không vui mà.”

Hàn Trầm đáp, “Ừ! Trong lòng anh khó chịu quá, em định an ủi anh thế nào đây?”

Tô Miên thầm mắng một tiếng “lưu manh” rồi cùng anh dõm dặt ra màn đêm đen.

Thật ra, rất nhiều chuyện phải đích thân trải qua mới có thể cảm nhận rõ ràng. Lúc mới biết thân phận và quá khứ của mình, cô rất đau lòng, thề không đội trời chung với tổ chức sát thủ, quyết tâm bắt chúng về quy án. Dù có phải trả giá bằng cả mạng sống, cô cũng không e ngại. Về điểm này, cô nghĩ, chắc chắn Hàn Trầm cũng chung quan điểm với mình.

Bây giờ, cô và anh đã thật sự đối mặt với nhóm sát thủ, những kẻ tàn nhẫn và xảo quyệt, ngoan cố và tự phụ hơn bất kỳ tên tội phạm nào trước đây. Ngoài ra, chúng cũng hiểu rõ cô và Hàn Trầm hơn bất cứ ai.

Quá trình đối đầu với bọn chúng vô cùng nguy hiểm và căng thẳng, nhiều lúc rơi vào tình trạng thất vọng như ngày hôm nay. Phải giữ tâm trạng kiên định và cứng rắn mới có thể đứng vững đến giây phút cuối cùng trong cuộc chiến, mới có thể đánh đổ tội phạm. Muốn bắt được tội phạm độc ác và tàn nhẫn nhất, chỉ dựa vào trí thông minh là chưa đủ, quan trọng hơn là phải dựa vào ý chí kiên cường của cảnh sát.

Cũng chính vì hiện thực này mà cô mới càng trân trọng từng giây từng phút ở bên anh, muốn mãi mãi cùng anh sánh bước, không bao giờ chia lìa, không để anh lặn lội tìm kiếm cô, sống vật vờ như mấy năm qua.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, Hàn Trầm cúi đầu hôn Tô Miên. Đêm dài đằng đẵng, chẳng có gì ảm áp hơn vòng tay và nụ hôn của anh. Ngọn đèn vàng chiếu xuống, tạo thành hai cái bóng đổ dài trên mặt đất. Hàn Trầm và Tô Miên đột nhiên có cảm giác như quay về quá khứ. Không biết vào lúc nào, không biết ở đâu, anh cũng ôm hôn cô như bây giờ. Thế gian xoay vần, vậy mà tình cảm của hai người vẫn không hề thay đổi. Họ vẫn có thể ở bên nhau, đúng là một điều may mắn.

Tuy nhiên, thời khắc đẹp đẽ thường chẳng kéo dài lâu. Hàn Trầm rời môi, nhìn Tô Miên chăm chú. Cô vẫn tựa vào người anh, bực bội rút di động. Có một tin nhắn được gửi đến. Vừa mở ra xem, cô liền trợn mắt trong giây lát.

Tin nhắn không hiện số người gửi, nhưng ngữ khí quen thuộc như không thể quen thuộc hơn: Chị! Bọn chị làm L bị thương khiến anh ta rất tức giận. Hơn nữa, bọn chị còn canh phòng cẩn mật ở xung quanh các trường tiểu học, khiến anh ta đã lâu không được giết các ông bố rồi. Vì vậy, sáng mai, em sẽ giết hai người thay anh ta.

75. Chương 75: Đồng Bọn Thân Yêu

Lại một đêm không ngủ. Gần như toàn bộ lực lượng cảnh sát trong thành phố được huy động, tuần tra trên mọi nẻo đường và xung quanh các tòa kiến trúc. Tổ Khiên Đen và đội hình sự cũng dốc toàn lực vào công tác phòng bị. Lãnh đạo đội Công an tỉnh ra chỉ thị: “Tôi không cần biết vụ án này khó đến mức nào,

sáng ngày mai không được có người nào bị sát hại. Nếu có, toàn đội hình sự sẽ bị kỷ luật, Tần Văn Lang và Hàn Trầm đi ngồi chơi xơi nước ở đồn công an khu vực.”

Tuy bình thường hay cười nói vui vẻ nhưng trong công việc, Tần Văn Lang vô cùng nghiêm túc. Anh ta nhắc nhở cấp dưới rồi ngồi rít ở phòng chỉ huy theo dõi tình hình.

Dù cảnh sát có đông đến mấy cũng không thể canh chừng cả thành phố gần mười triệu dân. Dù là thần thám, Hàn Trầm cũng không phải ba đầu sáu tay, cũng có lúc bất lực. Tô Miên lo anh bị kỷ luật, nhưng anh điềm nhiên nói: “Lần này mà không cứu được nạn nhân, anh sẽ ngồi chơi xơi nước.”

Ba giờ sáng, Từ Tư Bạch lái chiếc Chevrolet của mình đi chậm chậm trên đường phố không một bóng người. Nóc xe lắp đèn hiệu cảnh sát nhấp nháy.

Sau khi biết chuyện Tô Miên nhận được tin nhắn của A, anh đã xin Tần Văn Lang cho đi tuần tra ban đêm. Đây không phải là công việc của bác sĩ pháp y nhưng Tô Miên đang ở bên ngoài. Anh không muốn về ký túc nghỉ ngơi. Cùng tham gia với mọi người như thế này, anh có cảm giác gần gũi cô hơn, cô cũng sẽ an toàn hơn.

Phía trước là đèn đỏ. Dù lúc này ngã tư không có xe cộ qua lại nhưng Từ Tư Bạch vẫn dừng xe, kiên nhẫn chờ đèn xanh. Hằng ngày, cuộc sống của anh rất quy củ, hiếm khi thức đêm nên gương mặt tuấn tú đã có chút mệt mỏi. Anh châm một điếu thuốc, trong đầu chợt nhớ tới hình ảnh Tô Miên vội vàng xuống sân cơ quan, lên xe Hàn Trầm.

Nơi trái tim hơi nhói đau, nhưng anh đã quen với nỗi đau âm ỉ và bất lực này. Anh lặng lẽ hút thuốc, tự nhủ: Như vậy cũng tốt, chỉ cần cô ấy hạnh phúc là được.

Con đường bên phải xuất hiện một chiếc xe tải cỡ lớn đang rẽ sang đường bên này. Ban đêm, xe tải ngoại tỉnh thường phóng như điên, không kiêng nể gì cả. Thấy chiếc xe lao đi rất nhanh Từ Tư Bạch vẫn bất động dù đèn xanh đã bật sáng. Anh nhìn chăm chăm vào điếu thuốc ở giữa hai ngón tay, có chút thất thần.

Chiếc xe tải nhanh chóng tiến gần đến chỗ Từ Tư Bạch, đèn pha sáng choang khiến anh nheo mắt theo phản xạ. Đúng lúc này, xe tải đột ngột đổi hướng, lao thẳng về phía anh.

Từ Tư Bạch giật mình. Trong một khoảnh khắc, anh nhìn thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang ngồi sau tay lái, nhìn rất giống A.

Tuy chỉ làm công tác kỹ thuật ở văn phòng nhiều năm nhưng não bộ và thân thể Từ Tư Bạch vẫn phản ứng rất nhanh. Vào thời khắc sinh tử, anh lập tức nhấn ga lao thẳng về phía trước. Xe Chevrolet xẹt qua đầu xe tải, tránh được cú đâm đáng sợ trong tích tắc. nào ngờ, phản ứng của A còn nhanh hơn sự tưởng tượng của Từ Tư Bạch. Hắn đánh mạnh tay lái, thân xe xô vào xe Chevrolet, đẩy nó va vào vách tường ven đường.

Sự việc chỉ diễn ra trong mấy phút đồng hồ, A mở cửa buồng lái xuống xe, R cũng từ thùng xe phía sau nhảy xuống. Hai người lôi Từ Tư Bạch lúc này đã bất tỉnh lên trên rồi lái chiếc xe Chevrolet của anh vào thùng xe. Cuối cùng, chúng thu dọn sạch sẽ những mảnh kính vỡ trên đường.

Vài phút sau có một chiếc xe cảnh sát tuần tra đi ngang qua đoạn đường đó nhưng tất cả đã quay về nguyên trạng, còn camera giám sát đường như đã bị trẻ con dùng súng cao su bắn vỡ nên họ cũng chẳng để tâm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, loáng một cái đã tới năm giờ sáng. Lúc này, trời vẫn tối mờ mờ, Lải Nhải và Châu Tiểu Triện lái xe của cảnh sát đến một ngõ nhỏ cách Cục Công an không xa. Lải Nhải dừng xe, hai người gấp dài gấp ngắn. Thành viên tổ Khiên Đen là những người mệt mỏi nhất, mấy ngày nay có khi chỉ được chợp mắt vài tiếng đồng hồ, hai người đàn ông lại vừa đi tuần cả đêm nên họ chỉ cần nhắm mắt là có thể chìm vào giấc ngủ.

Tuy nhiên, đối với Châu Tiểu Triện, điều quan trọng hơn là có thứ gì đó bỏ vào bụng. Cậu ta đẩy cửa, ngoảnh đầu nói với Lải Nhải: “Anh không đi ăn cùng tôi thật đấy à? Sắp đến cuộc chiến căng thẳng, cần phải làm một bát mì nóng hổi cho tinh thần sáng khoái mới được.”

Lải Nhải tựa vào thành ghế: “Khỏi! Tôi tranh thủ ngủ một lát. Ăn xong, cậu mua một bát về cho tôi. Tôi hoàn toàn có thể vừa ngủ vừa ăn.”

Châu Tiểu Triện nhảy xuống xe. Ngọn gió lạnh thổi tới khiến cậu ta so vai rứt cổ, thọc hai tay vào túi quần, đi về phía trước. Trong ngõ chỉ có một quán bột đèn sáng. Bà chủ ngoài sáu mươi tuổi, thường mở cửa từ rất sớm, nấu mì tương đối ngon. Cậu ta cũng hay ăn ở đây.

Đi vào ngõ một đoạn, Châu Tiểu Triện đột nhiên nghe thấy tiếng chân khe khẽ ở đằng sau. Không phải là Lải Nhải, lẽ nào là người qua đường hay sao? Một linh cảm bất thường dội vào lòng, khiến sống lưng cậu ta lạnh toát. Nếu là đám sát thủ... liệu cậu ta có thể đối phó hay không?

Châu Tiểu Triện không quay đầu cũng chẳng dừng bước, tiếp tục đi về phía trước như không có chuyện gì xảy ra. Tiếng bước chân dường như biến mất. Không biết đối phương đi đâu rồi? Hắn muốn làm gì?

Giây tiếp theo, bờ vai Châu Tiểu Triện đột nhiên bị một bàn tay đặt lên. Người cậu ta run run theo phản xạ, hai tay cuộn chặt thành nắm đấm. Khi quay đầu, cậu ta liền nhìn thấy một người đàn ông đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang che kín gương mặt.

Đó là A. Người xuất hiện trước mặt Châu Tiểu Triện chính là A. Giây tiếp theo, cậu ta nhìn thấy A nhếch miệng rồi tung một cú đấm vào bụng mình. Hắn ra tay rất nhanh và mạnh, không thua kém Mặt Lạnh là bao. Dù đã đề phòng nhưng Châu Tiểu Triện vẫn không có cách nào né tránh, cậu ta ngã đập mặt xuống đất, gặp người một lúc vẫn không thể đứng lên.

A từ từ tiến lại gần, đồng thời cất giọng ôn hòa: “Đừng lằng nhằng nữa, mau đi theo tôi”.

Châu Tiểu Triện nghiêng răng: “Các người... Các người muốn gì...” Còn chưa nói hết câu, cậu ta đột ngột nhồm đàu húc mạnh vào bụng A.

A không ngờ thành viên yếu ớt nhất tổ Khiên Đen vừa trúng một đòn hiểm của hắn, có lẽ ruột gan đã lộn tùng phèo nhưng vẫn cố gắng đánh trả. Hắn không kịp né tránh, bị mất thăng bằng nên ngã xuống đất, sắc mặt tối sầm trong giây lát.

Châu Tiểu Triện không bỏ lỡ cơ hội, bấm vào bờ tường rồi rút khẩu súng đeo bên hông, định giơ lên trời bắn pháo hiệu.

Tuy nhiên, một tiếng “bụp” khe vang lên. Châu Tiểu Triện biến sắc mặt, ngã vật xuống đất, hai mắt nhắm nghiền. A đứng dậy, nhìn R từ trong bóng tối đi ra, trên tay là khẩu súng gây mê.

“Không ngờ cậu còn thua cả Châu Tiểu Triện.” R lạnh nhạt buông một câu: “Mau vác thằng đó lên xe.”

A “hừ” một tiếng, vác Châu Tiểu Triện đi theo hắn.

Khoảng thời gian đó, Hàn Trầm, Tô Miên và Mặt Lạnh đã quay về chiếc xe chỉ huy lưu động, giám sát tình hình trên toàn thành phố. Đúng lúc này, máy liên lạc trên bàn đồ chuông.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Hàn Trầm lập tức bấm nút kết nối: “Nói đi.”

Đầu kia vang lên giọng đầy căng thẳng và sốt ruột của một người cảnh sát tuần tra: “Báo cáo! Chúng tôi vừa phát hiện ra hai thằng hề ở nhà vệ sinh nam trong công viên Dương Tử Hồ!”

“Cô ấy sẽ lựa chọn như thế nào?”

“Tôi không biết.”

“Bất kể cô ấy chọn ai, kết cục cũng như nhau cả thôi.”

“Ừ.”

....

Trời đã sáng hẳn. Vô số chiếc xe cảnh sát lao nhanh về phía công viên Dương Tử Hồ, nơi phát hiện ra hai người đàn ông mặc trang phục thằng hề. Tô Miên và Hàn Trầm ngồi trên xe chỉ huy, trong lòng như có sương mù bao phủ. Cô nhẹ nhàng nắm tay Hàn Trầm. Anh dõi mắt về phía trước, cầm tay cô đặt lên đùi mình.

6 giờ 35 phút. Còn nửa tiếng nữa là tới giờ quả bom phát nổ, trong khi bọn họ chỉ mất vài phút là có thể tới hiện trường.

Sau một đêm thức trắng, cuối cùng nỗ lực của bọn họ cũng được đền đáp. Lần này, hai thằng hề vừa ra khỏi nhà vệ sinh liền bị cảnh sát tuần tra phát hiện. Vì được phát hiện kịp thời nên họ vẫn chưa kịp đi ra ngoài đường, không gây ra sự hoảng loạn. Ngoài ra, cảnh sát cũng có nhiều thời gian gỡ bom hơn.

“Tiểu Triện tắt máy rồi.” Mặt Lạnh thông báo rồi lại gọi cho Lải Nhải.

Hàn Trầm hơi chau mày, Tô Miên quay sang Mặt Lạnh: “Sao lại thế nhỉ? Tiểu Triện lúc nào cũng mang theo sạc pin bên mình, làm gì có chuyện tắt máy?”

Điện thoại nhanh chóng kết nối. Sau mấy hồi chuông, Lải Nhải mới bắt máy, cất giọng ngái ngủ: “A lô! Mặt Lạnh, có chuyện gì vậy?”

“Thằng hề xuất hiện rồi, ở công viên Dương Tử Hồ. Các cậu đang ở đâu vậy?”

Ở đầu bên kia điện thoại, Lải Nhải dụi mắt, ngồi thẳng người, dõi mắt lên bầu trời. Vừa rồi Châu Tiểu Triện xuống xe, anh ta liền chìm vào giấc ngủ. Anh ta xem đồng hồ, đã hơn nửa tiếng trôi qua mà Châu Tiểu Triện vẫn chưa quay về.

Lải Nhải lập tức báo cáo vị trí của mình, đẩy cửa xuống xe: “Tiểu Triện đi ăn sáng, tôi ngủ trên ô tô. Bây giờ, tôi sẽ đi tìm cậu ta rồi qua bên đó ngay.”

Sau khi gác máy, anh ta vội vàng chạy tới con hẻm.

Hàn Trầm lặng thinh. Tô Miên “ừ” một tiếng, nhưng vẫn cảm thấy việc Châu Tiểu Triện tắt máy có chút kỳ lạ. Cô vừa định rút điện thoại gọi cho cậu ta, ô tô bỗng phanh kít. Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Xung quanh toàn là cây cối xanh mướt, trước cửa nhà vệ sinh ở góc công viên đậu đầy xe cảnh sát. Hai người đàn ông mặc trang phục thẳng tắp đứng ở giữa, mấy cảnh sát trong bộ đồ bảo hộ chống cháy nổ đang an ủi họ.

Cửa thùng xe mở ra, mọi người lần lượt nhảy xuống. Tô Miên lại nhét điện thoại vào túi, cùng Hàn Trầm xuống ô tô. Anh quay sang nói với Mặt Lạnh: “Cử người đi xem Lải Nhải và Tiểu Triện thế nào.”

Mặt Lạnh lập tức tuân lệnh. Hàn Trầm đặt tay lên lưng Tô Miên, ra hiệu cô đi theo mình.

Vừa chạy vào sâu trong ngõ, Lải Nhải liền cảm thấy có gì đó bất ổn. Anh ta ngửi thấy mùi tanh của máu. Điều này khiến anh ta giật mình thon thót. Quán mì của bà lão ở phía trước có vài người khách, nhưng không hề xuất hiện bóng dáng của Châu Tiểu Triện. Anh ta tập trung tinh thần, đứng sát vào tường, tìm theo mùi lạ. Ngay sau đó, Lải Nhải nhìn thấy vết máu dưới mặt đất gần bức tường, xung quanh có dấu chân hỗn loạn, giống như vừa xảy ra cuộc ẩu đả kịch liệt.

Lải Nhải trợn mắt, lập tức chạy ra ngoài ngõ tìm kiếm, thậm chí túm lấy người qua đường hỏi thăm. Một nỗi hoảng hốt bao trùm toàn thân anh ta.

“Hai nạn nhân tên Vương Viễn Đức và Tô Đại Dũng.” Người cảnh sát tuần tra đầu tiên có mặt ở hiện trường báo cáo tình hình với Hàn Trầm: “Họ đều sống cách nơi này không xa. Đêm qua, họ bị đánh ngất khi đang ở bên ngoài, tỉnh lại đã ở trong nhà vệ sinh”.

Hàn Trầm, Tô Miên và mọi người đều mặc bộ trang phục chống cháy nổ. Họ xem đồng hồ, bây giờ là 6 giờ 42 phút, còn cách vụ nổ hai mươi lăm phút nữa.

Các chuyên gia gỡ bom giỏi nhất của tỉnh cũng đã đến hiện trường, đang nghiên cứu kỹ lưỡng quả bom tự tạo trên người nạn nhân. Lần này, tuy bầu không khí tương đối căng thẳng nhưng đỡ hơn hai lần trước nhiều. Các chuyên gia tìm cách gỡ bom, tổ Khiên Đen đồng thời phụ trách giải mật mã. Chỉ cần một việc thành công, nạn nhân sẽ được cứu thoát.

Hàn Trầm đi đến trước mặt một người đàn ông, Tô Miên đi theo sau anh. Mặc dù được cảnh sát động viên nhưng anh ta vẫn rất kích động, vừa khóc vừa la hét, không nói được một câu tử tế.

Hàn Trầm nhướn mày nhìn anh ta, cất giọng lạnh nhạt: “Hãy bình tĩnh, phối hợp với chúng tôi. Bằng không, chúng tôi làm sao có thể cứu anh?” Bất gặp vẻ mặt điềm tĩnh của Hàn Trầm, người đàn ông liền ngậm miệng.

“Hung thủ dạy anh hát một bài đúng không? Nội dung là gì?” Tô Miên hỏi.

“Hát ư?” Nạn nhân khịt mũi, lắc đầu: “Không... Không có bài hát nào. Hẳn bảo tôi học thuộc... học thuộc một bài thơ.”

Người cảnh sát ở bên cạnh lập tức đưa quyển sổ: “Đây là nội dung anh ta vừa trần thuật”.

Hàn Trầm cầm quyển sổ, Tô Miên ghé sát cùng đọc:

Sự tồn tại đơn giản nhất của vũ trụ.

Giao thoa xen kẽ.

Hình thức phức tạp nhất của sinh mệnh.

Sáng mắt tối được.

Có thể bao trùm mỗi ngày.

Có thể chiếm cứ mỗi năm.

Mất đi nhưng vẫn sẽ giành lại được như cũ.

Trong mộng cảnh hư vô của tôi.

Tên của người ấy.

Sẽ không bị thời gian vùi lấp.

Hai người đọc xong bài thơ, nhất thời im lặng. Những người cảnh sát xung quanh cảm thấy mù mịt, đều quay sang nhìn Hàn Trầm.

Vào thời khắc cấp bách này, Hàn Trầm vẫn tỏ ra bình tĩnh. Anh suy tư vài giây rồi ngẩng đầu nói với Tô Miên: “Tô Miên, anh cần em giúp anh xác nhận hai vấn đề từ góc độ tâm lý tội phạm.”

Tô Miên hơi ngây ra: “Vâng.”

“Bài thơ này do ai viết?” Anh hỏi.

“R”. Cô buột miệng đáp.

Cô biết tại sao Hàn Trầm lại hỏi điều này, vì không ai hiểu ba tên sát thủ bằng cô. Hơn nữa, từ góc độ tâm lý tội phạm, không phải cùng một người sáng tác, hàm nghĩa và mật mã cũng sẽ hoàn toàn khác biệt, cho dù chúng đều là thành viên của tổ chức sát thủ đi chăng nữa.

A không thể viết ra bài thơ như vậy. Thơ của L càng khoa trương, ước át và trừu tượng hơn, nhưng về bản chất không quá phức tạp. Còn bài thơ này hết sức ngắn gọn, tuy nhiên, người đọc có thể cảm nhận được ý nghĩa sâu xa của nó. Vì vậy trong ba tên sát thủ, chỉ có thể là R sáng tác. Hơn nữa, L mới bị Hàn Trầm bắt trọng thương, làm gì có tâm trạng và sức lực làm thơ?

Hàn Trầm nhìn vào mắt cô: “Em thử nghĩ xem, bài thơ này rõ cuộc nói về điều gì?”

Tô Miên nheo mắt, trầm tư vài giây. Thật ra vừa rồi đọc bài thơ, cảm giác đầu tiên của cô là: “Em cảm thấy nó đề cập đến môn Toán học và Triết học. Chắc anh cũng biết câu: Toán học mới là sự tồn tại đơn giản nhất, cơ bản nhất, sinh ra các môn khoa học phức tạp khác. Bài thơ này dường như có ý đó. Mấy câu cuối tương đối trừu tượng, tổng thể có mùi vị của Triết học.”

Nói đến đây, ánh mắt cô trở nên thâm trầm. Từ trước đến nay, sự hiểu biết của cảnh sát về R là rất ít. Bọn cô chỉ nắm được hần là bác sĩ, hần moi tìm của các cô gái mà không để lại dấu vết. Không ngờ, tư duy của R lại có đặc điểm này. Có lẽ hần thích Toán học, thích nghiên cứu hàm nghĩa đằng sau sự vật. Rất có thể hần cũng có khả năng thấu suốt vấn đề, thậm chí, tư duy của hần đầy sự hấp dẫn. Hần là người đàn ông bí ẩn như một câu đố. Tuy nhiên... Trong đầu Tô Miên vụt qua ý nghĩ. Toán học ư? Hàn Trầm chẳng phải là “vua” của môn Toán hay sao?

Cô ngẩng đầu, bắt gặp anh đang tập trung suy nghĩ. Những người cảnh sát xung quanh không dám thở mạnh. Ai nấy nghĩ thầm, tuy Hàn Trầm là thần thám nhưng bài thơ do một kẻ điên viết ra, liệu anh có

hiếu nổi không? Tô Miên thì không nghĩ vậy, cô không coi R là một người điên khùng. Hàn Trầm giỏi môn Toán, R hiển nhiên cũng có cảm tình với Toán học. Đây vốn là một cuộc đấu giữa hai người.

Quả nhiên một lúc sau, Hàn Trầm ngẩng đầu, đưa quyển sổ cho Tô Miên, khoe mắt thoáng nụ cười rất nhạt: “Mật mã là 18749019”.

Hàn Trầm vừa dứt lời, mọi người đều ngây ra. Anh liền giải thích ngay:

“Sự tồn tại đơn giản nhất là 1.

Hình thức phức tạp nhất của sinh mệnh là 8. Trong các chữ số từ 0 đến 9 chỉ có 8 là tương tự ký hiệu vô cùng, cũng giống như dạng chuỗi DNA. Câu thứ hai và câu thứ tư Giao thoa xen kẽ và Sáng mắt tối được có vẻ trừ tình như Tô Miên nhận xét, tôi đoán là cảm giác của tội phạm về hai chữ số này.

Có thể bao trùm mỗi ngày là 7. Một tuần bảy ngày, bao trùm tất cả.

Có thể chiếm cứ mỗi năm là 4: một năm có bốn mùa.

Mất đi nhưng sẽ vẫn giành lại được như cũ...”

Hàn Trầm hơi dừng lại, khoe mắt vụt qua nụ cười chế giễu, “Câu này chỉ là trò chơi chữ nghĩa của tội phạm mà thôi. Bốn từ “mất đi lại được” cũng xuất hiện trong câu cuối của 1 và 8. “Như cũ” tức là lại thêm một lần, vì vậy, 1 cộng với 8 là 9. Ngoài ra, về mặt chữ nghĩa của mất đi lại được cũng có hàm nghĩa “lâu dài”[1] đồng âm với số 9.

[1] “Lâu dài” âm Hán Việt là “Trường cửu”, số 9 cũng là cửu.

Tô Miên lẩm bẩm: “Tên này xảo quyệt quá...”

Hàn Trầm nói tiếp: “Mộng cảnh hư vô. Hư vô chỉ có thể là số 0. Câu cuối cùng. Tên của người ấy sẽ không bị thời gian vùi lấp...” Anh quay sang Tô Miên: “Em còn nhớ bài thơ trước có đoạn kết như thế nào không?”

Tô Miên chau mày: “Em nhớ! Mấy chữ cái đều lấy S làm trung tâm. Vì vậy, “người ấy” chính là S. Thứ tự của S trong bảng chữ cái là...” Cô không thạo về môn Toán nên phải nhắm tính nhưng đã chắc tám, chín phần.

Hàn Trầm lập tức đưa ra đáp án: “19. Vì vậy, mật mã là 18749019. Bài thơ bắt đầu từ số 1 và kết thúc bằng số 9, cũng phù hợp với ý nghĩa luân hồi và tuần hoàn mà nó muốn nhấn mạnh”.

Hàn Trầm vừa dứt lời, tất cả mọi người đều im lặng trong giây lát. Lúc này, ánh nắng đã xuyên qua tầng mây, chiếu xuống mặt đất. Tất cả đều bất động, chỉ có đồng hồ hẹn giờ ở trái bom trên người nạn nhân là vẫn đếm ngược đều đều.

Tô Miên có niềm tin vào suy luận của Hàn Trầm. Nếu nhìn từ nội dung và mặt chữ của bài thơ thì có nhiều cách lý giải, tuy nhiên, những người theo tư duy toán học đều có suy nghĩ tương đồng. Vì vậy đáp án mà Hàn Trầm đưa ra có khả năng là chính xác nhất.

Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, Tô Miên gật đầu. Cả hai cùng quay sang nạn nhân. Anh ta liếm bờ môi khô khốc, cổ họng run run: “Anh... anh có chắc chắn không?”

Hàn Trầm đi đến trước mặt nạn nhân, bình thản thốt ra ba từ: “Hãy tin tôi!”

Rõ ràng chỉ mấy từ đơn giản, nhưng giọng nói trầm thấp của anh khiến đối phương ít nhiều cảm thấy yên lòng. Nạn nhân nghiêng răng, nhắm nghiền hai mắt. Chuyên gia gỡ bom tạm thời đứng tránh sang một bên. Tất cả những người có mặt ở hiện trường đều nín thở. Trong văn phòng Cục công an, các lãnh đạo cũng chăm chú theo dõi màn hình.

Đồng hồ trên trái bom vẫn đang đếm ngược: 13:02, 13:01, 13:00, 12:59... Hàn Trầm cúi đầu, ngón tay bấm nhanh trên khóa mật mã hàng chữ số 18749019.

Bầu không khí yên lặng như tờ. Trống ngực Tô Miên đập thành thịch, nước mắt chảy dài trên gò má nạn nhân.

Đồng hồ hẹn giờ dừng lại ở con số 12:57. Nạn nhân ngơ ngẩn nhìn trái bom trước ngực mình, Hàn Trầm, Tô Miên và chuyên gia gỡ bom đều mỉm cười, những người cảnh sát ở xung quanh vỗ tay hoan hô, mừng rỡ reo hò.

Sau hai lần rơi vào thế bị động, cuối cùng, bọn họ cũng đã thành công trong việc giải cứu nạn nhân thứ nhất.

Nhưng vẫn còn nạn nhân thứ hai nữa. Chứng kiến người cùng cảnh ngộ được cứu thoát, anh ta gào lên: “Cứu tôi với!” Khi đi đến trước mặt người đàn ông, Hàn Trầm chợt phát hiện ánh mắt anh ta còn hoảng hốt và tuyệt vọng hơn trước đó, nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má.

Tô Miên chợt có dự cảm chẳng lành. Hàn Trầm nghiêm giọng hỏi: “Nội dung bài thơ là gì?”

Anh ta cất giọng nghẹn ngào: “Chẳng có gì cả. Hắn... Hắn cứ thế bỏ đi mà không nói với tôi câu nào”.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Tô Miên cuộn hai tay thành nắm đấm. Không có bài thơ để giải mật mã? Lẽ nào A không muốn tiếp tục trò chơi, cũng chẳng tuân thủ nguyên tắc của trò chơi mà quyết tâm giết chết nạn nhân này?

Bắt gặp phản ứng của cảnh sát, người đàn ông càng tỏ ra sợ hãi. Chuyên gia gỡ bom nói với Hàn Trầm: “Để tôi thử xem sao, hy vọng có thể thành công.”

Câu nói này khiến nạn nhân ngừng sput sput, nhìn anh ta bằng ánh mắt mong chờ. Mọi người cũng đổ dồn sự chú ý vào chuyên gia. Hàn Trầm và Tô Miên đứng một bên. Anh kéo lại găng tay, hỏi cô: “Em thấy thế nào?”

Tô Miên đáp khẽ: “Em đang nghĩ, nếu là A, em sẽ cài mật mã là gì?”

Hàn Trầm quay đầu về phía cô. Vào thời khắc này, cô đứng thẳng người trong ánh ban mai, vì thức đêm liên tục nên dưới mắt có hai quầng thâm rõ rệt, nhìn cô lúc này rất giống một con gấu trúc. Tuy nhiên, vẻ mặt của cô hết sức kiên định.

Vài giây sau, Hàn Trầm lại cùng cô dỗi mắt về phía nạn nhân. Anh đột ngột lên tiếng: “Anh vừa bảo, hắn cứ thế bỏ đi mà không nói với anh một lời. Anh đã nhìn thấy tội phạm sao?”

Nạn nhân gật đầu rồi lại lắc đầu: “Đúng là tôi đã nhìn thấy nhưng hắn đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang nên tôi không thấy rõ mặt hắn.”

Tô Miên liền mở miệng hỏi ngay: “Lúc đó hắn làm gì? Có cử chỉ hành động thế nào? Đứng ở đâu? Anh hãy kể toàn bộ với tôi, không biết chừng chúng ta có thể đánh cược một phen”.

A là một người thích đùa giỡn, hắn sẽ không chế tạo một quả bom không thể phá giải mật mã. Một khi bảo R đặt mật mã của trái bom đầu tiên tinh vi như vậy, không có lý do nào hắn đột nhiên phá vỡ quy tắc trò chơi. Thực ra, hắn muốn cô suy đoán, muốn cô mạo hiểm suy đoán trong khi không có căn cứ nào. Dây số lần này sẽ là bao nhiêu đây?

Lời nhắc nhở của Tô Miên khiến nạn nhân thứ hai chợt nhớ đến hình ảnh mà anh ta bắt gặp vào sáng sớm hôm nay.

Trong nhà vệ sinh tối mờ mờ, thoảng mùi hôi thối, anh ta tỉnh lại từ cơn hôn mê, nỗi khiếp sợ như thủy triều nhấn chìm toàn thân của anh ta. Người đàn ông xa lạ ngồi trong chiếc ghế cũ kỹ cách đó không xa. Hắn đội mũ lưỡi trai màu xanh thẫm, dưới vành mũ để lộ đôi mắt lạnh đậm. Hắn tựa vào thành ghế, ngón tay đeo găng gỗ gõ lên tay vịn, tựa như đang suy tư.

Mặc cho anh ta khóc lóc van xin, hắn vẫn không bận tâm. Một lúc sau, hắn rút di động khỏi túi quần, cúi đầu xem chăm chú.

“Hắn xem cái gì vậy?” Tô Miên hỏi ?

Nạn nhân lắc đầu: “Tôi... Tôi không biết.”

Tuy nhiên câu hỏi của Tô Miên khiến anh ta nhớ ra một chi tiết. Điện thoại của tội phạm là loại cũ kỹ, hình như là nhãn hiệu Nokia, màn hình chỉ bé bằng một nửa di động ngày nay. Vì ngón tay hắn lướt trên

màn hình nên anh ta đoán là loại cảm ứng đời đầu của Nokia. Trong nhà vệ sinh hơi tối nên ánh sáng từ màn hình hắt mờ lên mặt tên tội phạm.

“Hắn xem ảnh.” Hàn Trầm bất chợt mở miệng, Tô Miên gật đầu: “Điện thoại cũ, những tấm ảnh cũ”.

Sau đó thì sao? Tội phạm nhìn chiếc điện thoại một lúc, khóe mắt thấp thoáng nụ cười. Tiếp theo, hắn rút từ túi áo ra chiếc di động đời mới có màn hình lớn, xem lại một lúc mới cất hai máy vào túi rồi ngẩng đầu nhìn nạn nhân. Vào thời khắc đó, ánh mắt hắn rất tĩnh lặng, khiến anh ta dấy lên tia hy vọng. Tuy nhiên, sau đó bất kể anh ta cầu xin thế nào, tên tội phạm cũng như không nghe thấy, đứng dậy rời đi.

Mật mã là bao nhiêu? Thứ mà hắn xem, điều hắn nghĩ đến là gì?

Hàn Trầm lặng lẽ nhìn Tô Miên rồi đặt tay lên vai cô: “Nếu có đáp án thì em là người duy nhất nắm được”.

Tô Miên im lặng trong giây lát rồi ngẩng đầu, thì thầm bên tai anh: “Nếu đây là hành động hoài niệm của A thì chắc chắn hắn nhớ đến tổ chức sát thủ và em trong quá khứ. Thứ hắn xem có lẽ là hình ảnh của hiện tại. Mật mã chắc liên quan đến em, là con số mà em biết. Dãy số phù hợp điều kiện nhất là 20090420, bởi vì kể từ ngày hôm đó, Tô Miên đã trở thành Bạch Cẩm Hi. Nhưng trong quá khứ, A không bao giờ lặp lại hành động phạm tội, vì vậy mật mã cũng sẽ không lặp lại. Hắn biết em bị mất trí nhớ, đều không nhớ đến mốc thời gian có liên quan đến tổ chức sát thủ và thời kỳ em nằm vùng. Do đó, chỉ còn lại một vài khả năng:

Thứ nhất là thời điểm hắn gây án lần đầu. Nhưng ngày tháng này không liên quan đến em nên có thể loại trừ. Thứ hai là ngày em và hắn gặp lại, cũng là hôm hắn đột nhập vào nhà anh, để lại bức thư khiêu chiến. Hôm đó đúng là có ý nghĩa kỷ niệm, kết nối hiện tại với quá khứ, cũng là sự khởi đầu cuộc chiến giữa chúng ta và bọn chúng. Tuy nhiên, theo mô tả của nạn nhân, thần sắc hắn không phải hưng phấn, kích động mà là yên tĩnh, ôn hòa. Vì vậy ngày này cũng không phù hợp, bởi chắc chắn không có chuyện A nhớ tới hành động tuyên chiến với chúng ta bằng một thái độ hiền hòa và hoài niệm như thế.

Sau khi loại trừ thì những con số ý nghĩa mà em biết không còn nhiều. Nếu lúc đó, người hắn nghĩ đến là em, muốn em đoán ra đáp án, một đáp án mà hắn hoài niệm, vậy thì chỉ có một dãy số phù hợp điều kiện, đó là 19890317 ngày sinh của Tô Miên. Điều mà A tưởng nhớ là quá khứ. Nếu tổ chức sát thủ không bị tan rã, vậy thì em cũng không trở thành Bạch Cẩm Hi. Lúc gặp lại, hắn gọi em là Tô Miên chứ không phải Bạch Cẩm Hi. Nếu muốn đùa giỡn em, gọi Bạch Cẩm Hi chẳng phải càng thú vị hơn sao? Nhưng từ đầu đến cuối, hắn đều gọi em là Tô Miên, là chị. Người mà hắn yêu quý chính là Tô Miên, cho dù cô ấy là cảnh sát nằm vùng đi chăng nữa”.

Năm phút sau, quả bom thứ hai cũng được tháo gỡ thành công. Hiện trường tràn ngập tiếng hoan hô vang dội. Hai nạn nhân khóc vì mừng rỡ. Còn trước màn hình, các lãnh đạo đều nở nụ cười nhẹ nhõm.

Hàn Trầm lập tức ra chỉ thị cho những người cảnh sát hình sự: “Hãy rà soát hiện trường, tìm kiếm dấu vết và chứng cứ, kiểm tra camera giám sát ở xung quanh xem có đối tượng tình nghi hay không...”

Hai trái bom vừa được tháo gỡ đương nhiên giao cho chuyên gia xử lý. Anh ta mở hộp sắt, đặt vào bên trong. Vừa định đóng nắp, anh ta bỗng dừng người.

“Mau chạy đi !” Anh ta vừa hét lớn tiếng vừa kéo người cảnh sát ở bên cạnh chạy ra xa.

Tô Miên và Hàn Trầm cùng quay đầu, nhìn thấy đồng hồ hẹn giờ trên quả bom lúc này đã dừng lại, bây giờ lại bắt đầu hoạt động: 1:32, 1:31, 1:30..

Tất cả mọi người đều sững sờ, vô thức hét lên: “Chạy đi! Sắp nổ bây giờ!” Ai nấy đều bỏ chạy, cách xa hàng trăm mét mới dừng lại. Hàn Trầm ôm Tô Miên, dõi mắt về phía trước. Tô Miên lẩm bẩm: “Sao lại như vậy...”

0:10, 0:09... 0:01, 0:00... một góc công viên im lặng như tờ, mọi người ngẩng đầu nhìn nhau, bởi quả bom không phát nổ.

Đúng lúc này, di động trong túi quần Tô Miên đột nhiên “tít tít” hai tiếng. Kể từ khi nhận được đoạn băng khiêu vũ của L. Mỗi lần nghe thấy tiếng báo hiệu tin nhắn, Tô Miên đều giật mình thon thót. Điện thoại nhận được tin nhắn vào thời khắc này, trong lòng cô có dự cảm chẳng lành.

Nhận ra vẻ mặt khác thường của Tô Miên, Hàn Trầm cúi đầu nhìn cô. Điện thoại nhận được hai đoạn video nhưng không hiện số người gửi.

Tô Miên hít một hơi sâu, mở đoạn băng đầu tiên. Cô hóa đá ngay tức thì, bởi người xuất hiện trên màn hình là Châu Tiểu Triện. Hàn Trầm cũng nhìn thấy, ánh mắt anh như phủ một lớp băng trong giây lát.

Đó là một căn phòng xa lạ, không có bất cứ đồ đạc gì. Châu Tiểu Triện bị trói trên một chiếc ghế, gương mặt có vết máu đông khô, đầu ngoẹo sang một bên. Trên ngực cậu ta buộc một quả bom, đồng hồ hiển thị con số 30:00, bắt đầu đếm ngược.

Hồ hấp của Tô Miên dường như ngưng trệ. Nội tâm xuất hiện một dự cảm mãnh liệt, cô lại mở tiếp đoạn băng thứ hai.

Là Từ Tư Bạch. Mặt anh cũng đầy vết máu như Châu Tiểu Triện. Anh chăm chú nhìn ống kính, ánh mắt trống rỗng ngực cũng bị buộc một trái bom.

Đúng lúc này, điện thoại của Tô Miên lại nhận được một tin nhắn: Mật mã của trái bom là dấu vân tay ngón áp út tay phải của chị. Chị chỉ đủ thời gian cứu sống một người.

Việc hai trái bom trước ngừng hoạt động, chỉ là sự khởi đầu của trái bom mới. Tô Miên, chị sẽ lựa chọn người nào?

76. Chương 76: Sự Lựa Chọn Của Cô Ấy

Tại sao? Tại sao bọn chúng lại ép mình lựa chọn. Mục đích của chúng là gì?

Ý nghĩ này vụt qua não bộ, Tô Miên ngẩng đầu, dõi mắt lên bầu trời. Hàn Trầm vẫn phóng xe rất nhanh như thường lệ, còi hú cảnh sát ở trên nóc rú ầm ầm, khiến không ít người qua đường quay đầu nhìn.

Tô Miên nắm chặt điện thoại đến mức lòng bàn tay đau buốt. Hàn Trầm liếc qua bên này. Bất gặp vẻ mặt dờ dẩn của cô, trái tim anh nhói đau. Anh lên tiếng: “Chuyên gia gỡ bom đang ở trên xe cảnh sát phía sau. Anh ta sẽ đi cứu một người”.

Tô Miên lặng thinh. Có lẽ vẫn còn tia hy vọng, nhưng rất mỏng manh. Hai trái bom trên người hai dân thường ngừng hoạt động cũng là lúc thời gian tử vong của hai người cảnh sát bắt đầu đếm ngược, hơn nữa còn do cô quyết định ai sống ai chết. Hành động tàn nhẫn như vậy mới là sự trả thù và giễu cợt của đám sát thủ dành cho tổ Khiên Đen. Châu Tiểu Triện và Từ Tư Bạch đều là những người bạn thân thiết nhất của cô trong mấy năm qua, vậy mà chúng ép cô phải đưa ra sự lựa chọn tàn nhẫn.

Sau khi nhận được hai đoạn video, nhân viên kỹ thuật ở hiện trường đã lập tức dò tìm tín hiệu, chỉ mất vài phút đã xác định được vị trí cơ bản của hai người đàn ông. Hai vị trí đều nằm ở khu vực phía đông thành phố, nhưng ở hai hướng nam và bắc ngược nhau. Cũng có nghĩa là, nếu xuất phát từ công viên, Tô Miên sẽ đi về phía đông một đoạn rồi bắt buộc phải lựa chọn, trong khi thời gian chỉ đủ đi cứu một người mà thôi.

Phương pháp dấu vân tay cũng không ăn thua. Đúng lúc mọi người xem xong đoạn băng, Lải Nhải vừa vặn đến nơi. Anh ta lắc đầu: “Không được! Chúng dùng máy quét vân tay vô cùng tiên tiến, có thể nhận biết từng đường vân và nhiệt độ của làn da. Màng vân tay bình thường không được đâu, phải quay về cơ quan lấy dụng cụ của tôi. Nhưng nếu Tiểu Bạch theo tôi về Cục, đi lại cũng mất ít nhất hai mươi phút, sẽ không kịp cứu bọn họ”.

“Để em nghĩ đã.” Tô Miên nói nhỏ, đồng thời cúi xuống, xem màn hình GPS. Cô vốn là người mù đường, không thể phân biệt đông tây nam bắc. Nhưng vào thời khắc này, tuyến đường đi tới hai địa điểm đã in sâu vào tâm trí cô.

Còn tám ki lô mét nữa là đến ngã rẽ. Với tốc độ lái xe của Hàn Trầm, cũng chỉ ba, bốn phút sau, cô buộc phải quyết định đi về hướng nam hay hướng bắc.

“Để anh quyết định.” Hàn Trầm đột nhiên mở miệng.

Tô Miên ngẩng đầu nhìn anh. Anh vẫn dõi mắt về phía trước, gương mặt lộ vẻ sắc lạnh: “Anh sẽ quyết định thay em. Anh chọn ai, em đi cứu người đó. Cứ như vậy đi!”

Viễn mắt Tô Miên cay cay. Nếu một trong hai người không được cứu sống thì ai đưa ra sự lựa chọn, người đó sẽ bị cắn đứt lương tâm suốt đời. Hàn Trầm muốn thay cô gánh vác trách nhiệm.

Tô Miên cắn môi, lắc đầu: “Không, để em tự quyết định. Bọn họ đều là bạn thân của em nên em sẽ tự lựa chọn”.

“Khỏi cần thương lượng.” Ngữ khí của Hàn Trầm vô cùng cứng rắn, anh cũng lái xe nhanh hơn.

Tô Miên nghiêng rằng: “Anh đúng là... khôn kiếp!”

Đúng lúc này, di động đổ chuông, cô lập tức bắt máy: “Mặt Lạnh, có chuyện gì vậy?”

Mặt Lạnh đang ở trên chiếc xe chỉ huy ở phía sau, giọng anh ta vẫn không chút xao động: “Tiểu Bạch, chúng tôi đã bắt được đường truyền tín hiệu, tôi sẽ phát cho cô ngay. Bây giờ, cô có thể nhìn thấy bọn họ”.

“Được...”

Vừa rồi, nhân viên kỹ thuật đưa cho Tô Miên hai chiếc máy tính bảng, dùng để liên lạc. Trong lúc chờ tín hiệu được kết nối, tim cô như sắp nhảy khỏi lồng ngực. Hình ảnh xuất hiện trên màn hình máy tính rõ hơn đoạn video mà Tô Miên nhận được. Máy ở tay trái là Châu Tiểu Triện, tay phải là Từ Tư Bạch.

Trước đó, khi tỉnh lại, Châu Tiểu Triện cảm thấy ruột gan lộn tung phèo. Vừa mở mắt, cậu ta phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ vừa cũ kỹ vừa sơ sài, thoang thoang mùi long não và bụi bặm, có vẻ là một gian chứa đồ.

Cậu ta bị trói trên một chiếc ghế, trước ngực buộc quả bom nặng trĩu. Mười đầu ngón tay cậu ta vẫn có thể động đậy nhưng hai cổ tay bị buộc chặt nên không thể di chuyển. A ngồi ở phía đối diện, vẫn đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang như thường lệ. Tuy nhiên, Châu Tiểu Triện có thể thấy rõ nụ cười đắc ý trong đôi mắt hắn.

“Hi!” A nhồm người, đưa một chiếc máy tính bảng đến tay Châu Tiểu Triện: “Mày có muốn chào tạm biệt chị gái tao trước khi chết không?”

Lòng ngực tựa như có một luồng khí cuộn trào. Dù thân thể bất động, Châu Tiểu Triện vẫn há miệng, nhổ nước bọt vào mặt A, “Tao là cảnh sát nhân dân, chết thì chết, có gì ghê gớm đâu. Đừng tưởng mày có thể hù dọa được tao, đồ khốn!”

Bị nhổ nước bọt đầy trán và khẩu trang, A trừng mắt, vừa giơ tay lau vừa đập vào ghế Châu Tiểu Triện đang ngồi: “Đồ thần kinh!”

Châu Tiểu Triện nghiêng rằng: “Mày mới thần kinh thì có!”

Bị mắng, A đột nhiên nhớ ra điều gì. Hắn không còn tức giận nữa mà cúi xuống nhìn đối phương, nụ cười trong khóe mắt càng sâu hơn: “Châu Tiểu Triện, tao đã cài một trái bom trên người mày, cũng cài một trái tương tự trên người Từ Tư Bạch. Hai người ở hai vị trí trái ngược nhau, mật mã phá giải là dấu vân tay của chị gái tao. Lát nữa, chị ấy chỉ có đủ thời gian cứu một người thôi. Mày thử nói xem, giữa mày và Từ Tư Bạch, chị tao sẽ chọn ai?”

Châu Tiểu Triện dờ người trong giây lát. A không nói thêm điều gì, đứng dậy đi ra ngoài. Căn phòng khôi phục sự yên tĩnh, Châu Tiểu Triện cúi đầu, nhìn máy tính bảng màn hình tối đen trong tay mình. Cậu ta miễn cưỡng cử động ngón tay, ra sức bấm nhưng không hề có động tĩnh. Chắc A đã làm gì đó để cậu không thể liên lạc với bên ngoài.

Châu Tiểu Triện chỉ còn cách chờ đợi, đợi Tiểu Bạch và tổ Khiên Đen quyết định cứu người nào. Có lẽ, cậu ta sẽ được gặp Tiểu Bạch và mọi người lần cuối qua chiếc máy tính này như A nói. Sống mũi cay cay nhưng Châu Tiểu Triện cố nhẫn nhịn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Mấy chục phút sau, trong một căn phòng thuộc tòa nhà nào đó cách chỗ Châu Tiểu Triện tương đối xa, Từ Tư Bạch cũng bị trói trên ghế, tay cũng được nhét một chiếc máy tính bảng tương tự. Anh ngẩng đầu nhìn người đàn ông phía đối diện.

Lần này, A rất yên tĩnh. Hắn kéo vành mũ lưỡi trai xuống thấp, không nói chuyện với Từ Tư Bạch mà ngâm nga câu hát có giai điệu kỳ lạ. Đó chính là bài thơ mà R viết: Sự tồn tại đơn giản nhất của vũ trụ, giao thoa xen kẽ. Hình thức phức tạp nhất của sinh mệnh, sáng mất tối được. Có thể bao trùm mỗi ngày. Có thể chiếm cứ mỗi năm...

Ngữ điệu của hắn có chút bi thương. Hát hết bài, hắn mới cười hỏi Từ Tư Bạch: “Có phải anh cũng cảm thấy, tôi là một thằng điên hay không?”

Từ Tư Bạch lặng thinh. A “hừ” một tiếng, đứng dậy, cất giọng lạnh nhạt: “Chỉ dấu vân tay của chị gái tôi mới có thể khử trái bom này. Nhưng chị ấy chỉ có đủ thời gian cứu một người. Anh cảm thấy giữa anh và Châu Tiểu Triện, chị ấy coi trọng ai hơn?” Hắn đột nhiên bật cười: “Không phải trong lòng chị ấy, anh không những không bằng Hàn Trầm, mà ngay cả Châu Tiểu Triện, anh cũng chẳng thể sánh bằng đấy chứ?”

Đi đến cửa ra vào, A lại nói một câu: “Chúng ta sẽ chờ xem sao”.

Sau khi cánh cửa khép lại, Từ Tư Bạch ngẩng đầu, đôi mắt nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ. Ánh nắng chiếu vào khiến anh thấy ấm áp hơn một chút. Vết thương ở trán do bị đâm xe vẫn rất đau, đầu óc cũng váng vất, ngoài ra, anh còn ngửi thấy mùi máu tanh trên người.

Từ Tư Bạch cúi xuống quan sát thiết bị thông tin trong tay. Anh không thử mở như Châu Tiểu Triện, vì anh biết, chắc chắn A sẽ không ình cơ hội cầu cứu.

Anh chỉ có thể chờ đợi, đợi cô chọn anh hay Châu Tiểu Triện. Anh hít một hơi sâu. Cô sẽ chọn ai đây?

Người phụ nữ mà tôi yêu thương! Nếu vào thời khắc này, người phải đưa ra sự lựa chọn là tôi, chắc chắn tôi sẽ bất chấp tất cả lao về phía em.

Tô Miên nhìn hai người đàn ông trên màn hình. Châu Tiểu Triện ở trong gian phòng tối tăm chật hẹp, vẫn mặc áo khoác màu vàng chanh nổi bật như trước khi mất tích. Trong đầu Tô Miên chợt vụt qua ý nghĩ không liên quan, khi gặp vụ án lớn, Châu Tiểu Triện thường thích mặc đồ như diện đồ màu rực rỡ hay đến quán bà già làm một bát mì nóng hổi. Cậu ta thường nói: “Như vậy mới có tinh thần chiến đấu”.

Nhưng vào thời khắc này, nhìn cậu ta không ổn chút nào, đầu tóc lòa xòa, trên mặt có vết máu đã khô, mũi sưng vù. Ánh mắt cậu ta đờ đẫn dờ về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Tô Miên không chịu đựng nổi, khẽ gọi một tiếng: “Tiểu Triện!”

Hàn Trầm vừa lái xe vừa giơ tay ôm vai cô. Như có linh cảm, Châu Tiểu Triện đột nhiên cúi xuống, nhìn vào ống kính. Giọt lệ đè nén đã lâu trong viên mắt cậu ta lập tức chảy dài xuống gò má: “Tiểu Bạch! Tiểu Bạch!”

Cùng lúc đó, Từ Tư Bạch ở màn hình bên cạnh tựa như cũng phát giác tín hiệu đã được kết nối, liền dời mắt vào màn hình. Tình trạng của anh còn tệ hơn Châu Tiểu Triện. Trên trán xuất hiện vết thương đã khô, gương mặt trắng trẻo thường ngày đầy vết máu. Anh mặc áo khoác màu xám nhạt, cũng loang lổ máu đỏ. Anh nhìn màn hình chằm chằm, ánh mắt ẩn hiện một nỗi đau, tựa như có muôn vàn lời muốn thổ lộ.

“Cảm Hi!” Anh gọi khẽ một tiếng, sau đó lặng thinh.

“Từ Tư Bạch!” Tô Miên nghẹn ngào.

Vào thời khắc này, xe ô tô của Hàn Trầm chỉ còn cách ngã tư đèn xanh đèn đỏ mấy trăm mét.

“Tiểu Bạch! Tiểu Bạch!” Giọng Châu Tiểu Triện lại một lần nữa vang lên, Tô Miên nhìn qua màn hình bên trái. Nước mắt vẫn chảy giàn giụa xuống gò má nhợt nhạt của Châu Tiểu Triện, cậu ta cất giọng nghẹn ngào: “Tiểu Bạch! Lão đại! Hai người có nghe thấy em nói gì không? Em chẳng nghe thấy tiếng của hai người, chỉ có thể nhìn Tiểu Bạch mấp máy môi. Hãy nghe em! Tiểu Bạch, chị hãy đi cứu bác sĩ Từ, đừng đến cứu em!”

Tô Miên giơ tay ôm miệng, cố gắng kiềm chế tiếng nức nở. Biết rõ Châu Tiểu Triện không nghe thấy nhưng cô vẫn không nhịn được, gầm lên: “Cậu nói gì thế?”

Sau khi thốt ra câu vừa rồi, Châu Tiểu Triện trở nên bình tĩnh, thậm chí mỉm cười: “Tiểu Bạch! Chúng ta là cảnh sát hình sự, còn Từ Tư Bạch chỉ là bác sĩ pháp y. Nếu nhất định phải có một người hi sinh thì hãy

để em làm điều đó. Hơn nữa, bác sĩ Từ giỏi giang như vậy, giỏi hơn em nhiều, nếu thoát chết, sau này anh ấy có thể cứu nhiều mạng sống hơn. Chúng ta cứ quyết định như vậy đi nhé!”

Nước mắt làm nhòe tầm nhìn của Tô Miên, cổ họng cô như bị mắc một cái dằm nhọn, há miệng là đau, không thể thốt ra thanh âm. Hàn Trầm tập trung lái xe, sắc mặt vô cùng lạnh lẽo. Họ cách ngã tư ngày càng gần.

Từ Tư Bạch im lặng từ đầu đến cuối, trong khi Châu Tiểu Triện tiếp tục lên tiếng: “Tiểu Bạch, chị có biết tại sao tổ của chúng ta được gọi là Khiên Đen không?”

“Tôi không biết...” Tô Miên buột miệng trả lời.

Châu Tiểu Triện hít một hơi sâu rồi ngẩng đầu, ánh mắt tựa hồ trôi đi rất xa: “Có một chuyện em chưa kể với chị. Vào ngày thứ ba sau khi chúng ta gia nhập tổ Khiên Đen, em đã tình cờ gặp Cục trưởng khi tập thể dục buổi sáng ở dưới ký túc xá. Ông ấy cũng xuống sân tập thể dục.” Cậu ta cười cười, “Lúc đó, em đã hỏi Cục trưởng một câu ngốc nghếch, con người em chẳng có tài cán gì, chỉ thi cử là khá hơn một chút, tại sao các lãnh đạo lại chọn em vào tổ? Chị có biết Cục trưởng nói thế nào không? Ông ấy bảo: “Tiểu Triện à, tên tổ Khiên Đen là do tôi đặt. Cậu có biết ý nghĩa của từ này không? Từ trước đến nay, người công an nhân dân luôn là tấm lá chắn bảo vệ cuộc sống của người dân. Phù hiệu của chúng ta chính là hình chiếc khiên. Một khi trong xã hội xuất hiện bất cứ sự tổn thương và nguy hại nào, chúng ta cũng phải giơ tấm khiên ra trước”. Em đáp: “Chúng cháu đã được học điều này ở trường cảnh sát”. Cục trưởng mỉm cười: “Tổ Khiên Đen các cậu phải đối mặt với những vụ án đáng sợ nhất, phải đối phó với những tên tội phạm tàn ác nhất. Các cậu là một tấm khiên kiên cố mà tôi đặt trên ranh giới tiếp xúc với thế giới tăm tối nhất. Thông minh cũng quan trọng, kinh nghiệm cũng quan trọng, nhưng quan trọng nhất là phải có ý chí sắt đá, vĩnh viễn không phai mờ, không khiến những người được các cậu bảo vệ thất vọng. Châu Tiểu Triện, tôi đã đồng ý để cậu gia nhập tổ Khiên Đen. Từ nay về sau, cậu có làm được điều này không?”

Châu Tiểu Triện lại nhìn vào màn hình, ánh mắt vô cùng bình tĩnh: “Tiểu Bạch, em có thể làm được”.

Tiểu Bạch, em có thể làm được. Xin hãy để em hi sinh. Em là tấm khiên đen vĩnh viễn không bị đánh bại. Chỉ là từ nay về sau, em không thể tiếp tục ở bên chị. Chị cũng đừng quá đau buồn...

Tô Miên phát ra tiếng kêu thê lương, cuối cùng bật khóc nức nở. Khóe mắt Hàn Trầm cũng ướt ướt. Anh ngoảnh đầu về phía cửa sổ, đồng thời cất giọng trầm trầm: “Chúng ta sẽ cứu cả hai người. Bảo chuyên gia gỡ bom phải cứu bằng được”.

Tô Miên nắc nhen, trong lòng vô cùng đau đớn. Ở hai gian phòng, Châu Tiểu Triện và Từ Tư Bạch lặng lẽ nhìn gương mặt giàn giụa nước mắt của cô. Châu Tiểu Triện lại rơi lệ, hít hít mũi. Từ Tư Bạch không nghe thấy những lời của cậu ta và Tô Miên nhưng vẫn không thể rời mắt.

Còn hai mươi mét... mười lăm mét... mười mét nữa là đến ngã tư. Tô Miên giật mình, vội ngẩng đầu dõi mắt về phía trước rồi lại quay sang Hàn Trầm. Vào thời khắc này, anh như hóa thành một tảng băng lạnh lẽo, chỉ tập trung lái xe.

Con đường có tất cả ba làn. Làn ngoài cùng là rẽ sang bên trái, đi về phía bắc cứu Châu Tiểu Triện; làn trong cùng rẽ sang bên phải, đi về phía nam cứu Từ Tư Bạch. Lúc này, xe bọn họ đang đi ở làn giữa, họ buộc phải quyết định rẽ trái hay rẽ phải ngay tức thì.

Năm mét... ba mét... hai mét... Thấy Hàn Trầm nắm chặt vô lăng như muốn rẽ ngang. Tô Miên đột ngột túm lấy tay lái ngăn cản anh: “Đừng mà!”

Tiếng bánh xe ma sát mặt đường chói tai, Hàn Trầm đồng thời phanh kít, dừng lại trước cột đèn xanh đèn đỏ.

Vào thời khắc này, hướng đi thẳng bật đèn xanh, rẽ trái cũng bật đèn xanh, chỉ có rẽ phải là đèn đỏ đến nhức mắt. Bây giờ là giờ cao điểm buổi sáng, dòng người nườm nượp qua đường khiến lối rẽ về bên phải hoàn toàn bị tắc nghẽn.

Hàn Trầm dõi mắt về phía trước, tay đặt lên vô lăng, ngồi im bất động. Xe ô tô đứng chần giữa đường, đằng sau vang lên tiếng còi và tiếng cần nhả: “Sao lại không đi?”, “Cảnh sát cũng không thể ngang ngược như vậy chứ?”

Ba mươi giây... năm mươi giây... một phút... hai phút... đèn đỏ bên phải lâu như một sự giằng co giữa ranh giới sống chết. Vào thời khắc này, Tô Miên không nghe thấy bất cứ âm thanh nào ngoài tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực. Xe đạp và người đi bộ vẫn chen chúc nhau đi qua con đường bên phải, ô tô không thể nào đi qua. Trong khi đó, đường bên trái vẫn là đèn xanh, vô cùng thông thuận.

Nước mắt lặng lẽ chảy dài xuống gò má Tô Miên. Vào giây phút này, cô hận nhóm sát thủ đến tận xương tủy. Di động đột nhiên đổ chuông, cô liền bấm loa ngoài, giọng Mặt Lạnh truyền tới: “Tiểu Bạch, chỉ còn mười lăm phút nữa thôi, bây giờ mà chậm trễ một phút thì rất có thể không đến kịp”.

Tô Miên lập tức hét lên với người đàn ông bên cạnh: “Hàn Trầm, rẽ trái!” Vào thời khắc đó, Hàn Trầm cũng đã có quyết định, đánh tay lái về bên trái, phóng vụt đi.

Ngã tư đông đúc và huyên náo ngày càng xa dần, phía trước là những tòa nhà cao tầng và người qua đường vội vã di chuyển dưới ánh nắng chói chang. Cảnh tượng vẫn thanh bình như thường lệ. Tô Miên cúi đầu, nhìn hai người đàn ông trên màn hình.

Châu Tiểu Triện vẫn hết sức bình tĩnh. Chắc cậu ta không biết, cô đã có sự lựa chọn. Còn màn hình bên này... Tô Miên chỉ cảm thấy một nỗi đau cắt da cắt thịt tràn dâng trong lòng. Từ Từ Bạch im lặng nhìn cô, như thể anh ở một nơi không xa, đang lặng lẽ chờ đợi sự xuất hiện của cô.

Nhưng ngay sau đó, có lẽ cảm nhận được quyết định của Tô Miên, anh đột nhiên quay mặt sang một bên rồi nhắm nghiền hai mắt.

Tô Miên nắc nhen, không thể thốt ra bất cứ âm thanh nào. Đúng lúc này, Từ Từ Bạch gơ tay, màn hình tối đen trong giây lát.

Anh đã tắt thiết bị liên lạc? Tô Miên ngơ ngẩn nhìn máy tính bảng. Vài giây sau, di động lại đổ chuông, Mặt Lạnh cất giọng sốt ruột: “Người của Chi cục đã đến tòa nhà có bác sĩ Từ nhưng tín hiệu đã bị cắt đứt. Bây giờ, họ không thể xác định vị trí cụ thể của anh ta”.

Căn phòng lại khôi phục sự yên tĩnh, Từ Từ Bạch ngoảnh đầu, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Vừa rồi dù không nghe thấy tiếng Tô Miên nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy khẩu hình của cô: “Rẽ trái!”.

Rẽ trái là đi về phía bắc, cứu Châu Tiểu Triện. Thông qua màn hình, anh cũng lơ mơ nhìn thấy cảnh vật dọc bên đường cô đang đi, chính là con đường về hướng bắc.

Anh không sợ chết, bởi anh đã quá quen thuộc với sự chết chóc. Anh coi sinh tử là một vòng luân hồi mà bất cứ ai cũng phải trải qua. Vừa rồi, thậm chí anh còn nghĩ, nếu người chết là mình, không biết thi thể sẽ bị nổ vụn đến mức nào? Liệu có còn giá trị nghiên cứu hay không?

Nhưng hóa ra, vào thời khắc cô đưa ra quyết định, anh vẫn đau lòng như vậy. Hóa ra, cô thật sự không chọn anh.

Phía bắc là một khu công nghiệp, gồm những tòa văn phòng, nhà kho, nhà máy nằm xen kẽ. Vào giờ đi làm buổi sáng, dòng người tấp nập. Bất gặp mấy chiếc xe cảnh sát đỗ ở cổng nhà máy, đám công nhân tò mò ngó nghiêng.

Hàn Trầm vừa xuống xe đã có mấy cảnh sát hình sự ở Chi cục đi tới nghênh đón: “Chúng tôi tìm thấy người rồi, ở phòng chứa đồ phía sau. Cậu ấy tạm thời không có vấn đề gì. Chúng tôi cũng đã giải tán công nhân, phong tỏa nơi đó”.

Hàn Trầm gật đầu. Lúc này, Tô Miên cũng xuống ô tô, cô đã ngừng khóc nhưng mắt vẫn đỏ hoe, thần sắc đờ đẫn. Nghe đối phương nói vậy, cô lập tức chạy về nơi giam giữ Châu Tiểu Triện.

Hàn Trầm nhanh chóng đuổi theo Tô Miên. Hai người chui qua sợi dây phong tỏa, lao nhanh về phía phòng chứa đồ. Nhìn thấy bọn họ, hai cảnh sát đứng ở cửa thử phào nhẹ nhõm: “Đến rồi! Đến rồi!”

Tô Miên chạy vòa, liền nhìn thấy Châu Tiểu Triện đang ngồi giữa phòng. Cậu ta tròn mắt kinh ngạc: “Tiểu Bạch, lão đại! Sao hai người...”

Lúc này, tinh thần bị giằng co từ nãy đến giờ của Tô Miên mới cảm nhận được một chút an ủi và ấm áp. Nhưng ngay sau đó, nỗi bi thương to lớn lại ủa vào lòng.

Bất gặp vẻ mặt của cô, Hàn Trầm cũng cảm thấy lồng ngực nhói đau. Anh cố đè nén, cất giọng nghiêm nghị: “Mau giải mật mã trái bom”.

“Vâng.” Tô Miên ngồi xổm trước Châu Tiểu Triện, quan sát trái bom trên ngực cậu. Đồng hồ điện tử ở giữa hiển thị con số 4:49.

Vừa rồi ở trên ô tô, do thời gian cấp bách nên Tô Miên không để ý đến kết cấu của máy quét. Bây giờ, cô mới nhìn rõ, bên dưới đồng hồ điện tử lắp một thiết bị quét vân tay như ở các công ty, nhưng nhỏ và tinh xảo hơn. Bên trái là một màn hình vuông trong suốt, bên dưới màn hình lơ lửng phát ra ánh sáng màu xanh lam. Bên phải là một bàn phím từ số 0 đến số 9.

Tô Miên không nghĩ ngợi nhiều, lập tức giơ ngón áp út tay phải ấn vào màn hình. Một tia sáng vụt qua, đồng hồ điện tử dừng ở con số 4:42.

Châu Tiểu Triện vẫn dờ dẩn, tựa như không biết mình mới từ “tử môn quan” trở về. Hàn Trầm lập tức giúp cậu ta tháo trái bom và dây rợ trên người, đồng thời ra hiệu cho đồng nghiệp ở ngoài cửa mang cáng y tế đến.

Tô Miên ngồi bệt xuống nền đất, toàn thân không còn một chút sức lực. Giây tiếp theo, cô bị Hàn Trầm kéo dậy. Anh túm cánh tay cô, ánh mắt tối thẫm như đáy biển: “Chúng ta đi thôi!”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Tô Miên liền lao đảo theo anh chạy ra ngoài. Vừa nằm lên cáng, thấy bọn họ nhanh chóng lên xe rời đi, Châu Tiểu Triện lập tức ngồi dậy: “Tôi cũng muốn đến nơi đó! Hãy đưa tôi đi theo bọn họ! Đi cứu bác sĩ Từ!”

Liệu có kịp không? Có lẽ vẫn còn chút hy vọng. Không, làm sao có thể kịp cơ chứ?

Tô Miên túm chặt tay vịn, để mặc Hàn Trầm phóng xe như bay. Con đường phía trước đã được cảnh sát giao thông dẹp hết chướng ngại, Hàn Trầm tăng tốc từ một trăm bốn mươi lên một trăm tám mươi rồi hai trăm ki lô mét trên giờ... Mặc dù vậy, bọn họ cũng chỉ có bốn phút đồng hồ. Dù biết không kịp, nhưng họ không muốn bỏ cuộc, không muốn từ bỏ sinh mạng của Từ Tư Bạch.

Toàn thân Hàn Trầm tỏa ra sát khí, hai tay nắm chặt vô lăng, hoàn toàn tập trung lái xe. Tô Miên im lặng trong giây lát rồi rút điện thoại gọi cho Lải Nhải: “Lải Nhải, đã tìm thấy Từ Tư Bạch chưa?”

Có lẽ Lải Nhải vừa chạy nhanh nên thở hổ hển: “Chưa! Mẹ kiếp! Chuyên gia gỡ bom đã đến một lúc rồi nhưng bác sĩ Từ tắt hệ thống thông tin làm chúng tôi không thể xác định vị trí cụ thể của anh ta. Chúng tôi chỉ biết anh ta ở trong tòa cao ốc Kiến Phong, bây giờ đang phải tìm từng tầng một!”

Tô Miên lặng thinh. Cô không ngờ Từ Tư Bạch lại cố chấp đến vậy. Anh tưởng cô sẽ chọn anh, đúng không?

Viễn mắt cay cay nhưng Tô Miên cố đè nén. Cảm nhận được sự trầm mặc của cô, Lải Nhải ho khan hai tiếng: “Tiểu Bạch! Em hãy chuẩn bị tinh thần!”

Tô Miên đập má, nhắm nghiền hai mắt, đồng thời nói nhỏ: “Hàn Trầm, chúng ta có kịp cứu anh ấy không?”

Vài giây sau, anh mới trả lời: “Không kịp. Nhưng chưa đến thời khắc cuối cùng, anh sẽ không bỏ cuộc”.

Một, hai phút sau, như có linh cảm, Tô Miên liền mở mắt. Chỉ trong bốn phút, Hàn Trầm đã lái xe hơn chục cây số. Ở phía trước lối xuống của đường cao tốc trên không xuất hiện nhiều tòa nhà cao tầng, một trong số đó treo tấm biển “Cao ốc Kiến Phong” sáng lấp lánh.

Tuy nhiên, ở giây tiếp theo, một tiếng nổ cực lớn phát ra từ một căn phòng thuộc tòa nhà, sau đó là khói lửa ngùn ngụt như nuốt chửng nơi ấy trong chớp lát. Tất cả những người đi bộ xung quanh tòa nhà và xe cộ ở đường cao tốc trên không đều chấn động, nhất thời không có phản ứng.

Hàn Trầm phanh gấp ô tô. Tô Miên ngồi bất động. Anh đổi mắt về nơi phát ra tiếng nổ, không nói một lời.

Xung quanh đều là gạch đá, khói bụi mù mịt. Tô Miên rảo bước đi, Hàn Trầm đi theo sau cô. Bên cạnh có một cảnh sát hình sự đi tới, định nói điều gì đó nhưng bị anh phát tay, ra hiệu rời đi.

Vừa vào trong, Tô Miên liền sững người. Căn phòng đã bị nổ tan tành, chẳng còn một thứ gì ngoài khung cửa sổ nhăm nhở. Trên mặt đất giữa phòng xuất hiện một cái lỗ lớn. Chắc đây là nơi trối Từ Tư Bạch, cũng là nơi xảy ra vụ nổ. Bây giờ, chỗ đó chỉ còn một đồng mảnh vụn và bột phấn.

Trong lòng Tô Miên như bị đâm vô số nhát dao. Cô không nói một lời, cũng không chạm vào đâu mà quay người đi ra ngoài. Hàn Trầm lập tức kéo cô vào lòng.

Mặt Lạnh và Lải Nhải đứng bên cạnh, gương mặt đầy vẻ bi thương.

“Khó chịu lắm phải không em?” Hàn Trầm cất giọng vô cùng dịu dàng.

Đôi chân cô mềm nhũn, toàn thân mất hết sức lực. Vòng tay anh vô cùng ấm áp, tỏa ra mùi mồ hôi đặc trưng chỉ thuộc về riêng anh khiến cô cảm thấy yên lòng. Tô Miên liền giơ tay ôm thắt lưng anh, vùi đầu vào ngực anh. Hàn Trầm không lên tiếng, chỉ ôm chặt cô trong lòng, đồng thời vuốt ve mái tóc dài của cô.

Hàn Trầm đi xem xét hiện trường, Tô Miên đứng bất động bên ô cửa sổ đã bị phá hỏng. Vài phút sau, cô quay đầu nói với Lải Nhải: “Tôi muốn xuống xe đợi các anh”.

“Được!” Lải Nhải gật đầu.

Hàn Trầm còn bận công việc nên bảo anh ta chăm sóc Tô Miên. Từ Tư Bạch xảy ra chuyện, trong lòng Lải Nhải rất buồn, nhưng bây giờ bất gặp bộ dạng yên tĩnh của Tô Miên, anh ta càng cảm thấy khó chịu hơn.

Ai mà chẳng biết mối quan hệ giữa cô và Từ Tư Bạch. Ai mà không nhận ra bác sĩ Từ có tình cảm với cô. Bằng không, Hàn Trầm lão đại cũng chẳng lạnh nhạt với bác sĩ Từ như vậy. Bởi bất kể đi đến đâu, bên cạnh có ai, trong mắt Từ Tư Bạch cũng chỉ có một Tô Miên mà thôi. Vậy mà hôm nay, cô bị ép phải lựa chọn.

Lải Nhải đưa Tô Miên đi ra cầu thang bộ. Sau khi xảy ra vụ nổ, tòa nhà đã bị phong tỏa, thang máy cũng ngừng hoạt động. Cầu thang bộ tối tăm chỉ có cảnh sát và nhân viên cứu hỏa lên xuống. Hai người trầm mặc đi xuống cầu thang, Lải Nhải không nhịn được, mở miệng an ủi: “Tiểu Bạch, em cũng đừng quá đau lòng. Chẳng ai muốn xảy ra chuyện này. Tôi nghĩ, nếu có linh thiêng, chắc bác sĩ Từ cũng hy vọng em sống vui vẻ. Nhất định anh ta sẽ thông cảm với quyết định của em ngày hôm nay”.

Tô Miên dừng bước, cúi đầu nói nhỏ: “Anh sai rồi. Anh ấy không thông cảm đâu, đến chết anh ấy vẫn giận tôi”.

Nghe câu này, Lải Nhải không khỏi xót xa trong lòng. Cầu thang chỉ có mỗi ô cửa sổ ở trên cao, ánh nắng chiếu vào, hiện rõ lớp bụi bay tấp nập trong không khí. Tô Miên nhìn đến thất thần.

Sống mũi cay cay, Lải Nhải liền an ủi: “Tiểu Bạch, em đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Em hãy về nhà tắm rửa rồi ngủ một giấc có được không? Em cứ thế này, lão đại sẽ đau lòng biết bao. Hơn nữa...”

Nói đến đây, anh ta đột nhiên im bặt. Tô Miên vốn đang thần thờ, nhưng thấy Lải Nhải không nói tiếp, hô hấp trở nên gấp gáp, cô liền ngẩng đầu, phát hiện anh ta đang nhìn chằm chằm phía dưới cầu thang. Tô Miên cũng thuận theo ánh mắt anh ta...

“Cầm Hi.”

77. Chương 77: Tôi Muốn Giết Người

“Cầm Hi” Đúng lúc này, một giọng nói ôn hòa vang lên. Người đàn ông đứng ở cầu thang bên dưới, áo rách tả tơi, mặt mày nhem nhuốc, đang ngẩng đầu nhìn cô. Vào thời khắc đó, thế giới của Tô Miên chỉ còn lại hình bóng anh. Ánh mắt anh chứa đầy vẻ bi thương. Nhưng chỉ vài giây sau, anh liền cup mi, che giấu mọi tâm tình phức tạp.

“Bác sĩ Từ chưa chết! Bác sĩ Từ còn sống!” Lải Nhải mừng rỡ reo lên rồi lập tức chạy lên tầng trên, “Lão đại! Mặt Lạnh! Bác sĩ Từ không sao cả!”

Ở cầu thang bên dưới, mấy người cảnh sát hình sự dừng bước, nở nụ cười phấn khởi: “Mau đi thông báo với mọi người, anh ấy vẫn còn sống!”

Chỉ duy nhất Từ Tư Bạch và Tô Miên đứng bất động, không khóc cũng chẳng cười, chỉ yên lặng nhìn nhau. Vài giây sau, Tô Miên nhảy mấy bước xuống cầu thang, giơ tay ôm chặt lấy anh. Thân thể Từ Tư Bạch mát lạnh, có mùi máu tanh và mùi thuốc nổ. Hai cánh tay anh buông thõng, một lúc sau mới nhẹ nhàng ôm thắt lưng cô.

“Em xin lỗi...” Tô Miên mở miệng một cách khó nhọc.

Cô có thể nói gì đây? Nói cô thật sự không thể quyết định? Nói vào một khoảnh khắc, từ đáy lòng cô cũng muốn đi cứu anh? Nói lúc bấy giờ gặp đèn đỏ nên cô mới không thể rẽ về phía anh?

Nhưng nếu không gặp đèn đỏ, liệu cô có thể quyết tâm bỏ rơi Châu Tiểu Triện, đến cứu anh hay không? Tiểu Triện sẽ thế nào? Vấn đề này mãi mãi không có lời giải đáp.

“Từ Tư Bạch, em xin lỗi!” Tô Miên nhắc lại lần nữa.

Từ Tư Bạch cúi đầu, nhìn đôi mắt sưng húp, gương mặt nhợt nhạt, cả nỗi mừng vui và bi thương lẫn lộn trong đáy mắt cô. Bộ não anh vụt qua một ý nghĩ: Thì ra, đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động ôm mình, sau khi vứt bỏ mình.

Một nơi nào đó, ở đáy sâu nội tâm dần trở nên lạnh lẽo nhưng bắt gặp bộ dạng này của cô, anh vẫn xót xa, vẫn không nhìn được, vừa vuốt tóc cô vừa nói nhỏ: “Anh không sao”.

“Bác sĩ Từ!” Một giọng đàn ông từ phía sau vang lên. Đó là Châu Tiểu Triện. Cậu ta được nhân viên ý tế dìu lên cầu thang. Nhìn thấy Từ Tư Bạch, cậu ta vô cùng mừng rỡ, đi mấy bước lên, ôm chầm lấy anh.

“Anh không sao! Tốt quá”. Châu Tiểu Triện sụt sịt: “Nếu anh chết, cả đời này em sẽ không yên lòng!”

Những người xung quanh đều cười, Tô Miên cũng mỉm cười. Từ Tư Bạch buông Tô Miên, vỗ đầu Châu Tiểu Triện: “Tiểu Triện đừng khóc, tôi vẫn ổn.”

Lúc này, Hàn Trầm, Mặt Lạnh và Lải Nhải vừa vặn đến nơi, ai nấy đều tươi cười rực rỡ.

Mặt Lạnh: “Tốt quá!”

Hàn Trầm đứng sau bọn họ, cũng mỉm cười gật đầu: “Anh không sao là tốt rồi.”

Tô Miên quay sang Hàn Trầm. Anh nhìn thấy niềm vui lớn trong mắt cô, còn cô bắt gặp tia sáng dịu dàng và nhẹ nhõm trong mắt anh. Từ Tư Bạch liếc đi nơi khác, tựa như không tình ý nồng đậm trong mắt hai người.

“Bác sĩ Từ, anh thoát thân kiểu gì vậy?” Lải Nhải nhắc tới vấn đề mà mọi người đều quan tâm.

Từ Tư Bạch nhắm mắt, trong đầu hiện lên cảnh tượng nhiều phút trước đó. Sau khi tắt màn hình liên lạc, anh thất thần trong giây lát. Vào thời khắc đó, anh không quan tâm đến sự sống chết của bản thân. Nhưng một lúc sau, anh lại khôi phục sự bình tĩnh. Dù bị Tô Miên bỏ rơi, anh cũng không cho phép bản thân chết một cách vô nghĩa như vậy. Từ Tư Bạch cúi đầu, quan sát trái bom trên ngực mình. Mặc dù ngón tay có thể miễn cưỡng di chuyển đến màn hình nhập mật mã nhưng A nói, mật mã là dấu vân tay của Cẩm Hi nên anh thử cũng vô ích.

Từ Tư Bạch lại ngẩng đầu lên quan sát xung quanh, dễ dàng nhận ra đây là văn phòng của một tòa cao ốc nào đó. Anh có thể nhìn thấy những tòa nhà cao tầng tương tự ngoài cửa sổ. Trong bất cứ tình huống nào, Từ Tư Bạch cũng là người hết sức bình tĩnh. Anh nhắm mắt lại, bắt đầu hồi tưởng lại những chi tiết có liên quan.

Anh nhớ đến vụ nổ lần trước, tổ Khiên Đen giải được mật mã là 20090420. Mặc dù vậy, do bị người dân cản trở nên họ vẫn không kịp cứu nạn nhân. Đây mới là mục đích chính của nhóm sát thủ, một sự chế giễu tàn khốc.

Anh lại hồi tưởng lại thái độ của A vừa nãy và từng câu nói của hắn.

Hắn nói: “Chỉ có dấu vân tay của chị gái tôi mới có thể giải mã trái bom này. Nhưng chị ấy chỉ có đủ thời gian cứu một người. Không phải người trong lòng chị ấy, ngay cả Châu Tiểu Triện, anh cũng không sánh bằng đấy chứ?”

Hắn đeo khẩu trang, để lộ đôi mắt thấp thoáng ý cười xảo quyệt, tựa như đây chỉ là một trò chơi. Còn nữa, hắn ngâm nga giai điệu kỳ lạ: Sự tồn tại đơn giản nhất của vũ trụ, giao thoa xen kẽ. Hình thức phức tạp nhất của sinh mệnh, sáng mất tối được. Có thể bao trùm mỗi ngày. Có thể chiếm cứ mỗi năm...

Từ Tư Bạch cũng chú ý, bên cạnh màn hình quét còn có một bàn phím chữ số.

Chẳng có điều gì châm biếm hơn là mật mã ở ngay trước mắt nhưng chúng ta không hề hay biết. Nếu anh bị nổ tung. A sẽ nhắn tin hay gọi điện cho cô ấy, đặc ý tiết lộ: “Thật ra, em đã cho anh ta biết mật mã, tại anh ta ngốc nghếch nên mới không nhìn.”

Như vậy sẽ càng khiến cô day dứt và tự trách bản thân hơn. Đối với nhóm sát thủ, cuộc giết chóc này chỉ là một trò chơi, một sự trả thù mà thôi. A sẽ không bận tâm đến việc Từ Tư Bạch sống hay chết, hắn chỉ quan tâm đến quá trình, liệu có mạng lại niềm vui cho hắn hay không?

“Sự tồn tại đơn giản nhất của vũ trụ là 1”. Từ Tư Bạch lên tiếng: “Hình thức phức tạp của sinh mệnh là 8, giống hình dạng của chuỗi AND và ký hiệu vô cùng...”

Nghe anh giải thích, những người xung quanh đều ồ lên kinh ngạc. Châu Tiểu Triện thán phục: “Anh cũng giải ra mật mã y như lão đại, lợi hại quá!”

Từ Tư Bạch ngẩng đầu nhìn Hàn Trầm. Tô Miên cắn môi, trong số những người ở đây, chắc chỉ cô biết rõ Từ Tư Bạch thông minh đến mức nào, có kiến thức uyên thâm trong các lĩnh vực Toán học, Vật lý, Sinh vật, Hóa học... Cô quay sang anh: “Chắc bọn chúng không ngờ, anh có thể nhanh chóng tìm ra mật mã, mà tưởng rằng sẽ giết được anh.”

Mấy nhân viên y tế chạy lên cầu thang, nói với Châu Tiểu Triện và Từ Tư Bạch: “Hai vị mau theo chúng tôi xuống dưới, xe cấp cứu đến rồi!” Châu Tiểu Triện này giờ hưng phấn quên cả vết thương, lúc này mới thấy vùng bụng đau nhức, hai chân mềm nhũn. Nhân viên y tế định đỡ, cậu ta xua tay: “Tôi có thể đi được”.

Cũng có hai nhân viên y tế đi đến bên Từ Tư Bạch, Tô Miên liền giơ tay đỡ anh: “Em đi cùng anh!”

Từ Tư Bạch bám vào nhân viên y tế, mỉm cười với cô: “Không cần đâu! Em còn phải xem xét hiện trường nữa!”

Bàn tay Tô Miên dừng lại giữa không trung. Từ Tư Bạch quay người đi xuống dưới, nhanh chóng khuất dạng. Tô Miên dõi theo anh một lúc rồi thở phào nhẹ nhõm. Mặt Lạnh và Lải Nhải đã lên tầng trên, chỉ có Hàn Trầm vẫn đứng yên, nhìn cô đăm đăm. Cô cũng quay đầu về phía anh, ánh mắt hai người lặng lẽ giao nhau trong giây lát. Sau đó, Tô Miên lao vào lòng anh. Có lẽ do tâm trạng bị đè nén hồi lâu, anh ôm chặt rồi bế cả người cô lên.

Tâm trạng Tô Miên lên lên xuống xuống từ sáng đến giờ, còn khó chịu hơn bản thân cô phải đối mặt với cái chết. Bây giờ mọi chuyện đã ổn thỏa, nhìn gương mặt điềm tĩnh của Hàn Trầm, nhớ đến chuyện anh lặng lẽ ở bên cạnh cô, gánh trách nhiệm quyết định thay cô, anh phóng xe với tốc độ hai trăm cây số chỉ vì không muốn từ bỏ mạng sống của Từ Tư Bạch, lại nhớ tới cảnh vừa rồi mình ôm Từ Tư Bạch, còn anh lặng lẽ đứng nhìn, trong lòng cô trào dâng cảm xúc khó tả.

“Tốt quá, Hàn Trầm!” Tô Miên vừa khóc vừa cười: “Mọi người đều không sao!”

Hàn Trầm cúi đầu, ánh mắt lấp lánh ý cười. Một lúc sau, đợi cô bình tĩnh lại, anh mới đặt cô xuống đất: “Em đã khóc xong chưa?”

Tô Miên khịt mũi: “Xong rồi”.

Anh nắm tay cô: “Xong rồi thì đi theo anh. Bọn anh vừa phát hiện một manh mối quan trọng ở hiện trường”.

“Vâng”. Tô Miên đi theo Hàn Trầm lên cầu thang, khoe mắt vô thức liếc về phương hướng Từ Tư Bạch vừa rời đi.

Rất may là Từ Tư Bạch không sao. Nhưng kể từ nay trở đi, trong lòng cô sẽ mãi mãi tồn tại một lỗ hổng. Lỗ hổng đó là sự áy náy của cô và nỗi đau của anh. Lỗ hổng đó vĩnh viễn không bao giờ có thể lấp đầy.

Tô Miên lại cùng Hàn Trầm quay về hiện trường vụ nổ. Khung cửa sổ trống hoắc, chẳng còn thứ gì ngoài một vài mảnh vụn rèm cửa dính vào bờ tường đen sì. Anh sờ vào mép ô cửa sổ rồi quay đầu hỏi cô: “Em có nhìn ra điều gì không?”

Giọng nói bình thản của anh toát ra một vẻ khiến cô yên lòng, Tô Miên đảo mắt một vòng, ngữ khí không mấy chắc chắn: “Rèm cửa sổ mở toang?”

Hồi nãy do tâm trạng quá xúc động nên cô không để ý, bây giờ hồi tưởng lại, cô chợt nhớ hình như căn phòng của Từ Tư Bạch tràn ngập ánh sáng chứ không tăm tối như chỗ nhốt Châu Tiểu Triện.

Hàn Trầm gật đầu, dõi mắt về những tòa nhà cao tầng ở phía đối diện. Bên ngoài, nắng vàng rực rỡ, phản chiếu vào bề mặt những tấm kính, sáng đến nhức mắt.

“Còn đèn đỏ nữa”. Anh nói.

Tô Miên chau mày: “Đúng còn đèn đỏ nữa.”

Vào thời khắc then chốt, khó có thể lựa chọn, vậy mà hai người còn gặp đèn đỏ mãi không chuyển màu, ngăn cản họ rẽ về bên phải. Bây giờ ngẫm nghĩ kỹ lại mới thấy, đèn đỏ lâu đến mức bất thường. Quả thật, nếu lúc đó mà phát giác ra, cô và anh vẫn có thể bắt dòng người qua đường ngừng lại rồi rẽ về bên phải. Nhưng đối thủ nắm rõ tâm lý con người, sự khác biệt của điều kiện bên ngoài sẽ khiến tâm lý nghiêng về một bên, từ đó khiến họ đưa ra quyết định cứu Châu Tiểu Triện.

“Ngay từ đầu, chúng muốn giết là Từ Tư Bạch.” Hàn Trầm quay sang Tô Miên: “Tại sao chứ?”

“Điều đó chứng tỏ chúng cho rằng, Từ Tư Bạch đáng chết hơn.” Cô trả lời ngay.

“Nhưng tại sao Từ Tư Bạch lại đáng chết hơn?” Hàn Trầm hỏi tiếp.

Tô Miên không trả lời. Hai người im lặng một lúc. Hàn Trầm tháo găng, nắm tay cô rồi quay về phía cửa sổ, hất cằm: “Em có để ý tòa nhà kia không?”

Tô Miên quan sát tòa cao ốc cách đó không xa. Trầm tư trong giây lát, mắt cô sáng rực: “Không phải anh nghi ngờ A trong tòa nhà đó nhìn trộm Từ Tư Bạch đấy chứ?”

“Ừ! Ở đây tồn tại một nghịch lý logic mà chỉ có lý luận tâm lý tội phạm của em mới có thể giải thích”.

Tô Miên gật đầu: “Mở cửa sổ là hành vi không cần thiết. Bên Châu Tiểu Triện đóng kín cơ mà. Nếu ngay từ đầu, người hấn muốn giết là Từ Tư Bạch, hấn lại có sở thích tận mắt chứng kiến nạn nhân chết đi, vậy lúc đó, chắc hẳn hấn chẳng thêm để ý đến Châu Tiểu Triện nữa. Hấn nhất định sẽ trốn ở một nơi an toàn xung quanh đây, dùng ống nhòm theo dõi Từ Tư Bạch. Vì vậy, hấn phải mở cửa sổ, kéo hết rèm cửa căn phòng này ra, muốn đảm bảo tầm nhìn rộng mở. Tòa nhà kia chính là vị trí tốt nhất”.

Ngừng vài giây, cô chợt bừng tỉnh: “Thảo nào quả bom đã bị Từ Tư Bạch gỡ vẫn phát nổ. Mọi người đều cho là sự cố bất ngờ nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy, rất có thể do A điều khiển. Hấn là người đã đánh cược thì chịu thua. Thấy Từ Tư Bạch chạy mất, chắc hẳn cũng không đến mức nuốt lời, mà truy giết anh ấy. Nhưng nhất định trong lòng khó chịu nên hấn mới cho nổ tung quả bom để phát tiết cũng không biết chừng”.

“Anh cũng nghĩ thế”. Hàn Trầm kéo cô đi ra ngoài: “Anh đã cử một đôi qua bên đó kiểm tra. Bây giờ chúng ta đi xem xem thế nào”.

Tô Miên chau mày: “Bọn chúng luôn hết sức thận trọng, liệu có để lại dấu vết không?”

Hàn Trầm cười cười: “Tô Miên, chúng cũng là con người, chúng không phải thần thánh. Mỗi lần tiến hành kế hoạch phạm tội kín kẽ như vậy, chúng phải mất nhiều công sức chuẩn bị. Tuy nhiên, chúng cũng chỉ xóa đi dấu vết ở trong phạm vi tầm nhìn của chúng ta, trốn ở nơi chúng ta không thấy mà thôi. Không có chuyện đi đến đâu, chúng có thể xóa sạch toàn bộ dấu vết, không chế tất cả camera giám sát và nhân chứng. Thành phố này có thuộc về chúng đâu? Đoạn băng, video lần trước khiến L suýt bị anh tóm gọn chẳng phải ví dụ tốt nhất hay sao? Lần này cũng thế thôi, A to gan trốn ở nơi chỉ cách chúng ta mấy chục mét, trong tình trạng xung quanh đều là cảnh sát, vì hấn cho rằng, chúng ta sẽ không nghĩ đến điều này”.

Hai người về đến kí túc xá đã là hơn chín giờ tối. Bởi vì chuyện xảy ra ngày hôm nay, lãnh đạo Cục đặc biệt coi trọng vấn đề an toàn của các thành viên tổ Khiên Đen và những cảnh sát hình sự khác nên tất cả đều được cấp súng 24/24, đồng thời yêu cầu chuyển vào ký túc.

Hàn Trầm đi tắm, Tô Miên ngồi một mình bất động bên cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời tối mịt một hồi lâu. Khi anh ra ngoài, cô quay đầu liếc anh một cái rồi lại tiếp tục dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

“Hàn Trầm, đối với em, Từ Tư Bạch cũng như Tiểu Triện, đều là người thân của em. Vì vậy hôm nay, em mới căng thẳng thế.” Cô cười nói: “Mấy năm qua, em không có người thân cũng chẳng có bạn bè nào khác, lại không thích nhắc đến chuyện bị mất trí nhớ. Em thân với Tiểu Triện, nhất định là bởi “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”. Còn Từ Tư Bạch...” Cô dừng lại trong giây lát: “Có lẽ vì, em luôn có cảm giác, anh ấy cũng cô độc như em”.

Vừa dứt lời, thắt lưng Tô Miên liền bị siết chặt, Hàn Trầm ôm cô từ phía sau, thân thể đàn ông ấm nóng áp sát. Cử chỉ thân mật, quen thuộc khiến trái tim cô run rẩy. Mùi đàn ông đặc trưng bao vây toàn thân cô trong giây lát.

“Lẽ nào những năm qua, anh sống tốt hay sao?” Giọng nói trầm khàn vang lên.

Tô Miên không trả lời, chỉ nắm lấy hai bàn tay đang đặt ở trước bụng mình rồi nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay anh.

“Tình cảm của ai có thể sánh bằng tình yêu của anh dành cho em?” Anh cất giọng chắc nịch: “Từ Tư Bạch lấy gì để so sánh?”

Tô Miên quay người ôm anh. Hai người đứng yên một lúc rồi anh nâng cằm, cúi xuống hôn cô mãnh liệt. Cô nhắm mắt, hưởng thụ sự tiếp xúc thân mật này. Câu nói ngất quãng mà cô thốt ra miệng, chính là hồi đáp chân thực nhất cho tình cảm sâu đậm của anh rồi.

“Em yêu anh... Em yêu anh, Hàn Trầm! Xin hãy tin, trong cuộc đời này, em chỉ yêu mình anh thôi.”

Cũng trong buổi tối đó, Từ Tư Bạch về đến ký túc xá đã là đêm khuya. Vì bị đâm xe, có hiện tượng chấn động não mức độ nhẹ nên anh phải nằm viện theo dõi nhưng anh cứ khăng khăng đòi về ký túc. Người cảnh sát phụ trách bảo vệ Từ Tư Bạch không khuyên nhủ anh được, đành đưa anh về.

Hành lang vô cùng yên tĩnh, dường như mọi người đã ngủ say. Lúc đi qua phòng Tô Miên, Từ Tư Bạch không hề dừng bước. Trong phòng không một tiếng động, chắc đôi nam nữ đã đi ngủ.

Phòng ký túc xá do cơ quan phân cho từ lúc anh chuyển về thành phố Lam. Bên trong bày trí hết sức đơn giản, ngay cả tủ quần áo cũng chứa đầy sách. Từ Tư Bạch đẩy cửa vào phòng. Bản thân anh vẫn còn đau nhức. Có lẽ do quá mệt mỏi nên đầu óc váng vất, nhưng anh không lên giường nghỉ ngơi, mà ngồi ở chiếc ghế sofa nhỏ, châm một điếu thuốc. Cho tới khi cả phòng tràn ngập khói, bản thân ho khụ khụ vài tiếng, anh mới dập tắt điếu thuốc, ném vào thùng rác rồi thất thần hồi lâu.

Não bộ Từ Tư Bạch chợt vụt qua một ý nghĩ, bọn họ đang ôm ấp nhau trong căn phòng cách anh mười mấy mét. Ý nghĩ này khiến trái tim anh đau nhói. Bình thường, anh chẳng bao giờ nghĩ ngợi lung tung, nhưng vào thời khắc này, trải qua một ngày đối mặt với tử thần, tâm tình bị đè nén đã lâu tựa như phá kén, sinh sôi nảy nở và thét gào trong lòng anh.

Có lẽ do quá mệt mỏi, Từ Tư Bạch chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Giấc mơ của anh đêm nay rõ nét và kịch liệt hơn bất cứ lần nào trước đó. Anh cứ mơ thấy Bạch Cẩm Hi tựa vào người anh, ngẩng đầu nở nụ cười rạng rỡ với anh.

Hai ngày sau, thân phận và diện mạo của A cuối cùng cũng được xác định.

“Hạ Tuấn Ngải, nam 24 tuổi, người Bắc Kinh, có thể khẳng định, hắn là một thành viên của tổ chức sát thủ, là tội phạm giết người bằng chất nổ mang biệt hiệu “A””. Châu Tiểu Triện vẫn chưa xuất viện, Lải Nhải làm công việc chỉnh lý hồ sơ thay cậu ta. Anh ta đứng trước màn hình, giới thiệu người đàn ông trên tấm ảnh với cả đội hình sự.

“Sáng sớm ngày mười bốn, Hạ Tuấn Ngải, tức là “A” đã xuất hiện ở tòa văn phòng Tứ Xuyên, cách tòa cao ốc Kiến Phong, nơi xảy ra vụ nổ chưa tới năm mươi mét. Lúc đó chưa tới giờ làm việc, hắn lại không phải

nhân viên của tòa nhà này, camera giám sát ghi lại được hình ảnh, hai phút sau khi xảy ra vụ nổ, hấn từ tầng hai lăm đi xuống dưới. Nhưng lúc đó, hấn đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang nên không thấy rõ diện mạo cũng chẳng có cách nào xác nhận thân phận của hấn.”

Lải Nhải di chuột, trên màn hình xuất hiện hình ảnh một người đàn ông cao lớn đội mũ lưỡi trai, mặc bộ đồ màu xanh da trời của nhân viên quét dọn vệ sinh. Mặc dù hấn nguy trang đầu ra đầy nhưng Tô Miên nhận ra ngay, đó chính là A.

Lúc này, cô và các thành viên tổ Khiên Đen ngồi ở hàng đầu tiên. Khóe mắt cô vô thức liếc qua Từ Tư Bạch ở góc xa nhất. So với hôm xảy ra vụ nổ, khí sắc của anh đã khá hơn nhiều. Ngoài trán và cổ tay quần gạc y tế, dáng vẻ của anh vẫn nhơ nhĩ như thường lệ. Hai hôm nay, mối quan hệ giữa cô và anh tựa hồ không có gì thay đổi, gặp nhau vẫn gật đầu chào hỏi, thân thuộc và xa cách.

Sau giây phút lơ dềnh ngẩn ngủ, Tô Miên lại dôi mắt lên màn hình. Lải Nhải tiếp tục báo cáo, “... Nhưng lúc đó, xung quanh khu vực này đều là cảnh sát, còn giăng sợi dây phong tỏa nên khi xuống dưới, hấn buộc phải tháo khẩu trang. Hấn rất thông minh, đã né tránh mọi camera giám sát trong tòa nhà. Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính, bên ngoài tòa văn phòng có rất nhiều người dân vây quanh, quay phim chụp ảnh. Chúng tôi đã tìm thấy ảnh chụp rõ nét của A trong di động một người qua đường. Căn cứ vào thời gian và địa điểm đối tượng xuất hiện, cũng như thân hình, đặc điểm bước đi và dôi mắt hấn, có thể kết luận hấn chính là A.”

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào một thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai, có đuôi mắt dài, con người đen nhánh giống như lúc nào cũng ẩn hiện ý cười ở trên màn hình. Hấn có nước da trắng, sống mũi cao. Vì mặc áo khoác đen, quần dài màu café và đi đôi giày thể thao nên nhìn hấn giống sinh viên hoặc thanh niên mới ra trường.

Khi nhìn thấy ảnh chụp chính diện của A, trong lòng Tô Miên dôi lên tâm tình phức tạp, rất khó chịu, có chút xót xa nhưng nhiều hơn là nổi căm hận. Cô nhớ tới chuyện, hễ mở miệng, A đều gọi cô là “chị”, ngữ khí trách móc như trẻ con. Cũng không biết năm xưa, giữa cô và hấn có mối ân oán gì nữa.

“Chúng tôi điều tra ra, Hạ Tuấn Nghi quê ở tỉnh Thiểm Tây, sinh ra trong một gia đình nghèo khó. Lúc còn nhỏ, hấn theo bố mẹ đến Bắc Kinh kiếm sống. Bố hấn là một tên trộm chuyên nghiệp, vì ăn chia không đều nên bị lưu manh đánh chết vào năm hấn lên tám tuổi. Mẹ hấn làm thuê linh tinh, cuộc sống của hai mẹ con rất khổ cực. Năm mười hai tuổi, mẹ hấn mắc bệnh hiểm nghèo nhưng không có bảo hiểm y tế cũng chẳng có tiền chữa trị nên chết trong nhà. Từ nhỏ, hấn thường trộm cắp nên công an Bắc Kinh có lưu trữ hồ sơ về hấn. Hấn chỉ tốt nghiệp cấp hai, tuy nhiên học rất giỏi môn Vật lý và Hóa học, từng đạt giải nhất trong nhiều cuộc thi mô hình. Thời điểm xảy ra vụ án 420 vào năm năm trước, Hạ Tuấn Nghi mới mười chín tuổi. Nhưng lúc bấy giờ, hấn đã biến mất khỏi nơi cư trú mấy năm, không ai biết hấn đi đâu và làm gì.”

Buổi đêm, tại một nhà kho ở ngoại ô thành phố. Nhà kho không bật đèn, chỉ có ngọn nến tỏa ra từ chiếc chân cắm kiêu phục cổ tinh xảo trên tay L. Hấn đặt xuống một chiếc bàn gỗ đầy bụi, rút khăn tay phủ lên chiếc sofa cũ kỹ, bẩn thỉu rồi mới thông thả ngồi xuống.

A không cầu kỳ như L, ngồi phịch xuống sofa luôn. Hấn mở miệng cầu nài, “Chán anh thật đấy! Địa điểm liên lạc đều do anh phụ trách. Mấy lần đầu còn được, không khách sạn năm sao thì cũng biệt thự, sau đó xuống đến nhà nghỉ, bây giờ lại là nhà kho ở nơi hoang vu này. Thú vị lắm sao?”

R ngồi một bên, chỉ lặng lẽ hút thuốc mà không nói một lời. L “hừ” một tiếng, “Cậu không nghĩ xem, là ai đã hại chúng ta ra nông nổi này? Bây giờ, tên tuổi và hình ảnh của cậu đã in trên Lệnh truy nã cấp một, không gặp nhau ở đây, lẽ nào gặp ở cổng Cục Công an à?”

A nhất thời nghẹn họng, nở nụ cười chế giễu, “Anh thì hay lắm đấy? Vết thương đã khỏi hoàn toàn chưa? Hiện tại, mấy địa điểm anh thường hoạt động toàn là cảnh sát. Tôi thấy, người xuất hiện trên Lệnh truy nã tiếp theo chắc chắn là anh.”

“Đủ rồi!” R cuối cùng cũng lên tiếng.

L và A lập tức ngậm miệng. R ngồi trong góc tối nên không nhìn rõ mặt, chỉ có đốm lửa lập lòe ở đầu ngón tay hấn. Giọng nói của hấn trầm thấp và vô cùng lạnh lẽo.

“Kế hoạch tiến hành không mấy thuận lợi. Hai cậu gần như đã bị bại lộ, không biết chừng ngày nào đó bị tổ Khiên Đen bắt được cũng nên. Chúng ta không còn nhiều thời gian, cũng chẳng có nhiều cơ hội gây án nữa.” Ngừng vài giây, hắn nói tiếp, “Đã đến lúc kết thúc rồi.”

A và L đều gật đầu.

“Cứ quyết định như vậy đi!” R nói.

“R, bọn họ đã giết ba người của chúng ta.” L đột nhiên mở miệng, “Một khi kết thúc, chúng ta cũng nên giết ba người bọn họ.”

R còn chưa đáp lời, A bắt chợt xen ngang, “Ba người ư? Gồm cả Hàn Trầm sao?”

“Tất nhiên! Không thể giết thẳng đó thì gọi gì là kết thúc.” Ngữ khí của L rất lạnh đậm.

A phì cười, “Gớm, anh dám giết Hàn Trầm không?”

R lặng thinh, để mặc hai người đàn ông tranh cãi.

“Sao tôi không dám?” L nói.

A nhếch miệng, “Đợi anh giết được anh ta rồi tính sau.”

P/s: sáng nay ngưng ở đây nhé mọi người, chiều gõ tiếp, khi nào có chương sẽ update ngay. Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ!

78. Chương 78: Chân Dung Của S - P1

Một tuần sau, thời tiết đã chuyển sang đông, sắc trời u ám, cây cối trơ trọi, người đi lại trên đường phố mặc đồ kín mít, vội vội vàng vàng.

Tô Miên diện áo khoác lông vũ màu đỏ tươi, đi đôi boot cao cổ, tóc xõa ngang vai. Đứng đằng sau cô là ba người đàn ông nổi bật: Hàn Trầm, Mặt Lạnh và Lải Nhải.

Hàn Trầm và Mặt Lạnh là “chuyên gia” mặc jacket, mùa đông lạnh lẽo cũng chỉ mặc một chiếc áo jacket dày hơn là cùng. Tuy nhiên, bọn họ có thân hình cao lớn, cân đối, diện đồ này trông đẹp trai hơn những người cảnh sát khác. Do ảnh hưởng của hai người, gần đây Lải Nhải cũng không mặc áo khoác bông như Châu Tiểu Triện mà đổi sang thời trang jacket đầy nam tính. Vào thời khắc này, ba người đàn ông đứng cùng nhau nhìn vô cùng bắt mắt.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Tô Miên so vai, kéo cao cổ áo.

“Em lạnh à?” Hàn Trầm vừa lên tiếng vừa ôm cô vào lòng. Anh không cài khóa nên thuận tay kéo cô vào trong vạt áo khoác. Bên trong, anh chỉ mặc áo len mỏng, thân thể rất ấm áp. Tô Miên ôm lấy thắt lưng anh.

“Ra rồi! Ra rồi kìa!” Lải Nhải cất cao giọng, “Cậu Châu Tiểu Triện này, xuất viện đã bắt chúng ta đứng dưới đợi rồi lại còn lè mề quá mức nữa!”

Mọi người đều cười. Đúng lúc này, Châu Tiểu Triện xuất hiện ở cửa khu điều trị. Cậu ta mặc áo khoác màu xanh lam tươi sáng, tay xách chiếc túi, cười hì hì khi thấy bọn họ.

Mặt Lạnh đón chiếc túi từ tay Châu Tiểu Triện, Hàn Trầm vỗ vai cậu ta, Lải Nhải sáp đến, quan sát từ đầu đến chân: “Chú mày khỏi hoàn toàn rồi chứ? Có bị hỏng “linh kiện” nào không? Còn hoa mắt chóng mặt không? Đã có thể quay về chiến trường đánh kẻ biến thái chưa?”

Châu Tiểu Triện vỗ ngực: “Có thể! Tôi truyền thuốc xanh, thuốc vàng một tuần liền, toàn thân đầy sức mạnh. Bây giờ cho dù có một binh đoàn từ A đến Z xuất hiện, tôi cũng có thể đánh ngã bọn chúng.”

Mặt Lạnh mỉm cười. Tô Miên ngó nghiêng: “Tiểu Triện. Cậu nằm viện có một tuần mà sao tôi cảm thấy mặt cậu tròn hơn nhỉ? Ồm đau mà cậu cũng béo lên được... Chắc chắc...”

Châu Tiểu Triện vừa cùng bọn họ đi ra ngoài vừa đáp: “Tất nhiên rồi! Để nhanh chóng hồi phục sức khỏe, mỗi bữa em ăn hai bát to đấy!” Cậu ta quay sang Tô Miên: “Nhắc mới nhớ, món thịt kho tàu ở căng tin bệnh viện ngon cực kỳ. Lần sau có dịp, chị nhớ nếm thử nhé!”

“Vậy sao? Thế thì tôi phải thưởng thức rồi!” Tô Miên thích nhất món thịt kho tàu, nghe nói vậy liền sáng mắt. tuy nhiên, cô liền bị Hàn Trầm kéo vào lòng.

“Em nói linh tinh gì thế?” Anh cất giọng trầm thấp.

Tô Miên lập tức ngậm miệng, nhở phì phì rồi ngược nhìn anh. Lải Nhải và Mặt Lạnh đều cười. Khóe mắt Hàn Trầm cũng cong lên, anh siết chặt eo cô: “Chúng ta đi ăn cơm thôi!”

Xe chạy bon bon trên đường, Tô Miên dôi mắt ra ngoài cửa sổ có chút thất thần. Lại một ngày bình yên trôi qua.

Kể từ hôm xảy ra vụ nổ, dù cảnh sát đã phát lệnh truy nã A, công tác lùng bắt trong phạm vi toàn thành phố đã được gấp rút triển khai nhưng ba tên sát thủ vẫn biệt tăm biệt tích, không tiếp tục gây án, cũng chẳng gửi bất cứ thông điệp nào cho cảnh sát.

Thành phố lại khôi phục sự yên tĩnh, nhưng những cuộc thảo luận về chúng vẫn lan tỏa với tốc độ chóng mặt trên mạng internet và trong các buổi trà dư tửu hậu. Mọi người nhiệt tình bàn tán về tổ chức sát thủ thần bí với thái độ vừa sợ hãi vừa chờ mong. Còn bọn chúng im hơi lặng tiếng một tuần liền, tựa như sẽ vĩnh viễn biến mất. Tuy nhiên, Tô Miên luôn có cảm giác, đây chỉ là sự bình yên ngắn ngủi trước khi xuất hiện cơn bão lớn.

Bữa tối diễn ra tại mộ nhà hàng trang nhã ven hồ. Năm người ăn uống no say. Trong phòng có cả máy karaoke nên ăn xong, Lải Nhải và Châu Tiểu Triện cầm micro, cất cao tiếng hát như quỷ khóc sói gào. Mặt Lạnh ngồi một bên hút thuốc thần sắc thư thái.

Hàn Trầm và Tô Miên rời khỏi phòng ăn, đi dạo dọc theo hành lang làm bằng gỗ uốn khúc trên mặt hồ. Bây giờ là mùa đông nên mặt hồ tối tăm và vắng lặng, bờ bên kia chỉ thấp thoáng vài ngọn đèn khiến mặt hồ càng trống trải mênh mông.

Hai người tìm một chiếc ghế ngồi xuống. Nơi này tương đối lớn, Tô Miên kéo lại vạt áo, tựa vào người Hàn Trầm, thở dài một hơi.

Hàn Trầm ôm vai cô, đồng thời cầm tay cô. Tô Miên an phận một lúc rồi bắt đầu nghịch ngón tay anh. Hàn Trầm không có bất cứ phản ứng gì. Cô lại ghé sát mặt vào cổ áo anh, hít hít ngửi ngửi. Vì xung quanh quá yên tĩnh nên mùi hương tỏa ra từ thân thể anh càng rung động lòng người.

Chơi một lúc, vô tình chạm phải chiếc nhẫn ở ngón áp út của anh, “Sao anh đeo nhẫn cả ngày thế?” Sở dĩ cô hỏi một câu ngốc nghếch như thế là vì bản thân chẳng có gì để đeo cả. Chiếc nhẫn của cô đã bị cắt thành mấy mảnh trong khi anh lại đeo nó suốt ngày, không bao giờ thấy tháo ra.

Hàn Trầm ngoảnh đầu nhìn cô: “Em thử nói xem, tại sao anh đeo cả ngày? Ngứa tay à?”

Tô Miên phì cười, lẩm bẩm: “Nhưng em không có.” Nói xong, cô rút điện thoại, bật đèn pin chiếu vào bàn tay anh. Xung quanh tối đen, chỉ có bàn tay người đàn ông được chiếu sáng dưới ánh đèn. Nhìn thấy chiếc nhẫn bạch kim, Tô Miên có chút sốt xía trong lòng. Cô nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay anh, không nỡ buông ra.

Trên thực tế, cảm quan của đàn ông và phụ nữ hoàn toàn khác nhau. Bị ngón tay mềm mại của cô vuốt ve, Hàn Trầm bất giác cảm thấy toàn thân nóng ran. Anh cười khẽ một tiếng trong bóng tối, cuối cùng rút tay về: “Anh có thứ này cho em.”

Chỉ một câu nói bình thường nhưng cũng đủ khiến Tô Miên thót tim. Cô vừa than vãn mình không có nhẫn, anh đột nhiên nói sẽ cho cô một thứ. Vào thời khắc này, trong khung cảnh lãng mạn, chỉ có hai người ở nơi cách xa trần thế. Trống ngực đập thành thịch, hai má cô nóng ran.

Lẽ nào, anh định... cầu hôn cô? Đột ngột quá đi!

Hàn Trầm thò tay vào trong áo jacket, chuẩn bị rút ra thứ gì đó, Tô Miên không thể kiềm chế nổi, liền nở nụ cười rạng rỡ. Đèn pin ở điện thoại vẫn bật sáng. Nhìn thấy vẻ mặt cô, Hàn Trầm hỏi: “Em cười gì thế?”

Tô Miên: “Anh lấy ra đi!”

Dường như đọc được suy nghĩ của cô, Hàn Trầm hơi dừng động tác rồi mới rút ra một tập tài liệu. Trước khi Tô Miên có phản ứng, anh ôm người cô càng chặt hơn, nâng cầm cô lên đồng thời cúi xuống, cất giọng trầm thấp quyến rũ: “Em tưởng... anh cho em thứ gì?”

Tô Miên: “Anh là đồ lưu manh...” Anh thông minh như vậy, chẳng phải biết rõ rồi còn hỏi hay sao?”

“Anh sẽ không cầu hôn.” Anh nói.

Tô Miên mở to mắt, túm cổ áo anh: “Tại sao?”

Hàn Trầm thản nhiên: “Anh đã cầu hôn từ lâu, mà em cũng nhận lời rồi. Khi nào em được khôi phục thân phận, chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn luôn.” Nói đến đây, anh mỉm cười: “Anh là thằng ngốc hay sao mà tự nhiên đi cầu hôn thêm lần nữa?”

Tô Miên ngoảnh đầu sang một bên: “Không thì thôi, ai thèm.” Một lúc sau, cô không nhin được lại mỉm cười.

Hàn Trầm đưa cho Tô Miên một tập tư liệu mà cô không ngờ tới. Thì ra sau khi Hứa Nam Bách rơi xuống vách núi, cảnh sát đã tiến hành khám xét nơi ở của anh ta, bất ngờ phát hiện ra tài liệu này. Hàn Trầm có bạn bè ở Cục Công an Bắc Kinh nên nhờ người mang về đây.

Thật ra, đây không phải tài liệu của Hứa Nam Bách mà là của bố anh ta, chính xác là một quyển nhật ký của giáo sư Hứa Mộ Hoa.

Hứa Mộ Hoa là chuyên gia tâm lý tội phạm hàng đầu cả nước, cũng là một giáo sư của trường đại học Công an Quốc gia mà Tô Miên từng theo học. Trong chuyến đi Bắc Kinh, Hàn Trầm và Tô Miên nhìn thấy hồ sơ của ông ở trường đại học Công an. Theo ghi chép trong hồ sơ, ông đã qua đời vì bệnh vào năng xảy ra vụ án 4.20. Nhưng lúc bấy giờ, hai người không biết, giáo sư Hứa cũng tham gia cuộc điều tra tổ chức tội phạm năm đó.

Khi quay về ký túc, Tô Miên ngồi một mình, đọc kỹ quyển nhật ký của giáo sư Hứa.

Ngày 9 tháng 10 năm 2008, tôi nhận được lời mời gia nhập tổ chuyên án điều tra vụ giết người hàng loạt của Bộ Công an...

Phần tử phạm tội vô cùng tàn ác. Tôi và đệ tử đặc lực đã phác họa ra chân dung của mấy người trong số đó, nhưng chúng không phải là những kẻ giết người hàng loạt bình thường, mà rất có tổ chức và lên kế hoạch chu đáo. Dù có chân dung tội phạm nhưng chúng tôi vẫn không thể tìm thấy bọn chúng...

Đọc đến đây, Tô Miên trầm tư suy nghĩ. Lúc trước, cô và Hàn Trầm nghi ngờ, cuộc chiến đẫm máu của phía cảnh sát và tổ chức tội phạm có liên quan đến sự phản bộ của Hứa Nam Bách. Việc bố anh ta nắm một vị trí quan trọng trong tổ chuyên án càng chứng thực suy đoán trên. Ngoài ra, không biết “đệ tử đặc lực” mà giáo sư Hứa nhắc đến liệu có giống với trường hợp cô đang gặp phải bây giờ?

Tâm lý tội phạm không phải là vạn năng. Hiện tại bọn cô đã nắm được hồ sơ tường tận về A, cô cũng biết đặc trưng và sở thích của L và R. Nhưng bọn chúng được huấn luyện kỹ lưỡng, rất thông thạo về mấy chiêu ẩn nấp và trốn tránh. Cho dù bạn biết L dùng khăn tay sức mùi nước hoa để lau miệng, sau khi uống nước thì sao chứ? Một khi hấn trốn mất, bạn cũng không thể tìm ra hấn.

Xem đến đoạn sau, Tô Miên càng tin, mình chính là đệ tử của giáo sư Hứa, vì chân dung của mấy tên sát thủ mà ông phác họa rất giống của cô, ngay cả cách dùng từ ngữ cũng có nét tương đồng. Có lẽ, cô đã bị ảnh hưởng bởi giáo sư. Điều này khiến cô có chút buồn bã. Lại thêm một người xa lạ mà quên thuộc qua đời sau khi vụ án kết thúc không lâu.

Trong đoạn tiếp theo, ngoài bổ sung một số chi tiết cụ thể hơn cho phác họa chân dung đối tượng của Tô Miên, giáo sư Hứa cũng không có thu hoạch nào khác. Nhật ký dừng lại ở ngày 15 tháng 3 năm 2009, tức

là một tháng trước khi xảy ra vụ án 4.20. Hôm đó, giáo sư Hứa chỉ ghi chép về thời tiết và chuyện ăn uống của mình. Tuy nhiên, mấy câu cuối cùng của ông thu hút sự chú ý của Tô Miên:

Trước kia trong nước chưa từng xuất hiện tổ chức giết người hàng loạt. Nước ngoài dù có cũng hiếm khi được huấn luyện, có năng lực và tổ chức xuất sắc như bọn họ. Tôi luôn muốn phác họa ra chân dung chuẩn xác nhất của từng đối tượng để giúp tổ chuyên án bắt hung thủ. Tuy nhiên, tôi đã phác họa hơn mười chân dung mà chẳng tóm được mấy người. Gần đây tôi luôn có ý nghĩ, liệu có phải tư duy của tôi sai lầm? Nếu chúng là một tập thể hoàn toàn kín kẽ, vậy thì tôi phải phác họa bao nhiêu chân dung? Rốt cuộc là những ai?

Buổi đêm, Tô Miên ngủ không yên giấc. Từng câu nói trong nhật ký của giáo sư Hứa lặp đi lặp lại trong đầu cô. Cô lơ mơ cảm thấy một ý nghĩa nào đó xuất hiện nhưng lại không thể nắm bắt.

Trời vẫn chưa sáng, Hàn Trầm bị đánh thức từ giấc ngủ dậy. Vừa tỉnh dậy, anh liền thấy đôi mắt thâm quầng của Tô Miên ở ngay trước mặt.

“Hàn Trầm! Em đã hiểu lời nói của giáo sư Hứa rồi! Em có một suy nghĩ hoàn toàn mới. Ông ấy tự vấn. ”Rốt cuộc phải phác họa bao nhiêu chân dung? Rốt cuộc là những ai?” Trên thực tế, không phải nhiều người, mà chỉ một người thôi! Không phải chân dung của từng cá nhân bọn chúng, mà phải phác họa chân dung của tổ chức này!”

Hàn Trầm chau mày: “Chân dung của tổ chức ư?”

“Đúng!” Ánh mắt của Tô Miên trở nên thâm trầm, “Anh còn nhớ câu nói của Hứa Nam Bách không? Cuộc đời của tôi đã sớm kết thúc, cho đến khi gặp được người đó, sinh mệnh mới bắt đầu đốt cháy. Tổ chức này thể hiện linh hồn của một người. Phác họa chân dung của người đó cũng chính là chân dung của tổ chức.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Chân dung của S, nhân vật thứ tư.”

Bầu trời đầu đông luôn mang một màu trắng xám. Tòa văn phòng của Cục Công an vô cùng yên tĩnh. Tô Miên đứng trước bàn tròn, mái tóc dài được búi gọn lên rồi dùng một cây bút bi cố định lại. Các thành viên tổ Khiên Đen ngồi xung quanh bàn. Hàn Trầm ngồi gần cô nhất, người tựa vào thành ghế, chân vắt chéo, nhìn cô chăm chú. Tô Miên tự nhiên cảm thấy mình lời thôi, liền đưa tay vuốt tóc theo thói quen. Đám đàn ông bao gồm cả Hàn Trầm đều mỉm cười.

Tô Miên bình thản liếc qua bọn họ rồi lên tiếng: “Nhóm sát thủ có một đặc điểm chung: chúng từng bị tổn thương tâm lý nghiêm trọng, mà sự tổn thương này xuất phát từ gia đình.”

Về mặt mọi người trở nên nghiêm túc, cô nói tiếp: “Chúng ta đã điều tra thân phận và hoàn cảnh gia đình của T. Nếu không phải vì sự vô tâm và ích kỷ của người cha, bây giờ rất có thể hắn đã là quán quân Olympic chứ chẳng phải trở thành kẻ giết người hàng loạt rồi tự kết thúc mạng sống của mình.

A có hoàn cảnh gia đình nghèo khó, cực nhọc, người bố bị đánh chết, người mẹ qua đời vì bệnh tật, tất cả đã trở thành một đòn đả kích nặng nề về mặt tâm lý đối với hắn.

Tuy chúng ta chưa điều tra thân phận của L nhưng từ chân dung cơ bản của hắn, có thể thấy, hắn sống trong một gia đình méo mó và đè nén, nên mới khiến tâm lý của hắn trở nên biến thái như vậy.

Ngoài ra còn có Tân Giai. Cô ấy xuất thân từ danh gia vọng tộc thật đấy, nhưng cũng từng nói với Hàn Trầm. Nhiều người không sống vui vẻ như biểu hiện bề ngoài, là họ phát hiện ra em, cứu rỗi em. Lời nói này có tính ám chỉ rõ ràng. Một thiên kim tiểu thư xuất thân danh giá, công việc ổn định, ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài như Tân Giai, ngoài gia đình, còn điều gì có thể mang lại sự tổn thương cho cô ấy?”

79. Chương 79: Chân Dung Của S - P2

Nói đến đây, Tô Miên vô thức liếc Hàn Trầm. Trên thực tế, ở đây cũng có một người mang lại sự tổn thương to lớn về mặt tình cảm cho Tân Giai.

Hàn Trầm đương nhiên hiểu ánh mắt của cô, nhưng sắc mặt anh vẫn không hề thay đổi.

Châu Tiểu Triện lên tiếng: “Đúng thế! Người nào cũng chịu sự tổn thương từ phía gia đình”. Lải Nhải tiếp lời: “Tổng kết điều này có tác dụng gì không?”

Tô Miên mỉm cười: “Hiện tại, chúng ta vẫn chưa rõ tình hình của Hứa Nam Bách và R. Nhưng căn cứ vào hoàn cảnh gia đình và tính cách của Hứa Nam Bách, tôi đoán, nhiều khả năng anh ta không được bố công nhận, hơn nữa còn nảy sinh mâu thuẫn lớn.

Trên thực tế, có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến tâm lý biến thái, chứ không phải ai cũng bị tổn thương nghiêm trọng từ phía gia đình. Tính theo xác suất thống kê, tỷ lệ là 50:50. Vậy mà trong sáu thành viên, đã có năm người thuộc trường hợp nói trên. Điều này có nghĩa không phải sự trùng hợp, mà đây là ...” Ngừng vài giây, cô nhấn mạnh: “... Một trong những tiêu chuẩn lựa chọn thành viên của S. Nhóm sát thủ này là một tổ chức lạnh lùng, thông minh, lý trí, tàn nhẫn. Với tư cách nhân vật nòng cốt, S chắc chắn là một người xuất sắc. Người như vậy lại định ra một tiêu chuẩn “cảm tính” đến thế, chứng tỏ S có chấp niệm sâu sắc về vấn đề này, thậm chí có thể đây là nguyên nhân dẫn đến sự biến thái của hắn. Vì vậy, chân dung đầu tiên của S là, hắn từng bị gia đình gây tổn thương nặng nề về mặt tâm lý.”

Lải Nhải và Châu Tiểu Triện gật đầu, Mặt Lạnh hỏi: “Nghiên trọng đến mức độ nào?”

Tô Miên ngẫm nghĩ rồi đáp: “Ví dụ, hắn bị ngược đãi một thời gian dài hay trong gia đình từng xảy ra vụ giết người thân”.

Mọi người im lặng lắng nghe, Tô Miên tiếp tục phân tích: “Chân dung thứ hai của S, hắn có khả năng là nhân viên trong ngành cảnh sát. Dù không phải thì hắn cũng từng học ở trường cảnh sát hoặc các chuyên ngành có liên quan.”

Cô mỉm cười: “Đặc điểm chung thứ hai của nhóm sát thủ là sự trung thành. Đối với một kẻ tâm lý biến thái, lợi ích không thể đổi lấy sự trung thành của bọn họ, cưỡng ép càng không thể, chỉ duy nhất yếu tố thấu hiểu và đồng cảm mới giành được điều đó. S thấu hiểu các thành viên, chỉ dẫn bọn chúng nên được chúng coi là lãnh tụ tinh thần.

Dưới sự dẫn dắt của S, chúng đã hình thành một tổ chức như thế nào? Đầu tiên là kín đáo, không một chút sơ hở, hầu như chẳng để lại dấu vết và chứng cứ khi gây án. Một lần phạm tội có thể dễ dàng làm được điều này, nhưng nhiều lần thì rất khó. Hơn nữa, thủ pháp gây án của mỗi tên sát thủ lại khác nhau, liên quan đến nhiều lĩnh vực như giám định dấu vết, địa lý, tâm lý tội phạm, điều tra hình sự, pháp y... Điều này chứng tỏ, S nắm rất rõ kiến thức và quy trình vận hành của ngành cảnh sát.

Ngoài ra, hắn còn cho các thành viên phát huy sở trường của mình như T bắn súng, A dùng chất nổ, R moi tìm... để chúng có thể giải phóng tâm trạng, khiến chúng thỏa mãn và hưởng thụ. Điều này chứng tỏ, S rất rành về phương diện tâm lý.

Lải Nhải thắc mắc: “Liệu có tồn tại khả năng, hắn không phải là người thuộc ngành cảnh sát mà là tội phạm lỗi đời, đấu với cảnh sát bao nhiêu năm nên mới hiểu rõ về chúng ta như vậy?”

Tô Miên lắc đầu: “Không đâu. Bây giờ chân dung thứ ba của S. Năm đó, hắn khoảng từ 20-30 tuổi, nhiều khả năng là đàn ông.”

Lải Nhải ngạc nhiên: “Hắn trẻ như vậy sao?”

Tô Miên đáp: “Đúng thế. Ở đây có hai nguyên nhân. Thứ nhất, tuổi tác của mấy thành viên trong tổ chức sát thủ đều không lớn lắm. Năm đó T và A chưa đến hai mươi tuổi. Nếu lớn hơn nhiều tuổi, lại đảm nhiệm vai trò lãnh tụ tinh thần thì trong con mắt của những thành viên bị tổn thương tâm lý từ phía gia đình, sự tồn tại của hắn sẽ có vai trò như một “người cha”. Tuy nhiên, bất kể thái độ của Hứa Nam Bách khi nói đến S hay câu từ nhắc tới S trong bài thơ của L và R, đều không bộc lộ thái độ kính trọng, mà dường như chỉ coi S là một thành viên trong nòng cốt của tổ chức mà thôi. Vì vậy, tôi đoán cách biệt tuổi tác của S và bọn chúng không lớn lắm, rất có thể là cùng độ tuổi. Nguyên nhân thứ hai, hành vi phạm tội của nhóm sát thủ năm đó đột nhiên bùng phát, công khai thách thức cảnh sát, dẫn đến cuộc chiến đẫm máu sau đó, khiến tổ chức tan rã. Mặc dù chúng lên kế hoạch tỉ mỉ, chu đáo nhưng cách hành sự lại mang tính chủ quan.

Ngoài ra đặc điểm gây án của phụ nữ thông thường khác với nam giới, sẽ tinh tế hơn, thủ pháp giết người cũng khác. Các thành viên của tổ chức này từ đầu đến cuối không thể hiện bất cứ đặc điểm nào của phái

nữ, vì vậy tôi nghĩ, người lãnh đạo nhất định là nam giới.

Tiếp theo là ba chân dung cuối cùng. Thứ nhất, mỗi thành viên trong tổ chức đều thông thạo một nghề kỹ thuật nào đó, có người tài năng bẩm sinh nhưng đa phần học tập và đào tạo sau này. Tập trung vào kiến thức chuyên ngành hoặc một môn kỹ thuật ở mức độ nhất định có tác dụng vỗ về và xoa dịu tâm trạng xao động của kẻ tâm lý biến thái. Vì vậy, tôi đoán S cũng thông thạo một ngành kỹ thuật. Đây cũng là vỏ bọc để hấn ngụy trang thân phận của mình.

Thứ hai, S phải là một người thông minh, hiểu biết rộng, có sức hút to lớn mới có thể khiến nhiều thành viên tin phục và trung thành với hấn, đồng thời có thể đưa ra kế hoạch phạm tội hoàn hảo như vậy.

Thứ ba, S phải có nền tảng kinh tế vững chắc thì mới có thể tập hợp nhiều người và đào tạo bọn chúng.”

Mọi người đều nhìn lên tấm bảng trắng. Trong quá trình phân tích vừa rồi Tô Miên đã viết sáu chi tiết liên quan đến S.

1. Nam giới, tuổi từ 25-35.
2. Từng bị tổn thương tâm lý từ phía gia đình, bị ngược đãi một thời gian dài hoặc trong nhà xảy ra vụ giết người thân.
3. Học vấn cao, thành tích xuất sắc, hiểu biết rộng.
4. Nhà giàu, có thể tự do sử dụng một khoản tiền lớn.
5. Trước đây từng làm việc trong ngành cảnh sát, công việc có liên quan, từng học qua về chuyên ngành này.
6. Thông thạo một ngành kỹ thuật, đây có thể là công việc ngụy trang.

“Năm năm trước, phía cảnh sát thẩm vấn nhiều đối tượng tình nghi, nhân chứng hoặc người có liên quan đến vụ án...” Tô Miên nói, “Đầu tiên, hãy tìm kiếm S trong số những người đó và cả nhân viên cảnh sát tham gia vụ án, chúng ta sẽ có thu hoạch cũng không biết chừng.”

Đúng lúc này, Hàn Trầm đột nhiên mở miệng: “Tôi cũng muốn phác họa một chân dung.”

Hả? Anh cũng phác họa chân dung ư? Tô Miên ngồi xuống ghế rồi quay sang Hàn Trầm. những người khác nhìn anh bằng cặp mắt hứng thú. Hàn Trầm không tỏ ra trang trọng như Tô Miên, nào là đứng trước mọi người, nào là vừa phân tích vừa viết lên bảng. Anh xoay ghế ngồi về phía mọi người rồi mở miệng: “Các cậu còn nhớ một loạt hành vi phạm tội của T không?”

Mọi người chưa kịp phản ứng, anh lại nói tiếp: “Thứ nhất là môi nhử. T giết một số đối tượng trước, để phía cảnh sát cho rằng, mục đích của hấn là trừng phạt những người này. Tất nhiên, đây cũng là một trong những mục tiêu của hấn nhưng không phải là mục tiêu chủ yếu nhất.

Thứ hai, hấn biết cách tạo dư luận. Thông qua môi nhử trước đó, hành động phạm tội của hấn trở thành tâm điểm chú ý. Nên đến lúc hấn thực hiện kế hoạch trừng phạt thật sự, sẽ gây ra ảnh hưởng lớn cho xã hội.

Thứ ba, hấn khống chế thời gian rất chuẩn. Điểm này xuất phát từ việc hấn hiểu rõ ngành cảnh sát, biết rõ tôi và Tô Miên như Tô Miên vừa đề cập. Trước khi đi vào vùng núi tham gia cuộc thi CS, chúng ta đã tìm ra nơi ở và xe ô tô của hấn, chẳng mấy chốc sẽ tìm ra thân phận hấn. Nhưng hấn chỉ mất hai ngày đã hoàn thành kế hoạch phạm tội. Hấn phải sắp xếp cực kỳ tỉ mỉ và chu đáo mới có thể làm được điều này”.

Nói đến đây, mọi người đều gật đầu. Ai nấy đều nhớ rõ môn một quá trình phạm tội của T. Hàn Trầm bình thần nói tiếp: “Thứ tư, mục đích thật sự của hấn được che giấu rất kỹ, không để lộ bất cứ manh mối nào, thậm chí đến phút cuối mới được công khai. Nhưng vào thời khắc đó hấn đã đạt được mục đích của mình, cục diện đã được xác định.”

Tô Miên hơi ngẩn người. Cô không rời mắt khỏi Hàn Trầm, trong đầu lóe lên một ý nghĩ nào đó, nhịp tim cũng đập nhanh hơn.

Hàn Trầm bỗng chuyển sang vấn đề khác: “Lại nói đến Tân Giai. Tuy khả năng hoạch định không bằng T nhưng cũng chẳng phải hạng tầm thường. Hôm đó, cô ta lợi dụng chuyện của Tô Miên nhử tôi đến vùng núi. Trên đường, cô ta không ngừng tạo ra hình ảnh giả dối, khiến tôi tưởng cô ta đã mất hết hi vọng về tôi nên quyết định bỏ cuộc. Mục đích thật sự được che giấu đến phút cuối của cô ta là dụ tôi vào căn nhà có khí độc, trở thành người thực vật.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Theo hồ sơ của T, sau khi bỏ nhà đi, hẳn biệt vô âm tín, chắc là gia nhập tổ chức tội phạm của S. Vì vậy, rất có thể hẳn được S đào tạo trở thành sát thủ và chịu ảnh hưởng của S như Tô Miên nhận xét. Tân Giai cũng tương tự...”

Tô Miên lập tức tiếp lời: “... Vì vậy, A, L và R nhiều khả năng cũng hành sự theo phong cách đó”.

Lải Nhải cau mày: “Cũng có nghĩa là, một loạt hành động như cài bom, dựng tượng sáp, bắt cóc Châu Tiểu Triện và Từ Tư Bạch đều chỉ là mồi nhử. Bởi vì lá thư khiêu chiến trước đó, chúng ta đều cho rằng mục đích của chúng là quyết chiến với tổ Khiên Đen để trả thù cho các thành viên đã thiệt mạng. Đây chỉ là một trong những mục đích của chúng, chứ không phải là mục đích thật sự và quan trọng nhất.”

Mặt Lạnh tiếp lời: “Lợi dụng dư luận, kiểm soát thời gian, chúng cũng giống T ở hai điểm này. Hiện tại, ba tên đã trở thành đề tài thu hút sự quan tâm của dư luận và giới truyền thông. Tiếp theo, bất kể chúng làm gì cũng sẽ trở thành tâm điểm chú ý. Tuy bây giờ chúng ta đã có một số manh mối, nhưng vẫn cần thêm thời gian để điều tra. Tình hình này tương đối giống vụ của T.”

Hàn Trầm kết luận: “Chúng còn một mục đích thật sự được che giấu rất kỹ, chưa từng để lộ, không phải những thứ chúng ta đã nhìn thấy. Đây mới là dự tính ban đầu của nhóm sát thủ. Kế hoạch phạm tội thật sự của chúng chắc sẽ tiến hành trong thời gian tới.”

Đã hơn tám giờ sáng, ánh nắng nhàn nhạt chiếu vào phòng họp. Mọi người nhất thời im lặng. Hàn Trầm cầm cốc trà, uống một ngụm. Nhìn gương mặt nghiêm nghị của anh, lại liên tưởng đến những lời vừa rồi, sống lưng Tô Miên lạnh toát.

Châu Tiểu Triện mở miệng hỏi: “Lão đại! Tiếp theo, chúng ta phải làm thế nào mới tìm ra mục đích thật sự của đối phương?”

Mọi người đều quay sang Hàn Trầm, Tô Miên cúi đầu, vẻ mặt có chút thất thần. Anh liếc cô một cái, đồng thời lên tiếng: “Hành động trừng phạt của T ở giai đoạn đầu là vì sự trừng phạt càng lớn ở phía sau. Tương tự, những chuyện ba tên sát thủ gây ra trước đó, cho dù là mồi nhử, cũng sẽ tồn tại một mối liên hệ nào đó với hành động tiếp theo. Tiểu Triện, cậu hãy chỉnh lý lại một lượt toàn bộ hành vi phạm tội của chúng.”

“Được ạ!” Châu Tiểu Triện đứng lên, đi tới trước một tấm bảng trắng, vừa nói vừa viết như đã học thuộc lòng:

“Khoảng 11 đến 12 giờ tối ngày 6, A đột nhập vào nhà lão đại, gọi chị xưng em với Tiểu Bạch, để lại bức thư khiêu chiến tổ Khiên Đen.

7 giờ 7 phút ngày 7, chúng gây án lần đầu. Trong thành phố đồng thời xảy ra vụ nổ, vụ tượng sáp và người cá. Ba tên chính thức xuất hiện.

7 giờ 7 phút ngày 9, chúng gây án lần thứ hai, làm chết một người. Chúng ta phá giải được bài hát L viết cho A.

3 giờ chiều ngày 9, Tiểu Bạch nhận được đoạn băng khiêu vũ của L. A và R cũng xuất hiện trong đoạn băng.

Ngày 11, lão đại truy đuổi L, nã đạn khiến hắn bị thương.

Tối ngày 11, Tiểu Bạch lại nhận được tin nhắn của A, nói sẽ giết hai người để trả thù cho L.

Sáng sớm ngày 12, phát hiện hai người dân bị hóa trang thành thằng hề, trên người buộc trái bom. Lão đại phá giải bài thơ do R viết, Tiểu Bạch suy đoán ra mật mã của trái bom thứ hai là ngày sinh nhật của Tô Miên. Cảnh sát cứu thoát hai dân thường.

Cùng buổi sáng ngày 12, Châu Tiểu Triện và bác sĩ Từ bị bắt cóc. Chúng bắt Tiểu Bạch lựa chọn, nhưng cuối cùng cả hai người đều thoát chết.

Kể từ hôm đó, A, L và R biệt tích một tuần liền.

Mọi người đều dõi mắt lên tấm bảng. Hàn Trầm trầm tư trong giây lát rồi mở miệng: “Lập tức liên lạc với cảnh sát Bắc Kinh, tìm kiếm S theo chân dung do Tô Miên phác họa, đồng thời rà soát lại một lượt tất cả manh mối, nạn nhân từ ngày 7, xem có tồn tại mối liên hệ hay không? Hãy điều tra tất cả những cảnh sát và nhân viên công vụ tham gia vụ án.”

Sau khi cuộc họp kết thúc, tổ Khiên Đen bắt đầu bận rộn. Nhiệm vụ của Châu Tiểu Triện là điều tra mối liên hệ giữa các nạn nhân, cũng là sở trường của cậu ta. Cậu ta tìm một phòng họp nhỏ yên tĩnh để tập trung tinh thần làm việc.

Tài liệu tương đối nhiều Châu Tiểu Triện phải chạy đi chạy lại giữa văn phòng và phòng họp mấy lần. Đúng lúc ra đến hành lang, cậu ta bất chợt nhìn thấy Tô Miên đi vào gian chứa đồ, trên tay cầm bao thuốc lá.

Chẳng phải lão đại không cho Tiểu Bạch hút thuốc hay sao? Châu Tiểu Triện lập tức mang tài liệu vào phòng họp rồi lặng lẽ đi tới gian chứa đồ đó.

Qua cánh cửa khép hờ, cậu ta phát hiện bên trong chất đầy đồ đạc, không bật đèn, tối mờ mờ, thoang thoang mùi ẩm mốc. Châu Tiểu Triện chau mày, Tiểu Bạch muốn hút thuốc cũng nên tìm nơi tử tế chứ.

Cậu ta thò đầu vào trong, liền nhìn thấy Tô Miên đang ngồi trên đồng thùng bên cạnh cửa sổ. Rèm cửa kéo một nửa nên có ánh sáng từ bên ngoài hắt vào. Tô Miên ngồi khoanh chân trên thùng gỗ, tay kẹp điếu thuốc. Cô cúi đầu, hít hết hơi này đến hơi khác, sắc mặt có vẻ nhợt nhạt.

Châu Tiểu Triện gọi khẽ: “Tiểu Bạch.”

Tô Miên ngẩng đầu, ngón tay kẹp điếu thuốc bất động. Trong tổ Khiên Đen, người hiểu rõ cô nhất chưa chắc đã là Hàn Trầm mà là Châu Tiểu Triện. Bất gặp bộ dạng này của cô, cậu ta lập tức hiểu ra vấn đề.

“Chị đang sợ hãi đúng không? Chị sợ điều gì chứ?” Bằng không tại sao cô lại một mình trốn ở đây hút thuốc?

Trong ấn tượng của Châu Tiểu Triện, Tiểu Bạch là người không sợ trời không sợ đất. Cho dù có lúc nóng, sốt ruột lo lắng cho Hàn Trầm nhưng cậu ta thật sự chưa bao giờ thấy cô sợ hãi điều gì. Tuy mắc chứng sợ độ cao nhưng khi cần thiết, cô cũng sẽ ép bản thân nhảy xuống. Cô chẳng sợ chết. Tổ chức sát thủ có tàn ác và nguy hiểm đến mấy, cô cũng chưa từng kiêng dè bọn chúng.

Châu Tiểu Triện lập tức khép cửa, chạy đến bên Tô Miên ngồi xuống cạnh cô: “Rất cuộc chị làm sao thế? Có cần gọi lão đại tới đây không?”

“Đừng gọi.” Tô Miên lại hít một hơi thuốc rồi ngẩng đầu dõi mắt ra ngoài cửa sổ.

Phải giải thích thế nào về tâm trạng của cô bây giờ? Đối với cô, nhân vật thứ bảy S vốn chỉ là một sự tồn tại mơ hồ. Hôm qua nhận được gợi ý từ giáo sư Hứa, hôm nay lại phác họa ra chân dung của hắn nên đường nét mơ hồ đó đã trở nên cụ thể.

Hắn vô cùng thông minh và tàn nhẫn. Hắn học rộng biết nhiều, hiểu biết rõ về cảnh sát, cũng hiểu rõ về cô. Hắn có thể khiến những tên giết người biến thái cúi đầu phục tùng. Hắn từng có thời kỳ huy hoàng nhưng giờ lại án binh bất động.

Cô bị mất trí nhớ, bị tổ chức của hắn giấu ở thành phố Giang nhiều năm. Nếu không phải Hàn Trầm kiên trì tìm kiếm, cô vĩnh viễn không thể khôi phục thân phận Tô Miên, sẽ mãi mãi làm Bạch Cẩm Hi. Rất nhiều người có liên quan đã qua đời như Bạch Cẩm Hi, bố mẹ cô ấy, mẹ của Tô Miên, Hứa Mộ Hoa...

Bây giờ, Hàn Trầm suy đoán, ba thuộc hạ của hắn là A, L và R gây ra một loạt tội ác nhưng vẫn còn một mục đích thật sự được che giấu trong đó.

Tô Miên chậm rãi mở miệng, “Tiểu Triện, tôi đã kể với cậu chuyện này chưa? Tôi từng mơ thấy một người đàn ông khác hôn tôi.”

Châu Tiểu Triện đỡ ra, lại nghe cô nói tiếp, “E rằng người đó chính là S.”

Từ trước đến nay, Tô Miên đúng là một người chẳng sợ bất cứ điều gì. Cô không ngại đối thủ hung tàn, cũng chẳng e dè trước sự tổn thương và nguy hiểm. Sự độc ác của A, L và R chỉ càng kích thích quyết tâm trong con người cô mà thôi. Nhưng khi chân dung của S dần hiện ra trong đầu, một cảm giác quen thuộc tựa như ngủ quên đã lâu đột nhiên ùa vào lòng cô.

Cảm giác đó là nỗi sợ hãi, nỗi sợ hãi đối với S. Hẩn uyên bác, yên tĩnh, thần bí, mạnh mẽ và lạnh lùng, dễ khiến người khác chìm đắm.

“Người tôi sợ là S.” Nói xong câu này, Tô Miên cúi đầu, tiếp tục hút thuốc. Châu Tiểu Triện há hốc miệng một lúc mới lên tiếng, “Vì vậy... chị cho rằng, mục tiêu cuối cùng của chúng là chị?”

Tô Miên yên lặng trong giây lát mới trả lời, “Ừ. Hàn Trầm nói, phải tìm ra mối liên hệ giữa các vụ án trước đó. Thật ra, anh ấy không nhắc tới một điều, còn một mối liên hệ là tôi. Thư khiêu chiến rơi vào tay tôi; bài thơ phải có tôi mới có thể giải, vì chỉ tôi mới hiểu rõ bọn chúng; đoạn băng khiêu vũ là gửi cho tôi xem. Trong đoạn băng đó, A và R đứng ở bờ tường bên trái, còn bên phải trống không. Đó là chúng dành chỗ cho tôi và S.”

Châu Tiểu Triện trợn mắt há mồm, nghe Tô Miên nói tiếp, “Cuối cùng, tôi cũng buộc phải đưa ra sự lựa chọn cứu cậu hay Từ Tư Bạch. Mật mã là dấu vân tay trên ngón áp út tay phải của tôi. Chúng còn tạo ra tình huống khiến tôi quyết định chọn cậu. Điều đó có nghĩa là gì? Người mà chúng định giết là Từ Tư Bạch, vì anh ấy thích tôi, chứ không phải cậu.”

“Em hiểu rồi. Bọn chúng bày ra nhiều trò như vậy là muốn bắt chị đi làm “áp trại phụ nhân” của chúng.” Châu Tiểu Triện thất thanh.

Tô Miên nghiêm giọng, “Cậu im miệng cho tôi! Lúc này rồi mà cậu còn nói năng bừa bãi được. Tôi cảm thấy, bọn chúng không hẳn gây án mà giống truyền tin hơn.”

“Truyền tin gì cơ?”

Tô Miên bóp trán, “Khiến tất cả mọi người, trong đó có tôi đều biết đến sự tồn tại của tổ chức sát thủ và tinh thần của chúng, để người đời cảm nhận được nỗi khiếp sợ do chúng gây ra. Ngoài ra, chúng muốn giày vò ý chí và hủy hoại tinh thần của tôi.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp, “Cũng có thể, bởi vì tôi từng nằm vùng ở cạnh chúng nên chúng cho rằng, trước sau gì tôi cũng sẽ quay về bên chúng, trở thành người phụ nữ của S. Hoặc giả, hành động gây án của chúng có thể được lý giải thành sự kêu gọi đối với tôi.”

Ngữ khí của cô rất bình thản nhưng Châu Tiểu Triện bất giác sởn gai ốc. Tuy nhiên, lời giải thích của Tô Miên khiến tất cả thông suốt về mặt logic.

“Không được! Bọn này đúng là lũ điên, mắc bệnh hoang tưởng rồi. Chị là thành viên của tổ Khiên Đen. Chị và lão đại S không bao giờ cách xa.” Cậu ta cất cao giọng.

Tô Miên im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Châu Tiểu Triện ngẫm nghĩ, lại hỏi, “Vậy... Vậy tên S có vai trò như thế nào trong cả quá trình? Hẳn có phải là người lập kế hoạch không?”

“Chắc là phải.” Tô Miên đáp khẽ, “Ngay cả trong vụ án năm năm trước, hẳn cũng chưa từng lộ diện, không trực tiếp gây án. Hẳn chỉ đứng sau lưng những tên sát thủ khác mà thôi.”

“ Bao nhiêu năm qua, chúng đều không lộ diện, S cũng không ra tay với chị. Tại sao bây giờ lại...” Châu Tiểu Triện thắc mắc.

Tô Miên không thể giải đáp câu hỏi này. Yên lặng một lúc, cô nói, “Tôi không biết. Tôi cũng chẳng rõ năm xưa xảy ra chuyện gì. Bây giờ bọn chúng quyết định ra tay... có lẽ bởi vì tôi không sống với thân phận mà chúng sắp đặt, cũng có thể bởi ba người trong tổ chức vì chúng tôi nên mới thiệt mạng, hoặc vì nguyên nhân tôi và Hàn Trầm lại một lần nữa sát cánh bên nhau, tổ Khiên Đen quyết tâm lật lại vụ án năm xưa. Vì vậy, cuộc chiến này mới xảy ra.”

Châu Tiểu Triện nhất thời không biết nói gì. Tô Miên dập tắt mẩu thuốc, hai tay ôm đầu gối, “Cậu cứ đi trước đi, tôi muốn ngồi đây thêm một lát. Những lời nói vừa rồi, cậu đừng nói với Hàn Trầm nhé! Tôi không muốn anh ấy lo lắng.”

“Vâng!” Châu Tiểu Triện gật đầu, lặng lẽ đi ra ngoài.

Sau khi Châu Tiểu Triện rời đi, Tô Miên lại thẩn thờ một lúc rồi mới ra khỏi gian chứa đồ. Vừa đi ra ngoài, cô chợt sững người. Hàn Trầm đứng tựa vào tường, quay đầu nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm như đáy đại dương. Cũng không biết anh đã ở đây bao lâu rồi.

Tô Miên khỏi cần nghĩ cũng lập tức hiểu ra vấn đề. Cô đã dặn Châu Tiểu Triện giữ bí mật nhưng cậu ta một lòng hướng về Hàn Trầm nên chắc chắn đã kể hết với anh.

Hai người nhất thời im lặng. Nghĩ đến nỗi hoảng sợ của cô đối với S, phân tích của cô về ý đồ của S mà Châu Tiểu Triện vừa thuật lại, đồng thời mừng tượng ra cảnh cô ngồi trong không gian phòng tắm tối, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, Hàn Trầm chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo tràn dâng trong lồng ngực. Anh gơ tay kéo người phụ nữ vừa mạnh mẽ vừa mềm yếu trước mặt vào lòng.

Tô Miên tựa vào người anh, cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ thân thể anh, tâm trạng dịu đi đôi chút.

“Năm năm trước, anh hai mươi ba tuổi, còn trẻ người non dạ nên mới để mất em. Là anh có lỗi với em.”

Ngữ khí của anh có chút đanh thép, Tô Miên lập tức ngẩng đầu, nhìn anh bằng ánh mắt xót xa, “Anh nói gì thế? Chuyện này đâu phải lỗi của anh. Từ trước đến nay, em chưa từng trách anh.”

“Là anh tự trách bản thân. Từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ để mất em một lần nữa.” Hàn Trầm nâng cằm cô, “Em đừng sợ! Có anh ở đây, anh sẽ bắt S về chịu tội, anh sẽ đập tan tổ chức sát thủ. Chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi. Cả cuộc đời này, anh sẽ luôn ở bên cạnh em. Anh nói được, nhất định sẽ làm được.”

Tô Miên liền ôm cổ anh, khỏa mắt rưng rưng, “Hàn Trầm... Hàn Trầm... Em xin lỗi! Em không sợ bọn chúng! Em xin lỗi!”

Cô cũng không biết vì sao phải xin lỗi anh, nhưng bản thân cứ muốn thốt ra những lời này. Hàn Trầm cúi xuống hôn cô, chặn mọi lời nói của cô.

Vào thời khắc đó, cả thành phố giá lạnh như không có lấy một tiếng động. Hàn Trầm ôm cô đứng ở một góc, giống như những ngày tháng của rất rất lâu trước.

Lúc hai người quay về văn phòng, Châu Tiểu Triện vẫn nhốt mình trong phòng họp nhỏ, Mặt Lạnh chăm chú xem xét tài liệu. Lải Nhải gà gât, vô tình đập đầu vào máy tính, anh ta lại ngồi thẳng người, tiếp tục nghiên cứu hồ sơ.

Hàn Trầm và Tô Miên vừa về chỗ ngồi, nhân viên văn thư của phòng hành chính đi vào, “Tổ trưởng Hàn, anh có bưu kiện chuyển phát nhanh.”

Mọi người đều ngẩng đầu, vì bình thường Hàn Trầm rất hiếm khi nhận được bưu kiện. Cô nhân viên văn thư bê đến một chiếc hộp giấy hình chữ nhật tương đối lớn. Hàn Trầm ký nhận, phía trên không có thông tin người gửi mà chỉ có người nhận được viết tay, nét chữ nguệch ngoạc quen thuộc.

Anh hơi chau mày, “Lải Nhải, mau chụp ảnh! Mặt Lạnh, mang dao rọc giấy lại đây!”

Tất cả mọi người đều đứng dậy, Tô Miên đi đến bên anh, lập tức biến sắc mặt khi nhìn thấy dòng chữ, “Là chữ của A.”

Kể từ khi xảy ra vụ nổ, tất cả đồ vật phải qua máy kiểm tra mới được mang vào Cục Công an nên bên trong chắc không phải thuốc nổ. Hàn Trầm nhấc hộp giấy. Chiếc hộp tương đối nặng, bên trong cũng không phải là chất lỏng.

Anh và Lải Nhải lập tức đeo găng tay và khẩu trang, Tô Miên và Mặt Lạnh lùi lại phía sau. Lải Nhải dùng con dao rọc giấy rạch nắp hộp, sau đó dùng một thanh kim loại nhỏ mở ra.

Nhìn thấy thứ ở trong hộp, mọi người đều sững sờ. Bởi vì đó không phải là chất độc hay là thứ có hại mà toàn là ảnh của Tân Giai. Nói một cách chính xác hơn, đây không phải những tấm hình của Tân Giai mà là vô số túi nylon nhỏ, ít nhất hơn một trăm chiếc, ngoài mặt túi đều in hình Tân Giai mặc bộ váy dài, tóc xõa xuống vai, nở nụ cười rạng rỡ, nhìn vô cùng sinh động. Tuy nhiên, tất cả đều là hình ảnh giống nhau nên Tô Miên bất giác nổi da gà. Mặc dù không rõ dụng ý của nhóm sát thủ nhưng nghĩ đến chuyện chúng gửi đồ in ảnh Tân Giai cho Hàn Trầm, cô bỗng có chút buồn nôn.

Lải Nhải cầm một chiếc túi, đưa lên tai lắc lắc, “Thứ ở bên trong dạng hạt nhỏ, hình như là thuốc.”

“Lập tức đưa sang phòng Giám định kiểm tra.” Hàn Trầm lên tiếng.

Nhóm sát thủ đã bắt đầu hành động, nhưng không biết chúng định bày trò gì? Đến buổi tối, tổ Khiên Đen liền có câu trả lời. Phòng Giám định thông báo: Thứ được gửi đến đúng là thuốc, bao hàm thành phần giải độc thường thấy. Nhưng cụ thể là loại thuốc giải độc gì, có công hiệu như thế nào, cần tiến hành kiểm nghiệm thêm.

Đến tám, chín giờ tối, Châu Tiểu Triện là người đầu tiên phát hiện ra sự cố, “Xảy ra chuyện rồi! Khu dân cư Bắc Thần ở phía thành phố xảy ra vụ trúng độc tập thể. Đã có hơn năm mươi người dân được đưa đến bệnh viện, nguyên nhân trúng độc không rõ.”

“Chuyện này là thế nào vậy?” Lải Nhải lên tiếng, “Lẽ nào chúng gửi thuốc giải cho chúng ta rồi hạ độc, để chúng ta đi cứu? Bọn này định chơi chúng ta à?”

Hàn Trầm đứng bất động, ánh mắt sắc lạnh. Tô Miên cũng lặng thinh. Không, không phải chúng chơi tổ Khiên Đen, cũng chẳng phải chúng đang đùa giỡn.

Nhóm sát thủ chắc cũng không có hứng thú với việc đầu độc chết mấy chục người dân. Chúng gửi cho Hàn Trầm, để anh cầm túi thuốc giải có in hình Tân Giai đi cứu người dân.

Lẽ nào... Đây là... lễ tế Tân Giai?

Chỉ lũ biến thái mới có thể nghĩ ra phương thức tế lễ kiểu này. Vì vậy, vụ án cuối cùng của chúng đã chính thức bắt đầu, hay nói cách khác, bắt đầu lễ truy điệu người đã khuất?

Trong đầu Tô Miên chợt vụt qua lời nói của Hàn Trầm ngày hôm nay, “Hành động trừng phạt của T ở giai đoạn đầu là vì sự trừng phạt càng lớn hơn ở phía sau. Hành động gây án trước sau tồn tại một mối liên hệ nào đó.”

Bây giờ, bọn cô còn chưa biết chúng sẽ làm gì tiếp theo. Tạo ra vụ nổ lớn, hạ độc khiến nhiều người dân bị nguy hiểm đến tính mạng hay triển khai vụ giết chóc tập thể đẫm máu như năm xưa?

Trước đó, A, L và R đã tiến hành một loạt hành động, tạo thành nỗi sợ hãi cho cô và người dân. Vì vậy, Tô Miên có thể khẳng định một điều. Tiếp theo, bất kể chúng dùng thủ đoạn gì, chắc chắn cũng sẽ gieo rắc nỗi khiếp sợ to lớn chưa từng thấy ọi người, cho cả thành phố và bản thân cô.

80. Chương 80: Sớm Chiều Ấm Dịu

Hôm nay là một ngày mùa đông nắng vàng rực rỡ. Trên mặt sông, sương mù vẫn chưa tan hết. Trung tâm thương mại nằm gần bờ sông đã hết sức náo nhiệt.

Tiểu Nhã đang lau cửa sổ ở một căn phòng nào đó trong khách sạn Thế Kỷ Bán Đảo. Nước lạnh đến mức khiến tay cô đỏ tấy. Cô thở dài, dõi mắt xuống đường phố phồn hoa tấp nập. Cô cũng muốn đi dạo phố nhưng vẫn còn công việc phải làm. Được tuyển vào khách sạn năm sao này làm nhân viên phục vụ, nhận được mức lương khá cao, cô phải nỗ lực gấp đôi mới được. Nghĩ đến đây, tâm trạng Tiểu Nhã trở nên vui vẻ. Nhìn từ một góc độ khác, nơi này là khu thương mại mới xây dựng, với những tòa kiến trúc cao nhất và đắt đỏ nhất, cô cứ coi như đang thưởng thức phong cảnh là được rồi.

Tiểu Nhã hát ngâm nga, nhanh chóng lau xong cửa sổ. Cô hà hơi vào lòng bàn tay, ngấm ngía thành quả lao động của mình. Đúng lúc này, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng “chà chà”, Tiểu Nhã giật mình, khăn lau trong tay rơi xuống đất. Cô quay đầu, liền bắt gặp nụ cười rạng rỡ trên gương mặt Tiểu Ngải.

Tiểu Ngải cũng là nhân viên phục vụ của khách sạn. Anh ta có thân hình cao lớn, nước da trắng ngần, dưới cằm để râu, đeo một cặp kính gọng đen, tóc mái xõa xuống tận mắt. Tuy nhiên, Tiểu Nhã từng nhìn thấy anh ta tháo kính và hất tóc lên, để lộ đôi mắt trong veo không một chút tạp chất.

Nghĩ đến đây, Tiểu Nhã hơi đỏ mặt: “Anh làm gì thế? Lúc nào cũng thích dọa người”.

Tiểu Ngải cười cười, đặt tay lên vai cô. Hành động thân mật này khiến trái tim Tiểu Nhã loạn nhịp. Hai người đứng cạnh nhau ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

“Này!” Tiểu Ngải đột nhiên mở miệng.

“Gì cơ?”

“Nếu hôm nay xảy ra chuyện không hay, cô hãy nhớ chạy ra ngoài, cố gắng hết sức chạy thật nhanh.” Anh ta nói những lời chẳng đâu vào đâu: “Hãy bảo vệ tốt bản thân”.

Tiểu Nhã quay sang anh ta: “Cái anh này, nói toàn những lời kỳ quặc. Có chuyện gì không hay chứ? Anh định trừ tôi phải không?”

Tiểu Ngải mỉm cười, đi ra ngoài cửa: “Việc gì tôi phải trừ cô? Cô cứ nhớ lời tôi dặn là được rồi”.

Tiểu Nhã quay đầu, dõi theo bóng người đàn ông. Cô không nhịn được, mở miệng hỏi: “Tiểu Ngải, bên kia có một quán mì mới mở, mùi vị rất ngon. Tối nay anh có muốn qua bên đó ăn không?” Nói xong câu này, cô gần như nín thở.

Tiểu Ngải dừng bước nhưng không quay đầu: “Nếu có cơ hội, tôi sẽ hẹn cô”. Nói xong, anh ta vẫy tay rồi đi mất.

Trong lòng Tiểu Nhã không biết nên vui hay buồn. Cái gì gọi là “nếu có cơ hội sẽ hẹn” chứ? Cô phải đợi đến bao giờ đây?

Nhưng chỉ một lúc sau, Tiểu Nhã nhanh chóng gạt bỏ ưu phiền trong lòng, lại hăng hái lau cửa sổ. Lúc này, cô mới chú ý, từ vị trí của Tiểu Ngải vừa rồi, có thể nhìn thấy một đôi nam nữ cảnh sát đứng bên cạnh chiếc xe công vụ ở góc phố bên dưới. Gần đây trật tự trị an trong thành phố không được tốt nên chỗ nào cũng thấy cảnh sát, Tiểu Nhã cũng chẳng lấy gì làm lạ. Những vụ nổ, vụ giết người dường như là chuyện rất xa vời đối với một người dân bình thường như cô.

Tiểu Nhã bất giác ngắm hai người cảnh sát một lúc, trong lòng có chút thán phục và thương cảm. Mùa đông giá lạnh như vậy mà họ vẫn phải tuần tra trên đường phố, quả thực không dễ chút nào. Nghe nói thời gian này còn có cảnh sát bị thương. Hy vọng đôi nam nữ dưới kia được bình an vô sự.

Tiểu Nhã tiếp tục quét dọn phòng với một tâm tình ảm áp. Ngày hôm nay vẫn còn rất dài.

Tô Miên đứng bên cạnh xe cảnh sát, dõi mắt về phía đường phố tấp nập người qua lại và biển quảng cáo nhấp nháy trên trung tâm thương mại, bộ dạng cô có chút thất thần. Đã bao lâu cô không đi dạo phố, đi shopping rồi? Bản thân cô cũng không nhớ rõ. Lần mua đồ gần đây nhất hình như là hôm Hàn Trầm mua váy cho cô. Nghĩ đến mới thấy bản thân có chút đáng thương. Khi mua về, cô tự nhủ nhất định phải mặc váy, kết quả nhét xuống tận đáy tủ. Mỗi ngày vội vội vàng vàng cắm đầu vào vụ tổ chức sát thủ, cô làm gì có thời gian chăm sóc bản thân.

Tô Miên đang nghĩ ngợi lung tung, Hàn Trầm ở bên cạnh kết thúc cuộc điện thoại, ngoảnh đầu nhìn cô. Thời tiết tháng Mười hai giá lạnh, cô mặc áo khoác dài màu đen của cảnh sát giống anh, nhưng còn làm điệu đeo thêm một chiếc thắt lưng ở eo, càng để lộ thân hình mảnh mai. Sắc mặt cô nhợt nhạt vì lạnh, nhưng ánh mắt vẫn rạng ngời. Hai người đã ở bên nhau một thời gian, vậy mà mỗi lần cô nhìn anh, đôi mắt dường như vẫn còn muôn vạn lời muốn nói.

Hàn Trầm mỉm cười, đặt tay lên vai Tô Miên: “Chúng ta về thôi!”

“Vâng.”

Vụ trúng độc xảy ra hai ngày trước đã nhanh chóng được giải quyết. Cảnh sát đương nhiên không sử dụng thuốc giải do A gửi tới, mà dùng loại thuốc của chuyên gia, kịp thời phá giải âm mưu của bọn chúng, không ai bị thương vong.

Phía cảnh sát lập tức tiến hành điều tra, nhanh chóng tìm ra ngọn nguồn. Nhóm sát thủ đặt một nhà máy dược phẩm nhỏ sản xuất thuốc giải độc, chúng cũng phá hoại đường ống trong khu chung cư để bỏ thuốc độc. Người mang thuốc giải đến công ty chuyển phát nhanh chính là A. Có lẽ đang bị truy nã nên hắn cũng

chẳng thèm trốn tránh mà ngang nhiên đi qua camera giám sát. Hắn thậm chí còn giơ tay chữ V trước camera bên ngoài công ty chuyển phát.

Tất nhiên, A cũng nguy trang một chút như dán bộ râu, đeo kính. Có điều, bộ dạng ngông nghênh của hắn dù hóa thành tro Tô Miên cũng nhận ra.

Cuộc lòng bắt vẫn tiếp diễn. Mặc dù trong hai ngày qua, nhóm sát thủ không có bất cứ động thái nào, nhưng tổ Khiên Đen và những người cảnh sát có kinh nghiệm đều biết rõ, đối phó với tội phạm thông minh và tàn ác nhất, giai đoạn then chốt cuối cùng chính là cuộc đọ sức về sự nhẫn nại và bền bỉ. Ai kiên trì hơn, người đó sẽ được cười đến giây phút cuối cùng.

Không chỉ Hàn Trầm và Tô Miên, cả Từ Tư Bạch cũng có mặt. Theo chỉ thị mới nhất của lãnh đạo Cục, tất cả nhân viên có liên quan phải sẵn sàng chờ đợi mệnh lệnh 24/24, bác sỹ pháp y cũng không ngoại lệ.

Vào thời khắc này, Từ Tư Bạch và mấy người cảnh sát hình sự ở trên một chiếc xe chỉ huy gần khu thương mại. Gặp Hàn Trầm và Tô Miên, anh cũng chỉ chào hỏi từ xa. Hàn Trầm vẫn giữ thái độ lạnh nhạt và xa cách như thường lệ. Tô Miên cũng không chủ động tìm Từ Tư Bạch trò chuyện, bởi cô không biết nói gì với anh.

Trung tâm thương mại mới khai trương trông rất xa hoa lộng lẫy. Dòng sông Hán Giang và Trường Giang giao nhau ở nơi này, tạo thành một bán đảo rộng lớn. Chỉ có một cây cầu bắc qua sông, nối liền thành phố Lam và khu vực này. Nghe nói, đường hầm dưới lòng sông và tàu điện ngầm cũng đang được xây dựng, sẽ thông xe trong thời gian tới. Đến lúc đó, việc đi lại sẽ càng thuận tiện hơn. Khu thương mại do tập đoàn Hoa Diên nổi tiếng trong nước xây dựng. Khách sạn Thế Kỷ nằm ở giữa, xung quanh là nhiều trung tâm mua sắm cao thấp khác nhau và phố dành cho người đi bộ. Ngoài ra, tập đoàn còn xây cả khu thương mại nằm dưới lòng đất, vốn có kế hoạch cùng khai trương, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó nên hoãn lại. Bằng không, khu vực này sẽ còn có quy mô lớn hơn nữa.

Khu thương mại mới khai trương mấy ngày nhưng vô cùng đông đúc và náo nhiệt. Tuy nói sẽ quay về nhưng ánh mắt Tô Miên vẫn dừng lại ở những tấm biển quảng cáo lấp lánh và cửa hiệu sáng choang. Đúng lúc này, giọng nói nhàn nhạt của Hàn Trầm vang lên bên tai: “Em muốn đi dạo đến thế sao? Trông mắt sắp rơi ra rồi kìa”.

Tô Miên thở dài: “Biểu hiện của em rõ ràng như vậy à?”

Hàn Trầm không trả lời. Biểu hiện của cô đâu chỉ rõ bình thường. Dù đi theo anh về phía xe ô tô nhưng về mặt của cô rất không tình nguyện, mắt vẫn dán vào cửa hàng cửa hiệu trên đường phố, trông đáng thương như một chú cún nhỏ.

Chỉ vì một chuyện cón con mà cô bày ra bộ dạng vừa ầm ức vừa đáng yêu, khiến khí huyết trong lồng ngực anh sôi sục. Nghĩ đến đây, Hàn Trầm cười tủm tỉm, lại nghe cô nói: “Phồn hoa cách bờ ngắm nhìn, trái tim của người cảnh sát ở tận chân trời. Bây giờ, em không dạo phố, là để bọn họ có thể vui vẻ shopping. Tất nhiên, sau khi vụ án kết thúc, em sẽ đi mua sắm thỏa thích. Mấy tháng nay không phải tiêu tiền, lương tích lại cũng khá nhiều”.

Phồn hoa cách bờ ngắm nhìn, trái tim em ở đường chân trời. Người phụ nữ này thỉnh thoảng bật ra một hai câu dường như có thể in sâu vào đáy lòng anh. Trầm tư trong giây lát, anh giơ tay kéo cô vào lòng, bắt chặt đang ở trên đường phố đông người.

Tô Miên ngẩng đầu, có chút khó hiểu: “Anh sao thế?”

Khóe mắt Hàn Trầm lấp lánh nụ cười: “Khi nào vụ án này kết thúc, anh sẽ không làm cảnh sát hình sự nữa. Dù tới chân trời góc bể, anh cũng sẽ đi cùng em”.

Tô Miên ngẩn người trong giây lát rồi nở nụ cười rạng rỡ: “Chẳng phải anh nói sau này muốn dạy học hay sao? Anh dạy ngành Hình sự, em dạy môn Tâm lý tội phạm. Chúng ta đi chơi vài năm rồi quay về trường cảnh sát dạy học”.

“Được.” Hàn Trầm đáp ngắn gọn rồi nắm tay cô. Hai người đều đeo găng tay màu đen, cách lớp vải mềm mại, Tô Miên vẫn cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh. Tương lai vừa được vẽ ra thật tự do và đẹp đẽ. Bất kể xung quanh ồn ào, đông đúc, trái tim Tô Miên dường như vẫn đang bay bổng trong trí tưởng

tượng của mình. Cô rất muốn nắm tay anh đi tới chân trời góc bể. Hai người cuối cùng cũng có thể ở bên nhau mãi mãi.

Đang chìm đắm trong tâm trạng ngọt ngào và lãng mạn, Tô Miên lập tức nghĩ đến một vấn đề thực tế khác: “Không được! Chúng ta đi rồi, ba đồng chí kia sẽ ra sao?”

Trong đầu cô chợt hiện ra cảnh tượng: Cô và Hàn Trầm thoải mái quay người rời đi. Mặt Lạnh chỉ yên lặng dõi theo rồi thốt lên một câu: “Hai người bảo trọng!” Sau đó tiếp tục vùi đầu vào công việc. Lải Nhải cảm râm một lúc, tiễn bọn họ ra ngoài cổng cơ quan hay đến bến xe, cuối cùng không chịu nổi đau xa cách và tình cảm bị đá kích, bắt đầu khóc lóc sụt sịt. Còn Châu Tiểu Triện... Tô Miên lắc đầu bất lực, chắc chắn cậu ta sẽ ôm chân cô và Hàn Trầm, không cho họ đi. Cuối cùng, cậu ta thu dọn hành lý, cất giọng dứt khoát: “Hai người hãy đưa em đi cùng!”

Nghĩ đến đây, Tô Miên phì cười, ngắc đầu nói với Hàn Trầm: “Nếu chúng ta đi thật, ba đồng chí kia sẽ đáng thương như cún con ấy”.

Hàn Trầm cũng mỉm cười, kéo cô sát vào người mình hơn: “Đến lúc đó nghe theo ý em. Em muốn đi thì đi. Nếu em không nỡ rời xa bọn họ, muốn quay về lúc nào cũng được”.

Tô Miên mãn nguyện gật đầu. Trong lòng tràn ngập tình ý, cô ngó xung quanh, thấy không ai để ý liền kiễng chân hôn lên má Hàn Trầm. Anh vốn chẳng bao giờ bận tâm đến thiên hạ nên lập tức dựa vào xe cảnh sát, một tay ôm thắt lưng cô, để mặc cô chủ động thể hiện tình cảm.

Đường phố đông như mắc cửi. Các cửa hiệu bật những bản nhạc vui vẻ, khách khứa ra vào nườm nượp. Cũng có người tản bộ ở ngoài đường, có người cầm chùm bóng bay nhiều màu sắc, từ đám đông đi tới. Sau đó, chùm bóng bay đột nhiên được thả dây. Bầy quả bóng đủ màu sắc: xanh da trời, xanh lá cây, vàng, đỏ... từ từ bay lên không trung. Ngọn gió nhẹ thổi bóng bay xoay tròn. Mấy chữ cái ở mặt sau những quả bóng hiện ra trước mắt Hàn Trầm: T, S, R, A, E, L, K.

Hàn Trầm ôm Tô Miên bất động. Ánh mắt anh chỉ dừng ở những trái bóng vài giây rồi hướng về một tòa kiến trúc phía sau. Đó là khách sạn Thế Kỷ cao hơn sáu mươi tầng, cũng là tòa nhà cao nhất bán đảo. Ở một tầng nào đó, đằng sau ô cửa sổ xuất hiện một người đàn ông cao lớn mặc bộ trang phục thẳng hẻ sắc sỡ. Hắn đứng sau cửa kính, nhìn không rõ gương mặt nhưng dường như đang cười với bọn họ.

Từ Tư Bạch tựa người vào cạnh cửa sổ ô tô. Cảnh sắc phồn hoa ở bên ngoài không gây một chút hứng thú nào đối với anh. Mấy người cảnh sát ở trong xe đang thảo luận điều gì đó nhưng vì không liên quan đến bản thân nên anh chẳng chú ý lắng nghe.

Thỉnh thoảng ngắc đầu, anh liền nhìn thấy đôi nam nữ rất tình cảm ở cạnh một chiếc xe cảnh sát cách đó không xa. Từ Tư Bạch không muốn nhìn, nhưng hình như bọn họ luôn xuất hiện trong tầm mắt anh.

“Bác sĩ Từ!” Một người cảnh sát gọi rồi đưa cho anh chai nước. Từ Tư Bạch lơ đãng nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn. Đối phương đã quen với sự trầm mặc và lãnh đạm của anh nên chỉ cười cười.

Từ Tư Bạch mở nắp, uống một ngụm. Biết rõ là không nên nhưng anh cũng hiểu, đây là một loại chấp niệm. Sau khi bị cô bỏ rơi, anh mới thật sự cảm thấy không cam lòng. Anh nỡ nộ cười tự giễu, lại đưa mắt về phía đôi nam nữ nhưng lúc này, bên cạnh xe đã trống không. Bọn họ đi đâu rồi?

Từ Tư Bạch lập tức đảo mắt một vòng, nhưng bên ngoài cửa kính chỉ có đám đông di chuyển, đâu thấy hình bóng của hai người đó?

Từ Tư Bạch đẩy cửa xuống xe. Đúng lúc này, tựa như hưởng ứng sự sốt ruột của anh, máy bộ đàm bị vứt lại trên xe đột nhiên reo vang. Bộ đàm của những người cảnh sát hình sự cũng đồng thời nhận được tín hiệu.

“Tôi là Hàn Trầm. Đã phát hiện ra mục tiêu! Tôi xin nhắc lại, đã phát hiện ra mục tiêu!” Giọng đàn ông trầm thấp đầy sức mạnh vang lên. Tuy nhiên, Từ Tư Bạch không thích thanh âm này, cũng như mọi thứ của người đó, kể từ lần gặp đầu tiên đã không thích. Có lẽ bởi vì, ngay từ lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt cô nhìn anh ta, ánh mắt chưa đựng tâm tình phức tạp, anh đã biết, cô vĩnh viễn không nhìn mình bằng ánh mắt như vậy.

Tất cả các nhân viên cảnh sát đều tỏ ra căng thẳng. Từ Tư Bạch đứng bất động, nghe Hàn Trầm nói tiếp: “Lập tức thông báo cho Đội trưởng Tần, khởi động phòng bị cấp một.” Hơi thở của anh hơi gấp gáp, tựa hồ đang chạy nhanh, “Phải lập tức điều lực lượng, sơ tán người dân ở khu vực này. Đội cảnh sát đặc nhiệm sẵn sàng chờ mệnh lệnh, cần thiết sẽ tấn công.”

Cảnh sát nhanh chóng hành động, gọi điện thoại, tìm người... Mười mấy cảnh sát làm nhiệm vụ tuần tra ở bán đảo đồng thời nhận được tin tức. Trong giây lát, họ lập tức tiến về hướng khách sạn Thế Kỷ. Tần Văn Lang cũng nhanh chóng nhận được tin báo.

Từ Tư Bạch có chút sốt ruột. Nếu hôm nay là trận chiến cuối cùng của nhóm sát thủ như Hàn Trầm dự liệu, vậy thì Tô Miên sẽ là người gặp nguy hiểm đầu tiên. Vào thời khắc này, họ đang ở đâu? Cô đang ở đâu?

Từ Tư Bạch bình tĩnh đảo mắt tìm kiếm. Kết quả, anh đã nhìn thấy hai hình bóng quen thuộc ở phía trước. Đám đông vẫn yên bình và náo nhiệt dưới ánh mặt trời. Thật ra, việc tìm hai người không phải khó khăn, bởi bọn họ hoàn toàn khác thiên hạ. Hai hình bóng màu đen, một cao lớn, một mảnh mai nhưng rất nhanh nhẹn, đang lao qua đám đông, tiến về khách sạn Thế Kỷ.

Trong lòng Từ Tư Bạch đột nhiên có cảm giác vừa chua chát vừa dịu dàng. Rõ ràng hai người đang xông pha vào chốn hiểm nguy, tuy nhiên, anh lại cảm thấy, bản thân ở cạnh cô suốt ba năm trời nhưng không thực sự sát cánh bên cô như Hàn Trầm.

Lúc này, tiếng Hàn Trầm lại vang lên trong bộ đàm: “Cần hai người chi viện cho tôi và Tiểu Bạch. Chúng tôi đang ở...”

Lập tức có hai người cảnh sát nhảy xuống xe, sắc mặt nghiêm túc. Từ Tư Bạch đi đến chỗ họ: “Để tôi đi cho”.

Hai cảnh sát tỏ ra kinh ngạc, một người lên tiếng: “Bác sĩ Từ, đây là cuộc chiến dùng súng đạn thật đấy. Đối thủ của chúng ta là những kẻ giết người không ghê tay. Bác sĩ nên...” Anh ta còn chưa nói hết câu, Từ Tư Bạch đã rút khẩu súng bên hông mình, động tác tương đối nhanh nhẹn. Vì không ngờ anh sẽ chạm vào súng ống nên hai người cảnh sát nhất thời há hốc miệng. Từ Tư Bạch nói giọng lãnh đạm: “Nếu buộc phải chiến đấu, bác sĩ pháp y cũng có chiêu tấn công và phòng thủ của riêng mình, không thua kém cảnh sát hình sự. Chúng ta đi thôi!”

Thái độ của anh rất kiên quyết, lại có vẻ mặt lạnh lẽo nên người bên cạnh không tiện từ chối. Một cảnh sát hình sự trẻ tuổi nói với đồng nghiệp: “Tôi sẽ đi cùng bác sĩ Từ. Các anh nhớ theo dõi tình hình chặt chẽ”.

Từ Tư Bạch cầm khẩu súng trong tay, đi xuyên qua đám đông. Trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ: Nếu hôm nay là trận chiến cuối cùng của nhóm sát thủ, anh chỉ muốn bảo vệ cô mà thôi. Mặc dù cô không có chút tình cảm với anh, anh vẫn lưu luyến, không nỡ rời xa cô.

Hàn Trầm và Tô Miên đã tiến đến gần khách sạn Thế Kỷ. Nhìn từ bên ngoài, khách sạn vẫn hoàn toàn bình thường. Tòa kiến trúc lộng lẫy, vườn hoa phía trước đẹp đẽ như trong hoàng cung, anh chàng nhân viên gác cửa mặc đồng phục chỉ huy việc đỗ xe, rồi xách hành lý giúp khách. Vì mới khai trương nên khách sạn tương đối vắng vẻ. Hai người đứng ngoài cổng quan sát một lúc. Khi “viện binh” tới, thấy Từ Tư Bạch, sắc mặt Hàn Trầm không thay đổi, còn Tô Miên hơi kinh ngạc. Từ Tư Bạch bình thản đi đến bên cạnh, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

Tô Miên lập tức hiểu ra ý tứ của anh. Im lặng trong giây lát, cô chỉ nói nhỏ: “Anh hãy cẩn thận!”

“Em cũng thế.” Từ Tư Bạch đáp. Anh không mặc cảnh phục mà chỉ diện áo khoác màu sáng đơn giản, trông vẫn thư sinh, nho nhã như thường lệ.

Người cảnh sát hình sự đi cùng Từ Tư Bạch tên Đinh Tuấn. Anh ta ngó nghiêng rồi hỏi: “Tổ trưởng Hàn, chúng ta có vào trong ngay bây giờ không?”

Hàn Trầm lắc đầu: “Đội Đội trưởng Tần bố trí lực lượng xong rồi chúng ta hành động sau”.

Đinh Tuấn ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Chúng ta phải sơ tán người dân, rồi lại điều cảnh sát đặc nhiệm, ngộ nhỡ ba tên tội phạm chạy mất thì sao? Chúng ta bày thế trận lớn như vậy mà xôi hỏng bỏng không thì thật đáng tiếc”.

“Không đâu.” Tô Miên và Hàn Trầm đồng thanh đáp.

Tô Miên ngược lên nhìn tòa nhà chính của khách sạn. Vô số ô cửa sổ tựa như muôn vàn con mắt lạnh lẽo và vô tình, đang dõi xuống chúng sinh dưới mặt đất.

Hàn Trầm nghĩ tới bảy quả bóng bay đang bay trên không trung, nghĩ đến nụ cười của thằng hề ở đằng sau ô cửa sổ. Đây là lời tuyên chiến chính thức của tổ chức sát thủ. Chúng cao ngạo và tự phụ như vậy, chúng cũng chờ mong cuộc chiến này. Do đó, chúng sẽ không để tổ Khiên Đen vô hại.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mọi người đều đứng yên quan sát tình hình. Rõ ràng mới chỉ một hai phút mà ai cũng có cảm giác rất lâu.

Đúng lúc này, điện thoại của Hàn Trầm đổ chuông. Anh bắt máy, là Tần Văn Lang gọi tới.

“Tình hình thế nào rồi?” Đội trưởng Tần cất giọng sốt ruột. Hàn Trầm nhanh chóng báo cáo tình hình.

“Được rồi.” Tần Văn Lang lên tiếng: “Tôi đã điều lực lượng, đội đặc nhiệm cũng đã xuất phát. Nhưng việc sơ tán người dân cần một khoảng thời gian. Các cậu hãy tùy cơ ứng biến, nhớ chú ý an toàn đấy”.

“Tôi biết rồi.”

Tần Văn Lang nói tiếp: “Còn nữa, vừa xảy ra một chuyện quan trọng. Một phút trước, chúng tôi nhận được cuộc điện thoại báo án của CEO tập đoàn khách sạn Hoa Diên Hà Á Nghiêu. Hiện tại, anh ta đang ở trong khách sạn, nói là nhận được lá thư đe dọa từ một người tự xưng là A. Tâm trạng của anh ta hết sức kích động, yêu cầu cảnh sát đi xử lý ngay. Hà Á Nghiêu là doanh nhân nổi tiếng của thành phố, lãnh đạo Cục rất quan tâm đến sự an toàn của anh ta. Các cậu hãy đi xem có manh mối gì không?”

Hàn Trầm mở loa ngoài nên mọi người đều nghe rõ. Tim Tô Miên đập nhanh một nhịp. Đã đến lúc rồi! Khu thương mại ở bán đảo mới xây dựng, vô số dân thường, thằng hề thoát ẩn thoát hiện, doanh nhân tên tuổi bị uy hiếp... Tuy không rõ nhóm sát thủ định làm gì nhưng rõ ràng, kế hoạch của chúng đã từng bước được triển khai. Chúng đang đợi tổ Khiên Đen vào cuộc.

Sau khi gác máy, Hàn Trầm đảo mắt qua quần thể kiến trúc nằm trong khuôn viên khách sạn. Theo lời Tần Văn Lang, CEO Hà Á Nghiêu đang ở trong một ngôi biệt thự độc lập, cũng là nơi ở của anh ta.

“Chúng ta qua đó xem sao.” Hàn Trầm nói.

Ba người còn lại không có ý kiến. Lãnh đạo Cục đã ra chỉ thị, bọn họ đương nhiên tuân lệnh. Hơn nữa, rất có khả năng nơi đó ẩn chứa kế hoạch tiếp theo của nhóm sát thủ.

Bốn người trình thủ công tác, thuận lợi vào trong khách sạn. Ngôi biệt thự mà Tần Văn Lang nhắc tới nằm cách đó không xa, ở đằng sau tòa nhà chính, chỉ cách một thảm cỏ xanh mướt. Lúc này là mười một giờ trưa, ánh nắng chiếu xuống thảm cỏ, tạo thành cảnh tượng vừa yên bình vừa ấm áp.

Bốn người vừa đặt chân lên thảm cỏ, bỗng nhiên có tiếng nổ ầm ầm, rung chuyển trời đất ở ngay dưới chân họ. Tô Miên choáng vàng, hai tai ù ù. Cùng lúc đó, ngôi biệt thự cách mấy mét cũng vang lên tiếng nổ, còn thảm cỏ dưới chân cô đột nhiên nứt toác và sụt lún. Cô nhìn thấy Từ Tư Bạch và Đinh Tuấn rơi xuống dưới. Trong hoàn cảnh như vậy, Từ Tư Bạch vẫn cố gắng xoay người, giơ tay về phía cô. Tô Miên vô thức định kéo tay anh nhưng bên cạnh có người nhanh như chớp túm lấy cổ tay cô. Tô Miên giật mình ngừng đầu, liền chạm phải ánh mắt lo lắng của Hàn Trầm. Giây tiếp theo, anh kéo cô vào lòng.

Mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt. Bốn người rơi xuống một nơi đen tối hun hút. Còn ở trên mặt đất, ngôi biệt thự nhanh chóng sụp đổ, trở thành đồng gạch đá ngổn ngang.

Vụ nổ xảy ra bất ngờ khiến nhân viên khách sạn chết sững. Vài giây sau, mọi người mới từ trong tòa nhà chạy ra ngoài. Ngôi biệt thự giờ đã trở thành đồng gạch vụn, bọn họ vô cùng hoảng loạn.

“Báo cảnh sát! Mau báo cảnh sát!” Có người hét lớn tiếng.

“Có bom! Mau chạy đi!” Cảnh tượng trở nên hỗn loạn, nỗi khiếp sợ như bão lũ ủa vào mỗi con người. Tạm thời không ai hay biết, có bốn người cảnh sát đang bị vùi dưới lòng đất.

Bên ngoài khách sạn, tất cả mọi người trên quảng trường đều nghe thấy tiếng nổ, bầu không khí trở nên tĩnh lặng trong giây lát.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Vừa có cái gì bị nổ ấy nhỉ? Anh có nghe thấy không?”

...

Hàng trăm, hàng ngàn người vẫn khá bình tĩnh, to nhỏ thảo luận. Các cửa hiệu trên phố dành cho người đi bộ ở xung quanh vẫn vang lên những bản nhạc vui tươi.

Đúng lúc này, tiếng tín hiệu rì rì từ ở trên đầu mọi người truyền tới. Không ít người ngẩng lên, phát hiện màn hình tinh thể lỏng vốn để phát quảng cáo treo trên tòa nhà cao tầng đồng thời lóe lên một ngọn lửa. Sau đó, một người đàn ông xuất hiện. Hắn đeo mặt nạ thẳng hề, mặc bộ ple chỉnh tề. Đằng sau tấm mặt nạ là đôi mắt tràn ngập ý cười.

“Xin chào! Tôi là A!”

Khi thanh âm này vang lên, đám đông trên quảng trường vẫn hết sức ngỡ ngàng. Cô nhân viên phục vụ Tiểu Nhã đang đứng ở cửa khách sạn kinh ngạc ôm miệng.

A tiếp tục cất giọng vui vẻ, “Một nghìn người có mặt ở đây, à không, phải gần hai nghìn người ấy chứ... Xin chúc mừng! Các vị đã nằm trong tay tổ chức của chúng tôi rồi.”

Năm phút sau. Văn phòng của Cục Công an tỉnh vô cùng yên tĩnh, Tần Văn Lang rít một hơi thuốc, sắc mặt xanh xám, “Câu nói gì cơ? Chúng đã bắt người trên quảng trường làm con tin ư?”

Châu Tiểu Triện gạt đầu, đưa máy tính bảng cho anh ta xem. Đây là hình ảnh do cảnh sát ở hiện trường ghi lại, nhưng trên thực tế, mạng internet cũng đã xuất hiện những đoạn video tương tự.

A cho biết đã cài thuốc nổ ở nhiều chỗ trên cây cầu nối với bán đảo, ai muốn chết thì cứ thử bỏ chạy. Châu Tiểu Triện giải thích, “Mọi người đều sợ chết khiếp, bây giờ đều nghe lời hắn.”

Tần Văn Lang chửi thề một câu. Anh ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng, “Sau khi nhóm sát thủ xuất hiện, chúng ta đã tăng cường lực lượng tuần tra. Khu thương mại ở bán đảo cũng là khu vực giám sát trọng điểm 24/24. Bọn chúng không thể có cơ hội chôn nhiều thuốc nổ như vậy...” Anh ta nhúu chặt chân mày, “Khu thương mại vừa khánh thành vào tháng trước. Trừ khi chúng ta lên kế hoạch và chôn thuốc nổ trước khi hoàn tất việc thi công. Đúng là chó má thật!”

Châu Tiểu Triện chợt nhớ đến suy đoán của Hàn Trầm mấy hôm trước. Anh nói, nhóm sát thủ có một mục đích được che giấu rất kỹ, hơn nữa còn được chuẩn bị một thời gian dài. Sự việc quả nhiên không sai chút nào.

Gặp tình hình khẩn cấp, Tần Văn Lang đương nhiên nhớ tới “ái tướng” còn đang ở tiền tuyến, anh ta cất cao giọng, “Đã liên lạc với Hàn Trầm chưa?”

Châu Tiểu Triện giật mình thon thót. Một điều tra viên lập tức chạy vào, sắc mặt tương đối khó coi, “Chưa ạ! Chúng tôi không liên lạc được với Hàn Trầm, Tô Miên, Từ Tư Bạch và Đinh Tuấn.”

Tần Văn Lang liền dí mẩu thuốc vào gạt tàn, cảm áo khoác đứng lên, “Đội hình chuẩn bị xong chưa?”

“Đã xong! Có thể xuất phát rồi ạ!” Người cảnh sát đáp.

“Đi thôi!” Tần Văn Lang vỗ vai Châu Tiểu Triện rồi sải bước dài về phía cửa ra vào. Châu Tiểu Triện vừa lo lắng vừa sốt ruột, nhanh chóng đi theo lãnh đạo. Đúng lúc này, điện thoại đổ chuông, cậu ta liếc qua số trên màn hình rồi bắt máy, “Các anh đang ở đâu thế?”

Người ở đầu kia điện thoại là Lải Nhải. Sáng nay, anh ta và Mặt Lạnh đi nơi khác để hỏi chuyện một nhân chứng tiết lộ từng gặp A. Kết quả, ông già tuy từng nhìn thấy người giống tấm ảnh trong lệnh truy nã nhưng lại không thể nói rõ, hiện A đang ở đâu.

“Lúc đó là giờ cao điểm, cậu ta đứng ngoài khu vực chung cư một lúc lâu. Tôi đi ra ngoài đi dạo nên nhìn thấy rõ ràng. Vậy mà loáng một cái đã không thấy cậu ta đâu nữa.” Ông già kể lại.

Không thu được manh mối có giá trị, Lải Nhải và Mặt Lạnh đành cáo từ ra về. Chưa kịp lên xe, họ đọc được tin khách sạn Thế Kỷ bị uy hiếp. Gọi cho Hàn Trầm không được nên họ lập tức liên lạc với Châu Tiểu Triện.

Hai người vội vàng lên ô tô, Lải Nhải nói, “Chúng tôi vẫn đang ở khu phía tây, sẽ lập tức đến bán đảo ngay.” Mặt Lạnh nổ máy, quay đầu hòa vào dòng xe cộ trên đường phố.

Cùng lúc đó, trên quảng trường của bán đảo, lại một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên. Đài phun nước ở góc quảng trường nổ tung. Mặc dù không ai chết hay bị thương nhưng tất cả mọi người có mặt đều sợ hãi đến mức ngồi thụp xuống đất, không dám lên tiếng cũng chẳng dám di chuyển. Trên các màn hình tinh thể lỏng, A nở nụ cười hài lòng.

Vừa rồi, sau lời tuyên bố của hắn, quảng trường trở nên hỗn loạn. Mọi người bắt đầu chạy tán loạn như ong vỡ tổ, chẳng ai chịu nghe lời. Điều này khiến hắn bức tức và mất hết nhẫn nại. Thế là hắn ngang nhiên bấm nút điều khiển. Thấy chưa? Bây giờ đám đông đã trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều.

“Khụ...” A hắng giọng, đi đi lại lại trước ống kính. Sau lưng hắn là một tấm vải màu đen. Chẳng ai biết hắn đang ở đâu, bày chiêu trò gì.

Đám đông đều ngẩng đầu, có người bàn tán đứng dậy nhìn màn hình. A đột nhiên thở dài một tiếng rồi cất giọng vừa bất lực vừa tinh nghịch, “Hãy ngoan ngoãn nghe lời, chúng tôi sẽ không giết quý vị. Chúng tôi hứa sẽ không giết một ai, bởi đây không phải là điều chúng tôi định làm ngày hôm nay. Chúng tôi chỉ có một mục đích...”

Người ở trên quảng trường đưa mắt nhìn nhau. Khóe mắt hắn lại cong lên ở đằng sau tấm mặt nạ, “Chúng tôi chỉ muốn mời quý vị xem một màn biểu diễn hoành tráng chưa từng thấy. Chỉ vậy mà thôi.”

Đám đông hết sức nghi hoặc, bởi hắn hứa đi hứa lại sẽ không giết người, đồng thời đưa ra yêu cầu kỳ quặc. Một người mạnh dạn đứng lên hỏi, “Màn biểu diễn gì thế?”

“Không biết là biểu diễn gì nhỉ?” Một số người phụ họa theo.

“Có phải xem xong biểu diễn, anh sẽ thả chúng tôi đi?”

Trên màn hình, A chỉ mỉm cười mà không trả lời. Sau đó, hắn quay người về phía tấm vải màu đen rồi hơi cúi xuống, động tác rất tao nhã.

“Tiếp theo, xin mời các diễn viên lên sân khấu!” Nói xong câu này, A lùi ra sau ống kính. Tấm vải đen sau lưng hắn từ từ mở ra. Một sân khấu lộ liễu hiện lên trước mắt mọi người.

81. Chương 81: Hai Thế Giới

“Cái gì? Xem biểu diễn ư?” Tàn Văn Lang ngồi trong xe chỉ huy, nghe cấp dưới báo cáo. Anh ta lại một lần nữa bất ngờ khi nhóm sát thủ “ra bài” theo lẽ thường tình.

“Đúng thế ạ.” Anh chàng cảnh sát hình sự cũng mù mờ, “Sau khi khống chế người dân ở quảng trường, bọn chúng không chủ động liên lạc với chúng ta, cũng chẳng đưa ra điều kiện đàm phán gì cả. Chúng chỉ bắt mọi người xem một màn biểu diễn, đồng thời cho biết chúng sẽ không giết người.”

Tất cả đều im lặng. Sắc mặt Tàn Văn Lang tương đối căng thẳng, trong lòng hết sức nôn nóng. Tuy nhóm tội phạm đều là những kẻ biến thái nhưng ở các vụ án trước đó, chúng tương đối giữ lời, thường tuân thủ quy tắc trò chơi. Lẽ nào, chúng vốn không có ý định giết người hay sao?

Trầm mặc trong giây lát, anh ta mở miệng hỏi, “Vẫn chưa liên lạc được với Hàn Trầm à?”

Châu Tiểu Triện ngồi bên cạnh không ngừng gọi điện thoại. Cậu ta nắm chặt di động trong tay, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, “Vẫn không gọi được ạ.”

Châu Tiểu Triện vừa dứt lời, một cảnh sát hình sự khác buông di động, quay sang báo cáo với Tàn Văn Lang, “Đội trưởng! Không xong rồi, đồng nghiệp ở hiện trường đã tìm ra hành tung của nhóm Hàn Trầm.

Một nhân chứng nhìn thấy, lúc vụ nổ xảy ra, bốn người đều có mặt ở ngôi biệt thự và bị chôn vùi dưới đồng đổ nát. Bây giờ, các đồng nghiệp đang đào bới nhưng tình hình không mấy lạc quan.”

Mọi người đều giật mình, Tần Văn Lang nghiêm mặt, Châu Tiểu Triện dờ ra, há hốc miệng nhưng không thể thốt ra lời.

“Tiếp tục đào đi! Kiểu gì cũng phải tìm ra bọn họ cho tôi!” Tần Văn Lang gầm lên, “Mẹ kiếp! Hà Á Nghiêu đúng là tên khốn kiếp, tham sống sợ chết nên giúp tội phạm lừa cảnh sát.”

Người phụ trách liên lạc lập tức cầm điện thoại, truyền đạt nguyên câu nói của đội trưởng Tần, “Tiếp tục đào đi! Kiểu gì cũng phải tìm ra bọn họ!”

Lúc này, một cảnh sát cất cao giọng, “Màn biểu diễn bắt đầu rồi!” Anh ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều cúi đầu, theo dõi màn hình máy tính.

Vừa tỉnh lại, Tô Miên lập tức ngửi thấy mùi khói bụi nồng nặc và mùi ẩm ướt, tanh tanh đặc trưng của đất. Toàn thân cô nhức nhối, da thịt bị xây xát nhối đau nhưng chưa đến mức không thể chịu nổi.

Cô mở mắt, phát hiện bên trên tối đen, giống một hang động lớn. Sau giây phút choáng váng ngẩn ngừ, cuối cùng, cô cũng nhận ra mình đang nằm trên những tấm xốp. Nơi này dường như là một công trình nhỏ chưa hoàn thiện, bên tường chất đầy đồ lặt vặt, một bóng đèn điện lơ lửng treo bên tường cách đó không xa.

Cô thử động chân tay, phát hiện vẫn bình thường. Điều này khiến cô yên lòng, lập tức đứng dậy tìm kiếm. Không biết Hàn Trầm đang ở đâu? Còn cả Từ Tư Bạch và Đinh Tuấn nữa?

Sau lưng Tô Miên là một đồng đổ nát vừa tối tăm vừa tạp loạn. Xem ra, cô bị văng ra đây, ba người đàn ông không thấy bóng dáng.

Cô lập tức lao đến bới tìm trong đồng gạch đá theo phản xạ. Lúc cô cúi đầu, có một thứ gì đó bất chợt chạm vào cằm, hóa ra là cái còi mà cô vẫn đeo ở cổ. Tô Miên lập tức ngậm còi, vừa thổi vừa tiếp tục bới đồng đổ nát.

Nơi này tương đối trống trải, không khí vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo. Dưới ánh đèn mờ lung, Tô Miên lơ mơ nhìn thấy một hành lang dài ở đằng sau. Cô đoán, đây chính là trung tâm thương mại dưới lòng đất đã xây xong nhưng chưa đưa vào hoạt động.

Tiếng còi lạnh lạnh xuyên qua không khí, xuyên qua tầm nhìn tăm tối, vang vọng khắp tầng hầm, hết hồi này đến hồi khác, thể hiện tâm trạng sốt ruột và cố chấp.

“Hàn Trầm! Từ Tư Bạch! Đinh Tuấn!” Tô Miên gọi lớn tiếng rồi lại thổi còi. Đúng lúc này, cô nhìn thấy một tấm gỗ cách đó không xa dường như hơi động dậy. Tiếp theo, một cánh tay thò ra ngoài, trên ngón áp út đeo chiếc nhẫn bạch kim hết sức quen thuộc. Tô Miên lập tức lao đến, “Hàn Trầm!”

Khi rơi vào bóng tối đè nén đến nghẹt thở, Hàn Trầm chỉ lịm đi một lúc. Hình ảnh cuối cùng trong bộ não của anh là bản thân và Tô Miên cùng rơi xuống dưới, anh bảo vệ cô trong lòng, dùng tấm lưng của mình che chắn cho cô.

Nhiều lúc, đàn ông là động vật hết sức kỳ lạ, đặc biệt là người có tính cách ngông nghênh, tâm tư thâm trầm như Hàn Trầm. Biết rõ hành động đó có thể gây nguy hiểm đến tính mạng nhưng khi ôm người yêu trong lòng, nội tâm anh lại rất bình tĩnh. Khi chạm đất, lực va chạm rất lớn khiến anh buông người cô. Đoán cô bình yên vô sự, anh mới thở phào nhẹ nhõm rồi ngất đi.

Sau đó là tiếng còi lạnh lạnh. Bình thường, khi hai người vui đùa, anh đã nghe qua vô số lần. Vụ nổ vừa xảy ra ngay sau lưng, tai anh vẫn còn dư âm nên ù ù, màng nhĩ tựa hồ tê liệt. Tuy nhiên, tiếng còi quen thuộc dường như đã đánh thức toàn bộ dây thần kinh trên người anh. Vào giây phút mở mắt, anh nhận ra tiếng còi phát ra từ một nơi rất gần mình. Hàn Trầm thậm chí còn mỉm cười, giơ tay gạt tấm gỗ trên người, từ từ bò dậy.

Tô Miên nhào vào lòng Hàn Trầm. Anh ôm chặt thắt lưng cô, cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên cổ cô. Hai người nhanh chóng buông nhau ra, tiếp tục tìm kiếm hai người còn lại. Người tiếp theo mà họ tìm thấy là Từ Tư Bạch. Anh cũng rơi xuống tấm xốp. May mà anh đã tỉnh lại, cũng không biết ó phải

do nghe thấy tiếng còi của Tô Miên. Hàn Trầm phát hiện ra Từ Tư Bạch khi anh giơ tay gạt gạch đá trên người. Bọn họ liền đi đến kéo anh đứng dậy.

Từ Tư Bạch chỉ bị xây xát ngoài da chứ không bị thương nặng. Nhưng cũng giống hai người, toàn thân anh phủ đầy bụi đất trắng xóa, mái tóc lòa xòa, gương mặt trắng trẻo có vết máu. Anh không hề hoảng hốt, sau khi được cứu ra ngoài, anh chỉ thốt một câu “cảm ơn” rồi quay sang Tô Miên, “Em có bị thương không?”

Tô Miên đáp, “Em không sao. Bọn em đều ổn cả.”

“Hãy giúp...” Giọng đàn ông khàn khàn từ một góc truyền tới. Cả ba quay người, nhìn thấy Đinh Tuấn đang gạt gạch đá khỏi người rồi ngồi dậy. Tuy nhiên, sắc mặt anh ta lộ vẻ đau đớn, hai chân dường như bị kẹt, không thể rút ra ngoài.

Hàn Trầm và Từ Tư Bạch lập tức chạy tới giúp. Tô Miên cũng đi theo, phát hiện hai chân Đinh Tuấn bị một tảng đá đè cứng, máu chảy ròng ròng. Đặc biệt là chân phải, chắc là đâm vào vật cứng nên càng nặng hơn.

“Đừng động đây!” Từ Tư Bạch liền với áo khoác ngoài, ngồi xổm xuống, nhanh chóng băng bó cho Đinh Tuấn. Hàn Trầm đỡ cánh tay anh ta, đồng thời mở miệng hỏi, “Bạn có đi được không?”

Đinh Tuấn nghiêng rằng, “Tôi không sao, có thể đi được.”

Từ Tư Bạch nhanh chóng băng bó xong, tuy nhiên cũng chẳng giúp được gì nhiều cho vết thương của Đinh Tuấn. Tô Miên có thể tưởng tượng, anh ta đau đớn đến mức nào. Nhưng rơi vào hoàn cảnh này, ai cũng chỉ còn cách nghiêng rằng chịu đựng mà thôi.

Hàn Trầm đỡ Đinh Tuấn đứng dậy. Bốn người ngẩng đầu, quan sát trung tâm thương mại dưới lòng đất tối tăm và tĩnh mịch. Chỗ bọn họ đang đứng chắc là khu chưa hoàn thiện. Qua hành lang ở phía trước, họ có thể nhìn thấy một không gian rộng lớn với nền đá hoa bóng loáng, đèn chùm treo trên trần, giá để hàng, màn hình tinh thể lỏng, biển quảng cáo... Nếu được bật đèn sáng, đây chắc chắn là một khu thương mại thời thượng đẹp đẽ. Nhưng vào thời khắc này, nó vừa u tối lại chẳng có một bóng người nên mang lại cảm giác không chân thực, thậm chí có phần kỳ quái khó tả.

Hàn Trầm ngẩng đầu quan sát, trên nóc đã bị bịt kín mít, xung quanh cũng chẳng có cầu thang để trèo lên. Anh rút điện thoại nhưng không có tín hiệu. Bọn họ đã hoàn toàn bị cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài. Trầm tư trong giây lát, anh lên tiếng, “Chúng ta đi về phía trước!”

Mọi người đều không có ý kiến. Tô Miên biết rõ, nhóm tội phạm tổn bao tâm tư và công sức dụ họ đến nơi này, vậy thì tiến về phía trước mới có thể biết được chiêu tiếp theo của chúng, mới có thể triển khai cuộc độ sức cuối cùng, tìm ra con đường thoát thân.

Bốn người rút súng, đi men theo hành lang. Xung quanh vô cùng tĩnh mịch, không hề có bất cứ tiếng động nào. Với thính lực của Hàn Trầm và Tô Miên, có thể xác định xung quanh chẳng có một ai khác.

Bọn họ nhanh chóng đi tới một đại sảnh rộng lớn. Nơi này vẫn không có một bóng người, chỉ có dàn đèn bên bờ tường lần lượt bật sáng nên ở đây sáng hơn chỗ họ rơi xuống nhiều.

Tô Miên nắm tay Hàn Trầm, hỏi nhỏ, “Chúng ta có đi tiếp không?”

Hàn Trầm không trả lời. Ánh mắt anh dừng lại ở màn hình tinh thể lỏng treo trên bức tường đối diện. Đèn đỏ dưới màn hình bật sáng, chứng tỏ nó được kết nối với nguồn điện.

Ba người còn lại cũng chú ý đến chi tiết này, bất giác nín thở nhìn chăm chăm. Khoảng hai, ba giây sau, tiếng “rì rì” vang lên, màn hình đột nhiên bật sáng, một người đàn ông xuất hiện. Hắn đeo mặt nạ thẳng hề.

Tô Miên mở to mắt. Cô lập tức nhận ra người này không phải là A. A có mái tóc lòa xòa, đôi mắt dài luôn ẩn chứa nét cười nghịch ngợm. Trong khi đó, người đàn ông này có điểm khác biệt như mái tóc ngắn chải gọn gàng. Hắn mặc bộ ple, không thắt cà vạt, ở trong một căn phòng giống phòng khách sạn. Mặc dù không nhìn rõ mặt nhưng cũng có thể nhận ra vẻ trầm ổn và đôi mắt lạnh nhạt đằng sau tấm mặt nạ.

“Hello!” Người đàn ông nhìn bọn họ, từ tốn mở miệng. Vì được xử lý qua thiết bị thay đổi giọng nói nên thanh âm của hắn the thé khó nghe. Khóe mắt hắn vụt qua ý cười xảo quyệt và lạnh lùng, “Tôi là L. Hoan

ngheh các vị đến với... The lastshow[1].”

[1] Buổi biểu diễn cuối cùng.

Trên quảng trường, nếu trước đó đám đông vô cùng hoảng sợ thì vào thời khắc này, họ căng thẳng theo dõi màn hình. Thật khó tưởng tượng đám tội phạm biến thái này sẽ cho bọn họ xem màn biểu diễn gì đây?

Khi tấm màn đen được kéo lên, trên sân khấu rực rỡ ánh đèn xuất hiện sáu người ngồi thành một hàng.

Ngoài cùng bên trái là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, mặc bộ ple cắt may rất khéo và đi giày da bóng loáng. Mặc dù gương mặt ông ta đỏ bừng, ánh mắt khẩn trương, nhưng tổng thể vẫn toát ra vẻ nho nhã và quý phái, có thể dễ dàng đoán ra đây là một người có địa vị trong xã hội.

Bên cạnh ông ta là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, cũng mặc ple chỉnh tề. Anh ta có gương mặt sáng sủa, lúc này đã tái mét vì sợ.

Ngồi ở giữa là một người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi, diện bộ váy dài màu đỏ tươi, đi guốc cao gót tầm mười phân. Nhìn cô ta rất xinh đẹp và quyến rũ.

Bên tay phải cô ta là một người đàn ông tầm ba mươi hai, ba mươi ba tuổi, diện mạo tuấn tú. Anh ta đeo cặp kính trắng, từ đầu đến cuối luôn cúi thấp đầu, tựa hồ không muốn nhìn vào ống kính.

Bên cạnh anh ta là một người đàn ông ngoài bốn mươi, bụng phệ. Gương mặt múp míp của ông ta tím tái, không che giấu nổi sợ hãi.

Ngồi ở bên phải ngoài cùng là một ông già, tuổi tác có vẻ lớn hơn người đầu tiên một chút. Tuy nhiên, bộ dạng của ông ta lạc lõng so với mấy người kia. Ông ta mặc áo khoác màu xanh quân đội dày, quần cũ kỹ, dưới chân là đôi giày chạy bộ đã sờn. Nhìn ông ta giống người thường xuyên ở trong nhà xưởng lâu năm.

“Khán giả” trên quảng trường đều chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Đúng lúc này, tiếng của A vang lên, “Các vị hãy tự giới thiệu đi!”

Cũng không biết hẳn dùng thủ đoạn gì để uy hiếp, chỉ thấy sáu người đều ngắc đầu.

“Tôi là...” Ông già quý phái mở miệng một cách khó nhọc, “Tôi là Hà Kinh Luân... Chủ tịch Hội đồng quản trị của tập đoàn khách sạn Hoa Diên.”

Nghe ông ta giới thiệu, mọi người đều ồ lên. Khi nghe tiếp những người sau đó, đám đông đều há hốc miệng kinh ngạc.

“Tôi là Hà Á Nghiêu, Tổng Giám đốc của tập đoàn khách sạn Hoa Diên.” Người đàn ông trẻ ăn mặc sang trọng ngồi cạnh ông già lên tiếng.

“Tôi là Trần Tổ Lâm, Giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của tập đoàn.” Người phụ nữ xinh đẹp cất giọng run run.

Người đàn ông đeo kính trắng ngắc đầu, “Tôi là Quý Tử Trường, kiến trúc sư phụ trách thiết kế mọi công trình của tập đoàn Hoa Diên.”

Tiếp theo là người đàn ông trung niên mập mạp, ông ta lắp bắp, “Tôi tên... Tôi tên Trương Phúc Thái, là... là chủ thầu xây dựng, phụ trách thi công một số công trình của tập đoàn.”

Cuối cùng đến lượt ông già mặc đồ quê mùa, “Tôi tên Chu Phong Mậu, trước đây sống ở nơi này. Tôi là Giám đốc đã về hưu của nhà máy dệt Hồng Anh.”

Thời khắc này cách thời điểm nhóm tội phạm bắt đầu hành động cũng chỉ mấy phút mà thôi. Tần Văn Lang và người của đội hình sự ngồi trong xe chỉ huy, bấm còi hụ lao nhanh trên đường phố.

“Rốt cuộc chúng muốn làm gì nhỉ?” Một người cảnh sát lăm lăm. Chúng bắt cóc một số nhân vật nòng cốt của tập đoàn Hoa Diên và người có liên quan nhằm mục đích gì?

Tần Văn Lang nhìn chằm chằm màn hình, không lên tiếng. Đột nhiên nhớ tới vụ án của T, Châu Tiểu Triện liền mở miệng, “Lẽ nào tập đoàn này có vấn đề? Chúng định tiến hành trừng phạt bọn họ, bảo vệ chính nghĩa giống T?”

Nói xong, cậu cảm thấy rất khó tin. Trước đó, đám sát thủ này còn coi mạng người như cỏ rác, bây giờ bất thành hình đổi tính, đứng ra phán xét người có tội?

Không thể có chuyện đó... Vậy thì mục đích thật sự của chúng là gì?

Tần Văn Lang lên tiếng, “Từ phản ứng của A và sự giao lưu giữa hắn và người dân trên quảng trường, có thể thấy màn biểu diễn không phải được ghi hình từ trước mà là quay trực tiếp. Hãy lập tức kiểm tra tài liệu về khách sạn Thế Kỷ, xem nơi nào có sân khấu như vậy rồi cử người của chúng ta đến đó.”

Mọi người gật đầu, Tần Văn Lang lại cất giọng nghiêm nghị, “Cần bao nhiêu thời gian để sơ tán toàn bộ người dân?”

Một cấp dưới đáp, “Sếp, sự việc xảy ra quá đột ngột, nếu tính cả thời gian gỡ bom, cộng thêm thời gian điều tàu thuyền và máy bay trực thăng, ít nhất cũng năm, sáu tiếng đồng hồ...”

Tần Văn Lang nhíu chặt lông mày. Mọi người lại hướng ánh mắt về màn hình, bởi vì A cất giọng biếng nhác, “Màn thứ nhất: Cha con tình thù.”

Trên sân khấu chỉ còn ba người ngồi yên tại chỗ, ba người kia đứng dậy đi xuống. Vào thời khắc này, tâm trạng của người dân trên quảng trường vừa căng thẳng vừa hiếu kỳ. Còn cư dân mạng quan tâm đến tiến triển của vụ án đang theo dõi màn phát “trực tiếp” có lẽ cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng hơn cả là sự tò mò và hưng phấn.

Sự việc đang diễn ra có thể nói là rất hoang đường, nhưng nó đã xảy ra trong cuộc sống bình thường và nhạt nhẽo của chúng ta.

Trên sân khấu có hai chiếc sofa và một số đồ gia dụng trong nhà...

CEO Hà Á Nghiêu và Giám đốc bộ phận quan hệ công chúng Trần Tố Lâm đi đến sofa ngồi xuống. Hà Á Nghiêu dè dặt hỏi, “Bảo bối, hôm nay em có đến chỗ lão già đó không?”

Trần Tố Lâm “ừm” một tiếng, ngập ngừng trong giây lát mới tựa đầu vào vai anh ta, “Em... có. Ông ta tuy già nhưng vẫn còn khỏe lắm.”

Hà Á Nghiêu đặt tay lên vai cô, lấp bắp, “Em... Em thử nói xem... ở... ở trên giường, anh hay lão già đó... khiến em thỏa mãn hơn?”

“Khán giả” trên quảng trường xôn xao. Thật ra mà nói, diễn xuất của các “diễn viên” rất gượng gạo, thoát nhìn là biết ngay bị bắt ép. Tuy nhiên, nội dung mà họ đề cập thực sự gây chấn động. Vào thời khắc này, bất cứ người nào đang xem cũng đều tò mò muốn biết phần tiếp theo của câu chuyện.

Trần Tố Lâm đáp, “Tất... tất nhiên là anh rồi.”

Hà Á Nghiêu lại nói, “Hôm nay em đến chỗ lão già, nhớ rủ rỉ bên gối, để lão ấy đồng ý... đồng ý bản kế hoạch của Dự án siêu cấp.”

Trần Tố Lâm gật đầu, “Vâng!”

Sau đó, cô ta đứng dậy, đi đến chỗ Chủ tịch Hà Kinh Luân ở một góc sân khấu rồi giơ tay ôm ông ta. Tấm vải đen từ từ hạ xuống, màn thứ nhất kết thúc.

Tất cả “khán giả” bất giác nghĩ tới một điều: Hay là mục đích của những tên tội phạm này là vạch trần một bí mật kinh thiên động địa nào đó?

Cùng một thời điểm, ở dưới lòng đất, nhóm Hàn Trầm và Tô Miên cũng đứng trước màn hình tinh thể lỏng. Chỉ có điều, kẻ xuất hiện là người đàn ông tự xưng là L. Sau màn chào hỏi, hắn thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên thâm trầm, “Tôi sẽ nói ngắn gọn thôi. Có một số người bị chúng tôi nhốt ở cùng một không gian với các vị. Đến đây, chắc các vị cũng rõ nhiệm vụ của mình rồi đúng không? Đây là một chuyển khám phá “mê cung” lý thú biết bao. Những người bị giam giữ hãy tự giới thiệu đi.”

Bốn người nhìn chằm chằm màn hình, không ai lên tiếng. Sau đó, tivi liền chuyển cảnh, xuất hiện sáu hình ảnh nhỏ xếp thành hàng dài. Trong mỗi ô là một người đang bị trói chặt.

Tô Miên lập tức lấy di động ra ghi hình lại. Người thứ nhất ngồi ở trong một không gian trống trải nên hoàn toàn không nhìn ra ông ta đang ở đâu. Ông ta ngoài năm mươi tuổi, mặc bộ ple sang trọng, vẻ mặt căng thẳng. Ông ta ngẩng đầu, cất giọng khàn khàn, “Tôi là Hà Kinh Luân, chủ tịch Hội đồng quản trị của tập đoàn khách sạn Hoa Diên.”

Người thứ hai ngồi ở một nơi rất tối nên không nhìn rõ xung quanh. Anh ta có diện mạo khá giống người đầu tiên, cũng mặc ple chỉnh tề, “Tôi là Hà Á Nghiêu, CEO của tập đoàn khách sạn Hoa Diên.”

Tiếp theo là một người phụ nữ. Người thứ tư ngồi ở trong không gian tối hơn, chỉ duy nhất gương mặt được chiếu sáng, hô hấp của anh ta rất gấp gáp, “Tôi là kiến trúc sư Quý Tử Trường...” Cuối cùng là màn giới thiệu của chủ thầu Trương Phúc Thái và ông già Chu Phong Mậu.

...

Nếu được xem màn biểu diễn ở trên mặt đất, Hàn Trầm và Tô Miên sẽ phát hiện, sáu người trên sân khấu có diện mạo khác hoàn toàn sáu người vừa rồi. Tuy nhiên, bọn họ tạm thời không biết điều đó.

Đúng lúc này, trên đầu bọn họ vang lên tiếng động rất lớn. Lại một trái bom phát nổ, Tô Miên giật mình, Hàn Trầm nhanh chóng kéo cô vào lòng. Sáu người trên từng màn hình nhỏ cũng trước sau bật ra tiếng kêu kinh hãi. Từ Tư Bạch và Đinh Tuấn lập tức ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Giây tiếp theo, màn hình tinh thể lỏng lóe lên tia sáng, người đàn ông đeo mặt nạ trắng hề lại xuất hiện. Hắn nói, “Thật ngại quá! Nhất định là do A chơi quá vui vẻ nên lại ấn nút kích nổ bữa bãi. Các vị không cần để ý đến cậu ta.” Đuôi mắt hắn ẩn hiện nét cười, “Tiếp theo, tôi xin tuyên bố quy tắc trò chơi. Các vị chỉ có ba mươi phút để tìm ra sáu người này. Bằng không bom sẽ... Bùm!”

82. Chương 82: Thế Giới Tăm Tối

“Màn thứ hai: Bàn tròn đen tối.”

Trên sân khấu, ánh sáng được điều chỉnh tối đi, CEO Hà Á Nghiêu, kiến trúc sư Quý Tử Trường và chủ thầu trung niên bụng phệ Trương Phúc Thái ngồi quanh một chiếc bàn tròn thô sơ.

Hà Á Nghiêu lên tiếng trước, “Nhất định phải lấy bằng được mảnh đất này. Dự án siêu cấp có thể kiếm được mấy trăm triệu, được chia bao nhiêu phần trăm, chắc trong lòng các vị đều biết rõ.”

Quý Tử Trường ngập ngừng, “Tổng giám đốc! Nhưng mảnh đất đó...”

Hà Á Nghiêu ngắt lời anh ta, “Cậu im miệng cho tôi! Cậu chỉ cần phụ trách thiết kế là được rồi, còn việc đo đạc thăm dò địa chất, sẽ có người lo liệu.”

Quý Tử Trường lặng thinh.

Chủ thầu Trương Phúc Thái ngồi bên cạnh cười cười, “Tổng Giám đốc cứ yên tâm đi. Tôi nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa.”

Hà Á Nghiêu, “Đúng rồi! Anh đã giải quyết xong lão già Giám đốc nhà máy dệt Hồng Anh chưa?”

Trương Phúc Thái vỗ ngực, “Tổng Giám đốc cứ yên tâm giao cho tôi. Ông già đó đúng là đồ ngốc, còn nói vì trăm người già trẻ, ốm yếu tàn tật, nhất quyết không chịu đóng cửa nhà máy và dọn khỏi khu tập thể. Tôi sẽ khiến bọn họ phải ngoan ngoãn dọn đi.”

Tám màn đen lại một lần nữa khép lại. “Khán giả” trên quảng trường đã thật sự bị màn biểu diễn này thu hút, dù đằng sau nó là bom mìn, máu tươi và mạng sống con người.

Mọi người cũng lờ mờ đoán ra nội dung của vở kịch. Tuy nhiên ở thành phố này, vào thời buổi này, câu chuyện tương tự có thể gặp ở bất cứ nơi đâu. Con người ở tầng lớp trên cao vì lợi ích mà trao đổi và cấu kết với nhau, ức hiếp dân lành.

Không khí trên quảng trường vẫn hết sức yên bình. Trong khi đó, phía cảnh sát đang căng như dây đàn, tranh thủ từng giây từng phút.

Trên cây cầu bắc qua con sông, Tần Văn Lang và Châu Tiểu Triện nhảy xuống xe, dõi mắt về khu thương mại nằm ở bán đảo cách đó tầm mấy cây số. Hai dòng Trường Giang và Hán Giang lững lờ trôi, quần thể kiến trúc tráng lệ dưới ánh mặt trời. Không ai có thể ngờ, một vụ án kinh khủng đang diễn ra.

Châu Tiểu Triện đứng thẳng người, “Đội trưởng! Tôi sẽ đi cùng đội đặc nhiệm. Chúng tôi nhất định sẽ đưa bọn họ trở về an toàn.”

Tần Văn Lang gật đầu, quay sang đội đặc nhiệm. Họ đang chuẩn bị tiến về quảng trường trung tâm từ các hướng.

Một cảnh sát hình sự chạy tới, “Sếp! Chuyên gia gỡ bom đã đến rồi. Họ đã phát hiện ra mấy trái bom ở trên cây cầu và con đường chính ở bán đảo.”

“Gỡ ngay! Bảo họ hãy âm thầm gỡ bom.” Tần Văn Lang ra chỉ thị, “Tàu thuyền và máy bay trực thăng được điều động xong xuôi cũng tạm thời “án binh bất động” chờ mệnh lệnh. Đừng có rút dây động rừng.”

Cảnh sát và các chuyên gia nhanh chóng bắt tay vào công việc. Tần Văn Lang biết rõ một điều, nhóm tội phạm đã bắt cả nghìn người làm con tin và chiếm cả bán đảo, cho dù tàu thuyền và máy bay trực thăng có thể cứu người, nhưng đường bộ vẫn là quan trọng nhất. Nhóm sát thủ dù thần thông quảng đại đến mấy, dù lên kế hoạch chôn thuốc nổ từ nhiều tháng trước, chúng cũng chỉ có bốn tên, không thể đối chọi chính diện với hàng trăm cảnh sát. Vì vậy, Tần Văn Lang quyết định điều động một lực lượng lớn, âm thầm giành lại con đường huyết mạch này. Tất nhiên, đây là một hành động mạo hiểm, có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Phía cảnh sát cần vài giờ đồng hồ để gỡ hết bom. Nhưng lại có một vấn đề được đặt ra, với tính cẩn thận và kín kẽ của nhóm tội phạm, chắc chắn điều này cũng nằm trong dự liệu của chúng. Vậy thì, rốt cuộc chúng sẽ dùng khoảng thời gian đó để làm gì?

“Màn thứ ba: Sự sa đoạ của ngụy quân tử.”

Trên sân khấu, Giám đốc nhà máy dệt Hồng Anh – Chu Phong Mậu vẫn giữ nguyên dáng vẻ bần hàn, đứng dưới ánh đèn sáng. Ông ta độc thoại, “Tôi nhất định không bán nhà máy. Đây là doanh nghiệp nhà nước chuyển đổi cơ chế với hơn một trăm công nhân viên già trẻ. Hai năm nay, kết quả kinh doanh cũng đã có khởi sắc. Mọi người đều trông chờ cả vào tôi. Bây giờ giá nhà đất cao như vậy, chỉ nhận một chút tiền đền bù, bọn họ sẽ sống ở đâu? Làm gì cũng phải có lương tâm, tôi sẽ không bao giờ đồng ý bán.”

Đám đông trên quảng trường chăm chú theo dõi, thậm chí có người mạnh dạn hét lớn, “Thế mới phải!”

Tiếp theo, chủ thầy Trương Phúc Thái đi lên sân khấu, hai người ngồi xuống trước một chiếc bàn. Vì cả hai quay lưng về phía ống kính nên khán giả chỉ nghe thấy giọng nói và nhìn thấy động tác của họ.

Chu Phong Mậu, “Các anh thuyết phục thế nào, tôi cũng không bán.”

Trương Phúc Thái chẳng thèm mở miệng, mà chỉ gơ hai ngón tay.

Chu Phong Mậu, “Không bán!”

Trương Phúc Thái gơ ba ngón tay.

Chu Phong Mậu vẫn kiên quyết, “Không bán!”

Bốn ngón... năm ngón. Chu Phong Mậu im lặng.

Trương Phúc Thái cười ha hả, “Có tiền mua tiên cũng được. Ông Chu, mấy đời ông cũng không kiếm được con số này ấy chứ! Mau ký tên đi thôi. Còn không thức thời, cẩn thận người nhà của ông đấy, đặc biệt là thằng con trai đang học đại học của ông. Về phần đám công nhân của nhà máy, chúng tôi sẽ đền bù theo tiêu chuẩn. Có khoản tiền đó, bọn họ cũng không đến nỗi chết đói.”

Chu Phong Mậu ngẩng đầu, “Tôi ký, nhưng anh hãy giữ bí mật chuyện này.”

Khán giả trên quảng trường lại xôn xao. Không ít người cất cao giọng:

“Ông ta ký thật đấy à?”

“Chẳng kiên định gì cả! Đúng là đồ ngụy quân tử!”

“Ông già chết tiệt!”

“Bị vạch trần rồi! Các anh định giết họ sao?”

...

Tấm màn đen một lần nữa khép lại, tựa như đây chỉ là một vở kịch mà thôi.

Dưới lòng đất. Vừa dứt lời, L và các nạn nhân lập tức biến mất khỏi màn hình. Xung quanh lại khôi phục trạng thái yên tĩnh. Hàn Trầm để Đinh Tuấn tạm ngồi tựa vào bờ tường rồi giơ tay về phía Tô Miên. Tô Miên liền mở đoạn video vừa thu được, đưa cho anh. Từ Từ Bạch cũng tiến lên, ba người cúi đầu theo dõi.

Tô Miên quay rất rõ nên lần này, họ càng có thể xem kỹ lưỡng. Trong các địa điểm giam giữ sáu nạn nhân, hình ảnh rõ nhất là người đàn ông trung niên bụng phệ, tự xưng là chủ thầu Trương Phúc Thái. Ông ta ngồi trước bức tường trắng toát, xung quanh không có đồ đạc gì. Một ngọn đèn chiếu xuống đỉnh đầu, hai tay ông ta bị trói chặt ra sau, bộ dạng vô cùng hoảng sợ. Ống kính chỉ chiếu đến đầu gối Trương Phúc Thái. Mặt đất không biết có thứ gì mà trên mặt ông ta gợn sóng ánh sáng nhàn nhạt.

“Là nước.” Ba thanh âm đồng thời vang lên. Tô Miên ngẩng đầu, bắt gặp Hàn Trầm và Từ Từ Bạch đưa mắt nhìn nhau. Như vậy, Trương Phúc Thái đang ở một nơi có nước, mực nước không sâu.

Trong sáu người, hình ảnh tốt nhất là kiến trúc sư Quý Tử Trường. Nơi đó chỉ có một ngọn đèn rất nhỏ, đủ chiếu sáng gương mặt anh ta, còn xung quanh tối đen như hũ nút. Thân hình anh ta có vẻ như cúi thấp xuống, hơi thở dồn dập.

“Không gian chật hẹp.” Hàn Trầm lên tiếng.

“Anh ta đang ở một nơi khép kín và thiếu dưỡng khí.” Từ Từ Bạch kết luận.

Tô Miên bất giác liếc Từ Từ Bạch một cái. Cô biết anh là người thông minh và nhạy bén nhưng trước kia, mỗi lần phối hợp phá án với cô, anh rất hiếm khi quan tâm đến tình tiết vụ án mà chỉ tập trung vào công việc giám định pháp y. Hôm nay, có lẽ vì tình thế liên quan đến mạng sống con người nên anh ta mới phát huy khả năng. Tuy nhiên, khi đứng trước Hàn Trầm, anh cũng không che giấu sự kiêu ngạo và kiên định của bản thân.

Vào thời khắc này, hai người đàn ông đứng cạnh nhau, cùng cúi đầu theo dõi đoạn băng để giải bài toán khó nhưng khí chất tỏa ra từ người họ vẫn không hòa hợp. Tô Miên cũng chẳng để tâm, tiếp tục nghiên cứu hình ảnh nạn nhân. Khác với bọn họ, cô muốn từ góc độ hành vi và tâm lý để đoán xem L giấu họ ở đâu.

Tất nhiên, bọn cô hoàn toàn có thể bỏ mặc sau người này, không làm theo lời của nhóm tội phạm mà trực tiếp tìm đường ra ngoài. Nhưng với tính cách của L, chỉ e hắn sẽ tức giận rồi sát hại sáu nạn nhân. Hơn nữa, vừa rồi vang lên tiếng nổ, trên mặt đất chắc chắn đã hỗn loạn, bọn cô mà ra ngoài thì làm sao có thể tìm thấy nhóm tội phạm. Ở đây tuy là trong “hang cọp” thật đấy, nhưng cô có cơ hội lần ra ngọn nguồn, trực tiếp đối kháng với chúng.

Đoạn video nhanh chóng phát đến gần cuối. Tiếng nổ khiến sáu người trên màn hình lần lượt lộ vẻ khiếp sợ. Tô Miên nghĩ đến một vấn đề: Bây giờ chỉ hai người có manh mối rõ ràng một chút. Nơi này rộng lớn như vậy, phải làm thế nào để khoanh vùng bốn nạn nhân còn lại?

Hàn Trầm phát lại đoạn băng, ngón tay di chuyển trên màn hình, tua nhanh, lùi lại, phát chậm... đồng thời xem rất chăm chú.

Mỗi lúc như vậy, người đàn ông thông minh và quyết đoán luôn mang lại một cảm giác yên bình cho Tô Miên. Cô chống tay lên cằm, đầu óc xoay chuyển rất nhanh. Trương Phúc Thái trông có vẻ không giống hình tượng người cha tốt trong lòng L nên làm sao có chuyện hắn bỏ ông ta xuống bể bơi trẻ em? Tuy cô không rõ tại sao nhóm tội phạm lại chọn sáu người này nhưng chắc chắn chúng có một kế hoạch tổng thể. Đối với hạng người như Trương Phúc Thái, L chỉ có châm biếm và giễu cợt mà thôi.

Tô Miên nhanh chóng nghĩ ra, ông ta có thể bị nhốt ở nơi nào. Vừa định mở miệng, cô liền nghe Đinh Tuấn hét lớn, “Mọi người mau lại đây xem đi! Có sơ đồ trung tâm thương mại này.”

Ba người lập tức đi đến. Một tấm sơ đồ chỉ dẫn thường thấy trong trung tâm thương mại được in trên một tấm biển kim loại, bên dưới có chân dựng ở góc tường, chắc là để cho khách tham khảo.

Hàn Trầm bật đèn pin trong điện thoại, bốn người cùng chăm chú quan sát. Họ khá may mắn, sơ đồ này tương đối tỉ mỉ và cụ thể, bên cạnh có chữ số rất nhỏ, đánh dấu khoảng cách từng khu vực.

Qua sơ đồ, bọn họ phát hiện trung tâm thương mại dưới lòng đất gồm ba tầng, diện tích rất rộng. Trung tâm bắt đầu từ khách sạn Thế Kỷ, bắt qua quảng trường. Tầng âm ba^[1] rộng nhất xây đến gần bờ sông. Nơi bọn họ đang đứng là góc bên trái của tầng dưới cùng. Tiếng nổ vừa rồi có lẽ xuất phát từ một nơi không xa ở trên đầu bọn họ, cũng là rìa mép của quảng trường.

[1] Một số tòa nhà còn xây dựng những tầng hầm dưới mặt đất, gọi là các tầng âm. Tầng sát mặt đất là tầng âm một, lần lượt sâu xuống dưới là tầng âm hai, tầng âm ba...

Đúng lúc này, Hàn Trầm đột nhiên giơ ngón tay, đo từng đoạn ở nét vẽ của mỗi tầng trên sơ đồ chỉ dẫn. Tô Miên mừng rỡ trong lòng, cô biết Hàn Trầm nhất định sẽ nghĩ ra cách, dù bây giờ cô vẫn chưa nhìn ra, anh sẽ dùng cách gì.

Hàn Trầm nhanh chóng đo xong. Khi ngẩng đầu, anh liền bắt gặp ánh mắt sáng rực, vừa khâm phục vừa ái mộ của Tô Miên. Anh cười tủm tỉm, vừa định mở miệng, một giọng nói nhàn nhạt ở bên cạnh vang lên, “Âm thanh.”

Tô Miên và Đinh Tuấn cùng quay sang Từ Tư Bạch. Anh chống hai tay vào tấm biển sơ đồ chỉ dẫn, cất giọng bình thản, “Có thể dùng âm thanh để định vị.”

Tô Miên vô thức đưa mắt về phía Hàn Trầm. Sắc mặt anh hết sức bình thản, tựa như không nghe thấy lời nói của đối phương. Giây tiếp theo, anh đưa ra đáp án, “Bốn người ở cùng tầng với chúng ta, nhưng vị trí tương đối xa. Còn một người đang ở tầng âm hai, một người ở tầng âm một.”

“Vận tốc truyền âm trong không khí là 340m/s. Vừa rồi khi tiếng nổ vang lên, tốc độ phản ứng của sáu người có sự khác biệt rõ ràng.” Hàn Trầm giải thích.

Chỉ nghe anh nói đến đây, Tô Miên lập tức hiểu ra vấn đề, Đinh Tuấn hơi chau mày, còn Từ Tư Bạch vẫn rất bình thản, chứng tỏ anh cũng sớm nghĩ tới điều này.

Thời gian cấp bách, Hàn Trầm không giải thích cụ thể. Anh đỡ Đinh Tuấn, bốn người lại đi nhanh về phía trước. Vừa đi, anh vừa nói với Tô Miên, “Nghe thấy tiếng nổ đầu tiên là Hà Á Nghiêu. Anh nhớ rõ, trước khi tiếng nổ vang lên, anh ta cúi thấp đầu. Vì vậy, chỗ anh ta gần địa điểm xảy ra vụ nổ nhất, chắc là ở tầng âm một, gần rìa trung tâm thương mại.”

Tô Miên gật đầu, không nhận được lại liếc anh một cái. Bạn trai của cô thông minh và nhạy bén đến mức khó tưởng tượng. Những chi tiết chẳng ai để ý như âm thanh hay ánh sáng, trong con mắt anh đều trở thành manh mối quan trọng.

“Bốn người là Trương Phúc Thái, Quý Tử Trường, Chu Phong Mậu, Hà Kinh Luân đều ở tầng âm ba cùng chúng ta.” Anh nói tiếp, “Lúc xảy ra vụ nổ, phản ứng của họ chậm hơn chúng ta một giây. Điều này có nghĩa là, bọn họ cũng ở tầng cuối cùng nhưng vị trí xa hơn, tức là gần bờ sông.”

Tô Miên vẫn có chút nghi hoặc, “Còn người phụ nữ tên Trần Tố Lâm thì sao?” Nếu dùng tốc độ truyền âm để định vị thì thật ra chị ta có mấy khả năng, sao Hàn Trầm lại biết chị ta bị nhốt ở tầng âm hai cơ chứ?

Nào ngờ Hàn Trầm thản nhiên trả lời, “Anh đoán mò.”

Tô Miên, “Hả?”

Từ Tư Bạch ở bên cạnh đột nhiên liếc Hàn Trầm một cái. Tô Miên hiểu ánh mắt của Từ Tư Bạch. Chắc vừa rồi anh cũng nghĩ không thông, tại sao Trần Tố Lâm lại ở tầng âm hai.

Năm phút sau. Phía trước là khu bán đồ nữ, ánh đèn tù mù. Nơi này đã trang hoàng xong xuôi, nền đá hoa bóng loáng, biển quảng cáo của các nhãn hiệu đã lấp đặt đâu vào đấy. Nhiều gian hàng thậm chí còn bày ma nơ canh để chuẩn bị khai trương. Chỉ là bây giờ cả trung tâm thương mại rộng lớn tối mờ mờ, không một bóng người nên mới có cảm giác rờn rợn.

Đã tới khu vực giam giữ nạn nhân, Hàn Trầm đảo mắt một vòng rồi hỏi Tô Miên, “Bọn họ có khả năng bị nhốt ở đâu?”

Tô Miên trả lời dứt khoát, “Trương Phúc Thái ở nhà vệ sinh.” Cô vừa đi vừa giải thích, “Trong trung tâm thương mại chỉ có ba nơi là bể chứa, bể bơi trẻ em và nhà vệ sinh.” Cô nói qua nguyên nhân tại sao loại trừ hai khả năng đầu rồi kết luận, “Vậy thì chỉ còn lại nhà vệ sinh thôi. Bề ngoài của L có vẻ trưởng thành nhưng thực ra hắn cũng ấu trĩ, nghịch ngợm như A. Trương Phúc Thái là người mà chắc chắn hắn sẽ coi thường nhất nên nhất ông ta ở nhà vệ sinh phù hợp với sở thích của hắn nhất.”

Chưa đầy một phút sau, cánh cửa bị đẩy ra. Tô Miên nhìn quanh nhà vệ sinh nữ trống không. Cô bất giác nhú mày. Sao lại như vậy chứ? Trương Phúc Thái không có ở đây. Cô đã chắc tám, chín phần về suy luận của mình, nào ngờ lại xôi hỏng bỏng không.

“Đi thôi!” Hàn Trầm kéo tay cô đi ra ngoài. Họ vừa ra cửa, Từ Tư Bạch và Đinh Tuấn cũng vừa vịn tới nơi. Từ Tư Bạch dìu Đinh Tuấn, để đối phương tựa vào người mình. Sắc mặt Đinh Tuấn tái nhợt, chứng tỏ vết thương rất đau nhưng anh ta vẫn nghiêng rằng đi theo bọn họ.

“Nhà vệ sinh nam cũng không có.” Đinh Tuấn vừa nói vừa lắc đầu. Bốn người đứng ở điểm cắt lối đi. Tô Miên xem đồng hồ, đã chín phút trôi qua kể từ lúc L bắt đầu tuyên bố thời gian.

“Làm thế nào bây giờ?” Đinh Tuấn tỏ ra ủ rũ, “Chúng ta chưa cứu được người nào, cũng chẳng có manh mối gì cả.”

“Có đấy.” Tô Miên lên tiếng, “Không nhốt người ở nhà vệ sinh cũng là một manh mối. Tôi vốn cho rằng, bọn chúng giấu nạn nhân theo sở thích nhưng thực tế không phải vậy. Điều này chứng tỏ, chúng dựa vào nguyên tắc và tiêu chuẩn khác. Chỉ cần biết tiêu chuẩn đó là gì, tôi tin chúng ta có thể một lèo tìm ra cả sáu người.”

Đinh Tuấn reo lên, “Cô nói rất có lý!” Từ Tư Bạch trầm tư suy nghĩ. Hàn Trầm quay sang Tô Miên, “Một khi đã loại trừ hết nơi có nước, vậy thì ông ta đang ở nơi đáng lẽ khô ráo nhưng bây giờ lại có nước.”

“Đó là nơi nào.” Tô Miên hỏi.

“Chỉ có một khả năng thôi.” Hàn Trầm đáp.

Trong thành phố, trên con đường chính hướng về phía sông Hán Giang. Bây giờ là mười hai giờ trưa, cách thời điểm người ở bán đảo bị bắt làm con tin nửa tiếng đồng hồ. Một chiếc xe cảnh sát bị kẹt trên đường Nhị Hoàn, không thể nhúc nhích. Lải Nhải bức bối nắm lấy tay vịn cửa xe, lòng nóng như lửa đốt.

“Sao lại tắc kinh khủng như vậy chứ?” Anh ta trừng mắt với Mặt Lạnh ngồi ở vị trí tài xế, “Anh hãy mau nghĩ cách đi! Anh chọn đường kiểu quái gì vậy? Lão đại và mọi người bây giờ không biết sống chết thế nào, mà chúng ta lại kẹt ở đây. Mẹ kiếp! Tôi thật sự muốn nhảy xuống chạy bộ qua bên đó cho xong. Rốt cuộc anh có cách không hả?”

“Câm miệng!” Mặt Lạnh hiềm có dịp nổi giận, sắc mặt tối sầm, “Còn ồn ào nữa thì cậu cút xuống xe cho tôi. Đây là tuyến đường duy nhất để qua sông, cậu còn sự lựa chọn khác sao?”

Lải Nhải biết sốt ruột cũng chẳng thể giải quyết vấn đề nhưng lại không cam lòng nên càng giống kiến bò chảo nóng. Anh ta thò đầu ra ngoài cửa xe, than vãn, “Mau đi đi! Sao lại chẳng nhúc nhích thế kia!”

Mặt Lạnh tỏ ra bình tĩnh hơn người đồng nghiệp. Anh ta rút điện thoại gọi đi, “A lô! Tôi là thành viên tổ Khiên Đen. Tại sao đoạn đường Thường Khánh ở đường Nhị Hoàn lại tắc như vậy? Chúng tôi đang đi làm nhiệm vụ.”

Người ở bộ phận giao thông lập tức trả lời, “Ổng nước phía trước bị vỡ, đang được tu sửa. Đoạn đường này lưu lượng xe cộ rất lớn, chúng tôi cũng hết cách. Chúng tôi đang cố gắng giải tán bớt xe...”

Thần sắc Mặt Lạnh càng khó coi hơn. Anh ta lập tức đập máy, tháo dây an toàn, đẩy cửa xuống xe, “Lải Nhải! Cách đây hai cây số ở phía trước có một ga tàu điện ngầm, chúng ta chạy qua bên đó!”

Lải Nhải lập tức nhảy xuống. Hai người dốc toàn lực, chạy như bay xuyên qua dòng xe cộ trên đường phố.

Trong trung tâm thương mại dưới đất.

“Ở đây có người.” Từ Tư Bạch lên tiếng. Đó là một nơi vẫn còn đang thi công dang dở nằm bên cạnh khu bán đồ nữ. Chỗ này lộn xộn bừa bãi giống nơi họ rút xuống. Trên tường treo ngọn đèn vàng tù mù, mặt đất có một cây cột thép, nền xi măng xâm xấp nước đục ngầu, vừa vặn phù hợp với những gì Hàn Trầm mô tả.

Theo suy đoán của Hàn Trầm, nơi tự xưng có nước chính là chỗ vẫn chưa xây xong. Vì hệ thống chống thấm vẫn chưa hoàn thiện nên rất có khả năng bị rò rỉ. Họ dựa vào đánh dấu điểm thi công trên sơ đồ chỉ dẫn để tìm nơi này.

Nền đất nhộp nháp lầy lội, bên cạnh còn dựng tấm biển để “Nguy hiểm – Dangerous”. Bốn người vào trong tìm kiếm. Từ Tư Bạch tới góc tường xa nhất, chỗ đó có một đồng các tấm gỗ và cuộn thép nên che khuất tầm nhìn.

“Cứu tôi! Cứu tôi với! Các cậu có phải cảnh sát không? Mau cứu tôi đi!” Nhìn thấy Từ Tư Bạch, người đàn ông cất giọng khàn khàn, không giấu nổi niềm vui tự đáy lòng.

Tô Miên và Hàn Trầm cùng chạy đến. Quả nhiên là Trương Phúc Thái. Ông ta bị trói tay vào cây cột thép ở đằng trước bức tường trắng toát, gương mặt múp míp tái nhợt, đôi chân run run, nước ngập gần đến đầu gối. Trên đầu ông ta có mấy chỗ nhỏ nước ròng ròng.

“Đồng chí cảnh sát, cuối cùng các cậu cũng đến rồi! Cảm ơn các cậu!” Toàn thân Trương Phúc Thái bắt đầu vận vẹo, ngữ khí gấp gáp, “Tôi là chủ thầu xây dựng của tập đoàn Hoa Diên. Công trình ở bán đảo này đều do tôi phụ trách. Các cậu mau cứu tôi đi!”

Ấn tượng đầu tiên của Tô Miên về con người này là đáng ghét, nhưng cô vẫn lập tức cùng Hàn Trầm và Từ Tư Bạch cởi dây trói trên người Trương Phúc Thái, đỡ ông ta đứng dậy.

“Ôi trời!” Trương Phúc Thái như trút được gánh nặng ngàn cân, liền túm lấy cánh tay Từ Tư Bạch, tựa vào người anh, “Chân tôi tê liệt cả rồi, không đi nổi nữa. Đồng chí cảnh sát hãy dìu tôi ra khỏi chỗ này đi.”

Từ Tư Bạch chau mày. Tuy cả ngày anh ở trong phòng giải phẫu nhưng vóc dáng cũng không tệ. Anh hất tay, đẩy mạnh Trương Phúc Thái sang một bên. Ông ta suýt nữa đứng không vững, phải tựa vào bờ tường, “Cậu cảnh sát này, sao lại...”

Từ Tư Bạch còn chưa lên tiếng, Hàn Trầm đã lạnh lùng mở miệng, “Im ngay!” Trương Phúc Thái tất nhiên cũng là người biết nhìn sắc mặt. Có lẽ bởi Hàn Trầm có khí thế áp đảo nên ông ta chỉ mấp máy môi nhưng không dám phản bác. Tô Miên chau mày, lần đầu tiên cứu một nạn nhân mà cô có cảm giác khó chịu đến thế.

“Những người khác bị giam ở đâu?” Hàn Trầm hỏi.

Trương Phúc Thái ngậy ra, “Tôi không biết! Tôi vốn ở phòng khách sạn, chẳng hiểu sao lúc tỉnh lại đã ở đây rồi.”

Hàn Trầm quay người, nắm tay Tô Miên đi ra ngoài, “Chúng ta đi tìm người tiếp theo.”

Từ Tư Bạch liền dìu Đinh Tuấn đi theo bọn họ. Trương Phúc Thái vội vàng chạy theo sau, “Đồng chí cảnh sát! Các cậu hãy đưa tôi lên mặt đất rồi hãy đi cứu những người khác. Ở đây nguy hiểm lắm.”

Hàn Trầm quay đầu về phía ông ta, “Cứu tất cả mọi người rồi mới lên trên.” Tô Miên cười cười, “Trương Phúc Thái, bọn họ đều có mối quan hệ mật thiết với ông, ông đành lòng bỏ mặc sống chết của họ sao?”

Trương Phúc Thái đỏ mặt, không đáp lời.

83. Chương 83: Tô Miên, Tình Yêu Của Tôi

Sau khi rời khỏi nơi đó, năm người tiếp tục đi vào sâu hơn trong trung tâm thương mại. Đã mười lăm phút trôi qua. Vừa đi được mấy mét, Hàn Trầm, Tô Miên và Từ Tư Bạch đồng thời dừng bước. Đinh Tuấn cũng phát giác ra điều bất thường, trong khi Trương Phúc Thái không hiểu: “Sao lại dừng ở đây?”

Tô Miên nhìn chằm chằm cánh cửa khép hờ ở bên phải, vô thức nắm chặt tay Hàn Trầm. Hai người liếc nhau một cái rồi buông tay, rút khẩu súng đeo bên hông.

Hàn Trầm làm động tác tay ra hiệu cho cô, tỏ ý anh sẽ vào xem trước. Tô Miên gật đầu nhưng vẫn bám theo anh. Từ Tư Bạch tuy không quen cầm súng nhưng vẫn rút ra, đi sau Tô Miên.

“Em hãy cẩn thận.” Anh nói nhỏ bên tai cô, Tô Miên không trả lời. Đinh Tuấn cũng rút súng rồi kéo Trương Phúc Thái sang một bên, ánh mắt đầy cảnh giác.

Căn phòng không treo biển, nhìn giống văn phòng làm việc của nhân viên trung tâm thương mại. Hàn Trầm và mọi người chú ý đến chỗ này là bởi có ánh đèn vàng từ bên trong hắt ra đồng thời loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nhạc khe khẽ, hình như là bản nhạc cổ điển Cao sơn lưu thủy[1].

[1] Cao sơn lưu thủy có nghĩa là “núi cao nước chảy”, là một trong mười nhạc khúc cổ điển được xưng tụng là “Trung Hoa thập đại danh khúc” gắn liền với điển tích Sở Bá Nha - Chung Tử Kỳ.

Hàn Trầm giờ súng, từ từ đẩy cửa. Sau giây phút yên lặng ngẩn ngui, anh liền xông vào phòng. Tô Miên và Từ Tư Bạch cũng bám theo. Trong phòng không một bóng người, Hàn Trầm và Tô Miên đảo mắt một vòng theo thói quen nghề nghiệp, Từ Tư Bạch cũng buông súng, quan sát xung quanh.

Trên giá gỗ màu đen đầy sách các loại. Có sách Thiên văn, cũng có sách Toán học, Vật lý và Triết học. Nhưng nhiều hơn cả là sách văn học, đa phần là nguyên tác Âu Mỹ. Ngoài ra còn khoảng chục quyển Tâm lý tội phạm học, Tâm lý biến thái học xếp ở dưới cùng trong góc giá sách. Không biết ai đọc... những cuốn sách này.

Bên cạnh giá sách là một chiếc sofa làm bằng gỗ trắc. Sofa có phong cách cổ xưa, hoa văn ấm áp, nhìn qua cũng biết làm từ vật liệu tốt. Trên bàn uống trà đặt bộ ấm chén sứ men xanh, một bao diêm và một hộp xì gà.

Ngoài ra trong phòng còn có một chiếc bàn làm việc, bức tường kín mít bên trên vẽ hình cửa sổ. Như bị một trục giác nào đó thôi thúc, Tô Miên buông súng, đi đến bàn làm việc. Giấy tiếp theo, toàn thân cô lập tức hóa đá.

Trên bàn có một tờ giấy nhớ màu trắng hình vuông nho nhỏ nằm dưới chiếc chặn giấy màu đen. Trên tờ giấy chỉ viết năm chữ, là nét bút tao nhã mà Tô Miên chưa từng nhìn thấy bao giờ: Tô Miên, tình yêu của tôi.

Tô Miên cầm tờ giấy lên xem. Hàn Trầm và Từ Tư Bạch cũng phát hiện ra điều bất thường, liền đi đến bên cô. Hai người biến sắc mặt. Hàn Trầm lấy tờ giấy khỏi tay cô, cúi đầu xem xét kỹ lưỡng, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Tô Miên lại một lần nữa đảo mắt quanh căn phòng vừa xa lạ vừa toát ra một vẻ quen thuộc nào đó. Một ý nghĩ dội vào trong não bộ, khiến sống lưng cô lạnh toát.

Đây là bản sao căn phòng mà S từng sinh sống. Hẳn đang có mặt ở nơi này, cùng một chỗ với bọn cô.

Mặt Lạnh và Lải Nhải chạy như bay vào ga tàu điện ngầm. Có lẽ là vì ngày cuối tuần, lại là tuyến chính nên bên trong rất đông người. Cả hai không kịp mua vé, chỉ giờ thẻ công tác ra trước nhân viên rồi nhảy qua cửa soát vé, chạy xuống cầu thang.

Phía xa xa là trạm dừng đi về sông Hàn Giang. Tàu điện ngầm đang đỗ ở đó, bên trên đầy ắp hành khách. Đèn đỏ ở cửa lên nhấp nháy, tựa như sắp khép lại.

“Đợi đã!” Lải Nhải hét to, đồng thời cùng Mặt Lạnh chạy như bay về hướng đó. Lải Nhải đoán chắc chắn không bắt kịp. Ai ngờ số họ gặp may, khi họ chạy đến nơi, con tàu vẫn chưa chuyển bánh mà mới vang lên hồi còi thông báo cuối cùng, rằng tàu sắp đóng cửa.

“Chuyện gì vậy nhỉ? Sao dừng ở trạm này lâu thế?” Ngoài cửa có người lên tiếng.

Lải Nhải sải bước dài lên tàu. Anh ta quay đầu nói với Mặt Lạnh: “Mau lên đi!”

Mặt Lạnh bất chợt dừng bước, ngẩng đầu quan sát con tàu rồi lại đưa mắt về phía Lải Nhải. Lải Nhải cũng nghi hoặc nhìn anh ta. Một giây trước khi cánh cửa khép lại, Mặt Lạnh nhanh như cắt nhảy lên tàu.

“L! Anh thử nói xem, đám cảnh sát này biết trung tâm thương mại dưới lòng đất và tàu điện ngầm là cái bẫy, nhưng tại sao họ vẫn cứ lao vào?”

“Rất đơn giản. Cảnh sát đáng kính nhất cũng đáng nực cười nhất ở điểm, bọn họ luôn vì mạng sống của những người không liên quan mà đánh cược bản thân. A, cậu bắt giữ cả nghìn người ở quảng trường, không có chuyện đám Hàn Trầm không nghĩ tới. Trên tàu điện ngầm đầy áp người, Mặt Lạnh và Lải Nhải làm sao có thể không lên cơ chứ?”

“Chị gái tôi cũng ngốc nghếch như bọn họ. Haizzz...”

“Còn một nguyên nhân khác.” Một giọng đàn ông từ tốn vang lên, “Bọn họ tình nguyện xông pha là vì họ biết rõ, đối tượng mà chúng ta nhắm đến là họ. Ngoài ra còn bởi có lẽ họ tin chắc chắn sẽ chiến thắng chúng ta. Vì vậy, các cậu không được lơ là cảnh giác. Trận chiến này, ai thắng ai thua vẫn chưa biết đâu.”

“Chúng vẫn còn một mục đích thật sự được che giấu rất kỹ, chưa bao giờ để lộ.”

Chúng lợi dụng một loạt vụ án, gây ra nỗi sợ hãi cho thành phố này và cô. Tiếp theo, nhất định chúng sẽ mang đến một nỗi khiếp sợ lớn chưa từng thấy.

“Dù xảy ra chuyện gì, dù ai trong ba chúng ta thiệt mạng, cũng không thể ảnh hưởng đến kế hoạch.”

....

Buổi trưa ngày hôm nay, Tô Miên và Hàn Trầm cuối cùng cũng tìm thấy thư viết tay của S. Trong khi đó, Châu Tiểu Triện và một nhóm đặc nhiệm đang ra sức đào bới khu vực ngôi biệt thự đổ nát. Mặc dù tin chắc Hàn Trầm và Tô Miên vẫn còn sống nhưng trong lòng cậu ta vẫn nhói đau. Cậu ta lơ mơ có dự cảm một số thứ và một số người bị chôn dưới lòng đất, rất có thể sẽ vĩnh viễn không được tìm thấy.

Còn Lải Nhải và Mặt Lạnh giống như bị một bàn tay vô hình đưa đẩy. Sáng sớm, họ nhận được tin báo có người nhìn thấy A, ông nước trên đường bị phá hoại, tàu điện ngầm ở bến đỗ chờ họ... Tất cả đều là thủ thuật che mắt và cái bẫy hết sức đơn giản, nhưng bọn họ vẫn nhảy lên chuyến tẩu rất có thể vĩnh viễn không trở lại.

“Màn thứ tư: Chờ đợi giấc mơ sa đọa.”

Vẫn là sân khấu rực rỡ ánh đèn, mấy người đàn ông ngồi quanh bàn tròn. Trên màn hình tinh thể lỏng, bọn họ thật sự chỉ là đào kép, diễn hết màn này đến màn khác. Còn trên quảng trường, tất cả mọi người chăm chú dõi theo bằng ánh mắt hồi hộp pha lẫn hiếu kỳ. Đây là bản tính con người, ai cũng muốn biết chân tướng sự việc.

Chủ thầu mập mạp Trương Phúc Thái nhìn Hà Á Nghiêu bằng cặp mắt khó xử: “Tổng giám đốc, xảy ra chút vấn đề. Nền móng mới đào một nửa nhưng đội thi công đã phát hiện ra đất tơi xốp, lượng nước dưới lòng đất quá lớn. Do đó, rất có thể phải tăng thêm chi phí xây dựng...”

Ông ta chưa nói hết câu, kiến trúc sư trẻ tuổi Quý Từ Trường lập tức ngắt lời: “Trương tổng, anh đang nói gì thế? Bây giờ đâu phải vấn đề tăng thêm chi phí đâu?” Ngực khí của anh ta có chút xúc động: “Tổng giám đốc, sự việc không đơn giản như vậy đâu. Chúng ta phải dừng công trình, bằng không, đây là mầm mống tai họa về an toàn trong tương lai”.

Nghe báo cáo của Trương Phúc Thái, Tổng Giám đốc Hà Á Nghiêu chau mày, bây giờ nghe những lời này, sắc mặt anh ta càng trở nên khó coi: “Cậu nói gì? Làm sao chúng ta có thể dừng công trình? Tôi đã rất vất vả mới giành được dự án này, khiến lão già yên tâm đổ vốn đầu tư. Bây giờ cậu lại bảo tôi từ bỏ? Không thể có chuyện đó. Ban đầu chẳng phải đã thăm dò địa chất, nói có thể xây dựng hay sao? Sao bây giờ tự nhiên lại xảy ra vấn đề?”

Trương Phúc Thái ho khan một tiếng: “Tổng Giám đốc, trước đó, công ty thăm dò địa chất đúng là đã xác định không có vấn đề, nhưng đây là dự án xây hai tầng dưới lòng đất. Chúng ta cũng đã làm việc với bọn họ... để họ sửa hồ sơ thành ba tầng. Ai mà biết được đến khi nào mới xuất hiện vấn đề.”

Màn biểu diễn vẫn tiếp tục. Trên quảng trường, mọi người thì thầm bàn tán sôi nổi.

“Dù thế nào, chúng ta cũng không thể dừng. Dự án siêu cấp.” Hà Á Nghiêu cất giọng dứt khoát. Anh ta quay sang Quý Từ Trường: “Nếu đổ thêm tiền để củng cố nền móng như Trương Phúc Thái đề xuất, tình hình sẽ thế nào?”

Quý Từ Trường vẫn tỏ ra kiên quyết: “Tổng Giám đốc, làm vậy là một sự mạo hiểm lớn. Bình thường thì không sao, nhưng nếu gặp tình trạng sông Trường Giang bị lũ lụt nghiêm trọng hoặc động đất, hay là môi trường đất và nước ngầm ở dưới lòng đất thay đổi... tòa nhà chính và quần thể kiến trúc khác rất có thể sẽ bị sụp đổ. Tới lúc đó, hậu quả khó lường...”

Anh ta còn chưa dứt lời, Hà Á Nghiêu đã nhếch miệng cười: “Tôi còn tưởng cậu lo lắng điều gì nữa chứ? Chẳng phải bao nhiêu năm qua, Trường Giang không xảy ra trận lụt nào hay sao? Động đất càng không có. Được rồi, chuyện này khỏi cần bàn nhiều, cứ làm theo ý kiến của Trương Phúc Thái đi. Mọi người nên nhớ, tôi đã bỏ tất cả vào Dự án siêu cấp. Dù thế nào cũng phải xây lên, sau này không ngừng gia cố là được. Như vậy, lão già đó mới yên tâm giao tập đoàn cho tôi. Tôi mà tiêu đời, hai người cũng chết theo đấy.”

Trong căn phòng mờ lung, Tô Miên đối diện với mọi thứ vừa xa lạ vừa quen thuộc mang hơi thở của S ở xung quanh. Sắc mặt cô trắng bệch, ánh mắt tối đen. Hàn Trầm cầm tờ giấy nhỏ, một tâm tình vừa lạnh lẽo vừa nóng nực như ngọn lửa len lỏi trong lồng ngực anh.

Tô Miên, tình yêu của tôi. Người đàn ông đó dám gọi tên cô, vị hôn thê của Hàn Trầm anh thân mật như vậy. Người đàn ông đã cướp cô đi, cho cô cái tên và thân phận mới, giấu cô suốt năm năm ròng.

Từ Tư Bạch đứng đằng sau hai người, nhìn chằm chằm tờ giấy trên tay Hàn Trầm, vẻ mặt cũng hết sức lạnh lẽo.

Một tiếng soạt vang lên, Tô Miên và Từ Tư Bạch đồng thời ngẩng đầu, bắt gặp Hàn Trầm xé vụn tờ giấy, ném vào góc phòng rồi quay người đi ra ngoài. Trong lòng nhói đau, Tô Miên lập tức đuổi theo anh. Còn Từ Tư Bạch dõi theo bóng lưng cô, ánh mắt không một chút xao động. Anh đứng yên vài giây mới đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng, Tô Miên liền nhìn thấy Hàn Trầm một tay chống vào bờ tường, đầu cúi thấp, không biết đang nghĩ gì. Người cảnh sát bị thương Đinh Tuấn đứng một bên, đưa mắt ra hiệu cho Tô Miên. Chủ thầu vừa được cứu thoát Trương Phúc Thái có lẽ hơi sợ Hàn Trầm nên không dám lên tiếng mà chỉ để lộ vẻ mặt vô cùng sốt ruột.

Tô Miên đi đến bên anh, kéo bàn tay anh đang chống lên bờ tường xuống rồi nắm chặt. Hàn Trầm ngẩng đầu: “Đi thôi! Chúng ta phải tranh thủ thời gian, tiếp tục tìm kiếm.”

Tô Miên im lặng đi bên anh. Ba người đàn ông còn lại bước theo sau. Liếc gương mặt nghiêng lạnh lùng của Hàn Trầm trong đầu cô bắt gặp hiện lên nét chữ trên tờ giấy vừa rồi. Cô biết rất rõ nỗi sợ hãi đến tận cốt tủy của mình đối với S. Điều này khiến trong lòng cô trào dâng nỗi bất an và đè nén, nhưng nhiều hơn là sự bài xích mãnh liệt.

Tình yêu của tôi. Tình yêu cái đầu hấn. Cô thật sự chỉ muốn chửi bậy thôi.

Trong lúc tâm trạng không yên, Hàn Trầm đột nhiên cầm tay cô đưa lên môi hôn. Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước không nói một lời. Tô Miên siết tay anh càng chặt hơn, trái tim tựa như cũng bị anh nắm lấy. Không cần lưỡng lự, khỏi cần sợ hãi, cứ đi theo anh là được. Anh không còn là người cảnh sát non nớt năm đó. Anh đã được tôi luyện trong dòng đời. Anh sẽ tìm ra S, sẽ bắt nhóm tội phạm về chịu tội trước pháp luật.

Từ Tư Bạch đi đằng sau, chứng kiến toàn bộ cử chỉ thân mật tình ý nơi đầu mây cuối mắt của hai người. Mặc dù bầu không khí hết sức căng thẳng, sinh tử chỉ cách một đường thẳng nhưng tất cả dường như không liên quan đến Từ Tư Bạch. Tâm trạng của anh hết sức bình tĩnh. Anh đang đi trên hành lang tăm tối ở dưới lòng đất, rất có thể vĩnh viễn không nhìn thấy ngày mai, nhưng trong đầu anh bất chợt nhớ tới một buổi chiều cách đây rất lâu.

Hôm đó, một mình anh ở phòng khám nghiệm tử thi tại thành phố Giang, đứng trước một xác chết, trầm tư quan sát.

Cô lần đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt anh, “Anh có phải bác sĩ pháp y Từ Tư Bạch danh tiếng lẫy lừng phải không?” Cô cất giọng lạnh lạnh.

Anh ngẩng đầu, liền nhìn thấy một cô gái trẻ mặc áo khoác màu xanh bộ đội, đầu đội mũ, mái tóc xõa xuống bờ vai, đôi mắt đen linh lợi nửa cười nửa không dò xét anh.

Vào khoảnh khắc đó, bên tai Từ Tư Bạch đột nhiên vang lên câu thơ: “Vì quân thập liên tử. Thanh yêu diệp khả sinh”[2]

[2] Vì chàng nhặt hạt sen. Yếu điệu biết nhường nào.

Kể từ lúc đó, bất cứ người phụ nữ nào dù xinh đẹp mỹ miều đến mấy cũng không thể sánh bằng cô. Cô tựa như một tia sáng, chiếu vào thế giới vốn yên bình và khô khan của anh. Bây giờ ngẫm lại, cuối cùng anh cũng hiểu, từ trước đến nay anh không để ý đến người nào khác, có lẽ bởi vì chờ đợi sự xuất hiện của cô.

Tô Miên cũng là tình yêu của tôi, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy em. Tôi yêu em không ít hơn Hàn Trầm, chỉ là gặp em muộn hơn anh ta mà thôi.

Năm người tiếp tục rảo bước rất nhanh, đi tìm nạn nhân tiếp theo. Lúc này, chỉ còn mười hai phút nữa là hết thời gian L đưa ra. Trương Phúc Thái không chịu bỏ cuộc, lải nhải mãi không thôi, “Đồng chí cảnh sát! Các cậu có thể đưa tôi ra ngoài trước không? Nhỡ không tìm thấy bọn họ thì chúng ta sẽ chết cả sao?”

Ba người đàn ông chẳng thèm để ý đến ông ta. Tô Miên quay đầu, nghiêm giọng: “Muốn đi thì tự ông cuốn xéo đi. Còn lảm nhảm nữa tôi sẽ đâm vỡ mồm ông đấy.”

Trương Phúc Thái không dám đi một mình. Đối với ông ta, chuyện xảy ra ngày hôm nay đáng sợ như một cơn ác mộng. Ông ta vội ngậm miệng, lặng lẽ bám theo bọn họ.

Phía trước là một nơi đang thi công khác. Năm người đi xuyên qua hành lang rộng, Hàn Trầm đột nhiên dừng bước rồi ngoảnh đầu. Mọi người đều dừng lại, dõi theo ánh mắt của anh.

Gần đó có ba cây cột rất to, để chống trần nhà. Cây cột mới được sơn, không khí nồng nặc thứ mùi khó ngửi.

“Sao thế?” Đinh Tuấn hỏi. Trong nhóm, anh ta là người trầy trật nhất, trán đã rịn đầy mồ hôi.

Hàn Trầm và Từ Tư Bạch đều không lên tiếng. Tô Miên lập tức hiểu ý, chau mày hỏi: “Các anh nghi ngờ có người bị nhốt trong cây cột này sao?” Chính là người ở trong không gian khép kín chật hẹp?

Từ Tư Bạch sờ vào thân cây cột: “Nước sơn vẫn còn hơi ướt, chứng tỏ mới được quét không bao lâu. Đám người đó chắc chắn vào đây tiến hành công tác chuẩn bị gây án nên rất có thể chỗ này không phải do công nhân quét sơn”.

Tô Miên còn chưa lên tiếng. Hàn Trầm đã lấy chiếc búa cứu hỏa ở bên cạnh nghiêm giọng: “Tránh ra.”

Cô liền đứng sau lưng anh, Từ Tư Bạch cũng lùi lại một bước.

Một tiếng “chát” lớn vang lên. Năm người khá bất ngờ vì cây cột vừa đập là vỡ ngay, chẳng khác nào miếng đậu phụ, bên trong chứa đầy bọt biển tẩm xốp và túi nylon.

Quý Từ Trường không biết mình đã ở trong bóng tối bao lâu rồi. Anh ta chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó nhọc, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ. Nếu vẫn không được cứu, anh ta nghĩ chắc mình sắp chết đến nơi.

Anh ta là một trong những kiến trúc sư trẻ tuổi xuất sắc của thành phố Lam, từng đoạt nhiều giải thưởng thiết kế. Anh ta không ngờ, bản thân lại làm trái lương tâm trong dự án bán đảo, giúp nhà họ Hà làm ăn gian dối. Mỗi lần nghĩ đến chuyện một ngày nào đó tòa nhà sẽ sụp đổ, anh ta liền cảm thấy khó thở như thời khắc này.

Vì vậy, tình cảnh ngày hôm nay coi như một sự trừng phạt đúng không? Quý Từ Trường bắt đầu trở nên tuyệt vọng. Trong lúc mơ hồ, anh ta chợt nghe thấy tiếng nói chuyện, tiếng bước chân sau đó là tiếng đập vỡ, nhưng không phải là cây cột nhốt anh ta.

Quý Từ Trường lập tức mở mắt, toàn thân giãy giụa, đồng thời hét lớn: “Tôi đang ở đây! Cứu tôi với! Có ai nghe thấy tôi nói gì không?”

Trên đầu anh ta lại vang lên tiếng “chát”, ánh sáng lọt vào trong giấy lát. Anh ta cảm thấy từng luồng khí tràn vào phổi của mình. Ngay sau đó anh ta nhìn thấy mấy người xuất hiện bên ngoài cây cột. Quý Từ Trường suýt rơi lệ. Cuối cùng, anh ta cũng đã được cứu sống.

Hàn Trầm và Từ Tư Bạch không chậm trễ, lập tức đỡ nạn nhân ra ngoài. Trương Phúc Thái đương nhiên quen biết anh ta: “Từ Trường! Cậu...” Bất gặp bộ dạng thảm hại của đối phương ông ta cũng hơi sợ hãi.

Tô Miên quan sát người đàn ông. Anh ta tầm ba mươi tuổi, diện mạo sáng sủa, mặc ple và sơ mi trắng hoàng. Chỉ là lúc này, toàn thân anh ta nhem nhuốc và bẩn thỉu.

“Cảm ơn các vị!” Quý Từ Trường lên tiếng. Con người anh ta mang lại cảm giác dễ chịu hơn Trương Phúc Thái nhiều.

Hàn Trầm và Tô Miên không có thời gian nói những lời vô nghĩa với anh ta. Anh nhướn mày hỏi hai nạn nhân: “Bốn người còn lại đang ở đâu?”

Cả hai đều ngẩng ra. Quý Từ Trường mấp máy môi: “Bọn họ...” Trương Phúc Thái đột nhiên xen ngang: “Làm sao chúng tôi biết họ đang ở đâu. Đồng chí cảnh sát, thời gian không còn nhiều nữa, các cậu mau đưa chúng tôi ra ngoài đi”.

Hàn Trầm và Từ Tư Bạch đều nhìn họ bằng ánh mắt lạnh lùng, “Làm gì có chuyện anh không biết?” Hàn Trầm cất giọng lãnh đạm, “Chẳng phải các anh đều bị nhốt ở nơi có vấn đề chất lượng sao?”

Trên quảng trường nắng chói chang. Màn biểu diễn thứ tư đã kết thúc, nhưng tám vãi đen cũng chẳng khép lại. Mọi người bàn tán xôn xao.

Sau đó, A lại xuất hiện trên màn hình. Hấn vẫn đeo tấm mặt nạ trắng hề, nhìn thẳng vào ống kính, miệng lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng diễn xong rồi. L viết kịch bản dài quá...” Rồi hấn cất cao giọng: “Bây giờ, tôi muốn hỏi quý vị hai vấn đề.”

Quảng trường im lặng như tờ trong giây lát. Nét cười trong mắt A càng nồng đậm hơn: “Thật ra, những người vừa biểu diễn chỉ là diễn viên chúng tôi thuê mà thôi. Còn những nhân vật thực sự đang tìm cách thoát thân ở ngay dưới chân quý vị, với sự trợ giúp của bốn người cảnh sát. Vấn đề đầu tiên mà tôi muốn hỏi là: Các vị cảm thấy, bọn họ có nên được cứu không? Điều này do quý vị quyết định”.

Trên quảng trường lại bắt đầu ồn ào. Nhiều người hét lớn: “Không nên!” Một số người phụ họa theo.

Chỉ vì tham vọng cá nhân mà họ dám làm chuyện tày trời. Tương lai nếu xảy ra sự cố thì biết bao sinh mạng gặp nguy hiểm, bao nhiêu gia đình gặp thảm kịch tàn khốc?

A tỏ ra hài lòng trước phản ứng của đám đông. Hấn cười khẽ một tiếng: “Được! Bọn họ sẽ chết dưới lòng đất như mong muốn của quý vị. Vấn đề thứ hai: Dự án siêu cấp có nên tiếp tục tồn tại hay không?”

Phần lớn người dân ở hiện trường đều nhận ra Dự án siêu cấp chính là quần thể kiến trúc trước mặt bọn họ.

“Không nên!”

“Không nên!”

“Phải dỡ bỏ hết rồi bắt bọn họ ngồi tù!” Lần này tiếng trả lời càng sôi nổi hơn.

A hiển nhiên rất khoái trá, trịnh trọng gật đầu: “Được! Tất cả sẽ như mong muốn của mọi người!”

Sự việc đến nước này, đám đông bất giác liên tưởng đến vụ án gây chấn động dư luận của T trước đó. Ai nấy đều cho rằng, tội phạm nhất định cũng “trừ gian diệt ác” như T. Chúng bày ra những trò này nhằm mục đích trừng phạt mấy cá nhân có thể trở thành tội đồ gây thương vong lớn trong tương lai.

Tuy nhiên, chẳng ai ngờ, A đột nhiên đổi giọng điệu: “Hừ... Không phải các người thật sự cho rằng, chúng tôi đang giương cao ngọn cờ chính nghĩa đấy chứ?”

84. Chương 84: Chuyển Tàu Điện Ngầm Chết Chóc

Tàu điện ngầm lao nhanh trong đường hầm tối om. Khoang tàu rất yên tĩnh, đầu người nhấp nhô. Lải Nhải mở to mắt nhìn Mặt Lạnh: “Không phải đấy chứ? Anh biết rõ con tàu này có vấn đề mà vẫn lên...” Anh ta không nói hết câu, bởi chợt hiểu ra tại sao Mặt Lạnh lại có quyết định như vậy.

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Lải Nhải ngẩng đầu quan sát xung quanh bằng ánh mắt sắc bén. Trong hoàn cảnh chen chúc chật chội này, một chuyên gia dấu vết như anh ta cũng chẳng phát hiện ra manh mối gì.

Mặt Lạnh dõi mắt ra bên ngoài, trả lời ngắn gọn: “Chờ đợi.”

“Đoàn tàu đang tiến vào trạm Phó Gia Đôn.” Loa phát thành vang lên giọng nữ ngọt ngào. Không ít người trong toa tàu di chuyển về phía cửa ra vào. Mặt Lạnh và Lải Nhải hết sức cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh.

Bên ngoài đã có ánh đèn sáng, tàu điện đang chạy vào nhà ga. Không một ai phát hiện ra điều lạ thường, chỉ có thần sắc Mặt Lạnh và Lải Nhải căng cứng thẳng.

Một hồi còi vang lên. Lúc này, người ở trên tàu mới phát giác ra điều bất ổn. Tàu điện không giảm tốc độ, cũng không dừng lại ở nhà ga mà giữ nguyên vận tốc, cứ thế lao thẳng về phía trước.

“A! Mau dừng lại! Chuyện gì thế này? Sao tàu không dừng?” Nhiều người la hét lớn tiếng, có người còn đập cửa ầm ầm. Sắc mặt họ đều lộ vẻ kinh ngạc.

Trên sân ga, không ít hành khách đang đợi lên tàu cũng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên. Mấy nhân viên nhà ga lập tức hét to và chạy theo con tàu. Giây tiếp theo, tàu điện ngậm lại một lần nữa lao vào đường hầm tối om. Mọi hình ảnh và ánh sáng nhanh chóng biến mất ở phía sau.

Không khí trên tàu trở nên náo động, mọi người hét nhưng cũng không biết phải làm thế nào. Mặt Lạnh và Lải Nhải đang đứng ở đầu một toa. Vì có thân hình cao lớn nên Mặt Lạnh có thể nhìn thấy, trong toa phía trước, không ít người tụ tập ở đầu toa, ra sức đập buồng lái nhưng cánh cửa vẫn đóng chặt.

Mặt Lạnh và Lải Nhải đưa mắt nhìn nhau. Hai người nhanh chóng rút thẻ công tác, vừa giơ lên cao vừa len lỏi tiến về phía trước: “Chúng tôi là cảnh sát! Phiên mọi người tránh ra.”

Hành khách lập tức đứng tránh sang hai bên: “Đồng chí cảnh sát! Mau đi xem thế nào?”, “Tốt quá! Có cảnh sát ở đây.”

Mặt Lạnh và Lải Nhải nhanh chóng đi qua toa tàu, tới phòng điều khiển. Đúng lúc này, một giọng nói xa lạ, rè rè rất khó nghe rõ ràng đã được xử lý qua thiết bị biến âm vang lên trên loa phát thanh: “Xin chào! Các vị đã bị chúng tôi khống chế rồi!”

“Cậu nói gì hả? Một chuyến tàu điện ngậm đã bị khống chế?” Trên xe chỉ huy, Tần Văn Lang biến sắc mặt khi nhận được thông tin.

Về mặt của người cảnh sát hình sự báo tin cũng rất căng thẳng: “Vâng. Tôi đã xác nhận với cơ quan quản lý tàu điện ngầm, chuyến tàu đó không dừng lại ở nơi quy định, cũng không nghe theo sự chỉ huy. Họ gọi cho nhân viên lái tàu nhưng không có phản hồi. Ngoài ra, rất có thể hệ thống phanh đã bị phá hỏng. Bằng không, công ty tàu điện ngầm đã có thể thông qua điều khiển từ xa, bắt nó dừng lại rồi.

Tần Văn Lang chửi bậy một câu. Lúc này, một cấp dưới ở trên xe buông máy bộ đàm, báo cáo: “Sếp, màn biểu diễn ở quảng trường đã kết thúc nhưng A không đưa ra yêu cầu tiếp theo.”

Tần Văn Lang nhíu chặt lông mày. Lại có một người cảnh sát mở cửa xe, lên tiếng, “Sếp, năm trái bom trên con đường chính của bán đảo đã được gỡ rồi.”

Anh ta cúi đầu nhìn đồng hồ. Bây giờ là 12:10.

Vào thời khắc này, nhóm tội phạm đã hoàn thành mà “biểu diễn” khác thường, bom cũng vừa được dỡ bỏ. Trong khi đó, một chuyến tàu điện ngầm lại bị khống chế, tiếp tục lao nhanh dưới lòng đất, số phận không biết sẽ ra sao. Nhìn từ bề ngoài, hai sự việc này dường như không có mối liên hệ rõ rệt, nhưng trực giác của một người cảnh sát lâu năm báo cho anh ta biết, có một mối quan hệ nội tại nào đó đang dần lan tỏa như tấm lưới rộng lớn.

Rốt cuộc nhóm tội phạm muốn làm gì?

Trên tàu điện ngầm. Sau khi nghe lời tuyên bố, mọi người đều ngậy ra rồi la hét ầm ĩ. Mặt Lạnh đã sớm dự liệu cục diện này nên đưa mắt ra hiệu cho Lải Nhải, hai người rút súng, lặng lẽ tiến đến gần buồng lái.

Hành khách sợ hãi lùi về phía sau, xung quanh trở nên im lặng như tờ trong giây lát. Mặt Lạnh và Lải Nhải đứng bên trái và phải của cửa ra vào, dùng sức đẩy mạnh nhưng cánh cửa bất động.

Đúng lúc này, loa phát thanh lại vang lên âm thanh bình tĩnh đó: “Có lẽ đây là chuyến tàu đi về tận cùng thế giới. Hệ thống phanh đã bị phá hỏng, các vị không thể dừng lại, cũng không thể xuống tàu. Ngoài ra, con tàu này không thể va chạm hoặc đâm vào tàu khác. Bằng không, mấy chục trái bom trên tàu sẽ phát nổ.”

Hắn nói từng câu từng chữ rất rõ ràng, khiến hành khách tái mét mặt. Lải Nhải hít một hơi sâu, trong khi thần sắc Mặt Lạnh vẫn không hề thay đổi. Anh ta giơ tay ra hiệu cho Lải Nhải lùi lại phía sau một bước, đập mạnh lên cánh cửa buồng lái.

Cánh cửa mở tung, hai người giương súng xông vào phòng. Bên trong tràn ngập mùi máu tanh, Lải Nhải trợn mắt, còn Mặt Lạnh buông súng. Ngoài cửa có mấy hành khách thò đầu vào, lập tức sợ hãi hét lên một tiếng rồi lùi lại phía sau.

Hai nhân viên lái tàu bị trúng đạn ở thái dương, một người nằm dưới đất, một người nằm sấp trên bàn điều khiển, máu chảy lênh láng. Đoạn thông báo được ghi âm từ trước, vẫn tiếp tục vang lên trên đầu mọi người: “Chúc quý vị may mắn.”

Hung thủ đã không thấy bóng dáng, nhưng Mặt Lạnh không hổ danh là cao thủ truy lùng nhạy bén. Anh ta lập tức chạy đến bên cửa, bật công tắc. Cánh cửa từ từ mở ra, gió ù ù thổi vào. Đường hầm ở phía trước tối đen nhưng nhờ ngọn đèn trên con tàu, anh ta vẫn kịp thấy một hình bóng màu đen đang lẩn vào ô cửa nhỏ bên đường hầm. Mặt Lạnh lập tức giương súng nhắm đạn.

Thân hình đó khựng lại, ôm ngực rồi lập tức biến mất sau ô cửa. Mặt Lạnh cảm thấy đối phương nhìn rất quen nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

“Mặt Lạnh!” Lải Nhải lớn tiếng gọi.

Mặt Lạnh lập tức ngẩng đầu. Phía trước có ánh điện chiếu sáng, tàu điện ngậm lại một lần nữa tiến vào nhà ga. Trong sân xa xa, một con tàu khác đỗ trên cùng một đường ray, rất nhiều hành khách đang lên xuống xuống. Chỉ một lát nữa thôi, hai con tàu sẽ đâm vào nhau.

Dưới lòng đất ở bán đảo. Mấy người đứng bên cạnh cây cột đã bị đập vỡ, Hàn Trầm nghiêm giọng: “Các anh hãy dẹp hết ý nghĩ ngu xuẩn cho tôi. Bây giờ không phải là lúc che đậy chất lượng công trình hay là mặc kệ số phận chết của những người khác. Các anh không biết tội phạm đã gài bom ở đây sao? Chỉ cứu bọn họ theo yêu cầu của chúng, các anh mới có cơ hội sống sót.”

Trương Phúc Thái mấp máy môi nhưng không thốt ra lời. Gương mặt Quý Tử Trường vụt qua nhiều tâm tình phức tạp. Cuối cùng, anh ta lên tiếng: “Tôi dẫn các anh đi tìm.”

Trương Phúc Thái trợn mắt: “Tử Trường, cậu...”

Quý Tử Trường quay đầu nói với ông ta: “Trương tổng, sự việc đã đến nước này, ông còn cho rằng có thể che đậy hay sao?” Anh ta lặp lại lời nói của Hàn Trầm, “Chúng ta đừng có ngu ngốc nữa! Ít nhất làm bây giờ mới có thể thoát chết.”

Trương Phúc Thái không phải là kẻ ngốc nhưng vẫn nuôi hy vọng gặp may. Thật ra ông ta không biết, việc làm tắc trách của mình và mấy nạn nhân còn lại đã bị vạch trần. Tuy Trương Phúc Thái không rõ nhóm tội phạm là ai nhưng giờ chỉ cần đỡ mấy người cảnh sát này ra ngoài thì vấn đề chất lượng công trình sẽ được che giấu. Bỏ con chủ tịch tập đoàn chết thì chết, bản thân anh ta an toàn là được.

Bây giờ đã nói trắng ra như vậy, Trương Phúc Thái biết tính toán của mình trở thành công cốc. Ông ta đành gạt đầu: “Được thôi! Chúng ta cùng đi tìm!”

Lúc này chỉ còn tám phút là hết thời gian quy định của L. Mọi người trao đổi ngắn gọn. Đúng như Hàn Trầm dự đoán, tầng âm ba còn hai nơi có vấn đề nghiêm trọng về chất lượng, tầng âm hai và âm một có một chỗ.

Hàn Trầm lên tiếng: “Chúng ta chia nhau ra hành động. Tôi, Tô Miên và Quý Tử Trường đi cứu hai người ở tầng âm một và âm hai. Chân Đinh Tuấn bị thương, đi lại bất tiện nên cùng Từ Tư Bạch và Trương Phúc

Thái cữu hai người ở tầng âm ba.”

Thời gian không còn nhiều, đây rõ ràng là phương thức phân công hợp lý nhất. Tô Miên ngẩng đầu, liền chạm mắt Quý Tử Trường. Anh ta vừa được cứu thoát, bộ dạng tương đối thảm hại nhưng vẫn không che giấu dáng vẻ sáng láng và cứng chạc. Anh ta mặc bộ ple cắt may vừa người, đầu tóc lòa xòa nhưng ánh mắt rất trầm tĩnh. Hành động vừa rồi của anh ta khiến Tô Miên có cảm tình. Cô khẽ gật đầu với đối phương. Nhận ra thiện ý của cô, Quý Tử Trường cũng hơi nghiêng đầu.

“Không được!” Từ Tư Bạch đột nhiên mở miệng.

Mọi người đều quay sang anh. Anh nhìn Tô Miên chăm chú, đồng thời cất giọng lãnh đạm: “Tôi sẽ đi cùng cô ấy.”

Trương Phúc Thái và Quý Tử Trường hết nhìn Tô Miên lại nhìn Từ Tư Bạch, ít nhiều cũng đoán ra nguyên nhân. Hàn Trầm lập tức trả lời: “Cô ấy không cần anh đi cùng.”

Tô Miên vội nói với Từ Tư Bạch: “Tư Bạch, nếu anh thật sự muốn tốt cho em, cũng vì bản thân anh thì mau đi cứu người.” Cô nhìn vào mắt anh, ngữ khí trở nên mềm mỏng: “Có Hàn Trầm ở bên cạnh nên em sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Được rồi, chúng ta nhanh chóng hành động thôi!”

Đinh Tuấn phụ họa: “Bác sĩ Từ! Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa. Ông mập dẫn đường đi!”

Từ Tư Bạch vẫn không nhúc nhích, ánh mắt dừng lại ở Hàn Trầm: “Hãy bảo vệ cô ấy.”

Hàn Trầm chẳng thèm để ý đến anh, kéo Tô Miên rời đi.

Cùng thời gian đó ở quảng trường, màn biểu diễn đã kết thúc nhưng A vẫn còn tiếp tục. Vô số màn hình tinh thể lỏng treo trên quảng trường trung tâm thương mại, khách sạn... chỉ còn lại gương mặt đeo mặt nạ của A.

Khi hắn nói xong câu: “Không phải các người thật sự cho rằng chúng tôi đang giương cao ngọn cờ chính nghĩa đấy chứ?” Tiếng ồn ào lập tức lắng xuống, mọi người chăm chú dõi theo hắn.

A bật cười. Tiếng cười rất khê và bình thản, nhưng bất giác khiến nhiều người sởn gai ốc. Nỗi hoảng sợ vốn đã tan biến sau màn biểu diễn như trò hề lại được thức tỉnh.

“Mục đích của chúng tôi chỉ là muốn chứng minh một chuyện. Chúng tôi muốn chứng minh một chân lý với quý vị và những người cảnh sát đang ở dưới lòng đất.”

Đối với Hạ Tuấn Ngải, ký ức liên quan đến S rõ ràng như bức tranh vĩnh viễn không bao giờ bạc màu. Hắn còn nhớ rõ, lần đầu tiên S thốt ra câu đó là vào một buổi chiều hoàng hôn nhuộm màu khắp không gian. Bọn hắn ngồi trong một quán bar vừa yên tĩnh vừa lạnh lẽo do R mở. Lúc bấy giờ, R đang đứng sau quầy bar lau cốc chén, T phụ giúp anh ta, còn hắn và mấy người khác chơi phi tiêu, S vẫn mặc bộ ple chỉnh tề như thường lệ, áo sơ mi cỡi hai cúc, khiến dáng vẻ trở nên ôn hòa và tạo cảm giác thoải mái.

S uống loại rượu apxin[1] có độ nguyên chất cao, nhưng ánh mắt vẫn điềm tĩnh lạ thường. Anh ấy nói: “Các cậu đừng bao giờ tự trách bản thân. Đáng sợ nhất trên thế giới này không phải là số ít những người mắc bệnh tâm lý như chúng ta mà là đại đa số người bình thường, là dục vọng của bọn họ.”

[1] Rượu apxin (absinthe) chứa tinh dầu chiết xuất từ nhiều loại cây cỏ, trong đó hương liệu chủ yếu vẫn là cây ngải, có hiệu quả mạnh mẽ trong việc làm tăng khoái cảm, được sử dụng rộng rãi từ cuối thế kỷ 19. Tuy nhiên, loại rượu này đã bị cấm vào năm 1915 bởi chứa hợp chất độc hại và gây nghiện.

Tất cả im lặng lắng nghe, S nói chậm rãi: “Chỉ có điều chúng ta đã mất đi khả năng che giấu dục vọng, còn bọn họ có thể che giấu mà thôi.”

Bao nhiêu tháng ngày sau đó, mỗi lần nhớ tới câu nói này, Hạ Tuấn Ngải lại cảm thấy nội tâm sôi sục.

Trong căn phòng mờ tối, tiếng huyền não ngoài quảng trường giống như ở ngay bên tai. A ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ống kính. Tại thời khắc này, nếu để ý kỹ, mọi người sẽ phát hiện người đàn ông đeo mặt nạ trắng hề trên màn hình đang nở nụ cười thương hại và tự giễu. Hắn yên lặng nghĩ thầm: Tôi không hề nói sai, cũng chẳng lừa dối các vị. Thật ra, kẻ muốn giết các vị không phải tổ chức chúng tôi mà suy cho cùng,

chính là người của các vị, xuất phát từ dục vọng đen tối ẩn chứa bên trong bọn họ. Hàn Trầm, Tô Miên và Từ Tư Bạch! Bây giờ, các vị đã thấy bản tính con người bản thủ đến mức nào chưa?

Vì vậy, chúng tôi dựng lên màn biểu diễn này là để mọi người hiểu rõ một chân lý. Những người mắc bệnh tâm lý có lẽ không giống các vị nhưng đáng sợ nhất không phải là chúng tôi, mà chính là bản thân các vị.

Đây cũng là lễ tế mà chúng tôi dành cho S.

Dưới tầng hầm.

“Cẩn thận!” Tô Miên hét một tiếng.

Nhưng đã muộn, Quý Tử Trường chạy nhanh nên không để ý một hồ nước dưới chân, kết quả bị trượt xuống, nước bắn đầy người. Hàn Trầm liền giơ tay kéo anh ta. Anh ta cười nói: “Không sao.” đá chân cho văng bớt nước bắn rồi giơ tay vuốt mặt. Nào ngờ, do vừa rồi bám vào bờ tường nên anh ta bôi cả bụi bẩn lên mặt. Gương mặt sáng sủa trở nên nhem nhuốc trong giây lát.

Quý Tử Trường chẳng bận tâm, dõi mắt về phía trước đồng thời giơ tay chỉ: “Chắc là ở đằng kia!”

Hàn Trầm và Tô Miên ngẩng đầu. Lúc này, họ đang ở một nơi chưa thi công xong tại một góc khuất của tầng âm hai. Trên đầu vẫn là ngọn đèn và tù mù, bức tường phía trước chất đầy vật liệu xây dựng. Có lẽ nghe thấy tiếng bọn họ, đằng sau đồng vật liệu vang lên giọng phụ nữ khản đặc: “Cứu tôi với! Tôi đang ở đây...”

“Bức tường chịu lực ở nơi này xây đi xây lại vẫn không đạt tiêu chuẩn.” Quý Tử Trường giải thích, “Nếu tương lai xảy ra sự cố, đây chắc chắn là một trong những nơi yếu nhất của tòa nhà.” Vừa nói, anh ta và Hàn Trầm vừa lao tới, dịch chuyển đồng vật liệu sang một bên. Tô Miên cũng tích cực hỗ trợ, bộ não nhanh chóng đối chiếu nạn nhân nữ duy nhất này và người trong hình ảnh trước đó. Chị ta là Trần Tố Lâm, Giám đốc bộ phận Quan hệ công chúng của tập đoàn Hoa Diên.

Trần Tố Lâm nhanh chóng được cứu ra ngoài. Cũng giống Quý Tử Trường, chị ta mặc bộ đồ sang trọng nhưng bây giờ trông rất thảm hại.

“Hai người là cảnh sát ư? Vô cùng cảm ơn!” Chị ta nghẹn ngào, gương mặt giàn giụa nước mắt. Tô Miên liền đỡ Trần Tố Lâm. Chị ta quay sang Quý Tử Trường: “Tử Trường, những người khác đâu rồi? Tổng Giám đốc đang ở đâu?”

“Tôi không rõ. Chúng tôi vẫn đang nỗ lực tìm kiếm.” Quý Tử Trường đáp. Ngữ khí của anh ta hơi lạnh nhạt, thể hiện thái độ hồ hững với Trần Tố Lâm.

Tô Miên và Hàn Trầm đều coi như không thấy, anh hỏi thẳng: “Một chỗ nữa ở đâu?”

“Tầng âm một, ngay dưới vị trí trung tâm quảng trường. Nơi đó cũng tồn tại vấn đề về chất lượng.” Quý Tử Trường đáp, anh ta vừa dứt lời, Trần Tố Lâm hơi biến sắc mặt, liếc anh ta một cái.

Mọi người đều biết rõ trong đầu chị ta nghĩ gì nhưng chẳng ai bận tâm. Hàn Trầm, Quý Tử Trường và Tô Miên tiếp tục chạy ra cầu thang lên tầng trên. Bắt gặp ánh mắt vừa sợ hãi vừa phức tạp của Trần Tố Lâm, cô chỉ cảm thấy buồn cười.

Bốn người nhanh chóng lên tầng âm một. Trước mặt là đại sảnh rộng lớn, xếp đầy giá để hàng và tủ kính. Trên lối đi có mấy căn phòng đóng cửa. Quý Tử Trường dẫn bọn họ tới một gian, gõ gõ lên bức tường: “Chắc là ở xung quanh đây thôi!”

Hàn Trầm lên tiếng: “Xem còn bao nhiêu phút nữa?”

Tô Miên và Quý Tử Trường đồng thời cúi đầu xem đồng hồ. Trên tay Tô Miên là chiếc đồng hồ điện tử do cơ quan phát, màn hình hiển thị thời gian đếm ngược 4:20. Cô ngẩng đầu nhìn Quý Tử Trường. Anh ta xắn tay áo, để lộ cánh tay trắng ngần dính vài vết bẩn, đồng hồ là nhãn hiệu của Thụy Sĩ, mặt sáng như gương, bộ phận bên trong có vẻ phức tạp và tinh xảo, chứng tỏ là loại đa chức năng. Vì vậy, anh ta có thể đọc ra thời gian chính xác: “12 giờ 13 phút 35 giây”.

Hàn Trầm gật đầu: “Còn 4 phút 15 giây nữa”. Anh nghiêm giọng: “Mọi người tránh ra!”

Tô Miên và Quý Tử Trường đứng tránh sang một bên, Trần Tổ Lâm lùi lại phía sau mấy bước. Hàn Trầm giơ chân đạp mạnh cánh cửa gian chứa đồ bật tung.

“Aaaa...” Một tiếng hét thất thanh vang lên. Cùng lúc đó một người đàn ông trẻ tuổi bị trói chân tay xuất hiện trong tầm mắt của họ. Trần Tổ Lâm lập tức lao đến bên anh ta: “Á Nghiêu”. Quý Tử Trường cũng chạy tới cởi dây trói cho người đàn ông: “Tổng Giám đốc.”

Nạn nhân thứ tư được cứu thoát, đó là tổng giám đốc Hà Á Nghiêu.

Lúc này, năm người ở bên ngoài phòng chứa đồ, Tô Miên đứng cạnh Hàn Trầm, Trần Tổ Lâm đỡ cánh tay Hà Á Nghiêu, Quý Tử Trường đứng ở giữa. Hàn Trầm nhìn ba người kia: “Phải tập hợp những người còn lại trước đây. Chúng ta có thể lên mặt đất bằng lối nào?”

Ba người đưa mắt nhìn nhau. Hà Á Nghiêu cất giọng bình tĩnh: “Trung tâm thương mại vẫn chưa chính thức hoạt động nên các lối ra đều bị bịt kín. Chỉ tầng âm ba... có thang máy khẩn cấp lên thẳng mặt đất.”

“Đúng thế.” Trần Tổ Lâm phụ họa.

Hàn Trầm và Tô Miên quay sang nhìn Quý Tử Trường, anh ta gật đầu: “Đúng là chỉ có cách đó thôi.”

“Đi thôi.” Hàn Trầm nói dứt khoát, cùng Tô Miên quay người đi xuống cầu thang.

Chỉ còn hơn hai phút, Tô Miên không biết bọn họ có kịp lên mặt đất, hoặc tập hợp với nhóm của Từ Tư Bạch một cách thuận lợi hay không. Cô và Hàn Trầm chạy đầu tiên. Phía trước là chỗ ngoặt cầu thang tầng tối, Tô Miên ngẩng đầu nhìn Hàn Trầm. Như có linh cảm, anh cũng quay sang cô. Ánh mắt hai người như có điều muốn nói.

Ba người kia chạy sau họ mấy bước chân. Hàn Trầm giơ tay kéo Tô Miên vào lòng, rẽ sang một bên, tạm thời rời khỏi tầm nhìn của những người còn lại.

“Em nhớ lưu ý bọn họ”. Anh thì thầm, “Đặc biệt là người đàn ông đó.”

“Vâng”. Cô đáp khẽ.

Đúng lúc này, ba người từ đằng sau đuổi kịp đến nơi. Thế là Hàn Trầm và Tô Miên lại tiếp tục chạy về phía trước.

Cả nhóm nhanh chóng xuống đến tầng âm ba. Dựa theo sơ đồ mà ba người kia chỉ dẫn, họ phải chạy ngược qua khu vực bán hàng, qua bãi đỗ xe vẫn chưa xây xong mới tới thang máy khẩn cấp nằm ở sát bên ngoài trung tâm thương mại.

Tô Miên ngẩng đầu, dõi mắt về phía trước. Một khi toàn bộ nạn nhân được cứu thoát, kế hoạch tiếp theo của tổ chức tội phạm sẽ là gì? Bọn chúng từng gây ra nỗi sợ hãi cho cả thành phố thông qua các vụ cài thuốc nổ, dựng tượng sập và moi tim. Lần này, chắc chắn chúng sẽ mang đến nỗi hoảng sợ còn lớn hơn cho tất cả mọi người ở trên bán đảo, bao gồm cả cô và Hàn Trầm.

Nỗi kinh hoàng to lớn đó là gì? Vấn đề này luôn quanh quẩn trong tâm trí Tô Miên. Ma xui quỷ khiến thế nào, đầu óc cô đột nhiên bật ra một câu. Người đó nói: Đáng sợ nhất trên thế giới này không phải là số ít những người mắc bệnh tâm lý như chúng ta mà là đại đa số người bình thường, là dục vọng của bọn họ.

Hàn Trầm và Tô Miên đẩy cảnh giác ba người ở đằng sau cũng có tâm tư riêng. Đến một chỗ ngoặt, Trần Tổ Lâm liếc qua Hà Á Nghiêu, ánh mắt hai người trở nên u ám. Sau đó họ cùng quay sang Quý Tử Trường. Quý Tử Trường biến sắc mặt nhưng không lên tiếng.

Trong đầu ba người đồng thời vang lên câu nói của tên tội phạm lúc bắt cóc bọn họ. Vì bị bịt mắt nên họ không nhìn thấy diện mạo của đối phương, mà chỉ nghe được giọng nói lãnh đạm của hắn: “Chúng tôi không có hứng thú với việc các vị có phạm tội hay không, cũng chẳng hơi đâu đi trừng phạt các vị. Mục tiêu của chúng tôi là mấy người cảnh sát. Chúng tôi chỉ muốn bọn họ thưởng thức mùi vị bị người mà mình tốn nhiều công sức cứu sống quay lại đâm một nhát mà thôi. Thật ra, chúng tôi không nói, các vị cũng sẽ xử bọn họ, đúng không? Mấy người cảnh sát đó chỉ công vô tư, chắc chắn không thể mua chuộc. Một khi trở lại mặt đất, công trình xây dựng yếu kém của các vị bị vạch trần trước toàn dân thiên hạ, các vị cũng sẽ có nguy cơ bị ngồi tù. Các vị muốn chết... hay là muốn ngồi tù?”

Chỉ có giết bọn họ, các vị mới có tương lai, mới có thể che giấu mọi chuyện. Toàn bộ trung tâm thương mại đã nằm trong tay chúng tôi, phải giết chết bọn họ, chúng tôi mới cho các vị cơ hội sống sót.”

Trần Tổ Lâm nhìn Hà Á Nghiêu bằng ánh mắt thúc giục. Lập trường của chị ta rất rõ ràng. Đối phương chỉ có hai người. Tuy họ có súng nhưng lại không hề đề phòng nên ba người chị ta vẫn có cơ hội giành phần thắng. Hơn nữa, bọn họ cũng chẳng còn con đường nào khác.

Hà Á Nghiêu trầm tư trong giây lát, quả quyết gật đầu, ra hiệu Trần Tổ Lâm tìm cơ hội ra tay. Hai người lại một lần nữa quay sang Quý Tử Trường.

Quý Tử Trường trầm mặc nhìn ông chủ của mình. Tuy anh ta không tán thành hành động của bọn họ nhưng hiển nhiên đây chẳng phải là lần đầu tiên Hà Á Nghiêu ép buộc anh ta, cũng không phải là lần đầu tiên anh ta từ bỏ nguyên tắc. Trầm tư trong giây lát, Quý Tử Trường để lộ vẻ mặt cứng nhắc, coi như mặc nhận.

Liên minh được hình thành, Trần Tổ Lâm và Hà Á Nghiêu chạy nhanh hơn, bám theo Tô Miên và Hàn Trầm. Quý Tử Trường rút lại phía sau, gương mặt vẫn giữ vẻ ủ rũ. Đi thêm một đoạn, nhân lúc hai người kia không để ý, anh ta đột nhiên ngược lên trần nhà. Nơi góc tối lắp một camera nhỏ. Anh ta hướng ánh mắt về phía camera, đột nhiên nở nụ cười kỳ dị.

P/s: Cảm ơn bạn Huyền Trần nhé, tốc độ thật. Có bạn nào muốn gào thét tên bạn ấy không? Ad đang dụ bạn ấy gõ chương có S xuất hiện đấy :))

85. Chương 85: Đã Lâu Không Gặp

Trong nhà ga tàu điện ngầm, hai con tàu chạy lướt qua nhau. Bởi vì khoảng cách rất gần và tốc độ quá nhanh, mọi người trên tàu đều la hét thất thanh.

Lải Nhải toát mồ hôi lạnh, dõi mắt về phía đường hầm lại trở nên thông thoáng phía trước. Vừa rồi, may mà bọn họ kịp thời liên lạc với công ty phụ trách, làm theo chỉ dẫn, thành công thay đổi tuyến đường ray, tránh con tàu kia trong giây lát. Tuy nhiên, họ cũng biết đây mới chỉ là sự bắt đầu.

“Mặt Lạnh! Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Anh ta hỏi.

Mặt Lạnh đang lái tàu, nghe câu này liền buông tay, “Cậu lái đi!” Lải Nhải lập tức thế chỗ, vừa theo dõi tình hình phía trước, vừa liếc Mặt Lạnh lúc này đang mở cuốn Sổ tay người lái tàu dày cộp ra.

Lải Nhải sốt ruột, miệng lẩm bẩm, “Anh trai ơi! Lúc này rồi mà anh còn muốn làm gì thế? Lẽ nào anh định trở thành người lái tàu “vàng”, điều khiển càng hoàn hảo hơn hay sao?”

“Cậu cầm miệng cho tôi!”

Lải Nhải lập tức im bặt. Không thể không thừa nhận, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc như bây giờ, vẻ trầm tĩnh của Mặt Lạnh cũng oai như Hàn Trầm.

Một lúc sau, Mặt Lạnh lật đến trang “Bảng biểu sắp xếp ca làm việc của chuyến tàu”, đồng thời nói với Lải Nhải, “Kế hoạch vận hành của công ty tàu điện ngầm mỗi ngày, mỗi giờ và từng trạm đỗ là cố định. Nói một cách khác, chúng ta cứ giữ nguyên tốc độ này thì có thể tính được, tàu sẽ đi đến đâu, gặp chuyến tàu nào?”

Lải Nhải hiểu ý, gật đầu, “Tôi sẽ lập tức thông báo với công ty, để họ bố trí những con tàu đó tránh đường, như vậy sẽ không bị đâm vào nhau.”

Mặt Lạnh quan sát bản đồ lộ trình của tàu điện ngầm, thần sắc vẫn nghiêm trang, “Không chỉ có vậy, phải hỏi bọn họ xem, đích đến của con tàu này là chỗ nào. Có lẽ đây mới là mục đích thật sự của bọn tội phạm.”

Đợi Lải Nhải liên lạc xong, Mặt Lạnh buông quyển sổ tay, lại nói, “Để tôi lái!”

“Ừ.” Lải Nhải nhường chỗ cho anh ta. Mặt Lạnh tiếp tục lên tiếng, “Tôi đã xem bản vẽ cấu tạo tàu điện ngầm. Con tàu này có kết cấu tách rời. Toa thứ năm và toa thứ sáu được gắn với nhau bằng mối hàn, có

thể tách ra. Cậu hãy dồn mọi người vào hết toa sau rồi tìm cách giải quyết chỗ hàn, để con tàu tách làm đôi.”

Lải Nhải tròn mắt ngạc nhiên. Không ngờ Mặt Lạnh lại nghĩ ra cách này. Tốt quá! Làm vậy, nửa sau con tàu sẽ dần giảm tốc độ, cũng không vì va chạm mà phát nổ. Đầu tiên, bọn họ có thể cứu hành khách trên tàu. Còn những việc khác để sau tính.

“Tôi sẽ đi ngay!” Lải Nhải hưng phấn mở cửa buồng lái. Mặt Lạnh cất cao giọng, “Sau khi tách đôi thân tàu, cậu hãy đi cùng hành khách, không cần quay về đây nữa.”

Lải Nhải dừng bước, ngoảnh đầu hỏi, “Còn anh thì sao?”

“Tôi sẽ tiếp tục lái tàu.” Mặt Lạnh đáp.

Lải Nhải mấp máy môi, cuối cùng cũng không thốt ra lời, nhanh chóng rời đi.

Trên quảng trường ở bán đảo. Màn biểu diễn của A, hình ảnh của A đến đây là kết thúc. Màn hình tinh thể lỏng trên đầu mọi người vụt tắt, hẳn cũng mất dạng. Tất cả tựa như một giấc mơ hoang đường.

Cô nhân viên phục vụ Tiểu Nhã theo dòng người đổ ra ngoài. Còi hụ cảnh sát vang lên diếc tai. So với sự tò mò và khiếp sợ đối với tội phạm, ý thức khao khát bảo toàn mạng sống của con người càng mãnh liệt hơn. Quảng trường đã trở nên hỗn loạn, nhiều người chạy thục mạng, la hét thất thanh, ra sức tiến về phía cây cầu.

Tiểu Nhã suýt nữa bị xô ngã, may mà có một người cảnh sát đỡ cô dậy. Cô nghe anh ta nói với đồng nghiệp, “Đồng nghiệp thế này, ít nhất cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ mới sơ tán hết.”

Đồng nghiệp đáp, “Đúng vậy! Anh hãy cẩn thận. Không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.”

Tiểu Nhã định thần, tiếp tục chạy về hướng cây cầu bắc qua sông Hán Giang. Trong lòng bỗng cảm thấy buồn, cô vừa chạy vừa quay đầu về phía màn hình tinh thể lỏng đã tối đen. Rốt cuộc Tiểu Ngải là người như thế nào? Tại sao anh ta lại làm vậy? Tại sao anh ta lại không phải là người bình thường giống cô? Trong cuộc đời này, có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh nữa.

Dưới lòng đất. Đi thêm một đoạn ở tầng âm ba, Tô Miên liền ngửi thấy mùi máu tanh. Trong lòng xuất hiện dự cảm chẳng lành, cô liền quay sang Hàn Trầm. Anh cũng phát hiện ra điều bất thường, sắc mặt trở nên lạnh lẽo. Giây tiếp theo, anh đưa mắt ra hiệu cho Tô Miên rồi rút khẩu súng đeo bên hông, đứng nép vào bờ tường, dõi mắt về phía trước. Tô Miên cũng dừng bước, đứng nép vào bờ tường bên kia, từ từ tiến lên.

Thấy bọn họ rút súng, ba người ở đằng sau hơi hoảng hốt, nhưng vẫn tiếp tục bám theo ở một khoảng cách không gần không xa.

Bây giờ, Tô Miên làm gì có thời gian để ý đến bọn họ. So với đám người ích kỷ và xấu xa này, nhóm tội phạm mới là đối tượng đáng lo hơn cả. Bọn chúng mới là đối thủ thực sự của cô và Hàn Trầm.

Phía trước là một lối đi không có gì đặc biệt, đâm thẳng ra khu vực đại sảnh rộng lớn. Vừa rẽ sang một bên, cảnh tượng trước mắt khiến hai người sững sờ. Đinh Tuấn đang nằm ở dưới đất, ngực có nhiều vết dao đâm, máu chảy lênh láng. Anh ta thoi thóp, dường như không còn cầm cự được bao lâu nữa.

“Đinh Tuấn!” Tô Miên kêu lên một tiếng.

Hàn Trầm lập tức lao đến, dùng tay ấn vào vết thương trên ngực đồng nghiệp, giúp anh ta cầm máu, “Hãy cố gắng chịu đựng! Tôi sẽ đưa cậu ra ngoài.”

Viễn mắt cay xè nhưng Tô Miên vẫn cố gắng giữ tỉnh táo, giữ khẩu súng đề phòng xung quanh. Đám Hà Á Nghiêu cực kỳ sợ hãi khi chứng kiến cảnh tượng này.

Hô hấp của Đinh Tuấn đã rất yếu ớt. Anh ta nắm tay Hàn Trầm, thều thào, “Tôi không xong rồi... Mau đi cứu... bác sĩ Từ. Đám người... vừa được cứu thoát... muốn giết chúng ta. Anh ấy bây giờ chỉ có một mình... chống lại ba người...”

Đinh Tuấn nói rất khê nhưng tất cả những người có mặt đều nghe thấy rõ ràng. Giây tiếp theo, anh ta buông thông cánh tay, mắt trợn ngược, đã trút hơi thở cuối cùng.

Tô Miên chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh bao trùm toàn thân. Chuyện xảy ra tiếp theo nhanh như xẹt điện. Ba người ở phía sau còn chưa kịp phản ứng, Hàn Trầm đã cảm súng, quay về phía bọn họ. Gương mặt anh tuần của anh lạnh lẽo đến mức khiến người đối diện phải rùng mình.

“Pằng! Pằng!” Hai tiếng súng vang lên. Hà Á Nghiêu và Trần Tổ Lâm đứng ở phía trước bị trúng đạn vào đùi. Họ biến sắc mặt, hét lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất. Chỉ có Quý Tử Trường vẫn đứng im, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc và bối rối.

Hàn Trầm và Tô Miên đều giơ súng, nhắm thẳng vào hắn.

“L.” Hàn Trầm cất giọng lạnh lùng, “Vết thương lần trước khỏi rồi à?”

Quý Tử Trường biến sắc mặt, nhưng hắn lập tức thu lại vẻ ngạc nhiên, thay vào đó là nét trầm tĩnh. Khóe mắt hắn ẩn hiện ý cười chế giễu và ảo não.

Hà Á Nghiêu và Trần Tổ Lâm ở dưới đất không ngừng rên rỉ. Quý Tử Trường chau mày, đập bọn họ một phát, sau đó chỉnh lại cổ áo rồi rút một chiếc khăn trắng muốt ra lau mặt. Khi hắn làm một loạt động tác này, Hàn Trầm và Tô Miên nhìn hắn bằng cặp mắt đầy cảnh giác.

Đúng vậy, rất nhiều dấu hiệu cho thấy, Quý Tử Trường mới là L. Còn người đàn ông tự xưng là L trên màn hình là một thành viên khác của nhóm tội phạm, muốn đánh lừa thị giác của họ mà thôi.

Quý Tử Trường từ tốn mở miệng, “Sao hai người biết được...”

Hắn chưa dứt lời, Tô Miên đột ngột nghe thấy tiếng “ầm” lớn vang lên ở dưới chân mình, Đôi tai cô bỗng mất đi mọi âm thanh trong giây lát, thân thể bắt đầu rơi xuống dưới. Trong lúc hoảng hốt, cô còn kịp nhìn thấy ánh mắt dịu dàng và bình tĩnh của Quý Tử Trường tức L, còn Hàn Trầm đang đứng cách mấy bước lập tức buông súng, lao về phía cô. Tô Miên nhìn thấy gương mặt vô cùng lạnh lẽo của anh, nhìn thấy cánh tay anh chụp huyệt trong không khí, Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, cô không kịp túm tay anh, cứ thế rơi xuống dưới.

Mặc dù xung quanh tối đen nhưng cô vẫn lơ mơ nhìn thấy nền đất gồ ghề như con quái vật và sóng nước lấp lánh. Trước khi ngất lịm, một ý nghĩ vụt qua não bộ của Tô Miên. Đây cũng là một trong những kế hoạch của nhóm tội phạm. Nơi này có vô số cạm bẫy, bọn chúng luôn chờ cơ hội, chờ cô đi đến địa điểm thích hợp rồi cho phát nổ, để cô rơi xuống dưới. Không biết chừng, việc Đinh Tuấn gặp nạn cũng là do chúng sắp đặt.

Sở trường lớn nhất của nhóm tội phạm là tung hỏa mù, sau đó bắt thành linh ra tay. Không biết điều gì đang chờ cô ở bên dưới?

L lập tức bỏ chạy. Nhưng Hàn Trầm phản ứng rất nhanh, từ dưới đất tung người túm cổ áo hắn. L quay người vùng nắm đấm về phía anh nhưng động tác của anh vẫn nhanh hơn, đấm mạnh vào bụng hắn. Hắn “hự” một tiếng, cúi gập người. Hàn Trầm không một chút do dự, lôi người hắn cùng nhảy xuống dưới.

Từ Tư Bạch nép vào bờ tường, thở hắt ra, hai tay cầm chặt khẩu súng. Báng súng lạnh lẽo tương phản lòng với bàn tay nóng rẫy của anh. Đây là lần đầu tiên trong đời, anh cầm súng đối kháng với người khác. Anh đứng bất động, bình tĩnh chờ đợi.

Vừa rồi, sau khi tách ra khỏi Tô Miên và Hàn Trầm, vì Đinh Tuấn không đi nổi nữa nên anh để cậu ta ngồi một chỗ nghỉ ngơi. Kết quả, sau khi anh cùng Trương Phúc Thái đi cứu hai nạn nhân còn lại, ba người bọn họ lập tức trở mặt, bao vây anh.

Lúc bấy giờ, Từ Tư Bạch vẫn không rút súng. Nếu muốn khiến người khác chết hay bị thương, bác sĩ pháp y sẽ có rất nhiều cách. Hơn nữa, từ trước đến nay, thân thủ của anh cũng tương đối nhanh nhẹn. Anh nhanh như cắt giơ tay đập mạnh vào dây thần kinh trên cổ người đứng gần nhất, khiến ông ta xây xẩm mặt mày, ngã xuống đất. Hai người còn lại giật mình, nhất thời không dám tiến lên. Từ Tư Bạch chẳng thèm lảng nhãng với bọn họ, lập tức quay người rời đi.

Tô Miên! Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cái tên này cứ quanh quẩn trong đầu anh như ma ám, Nỗi đau càng gặm nhấm nhức nhối, trái tim anh càng bình tĩnh như mặt hồ phẳng lặng, chỉ có hình bóng

của cô phản chiếu trên đó.

Anh thực sự muốn đi tìm cô, muốn bảo vệ cô, ở bên cạnh cô, cho dù vào thời khắc này, cô đã có người khác che chở.

Từ Tư Bạch ngả đầu vào bờ tường lạnh lẽo, thoang thoang mùi ẩm ướt. Anh nhắm mắt, lắng nghe tiếng bước chân đang tiến lại gần. Bước chân có chút ngập ngừng này là của một trong hai người còn lại.

Việc bọn họ cứ bám riết không ngừng nghỉ khiến Từ Tư Bạch nảy sinh tâm trạng chán ghét. Anh không quen thuộc đường đi nước bước ở nơi này, trong khi bọn họ nắm rõ như lòng bàn tay. Anh chỉ một lòng một dạ muốn tìm Tô Miên mà bọn họ cứ không chịu buông tha cho anh.

Từ Tư Bạch quyết định xử lý bọn họ. Vừa nhìn thấy bước chân thò ra ở đầu bờ tường, anh nhanh như cắt giơ súng chĩa vào đầu đối phương. Đó là Trương Phúc Thái, trong tay ông ta cầm một con dao không biết lấy từ đâu ra. Ông ta há hốc mồm khi nhìn thấy khẩu súng trong tay Từ Tư Bạch. Nếu biết anh có súng, ông ta tuyệt đối không đuổi theo.

Con dao trong tay Trương Phúc Thái rơi xuống đất. Ông ta lập tức mở miệng, “Đồng chí cảnh sát! Tôi sai rồi, tôi sai rồi! Là tôi nhất thời hồ đồ. Tại bọn bắt cóc nói, nếu không giết các cậu, chúng sẽ giết tôi... Xin cậu hãy tha cho tôi! Đồng chí cảnh sát, tôi không dám nữa... Tôi xin nhận tội!”

Từ Tư Bạch lặng lẽ nhìn ông ta, sắc mặt không một chút biểu cảm. Ánh mắt anh đặc biệt thâm trầm, khiến Trương Phúc Thái bất giác sờn gai ốc.

“Tôi không phải là cảnh sát.” Anh đột nhiên mở miệng.

Trương Phúc Thái chẳng hiểu tại sao đối phương lại nhấn mạnh điều này. Nhưng nghe giọng nói ôn hòa của anh, ông ta lại cảm thấy nhẹ nhõm. Ông ta nghĩ, chỉ cần mình nhận tội, đối phương sẽ bỏ qua. Cậu ta là người của cảnh sát, chắc sẽ không giết ông ta.

“Pằng!” Một tiếng nổ đánh sắc vang lên. Trương Phúc Thái trợn mắt, nhìn Từ Tư Bạch buông thông khẩu súng. Giây tiếp theo, ông ta ngã xuống đất, tắt thở trong giây lát.

Như phát giác ra điều gì đó, Từ Tư Bạch ngẩng đầu. Chủ tịch tập đoàn Hoa Diên Hà Kinh Luân đang đứng cách anh mười mấy mét, sắc mặt kinh hoàng. Bất gặp ánh mắt của anh, ông ta lập tức quay người bỏ chạy.

Từ Tư Bạch vẫn đứng yên một chỗ, dõi theo bóng đối phương. Cho tới khi ông ta gần khuất dạng, anh từ từ giương súng, bóp cò. Đối phương lập tức ngã xuống.

Bao nhiêu năm qua, anh không hề quan tâm đến sự sống hay cái chết, cứu người hay giết người. Anh chỉ muốn yên lặng ở bên Tô Miên, làm công việc mình thích. Cho tới hôm nay, anh mới nhận ra, việc tận tay giết người, đặc biệt vì cô mà giết người thực ra cũng chỉ trong một ý niệm mà thôi. Điều quan trọng là anh không hề bài xích hành động này.

Từ Tư Bạch bình thần cúi xuống nhặt vỏ đạn, đồng thời rút khăn tay lau sạch khẩu súng. Anh không định ngồi tù vì chuyện vừa xảy ra.

Vừa đeo găng tay rồi bỏ khẩu súng vào túi áo, Từ Tư Bạch đột nhiên dừng động tác. Anh ngẩng đầu, phát hiện một người đàn ông bế một người phụ nữ đứng đằng sau những chiếc giá để hàng. Gương mặt người đàn ông chìm trong bóng tối, anh chỉ có thể nhìn thấy thân hình cao lớn mặc quần áo chỉnh tề của hắn. Còn người phụ nữ trong lòng hắn mặc áo khoác dài màu đen của cảnh sát, gương mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền. Đó chính là Tô Miên.

Trái tim Từ Tư Bạch như bị đập mạnh một phát. Người đàn ông đó nhanh chóng ẩn mình vào bóng tối, biến mất trong chớp mắt. Từ Tư Bạch liếc gương súng, chạy đuổi theo đối phương.

Trên tàu điện ngầm. Hồi còi réo vang tựa như xuyên thủng màng nhĩ của mọi người. Đường hầm tối đen phía trước giống một cái động hun hút không thấy tận cùng. Lái Nhái đang ở chỗ nối giữa hai toa tàu, ngồi xổm xuống, ra sức tháo mối nối. Mấy thanh niên trẻ đứng bên cạnh, trợ giúp anh ta.

Đằng sau bọn họ là toa tàu đầy ắp người, chen chúc chật chội. Bên này ngược lại trống không, có thể nhìn thấy buồng lái ở đầu tàu và một dây tay vịn đứng đưa.

Không khí trong toa tàu vô cùng căng thẳng. Tất cả mọi người đều dõi theo nhất cử nhất động của Lải Nhải. Thình thoảng lại có người hỏi:

“Tháo được chưa?”

“Vẫn không được sao?”

Lải Nhải không để ý đến họ, tiếp tục bận rộn. Một người thanh niên xuất thân từ ngành công trình lắc đầu, “Anh cảnh sát, mỗi nối này là nút chết, không thể tháo rời. Làm thế nào bây giờ?”

Câu nói của anh ta khiến đám đông xôn xao, bầu không khí càng trở nên căng thẳng hơn. Bình thường hay cười nói nhưng vào thời khắc này, sắc mặt Lải Nhải vô cùng nghiêm nghị. Trầm mặc trong giây lát, anh ta đột nhiên đứng dậy.

“Mọi người tránh ra cho tôi!” Anh ta cất cao giọng, đồng thời rút khẩu súng đeo bên hông.

Đám đông lập tức lùi về phía sau. Lải Nhải định thần, chĩa súng vào chỗ nối giữa hai toa tàu. “Pằng! Pằng! Pằng!...” Vô số tiếng nổ vang lên. Lải Nhải tựa hồ bắn một lèo sạch đạn mà mặt không đổi sắc. Đám hành khách sợ đến mức kêu thành tiếng.

Tuy nhiên, ở giây tiếp theo, gương mặt Lải Nhải lộ vẻ mừng rỡ, cười ha hả, “Được rồi!”

Mọi người đều cúi xuống quan sát, sợi xích nối quả nhiên đứt thành mấy đoạn, thanh sắt nối hai toa cũng tách rời.

“Aaaa...! Được cứu rồi!” Tiếng hò reo hoan hô vang lên như sấm động. Mọi người vỗ tay, ôm nhau, vui mừng hơn hở.

Lải Nhải tốn khá nhiều sức lực để sơ tán hành khách trên toa tàu, lại tháo mỗi nối hồi lâu nên vào thời khắc này, anh ta mệt mỏi rã rời, chỉ biết ngồi bệt xuống sàn tàu, mỉm cười nhìn đám đông ở toa bên kia.

“Khoan đã!” Có hành khách cất cao giọng, “Anh cảnh sát vẫn còn ở toa đó.”

Mọi người đều nhìn Lải Nhải bằng ánh mắt đầy quan tâm, có người tỏ ra sốt ruột, “Anh cảnh sát! Mau nhảy sang bên này đi!”

Lúc này, khoảng cách giữa hai toa tàu vẫn còn rất gần, Lải Nhải chỉ cần giơ tay là có thể tóm lấy tay họ. Anh ta lồm cồm đứng dậy, giơ tay chào kiểu nhà binh, “Mọi người hãy bảo trọng! Sau khi toa tàu dừng lại, sẽ có người đến ứng cứu ngay.” Nói xong, anh ta quay đi, chạy nhanh về buồng lái.

Đám hành khách dõi theo bóng lưng Lải Nhải, đồng thời hét lớn, “Mau quay lại đi!” Nghe thấy tiếng gọi, viền mắt anh ta cay cay. Anh ta đi vào rồi đóng sầm cửa buồng lái, chặn mọi âm thanh ở bên ngoài.

Nghe tiếng động, Mặt Lạnh liền ngoảnh đầu. Anh ta yên lặng trong giây lát rồi mở miệng, “Cậu không cần quay về đây!”

Lải Nhải khịt khịt mũi, đi đến bên anh ta, “Thế sao được? Mặt Lạnh và Lải Nhải của tổ Khiên Đen mãi mãi kề vai sát cánh. Hơn nữa, nếu xảy ra chuyện gì, tôi còn phải giúp anh nữa.”

Mặt Lạnh dõi mắt về phía trước, “Quay về thì quay về, nhưng cũng đâu cần khóc lóc sụt sùi như vậy?”

Lải Nhải, “Anh đúng là quá đáng, chẳng có tình người gì cả. Tôi sợ chết được chưa? Cũng chẳng biết có thể lái con tàu này tới khu an toàn rồi chúng ta nhảy xuống thoát thân hay không nữa?”

Đúng lúc này, thiết bị liên tục đổ chuông, giọng nói khô khốc của Tần Văn Lang truyền tới, “Mặt Lạnh, Lải Nhải!”

“Vâng.”

“Bọn họ đã tính ra lộ trình của con tàu rồi. Mười phút sau, các cậu sẽ rời khỏi khu vực nội thành, tiến vào đường hầm dưới sông Hán Giang... Trạm đỗ của khách sạn Thế Kỷ vẫn chưa khai thông, các cậu sẽ đâm vào nơi đó.”

Trên quảng trường. Hoạt động sơ tán người dân vẫn đang tiếp tục trong không khí khẩn trương và hoảng loạn. A mặc áo gió màu đen, đội chiếc mũ rộng vành, cúi thấp đầu xuyên qua dòng người. Không một ai

chú ý đến hắn, hắn cũng chẳng nhìn bất cứ người nào. Hắn vừa rời khỏi sân khấu biểu diễn của một tòa nhà nào đó, ngày càng cách xa đám đông, đi tới góc vườn hoa không một bóng người của khách sạn. Hắn nhanh chóng mở nắp đậy đường ống ngấm, nhảy xuống rồi giơ tay đóng nắp. Khóe miệng hắn để lộ nụ cười vui vẻ.

Người lữ hành bi thương A.

Kẻ bội đức L.

Tên đánh mất trái tim R.

...

Đây là biệt hiệu vừa ẩn tượng vừa xót xa mà Tô Miên từng đặt cho chúng. Mặc dù lúc ấy, cô vì nhiệm vụ nằm vùng nên mới tiếp cận chúng. S thì chỉ luôn mỉm cười, dung túng người phụ nữ đó. Bây giờ, ở dưới lòng đất, điều mà chúng chờ đợi bấy lâu cuối cùng cũng đến.

Ở một nơi rất sâu dưới tầng hầm, Tô Miên từ từ mở mắt. Thứ cô nhìn thấy đầu tiên là một ngọn đèn màu vàng chanh ấm áp, đặt trên chiếc bàn cách chỗ cô không xa. Vì căn phòng quá tăm tối, không có bất cứ ánh sáng nào khác nên chiếc đèn càng trở nên nổi bật.

Cô đang nằm sấp trên chiếc sofa mềm mại. Xung quanh vô cùng yên tĩnh. Tô Miên định thần rồi ngồi dậy. Sờ tay lên thắt lưng, cô phát hiện khẩu súng tủy thân đã biến mất.

“Em tỉnh rồi à?” Một thanh âm trầm thấp, vô cùng dịu dàng từ phía sau truyền tới.

Tô Miên đỡ người, chậm rãi quay đầu. Trong góc tối lơ mơ có một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế dài. Hắn có thân hình cao lớn, mặc ple chỉnh tề. Vào thời khắc này, hắn cúi đầu nên cô không nhìn rõ mặt. Ngón tay hắn kẹp điều thuốc, đốm lửa lập lòe.

Tô Miên đột nhiên có cảm giác rất đỗi quen thuộc. Cả thế giới dường như vì hắn mà trở nên u ám. Còn huyết mạch trên toàn thân cô lạnh buốt trong giây lát.

“Tô Miên, lâu rồi không gặp!” Người đàn ông tiếp tục mở miệng.

86. Chương 86: Vua Của Tội Ác - P1

Tô Miên từng tưởng tượng ra cảnh mình gặp lại S. Nhưng khi thời khắc này đến, hóa ra trong lòng không phải cảm giác căm hận hay chán ghét mà là nỗi bi thương và tình lặng.

“Đây là căn phòng an toàn”. Người đàn ông nói nhỏ: “Có mấy gian liên, cũng đầy đủ thiết bị sinh tồn. Cho dù bên trên này đổ cũng không sao. Đợi khi mọi chuyện kết thúc, chúng ta sẽ ra ngoài sau.”

Tô Miên quan sát xung quanh. Bên cạnh quả nhiên có một cánh cửa nối thông với căn phòng khác tối đen như mực. Đúng lúc này, cô nghe tiếng bước chân rất khẽ. Dường như còn có người khác đang ẩn mình trong bóng tối. Là A, L hay R?

“Anh muốn thế nào?” Cô cất giọng lạnh lẽo.

Người đàn ông ngẩng đầu, đưa mắt về phía cô: “Tôi muốn em nhớ ra tôi”.

Bây giờ Tô Miên đã có thể thấy rõ diện mạo của đối phương. Đó là một gương mặt tuấn tú xa lạ. Hắn có đôi mắt ôn hòa và sâu thẳm, làn môi mỏng hơi nhếch lên. Ngũ quan của hắn không đặc biệt xuất chúng nhưng người đối diện sẽ dễ dàng bị thu hút bởi khí chất trầm tĩnh tỏa ra từ con người hắn.

Có một số người mà sự tồn tại của họ đã khắc sâu trong lòng bạn, dù bị mất trí nhớ, bạn vẫn có thể cảm nhận được anh ta. Đối với Tô Miên, đó là Hàn Trầm, là...S. Trong lúc ngẩn ngơ, đầu óc cô chợt hiện lên một số hình ảnh mơ hồ. Tại một thời điểm nào đó, cũng có người đàn ông như vậy, ngồi bên cửa sổ, ngắm mặt trời mọc và ánh hoàng hôn. Còn cô đứng cách hắn không xa, lặng lẽ nhìn hắn chăm chú.

Cố gắng dẹp bỏ mọi ý nghĩ vẩn vơ trong đầu, tâm trạng của Tô Miên cũng dần trở nên bình tĩnh. Vì muốn biết mọi chuyện xảy ra trong quá khứ nên bây giờ cô ngồi im bất động, chờ đối phương kể lại chuyện năm xưa.

Người đàn ông không tiếp tục nhìn cô mà quay mặt sang một bên, đồng thời đưa điều thuốc lên miệng: “Lần đầu tiên tôi gặp em, em mới lên tám, còn tôi mười ba tuổi”.

Tô Miên giật mình kinh ngạc. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô. Không ngờ hẳn lại biết đến cô sớm đến thế. Lúc cô tám tuổi tức là năm 1997. Theo hồ sơ ghi chép, năm đó, bố cô hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ.

“Là năm bố em qua đời”. Đường như hiểu rõ suy nghĩ trong đầu cô, hẳn nói tiếp: “Bố em phụ trách vụ án giết người hàng loạt mà bố tôi là hung thủ. Cuối cùng, bố tôi đã giết chết bố em và trốn thoát thành công”.

Tô Miên ngồi yên trên sofa, trong lòng đau nhói. Người đàn ông tiếp tục cất giọng đều đều: “Bố tôi là thiên tài tội phạm bẩm sinh. Mọi kiến thức về vấn đề tổ chức, lên kế hoạch, thoát thân, sắp xếp thể thân... đều là do ông ấy dạy cho tôi”.

Nói xong câu này, hẳn lại quay đầu về phía Tô Miên. Cô nhìn vào mắt hẳn nhưng không nắm bắt được bất cứ tâm tình nào của đối phương.

Đó là một quá khứ như thế nào? Câu chuyện về con trai của kẻ giết người hàng loạt và con gái của người cảnh sát đã hi sinh, trong khi cô không hề hay biết thì hẳn vẫn nhớ rõ mồn một.

Người đàn ông lại nói: “Lúc đó, tôi cũng có mặt ở hiện trường. Tôi vẫn nhớ ánh mắt của bố em nhìn tôi trước khi chết!” Hẳn ngừng lại trong giây lát. Tô Miên không thể đoán ra, bố cô nhìn cậu thiếu niên mười ba tuổi này bằng ánh mắt ra sao?

“Sau đó, tôi giấu bố, một mình đến lễ truy điệu của bố em. Tôi đã gặp em ở nơi đấy và nói với em: “Xin hãy nén bi thương”. Nhưng em lại đáp lời: “Em sẽ không bao giờ nén bi thương, cho đến khi bắt được hung thủ giết bố em”.”

Tô Miên chấn động. Ánh mắt người đàn ông càng trở nên dịu dàng. Hẳn kể tiếp, một thời gian dài sau đó, cậu thiếu niên luôn nhớ tới đôi mắt của bé gái, còn câu “không bao giờ nén bi thương”, như một lời nguyện, một loại tín ngưỡng luôn quanh quẩn trong trái tim hẳn. Hẳn nhiều lần tới nhà cô, tới trường học của cô, dõi theo cô từ phía xa, chứng kiến mọi cảm xúc buồn vui của cô.

Con người của người cảnh sát hình sự từng nhìn hẳn bằng ánh mắt thương hại liệu có phải là người như bố cô ấy không?

Muôn vạn tâm tình và ký ức, cũng như mối nhân duyên giữa cô và hẳn, làm thế nào để khái quát được đây?

Người đàn ông buông thõng cánh tay, để mặc tàn thuốc rơi xuống đất. Hẳn cất giọng trầm trầm: “Một bé gái còn ít tuổi mà lại có dũng khí “không bao giờ nén bi thương”. Nếu có được cô ấy, cuộc đời tôi sẽ không còn cô độc nữa.”

Viên mắt Tô Miên đột nhiên ướt ươn, không phải vì đồng tình hay mềm lòng, mà như S và những thành viên khác trong tổ chức tội phạm từng nói, cô có thể cảm nhận một cách chân thực tình cảm dịu dàng của hẳn. Cho dù hẳn là ác quỷ giết vô số người, nhưng cô vẫn cảm nhận được nỗi bi ai và sự bất lực của hẳn.

Tuy nhiên, khi mở miệng, ngữ khí của cô lại rất lạnh lùng và có phần chế nhạo: “Bố anh giết bố tôi, còn anh là thủ lĩnh của tổ chức tội phạm, anh nghĩ chúng ta có thể ở bên nhau hay sao?”

Người đàn ông im lặng vài giây: “Tô Miên!” Hẳn cất giọng hết sức ôn hòa: “Trên đời này có nhiều chuyện biết là không thể mà vẫn làm đấy thôi. Không phải người nào cũng lựa chọn tình yêu đầy hy vọng”.

Tô Miên nhất thời không thể thốt ra lời. Hẳn dập tắt mẩu thuốc, đặt tay lên đầu gối, một lúc sau mới lên tiếng: “Tô Miên! Trước kia tôi đã từng nói với em một điều nhưng em không tin. Trong lý luận của em, những người tâm thần bệnh hoạn có đặc điểm rõ ràng như dễ nổi giận, một khi xúc động thì dễ có hành vi phạm tội. Phần lớn thường uống rượu, bởi rượu có thể đánh thức sợi dây thần kinh bị trì trệ hơn người bình thường. Chúng tôi khao khát sự kích thích, bởi chúng tôi bị tê liệt cảm xúc... Nhưng có một điểm, em đã sai rồi...”

Căn phòng vô cùng tĩnh mịch, ngoài giọng nói của người đàn ông và tiếng thở của cả hai thì không còn bất cứ âm thanh nào khác. Tô Miên lại cảm thấy một nỗi xót xa ùa vào lòng, bởi cô biết hẳn định nói điều gì.

Người đàn ông nhướn mày nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm như lòng đất: “Tôi yêu em! Tình cảm của tôi không hề nhạt nhẽo và kém sâu sắc. Từ trước đến nay, tôi luôn có thể cảm nhận được em”.

“Vài năm sau, khi tôi từ nước ngoài trở về, bên cạnh em đã có Hàn Trầm”. Người đàn ông cất giọng trầm tĩnh.

Tô Miên không thể tưởng tượng nổi, thiếu niên năm đó gặp lại cô ở độ tuổi trưởng thành sẽ có tâm trạng như thế nào?

Cô yêu người đàn ông trong sạch và chính trực nhất trên thế giới này. Còn hẳn là vua của tội ác trong bóng tối.

Hai người yên lặng một lúc, Tô Miên lại mở miệng: “Vì thế, kể từ lúc tôi gia nhập tổ chức của các anh, anh đã biết thân phận thật sự của tôi?”

Người đàn ông gật đầu: “Tôi biết từng sự việc nhỏ liên quan đến em”.

Tâm trạng của Tô Miên bị đè nén đến mức không thở nổi. Cô đã phải hi sinh rất nhiều để nằm vùng nhưng hóa ra đây chỉ là hành động “gây ông đập lưng ông” mà thôi.

Tô Miên cất giọng khô khốc: “Năm đó, kế hoạch của các cảnh sát bị thất bại là bởi thân phận của tôi đã sớm bị vạch trần?”

Có lẽ không ngờ cô lại hỏi vấn đề này, người đàn ông trầm mặc trong giây lát mới trả lời: “Không phải”.

Hắn cười cười: “Trong cuộc đời này, người duy nhất tôi chịu thua là Hàn Trầm. Trước khi kế hoạch diễn ra, anh ta đã biết em bị lộ thân phận. Sau đó, anh ta tương kế tựu kế... Chỉ thiếu một bước nữa là chúng tôi thất bại thảm hại”.

Tô Miên chau mày: “Là Hứa Nam Bách sao?”

Người đàn ông gật đầu: “Đúng, là Hứa Nam Bách”.

Chính sự tráo trở của người đàn ông này đã khiến cảnh sát và tổ chức tội phạm đều bị tổn thất nặng nề.

87. Chương 87: Vua Của Tội Ác - P2

Mặc dù không còn nhớ mọi chuyện xảy ra năm xưa nhưng Tô Miên không ngờ Hàn Trầm là người duy nhất mà S buộc phải thừa nhận chịu thua; hóa ra cô và anh chỉ cách chiến thắng có một bước. Trong đầu Tô Miên chợt nhớ đến câu nói của Hàn Trầm, “Lúc bấy giờ, anh còn trẻ người non dạ nên mới để mất em. Là anh có lỗi với em.”

Hàn Trầm! Tất cả đều do chúng ta bị mất trí nhớ. Trên thực tế, anh chưa từng để mất em, không phụ lòng bất cứ người nào. Chỉ thiếu một chút nữa thôi là chúng ta đã không còn xa cách.

Lục phủ ngũ tạng dội lên từng đợt đau buốt, Tô Miên nhắm rồi lại mở mắt, một ý nghĩ nào đó ngày càng trở nên rõ ràng, ép cô phải đổi mặt một cách tàn nhẫn.

“Việc tôi bị mất trí nhớ và bị tráo đổi thân phận là do anh sắp xếp đúng không?”

Trong lúc cô im lặng, người đàn ông ở phía đối diện yên tĩnh chờ đợi, cũng tựa như đang hồi tưởng lại khoảng thời gian ruột gan như đứt thành từng đoạn đó.

Hắn lại châm một điếu thuốc, hít một hơi mới đáp khẽ, “Đúng vậy. Thuốc là do Tân Giai chuẩn bị, có thể làm tê liệt thần kinh, khiến trí nhớ con người bị tổn thương. Có điều, chúng tôi không ngờ Hàn Trầm cũng xông vào căn phòng chứa hơi độc.”

Tô Miên cúi đầu. Cuối cùng, cô cũng đã sáng tỏ, vụ mất trí nhớ không phải là tai nạn ngoài ý muốn mà là âm mưu của tổ chức tội phạm. Hóa ra năm năm bị đánh cắp được bắt đầu từ thời khắc đó.

“Tôi muốn bắt đầu lại với em.” Người đàn ông nói giọng từ tốn, ngữ khí đầy vẻ bi ai, “nếu ngày đó, tôi không phải là tội phạm, em không mất đi người cha chính trực, tôi và em gặp nhau, tất cả liệu có khác không?”

Nói xong, hắn ngoảnh đầu về phía cô. Tô Miên chỉ cảm thấy tức thở, nước mắt lăn dài xuống gò má.

Hắn vẫn nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng và bi thương, “Em đừng khóc nữa. Tô Miên! Tôi chỉ không muốn bỏ cuộc. Dù thế nào, tôi vẫn muốn quay đầu hỏi em một câu: Em có bằng lòng đi cùng tôi, có bằng lòng quay về bên chúng tôi hay không?” Hắn nói rất chậm và rành mạch, “Em đã quên tôi, quên mất chúng tôi, quên đi tình cảm của tôi. Cuộc đời tôi phải tiếp tục thế nào, kết thúc ra sao đây?”

Tô Miên giơ tay che mắt, “Không! Anh không phải là S! Không phải anh!”

Cả căn phòng kín trở nên đặc biệt tĩnh lặng trong giây lát. Giọt lệ chảy xuống kẽ tay, nhưng cô mím chặt môi để không bật ra tiếng thốn thức. Người đàn ông trước mặt tựa hồ hóa đá.

“Tại sao tôi không phải?” Hắn hỏi.

Tô Miên buông thông tay, vẻ mặt cô đã trở nên bình tĩnh, chỉ viền mắt vẫn còn đỏ hoe. Vào thời khắc này, nhìn cô giống một con thú non bị khiêu khích, bị tổn thương nhưng không có cách nào phát tiết.

“Tổ chức của các anh không bao giờ làm chuyện vô vị. Kể từ vụ nổ trên đường phố, mọi việc các anh làm đều vì một mục đích được che đậy rất kỹ. Hôm nay, các anh để chúng tôi vào căn phòng của S, nói với tôi những lời này, lại liên tưởng tới các chi tiết như mật mã, bức thư, đoạn băng khiêu vũ... trước đó. Mục đích của các anh đã trở nên rõ ràng, đó là đánh thức ký ức trong quá khứ.”

Cô nhướn mày nhìn người đàn ông, “Nếu chỉ vì muốn đánh thức trí nhớ của tôi thì không cần phải đợi đến ngày hôm nay. Hơn nữa... nếu thật sự là S, có lẽ anh càng không muốn tôi hồi phục trí nhớ mới phải. Anh cũng vừa nói, anh muốn bắt đầu lại với tôi.”

Người đàn ông im lặng. Tô Miên hít một hơi sâu, cô nghe thấy giọng nói khô khốc như tảng băng vỡ vụn của mình, “Vì vậy... ký ức mà các anh muốn đánh thức là một người khác. Là ký ức của S.”

Căn phòng vô cùng tĩnh mịch, Tô Miên nghe thấy tiếng tim đập trong lồng ngực mình. Cô từ từ đưa mắt về góc tối trong phòng. Dù không nhìn rõ nhưng cô biết, “người khác” đang ở đó. Anh ta cũng giống cô, lặng lẽ lắng nghe câu chuyện quá khứ, ký ức thuộc về S.

“Vậy em hãy nói cho tôi biết, S là ai?” Người đàn ông hỏi.

Tô Miên không trả lời, giọt lệ lại trào ra khóe mi, cô liền giơ tay lau sạch.

“Là ai?” Người đàn ông dập tắt mẩu thuốc, liên tục truy vấn.

“Đủ rồi, R!” Giọng nói trầm trầm quen thuộc từ bóng tối cách chỗ Tô Miên không xa truyền tới. Nước mắt làm nhòe tầm nhìn của cô. Người đó tiếp tục lên tiếng, “Không cần nói nữa, tôi đã nhớ ra rồi.”

R đứng dậy, còn Tô Miên ngồi bất động. Tất cả xảy ra như một giấc mơ. Người đàn ông từ bóng tối bước ra ngoài. Vẫn là thân hình cao gầy đó, gương mặt anh nhem nhuốc hơn ban nãy, đôi mắt bình tĩnh trong trẻo nhìn cô chăm chú. Giống như lần đầu tiên gặp nhau, tựa như những tháng ngày âm áp ở bên cạnh cô.

Bắt gặp gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ của anh, trong đầu Tô Miên chợt hiện ra rất nhiều chuyện, nhiều manh mối và ám chỉ. Thì ra tất cả như một tấm lưới dày đặc bủa vây người đàn ông trước mặt. Năm năm trước, cô xảy ra chuyện. Bốn năm trước, cô tỉnh lại. Một năm sau đó, người đàn ông này đến bên cô.

Anh luôn ở bên cạnh cô nhưng không bao giờ gần gũi. Anh luôn ở một mình, ngay cả cô cũng không thể thật sự bước vào thế giới nội tâm của anh. Vì vậy, cho đến khi trút hơi thở cuối cùng vào mấy tháng trước, T cũng không muốn tiết lộ sự thật mà chỉ nói, “Tôi không thể nói.”

Hàn Trâm từng nhấn mạnh, tìm ra một mối liên hệ giữa các vụ án thì sẽ tìm ra mục đích thật sự của chúng. Cô cho rằng, mối liên quan đó là cô. Bây giờ nghĩ lại mới thấy, anh cũng liên quan đến các vụ án, đến từng phút giây sinh tử.

Bức thư khiêu khích của nhóm tội phạm viết: Chúng tôi sẽ đến vào 7 giờ 7 phút ngày 7. Cô đọc được, tổ Khiên Đen đọc được, anh cũng đọc được.

A, L và R gây ra vụ nổ, vụ trượng sập và vụ moi tìm để thiên hạ biết được sự tồn tại của chúng, để anh nhìn thấy sự tồn tại của chúng.

Buổi tối hôm nhận được đoạn băng khiêu vũ của L, cô trần trọc mất ngủ, anh một mình đứng nơi gió lạnh hút thuốc. Lúc đó không biết anh nghĩ gì? Có phải anh cũng nghĩ, chúng để chữa khoảng trống bên tay phải ột ai đó? Điều nhảy của L từ đầu đến cuối là để cho anh xem.

Nhóm sát thủ đặt hết mật mã này đến mật mã khác trên trái bom, là nhằm mục đích truyền tải tinh thần của chúng, cũng là kích thích khả năng tư duy Toán học và Triết học của anh. Dù bị mất trí nhớ nhưng tri thức đã tích lũy sẽ không bao giờ bị mai một.

Chúng bắt cóc anh và Châu Tiểu Triện, ép cô phải lựa chọn, mục đích không phải vì cô mà vì anh. Chúng tác động để cô từ bỏ anh, khiến anh ném trái tâm trạng khổ sở khi bị bỏ rơi.

Cuối cùng, ngày hôm nay, R kể lại tường tận quá khứ của hai người. Ngay cả cô còn cảm thấy quen thuộc, anh làm sao không thức tỉnh cơ chứ?

Bọn chúng khao khát anh, cũng bảo vệ anh. Chúng chờ đợi sự trở về của anh nhưng vẫn án binh bất động một thời gian dài. Cái chết của T, Tân Giai và Hứa Nam Bách khiến chúng đau lòng, cộng thêm chuyện cô và Hàn Trầm tái ngộ, quyết tâm lật lại vụ án năm xưa, còn anh cũng tham gia trợ giúp khiến chúng không thể ẩn mình, nên mới xảy ra tất cả những chuyện này.

Tô Miên cố nén tâm tình phức tạp, nhìn vào đôi mắt người đàn ông trước mặt. Bây giờ, đó là đôi mắt của Từ Tư Bạch hay S?

Từ Tư Bạch đứng dưới ánh đèn mờ lung, viền mắt ươn ướt. Thì ra, đây là quá khứ của anh và cô. Anh đã yêu cô bao nhiêu năm trời. Lời nói và màn biểu diễn của R đã đánh thức ký ức mơ hồ trong anh, mà ký ức sâu sắc nhất chính là hình ảnh trong căn phòng chưa hơi độc bị phát nổ.

Tô Miên, trong căn phòng đó không chỉ có em và Hàn Trầm, còn có một người cam tâm tình nguyện bước vào. Em chỉ nhìn thấy Hàn Trầm ở trước mặt, ngay cả trong giấc mơ, em cũng luôn tìm kiếm anh ta. Em không nhìn thấy người nằm ở đằng sau em là tôi.

Tôi đã quên mất tên họ và quá khứ, quên mất đồng bọn và tín ngưỡng. Trong sinh mệnh vốn tăm tối của tôi chỉ lưu lại một tia sáng. Tôi sống một cuộc đời yên tĩnh và khô khan, chỉ để chờ đợi sự xuất hiện của em.

Cuối cùng, tôi cũng trở thành người mà em muốn, nhưng em vẫn không thuộc về tôi.

88. Chương 88: Cuộc Sống Cô Ấy Muốn

Ba người yên lặng nhìn nhau. R là người phản ứng đầu tiên, hấn gơ tay che mắt rồi lại bỏ xuống. Sau đó, hấn hít một hơi, đi đến bên Từ Tư Bạch.

“S, hoan nghênh anh trở về.” Hấn nói.

Một câu bình thường nhưng khiến Tô Miên có cảm giác nhói đau trong lòng. Cô lặng lẽ nhìn hai người đàn ông. R ôm Từ Tư Bạch, anh cũng đặt tay lên lưng hấn.

Vài giây sau, hai người rời nhau ra, ánh mắt của Từ Tư Bạch dừng lại trên gương mặt Tô Miên. Nhưng anh lập tức nhìn R, khoe miệng để lộ nụ cười ôn hòa và bình tĩnh: “Tôi xin lỗi”.

R im lặng vài giây mới trả lời: “Anh chẳng có lỗi với bất kỳ người nào”.

Từ Tư Bạch lại đưa mắt về phía Tô Miên, nói nhỏ với R: “Tôi muốn ở cùng cô ấy một lát”.

Tô Miên như bị yểm bùa, toàn thân hóa đá, chỉ lặng lẽ nhìn anh.

“Vâng.” R đi sang phòng bên cạnh rồi khép cửa, để lại không gian riêng cho hai người.

Từ Tư Bạch đi đến bên cô. Tô Miên liền cup mi, quay sang một bên. Anh ngồi xuống sofa, cách cô không gần cũng không xa. Cô có thể ngửi thấy mùi formalin và mùi tanh quen thuộc tỏa ra từ người anh, còn cả mùi khói thuốc súng xa lạ nữa. Rõ ràng chỉ là mùi rất nhạt nhưng dường như lại đè nặng lòng ngực khiến cô không thở nổi.

“Vừa rồi, em có bị thương ở đâu không? Đầu có đau không?” Từ Tư Bạch cất giọng khàn khàn.

Tô Miên không ngờ anh lại mở đầu bằng câu hỏi này. Tựa như anh vẫn là Từ Tư Bạch, còn cô vẫn là Bạch Cẩm Hi, anh vẫn quan tâm cô như ngày nào.

Tô Miên quay đầu về phía anh. Một tiếng “bốp” vang lên, cô từ từ thả tay xuống, còn trên gương mặt trắng trẻo của anh hiện rõ vết ngón tay. Đôi mắt anh vẫn trong trẻo như thường lệ, nhưng đồng tử đen nhánh như chứa đựng tâm tình nặng nề mà cô không thể nhìn thấu.

Cô định ngoảnh đầu sang một bên nhưng anh đột nhiên giơ tay chạm vào má cô. Lúc này, Tô Miên mới phát hiện trên mặt mình vẫn còn đọng giọt lệ. Sự đụng chạm của anh khiến cô vô thức ngả về sau, đồng thời lại giơ tay cho anh một cái tát.

Lần này, Từ Tư Bạch phản xạ rất nhanh, lập tức bắt lấy cổ tay cô. Tô Miên giật mình, bởi sức lực ở bàn tay anh rất lớn, đến mức cô nhất thời không thể động đậy.

“Buông ra!” Cô gầm lên. Từ Tư Bạch trầm mặc trong giây lát rồi buông tay cô.

“Anh biết sự thật từ lúc nào?” Tô Miên hỏi.

Từ Tư Bạch không trả lời, mà giơ tay lấy bao thuốc của R ở trên bàn, rút một điếu rồi châm lửa. Đây không phải lần đầu tiên Tô Miên nhìn thấy anh hút thuốc nhưng mãi tới hôm nay, cô mới phát giác, động tác châm thuốc của anh rất điêu luyện.

“Vừa nãy.” Anh đáp khê: “Nhưng những năm qua, tôi luôn biết mình là người có vấn đề về tâm lý, vì vậy...”

Tô Miên giật mình. Từ Tư Bạch nhìn cô chăm chú. Sau khi biết rõ sự thật, tâm trạng vốn hoang mang, nôn nóng, đau khổ, thậm chí có phần oán hận trong mấy ngày qua của anh bỗng trở nên bình tĩnh, bình tĩnh hơn cả lúc mất cô, tựa như một dòng nước không thấy điểm tận cùng chảy trong lòng anh.

Người con gái tôi yêu, em có biết không? Dù mất đi trí nhớ, nhưng vào khoảnh khắc tỉnh lại, tôi đã nhận ra mình không giống những người khác. Tôi không có cảm xúc đối với con người nên mới luôn cô độc một mình. Tôi không nhiều lời với em, bởi vì một khi nói nhiều, em sẽ phát hiện khả năng ngôn ngữ của tôi thiếu sót và hỗn loạn.

Vì vậy, tôi mới luôn kiềm chế, không bày tỏ tình cảm với em...

Dù không lên tiếng nhưng nhìn vào mắt cô, Từ Tư Bạch có thể xác định, cô đã hiểu rõ mọi chuyện.

“Ban đầu, bọn họ khiến tôi tìm lại cảm giác quen thuộc. Tôi bắt đầu nghi ngờ thân phận của mình kể từ lúc xem đoạn băng khiêu vũ của A gửi.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Hôm bị bắt cóc, tôi dần hiểu ra mục đích của bọn họ. Họ muốn tôi lại một lần nữa bị em bỏ rơi, mới có thể nhìn rõ trái tim mình. Cho tới ngày hôm nay, khi tận mắt nhìn thấy căn phòng của S, rồi bọn họ tạo ra cơ hội để tôi tự tay giết người, tôi đã có thể xác định thân phận của mình”.

Tô Miên cắn môi, chẳng biết nói gì hơn. Chỉ bằng vài câu, anh đã khái quát một vòng luân hồi của số phận.

Đúng vậy, tại sao cô không phát hiện ra chứ? Có lẽ bởi vì, trong những năm tháng mờ mịt ấy, chỉ anh mới nở nụ cười ấm áp như nắng xuân với cô.

“Từ Tư Bạch!” Tô Miên nhướn mày, nói rành rọt từng từ một: “Hãy để tôi đi!”

Từ Tư Bạch im lặng, cúi xuống nhìn điếu thuốc trên tay. Một lúc sau, anh lẩm bẩm: “Tô Miên! Tôi từng hôn một người phụ nữ, từng nhìn thấy cô ấy khóc ngay trước mặt tôi trong giấc mơ”.

Tô Miên không có bất cứ phản ứng nào, lại nghe anh nói tiếp: “Những năm qua, không chỉ một mình Hàn Trầm tìm kiếm em. Tôi mãi vẫn không tìm thấy, mãi vẫn không phân biệt rõ ràng. Tôi có cảm giác rất quen thuộc và mơ hồ nhưng lại không chắc chắn. Cho tới khi em và người con gái đó ngày càng giống nhau, ngày càng trùng khớp, tôi mới nhận ra, tôi đã tự tạo nên một giấc mơ. Bây giờ, cuối cùng tôi đã có thể tỉnh mộng rồi”.

Ngữ điệu của anh rất bình thản nhưng khiến trái tim cô nhói đau. Cô lặng lẽ nhìn anh, còn anh cũng ngẩng đầu, ánh mắt như được phủ một lớp sương mù nhàn nhạt.

Sau đó, anh bỏ điều thuốc vào gạt tàn, chống tay lên mặt ghế sofa bên cạnh cô rồi ghé sát. Tô Miên giật mình, toàn thân cứng đờ. Từ Từ Bạch từ từ tiến lại gần, gương mặt thanh tú trở nên mông lung dưới ánh đèn. Anh đặt tay lên vai cô, khẽ chạm trán mình vào trán cô.

Hai người cách nhau rất gần, hơi thở hòa quyện. Anh nhắm mắt, nhưng cuối cùng không hôn cô. Tô Miên bất động từ đầu đến cuối. Đúng lúc này, cô vung tay chém mạnh vào gáy Từ Từ Bạch. Tuy nhiên, phản ứng của anh còn nhanh hơn. Anh lập tức gạt tay Tô Miên rồi đánh rất nhanh và chuẩn xác vào dây thần kinh sau gáy cô. Tô Miên lập tức ngất xỉu.

Từ Từ Bạch đỡ thân hình mảnh mai đang từ từ ngã xuống, sau đó ôm cô bất động.

R đi vào, hỏi: “S, chúng ta làm thế nào bây giờ?”

Từ Từ Bạch để Tô Miên nằm xuống sofa rồi lấy bao thuốc trên bàn, rút một điều đưa lên miệng. Bất gặp cử chỉ này của anh, R đột nhiên có chút đau lòng, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt: “S, anh có biết đã bao lâu rồi chúng tôi không được nhìn thấy anh hút thuốc không?”

Từ Từ Bạch hít vài hơi, cười cười: “Kế hoạch của các chú là gì?”

R đáp: “Sẽ có một con tàu điện ngầm đâm vào nơi này. Hai thành viên của tổ Khiên Đen đang ở trên tàu chết chắc. Sau vụ va chạm, khách sạn Thế Kỷ sẽ sụp đổ. Nhưng thế vẫn chưa đủ, A còn một thiết bị điều khiển, sẽ kích nổ mấy quả bom giấu trên cầu Hán Giang. Bom được chôn ở nơi bí mật, cảnh sát vẫn chưa phát hiện ra. Chỉ cần làm cây cầu nổ tung, sẽ càng có nhiều người thiệt mạng, đường xá tắc nghẽn. Chúng ta có thể nhân lúc hỗn loạn trốn thoát. Trong quá khứ, hai bên từng tổn thất nặng nề, hôm nay coi như là lễ tế và kết thúc”.

Từ Từ Bạch trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu quan sát xung quanh: “Các chú bắt đầu chuẩn bị kế hoạch và căn phòng này từ bao giờ?”

“Ba tháng trước.”

Từ Từ Bạch gật đầu. R xem đồng hồ, hơi chau mày: “A vừa gọi điện, nói sẽ đến ngay. L cũng nên xuất hiện rồi mới phải”.

Từ Từ Bạch: “L không bao giờ đến muộn”.

Hai người im lặng vài giây, R mở ngăn kéo, cầm khẩu súng lục ra ngoài: “Để tôi đi xử lý”.

Từ Từ Bạch đứng dậy, lấy khẩu súng từ tay hắn: “Tôi đi, chú không phải là đối thủ của Hàn Trầm”.

R còn đang ngập ngừng. Từ Từ Bạch đã nhét khẩu súng vào túi quần: “Tôi sẽ đưa hai người trở về”.

R gật đầu. Đối với mệnh lệnh của S, bọn họ luôn phục tùng vô điều kiện, bất kể trước kia hay bây giờ cũng chưa từng thay đổi.

Từ Từ Bạch nhướn mày nhìn người phụ nữ bất tỉnh trên sofa. R cũng thuận theo ánh mắt của anh: “Lần này, chúng ta có đưa cô ấy đi không?”

Về mặt Từ Từ Bạch lạnh lẽo như tuyết. Anh không trả lời, mở cửa đi ra ngoài.

Vừa lồm cồm bò dậy, L liền cảm thấy họng súng giá lạnh chĩa vào thái dương mình. Trong ánh sáng mờ mờ, hắn bắt gặp vẻ mặt thâm trầm khó đoán của Hàn Trầm. L đứng thẳng người, đảo mắt nhìn xung quanh. Dưới chân hắn là bùn đất ướt ướt, bốn bề như rừng sâu hun hút, không một tiếng động.

L bị Hàn Trầm thúc súng vào người nên buộc phải đi về phía trước. Hắn thờ ơ mở miệng: “Sao anh biết tôi là L?”

Hàn Trầm không trả lời, mà chỉ đưa mắt qua hai bàn tay hắn. Anh liền nghĩ tới Tô Miên. Trước đó, khi Quý Tử Trường xắn tay áo, cô và anh đều nhìn thấy chiếc đồng hồ và các ngón tay của hắn. Tô Miên liền quay đầu đối mắt với anh, khẳng định suy đoán trong lòng.

Nhóm tội phạm có thể đưa ra kế hoạch này, có thể biết rõ nội tình của tập đoàn khách sạn, chứng tỏ một thành viên rất rành về công trình kiến trúc. Nghề nghiệp của A và R đã rõ ràng nên chỉ còn lại L. Quý Tử Trường thể hiện ra bên ngoài sự trầm ổn và tâm tư nghiêng về chính nghĩa, không câu nệ tiểu tiết. Dù mặt

mày nhem nhuốc đầy bụi đất, hắn cũng chẳng để ý. Điều này hoàn toàn trái ngược với tính cách của L. Tuy nhiên, hắn mặc đồ đơn giản nhưng lại đeo chiếc đồng hồ quá phức tạp và hoa lệ, còn không dính một hạt bụi, không một vết xước. Hắn là kiến trúc sư, thường xuyên ra vào công trường xây dựng, làm sao có thể giữ gìn đồng hồ sáng loáng như vậy?

Ngoài ra, móng tay của hắn vô cùng sạch sẽ. Trước đó, hắn bị giam trong cây cột, về lý mà nói chắc sẽ vùng vẫy dữ dội, móng tay phải dính bụi bẩn mới đúng. Toàn thân hắn bẩn thỉu nhem nhuốc nhưng ngón tay lại sạch sẽ như vừa mới cắt rửa.

Vì vậy, đáp án đã quá rõ ràng. Nhớ đến ánh mắt “tâm linh tương thông” của Tô Miên, trong lòng Hàn Trầm bất giác dội lên luồng khí lạnh. Anh chỉ thúc súng vào người L mà không có ý trả lời câu hỏi của hắn.

Bắt gặp ánh mắt đáng sợ của anh, L cười cười, cất giọng từ tốn: “Hàn Trầm! Tôi sẽ không dẫn đường cho anh. Tôi chết thì chết, kiểu gì cũng không thể để anh tìm thấy họ”.

Ngữ khí của hắn rất cương quyết, có ý vị trả thù. Ai ngờ, Hàn Trầm chỉ bình thản đáp: “Tôi biết!” L giật mình, chưa kịp phản ứng đã cảm thấy cổ mình đau như sắp gãy xương đến nơi.

“Anh ra tay tàn nhẫn quá!” L kêu lên một tiếng trước khi ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Hàn Trầm nhanh chóng kéo hắn sang một bên rồi rút còn tay, còng hắn vào giá sắt. Sau đó, anh lục soát người L, tìm thấy một máy di động và một chiếc đèn pin. Hàn Trầm mở di động, không ngờ lại có tín hiệu. Anh lập tức gọi cho Tần Văn Lang: “Đội trưởng Tần, tôi là Hàn Trầm”.

Nghe giọng nói của anh, Tần Văn Lang mừng đến phát khóc: “Hàn Trầm! Cậu vẫn còn sống, tốt quá! Tình hình thế nào rồi?”

Hàn Trầm chỉ đáp ngắn gọn: “Bên dưới tầng âm ba, hướng bắc chệch nam bảy mươi đến chín mươi mét, hướng tây chệch đông hai trăm đến hai trăm năm mươi mét. L đã bị tôi còng tay ở đây. Sau khi đột kích xuống dưới, các anh hãy bắt giữ hắn ngay”.

Tần Văn Lang tỏ ra sốt ruột: “Đội tìm kiếm sắp xuống tầng hầm rồi, nhưng các cậu phải lên ngay. Mười phút sau sẽ có một tàu điện ngầm đâm vào nơi đó, rất có thể khách sạn sẽ sụp đổ”.

“Tôi biết rồi. Tôi đi tìm cô ấy rồi lên ngay.” Hàn Trầm trả lời rồi gác máy.

Tuy anh không nói rõ nhưng nghe câu “tìm cô ấy”, Tần Văn Lang chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Hàn Trầm bỏ điện thoại vào túi quần, cởi áo khoác cảnh sát để hành động thuận tiện hơn. Anh giờ đèn pin, quan sát xung quanh. Đối phương có ba người, vào thời khắc này, liệu có phải cô đang một mình bất lực, không thể thoát thân?

Anh cúi người, tìm kiếm dấu vết trên nền đất rồi nhanh chóng tiến bước.

Nơi này tăm tối và phức tạp như mê cung, không có lối đi, chỉ có nền đất nhám nhở, đầy cốt thép, giá gỗ và đất đá. Hàn Trầm trèo qua một bức tường đất, phía trước là những mô đất như con đê không thấy tận cùng, hai bên là cột móng. Hàn Trầm lơ mơ nghe thấy tiếng nước chảy ở đâu đó.

Vừa định nhảy xuống đất, anh liền nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ. Nếu là người bình thường chắc sẽ không phát hiện ra, bởi đối phương đi rất nhẹ. Hàn Trầm nấp vào một bên, nhanh chóng nhìn thấy một hình bóng đi tới. Hắn đội mũ lưỡi trai, gương mặt thoát ẩn thoát hiện trong bóng tối.

Đó là A. Hắn vô cùng thận trọng, ngó nghiêng quan sát xung quanh mới đi men theo gò đất rồi nhảy xuống. Đợi hắn đi xa tầm mười mấy mét, Hàn Trầm mới lặng lẽ bám theo. Tiếng nước chảy che khuất tiếng bước chân nên A không hề phát giác, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Xung quanh tối đen như mực, tựa hồ chỉ sấy chân là bị bóng đêm nuốt chửng. Hàn Trầm âm thầm đi theo A, qua một mô đất, phía trước là mặt đất bằng phẳng có ánh đèn le lói. Xem ra, hang ổ của chúng không còn xa nữa.

Đúng lúc này, một hình bóng đột nhiên từ đằng sau cột móng đi ra ngoài, chạm mặt A. Hàn Trầm lập tức nép vào một bên. Nhờ ánh đèn lơ mơ, anh nhận ra người đó là Từ Tư Bạch.

A cũng nhìn rõ người đàn ông trước mặt, có chút sững sờ. Giây tiếp theo, Từ Tư Bạch đột nhiên chĩa súng vào trán A.

“Bạch Cẩm Hi đang ở đâu?” Sắc mặt cũng như ngữ khí của anh vô cùng lạnh lẽo.

Hàn Trầm đứng bất động, lặng lẽ chứng kiến cảnh tượng phía trước. A im lặng vài giây. Từ Tư Bạch bắt gặp tia thất vọng vụt qua ánh mắt của hắn. Hắn bật cười khê, cất giọng biếng nhác: “Anh bác sĩ! Làm sao tôi biết được chứ? Chắc cô ấy đã bỏ trốn cùng S rồi”.

Từ Tư Bạch mím môi: “Mau đặt hai tay lên đầu, quay người đi!”

A từ từ đặt hai tay lên gáy rồi quay người. Từ Tư Bạch chĩa súng vào lưng đối phương, một tay lục soát người hắn. Anh nhanh chóng lấy ra một chiếc điều khiển nhỏ và khẩu súng lục.

“Đây là gì vậy?” Từ Tư Bạch hỏi.

A thờ ơ đáp: “Chẳng là gì cả, đồ chơi ấy mà”. Vừa dứt lời, hắn đột ngột quay người, dấn mạnh vào ngực Từ Tư Bạch, đồng thời giơ tay định cướp chiếc điều khiển.

Từ Tư Bạch phản ứng rất nhanh, vung tay sang một bên, không cho hắn đạt được ý đồ. Tuy nhiên, bụng anh bị trúng đòn của hắn. A định cướp khẩu súng trong tay Từ Tư Bạch, nhưng đúng lúc này, sau gáy hắn bị một mũi súng lạnh lẽo chĩa vào.

“Đứng im!” Hàn Trầm nghiêm giọng.

A không dám động đậy. Từ Tư Bạch ôm bụng đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn anh.

“Sao anh lại ở đây?”

“Sắp anh lại ở đây?” Hàn Trầm và Từ Tư Bạch đồng thời mở miệng.

Thần sắc Từ Tư Bạch không thay đổi: “Sau khi... giết hai người kia, tôi vô tình nhìn thấy một người đàn ông ôm Cẩm Hi nên đuổi theo đến nơi này nhưng đã để mất dấu vết của hắn”.

Hàn Trầm gật đầu, quay sang A: “Mau dẫn đường. Vài phút nữa sẽ có một tàu điện ngầm đâm vào nơi này. Nếu cậu không dẫn đường, tất cả chúng ta sẽ chết, bao gồm cả cậu”.

A trầm mặc một lúc rồi lại bật cười: “Được, tôi sẽ dẫn đường cho các anh. Nhưng các anh tưởng đã đến đây, còn có thể thoát thân hay sao? Hai anh trai cũng chỉ có con đường chết mà thôi. Mau đi theo tôi!”

Hàn Trầm vẫn chĩa súng vào người hắn, còn Từ Tư Bạch cụp mi mắt. A đi đằng trước, hai người đàn ông đi theo sau. Từ Tư Bạch mở đèn pin, cả ba tiếp tục di chuyển. Đúng lúc này, Hàn Trầm bất chợt lên tiếng: “Bác sĩ Từ, hãy đưa chiếc điều khiển cho tôi!”

A vờ như không nghe thấy, Từ Tư Bạch đáp: “Không được!”

Hàn Trầm liếc đối phương một cái. Từ Tư Bạch cất giọng lạnh nhạt: “Hàn Trầm, anh phải suy tính nhiều điều, còn tôi chỉ quan tâm đến sự an nguy của Cẩm Hi. Nếu cần thiết, tôi sẽ dùng chiếc điều khiển này để trao đổi cô ấy với bọn họ. Vì vậy, tôi không thể giao nó cho anh”.

Hàn Trầm im lặng, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Sắp đến nơi rồi! A bước chậm chậm trên mặt đất lởm chởm sỏi đá, âm thầm liếm môi. Căn phòng bí mật không còn bao xa, dù bề ngoài, chẳng ai nhìn ra sự tồn tại của nó. Phía trước vài bước có một quả bom đã được hắn chôn sẵn, đồng thời cũng nằm trong khu vực giám sát của R.

Chỉ có điều, làm sao khiến Hàn Trầm nổ tung mà không làm Từ Tư Bạch bị thương mới là một vấn đề nan giải.

Hắn cúi đầu, quan sát hình bóng mờ mờ của ba người ở dưới nền đất. Đúng lúc này, hắn phát hiện Từ Tư Bạch đã đi chậm lại từ lúc nào, nơi rộng khoảng cách tầm hai ba thước chân với Hàn Trầm. Khoảng cách này vừa đủ để R kích nổ trái bom. A hơi ngẩn người. Nhưng chưa kịp suy nghĩ sâu hơn, hắn đã bước qua vị trí đặt bom, tai vẫn đóng lên lắng nghe tiếng bước chân của Hàn Trầm ở đằng sau.

“Tám, bảy, sáu...” Hấn đếm nhẩm trong đầu. Nhiều năm kết hợp ăn ý nên hấn đoán, R sẽ ra tay vào thời khắc này.

“... Ba, hai, một!” A đột nhiên bay người về phía trước. Cùng lúc đó, sau lưng hấn vang lên tiếng nổ lớn.

“Pằng!” Giây tiếp theo, một tiếng súng vang lên. A cảm thấy cơ thể như bị va đập mạnh, một cơn đau từ ngực lan truyền ra toàn thân. Hấn cúi đầu, nhìn thấy ngực phải đang chảy máu. Sau đó, hấn ngã gục xuống đất. Nỗi đau kịch liệt dội tới, cơ thể như dần bị rút hết sức lực, A nằm sấp dưới đất nhưng vẫn cố quay đầu, phát hiện Hàn Trầm đứng đằng sau đồng gạch đá bụi mù, còn Từ Tư Bạch ở phía đối diện anh. Hai người đàn ông chia súng vào nhau, sắc mặt vô cùng lạnh lẽo. Trên nền đất cách A không xa có một khẩu súng, chính là khẩu súng của hấn.

Thật ra, A không biết, một giây trước khi vụ nổ xảy ra, Hàn Trầm đột nhiên có linh tính nên bay người về phía trước, đồng thời nhả đạn vào A. Từ Tư Bạch cũng dừng lại để tránh vụ nổ rồi nhanh chóng chia súng vào Hàn Trầm, một tay ném khẩu súng cho A. Hàn Trầm còn chưa quay đầu, bàn tay cầm súng đã nhanh như cắt di chuyển về phía Từ Tư Bạch, nhắm thẳng vào đối phương.

Làn khói lan tỏa khắp không gian, âm thanh của vụ nổ tựa như vẫn còn vang vọng mãi trong lòng đất. Vì chấn động nên đất bùn ở xung quanh bắt đầu lún xuống như sắp sụp đổ đến nơi. Hai người đàn ông đứng bất động, không một ai lên tiếng. A muốn nhặt khẩu súng nhưng chẳng nhấc nổi cánh tay.

Hàn Trầm cất giọng lạnh lùng: “Anh quả nhiên là S”.

Về mặt Từ Tư Bạch hết sức bình tĩnh. Anh vẫn không lên tiếng, trong khi A hoàn toàn sững sờ.

“S...” Hấn cất giọng khàn khàn, cười ngoác miệng: “S, anh nhớ ra rồi sao?”

Từ Tư Bạch gật đầu. A cười ha hả, cố gắng bò dậy nhưng lại ngã xuống đất. Hấn thở dài một hơi, giơ tay bịt vết thương trên ngực, miệng lẩm bẩm: “Bây giờ có chết tôi cũng cam lòng”.

Từ Tư Bạch vẫn nhìn Hàn Trầm, chỉ là ánh mắt càng lúc càng tối hơn. Hàn Trầm cũng cảnh giác dõi theo nhất cử nhất động của đối phương.

Vài giây sau, Hàn Trầm đột nhiên mở miệng: “Đây là điều khiển dùng để làm nổ tung cây cầu?”

Ý thức đã dần trở nên mơ hồ nhưng A vẫn phải giật mình trước sự nhạy bén của Hàn Trầm.

“Đúng thế.” Từ Tư Bạch đáp.

“Anh có định bấm điều khiển không?” Hàn Trầm hỏi tiếp.

Từ Tư Bạch đáp: “Không. Anh giao L và A cho tôi, tôi sẽ đưa điều khiển cho anh”.

Hàn Trầm im lặng vài giây mới đáp: “Được!”

A nằm dưới đất, im lặng lắng nghe, trong lòng vừa vui mừng vừa buồn bã.

“L đang ở đâu?” Từ Tư Bạch hỏi.

Hàn Trầm cho biết vị trí của hấn. Từ Tư Bạch một tay giơ súng, một tay rút di động gọi đi: “R, hãy xác nhận vị trí của L.”

Từ Tư Bạch áp điện thoại vào tai, hai người đàn ông lặng lẽ chờ đợi.

“Tô Miên đâu rồi?” Hàn Trầm hỏi.

Từ Tư Bạch im lặng vài giây mới trả lời: “Tôi sẽ cho cô ấy cuộc sống mà cô ấy muốn”.

Sắc mặt Hàn Trầm không có bất cứ biểu cảm nào, anh đáp ngắn gọn: “Được”.

89. Chương 89: Lao Vào Cái Chết

Lúc tỉnh lại, Tô Miên phát hiện mình đang ngồi trên một chiếc ghế, hai tay bị trói chặt ra đằng sau, không thể động đậy. Từ Tư Bạch đã biến mất, chỉ có R ngồi ở sofa lặng lẽ hút thuốc. Trên bức tường trước mặt

hắn là vô số màn hình giám sát đang được bật lên. Màn hình ở giữa chính là hình ảnh Hàn Trầm, Từ Tư Bạch và A đang đi qua mô đất.

Lúc Tô Miên nhìn thấy cảnh tượng này, vụ nổ chưa xảy ra. Trống ngực đập thình thịch, cô lập tức hiểu ra hai điều: Thứ nhất, Từ Tư Bạch đang lừa Hàn Trầm. Thứ hai, Hàn Trầm cũng đang lừa Từ Tư Bạch. Thật ra, anh đã nghi ngờ thân phận của đối phương.

Nếu thân phận của Từ Tư Bạch đã bị vạch trần, chắc chắn hai người không thể “chung sống hòa bình” như vậy. Ở đây có một sơ hở lớn nhất, đó chính là A. Nhóm sát thủ đều là những kẻ ngông cuồng, không sợ chết, làm sao chịu dẫn đường cho Hàn Trầm? Trừ khi, đây chỉ là một cái bẫy, hoặc A không muốn “một người khác” ở bên ngoài có nguy cơ tử vong cao. Vì vậy, hắn chỉ có thể dẫn đường cho bọn họ. “Người khác” đó chính là S tức Từ Tư Bạch. Cô có thể đoán ra điều này, kiểu gì Hàn Trầm chẳng nghĩ ra, Từ Tư Bạch cũng là một trong những người có liên quan đến rất nhiều sự việc.

Sau đó, vụ nổ xảy ra...

Đến khi hai người đàn ông chĩa súng vào nhau, Tô Miên chợt có dự cảm chẳng lành vô cùng mãnh liệt. Khi Từ Tư Bạch gọi điện cho R, nghe anh nói câu “Tôi sẽ cho cô ấy cuộc sống cô ấy muốn”, rồi Hàn Trầm trả lời “Được”. Trái tim Tô Miên tựa như chìm xuống vực sâu không đáy.

Họ định “đồng quy vu tận”. Hai người đàn ông cùng ra quyết định này nên mới nói vậy. Hàn Trầm không thể tha cho Từ Tư Bạch, còn Từ Tư Bạch đã hồi phục trí nhớ nên tuyệt đối không nhượng bộ. Bọn họ định liều chết cùng đối phương.

Tô Miên không thể kiềm chế, đứng dậy đập mạnh cả người lẫn ghế vào tường. Tuy nhiên, chiếc ghế không hề hấn gì. R lập tức quay đầu. Phát hiện cô đang vùng vẫy một cách vô ích, hắn lại tiếp tục điều chỉnh màn hình.

R tìm camera giám sát ở gần vị trí mà Hàn Trầm chỉ dẫn. Sau khi điều chỉnh màn hình, hắn nhúu chặt lông mày. Vì nơi Hàn Trầm tiết lộ chỉ có nửa chiếc còng tay mà không thấy người đâu.

Hắn liền cầm điện thoại, nói với Từ Tư Bạch: “S! L không ở chỗ đó, chỉ có nửa chiếc còng tay nhìn như bị đạn bắn đứt”.

Tô Miên ngẩng đầu nhìn người ở trong màn hình. Cánh tay cô đã trật khớp đến biến dạng, có thể rút khỏi sợi dây thừng.

Ở bên ngoài, Hàn Trầm và Từ Tư Bạch đều trầm ngâm khi nghe tin L biến mất.

“Nơi này còn có một người khác vẫn chưa xuất hiện.” Hàn Trầm lên tiếng.

“Đúng thế.” Từ Tư Bạch tiếp lời.

“Kế hoạch của các anh bắt đầu được đặt ra từ khi nào?” Hàn Trầm đột nhiên cất cao giọng, hỏi A đang thoi thóp dưới đất. Từ Tư Bạch và R hơi sững sờ.

“Ba...” A cất giọng yếu ớt.

“Ba tháng trước.” Từ Tư Bạch trả lời thay hắn.

A liền mở to mắt. Hắn đã hiểu ra vấn đề. Kế hoạch này là tuyệt mật, chỉ các thành viên mới nắm được. Ba tháng trước còn có một người biết kế hoạch của chúng.

“Nhưng...” A rất nghi hoặc: “Tại sao anh ta...”

Từ Tư Bạch không trả lời. Hàn Trầm lại nói lớn tiếng với bóng tối xung quanh: “Ra đi, Hứa Nam Bách.”

Một người đàn ông tay cầm súng từ đằng sau cột móng gần bọn họ nhất đi ra ngoài. Hắn mặc bộ quần áo màu đen, có thể hòa lẫn vào bóng đêm. Hắn không còn vẻ thư sinh, nho nhã của ngày nào mà giờ đây gương mặt nhợt nhạt, râu ria lởm chởm.

Về mặt Hứa Nam Bách rất lạnh nhạt, khóe miệng nở nụ cười chế nhạo, “Lâu rồi không gặp”. Hứa Nam Bách lên tiếng, cũng chẳng rõ chào hỏi ai. Hàn Trầm và Từ Tư Bạch vẫn chĩa súng vào nhau, còn A thở dốc, mở to mắt nhìn hắn.

Hứa Nam Bách từ từ tiến lại gần, dừng lại ở vị trí cách bọn họ mấy mét. Sau đó, hắn giơ tay, nhắm thẳng mũi súng vào Hàn Trầm.

Trong căn phòng bí mật cách chỗ ba người đàn ông không xa, R chăm chú quan sát màn hình. Sau đó, hắn lấy một khẩu súng bỏ vào túi áo, chuẩn bị đi ra ngoài.

Tô Miên đã âm thầm rút tay khỏi sợi dây thừng. Tay trái đau đến mức không thể sử dụng, chỉ còn lại tay phải, đang nắm chặt chiếc ghế.

Thân hình R hơi chuyển động như sắp đứng lên. Đúng lúc này, Tô Miên một tay nhấc ghế, đập mạnh vào đầu hắn. Nhưng R như mọc mắt ở sau gáy, lập tức nghiêng người sang một bên né tránh. Chiếc ghế gỗ trong tay Tô Miên theo đà đập xuống bàn uống nước, bị gãy thành mấy mảnh trong giây lát. R lạnh mặt, giơ tay rút súng. Nhưng vào thời khắc đó, Tô Miên nhanh như chớp cầm thanh gỗ đầu sắc nhọn của chiếc ghế bị gãy, đâm thẳng vào ngực hắn. Đây mới là đòn tấn công thật sự của cô.

Lần này, R không kịp né tránh, bị thanh gỗ đâm vào ngực trái. Hắn đau đớn kêu lên một tiếng rồi đẩy người Tô Miên ra. Bởi hắn vừa vặn chạm vào bờ vai bị trật khớp nên Tô Miên liền ngã xuống đất, đau đến mức không thể bò dậy.

Thanh gỗ đó không biết có phải đâm trúng chỗ hiểm không mà sắc mặt R trắng bệch, trán rịn mồ hôi. Hắn ôm ngực nhưng không dám rút ra ngoài, một tay chìa súng vào cô.

Cánh tay vô cùng đau đớn nhưng Tô Miên nghiêng răng chịu đựng. Nghĩ mình thật sự hết cách, cô đột nhiên cất giọng mềm mỏng với người đàn ông: “R, anh hãy thả tôi đi. Anh có người anh muốn cứu, tôi cũng thế. Anh hãy thả tôi đi. Tôi không thể ở lại đây. Tôi phải đi giúp anh ấy!”

Tôi phải quay về bên anh ấy. Anh ấy vào sâu trong “hang cọp” anh ấy đang bị bao vây, anh ấy quyết định hi sinh bản thân. Vậy thì hãy để tôi cùng chết với anh ấy, vĩnh viễn không chia lìa.

R vẫn chìa súng vào người cô. Hắn lắc đầu rồi từ từ lùi về phía sau, nhanh chóng mở cửa, rời khỏi căn phòng. Tô Miên cố gắng đứng dậy, vội vã lao đi nhưng cánh cửa đã đóng sập. Tiếng khóa “tách” khe vang lên.

“Khốn kiếp! Anh mau mở cửa cho tôi!” Tô Miên va người vào cửa.

Bên ngoài vang lên giọng nói yếu ớt và dịu dàng của R: “Tô Miên! Tôi sẽ cầm chìa khóa ở ổ. Nếu S có thể quay về, anh ấy sẽ mở cửa cho cô. Nếu anh ấy không thể trở về, vậy thì cô hãy vĩnh viễn ở lại đây, bên cạnh anh ấy.”

Tô Miên tựa người vào cửa, nước mắt chảy dài xuống gò má. Cô muốn bật khóc nức nở nhưng không thể thốt ra bất cứ âm thanh nào. Lúc này, mấy người đàn ông đối đầu căng thẳng ở trên màn hình dường như đang nói chuyện. Dù đứng trước hai họng súng nhưng sắc mặt Hàn Trầm vẫn rất bình tĩnh.

Tô Miên cố nhịn đau, quay về trước màn hình giám sát nhìn anh đắm đắm. Hàn Trầm, Hàn Trầm của em!

Hứa Nam Bách đột ngột xuất hiện, người mở miệng chất vấn hắn đầu tiên lại là A, “K, chuyện này là thế nào vậy?” A vừa ôm ngực vừa thở hắt ra.

Hứa Nam Bách trầm mặc trong giây lát mới trả lời: “Chẳng thế nào cả. Tôi đang đợi S hồi phục trí nhớ.”

“Bây giờ anh muốn gì?” Từ Từ Bạch bất chợt lên tiếng.

Hứa Nam Bách cười cười, nhưng ở giây tiếp theo, vẻ mặt hắn trở nên thâm hiểm: “S, anh từng là tất cả tín ngưỡng của tôi.”

Giọng nói khô khốc của hắn vang vọng trong không gian rộng lớn và yên tĩnh. A biến sắc mặt khi nghe nhắc đến từ “từng”.

“S, anh vốn không nên có nhược điểm.” Hứa Nam Bách tiếp tục mở miệng, “Tô Miên và cả chúng tôi đều không nên trở thành nhược điểm của anh. Luôn đưa ra kế hoạch phạm tội hoàn hảo nhất, để người đời nhìn thấy tinh thần của tổ chức chúng ta, khiến bọn họ run cầm cập khi nhắc đến chúng ta mới là cuộc đời mà anh nên có. Tuy nhiên...” Ánh mắt hắn càng trở nên lạnh lùng, “Anh đã khiến tôi thất vọng, S kể từ giây phút anh quyết định giải tán tổ chức, bước vào căn phòng chứa hơi độc, tôi đã vô cùng thất vọng, cũng rất

buồn. Năm năm qua không phải là cuộc sống anh nên có, cũng không phải là cuộc sống chúng tôi nên trải qua. Đáng lý ra, anh và chúng tôi phải ở vị trí thu hút sự chú ý của người đời nhất mới phải, vậy mà anh lại kéo chúng tôi lao xuống đáy vực.”

A đỡ đầu nằm dưới đất. Hàn Trầm tiếp tục chĩa súng vào Từ Tư Bạch, sắc mặt lãnh đạm. Còn Từ Tư Bạch vẫn hoàn toàn im lặng.

“Tôi luôn chờ đợi.” Hứa Nam Bách nhếch miệng, để lộ nụ cười tự giễu và ngông cuồng, “Đợi anh hồi phục trí nhớ, tôi muốn xem, một khi ký ức quay về, liệu anh có khác trước hay không? Liệu anh có khiến tôi không cảm thấy thất vọng? Nhưng anh lại một lần nữa vì người đàn bà đó mà hứa sẽ cho cô ta cuộc sống mà cô ta muốn. Anh vì A và L, cam tâm tình nguyện từ bỏ kế hoạch hoàn hảo lần này. Có tấm lòng nhân từ như vậy, anh đã không còn là người mà tôi mong đợi nữa rồi.” Ngữ khí của hắn ngày càng sắc lạnh: “Anh không thể tiếp tục làm S. Anh còn sống làm gì, chỉ bằng chết quá đi cho xong.”

“K! Anh muốn làm gì vậy?” A tỏ ra sốt ruột.

Hứa Nam Bách chỉ cười cười mà không trả lời. Từ Tư Bạch vẫn nhắm mũi súng vào Hàn Trầm, lãnh đạm mở miệng: “Anh muốn giết tôi sao?”

Hứa Nam Bách không lên tiếng, tay vẫn chĩa súng vào Hàn Trầm.

Từ Tư Bạch cất giọng bình thản: “Dù có chết, tôi cũng không chết trong tay anh. Bây giờ, nếu anh nổ súng giết tôi, hòng súng của Hàn Trầm sẽ lập tức chuyển hướng vào người anh. Đến lúc đó, cũng chưa biết ai nhanh tay hơn ai.”

Trên mặt đất, A rướn người, dùng hết sức bình sinh với lấy khẩu súng, Hứa Nam Bách cười cười: “Anh nói đúng. Tôi đâu có ngốc nghếch đến mức mạo hiểm lộ diện như vậy. Nhưng nếu tôi có hai người, hai khẩu súng thì sao?”

Hắn vừa dứt lời, một người đàn ông từ trong bóng tối đi ra ngoài. Đó là L. Trên cổ tay hắn vẫn còn một nửa chiếc còng số tám, thần sắc vô cảm. Hắn cầm một khẩu súng, chĩa thẳng vào Từ Tư Bạch. Sau đó, hắn từng bước tiến lại gần, đứng bên cạnh Hứa Nam Bách.

Hàn Trầm và Từ Tư Bạch đều lặng thinh, hai người đã hiểu ta ngọn nguồn. A vẫn chưa kịp lấy khẩu súng, cất cao giọng: “Hứa Nam Bách, anh đứng là điên rồi? Anh thôi miên L sao?”

L hơi nhíu mày, nhưng vẫn chĩa súng vào Từ Tư Bạch.

Trong căn phòng bí mật, Tô Miên nín thở theo dõi cảnh tượng bên ngoài. Không còn nghi ngờ gì nữa, Hứa Nam Bách đã “bốn cũ soạn lại”. Hắn từng là đồng bọn của L nên trong cuộc sống thường ngày, hắn dễ dàng thôi miên đối phương. Vừa rồi hắn đã cứu L, đồng thời tăng cường độ thôi miên hoặc cho L uống loại thuốc tê liệt thần kinh hay tạo ảo giác nào đó. Vì vậy, hắn mới có thể khống chế L trong một thời gian ngắn.

Cục diện thay đổi trong chớp mắt. Hứa Nam Bách chiếm thế thượng phong, còn Hàn Trầm và Từ Tư Bạch rơi vào thế yếu.

“Hai người mau buông súng.” Hứa Nam Bách nghiêm giọng, “Mau đưa điều khiển cho tôi. Cây cầu vẫn sẽ bị phá hủy, vô số người dân sẽ chết và bị thương. Tàu điện ngầm sẽ đâm vào đây, khiến cả tòa nhà sụp đổ. Tất cả sẽ trở thành một vụ án hoàn hảo, vụ án của chúng ta!”

Hàn Trầm và Từ Tư Bạch không nhúc nhích.

“Mau bỏ súng xuống!” Hứa Nam Bách lặp lại mệnh lệnh. Hàn Trầm và Từ Tư Bạch vẫn nhìn nhau, từ từ thả tay xuống.

Từ góc độ của Tô Miên, cô thấy hai người đàn ông trao đổi ánh mắt với nhau. Cô lập tức hiểu ra vấn đề. Bọn họ định liên kết, cùng đối phó với Hứa Nam Bách?

Tô Miên nín thở, dõi theo hai người đàn ông trên màn hình. Mọi chuyện sau đó diễn ra rất nhanh và bất ngờ.

Toàn thân L đột nhiên run rẩy. Hắn từ từ xoay nòng súng, chĩa lên huyết thái dương của mình. Hứa Nam Bách lập tức phát giác, sắc mặt tối sầm.

Từ Tư Bạch nhanh như chớp nổ súng, bắn trúng cổ tay của L. Viên đạn từ họng súng của L bắn trệch lên trần nhà, khiến hắn thoát chết trong gang tấc. Người L run bần bật, hắn nhìn Từ Tư Bạch, ánh mắt phần nào khôi phục sự tỉnh táo.

Cùng một thời khắc, Hứa Nam Bách cũng nổ súng, viên đạn găm vào ngực trái Từ Tư Bạch. Hàn Trầm ra tay rất nhanh, bắn liền hai phát, một phát trúng đầu Hứa Nam Bách, một phát trúng Từ Tư Bạch.

“Pằng!” Lại một tiếng súng vang lên. A cuối cùng cũng lấy được khẩu súng ở dưới đất, giơ tay nhắm đạn vào người ở gần hắn nhất là Hàn Trầm. Phát đạn này trúng lưng anh.

A đã dốc toàn bộ sức lực cuối cùng. Khẩu súng tuột khỏi tay hắn, rơi xuống đất. Hứa Nam Bách tắt thở ngay tức thì, hai mắt trợn tròn, ngã nhào. Từ Tư Bạch trúng hai phát đạn, khẩu súng và chiếc điều khiển tuột khỏi tay. Anh đột nhiên ngẩng đầu, hướng về ống kính camera. Ánh mắt anh rất điềm tĩnh, dường như thấp thoáng nụ cười ôn hòa. Sau đó, cả người anh rơi xuống hố sâu bên cạnh.

Cuối cùng, Tô Miên nhìn thấy Hàn Trầm quay lưng về phía mình, một tay vẫn cầm súng, một tay ôm ngực ngã xuống đất.

Trong phút chốc, chỉ còn lại một mình L đứng ở nơi đó. Cảnh tượng vừa rồi khiến lồng ngực hắn đau đến mức không chịu nổi. Hắn đột nhiên ngẩng đầu, gầm lên một tiếng như con thú bị thương. Giây tiếp theo, hắn nhặt khẩu súng dưới đất, nhét vào miệng mình rồi bóp cò. Viên đạn bắn xuyên đầu, hắn liền đổ gục xuống đất.

Vài giây sau, chỉ có một người loạng choạng đứng lên. Nhìn thấy anh, thấy vết thương trên ngực anh, Tô Miên lập tức cúi xuống tìm chìa khóa ở sofa, bàn uống trà. Biết rõ hy vọng mong manh nhưng cô vẫn muốn tìm cách ra ngoài, lập tức đến bên anh.

Hàn Trầm và Tô Miên đều không để ý, A đang từ từ nhắm mắt. Miệng hắn lẩm bẩm như nói mê, “S... S... Chị... Em không giết Hàn Trầm... Chị đừng đau lòng.” Vừa dứt lời, hắn liền trút hơi thở cuối cùng.

Chị, cuối cùng em cũng không giết anh ta. Vào thời khắc ra tay, ý niệm đột nhiên thay đổi nên viên đạn đã chệch khỏi trái tim anh ta.

Em nghĩ, đây không phải là sự phản bội, thật sự không phải.

Vì S nói, sẽ cho chị cuộc sống mà chị muốn, vì vậy Hàn Trầm không thể chết.

Em sớm ý thức được, đã thực sự ý thức được, trong cuộc đời như khúc ca bi thương này, người sai là bọn em. Nhưng em không thể quay đầu, cũng chẳng muốn quay đầu.

Cuộc đời bọn em bắt đầu bằng sự sai lầm, nhưng bọn em lại để nó kết thúc trong sai lầm.

Tô Miên không có cách nào mở cửa. R một lòng muốn giữ cô ở bên Từ Tư Bạch thì làm sao có thể cho cô cơ hội trốn thoát. Cô dùng lưng va chạm mạnh vào cánh cửa rồi lại dùng cánh tay còn lành lặn đập cửa, “Hàn Trầm! Hàn Trầm!” Cô gọi tên anh. Cô không biết anh cách mình bao xa, chỉ hy vọng anh kịp đến căn phòng bí mật này trước khi vụ va chạm xảy ra.

Hàn Trầm từ từ đứng thẳng người. Anh giống như một pho tượng điêu khắc giữa những xác chết. Đúng lúc này, nền đất rung chuyển, tựa như gặp động đất. Hàn Trầm liền ngẩng đầu. Không gian rung lắc dữ dội, từng mảnh gỗ và gạch đá rơi xuống.

Đây không phải là cơn địa chấn bình thường. Tô Miên dùng toàn lực hét lớn, “Hàn Trầm! Em đang ở đây!”

Tại đường hầm dưới lòng sông Hán Giang. Tàu điện ngầm đang chạy với tốc độ cao.

“Anh đã chuẩn bị xong chưa?” Lải Nhải hỏi.

Mặt Lạnh gật đầu.

“Sắp chết đến nơi rồi, anh không thể nói một hai câu hay sao?” Lải Nhải cười.

Mặt Lạnh trầm ngâm trong giây lát rồi cũng mỉm cười, “Tôi có chút không đành lòng.”

Lải Nhải châm một điếu thuốc, “Không nỡ xa bạn gái mới của anh à?”

“Ừ, cả những người khác nữa.”

“Vậy thì hãy để cô ấy và bọn họ mãi mãi nhớ đến anh.” Lải Nhải cảm thán.

“Bọn họ quên đi thì tốt hơn.” Mặt Lạnh cất giọng trầm trầm rồi cầm máy liên lạc, “Đội trưởng Tần! Chúng tôi đã vào vị trí rồi, mười phút sau sẽ điều khiển con tàu đâm vào vách đường hầm. Chúng tôi sẽ cố gắng tránh khu khách sạn. Over!”

Nói xong, anh liền tắt liên lạc. Ở đầu bên kia, viên mất Tần Văn Lang cay cay. Tàu điện ngằm vốn đâm vào trạm đỗ ngay bên dưới khách sạn Thế Kỷ theo lịch trình, cũng có nghĩa đâm thẳng vào nền móng của công trình kiến trúc này. Nếu nhảy khỏi con tàu trước khi vụ va chạm xảy ra, Mặt Lạnh và Lải Nhải sẽ có cơ hội thoát thân.

Nhưng nếu hai người điều khiển con tàu chuyển hướng, đâm vào vách đường hầm, còn kỹ sư ngành đường sắt đồng thời phá hỏng đường ray, vậy thì con tàu nhiều khả năng sẽ dừng lại. Làm thế, cú va chạm sẽ không xảy ra, khách sạn Thế Kỷ sẽ không bị sụp đổ, nhiều người dân chưa kịp sơ tán sẽ được an toàn. Tuy nhiên, khi tàu điện ngằm đâm vào vách đường hầm, những quả bom sẽ phát nổ, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Mặt Lạnh, Lải Nhải...” Tần Văn Lang đứng giữa dòng người nườm nượp, mặt hướng về bờ sông, lặng lẽ giơ tay chào theo kiểu nhà binh.

Dưới lòng đất. Hàn Trầm vừa đứng lên, một hình bóng bỗng xuất hiện ở nơi cách anh không xa. Đó là R. Ngực hấn chảy máu ròng ròng, sắc mặt tái nhợt. Hấn hết nhìn Hàn Trầm lại đưa mắt qua mấy xác chết dưới đất nhưng không thấy Từ Tư Bạch đâu. Vào thời khắc đó, hấn đã hiểu rõ mọi chuyện, ánh mắt trở nên dờ dẩn.

Hàn Trầm ôm ngực, giơ súng chĩa vào người hấn. R đột nhiên nở nụ cười lạnh lẽo và quỷ dị với anh rồi cúi xuống, nhặt chiếc điều khiển ở gần chỗ hấn. Tiếp theo, hấn quay người bỏ chạy.

Vào thời khắc đó, Hàn Trầm vô tình quay đầu về phía ống kính camera. Ánh mắt của anh khiến Tô Miên như đứt từng khúc ruột. Nhưng loáng cái, anh đã đuổi theo R.

“Hàn Trầm!” Màn hình đột nhiên tối đen. Tô Miên nghe thấy tiếng ầm ầm. Vài giây sau, ngọn đèn vụt tắt, căn phòng bí mật chìm vào tăm tối.

Sắp rồi! Càng gần hơn rồi! Phía trước khói bụi mờ mịt, Lải Nhải và Mặt Lạnh đứng trong buồng lái nhìn đầu tàu đâm mạnh vào vách tường. Thân tàu bị sức mạnh vô cùng to lớn tác động, tựa như sắp vỡ tung. Lải Nhải và Mặt Lạnh không còn đứng vững mà bị văng lung tung, mặt mũi chân tay xước xước, chảy máu. Tuy nhiên, ngay cả khi rơi vào tình cảnh này, Lải Nhải vẫn không ngừng lải nhải, “Này, anh còn nhớ mấy câu nói của Tiểu Triện không?”

Mặt Lạnh ra sức nắm cần điều khiển, để con tàu đâm càng nhanh và triệt để hơn. Tiếng anh ta gần như bị tiếng ầm ầm át mất, “Nhớ!”

Lải Nhải cười cười, “Làm sao có thể quên cơ chứ? Thằng nhóc đó rất đặc ý, còn in ra dán lên máy tính nữa.”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, dù đứt quãng và không rõ ràng:

“Chúng tôi là tổ Khiên Đen.

Chúng tôi phải giải quyết những vụ án đáng sợ nhất.

Chúng tôi truy bắt những tên tội phạm ghê gớm nhất.

Chúng tôi là tấm lá chắn cứng rắn nhất, được đặt trên ranh giới tiếp xúc với thế giới tăm tối.

Chúng tôi sẽ không khiến những người được chúng tôi bảo vệ thất vọng.

Xin hãy để chúng tôi hi sinh! Dù không còn nữa nhưng tinh thần của chúng tôi sẽ lưu lại mãi mãi.”

90. Chương 90: Ngày Nay Năm Sau

Lúc tỉnh lại, Lải Nhải nhìn thấy ánh lửa ở xung quanh và mùi khói nồng nặc. Anh ta ho khan hai tiếng, đẩy mảnh vụn của chiếc ghế trên người mình rồi ngồi dậy. Minh vẫn chưa chết! Trong lòng Lải Nhải vô cùng mừng rỡ.

Lại một tiếng “ầm” lớn vang lên, khiến Lải Nhải bị ù tai trong giây lát. Anh ta quay đầu, phát hiện một tòa nhà vừa nổ tung. Anh ta sợ hãi đứng dậy. Vụ nổ vẫn đang tiếp tục, phút giây này không chết, nhưng thời khắc tiếp theo cũng chưa biết thế nào. Vừa ngẩng đầu, Lải Nhải liền nhìn thấy Mặt Lạnh nằm sấp trên bàn điều khiển, toàn thân bất động, đầu chảy đầy máu. Lải Nhải vẫn còn nhớ, vào thời khắc anh ta ngã xuống, Mặt Lạnh vẫn kiên cường điều khiển con tàu. Anh vội lao đến đỡ Mặt Lạnh.

Buồng lái đã bị bẹp đến biến dạng, chỉ còn lại khe cửa nhỏ. Lải Nhải lách ra ngoài trước rồi mới kéo Mặt Lạnh theo nhưng nửa thân dưới bị kẹt cứng, không thể nhúc nhích. Lải Nhải vô cùng sốt ruột, lập tức gọi đồng nghiệp, “Mặt Lạnh, anh mau tỉnh lại đi! Tôi không thể bỏ rơi anh! Anh tỉnh lại đi!”

Lải Nhải không thể xác định Mặt Lạnh bị thương nặng đến mức nào, chỉ thấy sắc mặt đồng nghiệp tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, tay lạnh như đá.

“Aaaa...” Lải Nhải gần như phát điên, gào lên một tiếng thê lương, đồng thời cố gắng hết sức lôi Mặt Lạnh.

“Lải Nhải! Mặt Lạnh!” Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền tới. Lải Nhải quay đầu, nhìn thấy Châu Tiểu Triện cùng mấy người cảnh sát hình sự đang từ một ô cửa nhỏ bên đường hầm chạy tới.

“Nhanh lên!” Lải Nhải hét lớn, “Mặt Lạnh bị mắc kẹt rồi.”

Mọi người chạy vội lên tàu. Hai cảnh sát đập vỡ cửa, mới lôi được Mặt Lạnh ra ngoài. Bắt gặp những gương mặt trẻ trung, đầy nghiêm túc của các đồng nghiệp, Lải Nhải cảm thấy, hôm nay dù thiệt mạng cũng chẳng có gì nuối tiếc, bởi nơi này có thể bị nổ bất cứ lúc nào, vậy mà Châu Tiểu Triện và bọn họ vẫn không từ bỏ tia hy vọng cuối cùng, mạo hiểm xông vào ứng cứu.

Lải Nhải sớm đã kiệt sức. Bây giờ thấy Mặt Lạnh đã được cứu thoát, anh ta liền ngất lịm đi, Châu Tiểu Triện và một cảnh sát vội vàng công hai người, chạy về ô cửa nhỏ bên vách đường hầm, vào tầng ngầm của khu khách sạn. Cánh cửa vừa khép lại, họ nghe thấy tiếng nổ cực lớn. Mặt đất rung chuyển khiến họ loạng choạng suýt ngã, mảnh nhĩ đau buốt.

Người cảnh sát cao lớn công Mặt Lạnh, còn Châu Tiểu Triện công Lải Nhải. Mặt Lạnh đã chìm vào cơn hôn mê nên không hề có cảm giác. Lải Nhải chỉ bị ngất đi. Lúc này bị tiếng nổ đánh thức, anh ta hỏi nhỏ bên tai Châu Tiểu Triện, “Tòa nhà không sao đấy chứ?”

Châu Tiểu Triện vừa chạy vừa ừ ừ trả lời, “Tuy các anh không đâm thẳng, làm giảm đi lực va chạm nhưng tòa nhà vẫn sẽ từ từ sụp đổ.”

“Khỉ thật!” Lải Nhải tỏ ra buồn bực.

“Chất lượng công trình quá kém.” Châu Tiểu Triện nói, “May mà người dân đã được sơ tán hết, không ai bị chết hoặc thương nặng.”

“Thế thì tốt.” Lải Nhải lại hỏi, “Lão đại và Tiểu Bạch không sao đấy chứ?”

Nước mắt đột nhiên chảy dài xuống gò má Châu Tiểu Triện. Cậu ta công Lải Nhải, vừa chạy vừa khóc.

“Không sao đâu!” Cậu ta cất giọng kiên định, “Họ nhất định sẽ không sao. Tuy nhà sụp nhưng cây cầu không bị nổ. Đội trưởng Tần nói, cầu không bị nổ chứng tỏ lão đại và Tiểu Bạch đã thành công. Lão đại rất lợi hại, họ chắc chắn không sao, nhất định... sẽ trở về.”

Dưới lòng đất. Tất cả đang sụp đổ, bị chôn vùi trong một ngôi mộ khổng lồ. Trên mặt đất không bằng phẳng có hai người nằm bất động. Hàn Trầm nằm ở đó, cố gắng mở mắt. Đầu tiên, anh nhìn thấy một đồng hoang tàn, gạch đá vẫn tiếp tục rơi xuống. Mất anh toàn là máu, gần che hết tầm nhìn. R nằm cách anh không xa. Lồng ngực hằn ngoài thanh gỗ do Tô Miên đâm vào còn có một viên đạn từ khẩu súng của anh. Hắn đã tắt thở, còn chiếc điều khiển nằm lẩn lóc ở giữa hai người.

Hàn Trầm không nhúc nhích. Ý thức của anh dần trở nên mơ hồ. Anh dường như nhìn thấy Tô Miên của nhiều năm trước. Cô đứng dưới bóng cây xanh trước tòa nhà ký túc xá, mỉm cười với anh.

Khóe miệng Hàn Trầm cong lên. Anh đột nhiên nhớ tới một câu Tô Miên từng hỏi anh, “Hàn Trầm, sao anh lại thích em đến thế?”

Lúc đó, anh trả lời thế nào nhỉ? Anh nói, “Còn phải hỏi nữa? Anh thích em như vậy đấy.”

Anh thích em từ những ngày trẻ tuổi sôi nổi. Tình yêu thực sự của người đàn ông nóng bỏng như ngọn lửa, em bảo anh làm sao có thể dừng lại?

Trong lúc mê man, anh chợt nhớ tới hôm ở thành phố Giang, tại căn phòng ở hộp đêm, anh ngồi sau tấm bình phong, buồn bực hút thuốc. Anh đã tìm người phụ nữ trong giấc mơ suốt 1892 ngày, tại sao vẫn chưa tìm thấy? Tại sao cô vẫn chưa xuất hiện?

Đúng lúc này, Tô Miên xuất hiện trước mặt anh, giống một người xa lạ, nhưng cũng như từng quen biết. Sau đó, anh mới hiểu, đây chính là người duy nhất anh yêu.

Toàn thân mệt mỏi rã rời, đến mức Hàn Trầm không thể động đậy. Anh thậm chí cảm thấy sinh mệnh đang dần rời xa bản thân. Anh nhắm nghiền hai mắt, lặng lẽ nhớ đến cô, nhớ đến từng phút giây của hai người. Dù đã không còn tương lại, nhưng anh chưa bao giờ mất đi những gì thuộc về hai người.

Đúng lúc này, phía trước vang lên tiếng còi khe khẽ. Tiếng còi như có linh hồn, chui vào tai Hàn Trầm. Tiếng còi rất nhỏ, rất yếu ớt. Anh đã không thể phân biệt, đó chỉ là ảo giác hay hiện thực.

“Tuýt! Tuýt! Tuýt!” Từng hồi còi lại vang vọng trong không gian tối tăm dưới lòng đất. Giọt lệ đột nhiên chảy ra khỏi khóe mắt Hàn Trầm. Sau đó, anh từ từ mở mắt, dùng chút sức lực cuối cùng bò về hướng phát ra tiếng còi.

Tiếng còi đó cũng xuyên qua bóng tối, đánh thức một người khác, một người đàn ông đang thoi thóp. Anh nằm dưới chân móng, toàn thân đầy máu. Anh đã chìm vào cơn hôn mê, sinh mệnh dần mất đi. Cho đến khi nghe thấy tiếng còi của cô, anh mới từ từ mở mắt.

Cầu chết hay cầu sinh tồn chỉ cách nhau một ý niệm mà thôi. Anh nằm bất động, lắng nghe tiếng còi. Sau đó, anh lại khép chặt mi mắt.

Người con gái tôi yêu! Tiếng còi của em là dũng khí để anh ta sống, cũng là quyết tâm kết thúc sinh mệnh của tôi.

Tô Miên tựa vào cánh cửa lạnh lẽo. Xung quanh không một tiếng động, cô không rõ mình đang ở đâu, thời gian đã trôi qua bao lâu rồi.

Cô chỉ biết cảm chiếc còi, thổi hết hồi này đến hồi khác. Cổ họng cô đau rát, một cánh tay đã tê liệt. Tuy nhiên, cô gần như chẳng có cảm giác gì, chỉ biết ra sức thổi còi, thổi cho đến khi không còn sức lực mới thôi.

Tô Miên dõi mắt vào khoảng không tối đen, nước mắt đã khô cạn. Cô nghĩ, nếu cả hai bị chôn vùi ở đây, cô cũng chỉ muốn ở gần bên Hàn Trầm một chút.

Trong lúc chờ đợi, cô đột nhiên nghe thấy tiếng động ở sau lưng. Tiếng động từ ngoài cửa truyền tới. Tô Miên không dám tin vào tai mình, chiếc còi tuột ra khỏi miệng. Cô chậm rãi quay người, im lặng lắng nghe. Trong bóng tối vang lên tiếng lạch nhạch vào cánh cửa, tìm ổ khóa. Thế giới của Tô Miên tựa như dừng lại trong giây lát. Sau đó, cô nghe thấy tiếng chìa khóa chuyển động, rồi cánh cửa mở toang.

Tô Miên không nhìn rõ mặt người ở bên ngoài, anh cũng không thấy cô. Cô chỉ nghe thấy âm thanh khản đặc, “Tô Miên, anh đến rồi!” Tiếp theo vang lên tiếng “bịch” của vật nặng rơi xuống đất.

Giọt lệ trào khóe mi, Tô Miên lập tức quỳ xuống, ôm lấy người Hàn Trầm.

“Hàn Trầm!” Cô ôm anh, khóc nức nở.

Ở những năm tháng đẹp đẽ nhất của cuộc đời, anh đã yêu một người con gái tuyệt vời nhất.

Dù tận nơi chân trời góc bể, dù có sinh ly tử biệt, anh cũng sẽ đến bên em, đưa em trở về.

Một năm sau, tại thành phố Giang. Tô Miên đứng trong văn phòng, ngắm nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ. Bây giờ đã vào mùa thu. Gần đây thường xuất hiện những cơn mưa như thế này, giống tấm màn bằng bạc bao phủ lên thành phố.

Tay trái có chút đau nhức nên Tô Miên dùng tay phải xoa bóp. Khóe miệng cô giật giật, đúng là đau thật đấy. Cảm giác này luôn đánh thức một phần ký ức nào đó, tựa như nhọt độc, không thể dứt bỏ mà chỉ có thể vùi lấp.

Thần thờ một lúc, đằng sau vang lên giọng nói sang sảng, “Tiểu Bạch! Mau lại đây sắp xếp hồ sơ mới đi!”

“Vâng ạ!” Tô Miên đáp, đồng thời quay người đi qua bên đó.

Mấy tháng trước, cô đã khôi phục thân phận của mình. Cảnh sát cũng xác minh, thủ phạm của một số vụ án năm xưa là do “Bạch Cẩm Hi” thật sự gây ra. Tô Miên đã nhận được chứng minh thư mới. Tuy nhiên, một số đồng nghiệp, ví dụ ông già họ Châu ở phòng Hồ sơ của thành phố Giang vẫn quen gọi cô là “Tiểu Bạch”.

Hai người bê chồng hồ sơ đặt lên bàn, bắt đầu phân loại. Bận rộn một lúc, ông Châu cảm thán, “Gần đây có khá nhiều vụ mất tích, mấy cô bé này đều là sinh viên đại học.”

Tô Miên cũng thở dài. Hai người một già một trẻ lại dùng phương ngữ của thành phố Giang mắng chửi tội phạm, trong lòng mới thấy thoải mái hơn. Ông Châu suốt ngày quanh quẩn trong phòng làm việc khép kín, không nắm được thông tin về quá khứ của cô cũng là lẽ thường tình. Cô thường khoe khoang bạn trai của mình đẹp trai thế nào, giỏi giang ra sao, chu đáo và chung thủy thế nào trước mặt ông Châu, nhưng cũng không tiết lộ, cô và anh đã từng đến đây.

“Cháu nhỏ.” Cô từ tốn đáp, “Anh ấy tên là Hàn Trầm. Sao thế ạ?”

Ông Châu thở dài, “Hôm đó, cháu ngủ say như chết nên không biết chuyện cậu ấy tìm người.” Ông kể lại một lượt rồi cảm thán, “Cậu ấy bảo tìm vị hôn thê, nhưng lại không biết tên, không biết mặt, không biết sống chết thế nào. Chú nghe mà mũi lòng quá. Chẳng hiểu bây giờ cậu ấy đã tìm được chưa?”

Trong đầu Tô Miên bắt gặp hiện ra hình ảnh lúc mới gặp Hàn Trầm. Anh luôn giữ bộ mặt lạnh lùng, chẳng thêm để ý đến ai. Cô lại tưởng tượng ra vẻ mặt của anh khi kể chuyện với ông Châu. Tô Miên trầm tư một lúc rồi cầm tập tài liệu đập vào người ông, “Lão Châu, chú không có chút khả năng suy đoán nào sao? Anh ấy đã tìm thấy vị hôn thê rồi.”

“Hả?”

Tô Miên phì cười, cúi xuống xem đồng hồ, phát hiện sắp đến giờ hẹn Hàn Trầm. Thế là cô cầm túi xách, nói với ông Châu, “Cháu về đây. Chú thử đoán đi! Nếu đoán trúng, cháu sẽ thưởng chú một bao thuốc lá.”

Ông Châu hết sức ngạc nhiên, lơ mơ hiểu ra vấn đề, nhưng Tô Miên đã nhanh chóng rời khỏi phòng.

Bên ngoài, mưa nặng hạt hơn. Tô Miên cầm ô, vừa đi tới cổng tòa nhà liền bắt gặp xe của Hàn Trầm đỗ bên đường. Thấy cô đi ra ngoài, anh liền hạ kính xe, nhìn cô chăm chú. Chẳng biết có phải là ảo giác của Tô Miên hay không, dù hai người đã ở bên nhau lâu ngày nhưng cô luôn cảm thấy mỗi ánh mắt của anh đều có ý vị si mê, tựa như ngắm mãi không chán?

Vừa định lên ô tô, Tô Miên chợt phát hiện thân xe có mấy vết xước, cô liền mở miệng hỏi, “Xe anh làm sao thế?”

Hàn Trầm nhào người mở cửa bên ghế lái phụ cho cô, “Vừa rồi trên đường đến đây bị va chạm ấy mà.”

“Hả? Khoan đã!” Tô Miên nghiêm mặt, giơ tay véo mũi anh, “Không phải anh lại đua xe với người ta đấy chứ?”

Cũng không thể trách Tô Miên tỏ ra khắt khe như vậy. Sau khi vụ án kết thúc, hai người xin nghỉ không lương. Hàn Trầm mất một thời gian dưỡng thương, cô ở bên cạnh chăm sóc anh. Cô thì vẫn chẳng có gì thay đổi, còn người nào đó về mặt cơ bản vẫn chừng chặc, trầm ổn nhưng một số phương diện trong cuộc sống tự dưng bộc lộ bản tính công tử của mình. Ví dụ, ăn cá thì bắt cô gỡ xương, còn anh nhàn rỗi ngồi

bên cạnh. Uống café nhất định đòi đặt mua loại café hạt nhập khẩu trên mạng. Cô không biết xay, anh sẽ tự làm, còn không quên đả kích cô, “Xay café còn không biết? Chả hiểu năm xưa, em lừa anh kiểu gì nữa?”

Về vụ đua xe, có lẽ mấy người đàn ông đều thích trò này, bất kể ở độ tuổi nào cũng không quên sở thích đó. Hơn nữa, anh mới hai mươi tám, hai mươi chín tuổi. Sau khi hai người ổn định, có mấy buổi tối anh ra ngoài, cũng không nói với Tô Miên đi đâu. Lúc về, tâm trạng của anh có vẻ rất phấn khởi.

Vài hôm sau, nhà nhận được mấy tờ giấy phạt vượt tốc độ. Vì không còn khoác bộ đồng phục cảnh sát, nên thỉnh thoảng Hàn Trầm có những hành vi phóng túng. Tô Miên quyết định bỏ qua cho anh.

Ngoài ra, tuy anh không nhiều lời, nhưng giọng điệu vô lại và ngang ngược của thanh niên gốc Bắc Kinh ngày càng bộc lộ rõ, Ví dụ vào thời khắc này, trước những lời phê bình của Tô Miên, anh bình thản đáp, “Anh không có mắt ư? Trời mưa phóng xe nhanh làm ách tắc giao thông hay sao? Lỗi tại thằng đó kỹ thuật quá tệ, va vào xe của anh.”

Tô Miên hết nói nổi. Hai người thông thả lái xe về nhà.

“Hôm nay nhiệt độ hạ thấp, buổi trưa em mua ít thịt dê, tối làm món lẩu cho ấm người.” Tô Miên nói.

“Ừ.”

“Anh phụ trách rửa rau nhé!”

Hàn Trầm liếc cô một cái, “OK! Đừng bắt anh làm không công là được!”

Tô Miên hiểu ý, mắng anh, “Lưu manh.”

Hàn Trầm cười tủm tỉm.

Hiện tại, hai người sống ở căn hộ của Tô Miên trước kia, tuy hơi cũ kỹ nhưng rất ấm cúng. Vừa đi về đến khu chung cư, Tô Miên bất ngờ gặp ba hình bóng quen thuộc đang đứng dưới mái hiên trú mưa. Nhìn thấy xe của Hàn Trầm, hai người đàn ông lập tức giơ tay vẫy vẫy.

Tô Miên rất vui mừng, Hàn Trầm cũng mỉm cười. Sau khi đỗ xe, anh cầm ô, khoác vai Tô Miên đi về phía bọn họ.

“Ôi! Khách quý đến nhà.” Tô Miên bày ra vẻ mặt kinh ngạc, “Ngọn gió nào đưa ba vị đến đây thế?” Nói xong, cô liền phì cười.

Châu Tiểu Triện lập tức phối hợp cùng Tô Miên, thở dài một hơi, “Sau khi chia tay ở thành phố Lam, bọn em rất nhớ hai người nên hôm nay đích thân tới đây thăm anh chị.”

Vừa dứt lời, cậu ta liền bị Lải Nhải gõ đầu, “Chú mày sên quá đi!” Anh ta quay sang Tô Miên và Hàn Trầm, “Sao bây giờ hai người mới về? Mặt Lạnh nói không cần đón nên chúng tôi đợi ở đây lâu rồi, giờ đói chết đi được.”

Tô Miên bật cười. Mặt Lạnh cũng tủm tỉm, gật đầu chào hỏi Hàn Trầm. Mọi người cùng đi lên nhà, Tô Miên bất giác liếc Mặt Lạnh một cái, “Mặt Lạnh, hình như gần đây mặt anh béo hơn thì phải?”

Mặt Lạnh còn chưa trả lời, Châu Tiểu Triện đã nói xen ngang, “Anh ấy ngày nào mà chẳng nấu canh cho bạn gái, bản thân cũng uống nên mới thế.”

Lải Nhải liền kể khổ, “Hai người không biết đâu. Gần đây, chúng tôi chẳng được uống canh gì cả.”

Mặt Lạnh nghiêm giọng, “Nói nhảm!”

Câu này thể hiện rõ sự trọng sắc khinh bạn, khiến Lải Nhải và Châu Tiểu Triện than ngắn thở dài. Hàn Trầm chỉ mỉm cười mà không phát biểu ý kiến. Về phương diện bạn gái, Mặt Lạnh và Hàn Trầm đều ở một ngưỡng khác với hai đồng chí còn lại nên không thể giao lưu sâu hơn.

Nồi lẩu được bê lên, căn phòng càng trở nên ấm cúng. Bầu trời bên ngoài cửa sổ được phủ một lớp sương mù khiến cảnh sắc mơ hồ. Trong ngày đông giá lạnh dường như chỉ có căn phòng này là ấm áp.

Năm người ngồi quanh một chiếc bàn vuông nhỏ. Mặc dù hơi chật chội nhưng chẳng ai bận tâm. Lải Nhải nhận bát thịt dê nóng hổi từ tay Tô Miên, xuyết xoa, “Chắc chắc... Đúng là em gái thương lão đại thật đấy. Biết lão đại là người phương Bắc, thích ăn thịt dê nên làm món này. Nhìn ngon quá đi thôi!”

Tô Miên đáp, “Tất nhiên rồi! Người chưa có vợ như anh sẽ không hiểu đâu.”

Lải Nhải, “...” Anh ta chợt phát hiện ra một sự thật đáng buồn, mỗi khi cả tổ tụ tập cùng nhau, người bị “nằm trúng đạn”[1] luôn là anh ta.

[1] Là một ngôn ngữ internet, chỉ một người chẳng làm gì, không gây chuyện với ai nhưng lại bị người khác công kích về mặt ngôn ngữ.

Cả nhóm ăn uống, cười nói vui vẻ. Sau khi đã no bụng, Lải Nhải đưa mắt ra hiệu cho Mặt Lạnh, Châu Tiểu Triện cũng buông đũa.

Bọn họ đến đây không chỉ đơn thuần là thăm Hàn Trầm và Tô Miên mà có việc cần báo cáo.

Mặt Lạnh uống hớp rượu cuối cùng, đặt chén xuống bàn rồi mở miệng, “Đã tìm thấy thi thể rồi.”

Căn phòng trở nên yên tĩnh trong giây lát. Tô Miên buông đũa, ngẩng đầu nhìn anh ta. Hàn Trầm cất giọng trầm trầm, “Cậu cứ nói đi!”

Công trình kiến trúc ở bán đảo bị sụp đổ trên diện rộng và rất sâu. Sau khi vụ án kết thúc, công tác đào xới vẫn tiếp tục tiến hành.

Mặt Lạnh nói ngắn gọn, “Mấy hôm trước đào được vài bộ phận người, kết quả giám định DNA phù hợp với Từ Tư Bạch. Tuy nhiên, bọn họ vẫn chưa tìm thấy các bộ phận khác của anh ta. Ngoài ra, Tiểu Diêu vẫn biệt tăm biệt tích, cảnh sát đã phát lệnh truy nã toàn quốc.”

Mọi người đều im lặng. Tô Miên ngồi bất động.

“Tôi biết rồi.” Hàn Trầm nói.

Đúng lúc này, Lải Nhải đột nhiên chuyển đề tài, “Lão đại, Tô Miên! Bao giờ hai người mới quay về đội thể? Cục trưởng và Đội trưởng Tần ngày nào cũng nhắc đến hai người.” Anh ta vừa dứt lời, Châu Tiểu Triện và Mặt Lạnh đều nhìn Hàn Trầm và Tô Miên bằng ánh mắt mong chờ.

Hàn Trầm cười cười, cầm chén rượu uống một ngụm. Tô Miên nhướn mày nhìn anh.

“Tùy cô ấy!”

“Tùy anh ấy!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên. Ba người đàn ông lập tức trêu chọc:

“Ôi trời! Đúng là phu xướng phụ tùy.”

“Buồn nôn quá đi!”

“Thế thì hai người mau quay về đi!”

Lúc ba người đàn ông ra về, trời đã chạng vạng tối. Hàn Trầm lái xe đưa bọn họ về khách sạn, còn hẹn ngày mai sẽ dẫn bọn họ đi ăn chơi thỏa thích. Tô Miên thu dọn bát đĩa, cất bếp từ rồi ra ngoài ban công.

Ánh chiều tà bao phủ toàn bộ tầm nhìn của cô. Các ngôi nhà đã bắt đầu sáng đèn, khói bếp lan tỏa. Trong những con ngõ nhỏ vòng vèo ở bên dưới, có người đi lại vội vàng, có người chào hỏi, hàn huyên với người xung quanh. Đầu đầu cũng là bầu không khí yên tĩnh.

Tô Miên lại dõi mắt về phía xa xa, bất động hồi lâu. Giọt lệ dần trào khóe mắt.

Hàn Trầm về đến nhà. Anh chẳng nói một lời, đi thẳng ra ngoài ban công rồi ôm cô từ phía sau. Tô Miên nắm tay anh. Hai người yên lặng hồi lâu. Vì có anh nên thân thể cô cuối cùng cũng trở nên ấm áp.

Cơn mưa bụi không chỉ rơi xuống thành phố Giang mà còn bao trùm cả một thị trấn nhỏ ở thượng nguồn sông Trường Giang cách đó nghìn dặm.

Thị trấn ít được biết đến, đa phần là người bản địa sinh sống. Mỗi khi trời mưa, đường phố thừa thớt người qua lại. Buổi tối rét căm căm, bên ngoài chẳng thấy một bóng người.

Mấy ngày trước, ở một góc phố mới mở một cửa hàng bán hoa tươi. Đây là điều hiếm thấy trong thị trấn nhưng người dân cũng chẳng thắc mắc. Cửa hàng không có tên, nhưng hoa rất tươi và thơm ngát. Cách cửa hàng một đoạn đã có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng. Chủ cửa hàng là một người đàn ông trẻ tuổi, kiệm lời, nhã nhặn và lễ phép. Người dân trong thị trấn đều có ấn tượng rất tốt về anh ta.

Khi màn đêm buông xuống, mưa rơi lác đác, cửa hàng vẫn sáng đèn. Người an ông cầm kéo, chăm chú cắt tỉa cành hoa.

“Anh ơi! Cho em mua hoa cắm chường với.” Một thiếu nữ có vẻ là học sinh cấp ba chạy vào, “Chỉ một bông thôi.” Cô mặc bộ đồ và đi đôi giày cũ kỹ, ba lô cũng bạc màu, có thể thấy gia cảnh rất bình thường.

“Được.” Ông chủ cửa hàng buông chiếc kéo, chọn bông hoa đẹp nhất đưa cho cô gái.

Cô gái ngẩng ngó bông hoa, hai má hơi ửng đỏ, miệng mỉm cười, “Hôm nay là sinh nhật của mẹ em. Em tặng mẹ hoa cắm chường là được đúng không ạ? Bao nhiêu tiền hả anh?”

Ông chủ nở nụ cười ôn hòa, “Có một bông hoa, coi như tặng mẹ em, em không cần trả tiền.”

Cô gái mừng rỡ chấp tay trước ngực, “Anh tốt quá! Cảm ơn anh nhiều! Em không cần phải tiết kiệm tiền ăn sáng ngày mai nữa. Lần sau lớp em có ai muốn mua hoa, em sẽ kéo các bạn đến đây. Anh cứ yên tâm!”

Ông chủ mỉm cười, “Cảm ơn em! Đi đường chú ý an toàn nhé!”

“Vâng ạ.” Cô gái quay người định ra về, nhưng cô bị một bó hoa màu tím rất lớn dựng ở cạnh cửa thu hút, “Anh ơi! Đây là hoa gì thế? Đẹp quá!”

Ông chủ trầm ngâm vài giây mới đáp, “Thất sắc cần.”[2]

[2] “Thất sắc cần” hay còn gọi là hoa bảy sắc. Thất sắc cần trong truyền thuyết là đóa hoa vốn có bảy cánh, mỗi cánh hoa là một màu khác nhau. Trong tự nhiên vốn không tồn tại hoa thất sắc cần chân chính, vì hoa vốn là cơ quan sinh sản của thực vật, nếu màu sắc quá loạn sẽ khiến côn trùng bị rối mắt, làm tỉ lệ thụ phấn của hoa bị giảm. Xét từ điểm này có thể thấy, thất sắc cần là sự tồn tại trái tự nhiên.

Cô thiếu nữ tinh nghịch hỏi, “Anh thích loài hoa này sao? Nhiều như thế, có đất không ạ?”

“Không đâu, cũng không hẳn anh thích loài hoa này.” Ông chủ đáp.

Cô gái “ạ” một tiếng, chào tạm biệt ông chủ rồi ra về. Người đàn ông dõi mắt ra ngoài cửa. Muộn như vậy rồi, chắc cũng không còn khác, anh ta liền đóng cửa tiệm. Vô tình quay đầu, anh ta lại nhìn thấy bó hoa violet đó.

Đúng là anh ta không đặc biệt thích, nhưng có một số chuyện, chỉ có thể tưởng niệm bằng cách này. Hoặc là, không cần tưởng nhớ nữa.

Khóe mắt người đàn ông bỗng ươn ướt.

Bị chôn sâu dưới lòng đất, trở thành đồng hài cốt lạnh lẽo mới là kết cục mà bọn họ đáng nhận được, là sự trừng phạt mà bọn họ nên gánh vác.

...

Sự tồn tại đơn giản nhất của vũ trụ.

Giao thoa xen kẽ.

Hình thức phức tạp nhất của sinh mệnh.

Sáng mắt tối được.

Cuộc đời của mỗi con người đều không giống nhau, nhưng khác ở điểm nào?

Khi em ngẩng đầu ngắm bầu trời, khi em cúi mắt xuống mặt đất, có bao giờ em nhìn thấy tôi?

Tôi bình thường như vậy, có lẽ cũng sẽ sống hết cuộc đời tầm thường như mọi người.

Nhưng đó cũng là tôi, người sợ hãi bị phụ lòng, người khao khát được trân trọng.

Em có từng mơ thấy đôi mắt tôi? Em có từng nhớ tới đôi câu vài lời, nhớ tới đường nét mơ hồ của tôi?

Em có từng chìm đắm trong giấc mộng đẹp, đến mức không muốn tỉnh dậy, không nở quay đầu như tôi?

Em có biết, tôi đã từng trao cả tấm chân tình cho em? Trước khi tìm thấy em, sau khi để mất em, hạnh phúc đã rời xa tôi mãi mãi.

— Hết —

91. Chương 91: Chuyện Cũ Kể Lại 1: Trang Sinh Hiểu Mộng

[1] Trang sinh hiểu mộng kể câu chuyện Trang Tử một hôm nằm mơ thấy mình hóa thành bướm. Lúc tỉnh dậy, ông phát hiện mình vẫn là Trang Tử. Ông không rõ mình mơ thấy Trang Tử làm bướm hay bướm làm Trang Tử. Câu chuyện chứa đựng một vấn đề triết học: con người làm thế nào để nhận thức được sự chân thực.

Lần đầu tiên Tô Miên gặp Hàn Trầm là vào một buổi chiều nắng vàng rực rỡ. Lúc đó, cô còn là sinh viên năm thứ hai trường đại học Công an, cũng là học trò ưng ý nhất của giáo sư Hứa Mộ Hoa. Giáo sư Hứa thường giúp Sở Công an thành phố phá án nên cô cũng hay xuất hiện ở đây.

Hôm đó là thứ Sáu, mọi người đa phần đều ra ngoài làm việc. Cả khu văn phòng rộng lớn của đội hình sự không một bóng người. Nhiệm vụ của Tô Miên là đến lấy một tập hồ sơ cho giáo sư. Vốn là kẻ mù đường bẩm sinh, cô đi xuyên qua hành lang này đến hành lang khác mãi vẫn không tìm thấy phòng Lưu trữ hồ sơ mà người bảo vệ nói là “rất dễ tìm, cứ rẽ trái rồi rẽ phải, sau đó đi thẳng là thấy ngay” đâu.

Để thể hiện hình ảnh sáng ngời của sinh viên ngành Tâm lý tội phạm, hôm nay, cô cố tình đi giày cao gót. Kết quả đi bộ một lúc, chân cô nhức mỏi vô cùng. Tô Miên buồn bực tìm một chiếc ghế ở hành lang ngồi xuống. Vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi trong căn phòng phía đối diện. Cô xem tấm biển treo ngoài cửa, là “Đội hình sự số 3”.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có mình anh ngâm điều thuốc, chăm chú đọc tài liệu. Anh khác tất cả những người cảnh sát hình sự mà Tô Miên từng gặp. Dù cũng mặc áo jacket màu đen, nhưng kiểu của anh rất vừa người lại còn thời thượng, làm nổi bật thân hình cao lớn.

Người thanh niên đó rất nhạy bén, lập tức ngẩng đầu, dời mắt ra ngoài cửa. Tô Miên hơi ngây ra khi nhìn rõ diện mạo của anh. Trong khi đó, đối phương chỉ nhìn cô vài giây rồi lãnh đạm rời mắt đi chỗ khác, tiếp tục nghiên cứu tài liệu.

Trống ngực Tô Miên bỗng đập thình thịch, thình thịch. Cô nghĩ thầm, anh chàng này đâu giống cảnh sát hình sự, rõ ràng là đáng vẻ công tử nhà giàu. Cảnh sát hình sự thường thô lỗ, quê mùa... Khụ, cô nói nhầm rồi, bọn họ không phải “quê mùa” mà là “chất phác” mới đúng.

“Chào anh!” Tô Miên lên tiếng: “Xin hỏi, phòng Hồ sơ số 2 nằm ở đâu ạ?”

Người đàn ông lại nhướng mày nhìn cô. Ánh mắt anh không hề sáng rực như những cảnh sát khác khi thấy người đẹp. Anh chỉ liếc cô một cái, thần sắc lãnh đạm, tựa hồ mất kiên nhẫn.

“Cô cứ đi thẳng, rẽ trái rồi rẽ phải, xuống cầu thang, lại đi về phía trước ba trăm mét.” Anh lên tiếng.

Tuy anh nói rõ ràng, không một từ thừa thãi nhưng đầu óc Tô Miên hoàn toàn mù mờ. Cô cảm thấy chắc chắn mình sẽ không tìm ra. Tuy nhiên, cô không thể bực bội điểm yếu trước mặt trai đẹp.

“Vâng. Cảm ơn anh.” Nói xong, Tô Miên liền đứng dậy. Mới đi hai bước, cô chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh truyền tới: “Một nơi bé bằng bàn tay thế này mà cô vẫn có thể đi theo hướng ngược lại thì cũng là một “nhân tài” hiếm có khó gặp”.

Phải mất vài giây Tô Miên mới nhận ra, người đàn ông này đang chế nhạo mình. Hừ! Đẹp trai cũng bằng không, cái miệng chẳng mê nổi. Cô động chạm gì đến anh ta chứ?

Mặc dù trong lòng bức bối nhưng Tô Miên vẫn tỏ ra bình thản: “Anh quá khen! Từ trước tới nay, tôi luôn là nhân tài”. Nói xong, cô quay người, nện giày cao gót cồm cộp bước đi.

Đó là lần đầu tiên Tô Miên gặp Hàn Trầm, không gay cấn cũng chẳng rung động đến khắc cốt ghi tâm. Tại một nơi rất đổi bình thường ở thành phố Bắc Kinh, cô và anh tình cờ gặp nhau, nói dăm ba câu. Thậm chí, ấn tượng ban đầu của họ về đối phương còn không được tốt cho lắm.

Sau này, Tô Miên nhận xét về Hàn Trầm trong lần đầu tiên gặp gỡ là “vô tình và độc mồm độc miệng”. Tuy nhiên, lúc đó cô mới biết, Hàn Trầm tài năng hơn người, lại là trai Bắc Kinh chính gốc nên không mở miệng thì thôi, hễ mở miệng thì thế nào cũng thốt ra những lời cay độc, nhiều lúc còn khiến lãnh đạo tức chết đi được. Thật ra, thái độ của anh đối với cô lúc ấy cũng được coi là khá dịu dàng rồi.

Sau lần đó, Tô Miên cũng không để ý đến anh chàng cảnh sát vừa đẹp trai vừa khó gần của đội hình sự số 3 nữa, cho đến khi hai người gặp nhau lần thứ hai.

Hôm ấy, Tô Miên cũng có việc phải đến Sở Công an. Đối với cô, tòa nhà làm việc này lắt léo như mê cung. Trên thực tế, cô đã đi qua văn phòng của đội hình sự số 3 nhưng đối với người mù đường, chắc chắn sẽ không có ấn tượng với nơi chỉ mới đến một lần, hơn nữa, lúc đó cửa văn phòng khép kín.

Tô Miên đi hai vòng cũng không thấy phòng Giám định mà người bảo vệ nói rất dễ tìm đâu cả. Cô buồn bức ngồi xuống chiếc ghế cách văn phòng đội hình sự số 3 không xa. Đúng lúc này, cửa văn phòng bật mở, một thanh niên trẻ tuổi mặc đồng phục cảnh sát đi ra ngoài. Anh đi ngang qua Tô Miên mà không hề để ý đến cô.

Nhìn thấy anh, ánh mắt Tô Miên sáng rực. Đây chính là anh chàng đẹp trai miệng lưỡi cay độc lần trước.

“Khoan đã!” Cô đứng lên, giơ tay chặn người đàn ông lại: “Xin hỏi phòng Giám định đi lối nào vậy?”

Hàn Trầm dứt hai tay vào túi quần, liếc cô một cái, bình thản mở miệng: “Nhân tài, cô lại lạc đường rồi à?”

Tô Miên hơi đỏ mặt. Không ngờ anh vẫn nhớ tới cô. Nhưng không châm chọc cô, anh sẽ chết sao? Cảnh sát hình sự sao có thể như vậy? Đúng là chẳng thân thiện gì cả.

“Không sai, là tôi. Lần này, phiền anh chỉ dẫn cụ thể một chút.” Cô nhấn mạnh.

“Cho tôi xem thẻ ra vào của cô”.

“Được.” Tô Miên tháo tấm thẻ đeo trước ngực đưa cho anh. Hàn Trầm nhận lấy, nhanh chóng liếc qua.

Họ tên: Tô Miên.

Đơn vị: Đại học Công an.

Nội dung: Việc công.

Hàn Trầm trả lại tấm thẻ, đồng thời lên tiếng: “Đi thôi! Tôi đưa cô đi!”

Tô Miên tròn mắt. Ái chà, tốt bụng thế! Người này đúng là mặt lạnh tim nóng, “Cảm ơn anh!” Tô Miên lập tức đi theo người đàn ông. Hàn Trầm rẽ vài lượt, cuối cùng dừng lại trước cửa phòng Giám định. Tô Miên thò đầu vào trong, nhìn thấy người quen liền vui mừng chào hỏi đối phương. Đến khi ngoảnh lại, cô mới phát hiện chỉ còn lại hành lang trống không. Hàn Trầm không biết đã bỏ đi từ lúc nào.

“Em quen Hàn Trầm đấy à?” Nhân viên phòng Giám định hỏi.

Tô Miên: “Ai cơ?”

Nhân viên giám định là một người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi, rất thích buôn chuyện: “Em không biết cậu ta sao? Chính là người vừa dẫn em đến đây đó. Cậu ta là nhân tài của đội hình sự, còn là con cháu cán bộ cao cấp. Đây là lần đầu tiên chị nhìn thấy cậu ta đi cùng con gái”.

Tuy hôm nay Hàn Trầm vẫn tỏ ra lạnh nhạt với Tô Miên nhưng cô đã thay đổi cách nhìn về anh, vì anh đã sẵn lòng giúp đỡ người khác.

Có một điều Tô Miên không hay biết, Hàn Trầm dẫn cô đi không phải vì anh thích giúp đỡ người khác, mà là lúc ở trong văn phòng xem hồ sơ, qua khung cửa sổ anh phát hiện cô đã đi đi lại lại bên ngoài mấy lần.

Đối với một người đàn ông có cảm giác về phương hướng cực tốt như Hàn Trầm, có thể mù đường đến mức này, quả là điều vô cùng khó hiểu. Anh cảm thấy kỳ lạ, cô gái này có gương mặt thông minh, ánh mắt linh lợi, sao lại ngốc đến mức đó?

Tuy nhiên, Hàn Trầm từ nhỏ đến lớn luôn tỏ ra cao ngạo trước mặt phụ nữ. Vì vậy, dù có ý muốn giúp Tô Miên, anh cũng không trực tiếp thể hiện thái độ. Anh đứng dậy đi ra ngoài, giả bộ không nhìn thấy cô, cứ thế bước thẳng. May mà con mắt cô cũng không tồi, lập tức gọi anh lại. Hình như cô cũng nhận ra anh.

Cô hoàn toàn mù đường, còn anh đông tây nam bắc rõ như lòng bàn tay. Hai người gặp nhau có thể nói là duyên số, anh cũng không rõ mình thích cô từ giây phút mềm lòng đó hay từ khoảnh khắc bắt gặp cô mặt nhăn mày nhí rất đáng yêu.

Mấy năm sau, khi tỉnh lại từ cơn hôn mê, Hàn Trầm lại đặt chân vào tòa nhà này. Lúc bấy giờ, bên cạnh anh có Tân Giai. Mọi người đều nói, anh là một cảnh sát hình sự. Lúc đứng trên hành lang mà cô từng lạc đường, đứng trước cửa văn phòng đội hình sự số 3, lòng ngực anh đột nhiên đau nhói. Một dự cảm nào đó dội về trong lòng, khiến anh bất giác nhủ thầm: Có một người từng ở đây, hành lang này từng xảy ra chuyện gì đó.

Tuy nhiên, anh sống chết cũng không nhớ ra; không nhớ ra đây là nơi đầu tiên hai người gặp nhau; không nhớ ra anh từng đưa cô đi vòng vèo, trong khi phòng Giám định lại ở rất gần; không nhớ ra anh viện cớ xem thẻ ra vào của cô, để biết tên cô. Anh chưa từng theo đuổi con gái, lúc đó chỉ cảm thấy cô thú vị, tự dưng muốn biết tên cô mà thôi.

Anh cũng không nhớ ra sau này hai người yêu nhau, qua khung cửa sổ anh thường nhìn thấy cô ở ngoài đứng đợi anh. Anh là cảnh sát nên bận rộn hơn cô nhiều còn cô thì thường viện cớ công việc, để đến cơ quan tìm anh.

Đó là người phụ nữ của anh, là dấu vết anh đã khắc sâu trong tim ở những năm tháng trẻ trung sôi nổi nhất. Mặc dù ký ức đã mất, nhưng dấu vết đó vẫn như từng nhát dao, khiến anh đau đến tận xương tủy.

Hai người chính thức làm quen vào mấy ngày sau đó. Vì một vụ giết người hàng loạt nên Sở Công an thành phố thành lập tổ chuyên án, mời giáo sư Hứa Mộ Hoa tham gia. Tô Miên cũng có mặt với tư cách trợ lý của giáo sư.

Lúc này, giáo sư Hứa đang ở trong phòng họp lớn, đưa ra suy đoán giản lược với mấy người cảnh sát hình sự. Hàn Trầm là một trong những thành viên trẻ nhất tổ chuyên án, cùng Tô Miên ngồi ở hàng ghế đầu. Hai người cách nhau bốn chỗ ngồi, đều tỏ ra bình thản khi nhìn thấy đối phương. Cô lên tiếng chào hỏi: “Chào anh!” Anh gật đầu: “Chào cô!”

Vì vụ án nên họ thường xuyên gặp gỡ. Hơn nữa, người phụ trách liên lạc của đội hình sự với bên đại học Công an là Hàn Trầm. Thật ra, Đội trưởng đội hình sự rất bất ngờ khi anh chịu nhận công việc này. Bởi tuy còn ít tuổi nhưng anh không phải loại chịu nghe theo sự sai bảo của người khác. Trong đội có mấy người cảnh sát vào trước anh hai, ba năm nhưng chẳng hiểu tại sao rất phục tùng anh. Bình thường, đều là anh sai vặt bọn họ, vậy mà bây giờ Hàn Trầm chịu làm người liên lạc, thường xuyên qua lại đại học Công an, có lúc cùng cô sinh viên kia photo, đánh máy tài liệu mà không có bất cứ ý kiến nào.

Thế là lãnh đạo Sở có cái nhìn hoàn toàn khác về Hàn Trầm. Ai bảo anh kiêu ngạo, ỷ vào thành tích công việc suốt ngày đả kích các đồng nghiệp? Người ta chịu khó, khiêm nhường thế cơ mà.

Về phần Tô Miên, việc được tham gia tổ chuyên án, thường xuyên tới Sở Công an khiến cô bỗng có cảm giác mong chờ. Nhiều lúc cùng tham gia cuộc họp, Hàn Trầm thường không nhiều lời, nhưng thỉnh thoảng thốt ra một, hai câu, cũng có thể khiến các đồng nghiệp ghen hòng.

Ví dụ, bàn đến địa điểm giấu xác nạn nhân, người cảnh sát hình sự có thâm niên họ Triệu đề nghị huy động toàn bộ lực lượng, triển khai cuộc tìm kiếm quy mô lớn. Hàn Trầm đã tinh mắt phát hiện ra dấu vết ở hiện trường. Tuy nhiên, anh không phát biểu ngay mà đá đều đối phương một câu: “Ý kiến của lão Triệu rất hay”. Lão Triệu chưa kịp vui mừng, lại nghe anh nói tiếp: “Đợi đến khi lục soát xong cả khu vực, rau ở căng tin chúng ta đã ngúi hết cả rồi”.

Một ví dụ khác, có nạn nhân khóc lóc đến báo án, đúng hôm Hàn Trầm và một nữ cảnh sát trực ban. Tô

Miên cũng vừa vặn có mặt ở văn phòng của họ. Nạn nhân lải nhải một hồi mà vẫn chẳng đầu vào đầu. Chị ta cứ kéo tay nữ cảnh sát khóc lóc sụt sùi mà không thèm nghe đối phương hỏi chuyện. Nữ cảnh sát luống cuống, cũng có chút mất kiên nhẫn. Còn Hàn Trầm chỉ ngồi vắt chân ở đó, chẳng nói một lời. Một lúc sau, anh đột nhiên ngắt lời chị ta: “Chị nói hay thật đấy”. Gương mặt nạn nhân lộ vẻ cảm động. Kết quả, anh chàng cảnh sát đẹp trai nhếch miệng: “Nói một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa đi vào chủ đề chính, đúng là giỏi quá. Đợi khi nào vụ án kết thúc, chị hãy đi tới chân cầu vượt biểu diễn tấu hài, đảm bảo nổi tiếng hơn Quách Đức Cường [2] ấy chứ”.

[2] Quách Đức Cường: diễn viên tấu hài, diễn viên điện ảnh và truyền hình kiêm chủ trì talk show nổi tiếng Trung Quốc.

Nữ cảnh sát không nhịn được cười, vội làm động tác ngăn anh lại. Tô Miên ở bên cạnh hứng thú theo dõi, còn nạn nhân gào lên: “Tôi phải khiếu nại mới được. Cảnh sát các cậu phục vụ nhân dân kiểu này đấy à?”

Hàn Trầm tựa người vào thành ghế, trả lời dứt khoát: “Vớ vẩn! Trong khoảng thời gian chị chậm trễ vừa rồi, chúng tôi có thể cứu được biết bao mạng sống rồi. Rốt cuộc chị có báo án không? Không báo thì mời đi ra ngoài cổng rồi rẽ phải, lên chuyến xe buýt số 65 là có thể đến cầu vượt”.

Tô Miên bật cười thành tiếng. Hàn Trầm quay đầu về phía cô. Đôi mắt đen của anh toát ra vẻ lạnh nhạt. Khi ánh mắt hai người giao nhau, cô quay đi chỗ khác một cách tự nhiên, nhưng vẫn cảm nhận được anh nhìn mình một lúc mới thôi.

Khi ấy, Hàn Trầm tuổi trẻ khí thế hùng hổ nên càng không biết tiết chế. Anh là người có tỷ lệ phá án gần như cao nhất trong Sở, nhưng cũng bị khiếu nại nhiều nhất. Lãnh đạo Sở khóc dở mếu dở, đành mắt nhắm mắt mở cho qua. Họ biết, trước sau gì góc cạnh sắc nhọn của anh cũng sẽ bị năm tháng mài mòn. Tương lai anh sẽ trở thành người cảnh sát chững chạc, trầm ổn.

Sau đó, không ai có thể ngờ, góc cạnh sắc nhọn của Hàn Trầm lại bị bào mòn nhanh đến thế. Chỉ trong vòng một năm, thậm chí chỉ sau một đêm vụ án đẫm máu 4.20, khi tỉnh dậy từ cơn hôn mê, Hàn Trầm ngang ngược của quá khứ đã không còn tồn tại.

Anh nhanh chóng quay lại đội hình sự nhưng con người đã hoàn toàn thay đổi. Tựa như cảnh sát lâu năm mất hết sự nhiệt tình, anh cũng không nói những lời châm chọc đồng nghiệp nữa. Anh yêu cầu khắt khe với công việc, gần như không có tình người. Phần lớn thời gian, anh chỉ trầm mặc hút thuốc, hết điều này đến điều khác. Ngoài ra, ánh mắt của Hàn Trầm chỉ còn lại một màu u ám, cho thấy cuộc sống của anh không được tốt lắm.

Sau khi trở nên thân quen, Tô Miên mới dần dần hiểu rõ con người anh. Cô phát hiện, ngoài công việc khô khan và căng thẳng, cuộc sống của anh cũng muôn màu muôn vẻ. Cô thường xuyên nhìn thấy một vài thanh niên trẻ tuổi đỗ xe bên dưới cổng cơ quan đợi anh. Hết giờ làm, Hàn Trầm cởi bỏ bộ cảnh phục, thay áo khoác, lái chiếc Land Rover của mình phóng theo bọn họ.

Có lúc anh nói chuyện điện thoại ở văn phòng, Tô Miên nghe thấy nhiều cái tên xa lạ như câu lạc bộ XX, quán bar YY, nhà hàng ZZ... Nghe qua cũng biết là nơi ăn chơi tốn kém. Tuy nhiên, cô chưa bao giờ nhìn thấy Hàn Trầm đi cùng con gái. Những người cảnh sát hình sự khác tiết lộ: “Hàn Trầm vẫn chưa có bạn gái”. Khi cô hỏi nguyên nhân tại sao, họ đáp: “Ai mà biết được, chắc là do cậu ấy kén quá”.

Thỉnh thoảng, anh cũng mang rượu thuốc đến chia cho các đồng nghiệp. Về gia thế của mình, anh không giấu giếm, rất thần nhiên. Tuy xuất thân danh giá nhưng anh không bao giờ tỏ thái độ đứng trên người khác. Đây cũng là điểm khiến anh được lòng mọi người.

Trong con mắt của Hàn Trầm, Tô Miên là một cô gái thú vị. Tuy chỉ là sinh viên nhưng mỗi khi nhắc đến đề tài tâm lý tội phạm, cô luôn tỏ ra có khí thế. Rõ ràng chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ nhưng mỗi khi có người nghi ngờ chuyên ngành của mình, cô sẽ giảng giải một thôi một hồi. Hàn Trầm từng chứng kiến, cô khiến cả đám cảnh sát hình sự á khẩu đến mức không thể thốt ra lời.

Một cô gái sôi nổi như vậy nhưng lúc làm việc lại đặc biệt yên tĩnh. Mấy lần Hàn Trầm đi ngang qua văn phòng tạm thời của giáo sư Hứa ở Sở Công an, nhìn thấy cô ngồi đối diện giáo sư, trong tay là tập hồ sơ dày, bên cạnh là một chiếc cốc sứ loại các ông già thường dùng, nước trà bốc khói nghi ngút. Là một cô gái trẻ trung xinh đẹp nhưng cô lại rất hòa hợp với người già, thậm chí có thể ngồi bên cạnh giáo sư cả ngày hoặc

mấy ngày liền. Gương mặt trắng ngần cùng đôi mắt long lanh của cô phản chiếu lên cửa kính, tựa như một bức tranh đẹp đẽ. Những lúc như vậy, trong đầu Hàn Trầm tự dưng bật ra câu: “Tình nhược xử tử, động nhược thoát thố” [3].

[3] Tình nhược xử tử, động nhược thoát thố: Lúc yên lặng thì có sự thanh tĩnh trầm ổn như con gái chưa xuất giá. Lúc cử động thì nhanh nhẹn như con thỏ trốn khỏi kẻ thù.

Tất nhiên, đám đàn ông thường “tình cờ” đi ngang qua văn phòng của Tô Miên không chỉ có mình Hàn Trầm. Có đồng nghiệp ra mặt theo đuổi, liền bị Tô Miên từ chối thẳng thừng. Dần dần, cô trở thành bông hoa nhiều gai khó hái trong lòng những người cảnh sát còn độc thân. Bọn họ nóng lòng chờ xem bông hoa này cuối cùng sẽ rơi vào tay ai.

Tô Miên và Hàn Trầm lần đầu tiên ở riêng bên nhau là vào một ngày cuối tuần không lâu sau đó. Hôm ấy, cô ở lại văn phòng làm thêm. Tầm chạng vạng tối, mọi người đều ra về gần hết. Nhận được một cuộc điện thoại, cô liền xuống dưới đợi.

Lúc Hàn Trầm đi xuống, cũng có mấy chiếc xe ô tô của bạn bè ở ngoài cổng chờ sẵn. Hai người chạm mắt nhau, Tô Miên mỉm cười với anh: “Anh đi chơi đấy à?”

Hàn Trầm hơi chau mày. Cô gái này ăn nói kiểu gì vậy? Cứ làm như anh chỉ biết chơi bởi ấy.

“Ừ.” Anh hỏi lại: “Em ở đây làm gì thế?”

Từ trước tới nay, Hàn Trầm luôn tỏ ra xa cách với mọi người, không bao giờ lo chuyện bao đồng nên khi nghe anh hỏi câu này, Tô Miên hơi ngạc nhiên. Nhưng cô chẳng nghĩ ngợi nhiều: “Em đang đợi một người”.

Hàn Trầm không nói thêm câu gì, đi thẳng đến chỗ đám bạn rồi nhảy vào một chiếc mui trần. Mấy chiếc ô tô liền nổ máy phóng đi.

Trên xe, Hầu Tử hỏi: “Anh Trầm, vừa rồi là ai đấy? Cơ quan các anh có nữ cảnh sát xinh thế mà sao em không biết nhỉ?”

Một người khác cười: “Hầu Tử! Không phải cậu nhìn trúng con gái nhà người ta rồi đấy chứ? Cho tôi xin, đây là địa bàn của Trầm, cậu mà làm càn, không khéo anh ấy tức giận đấy”.

Hầu Tử cười hì hì: “Thì em cũng chỉ cần một câu của anh ấy thôi mà”. Anh ta quay sang Hàn Trầm: “Cô bé đó thế nào? Có bạn trai chưa anh?”

Hàn Trầm nghiêng đầu chăm chú thuốc, nhả ra làn khói nhàn nhạt, không đáp mà hỏi lại đối phương: “Hầu Tử, cậu có biết đàn ông kỵ nhất điều gì không?”

Hầu Tử ngậy thơ: “Gì cơ?”

“Cóc ghê đòi ăn thịt thiên nga.” Hàn Trầm cất giọng từ tốn, “Cô ấy thì cậu đừng có mơ tưởng.”

Hầu Tử: “Hàn Trầm, anh nói khó nghe quá, có bạn bè nào như anh không? Em thì có gì không tốt chứ?”

Buổi tối hôm đó, đến chín giờ, anh em vẫn còn chưa giải tán, Hàn Trầm đã về trước. Bọn họ ăn cơm ở một nhà hàng Quảng Đông nên anh gọi một phần bánh ngọt mang về.

Hầu Tử hỏi: “Anh không bao giờ ăn đồ ngọt cơ mà”.

Hàn Trầm cười cười: “Tôi có ăn đâu, mang về nuôi cá”.

“Trời ơi!” Mọi người mắng anh đúng là “nhà giàu rượu thịt để ôi”, bỏ ra mấy trăm mua bánh về nuôi cá.

Lúc Hàn Trầm lái xe về vợ quan, văn phòng của Tô Miên vẫn còn sáng đèn. Anh đi lên, thấy cô một mình ngồi bên cửa sổ, đang chăm chú cúi đầu. Anh đi vào cửa mà cô vẫn không hề phát giác.

Hàn Trầm không nói một lời, xách hộp bánh lặng lẽ đến bên bàn làm việc của cô rồi đặt bịch xuống. Tô Miên giật mình đứng bật dậy. Nhìn thấy anh, cô mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời chau mày: “Sao tự dưng anh lại dọa em thế?”

Hàn Trầm thần nhiên trả lời: “Tôi dọa em lúc nào? Ai bảo vừa rồi gọi mà em không nghe thấy”.

Tô Miên bán tín bán nghi. Mũi ngửi thấy mùi thơm, cô liền hátt cầm hỏi: “Đây là gì thế?”

Hàn Trầmm nhiên như không: “Tôi mang ít bánh cho giáo sư Hứa mà ông ấy không ở đây. Em hãy giúp tôi chuyển cho ông ấy”. Anh lại bổ sung một câu: “Bánh ngọt”.

Tô Miên: “Giáo sư chẳng bao giờ ăn đồ ngọt, anh không biết sao?”

“Thế à? Vậy thì em cho ai thì cho, hoặc là em ăn đi. Tôi cũng không thích bánh ngọt.”

Tô Miên cười tươi: “Để em giải quyết cho”.

Hàn Trầmm ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh: “Tùy em”.

Đây là loại bánh nhân sầu riêng mà Tô Miên rất thích. Cô không khách sáo, mở hộp lấy một chiếc cho vào miệng, lập tức lộ vẻ mặt thỏa mãn. Hàn Trầmm liếc cô một cái, khoe miệng hơi cong lên. Sau đó, ánh mắt anh dừng lại ở hộp cơm không đặt bên cạnh máy tính.

“Có người mang cơm cho em à?” Anh như vô tình hỏi.

“Vâng. Mẹ em mang đến. Em phải làm thêm giờ, mẹ sợ em đói bụng nên mang cơm đến đây cho em.”

Vì vậy, người cô đợi ở dưới cổng là mẹ của cô? Hàn Trầmm gõ nhẹ ngón tay lên thành ghế. Một lúc sau, anh đứng lên: “Tôi về đây!”

Tô Miên ngẩng đầu nhoẻn miệng cười với anh: “Cám ơn anh đã mang bánh. Chào anh!”

Hàn Trầmm tùy tiện hỏi: “Em không về sao? Xe tôi tầng dưới, có thể tiện đường đưa em về”.

Tô Miên lắc đầu: “Không cần đâu. Em còn một chút việc. Hẹn gặp anh sau”.

Hàn Trầmm bất động vài giây rồi quay người đi ra ngoài. Lúc này, cả tòa nhà vắng lặng như tờ. Anh đi xuyên qua hành lang, xuống cầu thang, đột nhiên mỉm cười.

Cô gái này đúng là chẳng có mắt gì cả. Tốt xấu gì anh cũng được coi là “rùa vàng”, các phương diện tướng mạo, nhân phẩm, tài cán đâu có thua kém ai? Nhắc đến con trai nhà họ Hàn, người khác đều tìm cách tiếp cận. Bây giờ, anh thấy cô một thân một mình buổi tối không an toàn nên chủ động đề nghị đưa cô về nhà. Thế mà cô chẳng thèm để ý, cũng chẳng có ý lấy lòng anh.

Nghĩ đến đây, trong đầu Hàn Trầmm lại hiện lên gương mặt của cô lúc ăn bánh ngọt. Làn da cô trắng ngần và mịn màng, đôi môi xinh xinh không đánh son nhưng vẫn mọng đỏ. Các cô gái khác có như vậy không hay chỉ cô mới đáng yêu đến thế? Hàn Trầmm không biết, bởi trước kia anh chưa từng để ý đến phụ nữ bao giờ.

Hàn Trầmm vừa rời khỏi, Tô Miên đột nhiên có chút phân tâm. Cũng không hiểu nguyên do tại sao, cô chẳng thể tập trung vào công việc. Vô thức ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, liền bắt gặp hình bóng của Hàn Trầmm ở bên dưới. Thân hình cao lớn của anh nổi bật dưới ánh đèn, đường nét rất đàn ông.

Tô Miên chống tay lên cằm, dõi theo bóng Hàn Trầmm. Cô nhủ thầm, người đàn ông này sao lại “chất” như vậy chứ? Ngẫm nghĩ kỹ mới thấy, anh “chất” không phải bởi ngoại tình tuần tú, mà xuất phát từ lời ăn tiếng nói, cử chỉ, ánh mắt, cách phân tích sắc bén như phá án và vẻ ngông nghênh, ngang ngược tỏa ra từ con người anh.

Đang chìm trong suy tư, Tô Miên đột nhiên có một cảm giác lạ thường. Cô liền nhướn mày, dõi mắt ra đường. Tòa nhà này nằm trên mặt phố, cách đường Nhị Hoàn không xa. Bây giờ đã là mười giờ đêm, xe cộ và người đi bộ đã trở nên thưa thớt. Vừa rồi, bỗng dưng cô có cảm giác rất kỳ lạ, như bị một người nào đó theo dõi. Nhưng khi đảo mắt một vòng, cô lại chẳng phát hiện ra bất cứ dấu vết và manh mối nào.

Tô Miên lắc đầu. Chắc không phải đâu. Cô chỉ là một sinh viên bình thường, làm gì có chuyện bị theo dõi cơ chứ?

Tô Miên lại cúi xuống, vừa xem hồ sơ, vừa ăn bánh ngọt.

92. Chương 92: Chuyện Cũ Kể Lại 2: Gió Đông Chợt Đến - P1

Ngày mùa thu, bầu trời trong xanh. Người của đội hình sự tập trung ở phòng hội nghị. Sắp đến giờ họp, đám đàn ông đều có mặt đông đủ, chỉ thiếu lãnh đạo và... Tô Miên.

Hàn Trầm ngồi ở một góc như thường lệ. Vừa ngẩng đầu, anh liền bắt gặp một thân hình uyển chuyển trên đôi giày cao gót đi vào phòng. Tất cả mọi người đều vô tình mà hữu ý dõi mắt về phía cô. Duy chỉ có Hàn Trầm lại cúi đầu hút thuốc, tựa hồ không thấy cô.

Lúc đi vào, khoe mắt Tô Miên nhanh chóng liếc qua chỗ anh. Sau đó, cô tìm một vị trí trống ngồi xuống. Không khí thoang thoảng mùi dầu gội thơm dịu dịu, cũng như mùi hương ngọt ngào và ấm áp tỏa ra từ người cô.

Hàn Trầm cầm tách trà nhấp một ngụm. Đúng lúc này, một chàng cảnh sát trẻ tuổi ngồi bên cạnh Tô Miên hỏi, “Tiểu Miên, sao bây giờ em mới đến?”

Cô hạ giọng, “Em đâu có muộn giờ. Anh xem, còn một phút nữa cuộc họp mới bắt đầu. Em dậy sớm tranh thủ gội đầu ấy mà.”

Người cảnh sát “à” một tiếng. Vì không hiểu suy nghĩ của phụ nữ, anh ta lại cất giọng hiêu kỳ, “Việc gì em phải gội đầu vào buổi sáng ắt thời gian. Buổi tối có hơn không?”

Tô Miên cười tủm tỉm. Hàn Trầm ngồi gần đó cũng mỉm cười. Anh bạn này đúng là ngố. Phụ nữ buổi sáng gội đầu vì làm đẹp chứ còn gì nữa? Buổi tối sấy tóc cho ai ngắm? Tuy anh chưa từng yêu đương nhưng bên cạnh bạn bè oanh oanh yến yến nhiều như vậy, chút kiến thức này anh vẫn hiểu.

Phụ nữ xinh đẹp ít nhiều đều thích làm bộ làm tịch. Trong con mắt của Hàn Trầm, Tô Miên cũng thế nhưng ở một mức độ vừa phải. Ngoài ra, trên người cô còn có chút ngây thơ hiếp gặp ở những cô gái xinh đẹp khác.

Quả nhiên, Tô Miên cất giọng đầy tự tin, “Em muốn xinh hơn một chút ấy mà. Đây là lần đầu tiên em thực tập, đương nhiên phải phấn đấu đạt một trăm điểm rồi.”

Anh chàng cảnh sát gật gù. Hàn Trầm đưa mắt nhìn lướt qua mái tóc đã được sấy thẳng của cô. Đúng là mái tóc dài mềm mại càng tô thêm gương mặt trắng trẻo dù không trang điểm. Cô chỉ tô một chút son cũng đủ khiến cánh mày râu không thể rời mắt.

Ngoài ra, Tô Miên còn sơn móng tay. Hàn Trầm vốn rất ghét phụ nữ đánh móng tay nhưng nước sơn không màu trong suốt của cô không hề nhức mắt mà lại rất sáng. Hơn nữa, ngón tay cô thon dài, đặt trên áo len vô cùng nổi bật.

Hàn Trầm liếc qua tay Tô Miên rồi lại di chuyển ánh mắt lên trên. Đúng lúc Tô Miên ngẩng đầu, thế là bốn mắt chạm nhau. Hai người cách nhau không xa, ở giữa chẳng có vật cản nên anh nhìn cô một cách trắng trợn.

“Sau này chính thức đi làm, em hãy buộc tóc cho gọn gàng.” Anh lên tiếng.

Bây giờ hai con người coi như thuộc một tổ, Hàn Trầm nói vậy, người bên cạnh cũng không cảm thấy lạ. Nhưng nhiều chuyện chỉ người trong cuộc mới cảm nhận thấy bầu không khí khác thường. Rõ ràng anh chỉ nói một câu bình thường, nhìn cô bằng ánh mắt thản nhiên, vậy mà Tô Miên tự dưng thấy rất mờ ám.

Anh nói, đợi sau này cô chính thức đi làm... Anh còn nói, cô hãy buộc tóc...

“Buộc thì buộc.” Cô dùng tay búi tóc lên cao rồi ngẩng đầu nhìn anh, “Thế này đã được chưa?”

Dưới ánh đèn sáng trưng, mái tóc dài của người con gái như dải lụa quấn quanh ngón tay thon thả, để lộ cổ trắng nõn nà. Cô nhìn anh chăm chú bằng ánh mắt linh lợi.

Hàn Trầm bị con gái theo đuổi từ nhỏ đến lớn nên mắt lúc nào cũng cao hơn đầu, cũng chưa từng bị sắc đẹp mê hoặc. Vậy mà vào thời khắc này, anh lại cảm nhận một cách rõ ràng, cổ họng mình trở nên khô rát trong phút chốc.

Yên lặng một lát, anh quay mặt đi chỗ khác, thản nhiên trả lời, “Được rồi.”

“Vâng.” Tô Miên buông tay, mái tóc dài lại xõa xuống. Xung quanh dòng người, cô và anh chỉ trao đổi trong giây lát nhưng trống ngực cô lại đập thình thịch. Vừa rồi có phải cô thể hiện quá rõ ràng? Liệu anh có cho rằng cô cố ý vén tóc trước mặt anh hay không?

Đối với Hàn Trầm, Tô Miên là cô gái hơi đồm dáng, hơi khát khe, ngây thơ và có chút gợi cảm khó tả. Cô khác tất cả những phụ nữ anh từng gặp ở một điểm, cô rất tự nhiên. Cho dù vào lúc phiền phức nhất, cô cũng khiến anh cảm thấy thoải mái và dễ chịu.

Ví dụ, lãnh đạo đến thị sát tình hình, cô sẽ ăn mặc lịch sự đẹp đẽ, hành vi cử chỉ lễ độ như một thực nữ. Trong khi tối qua, cô cùng mấy người đàn ông đánh bài, thua rồi còn giở trò lật lọng, không chịu xuống dưới chạy quanh sân. Ví dụ, cô rất kén ăn. Có lẽ từ nhỏ được mẹ chăm sóc chu đáo nên vị mặn hay nhạt một chút cũng không chịu, phải đủ cay mới hào hứng, vị đắng chẳng thèm động đũa. Mỗi lần ăn cơm cùng đồng nghiệp, cô đều nhăn mặt nhíu mày. Hàn Trầm tuy thuộc loại nhưng anh luôn cho rằng khẩu vị của mình khát khe chứ không phải kiêu của cô. Vì vậy, anh không ưa những người kén ăn. Mỗi lần bắt gặp Tô Miên nhăn nhó, trong đầu anh bật ra ý nghĩ: Ai mà làm bạn trai của cô thì vô cùng phiền phức, một là phải hầu hạ, không thì phải dạy dỗ.

Còn trong mắt Tô Miên, Hàn Trầm là người đàn ông rất “chất”. Ở giữa đám đông, anh luôn là nhân vật nổi bật và được yêu thích nhất, lúc phá án càng tỏa sáng. Nhưng thật ra, anh chỉ hay ra vẻ ta đây mà thôi. Nói chuyện với phụ nữ, anh luôn giữ thái độ thờ ơ, lãnh đạm. Anh tôn trọng và lễ phép với những người cảnh sát lớn tuổi nhưng không bao giờ gần gũi mà thường đi cùng các đồng nghiệp trẻ tuổi, xưng anh gọi em rất thân thiết. Vì vậy, Tô Miên cảm thấy, con người Hàn Trầm bề ngoài có vẻ chừng chạc nhưng tận sâu bên trong anh vẫn chỉ là một cậu bé mà thôi.

Cũng có lúc hai người xảy ra mâu thuẫn. Thật ra cũng không hẳn là mâu thuẫn, mà là lĩnh vực tâm lý tội phạm của cô đối đầu với phương pháp điều tra truyền thống của anh.

Đó là một ngày ba tháng sau khi cô đến Sở Công an thực tập. Hôm ấy xảy ra vụ án giết người hàng loạt nghiêm trọng. Năm nhân viên nữ trẻ tuổi làm việc ở khách sạn bị giết chết trong đêm tối yên tĩnh ở ký túc xá.

Ký túc của bọn họ là một căn hộ chung cư gồm ba gian phòng. Lúc Tô Miên cùng người của đội hình sự tới nơi, hiện trường rất thảm khốc. Đó cũng là lần đầu tiên cô tự phác họa chân dung tội phạm.

Đội trưởng đội hình sự lên tiếng, “Mọi người hãy phát biểu suy nghĩ của mình. Tiểu Miên, cô nghiên cứu tâm lý tội phạm, hãy thử nói xem...”

Thật ra, Đội trưởng cũng chỉ khách sáo thể thôi. Ai ngờ anh ta vừa dứt lời, Tô Miên đã cất giọng lạnh lạnh, “Vâng.”

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn cô, bao gồm cả Hàn Trầm đang trầm tư bên xác nạn nhân.

Trước ánh mắt của các tiền bối, Tô Miên không hề tỏ ra căng thẳng. Lúc bấy giờ, thần tượng của cô không phải là giáo sư Hứa Mộ Hoa mà là giáo sư Bạc Cận Ngôn, nhân vật số một trong giới Tâm lý tội phạm. Tô Miên rất sùng bái giáo sư Bạc, vì vậy, bất kể tư duy hay phong thái của cô đều ít nhiều bị ảnh hưởng. Cô đi thẳng vào vấn đề chứ không vòng vo tam quốc, tuy lời lẽ của cô không đến nỗi cay độc như thần tượng nhưng cũng rất có khí thế.

“Khụ...” Cô hắng giọng rồi lên tiếng, “Thứ nhất, đối tượng tình nghi khoảng 20-35 tuổi, chiều cao trung bình, thuận tay phải; thứ hai, hiện trường không có đặc trưng rõ ràng chứng minh hẳn mắc bệnh tâm lý. Bởi hiện trường tuy hỗn loạn nhưng không thể hiện đặc điểm của người không có năng lực tổ chức. Hẳn thậm chí còn dọn dẹp hiện trường, dù không được sạch sẽ. Vì vậy, đây là lần đầu tiên hẳn gây án, hơn nữ không có kế hoạch từ trước; thứ ba, hẳn làm công việc đơn giản, thu nhập thấp, trong cuộc sống khó khăn được sự tôn trọng và cảm giác đạt được thành tựu, thiếu mối quan hệ xã giao. Vì quanh đây có nhiều doanh nghiệp nên nghề nghiệp của hẳn có thể là công nhân hoặc thất nghiệp, thứ tư, rất có thể hẳn sống quanh đây, chúng ta hãy tìm kiếm trong phạm vi năm cây số; thứ năm, sau khi giết người, hẳn không cường hiếp nạn nhân, mà cướp sạch tài sản rồi bỏ đi. Do đó về phương diện kia, hẳn thể hiện một cách đè nén và nhu cầu đặc biệt...”

Tô Miên phát biểu một thôi một hồi, đám cảnh sát hình sự đều im lặng lắng nghe. Tâm lý tội phạm dù sao cũng là lĩnh vực mới, Tô Miên lại dùng nhiều thuật ngữ chuyên ngành nên khiến họ choáng váng đầu óc.

Đội trưởng đội hình sự gật đầu, “Tôi cảm thấy suy luận của cô ấy rất có lý. Các cậu thấy thế nào?”

Có người lộ vẻ tán thành, nhưng cũng có người tỏ ý nghi ngờ. Đội trưởng lại quay sang Hàn Trầm, “Trầm, cậu thấy sao?”

Lúc phá án, anh luôn là một người hết sức trầm tĩnh. Anh không giống Tô Miên, vừa nghĩ ra vấn đề là lập tức ngả bài. Anh sẽ tìm đủ chứng cứ, nắm chắc ván cờ rồi trực tiếp bắt kẻ tình nghi, khiến mọi người chỉ còn biết tâm phục khẩu phục.

Dù hỏi vậy nhưng Đội trưởng cho rằng anh sẽ không phát biểu ý kiến. Nào ngờ, Hàn Trầm tự nhiên đứng dậy, lên tiếng, “Tôi đã có kết luận rồi.”

Mọi người gồm cả Tô Miên đều đổ dồn ánh mắt về phía anh. Hàn Trầm không mở miệng ngay mà rút một điều thuốc ra. Nhưng chợt nhớ không được hút thuốc ở hiện trường, anh lại bỏ vào túi quần, đồng thời liếc cô một cái, làm trái tim Tô Miên loạn nhịp.

Sau đó, anh nói, “Trên nền tuyết ở ngoài ban công có dấu chân. Tội phạm cao từ 1m70 – 1m75, nặng 60-70kg. Từ khoảng cách giữa các bước chân, có thể suy ra hấn còn trẻ. Dấu chân chỉ có chiều đến chứ không có chiều ngược lại, chứng tỏ tội phạm đột nhập vào nhà từ ban công, thoát ra theo lối cửa chính.”

“Tội phạm giết năm người liền nên đế giày của hấn có vết máu, hiện trường cũng có dấu giày của hấn nhưng ở ngoài cửa và trên hành lang lại không có dấu vết. Điều này chứng tỏ, lúc rời đi, hấn đã cởi giày. Vào mùa đông giá lạnh, một người không đi giày chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của bảo vệ khu chung cư. Thế nhưng, chẳng có bất cứ lí do để tin, tội phạm sống trong khu chung cư này. Nói một cách cụ thể hơn...” Anh lại vô tình mà hữu ý liếc Tô Miên một cái, “... Là căn hộ phía đối diện. Vừa rồi, chúng tôi đã tìm hiểu người hàng xóm đó, độ tuổi, chiều cao, cân nặng của anh ta đều phù hợp với mô tả. Hơn nữa, nếu là anh ta, việc trèo cửa sổ sẽ càng hợp lý hơn.”

Mọi người tỏ ra phấn chấn. Đội trưởng vỗ vai Hàn Trầm, “Làm tốt lắm. Vừa rồi tôi cũng thấy người ở nhà đối diện rất khả nghi, vì cậu ta tỏ ra căng thẳng quá mức. Tiểu Lưu và Tiểu Trương hãy đi bắt giữ đối tượng tình nghi, còn ba cậu theo tôi khám xét nhà hấn.”

Mọi người lập tức hành động, Hàn Trầm cũng đi theo đội trưởng sang nhà đối diện. Hôm nay, Tô Miên chỉ đi thực tế chứ không có nhiệm vụ gì, Vừa rồi, cô có dịp thể hiện tài năng, ai ngờ Hàn Trầm ra tay, khiến “công chúng” quên mất sự tồn tại của cô, cũng chẳng ai hỏi đến lý luận tâm lý tội phạm của cô nữa, bởi đối tượng tình nghi đã được xác định.

93. Chương 93: Chuyện Cũ Kể Lại 2: Gió Đông Chợt Đến - P2

Tô Miên đứng yên tại chỗ, trong lòng có chút chấn động. Cô biết suy đoán của mình không sai. Thầy trò ngành Tâm lý tội phạm bọn cô mỗi lần trợ giúp phá án đều xuất hiện rất oai phong. Không ai nói cho cô biết, một sinh viên ngành Tâm lý tội phạm còn non nớt ụng phải thiên tài điều tra truyền thống, bị đối phương đánh cho tơi bời khói lửa thì phải làm thế nào?

Tô Miên còn đang chìm trong suy tư, Hàn Trầm đột nhiên dừng bước, ngoảnh đầu về phía cô.

“Sao thế?” Anh cười cười, “Có phải em chợt phát hiện, môn Tâm lý tội phạm của em chẳng có tác dụng gì hay không?”

Giọng nói của anh không to không nhỏ, mấy người cảnh sát ở phía trước đều mỉm cười, quay đầu nhìn họ.

Tô Miên chỉ “hừ” một tiếng. Hàn Trầm vốn có ý trêu cô. Thấy cô không nhìn mình bằng ánh mắt nóng bỏng và sùng bái như những người phụ nữ khác, anh có chút không thỏa mãn. Thế là anh đưa tay lên tai, “Nói nhiều như vậy khiến tai người nghe bùng nhà bùng nhùng. Khi nào viết báo cáo, tôi còn phải đưa cả lý luận của em vào. Tối lúc đó, em tự viết đi nhé, tôi không nhớ đâu.”

Đây rõ ràng là sự khiêu chiến rất ấu trĩ của anh. Bởi chưa từng có kinh nghiệm yêu đương nên dù thông minh hơn người, cũng có lúc anh dùng phương thức gây sự chú ý như học sinh cấp ba. Về phần Tô Miên, lý luận của Hàn Trầm khiến cô bỗng nảy sinh sự nghi ngờ với môn Tâm lý tội phạm mà cô luôn coi là tin ngưỡng. Vào thời khắc này, anh lại nói bằng giọng điệu coi thường, cô không bị tổn thương mới lạ.

“Viết hay không tùy anh.” Tô Miên buông một câu rồi tức giận bỏ đi.

Hàn Trầm ngăn người. Mấy đồng nghiệp ở xung quanh lên tiếng, “Tiểu Miên giận rồi kìa! Ai bảo cậu độc mồm như vậy, đến người đẹp cũng không nể mặt.”

“Mau đi xin lỗi người ta nhanh lên! Tốt nghiệp rồi cô ấy không gia nhập đội của chúng ta thì sao? Đến lúc đó cả đội sẽ xử lý cậu đấy!”

“Cậu còn chần chừ gì nữa? Mau đuổi theo cô ấy đi!”

Hàn Trầm tựa người vào cánh cửa, châm một điếu thuốc, cất giọng thờ ơ, “Việc gì tôi phải xin lỗi cô ấy. Tôi đâu có nói sai.”

Thái độ của anh lại bị mọi người phê bình. Hàn Trầm cũng không bận tâm, vừa hút thuốc vừa dõi mắt theo hướng Tô Miên rời đi. Nhớ tới dáng vẻ tức giận của cô, trong lòng anh hơi ngứa ngáy, có một chút mềm mại và ngọt ngào. Anh không muốn khiến cô khó chịu. Anh nghĩ, mình không thể để cô đi như vậy.

Công việc nhanh chóng kết thúc, đối tượng tình nghi đã bị bắt cùng vật chứng. Mọi người về Sở chỉnh lý hồ sơ là có thể kết thúc vụ án. Lúc phân công công việc, Đội trưởng mới phát hiện Hàn Trầm đã biến mất.

“Hàn Trầm đâu rồi?” Anh ta hỏi.

“Cậu ấy nói có việc nên về trước rồi.”

“Thằng này toàn làm theo ý mình. Ngày mai họp tôi phải phê bình mới được.”

Buổi tối mùa đông, bầu trời u ám, không một vì sao. Tô Miên đứng ngoài ban công hồi lâu mà cũng không cảm thấy lạnh. Cô đã lấy lại sự bình tĩnh từ sự chần chừ động mà việc phá án của Hàn Trầm mang đến ỉn. Ngẫm nghĩ kỹ mới thấy, lý luận của cô cũng không sai, chỉ có điều rườm rà hơn phân tích của anh mà thôi, rà soát khoảng năm, sáu ngày chắc cũng sẽ tìm ra hung thủ.

Hàn Trầm đã công tác hơn một năm, tham gia nhiều vụ án lớn nhỏ khác nhau, còn cô vẫn chưa tốt nghiệp. Điều này không thể chứng minh, tâm lý tội phạm không bằng phương pháp phá án truyền thống. Sau này cô cố gắng thẳng anh là được.

Chỉ có điều... Nhớ đến ánh mắt chê bai môn Tâm lý tội phạm, đến ngữ khí khó chịu của anh, Tô Miên thật sự buồn bực trong lòng. Đối với anh, dường như cô cũng giống những người phụ nữ khác, thậm chí còn tệ hơn. Rốt cuộc, anh có cảm tình với cô hay không?

Bắn khoăn một lúc, Tô Miên chuẩn bị quay vào trong nhà. Mẹ cô là giáo viên, buổi tối phải trông coi học sinh tự học ở trường nên về muộn. Cô định hâm nóng đồ ăn, mang lại niềm vui bất ngờ ẹ. Vừa ngẩng đầu, cô chợt phát hiện cành cây ở bên dưới động đây.

Tô Miên chờ người. Lại thế rồi, lại là cảm giác có người ở một nơi cô không chú ý theo dõi nhất cử nhất động của cô.

Nếu là một người có vấn đề về tâm lý không thể có thân thủ nhanh nhẹn như vậy? Dù sao cô cũng là sinh viên ngành Công an, nhưng đối phương đều không để lại một chút dấu vết, giống như tất cả chỉ là ảo giác của cô.

Nếu là tội phạm, tại sao hần lại bám theo cô nhưng chẳng làm gì cả? Hơn nữa, cô chỉ là người bình thường mà thôi. Tô Miên thậm chí từng có ý nghĩ, liệu đối phương có phải là người ngoài hành tinh? Hay do thần kinh của cô quá nhạy cảm?

Nghĩ đến đây, Tô Miên bất giác quay đầu. Lần này, cô hoàn toàn sững sốt, bởi dưới bóng cây đối diện ban công nhà cô xuất hiện một người.

Lá cây đã rụng từ lâu, cành cây rậm rạp đan xen nhưng ánh đèn đường vẫn có thể chiếu xuống người anh. Anh đứng ở đó, thân hình cao lớn như pho tượng, gương mặt tuần tú ngược lên nhìn cô.

Cả thế giới của Tô Miên dường như dừng lại trong giây lát, hai má bất giác nóng bừng. Hàn Trầm giờ chiếc điện thoại lên cao rồi lắc lắc với cô. Tô Miên thò tay vào túi, đúng lúc di động cô đổ chuông.

“A lô!” Dù nội tâm hỗn loạn nhưng cô nói rất lạnh nhạt, “Sao anh lại đến đây? Có chuyện gì không?”

Hàn Trầm cất giọng từ tốn, “Chẳng phải tôi đã nói sai, đắc tội với em hay sao? Tôi đến để xin lỗi.”

Tô Miên không nhịn được cười, ngữ khí vẫn bình thản, “Thế à? Anh định xin lỗi thế nào?”

Hàn Trầm im lặng vài giây mới lên tiếng, “Tôi mời em ăn khuya có được không?”

Tô Miên im lặng vài giây. Từ nhỏ đến lớn có không ít con trai theo đuổi cô. Họ dùng mọi phương thức mà cô chẳng bao giờ bận tâm. Người trực tiếp mời đi ăn, không một chút khéo léo như Hàn Trầm chắc đếm trên đầu ngón tay. Cũng không biết anh lấy đâu ra sự tự tin đến vậy. Nếu đổi lại là người khác, cô sẽ từ chối một cách dứt khoát.

“Được ạ.” Tô Miên nói nhỏ.

“Tôi ở dưới này đợi em.”

“Vâng.”

Sau khi gác máy, Tô Miên bình tĩnh quay người đi vào trong nhà. Nhưng vừa đóng cửa, cô liền kêu “A” một tiếng, ném điện thoại xuống giường rồi thả mình, lăn hai vòng.

Hàn Trầm hẹn cô... Anh hẹn cô ra ngoài... Có phải, anh định theo đuổi cô hay không?

Trái tim Tô Miên đập thành thạch, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh mau theo đuổi đi! Nhất định phải theo đuổi đấy!

Hàn Trầm ở dưới nhà đợi hơn mười phút, đoán chắc cô sẽ xuống ngay bây giờ. Tô Miên có lẽ sẽ bắt đầu ông đợi, nhưng không quá lâu. Vừa ngẩng đầu, anh liền nhìn thấy cô xuất hiện ở cửa khu nhà.

Ánh đèn đường nhàn nhạt chiếu xuống mái tóc dài của cô. Hàn Trầm liền đập tắt mẫu thuốc, ném vào thùng rác rồi rảo bước về phía cô.

“Chúng ta đi đâu đây?” Tô Miên cất giọng biếng nhác.

“Xe của tôi đỗ ở ngoài kia. Chúng ta đi thôi!” Hàn Trầm không trả lời câu hỏi. Rõ ràng anh chủ động hẹn hò nhưng biểu hiện còn điềm nhiên hơn cô.

Đi ra ngoài đường, Tô Miên không khỏi bất ngờ khi nhìn thấy “xe” của Hàn Trầm. Cô tưởng anh sẽ lái ô tô đến, nào ngờ chỉ là xe máy, một chiếc Harley màu đen nhìn rất hoành tráng.

Anh tung mũ bảo hiểm cho cô, “Sao thế? Em không dám ngồi à?”

“Ai nói em không dám?” Tô Miên đội mũ bảo hiểm, nhắc gấu váy dài. Hàn Trầm mỉm cười rồi ngồi lên xe trước, “Lên đi!”

Tô Miên ngồi sau lưng anh. Cô không tỏ ra ngại ngùng, lập tức ôm thắt lưng anh.

Hai người đều lặng thinh. Hàn Trầm cầm chìa khóa rồi nổ máy. Mười ngón tay Tô Miên bám vào áo jacket của anh, trơn trượt, lạnh lạnh. Trong đầu cô chợt vụt qua ý nghĩ: Liệu có phải trước kia chưa từng có người phụ nữ nào ôm eo anh? Có phải cô là người đầu tiên hay không?

Đang mải nghĩ ngợi linh tinh, Tô Miên chợt nghe tiếng máy nổ giòn giã, mô tô từ từ chuyển bánh. Cô vội vàng tựa vào lưng Hàn Trầm, ôm chặt thắt lưng anh. Hàn Trầm ngồi bất động, rồ ga phóng vụt đi.

Ban đầu, anh lái xe lao vun vút trên đường phố. Tô Miên có chút sợ hãi nhưng tất nhiên không lộ ra. Cô chỉ càng ôm anh chặt hơn. Hàn Trầm cảm nhận được đôi tay mảnh mai vòng qua thắt lưng mình, cảm nhận được thân hình mềm mại, ấm áp của cô ở sau lưng. Tâm trạng của anh bỗng chốc xán lạn như ánh đèn đường rực rỡ.

Bạn bè nói không sao, mô tô quả nhiên là “công cụ” tán gái tuyệt vời, khéo miệng anh lặng lẽ cong lên. Chỗ ăn tối chỉ mất khoảng hai mươi phút đi xe, nhưng anh rẽ sang đường Nhị Hoàn lượn một vòng. Tô Miên không nhịn nổi, thì thầm bên tai anh, “Vẫn chưa đến sao? Còn xa không anh?”

“Sắp đến rồi.” Hàn Trầm đáp, “Đến Thập Sát Hải nên mới lâu như vậy.”

Cô là người mù đường siêu cấp nên anh nói sao cũng được, muốn đi bao xa tùy ý. Tô Miên quả nhiên chỉ “vâng” một tiếng rồi lại áp người lên lưng anh bất động.

Kế hoạch của Hàn Trầm tối nay vốn rất lãng mạn và hoàn hảo. Anh lái mô tô đưa cô đi hóng gió, mời cô ăn một bữa dưới ánh nến, cuối cùng tỏ tình với cô trên nền tuyết trắng. Về phần cô có nhận lời hay không, anh không mấy chắc chắn, bởi dù sao cũng đã có một số đồng chí cảnh sát trẻ tuổi “chết” dưới gấu váy của cô rồi. Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên rung động trước một người con gái, Hàn Trầm đã chuẩn bị sẵn tâm lý “kháng chiến trường kỳ”. Về việc phải “chiến đấu” bao lâu mới có thể ôm người đẹp về nhà thì con phải xem cô có xót anh hay không.

Nào ngờ, kế hoạch lãng mạn bị người khác phá đám. Bọn họ là anh em thân thiết của Hàn Trầm. Không biết là trùng hợp hay cố ý. Tại một quán bar ở góc hồ, mấy người đàn ông trẻ tuổi ngồi bên ngoài mà không sợ lạnh. Khi chiếc Harley tiến lại gần, một người cất cao giọng, “Ồ! Kia không phải là xe của anh Trầm hay sao?”

“Đúng là anh ấy! Nhưng sao trên xe lại có phụ nữ nhỉ?”

“Trời ơi! Không phải đây chứ? Trầm yêu đương từ lúc nào mà chẳng thấy tiết lộ với anh em gì cả.”

Bọn họ đều đứng dậy, dõi theo Hàn Trầm và Tô Mien. Lại có người gọi cô, “Em gái! Mau xuống xe đi! Trầm là con sói đấy, đừng để bị cậu ta lừa.”

“Trưởng phòng Hàn, trưởng phòng Hàn! Mau dẫn cô ấy đến giới thiệu với anh em đi!”

Mọi người cười nói vui vẻ. Tô Miên cũng không xấu hổ, chỉ cảm thấy tò mò. Cô hạ giọng hỏi anh, “Bọn họ là bạn thân của anh đấy à?”

Bờ hồ hơi tối, lại đội mũ bảo hiểm nên Tô Miên không phát hiện, lúc bị bạn bè trêu chọc, Hàn Trầm hơi đỏ mặt. Tuy nhiên, ngữ khí của anh vẫn bình tĩnh như thường lệ, “Ừ. Bọn họ rất vô vị, em không cần để ý. Chúng ta đi thôi.” Vừa dứt lời, anh liền rẽ ga, phóng vụt qua chỗ mấy người bạn.

“Thằng này quả nhiên là “cây sắt vạn năm đã nở hoa”, chắc chắn xấu hổ nên mới chạy mất.” Đằng sau vang lên tiếng cười nói.

“Không sao đâu. Trốn được mừng một, chẳng trốn khỏi mười lăm. Ngày mai, chúng ta đến Sở Công an tìm người, xem em dâu có xinh không?”

Tiếng bàn tán bị bỏ lại phía sau. Tô Miên có chút xấu hổ, lẩm bẩm, “Họ nói lung tung gì thế?”

Hàn Trầm đáp, “Không trách bọn họ. Tôi chưa từng chở con gái bao giờ nên bọn họ mới bất ngờ.”

Rõ ràng chỉ là câu trả lời bình thường và tùy ý nhưng trong lòng Tô Miên như được quét một lớp mật ngọt.

“Thế à?” Ngoài miệng, cô vẫn điềm nhiên như không, “Chắc mỗi nhân duyên của anh với phụ nữ không tốt lắm?”

“Ừ.” Anh mỉm cười đáp, “Từ trước đến nay không tốt mấy.”

Tô Miên im lặng, nhưng trong lòng cất tiếng hát là lá la... Làm sao bây giờ, hình như cô ngày càng vui hơn.

Hàn Trầm đỗ xe ở một góc, sau đó tháo mũ bảo hiểm, quay đầu nói với cô, “Chúng ta giấu xe ở đâu đây, bọn họ sẽ không tìm thấy. Chúng ta qua bờ bên kia ăn tối.”

“Vâng.” Tô Miên cũng xuống xe, cởi mũ bảo hiểm đưa cho anh. Thấy anh đặt hai chiếc mũ nằm sát bên nhau, cô bất giác đỏ mặt.

“Đi thôi.” Anh nói.

“Vâng.” Tô Miên sóng đôi với anh tiến về phía trước. Liếc qua bờ vai mảnh mai của cô, Hàn Trầm muốn giơ tay ôm nhưng lại sợ đường đột. Trong lúc do dự, cô đã bước lên phía trước nên anh đành phải bỏ tay vào túi quần.

Mặt hồ đã kết thành lớp băng mỏng, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy một màu xám trắng. Mặc dù trên bờ có biển cấm nhưng vẫn rất nhiều người đi đi lại lại, thậm chí trượt trên lớp băng. Hàn Trầm nhảy xuống

mặt hồ đóng băng rồi giơ tay về phía Tô Miên. Cô nhấc váy, xua tay, “Không cần anh đỡ!” Nói xong, cô nhanh chóng nhảy xuống dưới.

Lần thứ hai sự việc không diễn ra theo kế hoạch, sắc mặt Hàn Trầm vẫn rất bình tĩnh. Hai người tiếp tục đi xuyên qua mặt hồ sang bờ bên kia. Thời tiết vô cùng giá lạnh, hai người đi một đoạn, tuyết bắt đầu rơi. Ánh đèn điện ở hai bờ trở nên mờ lung trong tuyết trắng. Tô Miên giơ tay đón lấy hoa tuyết rồi lại thổi xuống đất, quay đầu hỏi anh, “Anh có lạnh không?”

Hôm nay, Hàn Trầm chỉ mặc áo jacket nên cũng hơi lạnh. Tất nhiên, anh không thể thừa nhận điều đó trước mặt cô. Thế là anh mỉm cười đáp, “Tôi không sao. Em mặc thành cái bánh chưng mà vẫn lạnh à?”

Tô Miên trừng mắt với anh, “Anh mới giống cái bánh chưng. Không phải anh nói muốn xin lỗi em hay sao? Em đang đợi đây này.”

Bắt gặp đôi mắt rạng ngời của cô, trong lòng Hàn Trầm lại xuất hiện cảm giác mềm mại, ngứa ngáy. Anh liền dừng bước, cúi xuống thì thầm bên tai Tô Miên, “Em muốn tôi nhận lỗi thế nào cũng được.”

Giọng nói biếng nhác có chút mờ ám của anh khiến hai má Tô Miên nóng ran. Mặt băng phản chiếu tia sáng lơ mơ, đôi mắt của anh đen hơn bầu trời đêm, sáng hơn ánh đèn điện. Tô Miên bối rối lùi lại phía sau một bước, “Làm sao em biết được? Anh tự nghĩ đi.” Nói xong, cô liền quay người bỏ đi.

Hàn Trầm phản ứng nhanh, túm lấy tay cô. Vì bước vội nên Tô Miên mất thăng bằng, ngã về một bên. Hàn Trầm liền ôm thắt lưng cô. Hai người lần đầu tiên gần gũi như vậy. Anh còn trêu cô, “Đứng không vững còn muốn bỏ chạy?”

Ngửi thấy mùi đàn ông tỏa ra từ người anh, cảm nhận lồng ngực ấm áp và cánh tay rắn chắc vòng qua thắt lưng mình, các tế bào trên cơ thể Tô Miên tựa như sôi sục.

Lần đầu tiên anh ôm cô... Cảm giác rất kỳ lạ, thân thể như bị thiêu cháy.

“Em đứng vững rồi. Anh bỏ tay ra đi!” Cô nói khế.

Hàn Trầm lặng thinh. Anh buông thắt lưng Tô Miên nhưng tay kia vẫn nắm chặt tay cô. Tô Miên liền ngẩng đầu nhìn anh.

Sau đó, cô bắt gặp nụ cười dịu dàng trên gương mặt tuấn tú của anh.

“Tiểu Miên! Em nghĩ anh đến xin lỗi thật sao? Anh đến là để...”

Anh nói lấp lửng. Nhưng Tô Miên làm sao không hiểu ý. Và anh cũng biết điều đó. Hai người yên lặng nhìn nhau, anh nắm tay cô không rời. Hoa tuyết rơi xuống vai anh, xuống tóc cô. Tô Miên đỏ bừng mặt, còn anh cũng không lên tiếng, chỉ nắm tay cô càng chặt hơn, mười ngón tay đan xen, mang lại cảm giác vừa xa lạ vừa ấm áp.

Sau đó, Hàn Trầm quay người, dắt tay cô đi về phía nhà hàng. Tô Miên lén nhìn anh, không nhận được cười tủm tỉm. Thì ra, cảm giác thích một người, mà người đó cũng thích mình lại tuyệt vời như vậy. Giống như trúng số độc đắc, khiến bạn đột nhiên phát hiện cuộc đời này thật sự vừa tươi đẹp vừa đáng yêu.

Đêm càng về khuya, tuyết rơi ngày càng lớn. Xung quanh bờ hồ đã không còn nhiều người, vì vậy, đôi nam nữ tay nắm tay đi bộ nhìn rất nổi bật.

Một chiếc xe con màu đen đỗ dưới hàng cây bên bờ hồ. R ngồi ở phía trước, theo dõi một lúc mới quay đầu nói với người đàn ông ngồi ở ghế sau, “S! Anh vừa xuống máy bay nên chắc cũng mệt. Em đưa anh về khách sạn nghỉ ngơi nhé!”

Người đàn ông vẫn không rời mắt khỏi hai hình bóng ở bên ngoài. Gương mặt thanh tú của hân không để lộ bất cứ biểu cảm nào, tựa như chẳng hề tức giận khi bên cạnh cô có người khác, cũng không vui mừng khi gặp lại cô.

“Cậu về trước đi!” Hân cất giọng lãnh đạm, “Tôi ở lại đây thêm một lát.”

Im lặng vài giây, R lại nói, “Anh ta họ Hàn, không phải hạng bình thường. Bằng không, bọn em đã giải quyết anh ta trước khi anh về.”

S gật đầu, cất giọng ôn hòa như thường lệ, “Cậu cứ về đi!”

R đành đẩy cửa xuống xe, trong ô tô lại khôi phục bầu không khí yên tĩnh. S di chuyển lên vị trí tài xế, nổ máy rồi châm một điếu thuốc. Hấn dỗi mắt về hướng đôi nam nữ, lái xe chậm chậm đi men theo bờ hồ.

Hấn vừa mới về nước hôm nay. Mấy năm nay, hấn thường đi đi lại lại giữa Mỹ và Trung Quốc để xây dựng tổ chức tội phạm của mình, cũng là kế thừa vương quốc tội phạm của bố hấn.

Mỗi lần về Trung Quốc, S đều đi thăm người con gái trong ký ức theo thói quen. Cảm giác đối với cô là điều duy nhất hấn không thể nói rõ ràng. Mọi cuốn sách về tâm lý tội phạm đều chỉ rõ, những kẻ tâm lý bệnh hoạn đều không có tình cảm sâu sắc, bao gồm cả tình yêu. Vậy mà hấn luôn muốn gặp cô, cho dù chỉ theo dõi cô từ phía xa trong khoảng thời gian hút hết một điếu thuốc, hấn cũng cảm thấy mãn nguyện.

Sau khi biết đến sự tồn tại của cô, các thành viên trong tổ chức đều mặc nhận cô là người phụ nữ của hấn, cũng sắp xếp người có thân thủ giỏi nhất giám sát và bảo vệ cô. Khi biết chuyện, S chẳng nói một câu, coi như ngầm cho phép. Đặc biệt là A, dường như rất có hứng thú với người phụ nữ của lão đại. A thường chụp trộm ảnh cô rồi gửi ra nước ngoài cho hấn, hề mở miệng là gọi “chị dâu” hay “chị Tô Miên”.

Tất cả mọi người đều cho rằng, sớm muộn gì S cũng chiếm người phụ nữ này làm của riêng, bởi đối với những tên tội phạm như bọn chúng, cướp đoạt là việc hết sức bình thường.

Bên bờ hồ thỉnh thoảng có xe chạy qua bên ô tô của S không thu hút sự chú ý của bất cứ ai. Hấn vừa hút thuốc vừa từ từ lái xe tiến lại gần, nhanh chóng đi qua đôi nam nữ.

Bọn họ dừng lại ở bên ngoài nhà hàng, không biết nói chuyện gì. Cô tựa người vào bờ tường, một tay vẫn nằm trong tay người đàn ông. Anh đột nhiên chống tay vào bờ tường nên cạnh cô, tựa như khóa cô trong lòng mình.

Bàn tay cầm điếu thuốc của S cứng đờ trong giây lát.

Sau đó, Hàn Trầm cúi đầu, còn Tô Miên nhắm nghiền hai mắt, hàng mi rung rung. Anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô. Một lúc sau, anh ôm thắt lưng cô, hôn càng sâu hơn. Cô để hai tay trước ngực anh, không hề phản kháng. Hai người hôn nhau một lúc lâu.

S lặng lẽ dõi theo. Cho đến khi gương chiếu hậu không còn hình bóng của bọn họ, hấn hít một hơi sâu, nhìn thẳng về phía trước. Ô tô nhanh chóng lao vào màn đêm mênh mang.

94. Chương 94: Chuyện Cũ Kể Lại 3: Chỉ Yêu Mình Em - P1

Trên nóc nhà, Tô Miên mặc bộ đồ thể thao, buộc tóc đuôi ngựa, đội mũ lưỡi trai, đi men theo sân thượng. Đến rìa tường, cô lập tức nhảy xuống từ độ cao ba mét, tiếp tục chạy về phía trước.

Ở nóc một tòa nhà khác cách đó không xa xuất hiện một hình bóng còn nhanh nhẹ hơn cô, như con báo đen thoát ần thoát hiện. Đó là Hàn Trầm.

Dưới ánh nắng chói chang, Tô Miên liếc qua Hàn Trầm, khóe miệng cong lên. Dưới cầu thang thoát hiểm của tòa nhà bên cạnh là mục tiêu của bọn họ, tên tội phạm họ đang truy đuổi.

Tô Miên rút cây gậy cảnh sát, huyết mạch trên toàn thân sôi sục. Thật ra, trước khi yêu Hàn Trầm, tuy không phải loại liễu yếu đào tơ nhưng cô cũng chưa từng chạy nhảy từng bùng nổ thế này. Khi hai người cả ngày dính như keo, cô mới biết, thời niên thiếu, anh là cao thủ chạy việt dã, bây giờ, khả năng này được phát huy trong việc truy bắt tội phạm. Tô Miên lại một lần nữa cảm thán, cô chưa từng gặp người cảnh sát hình sự nào cuốn hút như anh.

Hàn Trầm đương nhiên sẵn lòng truyền đạt bí quyết cho bạn gái. Thân thủ của cô tương đối nhanh nhẹn, khả năng linh hoạt cũng nhanh. Thế là trong những cuộc truy bắt quy mô nhỏ của Đội 3, mọi người thường được chứng kiến cảnh Hàn Trầm cùng bạn gái “vượt nóc bằng tường” bắt tội phạm. Một người quen hỏi anh, “Sao cậu suốt ngày dẫn bạn gái đi làm công việc nguy hiểm thế?” Anh cười đáp, “Vì cô ấy thích.” Tô Miên ở bên cạnh phụ họa, “Đúng thế. Tôi rất thích.”

Cùng người yêu làm chuyện vui vẻ thì còn gì bằng. Chỉ có điều, sở thích chung của bọn họ hơi bạo lực và kích thích mà thôi.

Thấy tên tội phạm leo lên bờ tường, Tô Miên hét lớn, “Đứng lại! Cảnh sát đây!” Tội phạm giật mình, suýt nữa ngã xuống đất. Đây cũng là chiêu Hàn Trầm dạy cô. Đừng nghĩ việc cảnh sát hét lớn trong các bộ phim truyền hình dường như chẳng có tác dụng. Thật ra, trong công việc truy bắt thực tiễn, tiếng hét này rất cần thiết. Đầu tiên là phải trấn áp đối phương về mặt khí thế, cảnh sát mới càng có cơ hội ra tay.

Tô Miên lao về phía trước như tên bắn, túm vai tên tội phạm. Sau đó, cô lập tức bẻ quặt tay đối phương về phía sau, ấn người hắn xuống đất rồi còng tay lại. Một loạt động tác diễn ra rất nhanh nhẹn và thành thạo.

Lại tự tay bắt được một tên tội phạm, Tô Miên vô cùng đắc ý. Vừa ngẩng đầu tìm kiếm hình bóng Hàn Trầm, đột nhiên phía sau ập đến một luồng gió, có người đánh lén cô.

Tô Miên vừa định xoay người phản kích, liền nghe thấy tiếng “hự” đau đớn. Cô quay đầu, phát hiện Hàn Trầm chạy đến bên mình từ lúc nào, đang ấn kẻ đánh lén vào bờ tường.

Sắt mặt Hàn Trầm rất điềm tĩnh. Tên này dám đánh lén bạn gái anh nên anh ra tay không nhẹ. Anh bẻ tay, khiến đối phương vô cùng đau đớn. Sau đó, anh còng tay hắn, giao cho đồng nghiệp đang chạy đến nơi.

Cuộc truy bắt kết thúc. Mọi người vẫn bận rộn ở hiện trường. Hàn Trầm cởi áo jacket, khoác lên vai Tô Miên rồi nói với đồng nghiệp, “Chúng tôi đi trước đây!”

“OK.” Một người đáp.

Thật ra, theo sự phân công của đội, việc bắt tội phạm do một cảnh sát khác phụ trách. Nhưng ai bảo Hàn Trầm có thân thủ tốt, gần đây lại tỏ ra nhiệt tình, toàn làm thay bọn họ.

Hàn Trầm đi về phía cầu thang. Tô Miên đảo mắt xung quanh rồi lập tức đi theo anh.

Một người cảnh sát liền trêu chọc, “Nhân viên ngoài biên chế cũng về đây à?”

“Ai bảo là nhân viên ngoài biên chế? Cô ấy là người nhà nên đương nhiên cũng đi cùng chủ hộ rồi.” Một đồng nghiệp khác nói.

Đồng nghiệp này là một cảnh sát trẻ tuổi có mối quan hệ khá thân thiết với Hàn Trầm. Tô Miên vẫn đang là sinh viên, vì suy nghĩ cho cô nên Hàn Trầm cũng không quá lộ liễu. Mối quan hệ của bọn họ chỉ mấy người trong đội biết.

Tô Miên đỏ mặt, còn Hàn Trầm vẫn thản nhiên như không, tựa hồ cách xưng hô “người nhà” là chuyện bình thường.

Đáng ghét quá! Anh rõ ràng là người đàn ông thờ ơ, lãnh đạm, không ngờ lại mặt dày đến thế.

“Các anh đừng nói lung tung!” Cô phản đối lấy lệ một câu rồi nhanh chóng đi theo Hàn Trầm xuống cầu thang.

Mọi người ở phía sau vui vẻ tán gẫu, “Hàn Trầm cứ im im vậy mà lại tán được hoa khôi của đại học Công an cơ đấy.”

“Đúng thế, suốt ngày đi cùng nhau, cứ như là bảo bối ấy.”

Vừa đi vào, Hàn Trầm liền nhìn thấy Hàn Trầm đang ở dưới cầu thang đợi mình. Tất nhiên, anh cũng nghe thấy lời tán gẫu của bọn họ, khóe mắt thấp thoáng ý cười như có như không.

“Sao thế?” Cô đi xuống chỗ anh.

“Bọn họ chẳng nói rồi còn gì?” Anh từ tốn đáp, “Anh coi em như bảo bối.”

Cũng biết ăn nói ghê! Tô Miên “xì” một tiếng, trong lòng rất ngọt ngào. Anh khoác vai cô, cùng đi xuống dưới. Tô Miên liền đẩy người anh, “Anh tránh ra đi! Người toàn mồ hôi, hôi chết đi được!” Hàn Trầm đời nào nghe theo, cứ ôm cô vào lòng. Tô Miên cười khê, anh cũng cười. Cầu thang vừa yên tĩnh vừa tối mờ mờ, thế giới huyền ảo ở bên ngoài dường như cách rất xa. Hai người đùa giỡn một lúc, anh đẩy cô vào bờ tường, cúi xuống hôn cô nồng nàn.

Hai người đã ở bên nhau hơn hai tháng nhưng mỗi lần ôm hôn, toàn thân Tô Miên vẫn mềm nhũn. Mùi vị của mỗi tình đầu vừa sạch sẽ vừa ngọt ngào, mang một chút điên cuồng khó ta. Dục vọng và tình cảm hòa quyện thành một sự tồn tại có sức cảm dỗ to lớn. Mỗi lần ném thữ, cả anh và cô đều chìm đắm.

Đây là người đàn ông duy nhất mình thích trong mười chín năm cuộc đời. Tô Miên nghĩ thầm. Cuộc đời vẫn còn dài, nhưng bây giờ cô hoàn toàn chắc chắn một điều, cô muốn kết hôn với anh, ở bên anh trọn đời.

Hai người thân mật một lúc, Hàn Trầm mới chịu buông Tô Miên, nhưng tay vẫn ôm eo cô. Hình như chàng trai nào đó ở tuổi của anh cũng mê đắm vòng eo thon thả của người con gái. Kể từ lúc hai người xác định mối quan hệ, anh thường đặt tay ở nơi đó, để có thể ôm cô vào lòng bất cứ lúc nào.

Hai người đi xuống dưới đường, lên xe mô tô của Hàn Trầm. Chỉ là bây giờ, cô ngồi đằng trước, còn anh ngồi ở phía sau nhưng vẫn cầm lái.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?” Tô Miên hỏi. Hôm nay là ngày cuối tuần, chẳng bận công việc. Cô cũng không muốn quay về trường học.

“Buổi tối Hầu Tử có bữa cơm xã giao, gọi cả chúng ta, sau đó sẽ đi bar.” Anh ghé sát tai cô, “Em có muốn đi không?”

“Em không muốn.” Tô Miên thật thà đáp.

“Vậy thì sau này anh cũng không đi nữa.” Hàn Trầm gật đầu.

Tô Miên phì cười. Anh ghé mặt, “Thưởng anh một cái hôn đi!”

Cô ngoảnh đầu, đặt một nụ hôn lên má anh.

Nói chuyện một lúc, hai người quyết định đến khi du lịch Thập Độ ở ngoại ô thành phố Bắc Kinh. Gia đình Hàn Trầm có một ngôi nhà nghỉ mát ở đó, bình thường chẳng có người ở. Nơi này non xanh nước biếc, không khí trong lành, rất thích hợp nghỉ dưỡng.

Vì khá xa nên Hàn Trầm không dùng mô tô mà quay về lấy ô tô rồi đưa Tô Miên đến Thập Độ. Ngôi nhà của gia đình Hàn Trầm nằm ở ven hồ, đằng sau là dãy núi, bên cạnh có con suối róc rách. Ngôi nhà làm bằng gỗ đặc biệt yên tĩnh và thơ mộng.

Khi hai người đến nơi, trời đã xẩm tối. Hàn Trầm đề xuất đi câu cá làm bữa tối. Kết quả, hai người câu một tiếng đồng hồ mà chẳng có con cá nào cắn câu. Tô Miên cười nhạo anh, đúng là công tử có khác, muốn thể hiện trước mặt bạn gái mà không được. Hàn Trầm tuy không nói gì nhưng vẫn để bụng.

Cuối cùng, hai người đành vào nhà tìm hai gói mì ăn liền nấu tạm. Ngày xuân giá lạnh, trước bát mì bốc khói nghi ngút, dù không vừa ý nhưng Hàn Trầm vẫn ăn nhanh và sạch hơn Tô Miên.

“Mẹ anh nấu mì rất ngon.” Anh nói, “khi nào về anh sẽ học, cho em thưởng thức.”

“Được thôi.” Tô Miên cười. Bạn trai nổi hứng học nấu nướng, lẽ nào cô lại ngăn cản?

Chỉ là vào thời khắc này, hai người không hay biết, một mình anh giữ lời hứa bao nhiêu năm.

Ăn xong, hai người chẳng có việc gì để làm. Hàn Trầm đứng lên, kéo tay cô, “Chúng ta đi một vòng xem có gì chơi không?”

Tô Miên từ sofa leo lên lưng anh, “Anh công em đi!”

“Xin tuân lệnh, đại tiểu thư!” Hàn Trầm liền công bạn gái, hai tay giữ đùi cô. Hai người yêu nhau mấy tháng, hành động thân mật nhất cũng chỉ là ôm hôn. Hôm nay không hiểu tự dưng làm sao, anh bóp nhẹ đùi cô một cái.

Tô Miên đỡ người, cảm giác tê tê, kích thích lập tức lan khắp cơ thể. Hai má cô nóng bừng. Bình thường ăn to nói lớn thế mà vào thời khắc này, cô như động vật nhỏ, lí nhí, “Anh làm gì thế?”

Trong lòng sôi sục nhưng Hàn Trầm vẫn tỏ ra bình tĩnh, “Em thử nói xem, anh đang làm gì?”

Tô Miên không dám tiếp lời. Trời ạ! Bình thường thấy anh có vẻ lạnh lùng không gần nữ sắc nên cô cho rằng, anh rất chính nhân quân tử. Không ngờ anh lại lưu manh đến thế. À không, là “sắc lang” mới đúng.

Vì vậy mới nói, nhiều năm sau, cho dù bị mất trí nhớ, bản tính lưu manh chỉ bộc lộ trước cô của người nào đó vẫn không hề thay đổi. Khi cô lại gần, khi cô trở về, anh cũng tựa hồ tìm thấy bản thân.

Nói thì nói vậy nhưng trong cốt tủy Hàn Trầm vẫn là người đàn ông truyền thống. Anh không muốn khiến Tô Miên cảm thấy đường đột. Hơn nữa, anh chưa có kinh nghiệm về phương diện đó. Thế là anh ngoan ngoãn công Tô Miên đi đi lại lại, cuối cùng phát hiện ra một bộ bài tây.

Thế là... Ở nơi con xanh nước biếc, trong ngôi nhà nghỉ mát thơ mộng, trai đơn gái chiếc nửa đêm trùm chăn ngồi... đánh bài.

Tô Miên tỏ ra hưng phấn. Hàn Trầm vừa định ra bài, cô liền ngăn lại, “Khoan đã! Hay là chúng ta cá cược đi, đánh sông chẳng thú vị gì cả.”

Hàn Trầm cười cười, “Được thôi. Em muốn cược gì?”

Trước đó, Tô Miên cũng từng vài lần cùng mấy người cảnh sát trẻ ở sở chơi bài nhưng Hàn Trầm không bao giờ tham gia. Cô cất cao giọng, “Đơn giản. Nếu em thắng, anh hãy nằm xấp chống tay. Còn nếu anh thắng, e, sẽ làm động tác nằm rồi ngồi dậy.”

Ở Sở Công an, mọi người đều cá cược như vậy. Nào ngờ, Hàn Trầm liếc cô một cái, “Anh cần em làm động tác đó làm gì chứ?”

Tô Miên chớp chớp mắt.

“Anh mà thắng, em hãy hôn anh. Thắng năm điểm, hôn một cái, cộng gộp rồi tính.”

Tô Miên ngẫm nghĩ, cảm thấy tương đối công bằng, “Được thôi.”

Thỏa thuận đã đạt được, ván bài bắt đầu. Mười phút sau... Tô Miên nhìn đồng bài bằng ánh mắt khó tin. Hàn Trầm gối hai tay sau gáy, đáng vẻ vô cùng nhàn nhã.

Cô thật sự không rõ, mình đã thua anh bao nhiêu điểm. Bây giờ Tô Miên mới nghĩ ra, anh là vua Toán học, gì chứ tính bài dễ như trở bàn tay. Làm sao cô có thể quên điều đó? Bây giờ thì xong rồi, ván này thua anh liếng xiếng.

“Tiểu Miên! Lại đây!” Hàn Trầm đột nhiên mở miệng, ánh mắt sáng lấp lánh như sao trời.

Tô Miên chột dạ nhìn anh, vẫn ngồi yên bất động.

Hàn Trầm mỉm cười, “Lại gần một chút. Em thua rồi phải thực hiện cam kết. Anh có “ăn” em đâu?”

“Vâng...” Tô Miên chậm chậm nhích lại gần, nghe anh lẩm bẩm một câu, “Ít nhất không phải bây giờ.”

“Anh đừng mơ.” Tô Miên véo má anh. Hàn Trầm cười, lật người cô đè xuống tấm thảm.

“Không phải em hôn anh sao?” Cô kháng nghị.

“Em chậm quá.” Anh giữ hai tay cô, phủ môi xuống, “Anh không có tính kiên nhẫn, chẳng đợi nổi.”

Lúc bấy giờ, anh không hề hay biết, tình nhẫn nại của mình vô cùng tốt. Khi bạn thật sự muốn đợi một người, không phải không thể chờ đợi, mà chỉ sợ đợi không được mà thôi.

Hai người thực hiện cam kết cá cược hơn một tiếng đồng hồ. Tô Miên nằm dưới thân anh, bị hôn đến mức mặt đỏ bừng, quần áo xộc xệch. Còn Hàn Trầm khí huyết sôi sục, nội tâm rất không thỏa mãn. Tuy nhiên, hai người dường như có sự ăn ý, không tiến thêm một bước.

Cuối cùng, Tô Miên ngồi tựa vào lòng Hàn Trầm trên tấm thảm, cùng trò chuyện và xem tivi. Một lúc sau, cô chìm vào giấc ngủ. Hàn Trầm vốn đang nghịch ngón tay cô, vào một khoảnh khắc cúi xuống, anh liền phát hiện cô tựa đầu vào vai mình, thở đều đều.

Hàn Trầm cảm thấy trái tim vô cùng mềm mại. Anh cẩn thận bế ngang người Tô Miên đặt lên giường, đắp chăn cho cô. Đứng bên cạnh giường một lúc, anh vuốt ve má cô rồi cúi xuống hôn.

Đêm dài đằng đẵng, cô say sưa giấc nồng còn anh không hề buồn ngủ. Anh chỉ yên lặng ngắm nhìn người con gái trong lòng, khóe miệng để lộ ý cười nhàn nhạt. Sau đó, anh đứng dậy mở cửa, đi ra ngoài hành lang châm một điếu thuốc, đồng thời ngược nhìn bầu trời đầy sao sáng như trong giấc mộng.

Một ngày nắng vàng rực rỡ, Tô Miên một mình dạo phố. Cô nhanh chóng tìm thấy thứ mình cần, đó là chiếc khăn quàng cổ của nam rất đẹp.

Tuy Hàn Trầm không sợ lạnh, hầu như chẳng bao giờ dùng khăn nhưng Tô Miên cảm thấy, dáng vẻ của anh lúc quàng khăn chắc cũng rất đẹp trai. Hơn nữa, mỗi lần nhìn anh để cổ trần trong gió lạnh, cô cảm thấy có chút xót xa.

Hơn nữa, hôm nay là ngày kỷ niệm một năm hai người yêu nhau, chẳng có món quà nào thích hợp hơn chiếc khăn này.

Tô Miên vừa thanh toán vừa đợi cô nhân viên gói chiếc khăn lại. Đúng lúc này, một giọng nói ôn hòa vang lên, “Xin hỏi, hiệu sách Lâm Uyển ở tầng mấy vậy?”

Tô Miên ngoảnh đầu, liền bắt gặp một đôi mắt đen nhánh. Đó là một người đàn ông trẻ có gương mặt nho nhã, sáng sủa, ăn mặc chỉnh tề, khóe miệng nở nụ cười lịch sự với cô.

Nhưng điều mà Tô Miên phát hiện ra không chỉ có vậy. Trung tâm thương mại rất đông người, cô lại đứng cạnh thu ngân ở tận bên trong. Nếu hỏi đường, cô nhân viên bán hàng đứng ngoài có vẻ thích hợp hơn. Vì vậy, người này muốn bắt chuyện với cô thì đúng hơn.

Tô Miên nở nụ cười lịch sự, “Trên tầng năm. Anh đi thang máy ở phía trước, lên đến nơi rẽ phải là tới ngay.” Nói xong, cô quay đi chỗ khác, không để ý đến anh ta.

Người đàn ông ngáp ngừng một lát rồi giơ tay về phía cô, “Cảm ơn cô. Tôi tên Mục Phương Thành, có thể làm quen với cô không?”

Dù đối phương có vẻ là người có giáo dục chứ không phải phường lưu manh chợ búa nhưng Tô Miên cũng không để ý đến anh ta. Cô nhận chiếc túi từ nhân viên bán hàng, nói một câu, “Không thể.” Rồi quay người rời khỏi nơi đó.

Người đàn ông đứng yên, dõi theo bóng lưng Tô Miên trong ánh mắt hiếu kỳ của mấy cô nhân viên. Cuối cùng, anh ta cười cười, bỏ đi mất.

Trong con mắt của các cô nhân viên, đây chẳng qua chỉ là một người đàn ông đẹp trai muốn theo đuổi cô gái xinh đẹp nhưng đừng phải bức tường rắn, còn đối với Tô Miên là một sự việc không đáng để bận tâm. Thật ra bọn họ không biết, ngày hôm nay chính là sự khởi đầu của một âm mưu to lớn.

Sau khi rời khỏi trung tâm thương mại, người đàn ông đó lái xe đến một địa điểm. Nơi này tụ tập không ít đồng bọn của anh ta. Lúc bấy giờ, tổ chức tội phạm do S cầm đầu không chỉ có bảy người. Người đàn ông này cũng là một thành viên trong số đó, chuyên giết người bằng phương thức loạn dâm gây ngạt.

“M!” R và A đi tới nghênh đón, “Sự việc thế nào rồi?”

Mục Phương Thành cười cười, nhướn mắt nhìn S cách đó không xa. S đang ngồi trước quầy bar uống rượu Vermouth. Cổ áo hần mở ra, gương mặt trắng trẻo phỉm hồng.

“Tất cả đều nằm trong kế hoạch của S, tiến triển rất thuận lợi.” M đáp.

R lặng thinh, còn A cười cười. Bọn họ đồng thời hướng ánh mắt về phía S, trong đầu có chung ý nghĩ: Nên là như vậy, nên ra tay cướp đoạt. Nếu trên đời này tồn tại một người mà S muốn giành được, người đó làm sao có thể không thuộc về anh ấy?

95. Chương 95: Chuyện Cũ Kể Lại 3: Chỉ Yêu Mình Em - P2

Sau khi rời khỏi trung tâm thương mại, Tô Miên mang món quà đến Sở Công an. Hàn Trầm gần đây rất bận, cô không tiện làm phiền nên vào một quán café rồi thử gọi điện thoại cho anh nhưng anh tắt máy. Cô

lại gửi tin nhắn: Anh đang làm gì thế? Xong việc nhớ gọi cho em. Cũng không có chuyện gì, em nhớ anh nhiều.

Cô đợi một lúc lâu nhưng vẫn không có hồi đáp. Thật ra trong một năm yêu nhau cũng thường xảy ra tình trạng tương tự nên Tô Miên đã quen. Cô gọi một tách café, nhẩn nại chờ đợi.

Đến hơn mười giờ tối, Tô Miên rời khỏi quán café. Cô kéo vạt áo khoác, một mình đi trên hè phố giá lạnh. Mãi cho tới khi sắp bị đông cứng, cô mới nhận được điện thoại của anh.

“Tiểu Miên! Anh vừa xong nhiệm vụ, mới về cơ quan. Có chuyện gì sao?” Giọng Hàn Trầm hơi khàn khàn nhưng vẫn rất dịu dàng, khiến Tô Miên cảm thấy ấm áp trong lòng.

“Hàn Trầm, em đang ở bên ngoài sở.” Ngữ khí của cô nũng nịu và tủi thân.

Nghe cô nói vậy, Hàn Trầm lập tức bỏ cuộc họp chạy ra ngoài. Ngoài cửa có nhiều người đi lại nhưng anh chẳng để ý, cứ thế ôm Tô Miên vào lòng.

“Lạnh chết đi được.” Cô nói nhỏ.

Hàn Trầm lập tức kéo áo khoác, kéo Tô Miên vào bên trong. Anh vừa đi vừa đưa cô đi về ký túc xá vừa hà hơi vào tay cô. Nếu được chứng kiến cảnh Hàn Trầm chăm sóc bạn gái, chắc đám bạn bè của anh sẽ rút con mắt ra mắt.

“Sao em không báo trước đã đến đây, lại còn đứng ở ngoài đường để bị lạnh?” Anh chau mày.

“Thì em muốn cho anh niềm vui bất ngờ mà.” Tô Miên thủ thỉ.

Hàn Trầm mỉm cười. Cuộc sống của người cảnh sát hình sự tương đối nguy hiểm, kích thích nhưng cũng rất mệt mỏi. Tối nay, anh vừa bắt được một tên tội phạm hung ác. Ngồi ở văn phòng, trong lòng anh đúng là có cảm giác trống rỗng. Nhưng khi cô xuất hiện, tất cả đã khác hẳn. Cô sống động, mềm mại và ấm áp trong lòng anh, khiến buổi tối vô vị trở nên đầy màu sắc trong giây lát.

Hai người vào phòng, Hàn Trầm liền khóa trái cửa, đồng thời kéo rèm cửa sổ để tránh bị làm phiền. Sau đó, anh kéo cô ngồi xuống giường, “Tại sao lại muốn cho anh niềm vui bất ngờ?”

Tô Miên nghiêm giọng, “Hàn Trầm, anh có biết hôm nay là ngày gì không?”

Thời gian gần đây, Hàn Trầm bận bù đầu, quên cả ngày tháng. Nghe cô nhắc nhở, anh lập tức nhớ ra. Bất gặp vẻ mặt áy náy của anh, Tô Miên cũng không tức giận mà lôi khăn quàng cổ ra đưa cho anh, “Quà của anh đây.”

Hàn Trầm nhận lấy, quần lên cổ, “Sau này, ngày nào anh cũng dùng.”

Tô Miên cười hi hi, “Đẹp không anh?”

“Đẹp. Anh chưa từng thấy chiếc khăn nào đẹp như cái này.”

Tô Miên tỏ ra hài lòng. Hàn Trầm cúi xuống hôn cô.

“Khoan đã.” Tô Miên ngăn anh lại, giơ tay, “Quà của em đâu?”

Hàn Trầm chưa chuẩn bị. Biết cô chỉ cố ý gây khó dễ, anh cười cười, nắm tay cô, “Xem ra, hôm nay chỉ có thể lấy thân báo đáp thôi!”

“Anh đừng mơ!” Tô Miên đẩy người anh, nhưng lại bị anh ôm chặt. Thật ra hai người yêu nhau lâu như vậy, cũng chỉ thiếu bước cuối cùng mà thôi. Tuy Hàn Trầm không ép cô, nhưng mấy lần anh vô tình mà hữu ý nhắc tới, khiến cô vừa ngượng ngùng vừa căng thẳng.

“Nếu đã không có quà thì mấy tháng tới, anh hãy dành thời gian ở bên em.” Cô nũng nịu nép vào lòng anh. Yêu cầu của cô khiến anh hơi khó xử.

“Sao thế? Anh lại bận tiếp à?” Nhận ra sự trầm lặng của anh, Tô Miên ngẩng đầu hỏi.

“Ừ. Gần đây xảy ra mấy vụ án giết người hàng loạt, rất có thể cùng một nhóm tội phạm gây ra. Cấp trên sắp thành lập tổ chuyên án. Nhiều khả năng trong danh sách thành viên cũng có tên anh. Nếu gia nhập tổ chuyên án, anh sẽ phải cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài.”

Tô Miên cảm thấy hụt hẫng. Mấy tháng không gặp anh là điều cô không thể tưởng tượng nổi. Hai người im lặng một lúc, cô lên tiếng trước, “Em sẽ đợi anh.”

Hàn Trầm nhướn mày nhìn cô.

“Có thể làm thế nào chứ?” Cô thở dài, “Hàn Trầm, lúc em tốt nghiệp chỉ mong anh có mặt. Anh mà bỏ lỡ lễ tốt nghiệp của em, em sẽ không xin vào cơ quan anh đâu đấy.”

Hàn Trầm cầm tay cô, đưa lên môi hôn, “Làm sao anh có thể bỏ lỡ. Đợi em tốt nghiệp, anh sẽ...”

Trái tim Tô Miên đập thành thịch, cảm giác ngọt ngào lan tỏa.

“Anh sao cơ?” Cô ngược nhìn anh, khóe mắt tràn ngập ý cười.

Hàn Trầm không cười, chỉ nhìn cô đắm đắm. Sau đó, anh cất giọng lưu manh vốn có, “Anh đã khổ sở “ăn chay” một năm rồi. Em tốt nghiệp rồi cũng nên trở thành người phụ nữ thật sự, trao cho anh tất cả.”

Những ngày không có bạn trai bên cạnh, dù mặt trời vẫn rực rỡ, cuộc sống vẫn êm đềm nhưng Tô Miên luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó.

Hàn Trầm dăm bữa nửa tháng không thấy mặt mũi, may ra nửa đêm mới nhắn tin cho cô: Em đã ngủ chưa? Có nhớ anh không?

Lúc đó, Tô Miên đã ngủ say, sáng hôm sau mới nhắn lại cho anh: Em cũng rất nhớ anh. Anh bận lắm phải không? Nhớ chú ý an toàn nhé! Gần đây em xin đi làm thêm ở tiệm café, để quan sát mọi người. Đây là một vị giáo sư dạy bọn em...

Tất nhiên Hàn Trầm không trả lời ngay. Vài ngày sau, cô mới nhận được tin nhắn của anh: Gửi tấm ảnh mặc đồng phục của nhân viên phục vụ cho anh xem nào.

Rõ ràng là câu nói bình thường nhưng tự dưng cô lại cảm thấy có ý vị chòng ghẹo trong đó. Thế là cô nhắn lại: Lưu manh.

Một lúc lâu sau, anh mới hồi đáp: Đợi vụ án kết thúc, anh sẽ cho em biết thế nào là lưu manh thật sự.

Lúc này, Tô Miên đang đứng sau quầy café. Đọc tin nhắn này, cô đỏ ửng vành tai. Từ trước đến nay, tuy có chút lưu manh nhưng Hàn Trầm là người đàn ông có nội hàm và kiêu ngạo. Bây giờ anh nói trắng ra như vậy, cô đoán chắc là do hai người xa nhau lâu ngày.

Đang chìm trong suy tư, Tô Miên chợt nghe thấy một giọng nói hơi quen quen, “Một cốc Latte. Cảm ơn!”

Cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy một người đàn ông hỏi đường ở trung tâm thương mại hôm nào. Anh ta vẫn mặc ple chỉnh tề, cổ áo sơ mi trắng muốt. Đôi mắt sâu như cười như không nhìn cô.

Anh ta tên gì nhỉ? Hình như là Mục Phương Thành.

Tô Miên thu lại nụ cười, “Hai mươi đồng, cảm ơn.”

Mục Phương Thành đưa tiền cho cô. Tô Miên phát hiện bàn tay anh ta rất sạch sẽ, các móng cắt tỉa gọn gàng, nhưng ở lòng bàn tay có vết chai mỏng. Vì quá hoàn hảo nên khiến cô có cảm giác không dễ chịu.

Tô Miên trả lại tiền thừa rồi quay vào trong pha café. Mục Phương Thành mỉm cười hỏi, “Cô còn nhớ tôi không?”

Đối với Tô Miên, tình yêu của cô và Hàn Trầm là rất thuần khiết và quan trọng, không muốn bất cứ người nào vấy bẩn. Vì thế, cô rất phản cảm với hành vi bắt chuyện của người đàn ông này.

“Tôi không nhớ. Người tiếp theo.” Tô Miên thản nhiên đáp.

“Cho tôi thêm một miếng bánh phô mai.” Mục Phương Thành vừa nói vừa chỉ tay về vị trí bên cửa sổ, “Hãy mang qua bên đó cho tôi. Xin cảm ơn.”

96. Chương 96: Chuyện Cũ Kể Lại 3: Chỉ Yêu Mình Em - P3

Tô Miên lặng thinh. Thật ra, đến quán café làm thêm để quan sát thiên hạ là một việc làm nghiêm túc. Quán café này nằm ở khu trung tâm, hằng ngày có rất đông người qua lại. Có thể quan sát đủ mọi loại người, muôn hình muôn vẻ, rất có ích ôn Tâm lý tội phạm của cô.

Vài phút sau, Tô Miên cầm đĩa bánh đi đến chỗ người đàn ông, đồng thời âm thầm phân tích anh ta theo thói quen.

Cảm giác tổng thể mà anh ta mang lại cho cô là không dễ chịu. Lúc bấy giờ, Tô Miên mới chỉ biết đến những tên giết người hàng loạt IQ cao trong sách vở và hồ sơ chứ chưa tiếp xúc bao giờ. Vì thế, cô chỉ cảm nhận được con người Mục Phương Thành có gì đó không bình thường, chứ không hề liên tưởng đến kẻ tâm lý bệnh hoạn.

Anh ta mở máy tính xách tay, cúi đầu xem rất tập trung, tựa như cả thế giới chỉ mình anh ta, người xung quanh không tồn tại. Anh ta thông thả cầm tách café uống một ngụm. Di động trên bàn đổ chuông, anh ta cầm lên nghe. Có lẽ là cuộc điện thoại liên quan đến công việc, Tô Miên nghe thấy anh ta nhắc đến số hiệu lập trình. Anh ta nói rất nhanh, người ở đầu kia chắc không có cơ hội xen ngang. Hành động thao thao bất tuyệt như vậy không ăn khớp với ngoại hình của anh ta. Hơn nữa, tư duy của anh ta nhảy liên tục. Dù không thạo về lĩnh vực IT, cô cũng nghe ra Mục Phương Thành không ngừng chuyển đề tài.

Sau khi gác máy, người đàn ông có vẻ tức giận, đôi lông mày nhíu chặt. Anh ta cầm tách café uống một ngụm lớn mới khôi phục tâm trạng bình tĩnh.

Tô Miên bắt giác lạnh gáy. Lúc đó, cô không biết, đây chính là trực giác nhạy bén của chuyên gia tâm lý tội phạm khi gặp kẻ tâm thần bệnh hoạn.

“Bánh phô mai của anh.” Cô đặt đĩa bánh xuống bàn rồi quay người rời đi. Giọng nói ôn hòa của Mục Phương Thành vang lên ở phía sau, “Cô đừng hiểu nhầm. Tôi không có ác ý, chỉ là nhìn thấy cô...”

Tô Miên lập tức quay đầu, im lặng chờ đối phương nói tiếp.

“Chỉ là nhìn thấy cô, tôi có cảm giác cô là một người đáng mến.” Anh ta cất giọng chân thành, “Tôi chỉ muốn kết bạn với cô, chỉ vậy mà thôi. Nếu khiến cô chán ghét, tôi thành thực xin lỗi.”

Tô Miên chau mày, “Tại sao anh lại cho rằng tôi là một người đáng mến?”

Mục Phương Thành mỉm cười, “Là đôi mắt của cô. Cô có một đôi mắt trong veo. Tôi đã từng trải qua nhiều chuyện nên chỉ cần liếc qua, tôi cũng có thể phân biệt cô với đám đông.”

Tô Miên ngây ra. Chắc không có người phụ nữ nào phản cảm trước những lời tán dương như vậy. Tuy nhiên, trực giác khó chịu trong lòng cô vẫn chiếm thế thượng phong. Cô gật đầu, “Cảm ơn anh. Có điều, tôi đã có bạn trai nên không thể kết bạn với anh, vì chuyện đó đã quấy nhiễu tôi. Chào anh!”

Mặc dù cô từ chối thẳng thừng nhưng Mục Phương Thành không hề tỏ ra thất vọng. Anh ta cười cười, tiếp tục lên mạng, uống café của mình.

Một tháng sau đó, Mục Phương Thành thường xuyên đến quán café. Có lúc, anh ta đọc sách, có lúc lên mạng, có lúc im lặng nhìn Tô Miên pha café, đi đi lại lại phục vụ khách hàng.

Tô Miên luôn giữ khoảng cách với anh ta. Thật ra, trước kia cô cũng từng được đối tượng mặt dày theo đuổi nhưng tất cả đều thất bại trước thái độ vô tình của cô. Nhưng Mục Phương Thành không hề quấy rầy, cũng chẳng tỏ ra nhiệt tình. Đối với cô, anh ta chỉ có chút hứng thú và tán thưởng mà thôi.

Một hôm, khi tan ca đi về nhà, Tô Miên liền bị hai người đàn ông lạ mặt chặn lại.

“Cô là Tô Miên, sinh viên năm thứ tư ngành Tâm lý tội phạm của đại học Công an đúng không?” Đối phương biết rõ thân phận cô, “Chúng tôi là thành viên tổ chuyên án Săn Úng số 1 thuộc Bộ Công an.”

Tô Miên hoàn toàn sững sốt. Họ lái một chiếc ô tô màu đen bình thường. Nhưng từ trang phục, cử chỉ và thẻ công tác mà họ đưa cho cô xem, có thể xác định họ đúng là người của Bộ Công an.

Tô Miên theo họ lên xe. Ô tô chạy một lúc rồi dừng lại trước một ngôi nhà cũ kỹ. Vào bên trong, cô liền nhìn thấy giáo sư Hứa Mộ Hoa và hai lãnh đạo tổ chuyên án.

Kể từ lúc giáo sư Hứa gia nhập tổ chuyên án, Tô Miên đã một thời gian không gặp ông. Vào thời khắc này, trong lòng cô nổi lên một số dự cảm và suy đoán. Nhưng cuối cùng, cô chỉ bình tĩnh chào hỏi, “Chào thầy! Họ tìm em có việc gì vậy ạ?”

Tối hôm đó, Hàn Trầm không có mặt. Tổ chuyên án cũng không biết cô và anh là một đôi tình nhân.

“Tô Miên! Chúng tôi đang điều tra một vụ án giết người hàng loạt vô cùng nghiêm trọng.” Một vị lãnh đạo lên tiếng, “Đối với thủ phạm là tội phạm IQ cao, rất thông minh và xảo quyệt. Hiện tại chúng tôi đã khoanh vùng đối tượng tình nghi. Gần đây, hắn thường xuyên xuất hiện ở quán café nơi cô làm việc. Chắc cô quen biết hắn. Hơn nữa, theo sự quan sát của chúng tôi, hình như hắn đang theo đuổi cô.”

“Có lẽ cô sẽ trở thành mục tiêu “săn bắt” tiếp theo của hắn. Mục đích của chúng tôi không chỉ là bắt giữ một mình hắn, mà chúng tôi còn muốn lột trợn một mẻ.”

“Cô tạm thời không cần làm bất cứ việc gì, chỉ cần giữ mối quan hệ với đối tượng, nếu có cơ hội thì hãy tiếp xúc nhiều hơn. Một khi xảy ra nguy hiểm, chúng tôi bảo đảm cô sẽ rút lui an toàn. Giáo sư Hứa nói cô là học trò ruột của ông ấy, năng lực không thua kém nữ cảnh sát hình sự. Chúng tôi tin tưởng, cô có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.”

“Theo như chúng tôi điều tra, thủ pháp gây án của nhóm tội phạm này có điểm tương đồng với vụ án khiến bố cô hi sinh năm xưa. Chúng tôi không loại trừ khả năng hung thủ tồn tại mối liên hệ nào đó.”

“Cần thiết, chúng tôi sẽ làm thủ tục thôi học cho cô. Hồ sơ của cô ở đại học Công an sẽ bị xóa bỏ. Chúng tôi sẽ tạo thân phận mới cho cô, để tránh gây sự nghi ngờ nơi bọn chúng. Vụ này hết sức quan trọng, chúng là những tên tội phạm giết người không chớp mắt. Cô phải tuyệt đối giữ bí mật, không được tiết lộ với người thân hay bạn bè.”

Cuộc đời đôi khi không có nhiều sự lựa chọn. Nếu bạn là một người cảnh sát, phía trước là núi đao biển lửa, một khi bạn nhảy vào, sẽ giúp nhiều người tránh khỏi tình trạng bi thương. Bạn có bằng lòng hay không?

Nếu những tên tội phạm có thể liên quan đến cái chết của bố bạn. Trong khi đến giờ bạn vẫn nhớ đến cảnh tượng bi thảm của bố bạn trước khi chết, vậy thì bạn có bằng lòng hay không?

“Tôi đồng ý.” Tô Miên trả lời dứt khoát. Tuy nhiên, khi ký tên vào bảng cam kết nằm vùng, trong đầu cô chợt hiện ra hình ảnh Hàn Trầm châm diều thuốc, nở nụ cười nhàn nhạt. Cô biết mình sẽ phải mạo hiểm, sẽ tiếp xúc với những tên tội phạm tàn ác nhất. Cô đoán, Hàn Trầm chỉ là cảnh sát hình sự chấp hành ở cấp thấp nên bây giờ chắc anh vẫn chưa biết chuyện cô nằm vùng. Nhưng sớm muộn gì anh cũng sẽ biết.

Không sao. Cô nghĩ, chỉ cần bản thân cố gắng và cẩn thận, giúp anh và tổ chuyên án phá vụ án lớn này. Một tháng sau, lời hẹn ước của hai người sẽ được thực hiện. Anh sẽ hoàn thành nhiệm vụ trở về bên cô, còn cô khôi phục thân phận, thuận lợi tốt nghiệp. Sau đó, cô sẽ đi làm ở đơn vị của anh. Hai người sẽ ở bên nhau mãi mãi.

Lúc bấy giờ, Tô Miên không biết, tổ chuyên án cũng không biết. Mọi chuyện đều xảy ra theo đúng kế hoạch của S. Mục Phương Thành tựa như chỉ là nhất thời nổi hứng thú với Tô Miên. Mọi chuyện diễn ra hết sức tự nhiên và không một ai nghi ngờ, bởi chẳng ai nghĩ, bọn chúng lại lao tâm khổ tứ vì một cô gái bình thường như Tô Miên. Không người nào có thể ngờ, tất cả những chuyện này xuất phát từ tình cảm của người đứng đầu tổ chức tội phạm.

Mấy ngày sau, Mục Phương Thành lại đến quán café. Anh ta vẫn gọi một tách Latte và miếng bánh phô mai, ngồi bên cửa sổ như thường lệ. Biết Tô Miên có ác cảm với anh ta, một nhân viên phục vụ liền mở miệng, “Hay là để chị mang hộ?”

Tô Miên đứng sau quầy bar, bình thản đáp, “Chị cứ để em.”

Khi cô bê khay đến trước mặt đối phương, anh ta lập tức phát giác, ngẩng đầu mỉm cười với cô, “Sao hôm nay... em lại đích thân mang cho tôi?”

Tô Miên cất giọng hiếu kỳ, “Ngày nào anh cũng gọi một loại mà không chán sao?”

“Một số người không thích thay đổi.”

“Có phải do thiếu cảm giác an toàn không?” Tô Miên hỏi.

Mục Phương Thành hơi ngẩn người, ngẩng đầu dõi theo Tô Miên đi thong thả về phía quầy bar. Anh ta bắt giác nhếch miệng.

Sau khi tan ca, Tô Miên gửi tin nhắn cho người liên lạc của tổ chuyên án: Cá đã cắn câu.

Rời khỏi quán café, Mục Phương Thành lái xe vòng vòng vèo vèo, cắt đuôi cảnh sát bám theo rồi mới tới nơi tụ tập.

S ngồi ở sofa trong góc tối lờ mờ, tựa hồ đang suy ngẫm điều gì đó. Đối mặt hẳn thâm trầm khó đoán.

Đây là người đàn ông có thể khiến bất cứ người phụ nữ nào si mê. Mục Phương Thành vừa nghĩ vừa tiến lại gần. Hắn nói, “S, cá đã cắn câu rồi.”

Trời mỗi lúc một lạnh hơn. Gần đến tết Âm lịch, Tô Miên không đến quán café làm thêm, cũng không đến trường học.

Một buổi tối cuối tuần tuyết bay ngập trời, cô ngồi trong chiếc xe con màu đen, ngắm cảnh sắc ngoài cửa sổ đến mức thất thần.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Mục Phương Thành hỏi.

Tô Miên chớp mắt, “Tôi đang nhớ bạn trai. Công việc của anh ấy rất bận rộn, đã nhiều ngày chúng tôi không gặp nhau rồi.”

Mục Phương Thành cười cười, xuống xe đi sang bên này mở cửa cho cô, “Người có tính cách tự do tự tại như em, có bạn trai thành ra gò bó. Cứ sống thoải mái có phải hơn không?”

Tô Miên phì cười, xuống xe, “Tất nhiên, tôi vẫn sống thoải mái mà. Thiếu người nào đó chẳng hề ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi.”

Mục Phương Thành và Tô Miên sóng đôi đi về phía nhà cô. Hắn giữ lời hứa ban đầu, không có bất cứ cử chỉ khiếm nhã nào. Hai người giống như bạn bè chung một chí hướng. Tô Miên không thể không thừa nhận, ở nhiều phương diện, đối phương có suy nghĩ độc đáo và cá tính. Nếu không phải biết rõ bộ mặt thật của hắn, chắc cô cũng sẽ bị người đàn ông này thu hút.

“Buổi biểu diễn hôm nay thế nào?” Mục Phương Thành hỏi.

Tô Miên mỉm cười, “Rất hay. Nghệ thuật đường phố đúng là kỳ ảo, mỗi bức tranh như bị rút mất linh hồn. Đây đúng là nghệ thuật hạ đẳng nhưng vĩ đại.”

Khi thốt ra mấy câu này, Tô Miên bắt gặp tia cảm động vụt qua khóe mắt đối phương. Đây cũng là nguyên tắc nằm vùng mà cô định ra cho bản thân. Muốn giành được sự tín nhiệm của Mục Phương Thành và những người ở đẳng sau hắn, cô phải thực sự hiểu rõ bọn chúng. Nghiên cứu lĩnh vực tâm lý bệnh hoạn vốn là sở trường của cô. Thời gian này, cô ngày đêm nghiền ngẫm những suy nghĩ và sở thích của chúng, đến mức đôi khi cô cảm thấy mình cũng trở thành người có vấn đề về tâm lý. Vì vậy, cô có thể chắc chắn, mình đã khiến đối phương xúc động.

Có một điều Tô Miên không biết, Mục Phương Thành xúc động không phải vì những bức tranh, mà là người được gọi là họa sĩ nghệ thuật đường phố.

Những bức tranh đó do S vẽ. Còn nhớ lúc hoàn thành, S từng nói với chúng, “Linh hồn của mỗi bức họa đã bị cướp đoạt, các cậu có cảm nhận được không?”

Thảo nào S yêu cô gái này. Mục Phương Thành nghĩ, có lẽ cô thật sự có cảm giác với anh ấy, thương xót anh ấy, trân trọng và ái mộ anh ấy. Cô đúng là một người hiếm thấy.

“Ngày, lúc nào anh mới đưa tôi đi gặp bạn bè của anh?” Tô Miên từ tốn hỏi.

Mục Phương Thành bình tĩnh, mỉm cười đáp, “Để tôi hẹn bọn họ. Bọn họ cũng rất mong chờ được gặp em. Tuy nhiên, họ không phải là người bình thường. Em thực sự có muốn gặp không?”

Tô Miên ngẩng đầu nhìn tuyệt bay trên không trung, “Càng không bình thường, tôi mới càng muốn gặp. Anh không hiểu điều đó sao?”

Mục Phương Thành không đưa cô lên nhà. Tô Miên lò dò đi lên cầu thang tắm tối. Xác nhận anh ta đã lái xe rời đi, cô mới tháo bỏ tấm mặt nạ nguy trang, thở dài một tiếng, cảm thấy tinh thần vô cùng mệt mỏi.

Trước mặt đối phương, cô luôn tỏ ra thoải mái. Chỉ ông trời mới biết, mỗi câu nói, cô đều phải cân nhắc đắn đo. Trong khi đó, cô không thể kể chuyện này với bất kỳ người nào. Cô cũng không tiết lộ với Hàn Trầm, sợ anh phân tâm, ảnh hưởng đến công việc.

Không biết bao nhiêu ngày cô chưa được gặp anh rồi? Đang mải chìm trong suy tư, đột nhiên nhìn thấy một bóng đen cao lớn trước cửa nhà, Tô Miên giật mình, lùi lại phía sau một bước.

Người đó lên tiếng, “Tiểu Miên!” Là Hàn Trầm.

Tiếng gọi của anh khiến ngọn đèn bật sáng. Gương mặt anh hiện ra rõ ràng. Nhìn thân hình cao lớn của anh và chiếc khăn quàng cổ, Tô Miên bỗng có cảm giác như hai người xa nhau cả thế kỷ. Cô liền lao đến ôm anh, “Sao anh lại đến đây?”

Giây tiếp theo, anh cũng ôm chặt cô vào lòng.

“Hàn Trầm... Hàn Trầm...” Vào thời khắc này, cô mới phát hiện mình thật sự nhớ anh, nhớ người đàn ông chỉ biết đến công việc, quên cả cô. Cô vừa cười vừa khóc trong vòng tay anh.

Hàn Trầm một tay ôm eo, một tay đỡ gáy cô rồi cúi xuống hôn nồng nhiệt, mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc.

Sau khi kết thúc nụ hôn, Tô Miên rút chìa khóa mở cửa, “Mẹ em ở trường trông học sinh tự học...” Còn chưa nói hết câu, Hàn Trầm đã cầm lấy chìa khóa từ tay cô, mở cửa một cách thành thạo rồi kéo cô vào trong. Hai người liền thả mình xuống sofa.

“Có nhớ em không?” Cô hỏi một câu thừa thãi.

“Em thử nói xem.” Hàn Trầm đè Tô Miên xuống dưới thân, mười đầu ngón tay đan xen, hôn lên cổ cô một lúc mới ngẩng đầu nhìn cô.

Nhận ra vẻ bất thường trong ánh mắt của anh, Tô Miên bất giác thót tim.

“Mấy hôm trước anh chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài, hôm nay mới được xem kế hoạch năm vùng.” Hàn Trầm lên tiếng.

“Em không nói với anh là sợ anh lo lắng. Một khi phân tâm, anh gặp nguy hiểm thì sao?”

“Sao em không thông báo chuyện quan trọng như vậy với anh?” Hàn Trầm ngắt lời cô, sắc mặt trở nên nghiêm nghị trong giây lát.

Hai người nhất thời im lặng. Thái độ của anh tương đối cứng rắn nên trong lòng Tô Miên có chút khó chịu. Nhưng khi sờ vào chiếc khăn quàng cổ lạnh giá, chứng tỏ anh đã chờ ở bên ngoài rất lâu, cô lại mềm lòng, thủ thỉ, “Anh yên tâm, em có chừng mực, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Anh xem, mấy ngày qua, các lãnh đạo đều nói em làm rất tốt.”

“Không được.” Hàn Trầm cất giọng dứt khoát, “Bọn chúng giết người dễ như bóp chết một con kiến.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp, “Em chưa được chứng kiến hiện trường gây án của chúng nên mới nghĩ đơn giản như vậy. Anh đã báo cáo với tổ chuyên án rồi. Em là bạn gái của anh, anh không đồng ý để em tiếp tục nằm vùng. Chỉ cần em đề nghị, kế hoạch sẽ chấm dứt. Ngày mai, em hãy lập tức xin rút khỏi kế hoạch cho anh.”

Tô Miên cắn môi, “Em không rút. Em sẽ tiếp tục thực hiện nhiệm vụ. Hàn Trầm, chắc anh không biết, rất có thể tổ chức tội phạm liên quan đến cái chết của bố em. Lãnh đạo tổ chuyên án cũng nói, không có cơ hội nào tốt hơn cơ hội lần này. Anh cũng biết rõ còn gì? Chúng ta không thể bỏ lỡ cơ hội...”

“Mối thù của bố em để anh trả. Anh nhất định sẽ điều tra rõ ràng.” Hàn Trầm lại một lần nữa ngắt lời, “Anh là cảnh sát, còn em vẫn chưa phải. Tô Miên, làm sao anh có thể để em ở bên cạnh đám người đó.”

Lòng ngực tắc nghẹn, nhưng cô vẫn cất giọng kiên quyết, “Em không thể từ bỏ.”

Hàn Trầm im lặng nhìn cô. Một lúc sau, anh buông người cô đứng dậy. Vẻ mặt của anh khiến cô hết sức đau lòng. Cuối cùng, anh đi ra khỏi nhà mà không nói một lời.

Tô Miên thần thờ ngồi ở sofa. Cô ôm đầu gối, vùi mặt xuống, “Hàn Trầm... anh đúng là khôn kiếp.”

Tô Miên lần đầu tiên tham gia buổi tụ tập của tổ chức tội phạm là vào một buổi tối mùa đông tuyết rơi trắng xóa. Hôm đó, thời tiết rất lạnh, cô ngồi trong xe của Mục Phương Thành, bị bịt mắt bằng tấm vải đen.

Tô Miên không mang theo thiết bị nghe lén và thiết bị theo dõi, bởi cô biết trình độ phản trình sát của đám tội phạm này cao. Quả nhiên, Mục Phương Thành đổi xe hai lần, vòng đi vòng lại, đến khi cất đuôi được cảnh sát mới dừng lại ở một nơi. Sau đó, cô bị máy dò tìm quét toàn thân một lượt, Mục Phương Thành mới hài lòng nắm lấy cánh tay cô, “Được rồi. Em rất “sạch”, không làm tôi thất vọng. Tôi có thể đứng ra bảo lãnh giúp em. Chúng ta đi thôi.”

Tô Miên thông thả đi theo hần. Dù bị bịt mắt nhưng cô vẫn có cảm giác mình đi qua một hành lang tăm tối đến nơi có ánh đèn sáng rực.

Tô Miên không biết một điều. Trong lúc cô lần đầu xông pha vào chốn hiểm nguy, Hàn Trầm ngồi ở văn phòng của tổ chuyên án, không biết hút bao nhiêu điếu thuốc. Anh cảm thấy bản thân sắp bị cô bức đến phát điên.

Xung quanh có tiếng nhạc dìu dặt, mùi thuốc lá và mùi rượu thơm nồng... Ở đây dường như tụ tập không ít người.

Mục Phương Thành đưa Tô Miên đến sofa ngồi xuống.

“Có thể tháo bịt mắt chưa?” Tô Miên hỏi.

Mục Phương Thành không trả lời mà ngẩng đầu, phóng tầm mắt xuyên qua đám đông, về phía người đàn ông ngồi sau quầy bar. Không chỉ mình hần, khoảng chục người có mặt ở đây, gồm A, T, K, R, L... đều yên lặng nhìn S.

S, người phụ nữ của anh đã đến rồi!

Cô ấy đọc hiểu bức tranh của anh. Cô ấy thực sự hiểu anh, hiểu rõ những người như chúng ta. Cô ấy là độc nhất vô nhị trên cõi đời này.

Hôm nay, S mặc bộ ple đen, áo len cao cổ mỏng, trên tay cầm ly rượu, nhìn cô chăm chú.

Dưới ánh đèn, mái tóc dài của cô xõa xuống bờ vai, gương mặt trắng ngần lấp lánh. Cô bị bịt mắt, được đưa đến bên cạnh hần. Cô vẫn mỏng manh nhưng cũng rất quật cường như cô bé có ánh mắt sắc bén và cổ chấp trong ký ức.

S uống một ngụm rượu rồi đưa chiếc ly cho A. A hiểu ý, cầm ly rượu đi tới đưa cho Mục Phương Thành. Mục Phương Thành nhận lấy rồi đặt vào tay Tô Miên. Tô Miên không do dự, uống cạn nửa giã ly. Cùng lúc đó, tấm vải bịt mắt của cô cũng được mở ra.

Đây là một căn phòng rộng được cải tạo thành quán bar. Một người trước mặt cô đều đeo mặt nạ trắng hề.

“Hi! Chị là Tô Miên đúng không?” Một người đàn ông cao lớn đi đến trước mặt cô. Hần có giọng nói trẻ trung như một cậu bé, “Hình như chị lớn tuổi hơn em.”

“Cậu là ai?” Tô Miên hỏi.

Đôi mắt hần sáng lấp lánh sau chiếc mặt nạ. Hần nở nụ cười vui vẻ, “Chị có thể gọi em là Tiểu Ngải. Em muốn gặp chị từ lâu rồi.”

Tô Miên mỉm cười, đảo mắt một vòng. Cô vô tình nhìn thấy một người đàn ông ngồi sau quầy bar. Hần cũng đeo mặt nạ, nhưng vẫn để lộ cổ và gương mặt nghiêng trắng trẻo. Không hiểu tại sao, Tô Miên có cảm giác, hần không giống những người khác.

Tô Miên về đến nhà đã là nửa đêm. Thật ra, đây không phải “nhà” của cô. Cô đã dọn ra ngoài, thuê căn hộ sống một mình, để tiện cho công việc, cũng tránh mang nguy hiểm đến ẹ cô. Cô viện cớ giáo sư có việc nên phải đi tỉnh ngoài. Tổ chuyên án cũng đã cử người bảo vệ mẹ cô 24/24.

Tô Miên lái một chiếc Minicooper màu đỏ đi vào trong ngõ. Chiếc xe này là Mục Phương Thành đưa cho cô dùng. Tất nhiên, cô không hề hay biết, xe là do S chọn.

Đêm mùa đông thời tiết rất lạnh. Không hiểu nguyên nhân vì sao, Tô Miên có chút buồn bực trong lòng. Cô đổ xe sát bờ tường, kéo cao cổ áo lông vũ, mở cửa bước xuống.

Đi một đoạn, cô liền dừng bước, sau đó lại tiếp tục tiến về phía trước. Đằng sau có người ở trong bóng tối dõi theo cô. Kể từ lúc cô nằm vùng, những buổi tối về muộn, cô đều cảm thấy sự tồn tại của người đó. Cô đoán, chắc là nhóm tội phạm cử người theo dõi mình. Đúng là vợ vẩn, cô chửi thầm trong lòng.

Mặt đất phủ tuyết dày, còn kết lớp băng mỏng. Tô Miên không để ý nên trượt chân suýt ngã. Cô kêu lên một tiếng, vội túm lấy cành cây bên cạnh.

Đúng lúc này, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau. Tô Miên lập tức quay đầu, nhìn thấy hình bóng cao lớn quen thuộc dưới ánh đèn đường.

Mấy ngày không gặp mà cô có cảm giác như cách mấy thế kỷ. Cô vẫn nhớ rõ dáng vẻ của anh hôm bỏ đi. Nhưng bây giờ bắt gặp bộ dạng trầm mặc của anh, cô không hề oán trách. Trong đầu cô đột nhiên ý thức ra một điều, thời gian gần đây, chỉ cần cô về muộn, anh sẽ ở trong bóng tối dõi theo cô, bảo vệ cô.

Hàn Trầm im lặng nhìn Tô Miên dăm dăm. Cô cắn môi, quay người đi lên cầu thang. Đằng sau vang lên tiếng bước chân trầm ổn. Tô Miên rất muốn đóng sập cửa trước mặt anh nhưng không đành lòng. Cô vào nhà, chỉ khép hờ cánh cửa rồi ngồi xuống sofa, quay lưng về phía anh.

Trước kia, Hàn Trầm thường cười cô hay làm bộ làm tịch. Thế thì sao nào? Cô chỉ muốn anh nhận lỗi, anh dỗ cô. Sau này gặp tình huống tương tự, anh không được bỏ mặc cô, một mình rời đi.

Tô Miên nghe thấy tiếng anh đi vào nhà rồi khép cửa. Mặt sofa lún xuống, mùi hương quen thuộc gần kề, anh ngồi xuống cạnh cô.

Tô Miên đã hạ quyết tâm đợi anh lên tiếng trước. Nhưng vào thời khắc này, cô không nhịn nổi, buột miệng, “Gần đây, mỗi ngày làm gì và gặp ai, em đều viết rõ trong báo cáo gửi tổ chuyên án. Em biết anh cũng sẽ đọc được...”

Em viết ra tâm trạng khẩn thiết và sự quyết tâm của mình, chỉ mong anh hiểu và thông cảm cho em mà thôi.

Còn chưa dứt lời, miệng cô đã bị anh chặn lại. Anh ôm eo cô, cúi xuống hôn đắm đuối. Bờ môi lạnh giá, hơi thở quen thuộc của anh khiến Tô Miên mê đắm. Cô biết giữa anh và cô không cần nhiều lời, cô hiểu tâm tư của anh, anh cũng thế.

Trong chốc lát, cả thế gian tựa như chỉ còn lại hai người. Tội phạm, chính nghĩa, đạo đức, nỗi lo lắng và sự sợ hãi đều không liên quan đến bọn họ, chỉ có sóng tình trào dâng, hơi thở và cơ thể quấn quýt.

“Hàn Trầm...” Cô vuốt ve tóc anh, “Anh đừng bao giờ rời xa em, không được bỏ lại em một mình.”

“Ừ.” Anh hôn lên cổ, ngực cô, “Anh xin lỗi, anh sẽ không bao giờ như vậy nữa.”

Viễn mắt Tô Miên ngân ngấn nước, nhưng cô lại muốn cười. Hàn Trầm để cô nằm xuống sofa. Vào thời khắc này, áo cô xộc xệch, hai tay ôm cổ anh, đôi mắt lấp lánh ý cười. Trong lòng Hàn Trầm vụt qua rất nhiều tâm tình. mấy ngày qua, ruột gan anh nóng như lửa đốt. Đó là thứ tình cảm mãnh liệt và sâu sắc mà anh chưa từng có trong hơn hai mươi năm cuộc đời. Anh nhớ đến cảnh tượng hồi nãy, khi anh đứng trong ngõ, nhìn cô xuống xe. Sắc mặt cô lãnh đạm, ánh mắt vô hồn. Anh biết, thỉnh thoảng cô phải vô tình mà hữu ý bộc lộ một vài nét đặc trưng của người có vấn đề về tâm lý, để giành được sự tin tưởng của chúng. Nhưng chứng kiến cô như vậy, anh vẫn cảm thấy nhức nhối trong tim.

Hàn Trầm nằm sấp trên người Tô Miên, bắt đầu hôn cô mãnh liệt.

“Được rồi...” Cô mỉm cười đẩy người anh, “Không hôn nữa. Chẳng phải chúng ta giảng hòa rồi hay sao?”

Hàn Trầm không những không nhúc nhích, còn nắm chặt cổ tay Tô Miên.

Cô chớp mắt, có chút bối rối, “Anh muốn làm gì thế?”

Hàn Trầm bế ngang người cô đi vào phòng ngủ, đặt cô nằm xuống chiếc giường đơn nhỏ.

“Hàn Trầm, anh...” Cô vừa định ngồi dậy, anh lại đẩy cô nằm xuống. Bao nhiêu phiền não đã bị Tô Miên gạt bỏ sang một bên. Bây giờ chứng kiến anh cởi áo jacket, áp sát người mình, cô chỉ cảm thấy vừa căng thẳng vừa kích thích, cũng có chút ngượng ngùng.

Dưới ánh đèn vàng dịu dàng, Hàn Trầm chống hai tay bên người cô, từ từ xúi xuống. Đôi mắt đen như bùng cháy một ngọn lửa.

“Cho anh nhé!” Anh cất giọng trầm khàn.

Dáng vẻ của anh lúc này vô cùng gợi cảm. Mặt Tô Miên nóng ran, thân thể bất động mềm nhũn. Cô không muốn thừa nhận, hai người ở bên nhau lâu như vậy mà bản thân vẫn bị anh “phóng điện.”

“Anh vô lại...”

Hàn Trầm giữ hai tay cô. Khóe mắt anh thấp thoáng ý cười vui vẻ, gương mặt phỉm hồng.

“Hôm nay anh sẽ giở trò vô lại cho em thấy.” Anh nói.

Đêm dài đằng đẵng, tuyết dường như vĩnh viễn không ngừng rơi. Trong căn phòng nhỏ bật lò sưởi, dù không mặc gì trên người, Tô Miên vẫn nóng đến mức mồ hôi đầm đìa.

Khi hai thân thể quấn quýt, cô mới cảm nhận thế nào là thân mật thực sự. Cho dù có lúc, Hàn Trầm biểu hiện không thành thực nhưng rất kiên định. Dần dần, hai người thả lỏng bản thân, nhanh chóng có cảm giác hai cơ thể hòa làm một.

Lúc anh tiến vào, cô thật sự hơi đau, tính xấu lại nổi lên, “Đau chết đi được! Em không làm nữa!” Dù bình thường rất yêu thương chiều chuộng cô nhưng vào thời khắc này, Hàn Trầm làm sao có thể rút lui. Bất động vài giây, anh lên tiếng, “Lúc tập đấm bốc, em trúng một đòn của anh còn không sợ đau, bây giờ lại kêu đau?”

Tô Miên than thào một tiếng, quả nhiên anh giở giọng lưu manh, “Em chịu được nắm đấm của anh, vậy mà chuyện cõn con này... cũng không chịu nổi?”

Tô Miên trừng mắt với anh. Anh nửa cười nửa không, tiếp tục tiến vào. Ở giây phút này, lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác dễ chịu hơn cả khi được đả thông hai mạch Nhâm Đốc.

Thấy anh hơi ngậy ra, Tô Miên hỏi, “Anh sao thế?”

Hàn Trầm đáp, “Dễ chịu.”

Tô Miên liền lấy gối đập anh.

Khoảng thời gian tiếp theo, Tô Miên trải qua cảm giác vừa kích thích vừa ngọt ngào. Cô không biết đêm đầu tiên của người khác thế nào, còn cô toàn thân rã rời, tựa như vừa đánh nhau một trận với anh vậy. Ặ không phải đánh nhau, mà là anh đơn phương giải quyết cô.

Cuối cùng, hai người mệt mỏi chìm vào giấc ngủ. Thân thể anh vẫn quấn chặt lấy cô, mười đầu ngón tay đan xen.

Lúc tỉnh dậy, Tô Miên phát hiện có tia nắng lọt qua rèm cửa sổ. Chắc là trời đã sáng, chỉ là căn phòng đóng kín nên vẫn tối lơ mơ. Hàn Trầm đã thức giấc, mặc áo sơ mi và quần dài ngồi cạnh giường. Cô không thấy rõ mặt anh, chỉ cảm thấy anh đang nhìn cô chăm chú, không biết bao lâu rồi.

Tô Miên mơ mơ màng màng cuộn chăn ngồi dậy. Cảm giác đau nhức trên toàn thân nhắc nhở cô tối qua hai người đã phóng túng và cuồng nhiệt đến mức nào.

“Anh phải đi rồi sao?” Cô hỏi nhỏ.

“Chưa.” Nói xong anh rút từ túi áo ra một hộp nhẫn nhỏ. Tô Miên nhìn anh không chớp mắt. Anh đứng dậy, quỳ một chân xuống cạnh giường, mở nắp hộp đưa đến trước mặt cô.

“Hãy gả cho anh, Tô Miên!” Anh ngẩng mặt, đồng thời nắm lấy tay cô. Còn cô cuộn chần, ngồi bất động, ngơ ngẩn nhìn anh.

Anh đã cầu hôn cô vào một buổi sáng mùa đông bình thường, trong căn phòng chật hẹp. Không phải là nơi hoa lệ cũng chẳng có mấy trò lãng mạn.

“Đợi em tốt nghiệp rồi kết hôn.” Anh cất giọng trầm thấp mà rõ ràng, “Cuộc đời này, ngoài em ra, anh sẽ không lấy ai khác.”

Tô Miên giơ tay ôm cổ Hàn Trầm, ngả vào lòng anh, “Em đồng ý!”

Đợi em tốt nghiệp rồi kết hôn. Cuộc đời này, ngoài em ra, anh sẽ không lấy ai khác.

Anh yêu một cô gái. Cô ấy ấm áp như ánh dương, dịu dàng như chiến binh.

Tình yêu của anh rất đơn giản và bình thường. Nhưng cuộc đời này anh chỉ nói một lần.

Dù qua thiên sơn vạn thủy, năm tháng ngày dài, anh cũng chỉ thổ lộ với em.

Dù cho đông hạ thất thường, lang bạt khắp nơi, gian nan trắc trở, anh cũng nguyện dành cho em mọi điều tốt đẹp.

97. Chương 97: Chuyện Cũ Kể Lại 4: Cùng Anh Ngủ Say - P1

[1] “Ngủ say” âm Hán Việt là “Trầm Miên”, ghép tên hai nhân vật chính.

“Ngày 18 tháng 4. Thứ Bảy, thời tiết u ám. Kế hoạch của tôi tiến triển rất thuận lợi. Bọn chúng đã tin tôi giết người. Có được điều này là nhờ sự thu xếp của Hàn Trầm và tổ chuyên án. Đã bảy ngày tôi không gặp anh ấy. Tôi nhớ anh ấy, đồng thời cũng rất mong chờ. Tôi nghĩ, không bao lâu nữa chúng tôi có thể đoàn tụ. Chỉ nghĩ đến điều này, tôi đã thấy vô cùng háo hức, tôi sắp không nhịn được nữa rồi.

Ngày 20 tháng 4, nhóm tội phạm đã lên kế hoạch tiến hành một loạt vụ án lớn. Tôi đã nhận được sự tin tưởng của chúng. Mục Phương Thành nói tôi có thể tham gia, đồng thời có thể nhìn thấy diện mạo thật của chúng. Đây chính là cơ hội tóm gọn một mẻ.

Còn người đàn ông hiểm khi xuất hiện, nhưng luôn khiến tôi có cảm giác không giống những tên tội phạm khác. Anh ta là ai? Anh ta luôn mang lại cảm giác nguy hiểm cho tôi. Chắc tôi phải đề phòng anh ta mới được...”

Viết xong nhật ký, Tô Miên cất vào góc trong cùng của tủ đầu giường. Đây không phải tổ chuyên án bảo cô viết, mà cô viết cho bản thân để kỷ niệm quãng thời gian làm cảnh sát ngầm. Tất nhiên cũng có một nguyên nhân mà cô không thể nói với người khác, đặc biệt là Hàn Trầm. Nhờ cô xảy ra chuyện, ít nhất còn một chút đồ lưu niệm.

Đã đến giờ hẹn, Tô Miên thay bộ đồ gọn gàng rồi xuống dưới nhà. Xe của Mục Phương Thành chờ cô ở bên dưới. Trên xe còn hai người đàn ông mặc áo đen khác.

Tô Miên vừa lên xe, Mục Phương Thành liền đưa tấm vải bịt mắt cho cô. Tô Miên nhú mào: “Không đi thẳng đến địa điểm sao?”

Theo kế hoạch, hôm nay, cô sẽ tới một địa điểm gây án với tư cách sát thủ, chờ đợi thời cơ ra tay. Tất nhiên, gây án là giả, giết người cũng là giả. Cảnh sát đã bố trí đầu vào đây để phối hợp với cô.

Mục Phương Thành cười cười: “Không cần gấp. Kế hoạch có chút thay đổi, chúng ta đến một nơi tập hợp với mọi người trước”.

Năm tiếng sau. Thời gian chậm chạp trôi qua. Tô Miên bị bịt mắt nên chỉ thấy một màu tối đen. Lòng bàn tay cô rịn đầy mồ hôi. Cuối cùng, ô tô cũng dừng lại. Mục Phương Thành tháo khăn bịt mắt: “Đến

rồi, tiểu thư của tôi”. Bình thường, hắn hay gọi tên cô. Việc cố ý thay đổi cách xưng hô vào thời khắc này khiến Tô Miên tự nhiên có chút bất an.

Khi cô xuống xe, thời tiết vẫn rất u ám. Phía trước là một không gian rộng lớn và một ngôi biệt thự. Cô không biết, hiện tại mình đang ở nơi nào.

Có hai thanh niên trẻ đứng ở cổng ngôi biệt thự. Mục Phương Thành chào hỏi bọn chúng: “A, T!”

Lần này, Tô Miên đã có thể nhìn rõ gương mặt của chúng. Hai người có độ tuổi sần sần nhau, A nhìn nổi bật hơn. Hắn có gương mặt tuấn tú trắng trẻo, dáng vẻ bốn cột với đời, ánh mắt nhìn cô đầy sự hứng thú.

“Chị!” A gọi Tô Miên, “Mau lại đây ăn cơm đi! Bọn em đợi chị lâu lắm rồi”.

Mấy lần tiếp xúc trước đó, hắn đều tỏ vẻ hết sức thân mật với cô. T đứng bên cạnh cũng gật đầu, coi như thay lời chào.

Tô Miên đi đến bên chúng, cất giọng biếng nhác: “Được thôi. Hôm nay, các cậu chịu cho tôi nhìn thấy mặt rồi à? Xì, cũng đâu có gì đặc biệt”.

T nhếch mép, còn A cười ngoác miệng, để lộ hàm răng trắng bóng.

“Chị.” Lúc cùng cô đi vào nhà, A nói nhỏ bên tai cô: “Bọn em thật sự thích chị vì chị hiểu bọn em. Bọn em muốn chị ở bên bọn em mãi mãi”.

Hôm đó, những người khác đều không xuất hiện. Ăn cơm xong, Tô Miên ngồi chơi cùng bọn chúng một lúc rồi về căn phòng chúng bố trí cho cô. Cô khóa trái cửa, toàn thân rã rời nhưng không dám bộc lộ tâm trạng vì sợ trong phòng lắp camera theo dõi.

Cô ngẩng đầu nhìn ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ. Ráng chiều đỏ au như màu máu trên bầu trời đằng sau ngôi biệt thự. Dự cảm chẳng lành dội lên trong lòng cô.

Cô đã bị phát hiện rồi sao? Không, không thể nào. Hồi tưởng lại quãng thời gian nằm vùng, cô không có chút sơ suất nào. Nếu đã phát hiện ra thân phận và mục đích của cô, đối phương phải có dấu hiệu gì đó...

Một ý nghĩ đáng sợ và khó tin bất chợt hiện lên trong đầu Tô Miên. Liệu có khi nào chúng đã sớm nhận ra thân phận của cô, nhưng không để lộ chút đầu mối nào mà cùng cô diễn kịch. Cho đến ngày hôm nay, chúng mới giở trò.

Chúng đột nhiên thay đổi kế hoạch, đưa cô lên một nơi không ai hay biết. Bây giờ, cô cũng chẳng kịp thông báo cho Hàn Trầm và tổ chuyên án. Điều này hoàn toàn phù hợp với tác phong gây án của chúng. Nếu đúng là vậy... Tô Miên lạnh buốt sống lưng. Thế có nghĩa là, kế hoạch tấn công tội phạm của tổ chuyên án sẽ xôi hỏng bỏng không, thậm chí rơi vào cái bẫy của chúng, gây ra tổn thất nặng nề.

Còn cô... chỉ e sẽ không bao giờ quay về được nữa.

Khi màn đêm buông xuống, Hàn Trầm đứng bên ô cửa sổ trong một căn phòng, vén rèm giờ ống nhòm lên quan sát.

“Cô ấy đến rồi.” Một đồng nghiệp ở bên cạnh thông báo.

Ánh mắt Hàn Trầm càng trở nên nghiêm túc và tập trung. Qua ống nhòm, anh nhìn thấy một người phụ nữ có thân hình mảnh mai, đội mũ lưỡi trai đi vào hiện trường gây án. Theo kế hoạch, cô sẽ nổ súng “giết chết” hai người đàn ông ở hiện trường.

Cô mặc chiếc áo khoác rất quen thuộc với Hàn Trầm, mái tóc dài buộc sau gáy. Khi cô ngẩng đầu, anh lơ mơ nhìn thấy gương mặt nghiêng thân quen.

Tất cả mọi người đều nín thở, dõi theo nhất cử nhất động của cô. Hàn Trầm cảm thấy ảm áp trong lòng. Anh chợt nhớ đến cảnh tượng từ nhiều ngày trước, cô nằm trong lòng anh, thủ thỉ: “Chẳng bao lâu nữa, chúng ta sắp được giải thoát rồi”.

“Ừ.” Anh đáp: “Tới lúc đó, anh sẽ xin nghỉ phép để ở bên em”.

Cô mỉm cười: “Ở bên em làm gì? Anh đúng là đồ lưu manh”.

Hàn Trầm! Hàn Trầm!

Giọng điệu của cô khi gọi tên anh nũng nịu và mềm mại, tựa như mang ý vị vô cùng tình cảm và quyến luyến.

Cô nhanh chóng “hạ gục” hai mục tiêu, rút súng, lên nong rồi “nhả đạn”. Cả quá trình, cô quay lưng về phía cửa sổ nên tổ chuyên án chỉ có thể nhìn thấy động tác của cô. Sau “vụ án” lần này, chắc chắn cô sẽ càng giành được sự tín nhiệm của tổ chức tội phạm. Khi vụ án lớn ngày 20 tháng 4 vén màn, cô sẽ trợ giúp cảnh sát tóm gọn bọn chúng.

Mọi người đều chăm chú theo dõi. Người phụ trách giám sát không ngừng thông báo: “Thuận lợi! Thuận lợi! Mục tiêu không có gì bất thường...”

Trong lúc tập trung quan sát, Hàn Trầm đột nhiên chau mày. Anh bỗng có cảm giác rất kỳ lạ, khó diễn tả thành lời.

Qua ống nhòm, người phụ nữ quen thuộc như không thể quen thuộc hơn có gì đó khác thường. Nhưng vừa rồi, camera ở dưới thu được hình ảnh và gương mặt rõ ràng là Tô Miên.

Lúc này, cô đã xong việc, đang dọn dẹp hiện trường. Sau đó, cô nhanh chóng thoát thân. Tất cả kết thúc, Đội trưởng đội hình sự ở bên cạnh buồng ống nhòm, cười nói: “Mọi chuyện diễn ra thuận lợi, có thể thu đội rồi”.

Bắt gặp vẻ mặt trầm ngâm của Hàn Trầm, anh ta hỏi: “Trầm, sao thế?”

Hàn Trầm không trả lời mà đi tới chỗ có màn hình giám sát mở đoạn băng thu được trước đó, xem chăm chú.

Trang phục, cử chỉ và thần thái của cô, thậm chí động tác dứt tay vào túi quần đều không có gì bất thường. Nhưng anh vẫn cảm thấy, có chỗ nào đó không đúng.

Sau khi lên xe cảnh sát, Hàn Trầm vẫn tiếp tục suy ngẫm, ô tô lao vào màn đêm. Do làm việc liên tục nhiều ngày nên anh nhanh chóng ngủ gật. Ở một thời khắc, xe ô tô lạng sang một bên, anh giật mình mở mắt, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Anh đã biết người phụ nữ vừa rồi khác thường ở điểm nào. Đó là cứng nhắc. Mặc dù mô phỏng khá giống nhưng nhất cử nhất động của cô ta vẫn có chút gượng gạo. Tuy nhiên, chắc chỉ có mình anh nhận ra điều đó.

Nếu không phải là Tô Miên, vậy thì người phụ nữ đó là ai? Nếu đối tượng gây án theo kế hoạch của tổ chức tội phạm không phải là cô, mà chỉ là người có diện mạo giống hệt cô. Vậy thì bây giờ... cô đang ở đâu?

“Lập tức liên lạc với tất cả lãnh đạo của tổ chuyên án.” Hàn Trầm gầm lên: “Tình hình có biến động”.

Cô đã rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, bị đám người bệnh hoạn đó khống chế. Anh phải đi cứu cô, nhất định phải cứu cô ngay lập tức.

Buổi đêm vô cùng tĩnh mịch, Tô Miên phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Bên trong ngôi biệt tự không một tiếng động. Những linh hồn điên cuồng dường như đã chìm vào giấc nồng.

Ba giờ sáng là thời khắc con người ngủ say nhất. Cô rón rén đi vào nhà tắm. Quan sát kỹ lưỡng một hồi, phát hiện không có camera giám sát, Tô Miên mới tháo gót giày, đồng thời lấy ra mấy chiếc vòng kim loại nhỏ từ trong áo lót. Đây không phải là sở trường của cô, nhưng Hàn Trầm đã đích thân hướng dẫn nên cô vẫn nhớ rõ. Cảnh sát đương nhiên có nhiều cách qua mắt tội phạm. Không ngờ, hôm nay cô lại dùng nó để cứu mạng mình.

Sau khi lắp ráp xong thiết bị thông tin vô tuyến đơn giản, Tô Miên phát hiện thiếu mất một linh kiện. Suy nghĩ một lúc, cô mới nhớ ra linh kiện nằm trong chiếc bật lửa kim loại của mình. Tối nay cùng đám A và T chơi bài, mọi người đều hút thuốc. A đã lấy chiếc bật lửa của cô. Cũng không rõ hắn vô tình hay hữu ý, Tô Miên không thể tỏ ra căng thẳng.

Cô nhớ, lúc rời khỏi phòng khách ở tầng dưới, hình như A không mang theo bật lửa. Như vậy, chiếc bật lửa vẫn nằm ở đâu đó trong phòng khách.

Tô Miên mặc bộ đồ ngủ và đi dép lê, vò mái tóc cho lòa xòa, lại lấy một điếu thuốc, bày ra bộ dạng nổi cơn thèm thuốc trong khi chưa tỉnh ngủ rồi mới đẩy cửa đi xuống cầu thang.

Trong biệt thự vẫn bật đèn sáng. Nửa đêm mùa xuân, thời tiết lạnh giá. Tô Miên đi chậm chậm xuống tầng dưới. Đến chân cầu thang, cô liên ngâm ra.

Ở phòng khách có hai người đàn ông mặc ple trắng tắp. Nhìn thấy cô, bọn họ đều im lặng. Trống ngực Tô Miên đập thình thịch. Cô bám vào tay vịn cầu thang, lặng lẽ quan sát họ. Dưới ánh đèn vàng có một người đàn ông ngồi ở sofa. Hắn mặc bộ ple đen, sơ mi màu xanh nước biển nhạt, tay kẹp điếu thuốc. Đốm lửa nhỏ lập lòe giữa ngón tay hắn.

Trước đêm xảy ra trận chiến lớn, cuối cùng Tô Miên và S cũng chạm mặt. Hắn không đeo mặt nạ, bên cạnh cô không có người khác. Lần này, cô đã thấy rõ diện mạo của hắn.

Tô Miên từng vô số lần tưởng tượng ra tướng mạo của nhân vật đầu sở thần bí này. Nhưng cô không ngờ, hắn lại... ôn nhuận như ngọc. Gương mặt trắng ngần không chút tì vết, cặp lông mày đen nhánh, đôi mắt trong trẻo và yên tĩnh, sống mũi thẳng tắp, cánh môi mỏng. Tướng mạo của hắn khôi ngô, sáng sủa hơn bất kỳ người đàn ông nào cô từng gặp. Chỉ có điều ánh mắt của hắn không thể coi thường. Ôn hòa, bình tĩnh, sâu không thấy đáy, nhưng lại mang một vẻ đàn ông tùy ý.

Tô Miên vốn là người không sợ trời, không sợ đất, nhưng trước ánh nhìn tĩnh lặng của đối phương, cô bất giác có chút bối rối. Vì khí chất của hắn quá thâm trầm nên càng bức người hơn những tên sát thủ công cuồng khác.

Đằng sau vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng. Tay vệ sĩ rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Tô Miên mỉm cười đi đến bên sofa. Tuy nhiên, cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, cách người đàn ông khoảng một mét.

“Anh vẫn chưa ngủ à?” Cô hỏi.

Người đàn ông im lặng vài giây mới trả lời: “Ừ”. Hắn rời mắt đi chỗ khác, đưa điếu thuốc lên miệng hít một hơi.

Tô Miên nhanh chóng liếc một vòng, phát hiện chiếc bật lửa nằm trên mặt sofa cách người đàn ông chừng một thước. Tình hình có vẻ không dễ dàng. Nếu là người khác, Tô Miên sẽ đánh ngất đối phương để lấy chiếc bật lửa. Nhưng trước người đàn ông này, cô không dám manh động. Bởi cô có cảm giác chỉ cần mình di chuyển, sẽ bị anh ta phát hiện.

Hai người im lặng một lúc. Tô Miên hỏi: “Anh có bật lửa không?” Vừa nói, cô vừa giơ điếu thuốc.

Người đàn ông rút bật lửa từ túi áo ném cho cô. Tô Miên bắt lấy, châm lửa, hít một hơi rồi trả lại hắn.

“Tại sao em vẫn chưa ngủ?” Hắn đột nhiên cất giọng trầm ấm.

Tô Miên cười cười: “Tôi có chút buồn bực, có chút nghi hoặc nên không ngủ nổi”.

Người đàn ông không truy vấn, chỉ tiếp tục hút thuốc. Thế là Tô Miên lại hỏi: “Còn anh thì sao?”

Hắn dụi mẩu thuốc vào gạt tàn, sau đó cúi đầu, tựa như mỉm cười. Nhất cử nhất động của người đàn ông này yên tĩnh như bức họa.

“Tôi đang nghĩ tới một người.” Hắn đáp.

Tô Miên bỗng không thể tiếp lời. Hai người rõ ràng lần đầu tiên chính thức gặp nhau, nhưng lời nói của hắn úp úp mở mở, khiến cô cảm thấy rất không thoải mái.

Chợt nghĩ tới một vấn đề, Tô Miên lên tiếng: “Quên không hỏi, biệt hiệu của anh là gì?”

“S.” Hắn đáp: “Hãy gọi tôi là S”.

Tô Miên mỉm cười gật đầu: “S”.

Khóe mắt người đàn ông thấp thoáng nụ cười. Hai người trò chuyện một lúc nhưng không nhắc đến vấn đề phạm tội hay các thành viên trong tổ chức, mà bàn về sách vở, âm nhạc và phim ảnh... Tô Miên không khỏi

ngạc nhiên khi phát hiện, S có kiến thức uyên bác, Thiên văn, Địa lý, Toán học, Triết học đều từng nghiên cứu. Nhiều cuốn sách cô chưa bao giờ nghe nói, vậy mà hắn có thể giải thích hoặc khái quát ngắn gọn với cô. Thậm chí, một số quan điểm của hắn khiến cô sửng sốt.

Hắn có nhiều sở thích và hứng thú giống cô, ví dụ thích âm nhạc và điện ảnh. Ngoài ra, hắn cũng rành về cách lĩnh vực pháp y, điều tra, tâm lý tội phạm, đặc biệt là ngành pháp y hình như từng học tập nhiều năm.

Trong đầu Tô Miên xuất hiện một ý nghĩ nực cười. Nếu hắn không đứng ở chiến tuyến đối địch, nếu hắn không phải là thủ lĩnh của tổ chức tội phạm, cô và hắn có thể trở thành bạn bè. Thậm chí, hắn và Hàn Trầm chắc cũng sẽ hợp cạ.

Tất nhiên, đó chỉ là giả thuyết mà thôi, Tô Miên biết rõ mục đích của mình là bắt giữ những tên tội phạm này, bao gồm cả S, loại trừ ung nhọt lớn cho xã hội.

Nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ, hút vài điếu thuốc, Tô Miên gơ tay che miệng ngáp dài một cái. Cô mỉm cười: “Buồn ngủ quá. Tôi đi ngủ trước đây!”

Nghe cô nói vậy, S lập tức đứng lên, tựa như muốn đưa cô lên tầng.

Tô Miên vừa nói “Chúc anh ngủ ngon” vừa đứng dậy. Giây tiếp theo, cô cứng đờ người, ôm ngực rồi lại ngồi xuống, đôi lông mày nhíu chặt.

S liền nắm cổ tay cô: “Em sao thế?”

Trong đầu Tô Miên vụt qua cảm giác lạ thường, nhưng cô không để ý, bởi cô đang dồn tâm tư vào chiếc bật lửa. Khóe mắt liếc thấy nó nằm ở vị trí không xa, cô hít một hơi sâu, nói nhỏ: “Gần đây ăn uống không đúng giờ giấc nên dạ dày của tôi hơi đau. Anh có thể... cho tôi xin cốc nước nóng không?”

Cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông không rời khỏi mặt mình, Tô Miên không dám ngẩng đầu, tiếp tục giả bộ đau đớn ôm bụng.

“Được, em hãy ngồi nghỉ đi.” S cất giọng dịu dàng.

“Vâng.” Tô Miên lại liếc chiếc bật lửa.

S quay người đi lấy nước. Phòng khách chẳng còn một ai, Tô Miên lập tức gơ tay với lấy chiếc bật lửa rồi bỏ vào túi áo ngủ.

S nhanh chóng quay về. Tô Miên giả bộ tựa vào thành ghế, tiếp tục xoa vị trí dạ dày. Cô vẫn nhăn mặt nhíu mày, trông có vẻ còn đau.

“Em rất đau à?” S hỏi. Một tay hắn đặt lên thành ghế phía sau Tô Miên, bàn tay còn lại đưa cốc nước nóng cho cô. Tư thế thân mật này khiến Tô Miên mất tự nhiên.

“Vâng... vẫn còn hơi đau.” Cô nhận cốc nước. Vô tình ngẩng đầu, cô liền chạm phải ánh mắt của hắn. Tô Miên đờ người trong giây lát. Bởi S đang nhìn cô bằng ánh mắt đầy quan tâm, xót xa và cố chấp. Tình ý trong mắt hắn quá nồng đậm và đè nén. Cô mới chỉ giả bộ đau một chút, vậy mà hắn đã để lộ cơn sóng ngầm như muốn nhấn chìm cô.

Trái tim Tô Miên đột nhiên run rẩy. Một ý nghĩ khó tin nào đó dội vào não bộ của cô. Cô chợt hiểu ra tất cả nguyên nhân trước sau, tất cả những điểm nghi vấn và cái bẫy mà đối phương giăng ra để cô từng bước lún sâu. Chuyện này vô cùng hoang đường. Làm sao anh ta có thể... với một người xa lạ không hề có mối liên quan như cô?

Thần sắc kinh ngạc của Tô Miên không lọt qua được con mắt của S. Hắn lập tức dừng động tác. Thời gian như dừng lại ở khoảnh khắc này. Cô ngồi trên sofa, trong lòng dậy sóng. Còn hắn giữ nguyên tư thế thân mật, tựa như khóa cô trong vòng tay của mình. Cô nhận cốc nước, còn hắn vẫn chưa buông tay. Hai đầu ngón tay mát lạnh chạm vào nhau.

Vào một thời khắc, cô đã nhận ra tình ý của hắn. S cũng phát giác, cô đã bắt được “tín hiệu”.

Một giây trước đó, Tô Miên còn cảm thấy khó tin. Nhưng bây giờ, ánh mắt trầm mặc của hắn chính là sự thừa nhận trực tiếp nhất. Bầu không khí đột nhiên trở nên gượng gạo, căng thẳng và kỳ quặc.

“Em còn đau không?” S hỏi khẽ, giọng hần như dòng nước róc rách bên tai Tô Miên. Cô như ngồi trên đồng lửa, vội vàng lấy cốc nước trong tay hần, uống một ngụm lớn: “Tôi không sao... Uống chút nước nóng là ổn ngay”.

Trong lúc cô ngẩng đầu uống nước, S vẫn giữ nguyên tư thế bất động, cách cô rất gần. Tô Miên uống một ngụm lớn rồi đặt chiếc cốc xuống bàn trà bên cạnh, né tránh ánh mắt của hần.

“Tôi đi ngủ đây.” Cô nói.

“Làm em sợ rồi à?” S đột nhiên hỏi.

Tô Miên giật mình. Cô biết hần đang hỏi điều gì. Ý hần là, có phải cô sợ hãi khi bất thành linh phát hiện ra sự thật này hay không?

Việc giả bộ ngu ngơ đã không còn ý nghĩa, cô không biết trả lời thế nào mới phải.

Thật ra, S vốn không có ý định bộc lộ nhanh như vậy. Hần chỉ muốn sau kế hoạch vào ngày mai, hần sẽ trực tiếp xóa trí nhớ của cô để bắt đầu lại.

Nhưng khi hần một mình ngồi ở đây, nhớ tới cô, cô đột nhiên xuất hiện. Cô mượn bật lửa của hần, trò chuyện vui vẻ với hần như những người bạn lâu năm. Bây giờ hồi tưởng lại mới thấy, mỗi lần cô xuất hiện trong cuộc đời hần đều là nằm ngoài dự định, gây rối loạn kế hoạch và tâm tư của hần, nhưng lại khiến hần không thể rời mắt, khiến hần càng muốn giành được cô.

Vào thời khắc này, cô ở trong vòng tay của hần, gương mặt tái nhợt. Cô đang căng thẳng và sợ hãi, nhưng đôi mắt đen vẫn rung động lòng người như thường lệ. Hần không hề hoài nghi, bộ não của cô đang nghĩ mọi cách để lừa gạt và dối phó hần.

Lòng ngực S hơi nhói đau. Hần vốn không muốn khiến cô sợ hãi. Nhưng một khi cô đã nhận ra tình cảm của hần, thì hần không cho phép cô xem thường hay trốn chạy. Sự kiêu ngạo của hần không cho phép điều đó.

“Đừng sợ.” S lên tiếng, “Tôi sẽ không bao giờ gây tổn thương cho em.”

Đầu ngón tay của Tô Miên bắt giác run rẩy. S lại đặt một tay xuống sofa bên cạnh cô, hoàn toàn khóa cô trong lòng mình. Sau đó, hần cúi đầu hôn cô.

P/s: Được hôn Tô Miên một cái, cũng coi như anh được an ủi phần nào. Các tình yêu của S có cảm nhận gì không?

98. Chương 98: Chuyện Cũ Kể Lại 4: Cùng Anh Ngủ Say - P2

Dưới ánh đèn tối mờ mờ, Tô Miên chỉ nhìn thấy đường nét mơ hồ của hần, nhưng vẫn cảm nhận được mùi hương xa lạ đang từ từ tỏa ra. Khi hần chạm vào môi cô, Tô Miên liền nghiêng đầu tránh né rồi dùng sức đẩy người hần. Tuy nhiên, S lập tức túm chặt hai tay cô, ấn xuống sofa. Đôi môi lạnh giá của hần lại một lần nữa phủ xuống.

Tô Miên lập tức ngừng giãy giụa. Cô đang ở trong sào huyệt của địch, sự phản kháng chỉ càng chọc giận đối phương, khiến cô chịu sự xâm phạm càng lớn hơn. Thế là cô bất động, mím chặt miệng, toàn thân hơi run run.

S nhắm mắt, lặng lẽ hôn Tô Miên. Sau khi kết thúc nụ hôn ngắn ngủi, hần mở mắt, mơ màng nhìn cô.

“Tôi yêu em.” Hần khẽ thổ lộ.

Tô Miên lập tức đẩy người hần. Lần này, hần buông tay cô chứ không ép buộc. Cô chạy một mạch lên tầng trên, lao vào phòng ngủ rồi khóa trái cửa. Cô tựa người vào cánh cửa, toàn thân như chìm trong băng tuyết.

Một lúc sau mới định thần, cô liền đi vào nhà tắm nhanh chóng lắp ráp, chạy thử thiết bị liên lạc. Xong xuôi, cô gửi tin nhắn bằng mật mã cho người liên lạc trực tiếp với mình là giáo sư Hứa Mộ Hoa: Thân phận của em đã bị bại lộ. Kế hoạch của chúng là cái bẫy. Xin hãy cứu em.

Làm xong những việc này, Tô Miên ngồi bệt trong nhà tắm, thần thờ hồi lâu. Tin nhắn đã được gửi đi. Giáo sư Hứa từng nói sẽ mở kênh liên lạc khẩn cấp 24/24. Chỉ cần nhận được tin nhắn, cảnh sát sẽ có thể xác nhận vị trí của cô, đồng thời cử người đến cứu viện.

Điều gì đang chờ đợi cô ở phía trước? Liệu cô có được cứu thoát không? Giáo sư Hứa và cả Hàn Trầm có tìm thấy cô hay không? Ngày mai sẽ là một ngày khủng khiếp như thế nào?

Cô cúi đầu, lúi súi dây chuyền ra khỏi cổ áo. Để tránh gây sự chú ý, cô xâu chiếc nhẫn đính hôn do Hàn Trầm tặng vào sợi dây chuyền rồi đeo ở cổ.

Cô gơ chiếc nhẫn lên cao, nhìn dòng chữ “S&H My Heart” khắc ở bên trong, sau đó đưa lên môi hôn.

Cô nghĩ, cô đã chuẩn bị tinh thần từ bỏ tính mạng. Nếu S định cưỡng bức, cô sẽ không để hấn toại nguyện. Cô chỉ trung thành với tình yêu của mình và Hàn Trầm, với phù hiệu của cảnh sát. Như thế, cô sẽ chết trước Hàn Trầm, không thể ở bên anh trọn đời. Mọi lời thề cuối cùng cũng trở thành bong bóng.

Tô Miên lau nước mắt, đứng dậy rửa mặt rồi rời khỏi nhà tắm.

Ở thời điểm đó, Tô Miên không biết, cô chuẩn bị tâm lý dù chết cũng không phục thù thì có tác dụng gì chứ? Bởi thứ S muốn cướp đoạt là trí nhớ và thân phận của cô. Nếu một ngày nào đó tỉnh lại mà quên mất bản thân và Hàn Trầm, liệu cô còn trung thành với tình yêu và tín ngưỡng của mình hay không?

Tối hôm đó, người phụ trách giám sát Tô Miên là A, nhưng hấn không hề phát hiện ra điều bất thường. Cho tới lúc trời sáng, A nhận được điện thoại của K. K chính là Hứa Nam Bách, con trai giáo sư Hứa Mộ Hoa.

Giọng nói của Hứa Nam Bách rất dè dặt và uể oải: “A, các cậu chẳng để ý đến tiểu sư muội gì cả. Bốn giờ sáng ngày hôm nay, cô ta gửi tin “Thân phận của em đã bị bại lộ. Kế hoạch vốn là cái bẫy. Xin hãy cứu em.” cho ông già nhà tôi. Nếu tổ chuyên án biết được, kế hoạch của chúng ta sẽ tiêu tùng”.

Nghe câu “Nếu tổ chuyên án biết được”, A lập tức hiểu ý, mở miệng hỏi: “Bố anh thế nào rồi?”

Hứa Nam Bách lãnh đạm trả lời: “Ông già xảy ra tai nạn giao thông khi đang trên đường đến Sở Công an. Cũng không có gì đáng ngại, chỉ là tạm thời hôn mê mà thôi”.

A cười nhạt: “Thế mà anh cũng ra tay được”. Bình thường, A thật sự không thích Hứa Nam Bách. Hấn luôn cảm thấy đối phương không giống bọn hấn.

Hứa Nam Bách không tiếp lời. Hấn đang đứng bên ngoài phòng cấp cứu, nhìn bố nằm trên giường bệnh qua tấm kính. Trong đầu hấn hiện lên cảnh tượng vài tiếng đồng hồ trước.

Trên xe ô tô và các góc ở nhà bố hấn đều được lắp camera giám sát. Tất nhiên, phần lớn đều dưới hình thức quà tặng, ví dụ chậu hoa nhỏ hay bức tranh thủy mặc... Bình thường, ông già thường mặt nặng mày nhẹ với hấn nhưng những món quà này, ông đều để ở vị trí dễ thấy nhất.

Vì vậy, khi bắt gặp hình ảnh bố nhận được tin nhắn tình báo của Tô Miên rồi vội vàng vàng đi ra ngoài qua camera giám sát, hấn không còn cách lựa chọn nào khác.

Nghĩ đến đây, lồng ngực Hứa Nam Bách nhói đau. Hấn liền kết thúc cuộc trò chuyện với A.

Ở đầu kia, sắc mặt cậu A hơi hoảng hốt. Tuy hấn sớm biết, Tô Miên chỉ đóng kịch với bọn hấn, nhưng trong quá trình tiếp xúc, hấn cảm nhận được cô rất thấu hiểu và thật lòng với bọn hấn. Hôm nay, bọn hấn và cô phải ngã bài hay sao?

Đúng lúc này, S từ thư phòng đi ra ngoài. A sáng mắt, vội vàng mở miệng: “Tô Miên đã...”

S bình tĩnh ngắt lời: “Tôi biết rồi”.

A ngậm miệng. Hấn dõi theo S cho đến khi đối phương lên tầng trên, đi về phía phòng của Tô Miên. Không hiểu tại sao, trong lòng A đột nhiên rất buồn.

Cửa bị khóa trái, vệ sĩ đứng sau S liền rút chìa khóa mở ra. A vẫn đứng ở tầng dưới, nghe thấy giọng nói vô cùng bình tĩnh và lạnh lùng của Tô Miên: “Anh đừng có mơ, tôi thà chết còn hơn”.

S không nói một lời, đi thẳng vào trong phòng, thuận tay khép cửa. Vài phút sau, hần bẻ Tô Miên đã bất tỉnh đi ra ngoài.

“Đi thôi!” S nói, “Mọi người cứ làm theo kế hoạch đã định.”

Rất lâu sau này, A vẫn thường xuyên nhớ tới ngày hôm đó. Hần nghĩ, không biết ngay từ đầu S đã có ý định cùng Tô Miên xóa bỏ trí nhớ, hay sau đó mới có quyết định? Lúc ở trong phòng, hai người đã nói chuyện gì mà kể từ hôm ấy, trên thế gian không còn sự tồn tại của S? Hay là do từ nhỏ sống trong máu tanh nên S đã sớm chán ngán tất cả? Nên anh ấy mới rời đi khi cuộc đời đang ở trên đỉnh cao. Tô Miên chính là sự cứu rỗi của anh ấy.

Hàn Trầm đứng trước xe chỉ huy của cảnh sát, sắc mặt vô cùng lạnh lẽo. Tổ trưởng tổ chuyên án và mấy vị lãnh đạo nhìn anh bằng ánh mắt khó xử.

“Tiểu Hàn!” Tổ trưởng tổ chuyên án lên tiếng, “Chúng tôi biết mối qua hệ giữa cậu và Tô Miên, cũng biết cậu rất quan tâm đến cô ấy. Đây cũng là nguyên nhân khiến đột trước chúng tôi không đồng ý để cậu tiếp tục ở lại tổ chuyên án. Vì sự kiên trì của cậu nên chúng tôi mới đồng ý. Bây giờ chẳng có chứng cứ chứng minh cô gái ngày hôm trước là giả. Cậu cũng chỉ dựa vào trực giác chứ đâu có bằng chứng. Tiểu Hàn, chẳng phải cậu luôn coi trọng chứng cứ hay sao? Liệu có phải cậu quá lo lắng cho Tô Miên nên mới suy đoán vu vơ hay không?”

Hiện tại, kế hoạch hành động đã được sắp đặt đầu vào đây. Chúng tôi không thể chỉ dựa vào cảm giác hay một câu nói của cậu mà thay đổi toàn bộ kế hoạch. Hơn nữa, bên Tô Miên tiến triển rất thuận lợi. Nếu sai một nước cờ, chúng ta sẽ bỏ lỡ cơ hội ngàn năm khó gặp hốt trọn bọn chúng, đồng thời có thể khiến Tô Miên bị bại lộ thân phận, đẩy cô ấy vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Nếu cậu không yên tâm, tôi đề nghị cậu đừng tham gia vào hành động truy bắt tội phạm lần này, mà hãy ở lại hậu phương. Cậu đừng lo lắng quá. Sáng hôm qua, chúng ta còn nhận được tin tình báo của Tô Miên, nói mọi việc thuận lợi còn gì? Cậu hãy tin tưởng cô ấy”.

Hàn Trầm một mình ngồi trước máy tính, chạy đua với thời gian. Tổ chức tội phạm không thể tìm một người có diện mạo giống hệt Tô Miên trong một thời gian ngắn. Chúng phải có âm mưu từ lâu. Ngoài ra, có thể chính hình đến mức độ này, chứng tỏ hai người nhìn cũng tương đối giống nhau.

Anh đột nhiên nhớ Tô Miên từng nhắc qua, cô còn một người dì và em gái họ ở tỉnh K.

Hàn Trầm lập tức viết hai từ “Tỉnh K” vào mẫu giấy rồi kẹp sau trong ví tiền. Là một người thông minh, tiềm thức của anh đã có dự cảm. Nếu ngày hôm nay thật sự mất cô, vậy thì tỉnh K có lẽ là một đầu mối để tìm kiếm cô.

Anh cất chiếc ví tiền này vào ngăn kéo. Một năm sau, khi đã bị mất trí nhớ, Hàn Trầm trở lại văn phòng này. Tất cả mọi thứ liên quan đến Tô Miên đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ duy nhất mẫu giấy trong ví tiền là không bị phát hiện. Do đó, sau này bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm người con gái trong mơ, trực giác báo cho anh biết, cô đang ở một nơi nào đó thuộc tỉnh K. Vì một lý do nào đó nên cô không thể gặp anh, mà chờ anh đi tìm cô.

Hàn Trầm lại cầm tập hồ sơ vụ án lên xem. Ngoài địa điểm sẽ tiến hành kế hoạch bắt giữ ngày hôm nay còn ba địa điểm khác cũng có dấu hiệu tội phạm tụ tập. Anh không do dự, lập tức cầm súng một mình đi tới những nơi đó.

Tầm chạng vạng, Hàn Trầm tìm đến địa điểm nghi vấn thứ ba. Đây là một khu nhà kho bỏ hoang ở ngoại ô thành phố. Sắc trời tối dần, mấy nhà kho có ánh đèn lờ mờ, nếu không tiến lại gần sẽ chẳng thể phát hiện ra điều đó. Cả khu vực tĩnh mịch và lạnh lẽo như không có sự tồn tại của con người. Nhưng Hàn Trầm biết, chỗ này không bình thường. Anh rút súng, nép mình vào bờ tường, lặng lẽ tiến lại gần.

Hàn Trầm không ngờ lại gặp Tân Giai ở nơi này. Tân Giai là cô gái cùng sống trong một khu với anh từ nhỏ. Trong ấn tượng của anh, cô ta luôn đi theo anh, còn anh chẳng có lòng kiên nhẫn ửng phó. Đến lúc trưởng

thành, bố mẹ hai bên đều có ý tác hợp, cô ta cũng thường xuất hiện ở nhà anh, khiến anh càng có ác cảm. Đến khi vào trường cảnh sát, anh không cần phải nhìn thấy cô ta nữa.

Tuy nhiên, Tân Giai vẫn không chịu bỏ cuộc. Tuần trước, Hàn Trầm về nhà ăn cơm, cô ta cũng có mặt. Lúc đó, anh tuyên bố thẳng: “Mấy hôm trước con đã cầu hôn bạn gái rồi, vài ngày nữa sẽ dẫn về ra mắt bố mẹ. Cô ấy rất dễ thương và hiểu chuyện”. Nghe anh nói vậy, sắc mặt Tân Giai trở nên khó coi, còn bố mẹ anh cũng tỏ ra khó xử nhưng Hàn Trầm mặc kệ.

Đối với người phụ nữ tên Tân Giai này, anh không biết nhiều về cô ta, cũng chẳng thêm quan tâm, chỉ cảm thấy phiền phức trước sự cố chấp của cô ta. Không ngờ, cô ta lại có mặt ở địa điểm nghi vấn, thậm chí còn mặc áo blouse trắng và đeo khẩu trang.

Nhìn thấy Hàn Trầm, ánh mắt Tân Giai vụt qua tia kinh ngạc và hoảng hốt. Cô ta chưa kịp lên tiếng, anh đã xông tới và chìa súng vào thái dương cô ta.

“Cô ấy đang ở đâu?” Hàn Trầm cất giọng lạnh lùng.

Tân Giai không phản kháng, khoe miệng để lộ ý cười lạnh nhạt.

“Tân Giai! Làm những chuyện này, cô không thấy có lỗi với bố mẹ mình sao?” Anh nghiêm giọng chất vấn.

Tân Giai cười cười, “Sao em phải cảm thấy có lỗi cơ chứ? Hàn Trầm, anh đến muộn rồi. Anh đã không thể giành được cô ấy. Cô ấy không còn là của anh nữa. Tất cả đã kết thúc rồi.”

Tân Giai không nói rõ ràng. Trong lòng Hàn Trầm lạnh toát, anh lập tức đánh mạng vào gáy đối phương, khiến cô ta lịm đi. Anh đặt Tân Giai nằm dưới đất rồi cầm súng đi vào bên trong. Tuy ý thức mơ hồ nhưng Tân Giai vẫn cố khuyên anh, “Hàn Trầm... Anh đừng đi... Đừng đi... Anh sẽ chết đó!”

Hàn Trầm không bận tâm đến những lời nói của cô ta. Tân Giai nằm dưới đất. Trong lúc mê man, cô ta nghe thấy tiếng súng vọng tới. Tiếng súng đanh giòn như xé toạc màn đêm yên tĩnh. Cô ta có thể nghe ra, đây chính là tiếng súng của Hàn Trầm.

Anh đang tấn công đồng bọn của cô ta, lao vào chốn hiểm nguy để cứu người con gái trong lòng anh. Vì người đó, anh bất chấp mạng sống của mình. Hai hàng lệ chảy dài xuống gò má Tân Giai, cô ta hướng ánh mắt về phía phòng chứa khí độc. Nơi đó đã bùng cháy ngọn lửa. Trước đó, A đã cài bom ở căn phòng này để hủy chứng cứ. Vì Hàn Trầm nhả đạn nên nơi đó đã bị nổ trước dự định. Tiếp theo, Tân Giai nghe thấy một loạt tiếng nổ cực lớn, tựa như tất cả sắp bị hủy diệt đến nơi.

Khi bầu trời tối đen như mực, mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc. Không gian tràn ngập mùi khói thuốc nổ nồng nặc. Những đốm lửa vẫn cháy dưới chân A, T, L, R, E, K, cũng chính là Hạ Tuấn Ngải, Quý Tử Trường, La Bân, Tân Giai và Hứa Nam Bách. Bọn chúng cùng đi tới căn phòng chứa khí độc đã bị nổ tan tành.

Bọn chúng phải đưa người đi trước khi cảnh sát tới nơi. Bên trong bức tường cháy đen, có ba người đang nằm trên mặt đất. Hàn Trầm ôm chặt Tô Miên, Tô Miên gối đầu lên ngực anh. Toàn thân hai người đen sì, mắt nhắm nghiền, không rõ còn sống hay đã chết. S nằm ở đằng sau Tô Miên, gương mặt trầm tĩnh, tựa như chỉ chìm vào giấc ngủ say. Lông mày của hắn hơi nhíu lại, không biết lo lắng cho ai.

Tân Giai là người đầu tiên lao đến, ngồi sụp bên cạnh Hàn Trầm. Cô ta sờ vào mũi anh, gương mặt lộ vẻ mừng rỡ. Sau đó, cô ta ra sức kéo tay anh ra khỏi Tô Miên.

L không nói một lời, tiến lên phía trước, giúp một tay để Tân Giai có thể ôm Hàn Trầm vào lòng. Cô ta thông thạo pha chế chất độc, còn hắn chuyên sử dụng chất độc. Hai người luôn là cộng sự ăn ý. Ai cũng biết L yêu Tân Giai, còn Tân Giai không thích hắn. Nhưng L chưa bao giờ thừa nhận điều đó.

“Hai người muốn làm gì hả?” Hứa Nam Bách cất giọng lạnh lùng.

Giây tiếp theo, Tân Giai rút ra một lọ thuốc nhỏ, giơ về phía bọn chúng, “Các anh không thể giết anh ấy! Giết anh ấy có nghĩa là giết tôi! Tôi sẽ đưa anh ấy đi! Anh ấy đã ở trong căn phòng chứa hơi độc, dù không thành người “thực vật” cũng bị mất trí nhớ, não bộ bị tổn thương. Anh ấy sẽ không còn là mối đe dọa đối với các anh... Tôi sẽ đưa anh ấy đi! Nếu các anh không đồng ý thì tôi cũng không muốn sống nữa!”

“Tân Giai!” T đột nhiên lên tiếng. Mọi người chưa kịp phản ứng, hắn đã nhanh như chớp đoạt lấy lọ thuốc từ tay Tân Giai.

Tân Giai biến sắc mặt, T cúi đầu nói với cô ta, “Chị mau đưa anh ta rời khỏi nơi này đi.”

Tân Giai mừng rỡ kéo Hàn Trầm. A không bày tỏ thái độ. R và Hứa Nam Bách liếc nhìn nhau rồi định tiến lên. T như có mắt mọc ở phía sau, lập tức rút khẩu súng shotgun đeo trên lưng ngăn cản bọn chúng.

Tân Giai lôi Hàn Trầm lên xe, phóng đi trong chốc lát. Nơi này chỉ còn lại năm người đàn ông cùng Tô Miên và S nằm dưới đất. T công S, A bế Tô Miên. R lái ô tô tiến lại gần, Hứa Nam Bách và L không nói một lời, đi theo ba người kia. Chúng nhanh chóng lên xe, rời khỏi hiện trường vụ nổ.

Những ngày tiếp theo diễn ra một loạt hoạt động phạm tội mang tính trả thù. Bạch Cẩm Hi cũng xuất hiện trong nhóm sát thủ với thân phận Tô Miên, khiến tổ chuyên án cho rằng, cô đã hoàn toàn thay đổi. Chính cô đã khiến Hàn Trầm bị trọng thương, rơi vào tình trạng hôn mê bất tỉnh. Chính cô và nhóm tội phạm của cô đã khiến cảnh sát bị tổn thất nặng nề.

Trường đại học Công an thật sự đã gạch tên Tô Miên và hủy mọi hồ sơ về cô. Mấy lãnh đạo Sở Công an bị kỷ luật, phải rời bỏ chức vụ, nhiều cảnh sát hình sự bị chuyển công tác. Tuy giáo sư Hứa Mộ Hoa đã tỉnh lại từ cơn hôn mê nhưng tin tình báo ông nhận được không đủ để lấy lại sự trong sạch cho Tô Miên. Khi Hứa Nam Bách đến bệnh viện thăm bố, ông lạnh lùng hỏi hắn, “Nam Bách! Chuyện này có thật không liên quan đến anh hay không?”

Lòng ngực Hứa Nam Bách nhói đau, nhưng ông già đã nhắm nghiền hai mắt. Kể từ lúc đó cho đến khi qua đời vào nửa năm sau, ông không nói với con trai một lời.

Nhiều tháng sau, Hàn Trầm, Tô Miên và S vẫn hôn mê bất tỉnh. Ban đầu, Tân Giai rất có lòng tin vào chất độc do mình pha chế. Nhưng bởi xảy ra vụ nổ nên cô ta không xác định, ba người sẽ bị tổn thương đến mức nào.

Vào một đêm ở một thành phố nhỏ, tổ chức tội phạm bây giờ chỉ còn lại bảy người tạm thời ẩn náu chờ S tỉnh lại. Về việc sau này sẽ ra sao, bọn chúng từng tiến hành một cuộc bỏ phiếu.

“Mệnh lệnh của S là sau khi anh ấy và Tô Miên tỉnh lại, chúng ta sẽ đưa Tô Miên đến thành phố Giang, thay thế thân phận của Bạch Cẩm Hi.” R nói, “Còn S đã có vỏ bọc là bác sĩ pháp y Từ Tư Bạch. Mấy năm nay, S đã lấy được bằng pháp y. Chúng ta để anh ấy quay về thân phận đó. Một năm sau, anh ấy sẽ được điều đến thành phố Giang. Tất cả sẽ được bắt đầu lại.”

Hứa Nam Bách cười cười, “Đây là quyết định lãng mạn biết bao.”

“Chúng ta còn một sự lựa chọn khác.” L ngắt đầu nói với mọi người, “Nếu S cũng bị mất trí nhớ thì cứ để anh ấy và Tô Miên ở bên cạnh chúng ta. Chúng ta sẽ nói hai người vốn là một đôi. Như vậy, S có thể đạt được tâm nguyện, muốn làm gì cô ta thì làm, không cần phải hao tâm tổn trí như trước.”

Hắn vừa dứt lời, tất cả mọi người đều lặng thinh. Đây là việc làm trái với ý định của S trước đó. Nhưng chúng vốn là những kẻ bất chấp đạo lý, cách làm này càng phù hợp với khẩu vị của chúng hơn.

“Tôi phản đối.” T lên tiếng, “Đây không phải là ý của S.”

“Chúng ta bỏ phiếu đi.” R nói.

Cuộc bỏ phiếu nhanh chóng có kết quả. Đối với đề nghị của L, chỉ có T và Hứa Nam Bách phản đối. Lý do T phản đối là nên tôn trọng tâm nguyện của S. Còn Hứa Nam Bách phản đối vì hắn cho rằng, giết Tô Miên là ý tưởng hay hơn.

L, R và Tân Giai đều đồng ý, để S ở bên cạnh Tô Miên. A ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng tán thành.

Vì vậy, quyết định cuối cùng của nhóm tội phạm là kiên nhẫn chờ đợi hai người tỉnh lại rồi nói cho họ biết, họ vốn là một cặp tình nhân. Nếu cần thiết, chúng sẽ dùng thuốc kích thích hay thuật thôi miên, để S giành được trái tim lẫn thân thể Tô Miên. Tối lúc đó, rất có thể S vẫn là S trước kia, dẫn dắt cuộc đời của bọn chúng.

Vào một buổi sáng sớm một tháng sau đó, nhóm sát thủ phát hiện cả S và Tô Miên đều biến mất. Người cùng mất tích là T và khẩu súng của hắn.

“Mẹ kiếp!” L chửi thề một câu. A cầm tờ giấy có nét chữ nguệch ngoạc của T: Đó không phải là cuộc đời mà S muốn.

Trên đời này có một số chuyện nhiều khi đã được định trước. Nhiều ngày sau, nhóm tội phạm mò đến tỉnh K, tìm tới nơi ẩn náu của T. Nhưng chúng chỉ thấy một mình hắn ngồi trong phòng vừa xem tivi vừa ăn cơm hộp.

Nhóm tội phạm sững sờ. R mở miệng trước tiên, “S đã tỉnh rồi à?”

T ngẩng đầu nói với chúng, “Anh ấy tỉnh rồi.”

Buổi tối cùng ngày, chúng lái xe đến cơ quan khám nghiệm tử thi. Đợi một lúc lâu ở bên ngoài, chúng mới nhìn thấy một chiếc Chevrolet màu trắng từ trong đi ra. Đây là loại xe mà S thích nhất. Không ngờ sau khi mất trí nhớ, sở thích của hắn vẫn không thay đổi.

Một người đàn ông ngồi ở vị trí tài xế. Anh ta vẫn là người đó, nhưng dường như có điểm khác biệt. Anh ta không mặc bộ ple đen lạnh lẽo mà đổi sang áo khoác màu xám nhạt. Anh ta cắt tóc rất ngắn, gương mặt trắng trẻo càng lộ rõ.

Dáng điệu của anh ta không còn vẻ tùy ý, biếng nhác mà rất yên tĩnh và tập trung. Ghế bên cạnh có một tập hồ sơ, bên trên chú thích rõ ràng, “Từ Tư Bạch, Phòng khám nghiệm tử thi.”

Người đàn ông không hút thuốc. Dường như có linh cảm, anh ta đột nhiên ngẩng đầu, hướng về phía nhóm tội phạm. Giấy tiếp theo, anh ta bình thản đưa mắt đi chỗ khác, giống như nhìn thấy những người xa lạ.

Xe của nhóm tội phạm bám theo người đàn ông từ phía xa. Anh ta đi hết con phố này đến con phố khác, cuối cùng dừng lại trước một khu chung cư cao tầng yên tĩnh. Anh ta sống ở phòng 705, cầu thang 3, dãy số 10. Đây là nhà mà “bố mẹ” định cư ở Mỹ để lại cho anh ta.

Cuộc sống của anh ta rất giản dị và yên bình. Tiểu Diêu là trợ lý mà T bố trí ở bên cạnh người đàn ông. Tiểu Diêu từng là nhân vật tép riu trong tổ chức tội phạm, chắc cũng lỡ mờ đoán ra thân phận của người đàn ông nhưng không biết chính xác. Cậu ta sẽ trung thành bảo vệ người đàn ông ấy, sẽ giữ kín như bưng. Trước khi vụ tai nạn giao thông dẫn đến mất trí nhớ, người đàn ông đã đệ đơn xin chuyển công tác. Nếu không có gì bất ngờ, một năm sau, anh ta sẽ đến thành phố Giang nhậm chức. Cuộc đời anh ta sẽ diễn biến theo như kế hoạch đã định. Anh ta sẽ gặp lại cô, sẽ bắt đầu mối quan hệ từ điểm khởi đầu. Anh ta sẽ hoàn toàn trong sạch, không còn dính dáng đến tội ác.

Nhiều ngày sau, Hàn Trầm ở Bắc Kinh và Tô Miên ở thành phố Giang cũng lần lượt tỉnh lại.

Bố mẹ Hàn Trầm đã thông qua mối quan hệ từ bên trên, gây sức ép cho Sở Công an, đồng nghiệp và bạn bè của anh. Họ đưa ra lý do, “Nhà họ Hàn chúng tôi chẳng lẽ không cần thể diện hay sao? Con bé đó là kẻ giết người hàng loạt, hơn nữa đã chết rồi. Hàn Trầm cũng đã mất trí nhớ, tính nó vừa cứng rắn vừa cố chấp, việc gì phải để nó biết những chuyện này? Chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Đồng nghiệp cũ hoặc là đã hy sinh, hoặc là bị chuyển đi nơi khác. Chứng kiến Hàn Trầm thoi thóp trên giường bệnh, tỉnh dậy lại bị mất trí nhớ, đám bạn bè như Hầu Tử và Đại Vĩ biết Hàn công tử ngang ngược, mồm miệng cay độc ngày nào đã chết. Bọn họ thề không nhắc đến người phụ nữ đó với anh.

Bốn năm sau, trong căn phòng của hộp đêm Tổ Sắc ở thành phố Giang, Hàn Trầm ngồi sau tấm bình phong hút thuốc lá. Tư Tư ở bên ngoài bận rộn pha cafe cho anh.

Thật ra, anh không thích quanh quẩn ở những nơi như thế này. Nhưng người phụ nữ trong mơ chẳng biếu sống chết ra sao, mãi vẫn không tìm thấy tung tích. Anh sợ nhất trường hợp cô bị lừa, bị ép buộc vào khu “đền đồ”.

Hàn Trầm hút hết điếu này đến điếu khác, tâm trạng dần trở nên buồn bực. Anh cảm nhận rõ ràng, mình rất nhớ người phụ nữ đó. Nhưng ngay cả diện mạo và tên họ của cô, anh cũng không rõ.

“Cafe của anh đây ạ.” Tư Tư cầm tách cafe đi vào.

Hàn Trầm nhận lấy, “Mấy ngày nữa tôi sẽ rời khỏi nơi này, cảm ơn em.”

Tư Tư lắc đầu, “Em phải cảm ơn anh mới đúng. Anh Hàn, anh đã giúp mẹ con em rất nhiều.”

Anh quen biết Tư Tư trong một dịp tình cờ. Sau khi anh tỉnh lại, chứng cứ duy nhất chứng minh sự tồn tại của người phụ nữ đó là chiếc nhẫn không thể nào tháo ra trên ngón áp út của anh. Chiếc nhẫn tựa như sự hóa thân của cô, cố chấp chờ đợi anh phát hiện bí mật liên quan đến cô.

Bên trong chiếc nhẫn có hàng chữ: H&S Forever Love, một tình yêu vĩnh hằng.

Anh đã tìm ra xưởng sản xuất chiếc nhẫn nhưng vì thời gian quá lâu nên chẳng có manh mối, chỉ biết kiểu nhẫn này bán thành từng cặp.

Một lần tìm kiếm trong hộp đêm Tổ Sắc, anh vô tình nhìn thấy chiếc nhẫn tương tự trên tay Tư Tư. Vào thời khắc đó, tim anh như ngừng đập. Nhưng khi nhìn rõ mặt Tư Tư, một cảm giác kỳ lạ dội vào lòng anh. Anh biết cô gái này không phải là người anh tìm kiếm.

Không hiểu tại sao, Hàn Trầm luôn cho rằng, dù không nhận ra người phụ nữ trong mơ nhưng anh có thể cảm nhận được cô. Nếu gặp lại, chắc chắn anh sẽ có cảm giác với cô.

Xuất phát từ nguyên nhân chiếc nhẫn, công thêm Tư Tư nuôi con một mình, nên anh quan tâm hơn đến mẹ con cô, đồng thời cũng nhờ cô giúp anh tìm người trong khu “đèn đỏ”.

“Anh Hàn, xảy ra chuyện rồi.” Tư Tư đột nhiên hét lớn. Cô vén rèm cửa sổ, quan sát bên dưới, “Cảnh sát đang tiến hành quy quét ở nơi này.”

Hàn Trầm không tỏ ra căng thẳng, “Tôi biết rồi.” Anh vừa nói vừa châm một điếu thuốc.

Lúc này, trời tối đen như mực. Bên ngoài vang lên tiếng la hét, tiếng bước chân hỗn loạn. Sau đó, anh nghe thấy có người tiến lại gần. Tư Tư căng thẳng đến mức không thốt ra lời.

Một tiếng lách cách mở khóa vang lên. Anh dập điếu thuốc, lặng lẽ chờ đợi.

“Anh hãy ra ngoài ngay. Mời anh về đồn lấy lời khai, nếu không phạm pháp, chúng tôi sẽ không đổ oan cho anh.” Một giọng nói lạnh lạnh mang chút kiêu ngạo từ đằng trước tấm bình phong truyền tới.

Hàn Trầm vốn không muốn để ý, nhưng khi ngẩng đầu, vào một khoảnh khắc, anh đột nhiên thất thần.

Vì cảnh sát kiểm tra đột xuất nên bên ngoài bật đèn sáng trưng. Ánh mắt rọi vào cửa sổ, khiến hình bóng mảnh mai của người phụ nữ đó hiện rõ trên tấm bình phong.

Anh biết, trên cõi đời này có rất nhiều sự thật bị chôn vùi. Vào thời khắc này, bên tai anh chỉ có tiếng gió thổi lá cây xào xạc, như muốn nói thầm với anh, điều bí mật không ai biết đó.

P/s: Còn 4 ngoại truyện nữa là tạm biệt Truy tìm ký ức, có ai buồn không? Ad buồn lắm luôn.

99. Chương 99: Ngoại Truyện: Mặt Lạnh Vô Tình - P1

Từ khi Hàn Trầm và Tô Miên công khai chuyện tình cảm, nhân vật “kim cương vương lão ngũ”[1] nổi bật nhất hệ thống công kiểm pháp[2] của thành phố Lam không còn là đối tượng thu hút sự chú ý của phái nữ.

[1] “Kim cương vương lão ngũ” chỉ những người đàn ông độc thân giàu có.

[2] Hệ thống công kiểm pháp là cơ quan thực thi pháp luật như Công an, Viện kiểm sát và Tòa án.

Thế nhưng, nhanh chóng có một người đàn ông khác thay thế Hàn Trầm trở thành đối tượng kết hôn lý tưởng trong lòng nữ cảnh sát, nữ pháp y, nữ luật sư, thậm chí cả nữ thẩm phán. Người ấy chính là Mặt Lạnh.

Những người phụ nữ làm việc trong ngành Công an và Kiểm sát phần lớn đều học giỏi hoặc là không giỏi giao tiếp. Muốn tìm bạn trai không khó, nhưng tìm một người đàn ông thành tâm thành ý, vừa chú đáo

vừa tinh tế đâu phải điều dễ dàng. Được coi là ngôi sao mới của hệ thống công kiểm pháp, Mặt Lạnh đã thỏa mãn phần lớn yêu cầu của phái nữ về một người bạn trai, người chồng lý tưởng.

Đầu tiên, anh có diện mạo sáng cửa, thân hình cao ráo. Dù không đẹp trai bằng Hàn Trầm nhưng ở mức độ vừa phải như anh càng tốt hơn. Đẹp trai như Hàn Trầm chỉ tổ khiến phụ nữ thiếu cảm giác an toàn mà thôi.

Hơn nữa, theo lời Châu Tiểu Triện, đồng nghiệp thường cùng anh đi tập thể hình: “Mặt Lạnh có cơ bụng tám múi, vậy mà mặc quần áo chẳng lộ cơ bắp gì cả”. Nghe thông tin này, nhiều chị em âm thầm thở dài: Cái cậu thân hình cò hương Tiểu Triện thì biết gì chứ, đàn ông cần chất chứ không phải cường tráng.

Ưu điểm tiếp theo là anh rất nghiêm túc, không ham mỹ sắc. Nghe nói, nhiều năm trước, anh từng có bạn gái, sau khi chia tay thì độc thân cho đến nay. Có cô gái theo đuổi, anh cũng tỏ ra thờ ơ, không hề động lòng. Người đàn ông nghiêm túc như thế khiến anh ấy trở thành người yêu của bạn, chắc chắn anh ấy sẽ vô cùng yêu thương bạn.

Ngoài ra, anh còn có vô số ưu điểm khác. Sở trường của anh là phá án, đạt thành tích xuất sắc trong công việc, là một trong những nhân tài của ngành cảnh sát thành phố Lam. Tuy không thuộc hạng nhà giàu nhưng anh có thể đảm bảo cho bạn một tương lai vững chắc. Khả năng bắn súng của anh thuộc hàng siêu đẳng. Anh cũng là quán quân các cuộc thi ẩm thực, xạ kích của tỉnh K. Nếu trở thành người phụ nữ của anh ấy, coi như bạn đã gả cho “minh chủ võ lâm”, còn ai dám bắt nạt bạn? Còn một nghịch lý là anh cực kỳ giỏi nấu ăn, đặc biệt là các món canh. Nghe các thành viên tổ Khiên Đen tiết lộ, mỗi lần đến nhà Mặt Lạnh chơi, họ đều no căng bụng. Nào là canh gà đen, canh ba ba, canh nấm rừng, canh dạ dày... Anh không bao giờ lặp lại các món, nên tổ Khiên Đen mới luôn tràn trề năng lượng. Một người đàn ông hội tụ quá nhiều ưu điểm mà còn độc thân, thì dù không giỏi ăn nói đi chăng nữa, anh cũng vẫn trở thành người đàn ông được phụ nữ hoan nghênh nhất.

Không biết từ nào, những người phụ nữ còn độc thân ở các chi cục công an và kiểm sát của thành phố Lam đều ít nhiều nghe nói đến Mặt Lạnh. Cũng không biết từ bao giờ, Mặt Lạnh vô duyên vô cớ liên tục bị phái nữ theo đuổi và bày tỏ tình cảm.

Ví dụ... Khi đến chi cục nào đó lấy tư liệu, anh đang ở trong phòng Hồ sơ, bỗng nhiên có mấy nữ cảnh sát trẻ tuổi đi vào. Mặt Lạnh chẳng để ý đến họ. Mấy cô cảnh sát đó đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười vây quanh anh: “Anh chính là Mặt Lạnh tiếng tăm lừng lẫy đúng không ạ? Bọn em là fan của anh đấy! Bọn em rất có hứng thú với tổ Khiên Đen, năm sau định đăng ký dự tuyển. Anh Mặt Lạnh có thể hướng dẫn bọn em không ạ?”

Trước những bông hoa rực rỡ thế này, nếu đổi lại là người đàn ông khác chắc tâm trí đã phơi phới rồi. Trong khi Mặt Lạnh khẽ chau mày, cầm tài liệu lên xem, vẫn không nhìn họ.

“Không thể”. Anh quay người đi mất.

Lại lấy ví dụ khác... Một hôm, anh đến Viện kiểm sát giao hồ sơ. Vừa bước vào đại sảnh, anh liền bị một nữ công tố trẻ gọi lại: “Mặt Lạnh! Mời anh qua chỗ tôi một lát!”

Một vụ giết người đang được thẩm tra, công tố viên tìm anh chắc chắn có chuyện. Mặt Lạnh không hề nghi ngờ, lập tức đi theo nữ công tố viên vào phòng làm việc.

Sau khi ngồi xuống, đối phương đưa tập hồ sơ cho anh, hỏi vài câu. Mặt Lạnh lại khẽ chau mày, bởi đây đều là những vấn đề đơn giản. Về lý mà nói, đã đến công tố viên IQ cũng không đến nỗi... Nghĩ đến đây, anh ngẩng đầu nhìn cô gái. Mặt Lạnh không hề hay biết, chỉ một ánh mắt lạnh nhạt nhưng rất đàn ông của anh cũng đủ khiến nữ công tố viên rung động. Cô tự nhủ, bản thân có thành tích học tập xuất sắc, dung nhan không tồi, được coi là hoa khôi của Viện kiểm sát, thật sự... xứng đôi với anh. Cô ngược nhìn anh, cất giọng nhẹ nhàng: “Mặt Lạnh, nghe nói anh chưa có bạn gái phải không?”

Mặt Lạnh vẫn đang xem hồ sơ, thờ ơ trả lời: “Đúng vậy”.

“Anh thấy tôi thế nào?”

Dù kiếm lời nhưng Mặt Lạnh không đến nỗi ngây ngô như Châu Tiểu Triện. Nghe câu hỏi, anh liền đặt hồ sơ xuống bàn, nhìn thẳng vào cô gái: “Chẳng thế nào cả”.

Nữ công tồ viên: “...”

Mặt Lạnh đứng dậy: “Không còn chuyện gì thì tôi đi trước đây”. Nói xong, anh liền đi thẳng ra ngoài.

Những vụ tương tự xảy ra rất nhiều lần. Sau đó, Mặt Lạnh trở nên nổi tiếng trong hệ thống công kiểm pháp với danh hiệu “vô tình”. Tất cả mọi người đều đoán già đoán non, không biết một người phụ nữ thế nào mới có thể khiến con tim Mặt Lạnh tan chảy?

Ngay cả nội bộ tổ Khiên Đen cũng bắt đầu bàn tán về chủ đề nóng hổi này. Một buổi trưa, sau khi ăn xong cơm hộp trong phòng làm việc, Lải Nhải gõ đũa vào cốc trà: “Rốt cuộc ai mới có thể hái “bông hoa” Mặt Lạnh của chúng ta nhỉ?”

Những đề tài vô vị thế này, Hàn Trầm và Mặt Lạnh tất nhiên không tham gia, chỉ có Châu Tiểu Triện và Tô Miên là tỏ ra hứng thú. Châu Tiểu Triện ngẫm nghĩ hồi lâu, lắc đầu: “Không biết! Tôi cũng chẳng rành mấy vụ này...”

Tô Miên thở dài như một tay lão luyện tình trường: “Mặt Lạnh không thích mấy cô hoạt bát đáng yêu, cũng chẳng để ý đến loại lạnh lùng băng giá. Xem ra khẩu vị của anh ấy tương đối khác người”.

Mặt Lạnh: “Thôi đi”.

Mọi người đều cho rằng Mặt Lạnh sẽ mãi mãi cô đơn. Ngay cả bản thân anh dường như cũng quen cuộc sống một thân một mình. Thật ra, cũng không phải do anh còn nặng tình với cô bạn gái trước, cô ta sớm đã kết hôn sinh con rồi. Anh chỉ là không biết bắt đầu một mối tình mới như thế nào. Có lẽ do cảm giác đó chưa tới nên anh cũng chưa thể miễn cưỡng.

Cho đến một hôm... Đó vốn là một ngày bình thường như mọi ngày. Mặt Lạnh bị đâm một nhát vào vai trong lúc truy bắt tội phạm. Thế là vào buổi chiều tĩnh mịch, anh tới phòng y tế của cơ quan. Trong phòng có mùi thuốc khử trùng, nhưng cũng thoang thoảng một hương thơm nào đó giống mùi hoa cỏ. Mặt Lạnh cúi đầu, liền nhìn thấy một chậu cây cảnh nhỏ xíu và bề cá có một con cá vàng nhỏ tung tăng bơi lội ở trên bàn làm việc. Ở một nơi đây hóc môn nam tính và nghiêm túc như Cục công an lại có cảnh tượng bình yên thế này, tự dưng khiến lòng người lắng đọng.

“Đợi một lát! Tôi rửa mặt xong sẽ ra ngay!” Một giọng nữ lạnh lạnh dễ nghe từ bên trong vọng ra.

Mặt Lạnh đưa mắt về phía tấm màn gió, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, trong đầu tự động hiện lên thông tin liên quan đến bác sĩ ở đây. Hình như anh từng nghe nói, phòng y tế vừa có một bác sĩ thực tập mới đến, thấy bảo dung nhan không tồi, còn chưa có bạn trai nữa. Một lúc sau, tấm màn gió vén lên, một người đi ra ngoài. Mặt Lạnh liền ngoảnh đầu về bên đó.

Châu Tiểu Triện cảm thấy Mặt Lạnh gần đây hơi kỳ lạ. Anh chỉ là bị rách một đường ở vai, vậy mà trưa hôm nào cũng tới phòng y tế. Lần trước, Mặt Lạnh bị Hứa Nam Bách đâm một nhát khá nặng cũng không chăm chỉ như bây giờ. Chẳng lẽ vết thương nặng hơn so với vẻ bề ngoài? Khi cùng ăn tối, Châu Tiểu Triện cất giọng đầy quan tâm: “Mặt Lạnh, dạo gần đây anh hay tới phòng y tế vậy? Có phải vết thương chưa khỏi không?”

Cậu ta vừa dứt lời, mọi người đều ngẩng đầu nhìn Mặt Lạnh. Mặt Lạnh bình thản uống một hớp canh: “Không phải. Tôi đang theo đuổi một người ở đó”.

Châu Tiểu Triện, Lải Nhải và Tô Miên đều phun canh ra ngoài. Hàn Trầm cũng nhướn mày nhìn Mặt Lạnh.

“Theo đuổi ư?” Lải Nhải vô cùng kinh ngạc, “Không phải là ý mà chúng tôi hiểu đấy chứ?”

Mặt Lạnh chẳng bao giờ trả lời những câu hỏi vớ vẩn thế này. Anh lặng thinh, tiếp tục uống canh. Mọi người ở đây đều là cảnh sát hình sự xuất sắc nên thông suốt mọi chuyện trong giây lát.

Lải Nhải: “Anh đang theo đuổi cô bác sĩ đấy à? Ái chà! Cô ấy được đấy! Tôi cũng muốn theo đuổi”.

Mặt Lạnh ngẩng đầu liếc anh ta: “Cậu hãy bỏ cuộc đi”.

Lải Nhải: “Anh...”

Châu Tiểu Triện: “Ồi! Tôi cũng thích cô bác sĩ đó. Mặt Lạnh đúng là có mắt nhìn người”.

Mặt Lạnh mỉm cười. Hàn Trầm vỗ vai động viên anh. Đối với chuyện này, phản ứng của phụ nữ dù sao cũng chậm hơn đàn ông. Tô Miên im lặng một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra cô bác sĩ đó là ai. Cô vỗ đùi đánh đét: “Ồi trời! Mặt Lạnh, thì ra anh thích kiểu phụ nữ vừa dịu dàng vừa đáng yêu đó”.

Mặt Lạnh châm một điếu thuốc, mỉm cười: “Đúng thế!”

Kể từ khi để ý đến cô bác sĩ vừa dịu dàng vừa đáng yêu đó, Mặt Lạnh cứ đôi ba ngày lại đến phòng y tế. Sau đó, vào một buổi chiều nắng chói chang...

“Chị nói gì cơ? Bác sĩ Hạ bảo không thích mẫu đàn ông như Mặt Lạnh ư?”

Châu Tiểu Triện há hốc mồm, Tô Miên xòe tay bắt lặc: “Đúng là người ta nói như vậy đấy. Mấy vô bé ở phòng y tế đều nghe thấy rõ rành rành”.

Hai người vừa trò chuyện vừa âm thầm quan sát Mặt Lạnh. Mặt Lạnh cúi đầu, lặng lẽ châm điếu thuốc. Lải Nhải ở bên cạnh cất giọng oang oang: “Cô bé đó không thích Mặt Lạnh ư? Mặt Lạnh là người đàn ông được hoan nghênh nhất Cục Công an, sao lại có người không thích anh ấy? Chắc chắn có sự hiểu lầm ở đây”.

Tô Miên nằm bò lên bàn làm việc của Mặt Lạnh, cất giọng lo lắng: “Làm thế nào bây giờ? Hay là tôi lừa cô ấy đến đây, anh hãy gạ nấu thành cơm...”

Chưa kịp nói hết câu, cô đã bị Hàn Trầm cốc đầu: “Em đưa ra ý kiến vớ vẩn gì thế?”

Tô Miên: “Ý tưởng này cũng được...”

“Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân[3]”. Hàn Trầm cất giọng mang hàm ý sâu xa. Người khác nghe thì chỉ thấy câu này rất có trách nhiệm. Nhưng Tô Miên hiểu ý, hai má nóng ran.

[3] “Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân”: Chuyện mình không muốn làm thì đừng ép người khác phải làm.

Tối qua, đúng là cô “bất dục”, nhưng anh vẫn “thi hành” đấy thôi.

Ba người tỏ ra sốt ruột, chỉ có nam chính Mặt Lạnh vẫn yên lặng hút thuốc. Sau đó, anh chẳng nói chẳng rằng đứng dậy bỏ đi.

Phòng y tế nằm ở một tòa nhà nhỏ khác. Lúc này, trước sau tòa nhà đều không một bóng người. Văn phòng bác sĩ Hạ ở trên tầng hai, ban công có mấy chậu cây cảnh, gió thổi rèm cửa bay bay.

Mặt Lạnh đứng ở tầng dưới, tựa người vào lan can hút thuốc. Một lúc sau, anh nhìn thấy cô gái đáng yêu của mình mặc áo blouse trắng, đi ra ngoài ban công. Cô chống tay lên cằm, dõi mắt về phía xa, bộ dạng có chút ngẩn ngơ.

Mặt Lạnh ngược nhìn cô. Vào thời khắc này, gương mặt vốn vô cảm của anh lộ vẻ hệt hắng.

Cô không thích anh ư? Tại sao chứ? Đã lâu anh mới lại có cảm giác rung động trước một người khác phái, nhưng chưa thực sự bắt đầu đã kết thúc hay sao?

Lần trước ở bên nhau ba năm còn bị người ta bỏ rơi. Lần này chưa ra trận đã chết từ trong trứng nước rồi.

Công việc ở phòng y tế của Cục Công an rất nhàn rỗi. Buổi sang, Hạ Tử Thất chẳng có việc gì làm. Cô cho cá vàng ăn, tưới nước chậu cây cảnh rồi ra ngoài ban công hít thở không khí trong lành. Vô tình cúi đầu, cô liền bắt gặp hình bóng vô cùng quen thuộc.

Dưới ánh nắng rực rỡ người đàn ông tựa lưng vào góc tường hút thuốc, mắt hướng về bên này. Gương mặt Hạ Tử Thất ửng đỏ ngay tức thì.

Anh lại đến nữa rồi! Trì Thâm!

Mặc dù tất cả mọi người đều gọi anh là Mặt Lạnh nhưng Hạ Tử Thất vẫn luôn nhớ tới tên thật của anh. Bởi tên anh cũng như con người anh vậy, có thể khiến trái tim cô thổn thức.

Tình yêu đẹp nhất thế gian này chính là lưỡng tình tương duyệt, tâm linh tương thông. Nhưng nếu anh không tỏ thái độ thì cô cũng không thể chắc chắn. Do đó, quá trình tiếp xúc sẽ rất ngọt ngào, nhưng cũng đắng chát và giày vò nội tâm con người.

Hạ Tử Thất vờ như không nhìn thấy Mặt Lạnh nhưng khóe mắt cô vẫn không rời khỏi anh. Vài phút sau, anh đột nhiên dập tắt mẫu thuốc, ném vào thùng rác ở gần đó rồi đi lên phòng y tế.

Hạ Tử Thất nhanh chóng quay về phòng, uống một ngụm nước lớn, vỗ nhẹ gương mặt ửng hồng của mình, đồng thời ổn định hô hấp, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Mặt Lạnh gõ cửa bước vào, liền thấy người con gái ngồi sau bàn làm việc. Trái tim anh bỗng đập mạnh. Một ý niệm trở nên rõ ràng và kiên định hơn bao giờ hết. Cô muốn anh bỏ cuộc ư? Không dễ như vậy đâu.

Mặt Lạnh ngồi trước mặt cô. Hạ Tử Thất dán mắt vào cuốn sách y học trên bàn. Cô không dám nhìn thẳng vào anh, bởi ánh mắt sáng ngời của người đàn ông luôn khiến cô mất tự nhiên.

“Vết thương của anh đã khỏi rồi, không cần đến đây nữa”. Cô lên tiếng.

Cô nói thẳng quá làm trái tim Mặt Lạnh lại một lần nữa bị tổn thương. Im lặng một lát, anh lên tiếng: “Hôm nay vết thương hơi khó chịu, em kiểm tra giúp tôi xem thế nào”.

Bình thường, Mặt Lạnh rất hiếm khi có những hành động vô lại và vô sỉ thế này. Nhưng ở cạnh Hàn Trầm lâu ngày, anh thừa nhận bản thân ít nhiều cũng bị ảnh hưởng...

“Vâng. Anh cởi áo ra đi!” Hạ Tử Thất nói, trong lòng có chút thất vọng... Thì ra, vì vết thương chưa lành nên anh mới tìm đến cô.

Nhưng đây chẳng phải là lẽ thường tình hay sao? Nếu không, anh đến tìm cô vì lý do gì? Thích cô chắc?

Mặt Lạnh quay lưng về phía Hạ Tử Thất, cởi áo để lộ bờ vai trần. Hạ Tử Thất đứng dậy, hơi cúi xuống giúp anh xem xét vết thương.

Vết thương hồi phục rất tốt... Sao anh lại thấy khó chịu nhỉ?

“Anh khó chịu kiểu gì thế?” Cô cất giọng nghiêm túc.

Kiểu gì ư? Mặt Lạnh chịu chết. Im lặng vài giây, anh mới từ tốn trả lời: “Ngứa ngứa, hơi đau, cũng có chút khó chịu”.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, trong căn phòng rộng lớn chỉ có hai người. Vết sẹo màu đỏ tươi, giống trăng lưỡi liềm nổi bật trên vai người đàn ông. Làn da anh là màu đồng mà Hạ Tử Thất thích nhất, có lẽ thường xuyên rèn luyện nên toát ra cảm giác mạnh mẽ. Đặc biệt là bờ vai và sống lưng của anh, chỉ chừng đó đủ biết thân hình người đàn ông này rất... hoang dã và quyến rũ.

Giống như những lần giúp anh kiểm tra vết thương trước đây, Hạ Tử Thất lại bị cơn chấn động thị giác, hơn nữa có xu hướng ngày càng mãnh liệt. Trái tim xao xuyến nên cô không nghe rõ lời anh. Do không tiện hỏi lại, cô đành đáp: “Để tôi kê ít thuốc cho anh”.

Mặt Lạnh: “... Được”.

Trong lòng anh hết sức hỗn loạn. Một giọng nói vang lên: Đúng là cô ấy không để ý đến cậu. Với những đối tượng xa lạ, cậu tuyệt đối không nói những lời mờ ám này. Cô ấy không hề có tình cảm với cậu nên mới chẳng phản ứng. Một giọng nói khác khẽ thở dài: Em đúng là cô gái đáng yêu... Tâm trạng phiền muộn của đàn ông liệu có thể dùng thuốc chữa trị không?

Hạ Tử Thất nhanh trí kê toa thuốc gồm hai hộp vitamin và một hộp protein.

Bình thường, cô thấy anh và các đồng nghiệp toàn ăn thịt nên thuốc này giúp anh điều chỉnh chất dinh dưỡng cũng tốt. Mặt Lạnh mặc áo, cầm hộp thuốc mà không lên tiếng.

Hạ Tử Thất mỉm cười: “Tạm biệt”.

Mặt Lạnh đứng dậy, đi tới cửa đột nhiên dừng bước: “Chúng ta sẽ còn gặp lại, Hạ Tử Thất!”

Hạ Tử Thất chờ người. Đợi anh khuất, cô mới đập đầu xuống bàn. Thôi xong rồi! Chắc chắn anh cho rằng, việc cô đưa vitamin và protein cho anh là hành vi lấy lệ. Anh bảo “sẽ còn gặp lại”, thậm chí nhớ rõ họ tên cô. Nghe nói từ trước đến nay, anh không bao giờ nể mặt phụ nữ. Nhất định anh sẽ ghi nhớ mối thù này. Cô dường như nhìn thấy mối tình đơn phương của mình đã theo gió cuốn đi mất.

Cùng lúc đó, Mặt Lạnh ngồi trong phòng làm việc, tay vẫn mân mê hộp thuốc trong túi quần. Mặc dù không hiểu tại sao cô đưa vitamin ỉn, nhưng nhớ đến vẻ mặt đáng yêu, mọi lời nói của cô, trái tim người đàn ông lại trở nên mềm mại và xôn xang.

Cúi đầu nhìn hộp thuốc trong tay, gương mặt tuần tú trước giờ không có nhiều biểu cảm bỗng ửng đỏ.

Khoảng thời gian sau đó, Mặt lạnh bận rộn nên không có cách nào tiến thêm bước nữa. Nhưng ít ra, mối liên hệ giữa anh với Hạ Tử Thất vẫn không bị gián đoạn. Không gián đoạn có nghĩa là...

Cứ đôi ba ngày, anh lại gặp cô ở căng tin. Tổ Khiên Đen đồng tâm hiệp lực, đều ngồi xung quanh cô, đồng thời giữ chỗ đẹp nhất cho Mặt Lạnh để anh có thể ngắm cô gái nhỏ của mình. Nếu có anh chàng cảnh sát nào có tình ngòai cạnh Hạ Tử Thất, Tô Miên và Châu Tiểu Triện sẽ lập tức lao tới, đẩy đối phương đi chỗ khác, chiếm chỗ bên cạnh cô, thành công trong việc giúp Mặt Lạnh giữ người.

Ngoài ra, nếu trong đội cảnh sát nào bị thương, Mặt Lạnh trước giờ vốn không nhiều chuyện, bỗng dưng thay đổi thái độ, đích thân đưa họ đến phòng y tế, ở đó chờ họ bôi thuốc. Có người thắc mắc: “Gần đây Mặt Lạnh trở nên nhiệt tình đột xuất. Có phải nhìn trúng em gái nào ở phòng y tế không?” Người của tổ Khiên Đen rõ đạo lý theo đuổi gái không thể rút dây động rừng. Thế là Hàn lão đại ra mặt giải thích: “Mặt Lạnh rất ít khi giao lưu với đồng nghiệp nên tôi kêu cậu ấy đi”.

Cứ thế, hai người dần trở nên thân thiết. Mặt Lạnh biết được Hạ Tử Thất chưa có bạn trai, hơn nữa còn từ chối mấy anh chàng cảnh sát trong Cục. Hạ Tử Thất cũng biết được, Mặt Lạnh thoát nhìn có vẻ lạnh lùng khó gần, nhưng thật sự rất chu đáo. Mấy lần đưa đồng nghiệp đến khám bệnh, mỗi khi cô không chú ý đến chi tiết nhỏ, anh đều nhẹ nhàng nhắc nhở. Hiện tại, anh chưa có bạn gái. Bạn gái cũ chê anh dành nhiều thời gian cho công việc nên mới chia tay. Anh thật sự không dễ mở lòng nên mấy năm nay cô đơn một mình. Nếu trở thành bạn gái của anh, chắc chắn cô sẽ không gây tổn thương cho anh...

Làm sao bây giờ... Hình như, cô nàng ngày càng thích anh hơn.

Tình cảm thăm dò lẫn nhau và suy tính thiệt hơn giữa hai người cuối cùng cũng chấm dứt vào một ngày cuối tuần. Hôm đó, ngành cảnh sát toàn tỉnh tổ chức cuộc thi Kick-Boxing [4]. Mặt Lạnh vốn dĩ đã đạt được vô số giải thưởng trong những cuộc thi tương tự nên không có hứng thú tham gia. Tuy nhiên, mấy thành viên tổ Khiên Đen như Tô Miên, Lải Nhải và Châu Tiểu Triện đều hiếu thắng, nhất định bắt anh đi giành lấy giải nhất. Mặt Lạnh chẳng bận tâm nên đã đồng ý.

[4] Kick-Boxing là môn thể thao chiến đấu độc lập dựa trên đá và đấm, lịch sử phát triển từ karate, Muay Thái và boxing của phương Tây.

Sau khi biết tin anh tham gia, Hạ Tử Thất cả ngày đứng ngòai không yên. Chờ mãi mới tới giờ tan sở, cô lập tức đến địa điểm tổ chức cuộc thi đấu.

Hạ Tử Thất đến từ sớm. Lúc cô tới, sân thi đấu có sức chứa cả trăm người mới chỉ lác đác mười mấy người. Cô đảo mắt một vòng, trong lòng khắp khối mừng thầm, đến sớm như vậy cũng chỉ vì mục đích chọn chỗ ngòai tốt. Ai ngờ vừa đi hai bước, cô chợt có cảm giác đang bị ánh mắt quen thuộc “chiếu tướng”. Cô từ từ ngẩng đầu, liền nhìn thấy Mặt Lạnh.

Anh đang ngòai ở khu vực nghỉ ngơi bên cạnh sân thi đấu. Hôm nay, anh mặc áo may ô trắng bó sát, quần thể thao màu xám đậm. Anh cầm chai nước suối ngắi đầu uống, mắt dôi về hướng này. Hạ Tử Thất không phải là người dễ dàng đỏ mặt. Nhưng hành động của Mặt Lạnh khiến cô không giám nhìn thẳng. Đầu cô cúi gằm, gương mặt nóng bừng, lạng lẽ tiến về phía khán đài.

Sao anh đến sớm đến thế? Trong lòng Hạ Tử Thất dôi lên một cảm xúc khó tả. Thôi xong, còn một tiếng nữa thì cuộc thi đấu bắt đầu. Cô âm thầm quan sát xung quanh, chỉ nhìn thấy những cô gái đầy hưng phấn, vô tình mà hữu ý liếc qua Mặt Lạnh. Bình thường đều là đám mê trai đẹp mới đến sớm thế này...

Mặt Lạnh vốn không phải là thành phần tích cực, nhưng ba thành viên kia của tổ Khiên Đen lại rất hăng hái nên anh mới có mặt sớm như vậy.

Mặt Lạnh dõi theo Hạ Tử Thất từ phía xa. Hàn Trầm cúi đầu đọc tin tức trên điện thoại, ba người còn lại không nhìn thấy Hạ Tử Thất. Họ đang bận khiêu khích những đối thủ khác. Châu Tiểu Triện nói với một người cảnh sát hình sự đang đi tới: “Lão Chu, anh cũng tham gia cuộc thi à? Có muốn thử độ sức với Mặt Lạnh nhà chúng tôi không?”

Tô Miên: “Tiểu Trần đẹp trai đến rồi à...” Cô hạ thấp giọng: “Tôi biết cậu cũng đăng ký, nhưng Mặt Lạnh là giỏi nhất! Mặt Lạnh đẹp trai nhất... khắp thiên hạ không có đối thủ...”

Chứng kiến ba người giở trò ấu trĩ, đặc biệt là cô gái nhỏ mặt mày hơn hở, Hàn Trầm đưa tay đỡ trán. Anh luôn tưởng rằng, do nhiều năm sống ở môi trường toàn đàn ông cục mịch, cô mới trở nên thô lỗ, cà lơ phất phơ. Xem ra, việc quay về bên anh cũng chẳng khiến cô nữ tính là bao.

Có điều... Hàn Trầm mỉm cười. Khẩu vị của anh quả nhiên ngày càng khác thường. Anh cảm thấy cô như vậy càng đáng yêu và gọi cảm hơn.

Cảnh sát đa phần đều có cái đầu “nóng”. Dưới sự khiêu khích của ba thành viên tổ Khiên Đen, cuối cùng cũng có người không nhịn nổi, đi đến chỗ Mặt Lạnh: “Mặt Lạnh! Chúng ta thử trước đi!”

100. Chương 100: Ngoại Truyện: Mặt Lạnh Vô Tình - P2

Tô Miên, Lải Nhải và Châu Tiểu Triện hết sức hưng phấn. Những cô gái trẻ xung quanh cũng dõi mắt về bên này.

Mặt Lạnh hơi nhíu mày, chẳng để ý đến anh chàng cảnh sát không biết trời cao đất dày dám thách thức mình. Cuộc thi chưa chính thức bắt đầu, anh chẳng thừa hơi làm mấy chuyện vô bổ. Đang định từ chối, Mặt Lạnh chợt phát hiện Hạ Tử Thất nhìn về hướng này. Anh đột nhiên nghĩ tới một vấn đề quan trọng. Hôm nay, cô đến xem ai thi đấu? Xem anh hay còn người nào khác?

Im lặng vài giây, Mặt Lạnh cuối cùng cũng có quyết định quan trọng. Anh sẽ đánh bại mọi đối thủ trong ngày hôm nay, để cô không thể nhìn ai khác ngoài anh.

Tối hôm đó, những đối thủ khác không hề hay biết Mặt Lạnh đã ra một quyết định tàn khốc. Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi vừa thách đấu vui mừng chờ đợi Mặt Lạnh chỉ giáo. Anh ta nghĩ bụng, thua thì thua nhưng có thể tiếp mấy chiêu của Mặt Lạnh cũng đã oai phong rồi. Hơn nữa, anh ta nghe nói đối phương ngoài mặt lạnh lùng, trên thực tế là người dịu dàng, chắc sẽ nương tay với mình.

Mặt Lạnh đứng dậy, gật đầu nói với anh ta: “Chúng ta ra kia đi!”

Mọi người hết sức phấn chấn. Hạ Tử Thất hơi căng thẳng và xúc động. Cô cảm thấy lo lắng cho anh. Anh mới bị thương cách đây không lâu, hy vọng lần này sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Một phút sau... Cả sân thi đấu im lặng như tờ. Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi nằm dưới đất, nấc nghẹn muốn khóc. Trong vòng một phút, anh ta bị đốn ngã liên tiếp năm lần, vô cùng mất mặt. Má bên trái còn trúng một cú đấm nên sưng húp. Anh bị lời đồn lừa gạt thật rồi, đại ca Mặt Lạnh chẳng dịu dàng chút nào cả.

Ngoài Hàn Trầm, tất cả mọi người đều há hốc mồm. Mặt Lạnh bình thản kéo đối thủ đứng dậy, sau đó vỗ vai động viên anh ta rồi quay người trở về chỗ ngồi. Dáng vẻ của anh rất đàn ông và có khí thế, khiến các cô gái reo hò ầm ĩ.

Hạ Tử Thất không nhịn nổi, suýt nữa hét lên. Dõi theo hình bóng người đàn ông, cô chỉ cảm thấy trái tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô thích anh quá đi mất! Phải làm sao bây giờ? Cũng không rõ từ bao giờ, cô bắt đầu thích anh đến thế. Thích đến mức không biết nên làm thế nào mới phải.

Nghe tiếng hò reo của các cô gái, vành tai Mặt Lạnh hơi ửng đỏ, nhưng sắc mặt anh vẫn không một chút biểu cảm. Cho tới bây giờ, kế hoạch của Mặt Lạnh tạm coi là thuận lợi. Nhưng trên thế giới này, chúng ta không sợ đối thủ như thần chỉ sợ đồng đội như heo. Anh vừa ngồi một lúc Lải Nhải ghé sát Tô Miên, thì

thầm điều gì đó. Vài giây sau, Tô Miên quay sang người đàn ông của mình, cất giọng ngọt ngào: “Chồng yêu...”

Hàn Trầm nhướn mày nhìn cô: “Miễn đi!”

Tô Miên nắm lấy cánh tay anh: “Anh đấu với Mặt Lạnh một trận đi mà! Không lẽ anh sợ đánh không lại anh ấy sao? Người ta rất muốn, rất muốn thấy anh trở tài mà...” Từ “người ta” chắc chắn do Lải Nhải chỉ cho cô. Câu nói “sến” như thế không phải là phong cách của Tô Miên, nhưng khiến người đàn ông luôn chiều chuộng bạn gái cảm thấy rất dễ chịu.

Trước ánh mắt mong chờ của Tô Miên, Hàn Trầm vỗ nhẹ vào gáy cô, hạ giọng: “Nếu thắng Mặt Lạnh thì anh sẽ được gì?”

Tô Miên: “...Anh đúng là lưu manh!”

Hàn lưu manh đứng dậy: “Chúng ta cứ quyết định như vậy đi nhé”.

Tô Miên: “Quyết định gì chứ?”

Cô muốn nuốt lời nhưng không còn kịp nữa. Hàn Trầm đi tới, vỗ vai Mặt Lạnh.

Mặt Lạnh bình thản ngoảnh đầu. Cứ ngỡ là đối tượng nào đó không biết trời cao đất dày, dám thách đấu anh, ai ngờ lại là lão đại nhà mình.

Vào thời khắc Hàn Trầm đứng lên, bầu không khí tựa như được đẩy tới cao trào. Dù trước kia Hàn Trầm chưa chính thức tham gia cuộc thi nào, nhưng những người từng có dịp độ sức với anh chỉ có thể thờ dài bất lực. Khả năng của anh cao hơn hẳn Mặt Lạnh...

Mọi người đều tỏ ra hưng phấn. Hạ Tử Thất là người duy nhất cảm thấy lo lắng. Đấu với Hàn Trầm... liệu Mặt Lạnh có thắng nổi không? Mặc dù trong lòng hiểu rõ, thất bại dưới tay Hàn Trầm là chuyện bình thường nhưng cô không muốn anh thua. Không hiểu nguyên nhân vì sao, cô cảm thấy con người như anh không nên thua. Bởi nếu vậy, cô sẽ rất đau lòng. Nhiều lúc, vấn đề phụ nữ lo lắng lại chẳng là gì đối với đàn ông. Mặt Lạnh yên lặng nhìn Hàn Trầm vài giây rồi đưa mắt về phía Hạ Tử Thất. Hàn Trầm là người hết sức nhạy bén, nhanh chóng phát hiện ra cô bác sĩ đang ngồi ở một góc.

Hai người đàn ông lại nhìn nhau. Ánh mắt của Mặt Lạnh như muốn nói: Lão đại, tôi giúp anh nhiều như vậy. Lần này, anh hãy tự lo liệu đi!

Ánh mắt của Hàn Trầm đáp lại: Cậu cứ yên tâm. Tôi nhất định sẽ chơi đẹp.

Sau này có người bình luận, cuộc độ sức giữa Hàn Trầm và Mặt Lạnh là trận Kick-Boxing kinh thiên động địa nhất từ trước đến nay trong lịch sử tỉnh K. Dù không phải là thi đấu chính thức, dù khán giả chỉ có hơn hai chục người, thế nhưng, trận thi đấu vẫn hấp dẫn đến mức khiến những khán giả có mặt đều nín thở, nhiều năm sau vẫn còn ấn tượng sâu sắc...

Cuối cùng, Hàn Trầm bị đánh bại do một sơ suất nhỏ. Anh gật đầu, nói một câu mang hàm ý sâu xa: “Mặt Lạnh! Cậu là cảnh sát hình sự mạnh nhất tỉnh K”.

Người kiêu ngạo như Hàn Trầm có thể đánh giá cao Mặt Lạnh đến mức đó, thậm chí còn cho rằng mình không bằng người ta đúng là chuyện hiếm có khó gặp.

Hai người đàn ông bình thản về chỗ ngồi. Tô Miên đã chú ý đến sự có mặt của Hạ Tử Thất nên rất ủng hộ hành động của bạn trai. Thế mới có nghĩa khí chứ! Còn Mặt Lạnh toàn thân đầy mồ hôi, vừa cầm chai nước, vừa tiếp tục dõi mắt về phía cô bác sĩ. Vừa định uống, anh chợt phát hiện chai không còn nước.

Mặt Lạnh chuẩn bị chai nước khác, liền bị Tô Miên ngăn lại: “Khoan đã!”

Mặt Lạnh liền dừng động tác. Trong khi đó, Tô Miên nhanh chóng cầm chai nước chạy về phía Hạ Tử Thất. Tô Miên tiến lại gần, đưa chai nước cho Hạ Tử Thất: “Tử Thất, Mặt Lạnh uống hết nước rồi, em mang cho anh ấy đi!”

Châu Tiểu Triện và Lải Nhải suýt phun nước ra ngoài, còn Mặt Lạnh cứng đờ người.

Có kiểu làm mối nào như vậy không? Mặt Lạnh thận trọng tiến hành từng bước một thời gian dài. Tô Miên làm vậy chẳng khác nào đẩy anh vào cục diện bế tắc. Dù là người bình tĩnh như Mặt Lạnh cũng không kịp chuẩn bị tâm lý. Hàn Trầm hết nói nổi, đành vỗ vai an ủi anh.

Cũng phải nhắc lại một điều, não bộ của phụ nữ khác xa đàn ông. Hạ Tử Thất bình thường tương đối điềm tĩnh nhưng rơi vào hoàn cảnh này, đầu óc cô hỗn loạn, hai má nóng ran. Khi Tô Miên đưa chai nước cho Hạ Tử Thất, trong đầu cô chỉ nghĩ đến một vấn đề: Tại sao lại bảo cô mang nước cho anh? Vì quan hệ giữa cô và Cẩm Hi không tệ ư? Nếu cô mang đến, liệu anh có uống không? Vì Cẩm Hi nhờ nên chắc anh sẽ không nhận ra cô thích anh...

“Vâng”. Hạ Tử Thất cầm chai nước, bình tĩnh đứng dậy đi về phía Mặt Lạnh.

Hàn Trầm chỉ nở nụ cười nhàn nhạt. Lải Nhải và Tiểu Triện từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng và xúc động. Mặt Lạnh đứng dậy, trống ngực đập thình thịch theo từng bước chân tiến lại gần của cô.

Toàn thân Hạ Tử Thất đã nóng đến mức ngất ngây. Thân hình cao lớn hùng hục và gương mặt tuấn tú của anh hiện rõ trong tầm mắt. khiến cô không dám nhìn thẳng.

Hạ Tử Thất nhanh chóng đến trước mặt anh. Bốn thành viên tổ Khiên Đen vờ như không nhìn thấy, đều quay đi chỗ khác.

Hạ Tử Thất lên tiếng: “Chị Cẩm Hi bảo em đưa nước cho anh”.

Mặt Lạnh điềm nhiên nhận lấy: “Cảm ơn em”.

Hai người im lặng vài giây, Hạ Tử Thất rất bối rối, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản: “Em có chút việc phải đi trước. Chào anh!”

Mặt Lạnh: “Em...”

Bình thường vốn kiệm lời nên vào thời khắc này anh càng không biết nói gì. Anh định hỏi: Em mang nước cho tôi, rốt cuộc là do em tự nguyện hay vì em ngốc nghếch nên mới để Tô Miên sai khiến?

Nhưng anh làm sao có thể phê bình cô ngốc nghếch? Anh nên nói gì bây giờ?

Trong lúc Mặt Lạnh đang sắp xếp câu từ, Hạ Tử Thất vội vàng quay người bỏ đi. Mặt Lạnh phản ứng nhanh túm lấy tay cô. Cô liền dừng bước, quay đầu mỉm cười với anh: “Trì Thâm! Biểu hiện của anh rất tuyệt. Cố lên!”

Mặt Lạnh ngẩn người. Mấy thành viên tổ Khiên Đen cũng sững sờ, tròn mắt nhìn Hạ Tử Thất chạy đi. Lải Nhải túm vai Mặt Lạnh: “Sao anh không đuổi theo? Sao không giữ cô ấy lại?”

Tô Miên phụ họa: “Đây là thời khắc then chốt đó, mau đuổi theo đi. Anh là đàn ông mà!”

Hàn Trầm cũng lên tiếng: “Sao cậu không đuổi theo?”

Nào ngờ Mặt Lạnh im lặng hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ.

Bình thường anh rất hiếm khi cười nên gương mặt anh bây giờ khiến những người xung quanh lóa mắt. Sau đó, anh cất giọng chắc nịch: “Cô ấy thích tôi. Cô ấy cũng thích tôi”.

Hả? Tô Miên và mọi người nhất thời không hiểu tại sao Mặt Lạnh có thể chắc chắn như vậy?

“Là vì cô ấy động viên anh? Hay do cô ấy mang nước cho anh?” Châu Tiểu Triện tỏ ra ngờ vực. Mặt Lạnh nở nụ cười thâm sâu: “Những việc đó không quan trọng”.

“Vậy thì là gì?” Hàn Trầm cũng chịu.

Mặt Lạnh cầm áo khoác, chuẩn bị đuổi theo người ta. Sau đó, anh nói rành từng chữ một: “Nếu không thích tôi, sao cô ấy lại nhớ rõ tên thật của tôi?”

Hàn Trầm: “...”

Tô Miên: “...”

Tiểu Triện: “Thế cũng được sao?”

Chỉ một người cũng không được ai nhớ tên thật là Lải Nhải vỗ đùi đánh đét một cái: “Ôi trời! Rất có lý! Chắc chắn cô ấy thích anh. Mặt Lạnh! Anh mau đuổi theo đi!”

Mặt Lạnh chạy ra khỏi sân thi đấu, cứ tưởng sẽ chặn được người ở giữa đường. Kết quả, cả đoạn đường dài, cũng chẳng thấy bóng giăng Hạ Tử Thất. Về đến toàn nhà có phòng y tế, anh phát hiện nơi làm việc của cô bật đèn sáng.

Mặt Lạnh mỉm cười. Em chạy nhanh thật đấy!

Hạ Tử Thất quay về phòng làm việc, gương mặt vẫn nóng bừng. Tuy nhiên, tâm tình của cô không phơi phới như Mặt Lạnh, mà chỉ có cảm giác ấm áp, ngọt ngào, thấp thỏm giống như mấy tháng qua. Cô tự nhủ, có thể làm bạn cũng tốt. Cô và anh chắc chắn không thể tiến thêm bước nữa. Với tính cách đó, Mặt Lạnh làm sao có thể mở cánh cửa trái tim ột phụ nữ bước vào.

Hạ Tử Thất đang chìm trong suy tư đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô thấy hơi lạ, tối muộn như vậy rồi còn ai đến đây?

“Ai đấy ạ?” Cô mở miệng hỏi.

“Mặt...” Người đàn ông ngoài cửa chữa lại: “Trì Thâm”.

Trống ngực Hạ Tử Thất đập thành thịch... Anh đến đây làm gì nhỉ?

Cánh cửa từ từ mở ra. Mặt Lạnh đứng dưới ánh trăng, thân hình cao lớn thẳng tắp, mái tóc ngắn còn ướt mồ hôi. Anh nhìn cô bằng ánh mắt sáng ngời.

Hạ Tử Thất không cách nào nhìn thẳng vào anh. Chỉ có hai người trong màn đêm yên tĩnh, bầu không khí trở nên căng thẳng và ngột ngạt trong giây lát.

Cô xoay lưng đi vào phòng: “Có chuyện gì sao ạ?”

Mặt Lạnh không trả lời, thuận tay khóa trái cửa. Nhịp tim Hạ Tử Thất càng đập loạn xạ. Cô ngồi xuống trước bàn làm việc, giả vờ giờ sách. Thấy anh vẫn im lặng, cô đành mở miệng hỏi: “Anh tìm em... có chuyện gì thế?”

Mặt Lạnh trầm mặc hồi lâu. Sau đó, anh chống hai tay xuống mặt bàn, từ từ cúi thấp người. Thân hình của anh cao lớn dường như bao phủ lên cô.

Trái tim Hạ Tử Thất như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực... Anh muốn làm gì vậy?

“Em biết rõ rồi còn hỏi”. Giọng nói trầm thấp, dịu dàng vang lên trên đỉnh đầu cô.

Hạ Tử Thất sắp phát điên đến nơi rồi... Rốt cuộc cô “biết rõ” điều gì chứ? Chẳng qua cô chỉ làm theo yêu cầu của Bạch Cẩm Hi, đưa chai nước cho anh mà thôi. Không lẽ anh đã nhìn thấu tâm tư của cô hay sao? Cũng có thể lắm chứ. Dẫu sao anh cũng là thần thám của tổ Khiên Đen mà.

“Tại sao em lại nhớ tên tôi?” Giọng nói đầy từ tính mang theo ý cười vang lên. Mặt Lạnh định “ngả bài” ngay bây giờ vào thời khắc này mà không hành động thì còn gọi gì là đàn ông nữa.

Hạ Tử Thất chẳng biết trả lời thế nào, đành hàm hồ đáp: “Em nhớ hết tên của mọi người trong Cục mà. Anh là Trì Thâm, còn Lải Nhải tên thật là Thi Hoàn...”

Cô còn chưa nói hết câu, người đàn ông ở phía đối diện đã biến sắc mặt.

Hạ Tử Thất: “Anh sao thế?”

Mặt Lạnh: “...”

Hạ Tử Thất cảm nhận được Mặt Lạnh có chút khác thường. Lúc mới bước vào, anh tỏa ra khí thế bức người. Câu nói “Em biết rõ rồi còn hỏi” quả thật giống con sói để lộ nanh vuốt của mình, rất oai phong và bá đạo. Vào thời khắc này, anh lặng lẽ đứng đó, tựa như trở về hình ảnh chàng cảnh sát Mặt Lạnh trầm mặc và đáng tin cậy thường lệ.

Hạ Tử Thất cảm thấy mình ngày càng mềm lòng. Cũng không rõ nguyên nhân tại sao, dáng vẻ của anh lúc này khiến cô có chút xót xa. Hay là vì cô nhớ tên thật của người đàn ông khác nên anh... ghen? Không thể nào, không thể có chuyện đó.

Tâm tư của cô rối bời, Mặt Lạnh cũng cảm thấy khó xử. Ban đầu, anh định bắt kể cô viện lý do gì, anh cũng sẽ nói: “Em có thích tôi không? Tôi thích em”.

Nhưng anh không ngờ... ngay cả tên thật của Lải Nhải cô cũng nhớ. Đúng là sét đánh giữa ban ngày. Hai người yên lặng nhìn nhau một lúc, Hạ Tử Thất chuyển đề tài: “Vừa rồi... Anh không bị thương đấy chứ?”

Mặt Lạnh định trả lời “Không”. Nhưng nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, anh liền chữa lại: “Tôi đau tay”.

Hạ Tử Thất lo lắng, đứng dậy nắm tay anh: “Để em xem nào”.

Mặt Lạnh đang đợi giây phút này. Anh quyết định không tỏ tình nữa, mà sẽ dùng hành động để chứng minh. Ngón tay của Hạ Tử Thất vừa chạm vào mu bàn tay anh, anh nhanh như chớp nắm lấy tay cô. Hạ Tử Thất ngơ ngẩn nhìn anh. Mặt Lạnh cũng cúi xuống nhìn vào mặt cô. Hô hấp trở nên khó khăn, cô thốt ra thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Anh... muốn làm gì thế?”

Mặt Lạnh: “Anh muốn...”

Bên ngoài cửa sổ. Tô Miên ra sức chen về phía trước, để giành một chỗ tốt. Nhưng Lải Nhải vốn có tư chất nhiều chuyện trời sinh nên đâu có chịu thiệt, thân hình như tảng đá chắn ở phía trước. Thấy hai người tranh nhau, Châu Tiểu Triện hạ giọng thăm thì: “Này, hai người nhẹ nhàng một chút, đừng để bị phát hiện. Mặt Lạnh đã nắm được tay, bây giờ sắp hôn rồi. Đừng làm hỏng chuyện tốt của người ta”.

Tiếng động lớn như thế, Mặt Lạnh mà không phát hiện ra thì chẳng xứng với danh hiệu thần thám. Anh lập tức dừng động tác nhưng không quay đầu, vì quay đầu cũng vô dụng, ba người kia vẫn không bỏ cuộc, có khi còn khiến cô bác sĩ nhỏ hoảng sợ cũng không biết chừng.

Mặc dù không giỏi ăn nói nhưng Mặt Lạnh thuộc dạng quyết đoán. Anh lập tức nói nhỏ với Hạ Tử Thất: “Bên ngoài có người nghe trộm, chúng ta vào gian trong”. Nói xong, anh liền đẩy cánh cửa ở bên trong, một tay nắm chặt tay cô.

Hạ Tử Thất có chút chóng mặt, cứ thế bị anh dắt vào. Cánh cửa nhanh chóng khép lại. Nhưng nơi này là gian chứa đồ, anh dẫn cô vào đây làm gì?

Bây giờ Mặt Lạnh mới phát hiện bên trong chất đầy đồ, dường như chỉ đủ chỗ cho hai người đứng. Anh thuận tay đẩy Hạ Tử Thất vào tường.

Tâm tình Mặt Lạnh trở nên sôi sục. Trong đầu anh đột nhiên bật ra một từ mà Tiểu Triện hay nhắc tới: Thần trợ công[1].

[1] Trong trò chơi hay đánh bóng, “thần trợ công” là cú chuyển bóng rất đẹp, không ai ngờ tới.

Không thể không thừa nhận, cùng làm việc chung bao lâu nay, cuối cùng cũng có một lần anh không bị ba người ở ngoài kia phá đám, mà được “thần trợ công”.

Hạ Tử Thất cũng phát giác ra tình huống này rất mờ ám. Ánh đèn tối mờ mờ, anh lại ở quá gần, tựa như đè lên người cô. Cô có chút hoảng loạn: “Ai ở ngoài thế?”

“Là mấy người thuộc tổ anh”.

“Họ đang làm gì vậy?”

Mặt Lạnh ngẫm nghĩ rồi trả lời thật: “Nói chuyện và xem trò vui”.

“Thế à?” Hạ Tử Thất hỏi nhỏ: “Họ nói chuyện gì thế?”

Mặt Lạnh cúi đầu, nhìn cô đăm đăm, khiến trái tim Hạ Tử Thất lại đập loạn xạ. Giây tiếp theo, khóe miệng của anh để lộ nụ cười khó nắm bắt.

“Họ nói...” Anh từ tốn trả lời: “Mặt Lạnh sắp hôn rồi”.

Ngày hôm sau đi làm, Hạ Tử Thất cảm thấy rất không thoải mái. Có lẽ bởi vì... khụ khụ, môi cô bị anh hôn đến sưng mọng.

Là thành viên của tổ Khiên Đen, Mặt Lạnh vô cùng bận rộn. Nhưng bây giờ đã xác định mối quan hệ, Hạ Tử Thất mới phát hiện, anh có mặt ở khắp mọi nơi. Mới sáng sớm, anh đã đợi ở dưới nhà để đưa cô đi làm, trong khi mãi ba giờ sáng, anh mới đưa cô về. Lúc đến cơ quan, anh còn lấy một bình canh giữ nhiệt từ trong cốp xe đưa cho cô.

Hạ Tử Thất vô cùng kinh ngạc: “Tại sao... anh lại nấu canh cho em? Tối qua anh không ngủ à?” Mặc dù từng nghe nói về tay nghề nấu canh của anh nhưng niềm hạnh phúc đến quá đột ngột khiến cô vô cùng bất ngờ.

Mặt Lạnh lặng thinh. Tại sao nấu canh cho cô ư? Do tối qua anh nhận được tin nhắn của Tô Miên: Chúc mừng Mặt Lạnh! Sau này anh nhớ nấu nhiều canh cho cô bác sĩ nhỏ nhé. Phải nắm chặt trái tim cô ấy mới được.

Mặt Lạnh đúng là muốn nắm chặt trái tim cô. Hơn nữa tối qua...

“Ừ. Anh không ngủ.” Anh đáp: “Anh không tài nào chợp mắt”.

Hạ Tử Thất ôm bình giữ nhiệt, trong lòng lâng lâng. Thật ra, cô cũng vì người đàn ông này trần trọc đến sáng.

Buổi trưa, mặc dù mọi người đều ăn cơm ở căng tin của cơ quan nhưng bàn của phòng y tế và tổ Khiên Đen từ trước đến giờ đều không liên quan. Hôm nay, Mặt Lạnh bê khay đầy ụ thức ăn, thản nhiên ngồi xuống bàn của phòng y tế, còn nói với cô gái bên cạnh: “Cho tôi nhờ một chút”.

Mọi người trong căng tin đều nhìn bọn họ bằng ánh mắt ngạc nhiên pha lẫn tò mò làm Hạ Tử Thất đỏ mặt. Sự việc càng trở nên khó xử khi mấy thành viên tổ Khiên Đen cũng chạy qua bên này. Châu Tiểu Triện cười hì hì: “Đều là người nhà cả, các vị đừng khách sáo!” Tô Miên nói nhỏ vào tai Hạ Tử Thất: “Em phải tập làm quen đi. Đàn ông của tổ Khiên Đen luôn hành động theo ý mình, chẳng quan tâm đến ánh mắt thiên hạ. Chị nói em nghe, có chuyện kinh khủng hơn ấy chứ. Mặt Lạnh...” Còn chưa dứt lời, cô đã bị Hàn Trầm kéo về chỗ ngồi.

Hạ Tử Thất và Mặt Lạnh đã yêu nhau một thời gian. Họ gần ít xa nhiều nhưng mỗi ngày đều rất ngọt ngào.

Buổi trưa, Hạ Tử Thất nằm bò xuống mặt bàn, ngắm bầu trời xanh ngoài cửa sổ.

Bên dưới có rất nhiều cảnh sát bận rộn đi đi lại lại. Phòng y tế ngược lại vắng lặng như tờ. Cô quay đầu, theo dõi tin tức trên tivi. Quảng trường ở bán đảo bị uy hiếp, cảnh sát đang nỗ lực giải cứu con tin. Nghe nói còn xảy ra tình trạng tòa nhà sụp đổ, có người bị chôn dưới lòng đất. Cùng lúc xuất hiện một tin tức khác. Một chuyến tàu điện ngầm bị uy hiếp, tình hình cụ thể vẫn chưa rõ.

Hạ Tử Thất nhắm mắt, gối đầu lên cánh tay. Lần này, cô đợi từ sáng đến tối mà Mặt Lạnh vẫn chẳng thấy tăm hơi. Mặt Lạnh! Bao giờ anh mới về với em đây?

P/s: Còn 3 ngoại truyện nữa: Câu chuyện đêm Giáng sinh, Bên bờ tình cảm và Cuộc chạm trán giữa Hàn Trầm và Bạc Cận Ngôn.

Mai và mốt nữa là Full nhé! Tối nay không có chương mới. Ad đau lưng, mỗi tay quá :)

101. Chương 101: Ngoại Truyện: Câu Chuyện Đêm Giáng Sinh

Tuyết trắng bay ngập trời. Tô Miên và Hàn Trầm lái xe rời khỏi nhà họ Hàn.

Đêm đã về kkkhuya, bánh xe lăn trên nền tuyết phát ra tiếng động nhẹ suốt quãng đường đi. Hai hàng cây bên đường được rất nhiều ngọn đèn tô điểm, trước mỗi cửa hiệu đều treo đèn quảng cáo và băng rôn có hàng chữ “Merry Christmas”. Tô Miên chợt nhớ ra hôm nay là Giáng sinh.

Như nhìn thấu tâm tư của cô, Hàn Trầm liền đánh tay lái, “Chúng ta đến Thập Sát Hải nhé.”

“Được thôi.” Cô chạm nhẹ ngón tay lên môi mình, hỏi anh, “Trước kia chẳng phải anh rất biết hưởng thụ hay sao? Sao bây giờ toàn đưa em đến Thập Sát Hải thế? Anh không thấy chán à?”

Hàn Trầm cười cười, gõ ngón tay lên vô lăng, “Nơi đó luôn khiến anh nhớ đến em.”

Việc phục hồi trí nhớ không giống trong các bộ phim truyền hình, chỉ sau một đêm là nhớ ra mọi chuyện, mà ký ức chảy vào bộ não của anh từng chút từng chút một.

Lúc giúp cô rót cốc nước, trong đầu anh chợt vọt lên câu cô từng nói, “Hàn Trầm, sao anh chậm chạp thế? Nước đâu, nước đâu? Em mà khát chết là anh phải chịu trách nhiệm đấy!”

Tiếp theo là giọng cà lơ phất phơ của anh khi ấy, “Anh ở đây, em làm sao có thể chết khát?” Cô liền mắng anh là lưu manh.

Có lúc nửa đêm nằm mơ, anh mơ thấy cô và anh đứng trên lớp băng dày ở Thập Sát Hải. Anh lần đầu tiên nắm tay cô. Cả ký anh lái chiếc Harley, cùng cô lượn qua những khu kiến trúc cổ kính xung quanh Thập Sát Hải. Sau này không có cô ở bên cạnh, anh thường một mình lái mô tô đến đây. Nhìn thấy anh, các cô gái xa lạ cổ ý la lớn rồi cười nói trêu đùa anh. Nhưng trái tim anh băng giá như mặt hồ giữa mùa đông. Khi ấy, anh nghĩ, cả cuộc đời này chắc mình sẽ không đợi được đến lúc xuân về hoa nở.

Bây giờ cuối cùng cũng đợi được, tất nhiên anh phải đưa cô tới nơi này. Vừa rồi, cô hỏi anh không chán sao? Hừm... Làm sao anh có thể chán cơ chứ?

Anh muốn đứng trên mặt băng hôn cô. Đàn ông đợi được lúc “sau cơn mưa, trời lại sáng” tự nhiên sẽ hôn mãi không chán.

Hàn Trầm chìm trong suy tư, Tô Miên ngồi bên cạnh chống cằm, nghĩ thầm: Đi dạo cho khuây khỏa cũng là ý kiến hay. Dầu sao, chuyến đi đến nhà họ Hàn ngày hôm nay cũng không được thuận lợi cho lắm, thậm chí còn có chút nặng nề.

Tuy nhiên, mọi việc đã tốt hơn dự kiến của cô. Cô đã có thể ngồi chung bàn cùng ăn cơm với bố mẹ Hàn Trầm. Cô cũng biết, có nhiều vấn đề cần sự khoan dung, một số việc cần thời gian xoa dịu.

Nghĩ đến đây, Tô Miên liền mỉm cười, quay sang nhìn anh bằng ánh mắt sáng rực, “Tính anh đúng là ngang ngược, muốn có thứ gì thì phải giành cho bằng được, chẳng ai cản nổi anh, bao gồm cả bố mẹ lẫn bạn bè.” Cô ngẫm nghĩ rồi kết luận, “Từ nhỏ, anh đã quen như vậy rồi đúng không?”

“Có lẽ thế.” Hàn Trầm trả lời, “Những chuyện khác anh cũng không đến mức như vậy, chỉ chuyện của em mới thế thôi.”

Trong lòng rất ngọt ngào, Tô Miên nhào người hôn lên má anh. Hàn Trầm lại nói, “Em vội gì chứ? Chúng ta còn chưa đến điểm hẹn, lát nữa cho em khát chết thôi.”

Tô Miên, “... Ai thèm hôn anh chứ. Anh đừng có nằm mơ.”

Trong xe vô cùng ấm áp, Tô Miên dường như ngửi thấy cả mùi hương nhà nhạt để chịu tỏa ra từ áo khoác của anh. Ngoài cửa sổ, tuyết vẫn không ngừng rơi. Thập Sát Hải đã hiện ra trước mắt hai người.

Vì là Giáng sinh nên bên bờ hồ và mặt băng đều tụ tập không ít người. Thậm chí họ còn nghe thấy tiếng nhạc xập xình từ những quán bar bên bờ đối diện. Hàn Trầm dừng ô tô bên đường, hai người nắm tay nhau xuống xe.

Đi một đoạn, anh đột nhiên hỏi, “Em có oán trách bố mẹ anh không?”

Mười ngón tay Tô Miên và anh đan vào nhau, cô lắc lắc đầu, “Em không oán trách đâu. Em nói thật đấy!” Im lặng vài giây, cô mỉm cười, “Bố mẹ em đã qua đời từ lâu... Thật ra, bây giờ em chỉ mong anh tốt với em, cũng tốt với bố mẹ anh nữa.”

Trái tim khẽ rung động, Hàn Trầm liền ôm cô vào lòng. Hai người lặng lẽ ôm nhau một lúc, anh cất giọng trầm thấp bên tai cô, “Chúng ta là tốt nhất.”

Câu nói này có chút trẻ con, cũng như lời tình tứ dễ ngọt, Tô Miên ngẩng đầu, cười khúc khích, “Đã đến Thập Sát Hải rồi, chúng ta chơi trò gì giữa mùa đông giá lạnh thế này?”

Khóe mắt anh thấp thoáng nụ cười, “Chúng ta chơi trò... hôn nhau.” Nói xong, anh cúi xuống hôn cô giữa bầu trời tuyết trắng xóa.

Đây là nụ hôn vừa lạnh lẽo vừa nóng bỏng. Lạnh là gò má của cả hai và ngón tay cô túm vạt áo anh. Nóng là vòm ngực của anh cùng với môi lưỡi quyến luyến không dứt.

Một lúc lâu sau, Hai người mới kết thúc nụ hôn. Hàn Trầm ôm cô, cùng xem một đám trẻ con chơi trò ném tuyết trên mặt băng và mấy thanh niên hào hứng đập người tuyết. Tô Miên tỏ ra hứng thú, “Hàn Trầm, chúng ta cũng đập người tuyết đi.”

Hàn Trầm nhìn xuống tay cô, “Tay em không lạnh sao?”

Tô Miên cắn răng, “Em không sợ lạnh.”

Cô không sợ nhưng anh chẳng nỡ. Hàn Trầm liếc xéo cô một cái rồi đi đến nơi tuyết chất cao. Anh nói, “Em hãy bỏ tay vào túi áo của anh, anh sẽ đập cho anh.”

Tô Miên chớp mắt, “Hàn Trầm... Đây là anh xót em, hay anh muốn chơi một mình thế?”

Hàn Trầm ngồi xổm xuống, một tay nắm lấy vốc tuyết, bàn tay còn lại nhào nặn, “Em nghĩ anh thích chơi trò này ư? Buổi đêm anh còn muốn chơi gì, lẽ nào em không biết sao?”

Gương mặt Tô Miên bỗng chốc nóng ran. Đây chính là thói lưu manh... đã lên đến cực điểm.

Anh bắt đầu đập người tuyết. Tô Miên muốn giúp nhưng bị anh ngăn lại, “Em đừng làm loạn.” Tô Miên nghĩ mãi không thông. Chỉ là đập người tuyết thôi mà, có cần tập trung cao độ đến thế không? Anh thậm chí còn quan sát tỉ mỉ, gọt giữa kỹ càng nữa. Một lúc sau, người tuyết mới được đập xong, lập tức thu hút sự chú ý của đám đông xung quanh.

“Người tuyết đẹp quá!”

“Giống một pho tượng điêu khắc. Đúng là đẹp thật đấy, trình độ rất cao...”

Hàn Trầm không để tâm đến lời khen ngợi của những người xung quanh. Anh phủi tuyết trên tay, đồng thời đứng lên. Tô Miên chăm chú quan sát người tuyết.

Những người tuyết khác đều tròn xoe, nếu đập tẹt thì sẽ méo xẹo, đập đẹp thì đáng vẻ đáng yêu. Chỉ có của anh, rõ ràng là thân hình mảnh mai của thiếu nữ trong bộ váy dài. Mái tóc dài, khuôn mặt nhỏ, bờ eo thon hiện rõ. Không ngờ, đôi tay anh có thể tạo ra những đường cong đó.

Người ở xung quanh không phải kẻ ngốc. Bắt gặp cô gái đứng bên cạnh Hàn Trầm, họ liền hiểu ra vấn đề, “Anh đập hình bạn gái đúng không?”

“Nhìn cũng giống đấy.”

Một cô gái ăn mặc thời thượng nói với Tô Miên bằng ngữ điệu ngưỡng mộ, “Bạn trai chị giỏi thật, đập được người giống chị quá.”

Bị mọi người nhận xét nên Tô Miên hơi mất tự nhiên. Nhưng cô cũng cảm thấy ngọt ngào và đắc ý, “Đâu có! Tôi không biết anh ấy đập người tuyết giỏi thế.” Cô liếc qua Hàn Trầm. Chắc cũng không muốn thu hút đám đông nên sắc mặt anh tương đối lạnh lùng. Chỉ khi chạm mắt cô, khóe mắt anh mới ẩn hiện ý cười.

Những người xem trò vui dần tản mát. Hàn Trầm ôm vai Tô Miên, cùng cô ngắm người tuyết.

“Em không ngờ anh có thể đập giống đến thế. Anh nhìn xem, thân hình, vai, thắt lưng... không khác em là bao.” Cô cười híp mắt.

Im lặng vài giây, anh nói, “Quãng thời gian đó, dù thức hay ngủ, trong đầu anh cũng chỉ toàn hình bóng em. Tuy không nhìn rõ mặt... nhưng vóc dáng, thân hình em quen thuộc như không thể quen thuộc hơn, nhắm mắt anh cũng có thể phác họa.”

Lời thổ lộ này khiến trái tim Tô Miên rung động. Cô chợt nhớ có lần anh từng nói, anh cùng cô... trong giấc mộng xuân.

Hàn Trầm hạ giọng, “Lúc trước, anh nên “xử” em sớm hơn để xác định thân phận. Nếu thế, chúng ta đã không cần phải kéo dài lâu như vậy mới nhận ra nhau.”

Câu này vừa mờ ám vừa có ý chòng ghẹo khiến Tô Miên đỏ mặt, “Hàn Trầm, anh đừng trêu em nữa có được không?”

Hàn Trầm mỉm cười. Lại quần lấy nhau một lúc, Tô Miên nhìn thiếu nữ cô đơn trên tuyết, tự nhiên nổi hứng, “Em cũng đắp hình anh mới được.”

Hàn Trầm không mấy kỳ vọng, nhưng thấy cô kiên quyết như vậy, anh liền tháo bao tay đen đưa cho cô, để mặc cô muốn làm gì thì làm. Tô Miên nhanh chóng đắp xong người tuyết. Chỉ là hình dạng...

Hàn Trầm chấp tay quan sát người tuyết tròn trịa, gương mặt lệch sang một bên, thân hình miễn cưỡng coi như có chút đáng yêu. Anh lên tiếng, “Em đắp hình Châu Tiểu Triện đấy à?”

Tô Miên tự biết tay nghề mình chẳng ra sao. Cô không nhịn được cười, “Tiểu Triện đâu có mập đến thế?”

“Giống ra phết.” Anh đáp ngắn gọn, nhưng hàm ý sâu xa.

Tô Miên cười híp mắt, “Hàn Trầm! Chúng ta đừng nói xấu Châu Tiểu Triện nữa được không?”

Cùng lúc đó, ở thành phố Lam một nơi cách đây hơn một ngàn cây số cũng đang có một trận tuyết lớn. Những người cảnh sát hình sự đều không có hứng thú với tuyết. Chỉ mình Châu Tiểu Triện kéo Lải Nhải xuống dưới đắp người tuyết.

Hai người ngồi xổm dưới đất. Đang chơi hào hứng, Châu Tiểu Triện đột nhiên ngửa mũi, hắt xì hai cái. Lải Nhải ngẩng đầu trêu cậu ta, “Tiểu Triện! Chắc có người đang nhớ cậu đấy.”

Tiểu Triện sờ mũi, vui vẻ hỏi lại, “Thật vậy sao?” Hai người càng hào hứng đắp người tuyết hơn.

Hàn Trầm và Tô Miên vai kề vai ngắm hai người tuyết. Anh đột nhiên mở miệng, “Ngày mai chúng ta đi đăng ký nhé!”

Tô Miên ngây ra, nhưng trả lời ngay, “Vâng.” Cô đảo tròn mắt, hỏi anh, “Có phải em đồng ý nhanh quá không? Có phải bây giờ anh cảm thấy lấy em dễ như ra chợ mua rau cải trắng không thế?”

“Phải xem ai mua mới được.” Ánh mắt anh sáng tựa sao trời, “Người bình thường có thể mua được rau cải trắng tươi ngon vậy sao? Chỉ mình Hàn Trầm mới mua được thôi.”

Tô Miên yêu chết câu nói “chỉ mình Hàn Trầm” đầy ngạo nghễ của anh. Nhưng ngoài miệng, cô phản bác, “Em chỉ được ví với rau cải trắng thôi á? Ít nhất cũng phải là... nấm hương, nấm hương cao cấp mới đúng!”

Đêm mỗi lúc một khuya, ánh đèn điện lấp lánh ở phía xa xa. Xung quanh vang lên tiếng cười nói rộn ràng, tiếng bước chân đi lại tấp nập. Cô và anh lặng lẽ ôm nhau, ngẩng đầu chỉ thấy tuyết rơi trắng xóa trong màn đêm đen, giữa khung trời bao la bát ngát.

102. Chương 102: Ngoại Truyện Về Tổ Khiên Đen: Bên Bờ Tình Cảm

Một năm trôi qua trong nháy mắt, tổ Khiên Đen vẫn chỉ có ba thành viên, mọi người đã trở nên quen dần. Hôm nay là ngày 31 tháng 12, ngày cuối của năm. Tầm chiều tối, tuyết rơi trắng xóa, văn phòng bật điều hòa vừa yên tĩnh vừa ấm áp. Lải Nhải châm một điếu thuốc, đẩy cửa đi ra ngoài. Mặt Lạnh đứng hút thuốc trên hành lang. Giữa mùa đông giá rét mà anh cũng chẳng sợ lạnh, cứ thế đón ngọn gió từ ngoài thổi vào.

Lải Nhải đứng bên cạnh, hỏi, “Anh đang làm gì thế?”

Mặt Lạnh không trả lời. Lải Nhải chẳng để tâm, khoác vai anh, “Sắp bước sang năm mới rồi. Lát nữa anh có kế hoạch gì không? Cùng Tiểu Hạ trải qua đêm lãng mạn chứ?”

Mặt Lạnh mỉm cười, “Ừ.”

“Chắc chắc...” Lải Nhải có chút bi thương, “Nhìn anh đặc ý chưa kia? Muốn kích thích những người đàn ông độc thân như chúng tôi phải không? Hừ, tôi và Châu Tiểu Triện sẽ đi ăn lẩu. Đạo bất đồng, bất tương vi mưu.[1]”

[1] Là câu của Khổng Tử, có nghĩa là không cùng đạo thì không thể cùng nhau bàn bạc trao đổi.

Sau khi Lải Nhải rời đi, Mặt Lạnh vẫn đứng yên. Trầm mặc một lúc, anh rút từ túi áo ra một chiếc hộp nhung đen nhỏ. Thật ra, anh không nói rõ với Lải Nhải. Tối nay, anh không chỉ lãng mạn đơn thuần mà sẽ cầu hôn cô bác sĩ nhỏ của anh. Mặt Lạnh nhìn chăm chăm hộp nhẫn, sắc mặt hơi phiếm hồng. Sau đó, anh lại dút vào túi áo. Anh vẫn chưa nghĩ ra sẽ mở miệng thế nào...

Trên đường phố đèn điện sáng trưng, vì hơi tắc nên Mặt Lạnh lái xe rất chậm. Hạ Tử Thất ngồi ở ghế phụ, tâm trạng xốn xang khi nghĩ đến kỳ nghỉ sắp tới.

“Tết Nguyên đán được nghỉ mấy ngày, anh định làm gì?” Cô hỏi.

“Ở bên em.” Mặt Lạnh trả lời ngay. Trong lòng Hạ Tử Thất rất ngọt ngào. Cô biết tại sao anh trả lời dứt khoát như vậy. Tổ Khiên Đen bình thường hết sức bận rộn, anh lại là người phụ trách tạm thời nên có rất ít thời gian ở bên cô. Tuy anh không nói nhưng cô biết trong lòng anh rất áy náy. Vì vậy, vừa được nghỉ là anh chỉ mong nhanh chóng giao bản thân cho cô. Vừa rồi ở cơ quan, cô đã nhận ra điều đó. Chuông báo hiệu hết giờ làm việc vừa mới reo vang, anh đã xuất hiện ở cửa văn phòng cô. Cô còn chút việc chưa làm xong. Thế là anh ngồi đợi ở đó, thu hút sự chú ý của không ít người.

“Vâng.” Hạ Tử Thất đáp khẽ. Bỗng cô cảm thấy, Mặt Lạnh có tốt chất làm một “trung khuyến”[2]. Tuy nhiên, cô tạm thời không tiết lộ suy nghĩ này với anh.

[2] Con chó trung thành

Hai người tới một nhà hàng sang trọng trong thành phố. Giờ này rất đông khách nhưng Mặt Lạnh đã đặt trước phòng ăn riêng, nơi có thể ngắm bờ sông. Tâm trạng Hạ Tử Thất tự nhiên có chút hồi hộp. Hôm nay bỗng nhiên trang trọng thế, không biết anh định làm gì?

Nhìn người đàn ông ngồi ở phía đối diện, trái tim Hạ Tử Thất đập liên hồi. Cô biết anh định làm gì rồi, chắc vì “chuyện đó”. “Chuyện đó” chính là chuyện thân mật nhất giữa người đàn ông và phụ nữ. Hai người phát sinh quan hệ cách đây không lâu. Thật ra, Hạ Tử Thất cũng không nghĩ lại nhanh như vậy.

Hôm đó, cô bị cảm sốt, đầu óc quay cuồng. Mặt Lạnh xin nghỉ phép hai ngày, ở bên cạnh chăm sóc cô. Buổi tối, cô rét run, anh liền cởi áo chui vào trong chăn rồi ôm cô vào lòng. Ngày hôm sau, về cơ bản đã khỏi bệnh, nhưng Hạ Tử Thất vẫn nằm trong vòng tay của anh. Anh ôm eo cô, ánh mắt nóng bỏng. Giây tiếp theo, anh lật người, đè cô xuống dưới thân. Sau đó... vì mệt mỏi quá độ nên cô lại nằm bẹp trên giường ba ngày liền.

Sau hôm ấy, anh rất bận rộn, chỉ thỉnh thoảng gọi điện trò chuyện. Hai người đều không nhắc tới chuyện kia. Kể từ lần đó, đến giờ hai người mới gặp mặt. Chắc chắn anh cảm thấy áy náy trong lòng nên hôm nay mới bỏ nhiều công sức như thế.

Trong lúc Hạ Tử Thất đoán già đoán non, nội tâm Mặt Lạnh cũng sôi sục.

Hạ Tử Thất, gả cho anh nhé! Nói thẳng ra như vậy, chắc chắn cô sẽ cảm thấy đường đột, cũng chẳng lãng mạn gì cả. Chuyện lớn như cầu hôn nhất định phải để lại ấn tượng cho người yêu, khiến cô bất ngờ và hạnh phúc mới được.

Hạ Tử Thất! Em có dự định kết hôn không? Không được. Nếu cô nói “không” thì sao? Hơn nữa, cứ vòng vo tam quốc, anh phải nói bao nhiêu câu mới có thể cầu hôn?

“Hạ Tử Thất, anh...” Mặt Lạnh lên tiếng.

Hạ Tử Thất nhìn anh chăm chú. Mặt Lạnh cầm tách trà uống một ngụm. Vừa định lấy hộp nhẫn ra, tay anh đột nhiên bị cô nắm chặt. Anh ngẩng đầu nhìn cô. Hai má cô đỏ bừng, nhưng ánh mắt vẫn điềm tĩnh, “Chuyện hôm đó... tuy hai chúng ta đều có chút vội vàng nhưng... là em tự nguyện. Anh không cần tự trách bản thân.”

Mặt Lạnh ngẩn người, nhanh chóng hiểu ý cô. Vành tai anh nóng ran, “Không phải chuyện đó.” Anh cất giọng trầm trầm, “Hôm ấy đúng là không được bình tĩnh nhưng anh rất tỉnh táo.”

Gương mặt Hạ Tử Thất càng đỏ như quả cà chua chín, “Thế thì vì chuyện gì?”

Im lặng vài giây, Mặt Lạnh lấy hộp nhẫn. Dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, anh mở nắp hộp, rút chiếc nhẫn ra ngoài, cầm tay cô, trực tiếp đeo vào ngón áp út. Sau đó, anh nắm chặt tay cô, không cho cô cơ hội phản kháng.

“Chính là chuyện này.” Mặt Lạnh nói ngắn gọn.

Hạ Tử Thất ngơ ngẩn một lúc mới động đậy ngón tay. Nhưng anh nắm tay rất chặt nên cô chỉ có thể gãi ngứa trong lòng bàn tay anh.

“Làm gì có người nào cầu hôn như anh chứ?” Cô lí nhí lên tiếng.

“Ừ.” Mặt Lạnh tiếp tục nắm tay bạn gái, thản nhiên trả lời.

Hạ Tử Thất cười, “Anh ừ gì mà ừ.”

Khóe miệng Mặt Lạnh cong lên. Hạ Tử Thất định rút tay về nhưng không được, thử lần nữa vẫn không thể nhúc nhích. Cuối cùng, hai người đều cười tủm tỉm, cứ nắm tay nhau như thế. Bên ngoài cửa sổ, tuyết rơi ngày càng lớn, như những đóa hoa trắng muốt rơi xuống thế giới của họ.

Trên thực tế, Lải Nhải cũng không nói thật với Mặt Lạnh. Buổi tối chuyển giao giữa năm cũ và năm mới, anh ta hâm mới đi ăn lẩu cùng Châu Tiểu Triện. Hôm nay, anh ta cũng có hẹn với người đẹp, chỉ là ngượng nên không tiết lộ với Mặt Lạnh mà thôi.

Tối nay, Lải Nhải đi coi mắt. Đây là lần coi mắt thứ n, trước đó toàn thất bại nên anh ta ngại không khoe khoang ở văn phòng. Hàn Trầm và Mặt Lạnh không biết chừng sang năm sẽ được ôm con, vậy mà anh ta vẫn cô đơn một mình, nói ra thật mất mặt. Tất nhiên, trong tổ có Châu Tiểu Triện vẫn còn trẻ con, làm sao anh ta có thể đem cậu ta ra so sánh.

Sau khi Mặt Lạnh rời khỏi văn phòng, đi đón người đẹp, Lải Nhải cũng thay bộ quần áo tử tế, thậm chí còn xịt nước hoa rồi gọi taxi đi đến điểm hẹn.

Ngồi trên xe, ngắm tuyết rơi ngoài cửa sổ, Lải Nhải có chút cảm khái. Hàn Trầm và Tô Miên về thành phố Giang dương thương lâu lắm rồi. Tại sao lại chọn thành phố Giang? Anh ta từng hỏi Hàn Trầm nguyên nhân. Hàn lão đại đáp, bởi vì đó là nơi hai người từng tái ngộ sau năm năm xa cách. Lải Nhải cho rằng việc chọn địa điểm “ăn cưới” mang hàm ý sâu xa, có nghĩa hai người quyết định từ bỏ quá khứ, bắt đầu lại từ đầu. Lải Nhải cũng cảm thấy vui mừng thay họ. Chỉ là, trong lòng anh ta có chút nhớ nhung. Thiếu vắng hai người, tổ Khiên Đen đâu còn là tổ Khiên Đen nữa?

Nghĩ đến đây, Lải Nhải lại chợt nhớ tới một chuyện. Hôm ở trên chuyến tàu điện ngầm chết chóc, Mặt Lạnh nói nhìn thấy một người nhảy xuống tàu. Sau này, Mặt Lạnh đã xác nhận, người đó chính là Tiểu Diêu, trợ lý của Từ Từ Bạch. Mấy hôm trước, tổ Khiên Đen nhận được thông tin, đã phát hiện ra tung tích của Tiểu Diêu tại một thị trấn nhỏ ở miền Nam. Có lẽ chẳng bao lâu nữa, cậu ta sẽ bị bắt về chịu tội trước pháp luật. Nghe tin này, trong lòng Lải Nhải không đặc biệt vui mừng, mà chỉ có cảm giác bụi trần lắng đọng, tất cả thật sự kết thúc.

Đúng lúc này, xe taxi dừng lại trước khách sạn đã hẹn. Lải Nhải xuống xe, con gió lạnh khiến tinh thần của anh ta trở nên phấn chấn.

Nhắc đến mới nói, anh ta từng đi coi mắt nhiều lần nhưng đều không thành công. Thậm chí có lần anh ta cảm thán ở văn phòng, “Tôi cảm thấy, người thích hợp với tôi nhất trên cõi đời này chính là Mặt Lạnh. Chỉ Mặt Lạnh mới chịu được cái miệng của tôi.” Mặt Lạnh liền cất giọng quả quyết, “Câm miệng!”

Hừm, mỗi lần coi mắt là một lần chiến đấu. Lải Nhải soi mặt vào cửa kính mờ mờ, chỉnh lại tóc tai và quần áo, khóe miệng nhếch lên. Hôm nay, anh ta nhất định tỏ ra khí thế để chinh phục đối phương. Cho dù cuối cùng cô gái không thích anh ta, anh ta cũng phải để lại ấn tượng là một người đàn ông chân chính cho cô.

“Lải Nhải! Cậu giỏi nhất trên đời!” Anh ta giờ nắm đấm, thể hiện quyết tâm trước cửa kính.

Đúng lúc này, một bàn tay trắng nõn ở bên trong lau hơi nước trên cửa kính. Sau đó, một người phụ nữ với thân hình mảnh mai hiện ra trong tầm mắt Lải Nhải. Trên tay cô cầm tờ báo chiều của thành phố Lam, chính là ám hiệu của hai người. Cô nhìn Lải Nhải qua tấm kính, vẻ mặt cho thấy vừa rồi đã chứng toàn bộ cử chỉ của anh ta, khóe mắt cô cong cong.

Bắt gặp nụ cười của cô gái, Lải Nhải chờ người trong giây lát. Trời ạ! Sao tự nhiên anh cảm thấy hết sức ngượng ngùng?

Lải Nhải ra về một lúc, Châu Tiểu Triện mới thu dọn đồ rời khỏi văn phòng. Bên ngoài tuyết rơi trắng xóa, cậu ta so vai, kéo vạt áo khoác. Những hôm thời tiết giá lạnh thế này, Châu Tiểu Triện thường mặc lớp trong lớp ngoài như cái bánh chưng.

Lúc xuống tầng dưới, đi ngang qua phòng Hồ sơ, cậu ta hơi khựng lại. Em gái hoa khôi đã có bạn trai rồi. Vào buổi tối Giáng sinh mấy hôm trước, khi xuống cổng cơ quan, Châu Tiểu Triện nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, mặt mũi khôi ngô lái xe sang đến đón cô. Hôm đó, cô mặc bộ váy dài, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, nhìn rất xinh đẹp.

Châu Tiểu Triện mừng thay cho cô, nhưng trong lòng cũng hơi buồn. Thật ra, hai người không phải không có cơ hội. Cậu từng mời cô ăn cơm mấy lần, đi xem phim hai lần. Cô cũng ăn mặc, trang điểm đẹp, ánh mắt nhìn cậu không phải lạnh lùng hay vô tình.

Chỉ là, công việc của cậu quá bận rộn nên hoàn toàn gạt cô khỏi đầu óc. Sau khi nhóm sát thủ kết thúc, Châu Tiểu Triện mới nhớ ra, hai người đã hơn hai tháng không liên lạc. “Con rùa vàng” này chắc nhân dịp đó nhảy vào tán cô.

Châu Tiểu Triện chỉ buồn một lúc rồi lấy lại tinh thần, tiếp tục đi ra ngoài. Cậu nghĩ bụng, có lẽ mình và em gái hoa khôi không duyên không phận. Người đàn ông kia chắc có nhiều thời gian ở bên cô hơn, đối xử với cô tốt hơn.

Đúng lúc này, điện thoại kêu títt, báo hiệu một loạt tin nhắn mới:

“Tiểu Triện! Chúc mừng năm mới!”

“Chúc năm mới vui vẻ! Anh đang làm gì thế?”

“Anh Tiểu Triện đang làm gì thế ạ? Tối nay, anh có đi xem bắn pháo hoa không?”

Tin nhắn được gửi từ mấy cô gái trẻ độc thân trong hệ thống công kiểm pháp của thành phố. Châu Tiểu Triện có quen biết sơ sơ nhưng không ngờ lại có người hẹn cậu trong buổi tối cuối cùng của năm, còn gọi cậu là anh nữa. Cậu nhớ, hình như cô gái đó lớn hơn cậu mấy tháng, sao lại gọi cậu là anh nhỉ?

Tuy đầu óc hơi chậm hiểu nhưng Châu Tiểu Triện cũng cảm nhận được sự mờ ám từ những tin nhắn này. Cậu vừa xúc động vừa căng thẳng, cũng có chút luống cuống. Lải Nhải quả nhiên nói không sai, trong hệ thống công kiểm pháp có không ít cô gái ái mộ thành viên nam của tổ Khiên Đen. Từ trước đến nay, Châu Tiểu Triện luôn cho rằng sự ái mộ đó chẳng liên quan đến mình. Không ngờ họ cũng chú ý tới cậu.

Châu Tiểu Triện hưng phấn một lúc mới lấy lại bình tĩnh, trả lời tin nhắn. Cuối cùng, cậu từ chối lời mời của các cô gái. Trong một đêm đẹp đẽ như vậy, cậu một mình đi bộ về ký túc xá. Cậu chợt nhớ đến Tô Miên và Hàn Trầm. Nếu có ở đây, chắc họ sẽ đưa cậu đi chơi cùng.

Mấy hôm sau đi làm, nghe nói Châu Tiểu Triện từ chối lời mời đi chơi của mấy cô gái trong buổi tối cuối cùng của năm, Lải Nhải và Mặt Lạnh đều sững sốt.

Lải Nhải, “Trời! Chú mày lên cơn hâm đấy à? Bình thường thằng nào suốt ngày ca thán không có con gái thích mình hả?”

Mặt Lạnh suy nghĩ sâu xa hơn, “Cậu vẫn chưa quên cô bé đó phải không?”

Hai người cùng nhìn Châu Tiểu Triện, trong đầu có chung ý nghĩ: Nhìn không ra thằng nhóc này si tình đến vậy.

Ai ngờ Châu Tiểu Triện lắc đầu, “Tôi đã quên cô ấy từ lâu rồi...” Cậu gãi đầu, cất giọng có chút ngượng ngùng và xúc động, “Sau khi vụ án tổ chức bảy người kết thúc, tôi đã suy nghĩ nghiêm túc về cuộc đời.

Họ yêu mến tôi, tất nhiên tôi cũng rất vui. Nhưng tôi cảm thấy mình vẫn còn ít tuổi, nên nỗ lực làm việc, chuyện chung thân đại sự tính sau...”

Châu Tiểu Triện chưa dứt lời, Mặt Lạnh đã quay đi làm việc của mình, Lải Nhải vừa tức vừa buồn cười, “Chú mày đâu chỉ ít tuổi mà tâm lý cũng như học sinh tiểu học ấy. Thảo nào chẳng có bạn gái.”

103. Chương 103: Ngoại Truyện: Cuộc Chạm Trán Giữa Hàn Trầm Và Bạc Cận Ngôn

Một ngày cuối tuần nắng đẹp, Tô Miên và Hàn Trầm ở trong khách sạn làm những chuyện vụn vặt và ngọt ngào như ăn cơm, xem tivi, tâm sự... Đến buổi chiều, cô muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành. Hàn Trầm nói, “Anh đưa em tới một nơi.”

Lần này, hai người về Bắc Kinh thăm người thân kết hợp nghỉ ngơi chứ không có kế hoạch đi đâu chơi. Họ cảm thấy, chỉ cần cả ngày ở bên nhau thì làm gì cũng được. Vì vậy, khi nghe Hàn Trầm nói sẽ dẫn mình đi chơi, Tô Miên liền vui vẻ đồng ý.

Tô Miên không ngờ Hàn Trầm đưa cô đến một phòng tập bắn súng mới khai trương. Có lẽ đây là trò chơi mới mẻ nên giữa mùa đông giá lạnh, phòng tập vẫn rất đông người, phần lớn là thanh niên nam nữ, tiếng súng không ngớt. Nếu ai đó bắn trúng bia, mọi người sẽ vỗ tay hoan hô, còn bắn trượt mục tiêu, xung quanh vang lên tiếng cười nói động viên. Bầu không khí rất sôi nổi và náo nhiệt.

Tô Miên tỏ ra hưng phấn, nắm lấy cánh tay Hàn Trầm, “Anh bắn thử đi!”

Hàn Trầm cười cười, nhận trang bị từ nhân viên phục vụ rồi đi đến trước bục bắn súng. Tô Miên dõi theo nhất cử nhất động của anh, thầm cảm thán: Sao lại có người đẹp trai đến thế?

Hàn Trầm giơ súng, nhắm thẳng vào tấm bia cách đo không xa, “Em có chơi không?”

Tô Miên, “Trình độ bắn súng của em cũng thường thôi.”

Trong lúc trò chuyện, anh nhả năm phát đạn, đều trúng hồng tâm. Sau đó, anh chỉ mũi súng vào vị trí trống bên cạnh mình, “Lại đây, anh sẽ dạy em.”

Tô Miên vui vẻ chạy đến bên anh. Cao thủ xuất hiện, tự nhiên sẽ thu hút sự chú ý của mọi người. Tuy tính Hàn Trầm không thích khoe khoang nhưng đi cùng bạn gái, ít nhiều anh cũng có ý trở tài, không thì anh đưa cô đến nơi này làm gì? Tô Miên vốn là người hướng ngoại, bây giờ được chứng kiến nhiều ánh mắt đổ dồn về phía Hàn Trầm, cô càng thấy tự hào.

Đúng lúc này, đằng sau vọng tới một giọng nữ dịu dàng, “Anh kia bắn súng lợi hại thật đấy.”

Tô Miên mỉm cười, còn Hàn Trầm không bận tâm. Kết quả, một giọng nam trầm ấm dễ nghe, ngữ khí có phần ngạo mạn vang lên, “Lợi hại là một nhận xét chủ quan hết sức mơ hồ. Em nên nói anh ta đã bộc lộ trình độ nghề nghiệp cao. Em từng nói, khen ngợi người khác cần phải cụ thể như vậy,”

Mọi người đều quay về nơi phát ra tiếng nói. Tô Miên cảm thấy ngữ điệu này hơi khác người nhưng không đáng ghét. Tiếp theo, cô gái cất giọng vui vẻ, “Anh học nhanh thật đấy.”

Người đàn ông cũng cười, “Tất nhiên. Anh ta trở tài bắn súng là để lấy lòng người phụ nữ bên cạnh, còn anh học ăn nói để lấy lòng em. Đây là bản tính của đàn ông, em khỏi cần khen ngợi.”

Câu nói này hơi lòng vòng, người ở xung quanh ngó ra một lúc mới phì cười. Tô Miên cũng không nhịn được cười. Cô gái ở phía sau quả nhiên cất giọng ngại ngùng, “Anh nói nhỏ một chút! Chúng ta đang ở nơi công cộng đấy.”

Lúc này, Hàn Trầm buông khẩu súng. Anh cũng nghe thấy cuộc trò chuyện vừa rồi. Anh có cảm giác người đàn ông kia không bình thường, toàn nói những lời nhảm nhí.

Anh và Tô Miên cùng quay đầu về phía họ, bắt gặp một đôi nam nữ rất nổi bật. Cô gái thanh tú dịu dàng, mỉm cười gật đầu với hai người. Người đàn ông bên cạnh cô cao gầy, có gương mặt trắng trẻo. Anh nhìn

Hàn Trầm và Tô Miên bằng ánh mắt đầy thâm ý, không biết quan sát hay thăm dò. Hàn Trầm cũng âm thầm quan sát đối phương. Anh biết người đàn ông này không phải hạng tầm thường.

Cô gái bên cạnh Bạc Cận Ngôn chính là Giản Dao cũng nhìn đôi nam nữ xuất sắc trước mặt. Tô Miên rất xinh, một vẻ đẹp lạnh lợi và thông minh, khiến Giản Dao có cảm tình ngay tức khắc. Khi liếc qua Hàn Trầm, Giản Dao bất giác ngẩn ra vài giây mới đưa mắt đi chỗ khác.

“Sao em lại đỏ mặt?” Bạc Cận Ngôn đột nhiên mở miệng, “Lần trước nhìn thấy nam diễn viên Hàn Quốc, em cũng đỏ mặt.” Anh chau mày nhìn Hàn Trầm, “Anh ta đúng là có tướng mạo hơn người nhưng hằng ngày em ngắm anh còn chưa đủ hay sao mà vẫn choáng ngợp?”

Giản Dao, Tô Miên và Hàn Trầm hết nói nổi.

Tô Miên từng thấy ảnh vợ chồng Bạc Cận Ngôn trên tạp chí nội bộ của ngành, bây giờ được nghe ngữ điệu đó nên có thể khẳng định ngay. Cô gơ tay về phía họ, “Xin chào giáo sư Bạc! Chào chị Giản Dao!”

Nghe đối phương nói vậy, Giản Dao đoán hai người này cũng thuộc ngành công an. Bạc Cận Ngôn là nhân vật nổi tiếng trong giới, bị nhận ra cũng là chuyện bình thường.

“Xin chào! Hai vị là...” Giản Dao bắt tay Tô Miên.

“Họ là Hàn Trầm và Tô Miên, thành viên tổ Khiên Đen của tỉnh K, là nạn nhân đồng thời cũng là cảnh sát phá vụ án tổ chức bảy người.” Bạc Cận Ngôn lên tiếng, “Sau khi xem xong báo cáo về vụ án, em rất có ấn tượng về họ còn gì?”

Đều nghe qua danh tiếng của nhau, sắc mặt Hàn Trầm vẫn bình thản như thường lệ. Tô Miên tỏ ra hiếu kỳ, “Giáo sư Bạc! Sao anh lại nhận ra chúng em?”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười, “Suy luận hết sức bình thường.”

Hàn Trầm đột nhiên nhếch miệng, “Giáo sư Bạc quả là danh bất hư truyền.”

Một câu nói đầy ẩn ý thế này, Bạc Cận Ngôn chắc chắn không hiểu. Gương mặt anh thấp thoáng nụ cười kiêu ngạo, “Cảm ơn anh!” Tô Miên khẽ huých khuỷu tay vào người Hàn Trầm, tỏ ý anh không được chế giễu giáo sư Bạc, vì anh ấy là nam thần của cô.

Giản Dao đã quen với tình huống Bạc Cận Ngôn ỷ vào IQ động chạm đến người khác, rồi lại bị người ta dùng EQ chơi lại. Vì vậy, cô chỉ nở nụ cười bất lực.

Cảm thấy “hàn huyền” đã tương đối nên Bạc Cận Ngôn chuẩn bị cáo từ. Tuy nhiên, Hàn Trầm là mẫu người đàn ông không thể đàn ông hơn nên có phương thức kết bạn của mình. Anh cầm khẩu súng, đồng thời nhướn mày nhìn Bạc Cận Ngôn, “Anh có muốn chơi cùng không?”

“Có.” Hai người phụ nữ đồng thanh đáp.

Bạc Cận Ngôn chau mày, “Xác suất tôi thua tương đối lớn.”

“Không phải tương đối lớn mà chắc chắn anh sẽ thua.” Hàn Trầm tiếp lời, “Thi bắn súng với tôi, anh không cần bận tâm đến chuyện thắng thua mà quan trọng là hưởng thụ quá trình.”

Bạc Cận Ngôn, “... Được thôi.”

Thật ra, Hàn Trầm không phải cố ý “bắt nạt” Bạc Cận Ngôn. Anh chẳng vô vị đến mức đó. Chỉ là tính anh hay thích trêu chọc người khác. Ở văn phòng, thỉnh thoảng anh lại nói vài câu trêu Châu Tiểu Triện, đám bạn trước kia cũng thế, nhất là những người đầu óc không linh hoạt. Tuy nhiên, nếu họ xảy ra chuyện, anh cũng đứng ra bảo vệ họ trước tiên. Hôm nay gặp Bạc Cận Ngôn, tuy nghe nói người đàn ông này có IQ rất cao nhưng Hàn Trầm vẫn vô thức muốn trêu chọc đối phương.

Hai người cầm súng đứng vào vị trí. Hàn Trầm quay sang hỏi, “Có cần tôi nhường anh không? Tôi có thể đổi sang tay trái.”

Bạc Cận Ngôn, “Hừ!”

Kết quả không cần đoán cũng biết. Tuy trình độ bắn súng của Bạc Cận Ngôn cũng khá nhưng trước những cảnh sát như Hàn Trầm và Quý Bạch, thành tích đó chẳng là gì. Tổng số điểm của Hàn Trầm bỏ xa Bạc Cận Ngôn mấy con đường. Lúc hai bên chào tạm biệt, sắc mặt Bạc Cận Ngôn hơi khó coi.

Về đến nhà, Giản Dao đặc biệt nấu món canh cá mà anh thích nhất, đồng thời an ủi anh, “Anh đừng buồn, mỗi người có sở trường riêng. Lần trước anh chơi bi-a với Quý Bạch, cũng bị...” Khụ khụ, bị thua không góc đầu lên được còn gì?

Lúc này, Bạc Cận Ngôn đang ngồi trước bàn làm việc, trầm tư suy nghĩ. Nghe cô nói vậy, anh cười, “Em cho rằng anh vì chuyện thắng thua nên bức bối sao? Không đâu, anh chẳng bức gì cả.”

Giản Dao múc một thìa canh đưa vào miệng anh, “Thế đại thần thám của em đang nghĩ gì vậy?”

Bạc Cận Ngôn hơi đỏ mặt. Anh nghĩ, tình yêu đúng là kỳ lạ. Hai người đã ở bên nhau lâu ngày, vậy mà tại sao mỗi lần cô dùng lời nói và cử chỉ để bày tỏ tình cảm với anh, ví dụ đút canh cá cho anh, trái tim anh vẫn cứ xao động?

“Hôm nay anh nhận lời thi bắn súng với anh ta là nhằm mục đích quan sát anh ta.” Bạc Cận Ngôn giải thích.

Giản Dao ngẩn người, lại nghe anh nói tiếp, “Em cũng biết đấy, hai người họ bị tổn thương rất lớn trong vụ tổ chức bảy người. Anh muốn thông qua trận đấu, quan sát tâm lý và hành vi của anh ta, xem có gì bất thường hay không? Có cần phải tư vấn và chỉ dẫn hay không? Sau khi quan sát, anh cho rằng trạng thái tâm lý của họ hoàn toàn bình thường. Hai người đó có tài năng, thuộc loại hiếm gặp, tất nhiên không hiếm gặp bằng anh. Anh cho rằng, mình nên giúp đỡ họ...”

Bạc Cận Ngôn còn chưa nói hết câu, Giản Dao đã ôm cổ, hôn lên má anh, “Anh tốt quá! Anh là tuyệt nhất!”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười, “Tất nhiên, anh là tuyệt nhất rồi. Nhưng em có thể tạm thời đừng ôm anh mà hãy ngồi lên đùi anh, đút canh cho anh. Như vậy có thể đồng thời thỏa mã hai loại dục vọng của anh, chứ ôm thì chỉ có thể thỏa mã một loại mà thôi.”

Giản Dao, “...”

Cùng thời gian đó, Hàn Trầm và Tô Miên cũng về đến khách sạn. Nhớ tới sắc mặt xầm xỉ của giáo sư Bạc, Tô Miên hơi buồn cười. Cô lên tiếng, “Bạc Cận Ngôn đúng là vừa đẹp trai vừa đáng yêu.”

Hàn Trầm hồi tưởng lại quá trình thi đấu, Bạc Cận Ngôn nhìn mình bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Anh nói, “Anh ta không hẳn có EQ thấp như lời đồn.”

“Sao anh lại nghĩ vậy?” Tô Miên tỏ ra hiếu kỳ.

“Bắn súng chỉ là cái cớ để anh ta quan sát anh. Anh ta có hứng thú với chúng ta.” Hàn Trầm đáp.

“Wow!” Tô Miên vô cùng phấn khởi, “Thật vậy sao? Anh ấy là nam thần của em đấy!”

Hàn Trầm liếc cô một cái, “Nếu anh ta là nam thần của em thì anh là gì?”

“Có người nào coi bạn trai là nam thần bao giờ?”

Hàn Trầm cười cười, đả kích cô không thương tiếc, “Anh vẫn chưa nói xong. EQ nam thần của em không thấp như lời đồn nhưng chắc chắn cũng không cao.” Anh nhớ đến ánh mắt đắc ý được che giấu đằng sau vẻ mặt thản nhiên của Bạc Cận Ngôn khi cuộc thi đấu kết thúc. Ánh mắt đó như muốn nói: Thật ra, mục đích thực sự của tôi không phải chơi trò bắn súng với anh. Tôi đã đạt được ý đồ của mình. Hàn Trầm vốn là người tinh ý, chút tâm tình này mà không nhìn ra thì còn gọi gì là thần thám số một của tỉnh K.

Tô Miên đắm nhẹ vào người anh, “Anh không được bắt nạt anh ấy.”

Hàn Trầm nắm lấy tay cô, “Có phải do anh đâu. Là anh ta động chạm đến anh trước. Hay là em đi nói với nam thần của em, bảo anh ta đừng ấu trĩ như vậy.”

Tô Miên phì cười, “Sao em cảm thấy, rõ ràng anh cũng rất thích thú.”

P/s: Đến đây là kết thúc rồi nhé các tình yêu. Mọi người có cảm thấy, Bạc Zai Tân bị chìm hàng quá không? “Đứa con tinh thần” của má Mặc, ai cũng có sở trường riêng, “bỉ ổi” và tài giỏi luôn đi cùng nhau...

Ngoài ra, Ad xin chân thành cảm ơn các bạn: Huyền Trần, Quyen HoangMinh (bạn này bên Úc mà Ad nói ấy), thuypham, thanhkhoa và Ad Kỹ thuật đã giúp Ad hoàn thành bộ này, nếu không cũng không biết đến mùa xuân năm nào mới gõ xong nữa :)

Và Ad cũng xin cảm ơn đến tất cả các tình yêu đã ủng hộ truyện.qiqi

Cuốn tiểu thuyết Truy tìm ký ức này sẽ có bản Audio nhé, Ad đang sửa lại những chương đầu cho giống trong sách. Sẽ sớm có Audio thôi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-dep-lam-nhan>